Biblioteca Polirom

Eiji Yoshikawa

Musashi

1

POLIROM

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM este coordonată de Denisa Comănescu.

Eiji Yoshikawa, *Musashi*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, et. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
YOSHIKAWA, EIJI
Musashi/Eiji Yoshikawa; trad. şi note de Angela Hondru – Iaşi: Polirom, 2004 2 vol.; 23 cm – (Biblioteca Polirom. Proză XX)
ISBN: 973-681-500-5
Vol. 1: *Roata norocului*.— 2004.— 728 p.— ISBN: 973-681-575-7
I. Hondru, Angela (trad.)
821.521-31=135.1
929 Musashi, M. (0:82-31)
Printed in ROMANIA

Uimitoarea poveste a lui Miyamoto Musashi, cel mai faimos samurai din istoria Japoniei, continuă să fascineze milioane de cititori din toată lumea.

„«Musashi» este o saga tulburătoare, care-i va captiva nu doar pe cititorii care îndrăgesc istoria Japoniei, ci pe toţi cei care-şi doresc o lectură trepidantă.“

—Washington Post Book World

„O poveste de care nu te mai poţi desprinde.“

—Atlanta Journal

„Un roman în marea tradiţie a naraţiunii japoneze. O carte vie, rafinată şi plină de imaginaţie, abundînd în personaje memorabile, multe dintre ele reale. Împletind dragostea neîmpărtăşită cu răzbunarea şi cu dăruirea absolută faţă de Calea Samuraiului, «Musashi» zugrăveşte în chip remarcabil o lume care ne este foarte puţin cunoscută.“

—New York Times

Eiji Yoshikawa

MUSASHI

Volumul întîi – **Roata norocului**

Traducere şi note de Angela Hondru

POLIROM
2004

În loc de prefaţă

Într-o perioadă în care pătrunderea culturii occidentale în Japonia a adus mai multă confuzie şi alienare decît armonie în viaţa publică şi particulară a scriitorilor niponi de la începutul secolului XX, Eiji Yoshikawa se întoarce la istoria legendară a ţării sale pentru a-i reda poporului său identitatea şi valorile pe care le-a respectat secole de-a rîndul.

Marele povestitor japonez s-a născut în 1892 în prefectura Kanagawa, lîngă Tokyo. A lucrat multă vreme ca ziarist, fără a-şi neglija marea pasiune: scrisul. Numeroasele povestiri şi romane, majoritatea cu subiect istoric, i-au adus afecţiunea publicului cititor şi aprecierea criticilor. Opera sa a fost iniţial publicată în ziare şi reviste literare în serial. Pînă în 1962, anul morţii sale, devenise cel mai cunoscut şi iubit romancier al Japoniei. Activitatea literară i-a fost încununată cu premii literare şi distincţii culturale, dintre care cea mai importantă este Medalia Culturală.

Lucrarea care i-a adus celebritatea este romanul istoric *Musashi*, apărut în serial, între 1935 şi 1939 în *Asahi Shimbun*, cel mai prestigios cotidian nipon. A cunoscut nu mai puţin de paisprezece ediţii originale independente şi, recent, a fost publicat în patru volume în cadrul ediţiei de opere complete Yoshikawa în 53 de volume. Şapte ecranizări, un serial de televiziune, numeroase reprezentări pe scenă şi versiuni în limbi de circulaţie este palmaresul acestei adevărate *saga* a Japoniei, care a străbătut şi cucerit lumea.

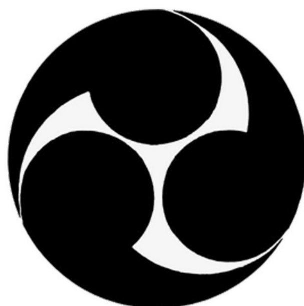
Miyamoto Musashi este un personaj real. El a trăit, se pare, între anii 1584 şi 1645 şi a fost, asemeni tatălui său, un maestru spadasin, care i-a depăşit în măiestrie pe ceilalţi vestiţi samurai ai vremii datorită stilului său unic de luptă cu două săbii. A creat şi o şcoală numită „a celor două săbii”, în care preda lecţii de luptă cu două săbii, una lungă *(daito)* şi una scurtă *(shoto)*. În concepţia sa, sintetizată în lucrarea *Gorin no sho*, pentru a atinge perfecţiunea în artele marţiale şi a-şi dovedi superioritatea morală faţă de oamenii de rînd, un samurai trebuia să se supună codului onoarei şi comportamentului social

(codul Bushidō), care cerea sacrificii, abnegaţie, fidelitate, respect faţă de sine şi faţă de alţii, ca şi stăpînirea perfectă a facultăţilor mentale şi a pasiunilor, pentru a lăsa spiritului libertatea de a intra în armonie cu Universul. În tinereţe, a participat la bătălia de la Sekigahara, din anul 1600, cea care pune capăt unei îndelungate perioade de războaie civile şi inaugurează o epocă de pace, care avea să dureze pînă în cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Confruntările cu maeştrii şcolii Yoshioka din Kyoto, cu călugării războinici de la templul Hōzōin din Nara şi cu renumitul samurai Sasaki Kojirō, pe care autorul le prezintă pe larg în paginile cărţii, au avut loc cu adevărat.

Japonia lui Musashi era o mare insulă închisă în spatele unor ziduri ermetic ferecate de interdicţia comunicării cu exteriorul: o naţiune izolată, întoarsă spre sine însăşi, o ţară plină de tensiuni şi frămîntări sociale şi politice. După un secol de hărţuieli armate între mici *daimyō*, seniori feudali, trei conducători militari au reuşit să reunifice, în mod succesiv, ţara. Oda Nobunaga a început procesul unificării, dar, înainte să-l poată termina, a fost omorît de un vasal trădător, în 1582. Cel mai capabil general din armata sa, Hideyoshi, a desăvîrşit unificarea naţiunii, dar a murit în 1598, fără să-şi poată consolida poziţia în favoarea moştenitorului său. Puternicul său vasal, Tokugawa Ieyasu, mare *daimyō* al provinciilor de răsărit, care guverna în castelul de la Edo, actualul Tokyo, a cîştigat supremaţia învingînd, la Sekigahara, o coaliţie de *daimyō* din partea apuseană a ţării. Trei ani mai tîrziu, şi-a luat titlul tradiţional de shōgun, comandant militar suprem, care guverna ţara în numele neputinciosului împărat de la Kyoto. Perioada Tokugawa este una dintre cele mai interesante perioade din istoria Japoniei: dincolo de mult lăudata „pace Tokugawa” se conturează conflicte puternice care, de data asta, nu mai sînt politice, ci ideologice. O dată pacea restaurată, clasa dominantă – a samurailor – constată că vitejia şi tehnica militară sînt mai puţin importante acum, în arta de a conduce, decît aptitudinile administrative şi virtuţile artistice. Disciplinarea emoţiilor şi educarea spiritului devin mai de preţ, pe timp de pace, decît îndemînarea în ale războiului. Evul mediu nipon se reîntoarce la sursele străvechi ale culturii tradiţionale, printr-o mişcare ideologică ce promovează studiul filologic al textelor vechi,

chinezeşti şi japoneze, la rangul recuperării unei învăţături autentic naţionale. Din tensiunea acestor schimbări se va naşte, în cele din urmă, o naţiune în care modernul este indestructibil legat de trecut.

CARTEA I: PĂMÎNT

Clopoţelul

Takezō zăcea printre cadavre. Erau mii şi mii.

„A înnebunit lumea”, se gîndi el mîhnit. „Omul e ca o frunză moartă purtată de vîntul toamnei.”

Părea şi el un trup neînsufleţit, ca cele care-l înconjurau. Încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi decît cîţiva centimetri. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de slăbit.

„Oare de cînd zac aici?” se întrebă el.

Muştele bîzîiau în jurul lui. Ar fi vrut să le alunge, dar nu era în stare nici măcar să ridice mîna. Îi era amorţită. Era înţepenit tot.

„Cred că am zăcut ceva timp fară cunoştinţă”, îşi zise, mişcîndu-şi cîte un deget. Nu îşi dădea seama că era rănit, deşi îi trecuseră prin coapsă două gloanţe.

Nori negri, grei traversau ameninţător cerul. Noaptea trecută, spre zori, o ploaie torenţială cuprinsese întreaga cîmpie Sekigahara. Era 15 septembrie 1600, trecut de orele prînzului. Deşi taifunul se domolise, averse proaspete mai stropeau din cînd în cînd cadavrele. La fiecare nouă răpăială, Takezō, care zăcea cu faţa-n sus, deschidea şi închidea gura ca un peşte, gata să soarbă picăturile.

„E ca apa cu care umezeşti buzele unui muribund”, reflectă el, savurînd fiecare strop. Îşi simţea capul greu, iar gîndurile, ca umbrele efemere ale delirului.

Ai lui pierduseră, îi era clar. Kobayakawa Hideaki, presupus aliat, se coalizase în secret cu Armata de Est şi cînd a atacat trupele lui Ishida Mitsunari în amurg, soarta bătăliei era pecetluită. A atacat şi trupele altor comandanţi – Ukita, Shimazu şi Konishi –, aşa că a dat gata Armata de Vest. O bătălie de numai o jumătate de zi decisese cine urma să guverneze ţara: Tokugawa Ieyasu, puternicul *daimyō*[1] din Edo[2].

Prin faţa ochilor i se perindau imaginile surorii sale şi ale bătrînilor săteni.

„Am să mor”, se gîndi el fără urmă de tristeţe. „Oare aşa te simţi înainte de moarte?”

Se simţea atras de pacea morţii ca un copil fermecat de o flacără vie.

Deodată, unul dintre cei care zăceau lîngă el şi-a ridicat capul.

— Takezō.

Imaginile ce-i umblau prin minte se topiră şi îşi întoarse capul spre locul de unde venise strigătul, de parcă s-ar fi trezit din morţi. Vocea, fără nici o îndoială, era a celui mai bun prieten al său. Îşi adună toate forţele ca să se ridice puţin şi şoapta lui abia se auzi din pricina răpăitului ploii:

— Tu eşti, Matahachi?

Se prăbuşi la loc, nemişcat.

— Takezō! Trăieşti?

— Da, trăiesc! strigă el. Dar tu? Ai grijă să nu mori! Să nu-mi faci una ca asta!

Ochii îi erau acum larg deschişi şi un zîmbet palid îi flutură pe buze.

— Nici nu mă gîndesc!

Matahachi se tîrî pe coate mai aproape de prietenul lui, respirînd greu şi trăgîndu-şi după el picioarele ţepene. Încercă să-l apuce pe Takezō de mînă, dar nu reuşi să-i prindă decît degetul cel mic. Fiind prieteni din copilărie, aşa îşi pecetluiseră deseori promisiunile. Se apropie mai mult şi îi prinse toată mîna.

— Nu-mi vine să cred că eşti bine. Sîntem, probabil, singurii supravieţuitori.

— Nu te pripi. Încă n-am încercat să mă ridic.

— Te ajut eu. Hai să plecăm de-aici!

Takezō îl trase repede la pămînt pe Matahachi, şuierînd printre dinţi:

— Să faci pe mortul! Ne pasc noi primejdii!

Pămîntul începu să huruie. Priveau îngroziţi, pe sub braţele ridicate, apropierea vijeliei. Erau tot mai aproape… şiruri de călăreţi negri ce se năpusteau drept spre ei.

— Ticăloşii! S-au întors! strigă Matahachi, cu genunchiul ridicat de parcă stătea să o ia din loc.

Takezō îi apucă glezna cu putere, gata să i-o frîngă, şi o lipi de pămînt.

Într-o clipă, caii zburară peste ei – sute de copite înnoroiate, ucigaşe, care galopau în formaţie, călcînd în picioare samuraii căzuţi la pămînt. Călăreţii se scurgeau neîncetat, cu strigăte de luptă pe buze, cu armurile şi armele zăngănind şi zornăind.

Matahachi zăcea pe burtă, cu ochii închişi, sperînd din tot sufletul să nu fie călcaţi în picioare, dar Takezō, cu faţa în sus, se uita la ei fără să clipească. Caii au trecut atît de aproape, încît li se simţea sudoarea. Apoi, totul se sfîrşi.

Ca prin minune, scăpaseră nevătămaţi şi neobservaţi. Preţ de cîteva minute nu scoaseră nici un sunet, căci nu le venea să creadă.

— Iar am scăpat! exclamă Takezō, apucîndu-l de mînă pe Matahachi.

Îmbrătişînd pămîntul, Matahachi zise cu un zîmbet larg, forţat, şi cu glas răguşit:

— Cineva acolo sus ţine cu noi, sînt sigur.

Cei doi prieteni s-au ajutat unul pe altul să se ridice. Şi-au croit drum încetişor, împleticindu-se înlănţuiţi pînă spre dealurile împădurite. Acolo s-au prăbuşit şi, după ce şi-au tras puţin sufletul, au pornit în căutare de hrană. Au rezistat două zile cu castanele sălbatice şi frunzele comestibile de pe dealurile Ibuki. Acestea i-au ajutat să nu moară de foame, dar pe Takezō îl durea stomacul, iar Matahachi avea crampe. Nimic nu-i potolea foamea şi setea, dar simţea că se înzdrăveneşte încet-încet.

Furtuna de pe data de cincisprezece marcase sfîrşitul taifunurilor de toamnă. Acum, doar două nopţi mai tîrziu, luna albă şi rece lumina puternic cerul senin.

Ştiau amîndoi cît era de periculos să umble la lumina lunii, căci puteau deveni oricînd ţinta patrulelor în căutare de soldaţi rătăciţi. Takezō a decis să rişte. Trebuia să-l susţină moral şi pe Matahachi, care ar fi preferat să se lase capturat decît să continue aşa. Într-adevăr, nu prea aveau de ales. Nu le rămînea decît să meargă mai departe, dar era atît de senin, încît au decis să-şi găsească un ascunziş ca să se odihnească. Au luat-o încet în direcţia – după cum considerau ei – orăşelului Tarui.

— Poţi? îl tot întreba Takezō. Îşi petrecu peste umăr braţul prietenului său, ca să-l susţină. Nu ţi-e bine?

Îl îngrijora respiraţia greoaie a lui Matahachi.

— Vrei să te odihneşti puţin?

— Mi-e bine, încercă Matahachi să braveze, dar arăta mai palid decît luna de deasupra capetelor lor.

Deşi lancea-i servea drept baston, tot înainta anevoie, pas cu pas.

Scuzele lui repetate îl agasau:

— Te rog să mă ierţi, Takezō. Ştiu că eu sînt cel care te ţine pe loc. Te rog din suflet să mă ierţi.

La început, Takezō l-a liniştit, spunîndu-i:

— Nu-i nimic.

Cînd s-au oprit să se odihnească, se întoarse spre prietenul lui şi izbucni:

— Ia ascultă! Eu ar trebui să-mi cer scuze. Eu te-am tîrît în toată mizeria asta. Ţii minte ce planuri mai cloceam, cum voiam să fac ceva deosebit ca să-l impresionez pe tata? Nu suportam gîndul că n-o să mă remarc prin nimic cît el mai e în viaţă. Voiam să-i arăt eu lui! Ha!

Tatăl lui Takezō, Munisai, fusese cîndva în serviciile lui Shimmen din Iga[3]. De îndată ce Takezō a prins de veste că Ishida Mitsunari adună oaste, a fost convins că se ivise şansa cea mare. Tatăl lui fusese samurai. Nu era normal să devină şi el samurai? Rîvnea să se avînte în bătălie, să-şi dovedească forţele, să audă cu propriile-i urechi cum se răspîndeşte ca fulgerul vestea că a răpus un general din tabăra duşmană. Voia cu disperare să se dovedească a fi cineva, să fie recunoscut de toţi, să fie respectat şi nu doar un simplu ţăran care provoca necazuri altora.

Takezō îi reaminti toate acestea lui Matahachi, care-l aprobă.

— Ştiu. Ştiu. Dar şi eu simţeam ca tine. Nu numai tu.

Takezō continuă:

— Am vrut să vii cu mine pentru că noi doi am fost întotdeauna împreună. Cu toate protestele mamei tale, care striga în gura mare că sînt ţicnit şi nu-s bun de nimic. Cu toate împotrivirile logodnicei tale, Otsū, ale surorii mele şi ale tuturor celorlalţi care spuneau că băieţii de la ţară trebuie să rămînă acolo unde le e locul. Poate aveau motivele lor. Amîndoi sîntem singurii băieţi din familiile noastre şi, dacă murim, nu are cine să le ducă numele mai departe. Dar cui îi pasă? Ce fel de viaţă mai e şi asta?

Se strecuraseră afară din sat, neobservaţi, convinşi că între ei şi onorurile bătăliei nu mai existau alte bariere.

Cînd au ajuns însă la tabăra Shimmen, au avut de înfruntat realităţile războiului. Li s-a spus în faţă că nu vor fi făcuţi samurai, în nici un caz peste noapte, şi nici în cîteva săptămîni, indiferent din ce familie se trăgeau. Pentru Ishida şi ceilalţi generali, Takezō şi Matahachi nu erau decît nişte ţopîrlani de la ţară, nişte copii mai mari care mai avuseseră prilejul să mînuiască o lance. În cel mai fericit caz li se permitea să rămînă acolo ca simpli soldaţi. Le revenea sarcina – dacă se putea numi astfel – să care armele, vasele cu orez şi alte ustensile, să taie iarba, să lucreze la drum şi din cînd în cînd să mai fie trimişi în recunoaştere.

— Samurai, ha! spuse Takezō. Ce glumă bună! Capul generalului! Nici măcar nu m-am apropiat de un samurai din tabăra duşmană, ca să nu mai vorbim de general! Ei bine, cel puţin s-a terminat totul. Ce facem? Nu te pot lăsa singur aici. Dacă aş face aşa ceva, n-aş mai putea să dau ochii cu mama ta sau cu Otsū.

— Takezō, nu te învinuiesc pentru încurcătura în care ne aflăm. Dacă e să dăm vina pe cineva, atunci acela-i făţarnicul de Kobayakawa. Ce mi-ar mai plăcea să pun mîna pe el! L-aş ucide pe ticălos!

Cîteva ore mai tîrziu, stăteau la marginea unei cîmpii mici, privind uimiţi la marea de stufăriş doborît de furtună. Nici o casă. Nici o lumină.

Şi aici era plin de cadavre care zăceau aşa cum căzuseră. Capul unuia dintre ele se odihnea în iarba înaltă. Un altul, răsucit, într-un ochi de apă. Altul se făcuse una cu calul lui mort. Ploaia spălase sîngele şi, la lumina lunii, carnea moartă arăta ca nişte solzi de peşte. Totul în jurul lor părea o litanie de toamnă a clopoţeilor şi greieraşilor.

Un şuvoi de lacrimi îşi croi cărare albă pe faţa murdară a lui Matahachi. Oftă ca un om cu adevărat bolnav.

— Takezō, dacă eu mor, ai tu grijă de Otsū?

— Ce tot vorbeşti?

— Simt că mă duc.

Takezō izbucni:

— Ei bine, dacă aşa simţi, probabil că aşa se va şi întîmpla.

Era pur şi simplu exasperat. Ar fi vrut ca prietenul lui să fie mai puternic, să se poată bizui pe el din cînd în cînd, nu fizic, ci psihic.

— Haide, Matahachi! Nu te mai smiorcăi!

— De mama are cine să se îngrijească, dar Otsū este singură pe lume. Întotdeauna a fost. Îmi pare tare rău de ea, Takezō. Promite-mi că vei avea grijă de ea dacă eu nu voi mai fi.

— Nu vorbi prostii! Nu se moare dintr-o diaree. Mai devreme sau mai tîrziu tot vom găsi o casă. Am să te bag într-un aşternut şi o să-ţi fac rost de nişte medicamente. Nu te mai gîndi acum la moarte!

Puţin mai încolo dădură peste o grămadă de trupuri neînsufleţite, ca şi cînd o întreagă divizie ar fi fost curăţată. Nu le mai răscolea sîngele, se obişnuiseră deja cu asemenea privelişti. Priviră scena cu indiferenţă şi se aşezară iar să se odihnească.

Pe cînd îşi trăgeau sufletul, auziră ceva mişcîndu-se printre cadavre. Se dădură înapoi speriaţi, pitindu-se instinctiv, numai ochi şi urechi.

Mişcarea fusese precipitată, ca a unui iepure luat prin surprindere. Priviră ţintă într-acolo. Oricine ar fi fost, era clar că se tîrăşte lipit de pămînt. Crezînd că e vorba de un samurai rătăcit, îşi adunară tot curajul pentru o înfruntare periculoasă, dar, spre marea lor surprindere, temutul războinic se dovedi a fi o tînără fată. Părea să aibă vreo treisprezece-paisprezece ani şi purta un chimonou cu mînecile răsucite. *Obi*[4]-ul îngust din jurul taliei, deşi peticit pe alocuri, era din brocart cu fire de aur. Ce apariţie ciudată printre cadavrele acelea! Fata îi privi cu neîncredere.

Takezō şi Matahachi se gîndeau la acelaşi lucru: ce naiba căuta o fată tînără pe un cîmp presărat cu cadavre şi stafii, în toiul nopţii?

O priviră fix o vreme. Apoi Takezō zise:

— Cine eşti?

Ea clipi din ochi de cîteva ori, se ridică în picioare şi o luă la fugă.

— Stai! strigă Takezō după ea. Vreau doar să-ţi pun o întrebare. Nu pleca!

Dar dus-a fost, ca fulgerul în noapte. Sunetul unui clopoţel se îndepărta, cu sonorităţi stranii în întuneric.

— Să fi fost o stafie? cugetă Takezō cu voce tare, privind în gol prin pîcla subţire.

Pe Matahachi îl apucă tremuratul, dar încercă să rîdă:

— Dacă ar fi stafii pe-aici, numai ale soldaţilor ar putea fi, nu crezi?

— Îmi pare rău că am speriat-o, spuse Takezō. Pesemne că e un sat pe undeva, pe-aproape. Ne-ar fi putut da nişte informaţii.

Îşi continuară drumul şi urcară pe cel mai apropiat dintre cele două dealuri din faţa lor. În valea de pe partea cealaltă se vedea mlaştina de la sud de dealul Fuwa. Şi o lumină, la mai puţin de un kilometru.

Cînd au ajuns la casa de unde venea lumina, au constatat că era una mai puţin obişnuită. În primul rînd, era înconjurată de un zid gros din lut. Apoi, avea o poartă aproape impunătoare. Sau cel puţin ceea ce mai rămăsese din poartă, căci era veche şi trebuia reparată.

Takezō bătu încetişor în uşă.

— Este cineva acasă?

Neprimind nici un răspuns, mai încercă o dată.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez la ora asta, dar prietenul meu e bolnav. Nu vrem să vă pricinuim nici un necaz, dar are mare nevoie de odihnă.

Înăuntru se auziră şuşoteli şi, imediat, paşi spre uşă.

— Sînteţi soldaţi rătăciţi de la Sekigahara, nu-i aşa?

Era vocea unei tinere fete.

— Exact, răspunse Takezō. Am fost în slujba seniorului Shimmen din Iga.

— Plecaţi! Dacă dă cineva de voi aici, o să avem necazuri.

— Ne pare rău că insistăm, dar umblăm de multă vreme. Prietenul meu are nevoie de puţină odihnă, şi…

— Vă rog să plecaţi.

— Bine, dacă insistaţi, dar n-aţi putea măcar să-i daţi prietenului meu nişte leacuri? Are necazuri cu stomacul şi nu mai poate să umble.

— Ştiu şi eu…

După cîteva clipe auziră paşi prin casă şi un clinchet care se îndepărta tot mai mult.

Apoi văzură şi chipul. La o fereastră laterală apăru faţa unei femei, care-i privea fix.

— Akemi, strigă ea, dă-le drumul înăuntru! Sînt infanterişti. Patrulele lui Tokugawa n-or să-şi piardă vremea cu ei. Sînt prea neînsemnaţi.

Akemi le deschise uşa şi femeia, care se prezentă ca fiind Okō, se apropie şi ascultă cele spuse de Takezō.

Au hotărît să-i lase să doarmă în magazia de lemne. Ca să-şi mai potolească crampele, Matahachi bău pulbere de cărbune de magnolie şi fiertură moale de orez cu praz. Dormi cîteva zile în şir, aproape fără întrerupere, în timp ce Takezō îl veghea, tratîndu-şi în acelaşi timp, cu spirt ieftin, rănile din coapsă.

Într-o seară, cam la o săptămînă de la sosirea lor, Takezō şi Matahachi şedeau de vorbă.

— Probabil se ocupă cu comerţul, remarcă Takezō.

— N-au decît! Eu sînt bucuros că ne-au primit.

Takezō nu-şi putea înăbuşi curiozitatea.

— Mama nu este chiar aşa de bătrînă, continuă el. Ce ciudat, locuiesc numai ele două aici, în munţi.

— Îhî! Nu ai impresia că fata seamănă puţin cu Otsū?

— Are ceva care mă duce cu gîndul la Otsū, deşi nu seamănă prea mult. Sînt drăguţe amîndouă, atîta tot. Ce crezi că făcea cînd am văzut-o prima dată, tîrîndu-se printre cadavre în toiul nopţii? Nu părea speriată. Ah! Parcă-i văd şi acum chipul: calm şi senin ca al păpuşilor de Kyoto. Ce interesant!

Matahachi îi făcu semn să tacă.

— Şşş… Se aude clopoţelul.

Akemi bătu uşor în uşă, ca o ciocănitoare.

— Matahachi, Takezō, îi strigă ea blînd.

— Da?

— Eu sînt.

Takezō se ridică şi descuie. Fata intră cu o tavă cu medicamente şi mîncare şi îi întrebă cum se mai simt.

— Mult mai bine, datorită ţie şi mamei tale.

— Mama vă sfătuieşte să nu vorbiţi prea tare şi să nu ieşiţi de-acolo, chiar dacă vă simţiţi mai bine.

Takezō vorbi şi în numele lui Matahachi.

— Zău, ne pare rău că vă dăm atîta bătaie de cap.

— A, nu-i nimic! Aveţi grijă! Ishida Mitsunari şi alţi cîţiva generali încă n-au fost prinşi. Zona asta e sub strictă supraveghere şi pe drumuri mişună trupele lui Tokugawa.

— Cum?

— Chiar dacă sînteţi numai infanterişti, spune mama, dacă află că vă ascundem, or să ne aresteze.

— Nu mai scoatem nici un sunet, promise Takezō. Am să-i acopăr faţa lui Matahachi dacă sforăie prea tare.

Akemi zîmbi şi se întoarse spre ei, spunîndu-le:

— Noapte bună! Ne vedem mîine dimineaţă.

— Stai! zise Matahachi. De ce nu-ţi faci timp să stăm de vorbă?

— Nu pot.

— De ce nu?

— S-ar supăra mama.

— Şi-ţi pasă? cîţi ani ai?

— Şaisprezece.

— Cam micuţă pentru vîrsta ta.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Unde ţi-e tatăl?

— Nu mai am.

— Îmi pare rău. Din ce trăiţi?

— Preparăm moxa.

— Planta aceea pe care-o arzi pe piele ca să scapi de dureri?

— Da, moxa de pe-aici este renumită. Primăvara culegem iarba de pe muntele Ibuki. Vara o uscăm, iar toamna şi iarna o preparăm, transformînd-o în moxa. O vindem la Tarui. Vin oameni din toate colţurile ţării ca să o cumpere.

— Bănuiesc că nu aveţi nevoie de ajutorul unui bărbat pentru aşa ceva.

— Ei bine, dacă doar atît voiai să ştii, mai bine plec.

— Mai rămîi o secundă, zise Takezō. Mai am o întrebare.

— Poftim!

— Într-una din nopţile trecute, cînd am ajuns noi în zonă, am văzut pe cîmpul de luptă o fată care arăta exact ca tine. Tu erai?

Akemi se întoarse repede şi deschise uşa.

— Ce făceai acolo?

Fata trînti uşa după ea şi se îndepărtă în fugă. Clopoţelul suna straniu.

Pieptenele

La un metru şaptezeci şi şase sau şaptezeci şi şapte, Takezō era destul de înalt pentru cei de-o seamă cu el. Arăta ca un armăsar bine făcut: puternic şi suplu, cu membre lungi, musculoase. Avea buze cărnoase şi roşii, iar sprîncenele-i groase şi negre ar fi părut chiar stufoase dacă nu ar fi avut linia aceea frumoasă. Prelungindu-se pînă spre coada ochiului, ele nu făceau decît să-i accentueze şi mai mult virilitatea.

Sătenii îl porecliseră „rod al unui an îmbelşugat”, expresie folosită pentru copiii ale căror trăsături aveau ceva deosebit. Departe de a fi o insultă, porecla îl distingea de ceilalţi flăcăi, dar îl făcea de multe ori să se simtă prost.

Deşi lui Matahachi nu i se spusese la fel, expresia i s-ar fi potrivit şi lui foarte bine. Ceva mai scund şi mai îndesat decît Takezō, el avea pieptul lat şi faţa rotundă, ce-i dădeau un aer de jovialitate, dacă nu chiar de adevărat măscărici. Ochii, uşor bulbucaţi, îi jucau în cap cînd vorbea şi majoritatea glumelor pe seama lui porneau de la asemănarea cu broaştele ce orăcăiau neîncetat în nopţile de vară.

Amîndoi erau în floarea tinereţii şi îşi reveneau uşor după orice boală. După ce lui Takezō i se vindecară complet rănile, nici Matahachi nu mai suportă întemniţarea. Începu să se învîrtă prin magazie ca un leu în cuşcă şi se plîngea neîncetat de captivitate. Făcu de mai multe ori greşeala de a spune că se simte ca un greier într-o gaură întunecată şi umedă, ceea ce l-a făcut pe Takezō să-i răspundă că era normal ca broaştelor şi greierilor să le placă asemenea condiţii de trai. Se pare că Matahachi începuse să mai arunce cîte o privire şi prin casă, deoarece într-o bună zi se apropie de camaradul lui de celulă de parcă urma să-i dea cine ştie ce veste nemaipomenită.

— În fiecare seară, şopti el grav, văduva se pudrează şi se aranjează.

Faţa lui Takezō deveni cea a unui puşti de doisprezece ani care urăşte fetele şi care simte la prietenul său cel mai bun

trădarea, un interes incipient faţă de „ele”. Matahachi era un trădător, iar privirea lui Takezō exprima un nedisimulat dezgust.

Matahachi se ducea din ce în ce mai des în casă, să stea de vorbă cu Akemi şi cu tînăra ei mamă, lîngă vatră. După trei sau patru zile de taclale şi glume, sociabilul oaspete deveni de-al casei. Nu se mai întorcea în magazia de lemne nici măcar noaptea sau, dacă o făcea uneori, mirosea a saké[5] şi venea doar ca să-l ademenească şi pe Takezō, lăudîndu-i minunata viaţă de la cîţiva paşi de el.

— Eşti nebun! îi răspunse Takezō exasperat. Din cauza ta o să murim sau or să ne găsească. Sîntem nişte rătăciţi, nişte soldaţi rătăciţi… nu-ţi poate intra odată în cap lucrul ăsta? Trebuie să fim cu băgare de seamă şi să stăm la locul nostru pînă se mai potolesc lucrurile.

S-a săturat însă repede să-i mai aducă argumente prietenului său amator de distracţii uşoare şi i-o tăia scurt:

— Nu-mi place saké-ul!

Sau alteori:

— Îmi place aici. E aşa de bine!

Şi Takezō simţea că înnebuneşte. Se plictisea de moarte şi pînă la urmă dădu şi el semne de slăbiciune:

— Sîntem într-adevăr în siguranţă? Vreau să spun, zona. Nu sînt patrule? Eşti sigur?

După ce se-nmormîntase timp de douăzeci de zile în magazia de lemne, ţîşni de-acolo ca un prizonier de război hămesit. Pielea lui arăta ca ceara, mai ales cînd stătea alături de prietenul lui ars de soare şi colorat la faţă de la saké. Privi cerul albastru şi, întinzîndu-şi braţele larg, se lăsă pradă căscatului. Cînd gura îi reveni la poziţia normală, sprîncenele încruntate şi chipul crispat îi trădară îngrijorarea.

— Matahachi, zise el serios, noi abuzăm de amabilitatea acestor femei. Îşi asumă un risc enorm ţinîndu-ne aici. Ar fi cazul să pornim spre casă.

— Cred că ai dreptate, recunoscu Matahachi. Dar nu putem trece de bariere fără să ne verifice. Văduva susţine că drumurile spre Ise şi Kyoto sînt impracticabile. Şi fata spune la fel. Ea este convinsă că trebuie să stăm ascunşi şi zău că ştie mai bine.

— Vrei să spui că stai ascuns cînd bei la gura sobei?

— Bineînţeles. Ştii ce-am făcut? Zilele trecute oamenii lui Tokugawa – încă îl mai caută pe generalul Ukita – au dat tîrcoale pe aici. Am scăpat de nemernici ducîndu-mă la ei să-i salut.

Auzind acestea, Takezō făcu ochii mari cît cepele, de neîncredere. Matahachi se porni pe un rîs nebun. După ce se potoli, continuă:

— Eşti mai în siguranţă acolo, afară, decît dacă stai ascuns în magazia de lemne şi asculţi paşi. O să înnebuneşti. Asta vreau să te fac să înţelegi. Matahachi izbucni din nou în rîs, iar Takezō ridică uşor din umeri.

— Poate că ai dreptate. S-ar putea să fie acesta cel mai bun lucru care ne rămîne de făcut.

Încă mai avea reţineri, dar după această discuţie se mută şi el în casă. Okō, căreia îi plăcea compania oamenilor, şi mai ales a bărbaţilor, făcu tot posibilul ca ei să se simtă bine. Îi mai provoca, totuşi, din cînd în cînd, sugerîndu-le ca unul din ei să se căsătorească cu Akemi. Se pare că sugestia îl înfierbînta mai mult pe Matahachi decît pe Takezō, care pur şi simplu n-o băga în seamă sau îi răspundea cu cîte o glumă.

Era anotimpul în care se găseau cele mai gustoase şi mai plăcut mirositoare *matsutake*[6], care cresc la baza pinilor, iar lui Takezō îi plăcea să pornească în căutare de ciuperci mari chiar pe dealul împădurit din spatele casei. Akemi, cu coşul în mînă, căuta din copac în copac. Şi ori de cîte ori le simţea parfumul proaspăt, vocea ei copilăroasă răsuna în pădure.

— Takezō! Vino aici! Sînt o grămadă.

Căutînd şi el prin preajmă, răspundea invariabil:

— Şi aici sînt destule.

Soarele de toamnă îşi trimitea suliţele oblic, filtrate printre ramurile pinilor. Acele lor alcătuiau un covor moale, prăfuit, la adăpostul răcoros al copacilor. Cînd oboseau, Akemi îl provoca, chicotind:

— Hai să vedem cine are mai multe!

— Eu, răspundea el mereu, cu îngîmfare.

Atunci ea începea să-i cerceteze coşul.

Ziua aceasta nu se deosebea cu nimic de celelalte.

— Ha! Ha! Ştiam eu! strigă ea.

Era de o veselie triumfătoare, cum numai tinerele fete pot fi, fără urmă de îngîmfare sau modestie prefăcută. Se apleacă peste coşul lui.

— Ai şi un mănunchi de ciuperci otrăvitoare în grămăjoara ta!

Le scoase, una cîte una. Nu le număra cu voce tare, dar mişcările ei erau atît de lente şi de calculate, încît nu-i scăpară nici măcar lui Takezō, care stătea cu ochii închişi. Le azvîrli cît putu de departe. După ce termină, ridică privirea şi chipul ei strălucea de mulţumire.

— Acum vrei să vezi cu cîte am mai multe decît tine?

— Se face tîrziu, mormăi Takezō. Hai să mergem acasă!

— Eşti supărat pentru că ai pierdut, nu?

O luă la goană pe pantă-n jos, ca un fazan, dar se opri brusc şi panica îi întunecă chipul. Un munte de om traversa crîngul în diagonală. Ajunsese la jumătatea pantei. Avea pasul lung şi apăsat şi ochii-i scînteietori o fixau pe fiinţa cea plăpîndă din faţa lui. Arăta îngrozitor de primitiv. Totul în jurul lui mirosea a luptă pentru supravieţuire şi părea pus pe harţă: sprîncene stufoase, care trădau violenţă, buza de sus groasă şi încreţită, o sabie grea, îmbrăcat în zale şi înfăşurat pe deasupra cu o piele de animal.

— Akemi, urlă el pe cînd se apropia.

Rînji larg, arătîndu-şi dinţii îngălbeniţi şi cariaţi, dar pe faţa lui Akemi nu se citea în continuare decît spaimă.

— Minunata ta mamă e acasă? întrebă el sarcastic.

— Da, sosi răspunsul, fără vlagă.

— Ei bine, cînd ajungi acasă, vreau să-i transmiţi ceva. Ai să faci atîta lucru pentru mine?

Făcea pe politicosul.

— Da.

Tonul i se înăspri.

— Spune-i să nu mai facă pe nebuna şi să încerce să dosească obiectele. Să-i zici că voi trece în curînd să-mi iau partea. Ai înţeles?

Akemi nu scoase nici un cuvînt.

— Îşi închipuie probabil că nu ştiu nimic, dar individul căruia i-a vîndut marfa a venit direct la mine. Pun pariu că mergeai şi tu la Sekigahara, nu-i aşa, micuţo?

— Nu, bineînţeles că nu, protestă ea slab.

— Ei, nu face nimic. Spune-i doar ce ţi-am zis eu. Dacă mă mai trage pe sfoară, îi fac vînt din zonă.

O mai ţintui o clipă cu privirile, apoi o luă înspre mlaştină.

Takezō îşi întoarse privirile de la străinul care se îndepărta şi o privi pe Akemi cu îngrijorare.

— Cine naiba a fost ăsta?

Akemi răspunse cu un aer obosit. Buzele încă îi tremurau.

— Îl cheamă Tsujikaze. Vine din satul Fuwa, spuse ea abia şoptit.

— E tîlhar, nu-i aşa?

— Da.

— Şi de ce făcea atîta caz?

Fata nu dădu nici un răspuns.

— N-am să suflu o vorbă, o asigură el. Nu poţi să-mi zici măcar mie?

Akemi se simţea îngrozitor şi părea că-şi caută cuvintele. Se aruncă brusc la pieptul lui Takezō şi-l imploră:

— Promiţi să nu spui nimănui?

— Cui să spun? Samurailor lui Tokugawa?

— Îţi aminteşti de prima noapte cînd m-ai văzut? La Sekigahara?

— Sigur că-mi amintesc.

— Nu te-ai întrebat ce căutam acolo?

— Nu, nu m-am gîndit la asta, răspunse el serios.

— Ei bine, furam!

Îl privi atent, urmărindu-i reacţiile.

— Furai?

— După bătălii, merg pe cîmpuri de luptă şi iau lucrurile soldaţilor morţi: săbii, ornamente amărîte, săculeţe cu tămîie – orice se poate vinde.

Se uită din nou la el, aşteptînd reacţia de dezaprobare, dar chipul lui nu trăda nimic.

— Mă sperie, oftă ea şi apoi continuă pe un ton pragmatic: Avem nevoie de bani pentru mîncare şi dacă-i spun mamei că nu vreau să mă duc, se înfurie.

Soarele era încă sus pe cer. La sugestia lui Akemi, Takezō se aşeză pe iarbă. Se vedeau casele din zona mlaştinii, printre pini.

Takezō dădu singur din cap, ca şi cînd ar fi calculat ceva, iar apoi spuse:

— Deci povestea cu tăiatul ierbii în pădure şi transformarea ei în moxa a fost o minciună?

— A, nu! Facem şi asta. Mama are gusturi costisitoare. N-am fi niciodată în stare să ne descurcăm numai din moxa. Cînd trăia

tata, locuiam în cea mai mare casă din sat – din toate satele zonei Ibuki, de fapt. Aveam o mulţime de servitori şi mama purta numai lucruri frumoase.

— Tatăl tău a fost negustor?

— Nu. A fost conducătorul tîlharilor.

Ochii lui Akemi străluceau de mîndrie. Era limpede că nu se mai temea de reacţia lui Takezō, dînd frîu liber sentimentelor, ţinînd bărbia fermă şi pumnii strînşi în timp ce vorbea

— Acest Tsujikaze Temma – bărbatul pe care tocmai l-am întîlnit – l-a omorît. Cel puţin aşa zice lumea.

— Adică tatăl tău a fost ucis?

Încuviinţă din cap tăcută şi, fără să vrea, începu să plîngă. Takezō simţi cum înlăuntrul lui începe să se topească ceva. La început nu îi fusese milă de fată. Deşi arăta mai mică decît o fată de şaisprezece ani, vorbea ca o femeie în toată firea şi din cînd în cînd făcea gesturi care te puneau în gardă. Dar cînd au început să-i curgă lacrimile pe genele lungi, se topi brusc de mila ei. Voia să o ia în braţe, s-o protejeze.

Oricum, nu părea o fată cu o educaţie obişnuită. Nu-şi pusese niciodată întrebarea dacă există îndeletnicire mai nobilă decît cea a tatălui ei. Mama ei o convinsese că e normal să prade cadavre, nu pentru a avea ce mînca, ci pentru a trăi mai bine. Şi o mulţime de hoţi de meserie ar fi refuzat să facă aşa ceva.

În timpul luptelor feudale, o mulţime de neisprăviţi de la sate ajunseseră să-şi cîştige existenţa în felul acesta. Lumea se cam aştepta la aşa ceva din partea lor. Cînd a izbucnit războiul, conducătorii militari locali chiar au profitat de serviciile lor, răsplătindu-i generos dacă dădeau foc la bunurile adversarilor, dacă răspîndeau veşti false, dacă furau cai din tabăra duşmană sau dacă se dedau la alte nelegiuiri. Majoritatea serviciilor lor erau plătite, şi chiar dacă nu, războiul oferea numeroase oportunităţi; în plus, scotocind printre cadavre după obiecte preţioase, mai puteau obţine o răsplată şi pentru uciderea cîte unui samurai, chiar dacă nu făcuseră decît să se împiedice întîmplător de cadavrul acestuia, luîndu-i capul ca trofeu. O bătălie mare dădea posibilitatea unor astfel de tîlhari lipsiţi de scrupule să trăiască confortabil şase luni sau chiar un an.

În vremurile tulburi, chiar şi cel mai simplu ţăran sau tăietor de lemne învăţase să profite de pe urma mizeriei umane şi a

vărsărilor de sînge. Lupta de la marginea satelor îi scutea de muncă, iar ei se adaptaseră cu ingeniozitate situaţiei, prădînd rămăşiţele omeneşti ca vulturii. Poate chiar din pricina unor eventuali intruşi, prădătorii îşi vegheau cu grijă teritoriile. Există o regulă de fier potrivit căreia tîlharii care violau ţinuturile altora mai puternici nu scăpau nepedepsiţi. Cei care îndrăzneau să încalce aşa-zisele drepturi ale acestor criminali plăteau scump.

Akemi spuse, tremurînd:

— Ce ne facem? Oamenii lui Temma au pornit încoace, sînt sigură.

— Nu te îngrijora, o linişti Takezō. Dacă-şi vor face apariţia, am să-i salut personal.

Pe cînd au coborît dealul, amurgul se lăsase deja peste mlaştină şi totul era învăluit în linişte. Deasupra şirului de trestii înalte se strecura o dîră de fum de la focul din baie, unduindu-se ca un şarpe. Okō, care terminase să se machieze, stătea pur şi simplu în uşă. Cînd o văzu pe fiica ei apropiindu-se, alături de Takezō, strigă:

— Akemi, ce-aţi făcut pînă la ora asta?

Se citea asprime în ochii şi în vocea ei. Fata, care înainta dusă pe gînduri, se trezi brusc la realitate. Era mai sensibilă la stările mamei ei decît la orice altceva pe lume. Mama îi întreţinuse această sensibilitate şi învăţase să o exploateze, să-şi manipuleze fiica cu o singură privire sau doar cu un gest, ca pe o marionetă. Akemi îl lăsă imediat în urmă pe Takezō şi ţîşni în casă, roşie toată.

În ziua următoare, Akemi îi povesti mamei ei despre întîlnirea cu Tsujikaze Temma. Okō se înfurie groaznic.

— De ce nu mi-ai spus imediat? urlă ea, umblînd de colo-colo de parcă şi-ar fi pierdut minţile, smulgîndu-şi părul din cap, scoţînd lucrurile din sertare şi din dulap şi îngrămădindu-le în mijlocul camerei. Matahachi! Takezō! Daţi-mi o mînă de ajutor! Trebuie să ascundem totul.

Matahachi mută o scîndură pe care i-o arătă Okō şi se urcă în pod. Nu era prea mult spaţiu între plafon şi pod. Abia se puteau tîrî pe burtă acolo, dar oricum era suficient pentru nevoile lui Okō şi probabil şi pentru cele ale fostului ei soţ. Takezō, cocoţat pe un scaun între mamă şi fiică, începu să-i dea lui Matahachi din lucruri, unul cîte unul. Dacă Takezō n-ar fi aflat cu o zi în

urmă povestea lui Akemi, acum l-ar fi uimit cu siguranţă varietatea articolelor care i se perindau înaintea ochilor.

Takezō ştia că cele două se ocupă de multă vreme cu aşa ceva, dar tot îl uimea cît de multe strînseseră. Se aflau acolo un pumnal, un suport de lance, o mînecă dintr-o armură, un coif fără vîrf, un car alegoric în miniatură, o carte budistă de rugăciuni, un steag... Se găsea chiar şi o şa lăcuită, frumos gravată, cu incrustaţii de aur, argint şi sidef.

Matahachi le aruncă o privire perplexă prin deschizătura din tavan:

— Asta-i tot?

— Nu, mai e ceva, spuse Okō şi într-o clipă se întoarse cu o sabie mare, din lemn negru de stejar.

Takezō o îndreptă spre braţele întinse ale lui Matahachi, dar greutatea şi linia perfectă a armei îl impresionară atît de profund, încît n-o mai putea lăsa din mînă.

Se întoarse spre Okō, cu timiditate.

— Mi-aţi putea da mie asta? întrebă el.

Se citea şi în ochii lui că n-ar vrea să-i scape. Îşi coborî apoi privirile în pămînt, ca şi cum ar fi recunoscut că n-a făcut nimic ca să o merite.

— Chiar o vrei? întrebă ea blînd, pe un ton matern.

— Da... da... O vreau din tot sufletul!

Deşi nu i-a spus limpede că era a lui, Okō zîmbi, arătîndu-şi gropiţele. Takezō ştia că sabia îi va aparţine. Matahachi coborî din pod, mort de invidie. Arătă cu degetul spre sabie, îmbufnat, şi gestul lui o făcu pe Okō să rîdă.

— Ia uite cum s-a bosumflat omuleţul pentru că n-a primit şi el un cadou!

Încercă să-l împace, dîndu-i şi lui un chimir frumos din piele, cu şiraguri de agate. Matahachi nu părea prea încîntat de dar. Nu-şi putea lua privirile de la sabia cea neagră. Se simţea jignit şi chimirul nu părea să-i aline mîndria rănită.

Pe cînd trăia soţul ei, Okō deprinsese obiceiul să facă o baie fierbinte, prelungită, în fiecare seară. Apoi se machia şi gusta puţin saké. Pe scurt, acorda la fel de mult timp pentru toaleta proprie ca cea mai bine plătită dintre gheişe. Nu era un lux pe care să şi-l poată permite cei de rînd, dar ea ţinea mult la asta şi o învăţase şi pe Akemi să urmeze aceleaşi ritualuri, deşi pe fată

o plictiseau şi nu le vedea rostul. Lui Okō nu-i plăcea numai să trăiască bine, dar voia şi să rămînă veşnic tînără.

În seara aceea, pe cînd stăteau în jurul vetrei scobite în duşumea, Okō îi turnă saké lui Matahachi şi încercă să-l convingă şi pe Takezō să bea. Cînd acesta refuză, îi puse ceşcuţa în mînă, îl apucă de încheietură şi îl obligă să ducă băutura la buze.

— Bărbaţii trebuie să fie în stare să bea, îl ocărî ea. Dacă nu poţi singur, te ajut eu.

Matahachi îi mai arunca din cînd în cînd cîte o privire plină de înţeles. Conştientă de aceste priviri, Okō începu să se poarte şi mai familiar cu Takezō. Cu mîna pe genunchiul lui, îngînă un cîntec popular de dragoste.

Matahachi nu mai rezistă. Se înfurie şi, întorcîndu-se spre Takezō, izbucni:

— Ar fi cazul s-o ştergem cît de curînd!

Îndemnul lui avu efectul scontat.

— Dar… unde… Încotro o luaţi? bîigui Okō.

— Înapoi la Miyamoto. Mama e acolo şi logodnica mea, la fel.

Pentru moment, Okō amuţi de surprindere, dar redeveni imediat stăpînă pe ea. Miji ochii, zîmbetul îi îngheţă pe buze, vocea îi deveni acră.

— Ei bine, vă rog să mă scuzaţi că v-am reţinut, luîndu-vă la mine şi asigurîndu-vă un adăpost. Dacă te aşteaptă o fată acolo, ar fi mai bine să dai fuga. Ferească Sfîntu’ să te ţin eu!

După ce primise sabia cea neagră, Takezō nu se mai despărţea de ea nici o clipă. Îi făcea o plăcere nebună să o ţină în mînă pur şi simplu. Deseori apuca strîns mînerul sau îşi trecea palma peste muchia neascuţită numai pentru a simţi direct proporţia perfectă dintre curbură şi lungime. Noaptea, o lua cu el în aşternut. Cînd simţea pe obraz atingerea rece a suprafeţei lemnoase, îşi amintea de duşumeaua din *dōjō*[7] unde învăţase, într-o iarnă, toate tehnicile mînuirii. Acest instrument, aproape perfect, atît al artei cît şi al morţii, retrezi în el spiritul de luptător pe care îl moştenise de la tatăl său. Takezō îşi iubise mama, dar ea îl părăsise pe tatăl lui pe vremea cînd el era încă mic şi îl lăsase doar cu Munisai, un zbir incapabil să alinte un copil dacă împrejurările nu i-o cereau. Băiatul s-a simţit întotdeauna stînjenit şi speriat în preajma tatălui, nu era niciodată degajat. Cînd avea nouă ani, tînjea atît de mult după o

vorbă bună de la mama lui, încît a fugit de acasă şi a străbătut tot drumul pînă în provincia Harima, unde locuia ea. Takezō n-a aflat niciodată de ce s-au despărţit părinţii lui şi oricum, la vîrsta aceea, o simplă explicaţie nu i-ar fi fost de folos. S-a măritat cu un alt samurai, cu care a mai avut un copil. Fugarul şi-a găsit mama de îndată ce a ajuns la Harima. Ea l-a dus atunci într-o pădurice din spatele templului, ca să nu fie văzuţi de nimeni şi acolo, cu lacrimi în ochi, l-a îmbrăţişat puternic şi a încercat să-i explice de ce trebuia să se întoarcă la tatăl lui. Takezō n-a uitat niciodată clipele acelea. Fiecare detaliu i-a rămas bine întipărit în minte.

Bineînţeles că Munisai, ca un adevărat samurai ce era, şi-a pus oamenii să-i recupereze băiatul de îndată ce a aflat de dispariţia lui. Era clar unde fugise. Takezō a fost returnat la Miyamoto ca un braţ de lemne de foc, plin de dungi pe spate, de la calul neînşeuat. În loc de salut, Munisai l-a făcut puşti obraznic şi nerecunoscător şi, într-o stare de furie soră cu isteria, l-a bătut măr. Takezō îşi amintea mai bine decît orice altceva veninul cu care tatăl său i-a dat ultimatumul:

— Dacă te mai duci o singură dată la mamă-ta, te dezmoştenesc.

Nu la multă vreme după acest incident, Takezō a aflat că mama lui s-a îmbolnăvit şi a murit. Moartea ei a avut ca efect transformarea lui dintr-un copil liniştit şi posac într-un ţărănoi bătăuş. Şi lui Munisai îi era uneori teamă de el. Cînd ridica braţul la el, băiatul ridica măciuca. Singurul care avea curajul să-l înfrunte pe Takezō era Matahachi, şi el fiu de samurai; ceilalţi copii însă i se supuneau orbeşte. La doisprezece sau treisprezece ani era aproape cît un adult de înalt.

La un moment dat, un spadasin pribeag pe nume Arima Kihei, cu un stindard blazonat în aur, trecu pe acolo, provocîndu-i pe săteni la luptă. Takezō l-a ucis fără nici un efort, după care s-a umflat în pene. Părerea bună a sătenilor despre el n-a avut însă viaţă lungă deoarece, pe măsură ce creştea, devenea tot mai greu de stăpînit şi tot mai brutal. Mulţi îl considerau chiar sadic şi nu după mult timp, ori de cîte ori îşi făcea apariţia, lumea îl evita. Comportamentul lui faţă de săteni explica răceala acestora.

Cînd tatăl lui, mai dur şi mai implacabil ca niciodată, a murit, cruzimea lui Takezō a luat proporţii uriaşe. Dacă n-ar fi fost sora

lui mai mare, Ogin, Takezō s-ar fi dedat la cine ştie ce acte de violenţă şi ar fi fost izgonit din sat de gloata furioasă. Din fericire, îşi iubea foarte mult sora şi nu rezista lacrimilor ei, făcînd tot ce-i cerea ea.

Plecarea la război cu Matahachi a însemnat un punct de cotitură în viaţa lui Takezō. Dovedea că îşi doreşte, totuşi, să ocupe un loc decent în societate, alături de ceilalţi bărbaţi. Înfrîngerea de la Sekigahara îi năruise brusc speranţele şi Takezō se trezi din nou la cruda realitate de care crezuse că a scăpat. Era totuşi un tînăr înzestrat cu o bună-dispoziţie sublimă, ce putea înflori doar în vremuri de luptă. Cînd dormea, chipul îi era blajin, ca de copil, lipsit total de grija zilei de mîine. Îi plăcea şi lui să viseze, în somn sau treaz, dar avusese parte de prea multe dezamăgiri. Pornind cu atît de puţine în viaţă, n-avea mare lucru de pierdut şi deşi, într-un anume sens, era un dezrădăcinat, în fond era neîncătuşat.

Respirînd adînc şi regulat, strîngînd sabia de lemn la piept, Takezō visa probabil liniştit, cu un zîmbet pe buze. Prin faţa ochilor lui închişi, cu gene dese, cădeau ca o cascadă imaginile blîndei lui surori şi a paşnicului loc natal. Okō, cu o lampă în mînă, se strecură în camera lui.

— Ce chip liniştit! se minună ea în şoaptă. Întinse mîna şi îi atinse buzele cu degetele.

Suflă apoi în lampă şi se băgă în aşternut, lîngă el. Ghemuindu-se ca o pisică, se tot apropia de el. Întunericul îi ascundea faţa pudrată şi chimonoul de noapte viu colorat, mult prea tineresc pentru ea. Nu se auzeau decît picăturile de ploaie lovind pervazul.

— O fi încă virgin? se întrebă ea pe cînd încerca să-i îndepărteze sabia de lemn de la piept.

În clipa în care o atinse, Takezō sări în picioare, strigînd:

— Hoţii! Hoţii!

Okō a fost proiectată pe lampă, care s-a spart, tăind-o la umăr şi la piept. Takezō îi răsucea braţul fără milă. Ea ţipă de durere.

Mirat, îi dădu drumul:

— Ah, dumneata erai! Am crezut că e un hoţ.

— Au! gemu Okō. Mă doare.

— Îmi pare rău. N-am ştiut că eşti dumneata.

— Eşti foarte puternic. Era cît pe-aci să-mi rupi braţul.

— Ţi-am spus că-mi pare rău. Ce cauţi aici, de fapt?

Ignorîndu-i întrebarea inocentă, uită repede de durerea din braţ şi cu aceeaşi mînă îi cuprinse gîtul, gîngurind drăgăstos:

— Nu-ţi mai cere scuze, Takezō…

Îi mîngîie blînd, cu dosul palmei, obrazul.

— Hei! Ce faci? Ai înnebunit? ţipă el, dîndu-se în lături.

— Nu mai face atîta gălăgie, idiotule! Ştii foarte bine ce simt pentru tine.

Ea continua să-l dezmierde, dar el o alunga de parcă era atacat de un roi de albine.

— Da, îţi rămîn foarte recunoscător. Nu vom uita ce drăguţă ai fost că ne-ai luat în casă şi ai avut grijă de noi.

— Nu asta vreau de la tine, Takezō. Eu îţi vorbesc despre sentimentele mele de femeie, despre sentimentele calde şi drăgăstoase pe care le nutresc faţă de tine.

— Ia stai puţin! spuse el, sărind în picioare. Stai să aprind opaiţul.

— Ah, cum poţi fi atît de crud, scînci ea, încercînd să-l îmbrăţişeze din nou.

— Să nu faci asta, strigă el indignat. Potoleşte-te! Vorbesc serios!

Ceva în vocea lui, ceva puternic şi hotărît o sperie pe Okō, determinînd-o să pună capăt atacului sentimental.

Takezō îşi simţea oasele trosnind şi dinţii îi clănţăneau. Nu mai avusese niciodată ocazia să dea peste un adversar atît de puternic. Nici măcar atunci cînd privise, de acolo de jos, caii trecînd în galop peste el, la Sekigahara, nu îi bătuse inima atît de tare. Se piti de frică într-un colţ al camerei.

— Te rog, pleacă! o imploră el. Du-te-n camera ta! Dacă nu pleci, îl strig pe Matahachi. Scol toată casa!

Okō nu se clinti. Stătea acolo, pe întuneric, respirînd anevoie şi-l privea ţintă. N-avea de gînd să se lase cu una, cu două.

— Takezō, gînguri ea din nou. Nu înţelegi deloc ce simt?

El nu-i răspunse.

— Chiar nu?

— Ba da, dar tu înţelegi ce simt eu atacat în somn, speriat de moarte şi agresat de un tigru pe întuneric?

Veni rîndul ei să nu scoată o vorbă. O şoaptă răguşită, aproape ca un mîrîit, îi ieşi din străfundurile gîtlejului. Apăsa pe fiecare silabă, cu răzbunare în glas:

— Cum poţi să mă pui într-o asemenea situaţie?
— Eu pe tine?
— Da. Nu-ţi dai seama că mă jigneşti?
Erau atît de încordaţi amîndoi, încît nici nu auziră bătăile în uşă. De data aceasta, ciocănitul puternic fu însoţit şi de ţipete:
— Ce se petrece acolo? Sînteţi surzi? Deschideţi uşa!
Printre crăpăturile uşii glisante apăru o luminiţă. Akemi se trezi şi ea. Matahachi ţîşni spre ei, strigînd:
— Ce se întîmplă?
Akemi ţipa, alarmată, din hol:
— Mamă! Eşti acolo? Te rog, răspunde-mi.
Okō se strecură ca orbii în camera ei, vecină cu cea a lui Takezō şi răspunse de acolo. Bărbaţii de afară forţaseră deja, curioşi, uşile glisante şi năvăliseră în casă. Cînd ajunse ea în camera cu vatră, văzu şase sau şapte perechi de umeri laţi, înghesuiţi în bucătăria de alături, aflată cu o treaptă mai jos decît restul camerelor. Pardoseala bucătăriei era murdară.
Unul dintre bărbaţi strigă:
— A venit Tsujikaze Temma. Vrem lumină!
Bărbaţii năvăliră brutal în încăperea principală a casei. Nici nu se sinchisiră să-şi mai scoată încălţările, semn de bădărănie fără margini. Începură să-şi bage nasul peste tot prin dulap, prin sertare, sub rogojinile groase ce acopereau duşumeaua. Temma şedea împărăteşte lîngă foc, privind cum oamenii lui percheziţionează camerele. Se pare că-i plăcea ideea acestei misiuni, dar curînd îl enervă faptul că el nu făcea nimic.
— Ne ia prea mult timp aşa, mîrîi el, lovind cu pumnul în *tatami*[8]. Trebuie să ai ceva pe-aici. Unde sînt?
— N-am idee despre ce vorbiţi, îi răspunse Okō răbdătoare, cu braţele încrucişate pe piept.
— Nu mă duci tu pe mine, femeie! urlă el. Unde sînt? Ştiu că-s aici!
— N-am absolut nimic.
— Nimic?
— Nimic.
— Bine, bine. S-ar putea să n-ai. M-or fi informat greşit…
O privi atent, scărpinîndu-şi barba.
— Gata, băieţi! tună el.

Între timp Okō trecuse în camera de alături, lăsînd uşa deschisă. Stătea cu spatele la el, dar şi aşa i se părea sfidătoare, de parcă-i spunea că n-are decît să caute pe unde-i place.

— Okō! strigă el cu asprime.

— Ce doriţi? veni răspunsul pe un ton glacial.

— Ce-ai zice dacă ne-ai da ceva de băut?

— Vreţi apă?

— Nu te prosti… o avertiză el ameninţător.

— Saké-ul e acolo, înăuntru. Beţi dacă doriţi.

— Ooo! Okō! spuse el ceva mai blînd, admirînd-o chiar pentru încăpăţînarea ei glacială. Nu fi rea! Nu te-am mai vizitat de multă vreme. Aşa-ţi tratezi tu un vechi prieten?

— Halal vizită!

— Ei, uşurel! Şi tu eşti de vină, ştii bine. Am auzit din prea multe locuri de ce e în stare văduva omului cu moxa, ca să mai cred că toate sînt minciuni. Am auzit că ai trimis-o pe drăgălaşa ta fată să jefuiască leşuri. Ia ascultă, de ce să facă ea aşa ceva?

— Vreau dovada! se oţărî ea. Unde vă e dovada?

— Dacă aveam de gînd să o scot la iveală, nu te avertizam prin Akemi. Tu cunoşti foarte bine regulile jocului. E teritoriul meu şi am dreptul să plec urechea la reclamaţii, scotocindu-ţi bine casa. Altfel toată lumea ar avea impresia că poate să facă ce vrea. Şi atunci ce s-ar alege de mine? Trebuie să mă pun la adăpost!

Okō îl privea cu o tăcere încrîncenată, cu capul pe jumătate întors spre el, cu bărbia şi nasul sus, plină de mîndrie.

— De data asta îţi dau pace. Dar nu uita, am fost deosebit de drăguţ cu tine.

— Drăguţ? Cine, dumneavoastră? Nu mai spuneţi!

— Okō, încercă el să o înduplece, vino şi toarnă-mi de băut.

Pentru că ea nu dădea nici un semn c-ar avea de gînd să se mişte, el explodă:

— Tîrfă nebună! Nu-ţi dai seama că dacă ai fi drăguţă cu mine, n-ar trebui să trăieşti în felul acesta?

Se mai potoli un pic şi o sfătui:

— Mai gîndeşte-te.

— Amabilitatea dumneavoastră mă copleşeşte, domnule, răspunse ea sarcastic.

— Nu mă placi?

— Răspundeţi-mi la o singură întrebare: cine mi-a ucis soţul? Vă aşteptaţi cumva să vă cred că nu ştiţi?

— Dacă vrei să te răzbuni pe cine-o fi fost ăla, te ajut cu plăcere. Fac tot ce-mi stă-n putere.

— Nu faceţi pe prostul!

— Ce vrei să spui?

— Auziţi atîtea de la diverse persoane. Nu v-a spus nimeni că dumneavoastră mi l-aţi fi omorît? N-aţi auzit că ucigaşul este Tsujikaze Temma? Toată lumea ştie. Oi fi eu văduvă de tîlhar, dar n-am decăzut chiar în aşa hal, încît să-mi fac de cap cu ucigaşul soţului meu.

— Na, c-ai zis-o! Nu puteai s-o ţii pentru tine! Dădu peste cap saké-ul şi, cu un zîmbet mîhnit, îşi mai turnă o ceşcuţă. Ştii, n-ar trebui să spui asemenea lucruri. Nu-ţi prind bine nici ţie, nici drăgălaşei tale fete!

— Vreau s-o cresc cum se cuvine şi, după ce se mărită, mai vedem noi! Ţineţi minte ce-am spus!

Temma se scutură tot de rîs. După ce termină tot saké-ul pe care îl găsi, ordonă unuia din oamenii lui care se proptise în lance, într-un colţ al bucătăriei:

— Hei! tună el, dă la o parte nişte scînduri din tavan cu lancea, aia a ta!

Omul făcu ce i se spuse. Zgîndări tavanul în cîteva locuri şi comorile lui Okō începură să cadă ca o grindină.

— Exact cum bănuiam, zise Temma, străduindu-se să se ridice în picioare. Vedeţi? Iată dovada! A încălcat regula jocului, fără nici o îndoială. Duceţi-o afară şi administraţi-i pedeapsa!

Bărbaţii porniră spre camera cu vatră, dar se opriră brusc. Okō stătea ca o statuie în uşă, de parcă îi îndemna să pună mîna pe ea. Temma, care coborîse în bucătărie, le strigă iar:

— Ce mai aşteptaţi? Aduceţi-o aici!

Nici o mişcare. Okō continua să-i privească şi ei rămaseră paralizaţi. Temma se decise să ia el iniţiativa. Se îndreptă spre Okō plescăind din limbă, dar se opri şi el în uşă. În spatele lui Okō se aflau doi tineri ameninţători. Nu-i văzuse în bucătărie. Takezō ţinea sabia de lemn jos, gata să spintece picioarele primului venit şi a oricărui prost care l-ar fi urmat. Pe partea cealaltă era Matahachi, cu sabia în aer, gata s-o coboare pe gîtul ce s-ar fi aventurat dincolo de prag. Akemi nu se zărea pe nicăieri.

— Deci aşa stau lucrurile, zise Temma printre dinţi, amintindu-şi de scena de pe coasta dealului. L-am văzut pe ăla zilele trecute plimbîndu-se cu Akemi – pe ăla cu băţul. Cine-i celălalt?

Nici Matahachi, nici Takezō nu scoaseră nici un cuvînt, lăsîndu-i să înţeleagă că ei nu vor răspunde decît cu armele. Tensiunea creştea.

— N-ar fi trebuit să existe bărbaţi în casa asta, tună Temma. Voi doi... Trebuie că sînteţi de la Sekigahara. Mai bine v-aţi vedea de treabă! Vă previn!

Nu li se clinti nici măcar un muşchi.

— Nu există suflet prin locurile acestea care să nu-l cunoască pe Tsujikaze Temma! Vă arăt eu vouă ce soartă au soldaţii vagabonzi!

Tăcere. Temma le făcu un semn oamenilor lui să se dea la o parte. Unul dintre ei, făcînd cîţiva paşi înapoi, căzu chiar în vatra din mijlocul camerei; slobozi un urlet ca de fiară, iar scînteile aţîţate de căderea lui se ridicară pînă la tavan. Camera se umplu numaidecît de fum.

— Au!

Cînd Temma ţîşni în cameră, Matahachi îşi coborî sabia cu ambele mîini, dar bătrînul fu mult prea iute şi lovitura ricoşă în teaca lui Temma. Okō se refugiase în cel mai apropiat colţ, în timp ce Takezō aştepta, cu sabia lui neagră în poziţie orizontală. Îi ţinti picioarele lui Temma şi atacă cu toată forţa. Se auzi un şuierat prin întuneric, dar nici o lovitură. Mătăhălosul sări la o parte chiar la timp şi se aruncă asupra lui Takezō ca un bolovan.

Takezō avu impresia că-l strînge un urs în braţe. Era cel mai puternic bărbat cu care se luptase vreodată. Temma îl apucă de gît şi îi arse două-trei lovituri, de aveai impresia că i-a crăpat ţeasta. Veni apoi rîndul lui Takezō. Îi dădu una de-l azvîrli prin aer. Takezō ateriză în perete, de se cutremură toată casa. Pe cînd Takezō îşi ridica sabia de lemn ca s-o coboare spre capul lui Temma, acesta se rostogoli, îi sări la picioare şi îl doborî iar.

Takezō era decis să nu-l lase pe Temma să-i scape. Ar fi fost riscant. Se hotărîse: cînd va veni momentul, îl va lichida definitiv. Trebuia să se asigure că nu va mai respira niciodată.

Aşa era Takezō – un om al extremelor. Din copilărie avea ceva primitiv în sînge, ceva ce amintea de fioroşii războinici ai vechii Japonii, ceva extrem de sălbatic. Ceva ce nu cunoscuse

nici lumina civilizaţiei, nici cunoştinţe cumpătate. Nici măcar compromisul. Era o trăsătură a lui care nu îi permisese niciodată tatălui să-şi iubească băiatul. Munisai încercase, în stilul propriu samurailor, să strunească sălbăticia băiatului, pedepsindu-l deseori aspru, dar efectul unei asemenea discipline nu a fost cel scontat: îl înrăise şi mai mult, îl făcuse să devină ca un mistreţ ce se dezlănţuie feroce atunci cînd este înfometat. Cu cît sătenii îl dispreţuiau mai mult, cu atît încerca tînărul bătăuş să se impună mai mult.

Pe măsură ce copilul se transforma în bărbat, nu îi mai plăcea să se fudulească prin sat ca pe propria lui moşie. Nu se mai mulţumea cu intimidarea sătenilor. Începuse să viseze la lucruri mai măreţe. Sekigahara îi dăduse prima lecţie despre cum era lumea cu-adevărat. Iluziile lui tinereşti au fost zguduite – şi era doar începutul. Nici prin cap nu-i trecuse că prima lui „tentativă adevărată” nu va fi încununată de succes şi nu voia să se gîndească la necazurile ce-l aşteptau. El nu ştia încă ce înseamnă disciplina şi trecuse cu uşurinţă peste dezastrul de care avusese parte.

Şi iată că s-a împiedicat întîmplător de un adevărat rechin: Tsujikaze Temma, căpetenia tîlharilor! Acesta era tipul de adversar după care tînjise şi la Sekigahara.

— Laşule! urlă el. Na! Luptă!

Takezō alerga ca fulgerul prin beznă, aruncîndu-i injurii la tot pasul. Cu zece paşi înaintea lui, Temma zbura de parcă avea aripi. Lui Takezō i se făcu părul măciucă în adevăratul sens al cuvîntului şi vîntul îi şuiera pe la urechi. Era fericit, mai fericit ca niciodată. Cu cît fugea mai mult, cu atît se lăsa mai mult pradă instinctului animalic ce pusese stăpînire pe el.

Se aruncă în spinarea lui Temma. Vîrful sabiei de lemn se umplu de sînge şi un urlet sfîşietor străpunse liniştea nopţii. Matahala căzu la pămînt cu o bufnitură şi se rostogoli. Ţeasta i se făcu ţăndări, ochii îi ieşiră din orbite. După încă două-trei lovituri zdravene, începură să-i iasă şi coastele rupte prin piele. Takezō ridică mîna şi-şi şterse şiroaiele de sudoare de pe frunte.

— Mulţumit, căpitane? întrebă el triumfător.

Apoi, o luă nepăsător îndărăt spre casă. Cineva care l-ar fi văzut abia atunci ar fi putut crede că ieşise la o plimbare şi că nu-l apăsa nici o grijă pe lumea asta. Se simţea liber, fără

remuşcări, conştient de faptul că dacă ar fi cîştigat celălalt, acum el ar fi zăcut mort.

Vocea lui Matahachi răsună în întuneric:

— Takezō! Tu eşti?

— Îhî! răspunse el impasibil. Ce s-a întîmplat?

Matahachi o luă fuga spre el şi îl anunţă gîfîind:

— Am omorît unul! Dar tu?

— Şi eu am omorît unul.

Matahachi ţinea sabia în sus. Era plină de sînge pînă la plăselele frumos împodobite. Îndreptîndu-şi umerii cu mîndrie, zise:

— Ceilalţi au fugit. Brutele astea de tîlhari nu prea ştiu să lupte! N-au pic de curaj! Ştiu să înfrunte doar cadavre, ha! Adevăraţii lor adversari! Ha! Ha! Ha!

Erau amîndoi plini de sînge, dar satisfăcuţi ca doi pisoi bine hrăniţi. Sporovăind fericiţi, porniră spre luminiţa ce se zărea în depărtare, Takezō cu sabia de lemn plină de sînge, iar Matahachi cu a lui la fel de însîngerată.

Un cal rătăcit îşi vîrî capul pe fereastră şi îşi roti privirea prin cameră. Fornăitul lui îi trezi pe cei doi. Takezō îi arse una peste nări. Matahachi se întinse, căscă şi zise că a dormit foarte bine.

— Soarele e deja sus pe cer, spuse Takezō.

— Crezi că-i după-amiază?

— Nu se poate!

După un somn bun, evenimentele din noaptea precedentă li se şterseseră din minte. Pentru cei doi nu exista decît ziua de azi şi cea de mîine.

Takezō dădu fuga afară şi se dezbrăcă pînă la brîu. Lăsîndu-se pe vine lîngă pîrîiaşul curat şi rece de munte, îşi dădu cu apă pe faţă, îşi stropi părul şi se spălă pe piept şi pe spate. Îşi ridică apoi capul şi inspiră adînc, de parcă voia să absoarbă toată lumina soarelui şi tot aerul. Matahachi intră somnoros în camera cu vatră, urîndu-le vesel bună dimineaţa lui Okō şi Akemi.

— Ei, de ce aveţi mutrele astea acre, frumoasele mele?

— Zău?

— Da, bineînţeles. Arătaţi de parcă aţi jeli pe cineva. Ce motive de tristeţe aveţi? L-am omorît pe ucigaşul soţului tău şi le-am ars oamenilor lui o mamă de bătaie de n-or să ne uite niciodată.

Matahachi era consternat la culme. El crezuse că văduva şi fiica ei vor sări în sus de bucurie la vestea morţii lui Temma. Într-adevăr, noaptea trecută Akemi bătuse bucuroasă din palme cînd auzise ce s-a întîmplat, dar Okō fusese neliniştită de la bun început, iar azi, tîrîndu-şi picioarele abătută pe lîngă foc, arăta şi mai rău.

— Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă el, considerînd-o cea mai capricioasă femeie din lume.

„Cîtă nerecunoştinţă!” îşi zise în sinea lui, pe cînd lua ceşcuţa cu ceai verde amar pe care i-o întindea Akemi. Se lăsă pe vine.

Okō zîmbea tristă, invidiindu-l pe tînărul ce nu părea a şti cîte necazuri mai sînt pe lume.

— Matahachi, spuse ea abătută, am impresia că nu înţelegi nimic. Temma are sute de oameni.

— N-are decît! E şi firesc pentru un ticălos ca el. Dar noi nu ne temem de asemenea javre. Dacă-i putem omorî, de ce să ne fie frică de căţeii lui? Dacă încearcă să se dea la noi, Takezō şi cu mine o să…

— N-o să faceţi nimic, îl întrerupse Okō.

Matahachi dădu din umeri şi spuse:

— Ce vorbeşti? Adu-ne cîţi doreşti şi le arătăm noi! Nu sînt decît o adunătură de viermi. Sau crezi că Takezō şi cu mine sîntem nişte laşi, gata să ne tîrîm pe burtă şi să batem în retragere. Drept cine ne iei?

— Nu sînteţi laşi, ci prea copilăroşi. Chiar şi faţă de mine. Temma are un frate mai mic, Tsujikaze Kohei, şi dacă *el* vă ia urma, nici dacă vă uniţi doi într-unul, nu aveţi nici o şansă!

Nu era genul de conversaţie care să-i facă plăcere lui Matahachi dar, pe cînd ea căuta să-l lămurească, el trase concluzia c-o fi avînd motivele ei. Tsujikaze Kohei avea, se pare, o bandă prin localitatea Yasugawa din regiunea Kiso, şi nu numai atît; era maestru în artele marţiale şi mare specialist în a-i lua pe oameni prin surprindere. După părerea lui Matahachi însă, una era să te atace cineva în aer liber şi cu totul altceva să te ia prin surprindere din somn.

— Acesta-i punctul meu slab, recunoscu el. Dorm bine.

Pe cînd el stătea rezemat în bărbie şi cugeta, Okō ajunse la concluzia că cel mai bun lucru ar fi să-şi lase casa, să renunţe la

stilul ei de viaţă şi să plece undeva departe. Îl întrebă pe Matahachi ce aveau ei de gînd să facă.

— Am să vorbesc cu Takezō. Pe unde-o fi?

Ieşi afară şi privi în jur, dar Takezō nu se zărea nicăieri. Îşi duse mîna streaşină la ochi, privi în zare şi îl reperă pe Takezō undeva la poalele dealului, călare pe calul rătăcit care-i trezise cu nechezatul lui.

— N-are nici o grijă pe lumea asta, îşi zise Matahachi în sinea lui, cu multă invidie. Îşi duse mîinile la gură şi strigă:

— Hei, Takezō! Vino înapoi! Avem ceva de vorbit!

Puţin mai tîrziu, zăceau amîndoi întinşi pe jos, morfolind cîte un fir de iarbă şi discutînd despre ce aveau de făcut. Matahachi zise:

— Deci tu propui să o luăm spre casă?

— Da. Nu putem sta o veşnicie cu femeile astea.

— Aşa e.

— Nu-mi plac femeile.

Takezō era ferm convins de asta.

— Bine! Atunci să plecăm!

Matahachi se întoarse cu faţa în sus şi privi cerul.

— Şi, din moment ce ne-am hotărît, vreau să plecăm. Mi-am dat seama brusc cît îmi este de dor de Otsū, cît de mult vreau s-o văd. Ia uite acolo! Un nor care seamănă cu profilul ei. Ia uite! Partea aceea arată exact ca părul ei proaspăt spălat.

Matahachi bătea cu călcîiele în pămînt, arătînd spre cer.

Takezō urmări cu privirea calul căruia tocmai îi dăduse drumul. Asemenea vagabonzilor care trăiesc sub cerul liber, caii rătăciţi i se păreau prietenoşi. După ce-ai terminat cu ei, nu-ţi mai cer nimic, îşi iau pur şi simplu tălpăşiţa, liniştiţi.

Akemi îi chemă la masă. Se ridicară.

— Hai să ne luăm la întrecere! strigă Takezō.

— Gata! îi răspunse Matahachi.

Akemi bătu din palme, încîntată, cînd îi văzu alergînd prin iarba înaltă, umăr la umăr, lăsînd în urma lor o dîră groasă de praf.

După masă, Akemi căzu pe gînduri. Tocmai aflase că cei doi s-au hotărît să se întoarcă la casele lor. Era bine cu ei în casă şi ar fi dorit ca lucrurile să continue aşa, la nesfîrşit.

— Prostuţo! o dojeni mama. De ce ţi s-au înecat corăbiile?

Okō se machia cu aceeaşi grijă din totdeauna şi, în timp ce-şi certa copila, îl privea pe Takezō în oglindă. El îi surprinse privirea şi îşi aminti de parfumul puternic al părului ei, care-i invadase camera noaptea trecută.

Matahachi luă vasul cel mai mare cu saké de pe raft, se trînti lîngă Takezō şi începu să-şi toarne într-o sticluţă încălzită de parcă el era stăpînul casei. Pentru că era ultima noapte pe care o petreceau împreună, se hotărîră să bea ca lumea. Okō părea să acorde o atenţie deosebită chipului ei.

— Hai, să nu mai rămînă nici o picătură! zise ea. N-are rost să lăsaţi băutură şobolanilor.

— Sau viermilor! interveni Matahachi.

Goliră trei butelci cît ai zice peşte. Okō se rezemă de Matahachi şi începu să-l mîngîie, încît lui Takezō îi fu jenă şi întoarse capul.

— Eu… eu… nu mă mai pot mişca, mormăi Okō, prefăcîndu-se beată.

Matahachi o conduse la saltea, cu capul atîrnîndu-i greu pe umărul lui. O dată ajunşi, se întoarse spre Takezō şi îi spuse cu răutate:

— Tu, Takezō, dormi acolo, singur. Îţi place să dormi singur, nu-i aşa?

Takezō se întinse acolo unde era, fără nici o obiecţie. Era îngrozitor de beat şi se făcuse tîrziu.

Cînd se trezi, era ziua-n amiaza mare. De cum deschise ochii, îşi dădu seama că ceva nu era-n ordine. Un al şaselea simţ îi spunea că nu mai era nimeni în casă. Lucrurile pe care Okō şi Akemi le adunaseră cu o zi înainte, în vederea călătoriei, dispăruseră şi ele. Nu mai existau haine, încălţăminte… şi nici urmă de Matahachi. Strigă, dar nu primi nici un răspuns. De fapt, nici nu se aştepta să-i răspundă cineva. O casă goală are ceva aparte. Nimeni în curte, nimeni în spatele casei, nimeni în magazia de lemne. Singura urmă pe care o lăsaseră era un pieptene de un roşu aprins, aruncat lîngă gura deschisă a conductei de apă.

— Matahachi, eşti un porc!

Adulmecînd pieptenele, îşi aminti cum încercase Okō să-l seducă cu două nopţi în urmă.

„Asta l-a dat gata pe Matahachi”, se gîndi el şi-l cuprinse o furie turbată.

— Prostule! strigă el. Ce faci cu Otsū? Ce gînduri ai cu ea? N-ai părăsit-o de atîtea ori? Porcule!

Călcă pieptenele în picioare. Îi venea să urle de furie, nu pentru el, ci de mila lui Otsū, pe care şi-o imagina cum îl aştepta acasă, în sat.

Pe cînd stătea, cuprins de disperare, în bucătărie, calul rătăcit îşi băgă netulburat capul pe uşă. Văzînd că Takezō n-are de gînd să-i mîngîie botul, o luă spre chiuvetă şi începu să lingă nişte boabe de orez care se lipiseră de ea.

Sărbătoarea florilor

În secolul al XVII-lea, drumul de la Mimasaka[9] era o arteră principală. Pornea din localitatea Tatsuno, aflată în provincia Harima, şerpuind pe terenul cunoscut ca „munte după munte”. Era presărat cu creste, asemenea ţăruşilor care marcau hotarul dintre Mimasaka şi Harima. Privirile călătorilor care ieşeau din defileul Nakayama erau atrase de valea rîului Aida unde, constatau ei cu surprindere, se afla un sat destul de mare.

De fapt, Miyamoto era mai degrabă o adunătură de cătune decît un sat adevărat. Un mănunchi de case se întindea de-a lungul rîului, altul se îngrămădea sub deal, iar un al treilea în mijlocul unui teren plat şi pietros, greu de arat. Una peste alta, numărul caselor era suficient de mare pentru a constitui la vremea aceea o aşezare rurală.

Pînă în urmă cu un an, *daimyō* Shimmen din Iga îşi ţinuse aici un castel, la vreo milă mai sus de rîu – un castel mic, obişnuit, dar oricum unul care atrăgea valuri de artizani şi negustori. Mai înspre nord se aflau minele de argint Shikozaka, ce-şi mai pierduseră din strălucire acum, dar care atrăseseră şi ele cîndva mineri din toate colţurile ţării.

Cei ce călătoreau de la Tottori la Himeji, sau de la Tajima la Bizen, prin munte, o luau pe drumul acesta. Cum era şi firesc, se opreau şi în Miyamoto. Avea aerul exotic al unui sat deseori vizitat de oameni din mai multe provincii şi se mîndrea nu numai cu un han al lui, dar şi cu un magazin de îmbrăcăminte. Mai adăpostea şi o adunătură de femei care, cu gîturile pudrate zdravăn, după cum cerea moda, se învîrteau în faţa bordelului ca nişte lilieci albi pe sub streşini. Aceasta era localitatea pe care o părăsiseră Takezō şi Matahachi cînd plecaseră la război.

Privind în jos la acoperişurile din Miyamoto, Otsū visa cu ochii deschişi. Era o fărîmă de fată, cu tenul alb şi părul negru, strălucitor.

Cu oase frumoase şi membre gingaşe, avea un aer ascetic, aproape nepămîntean. Mişcările lui Otsū erau delicate, nu aspre

ca ale fetelor solide şi bătute de soare, care lucrau la orezăriile de jos. Păşea graţios, cu gîtul ei lung întins şi cu capul sus. Cocoţată pe veranda templului Shippōji, arăta ca o statuie de porţelan.

Copil găsit şi crescut într-un templu de munte, dobîndise un aer rezervat pe care arareori îl întîlneşti la o fată de şaisprezece ani. Izolarea de alte fete de vîrsta ei şi de muncile de zi cu zi se citea în privirile ei contemplative şi serioase care-i îndepărtau pe bărbaţii obişnuiţi cu femeile frivole. Logodnicul ei, Matahachi, doar cu un an mai mare decît ea, plecase vara trecută din Miyamoto cu Takezō şi de-atunci n-a mai avut nici o veste de la el. Tare i-a mai dus dorul. În primele două luni ale anului a aşteptat veşti de la el, dar acum, în cea de-a patra lună, îşi pierduse orice speranţă.

Privirea i se mută alene în sus, spre nori, şi-şi zise: „Se va împlini în curînd un an. Nici sora lui Takezō n-a primit nici o veste de la el, aşa că aş fi nebună să trag nădejde că mai trăieşte”.

Mai spunea vorbele astea, din cînd în cînd, unuia sau altuia, dorind şi implorînd din glas şi din priviri să fie contrazisă, să o încurajeze cineva. Dar nimănui nu-i păsa de durerile ei. Sătenii, care trăiau cu picioarele pe pămînt şi care începuseră chiar să se obişnuiască cu trupele lui Tokugawa în modestul castel Shimmen, găseau că era normal ca ei să nu fi supravieţuit. Nici unul dintre membrii familiei Shimmen nu se mai întorsese de la Sekigahara şi era firesc să se întîmple aşa. Erau samurai; s-au dus. Nu i-ar fi avantajat să mai apară în mijlocul celor care-i cunoscuseră. Dar soldaţii de rînd? Nu era normal ca ei să vină acasă? N-ar fi făcut ei oare lucrul acesta dacă ar mai fi fost în viaţă?

— De ce, se întreba Otsū, aşa cum făcea adesea, de ce pleacă bărbaţii la război?

Stătea, melancolică, pe prispă şi reflecta. Dusă pe gînduri, ar fi stat acolo ore-n şir. Deodată, o voce de bărbat tulbură oaza ei de pace:

— Otsū!

Privind în sus, Otsū văzu un tînăr îndreptîndu-se spre ea. Venea de la fîntînă. Mai mult gol, avea doar o fîşie de pînză legată în talie, iar pielea lui bătucită de vreme strălucea ca aurul şters al unei statui vechi de-a lui Buddha. Era preotul zen care

venise din provincia Tajima cu trei sau patru ani în urmă. Stătea la templu încă de atunci.

„A sosit, în sfîrşit, primăvara!” îşi spuse în sinea lui cu satisfacţie. „Primăvara – binecuvîntată, dar confuză. Cum se face mai cald, perfizii de păduchi năpădesc toată ţara. Încearcă s-o acapareze, ca şi ticălosul de Fujiwara no Michinaga[10].” După o scurtă pauză îşi continuă monologul.

— Tocmai mi-am spălat hainele, dar unde naiba să-mi usuc mantia asta ponosită? Nu pot să o atîrn în prun. Ar fi un sacrilegiu, o ofensă adusă naturii, să-i acopăr florile. Uite, nu-mi lipseşte simţul frumosului, dar nu găsesc unde să-mi atîrn zdreanţa asta. Otsū! Împrumută-mi şi mie o frînghie s-o pun la uscat!

Otsū se înroşi toată cînd îl văzu pe călugăr aproape gol şi îi strigă:

— Takuan! Nu poţi umbla aşa dezbrăcat pînă ţi se usucă hainele!

— Atunci mă duc să mă culc. Ce zici?

— Oh, eşti îngrozitor!

Ridicîndu-şi un braţ spre cer şi îndreptîndu-l pe celălalt în jos, Takuan luă poziţia uneia dintre statuile lui Buddha pe care credincioşii o miruiesc o dată pe an, cu un ceai special.

— De fapt, ar fi trebuit s-o las pe mîine. E data de opt, ziua lui Buddha, şi aş putea să stau aşa, aşteptînd lumea să mi se închine. I-aş şoca pe toţi dacă aş începe să-mi ling buzele după ce toarnă ceai dulce pe mine. Simulînd evlavie, intona primele cuvinte ale lui Buddha: „În cerul de deasupra şi pe pămîntul de jos, numai eu sînt sfînt”.

Otsū izbucni în rîs cînd îl văzu atît de ireverenţios.

— Chiar arăţi ca el, să ştii!

— Bineînţeles. Eu sînt reîncarnarea Prinţului Siddartha.

— Atunci, stai aşa! Nu te mişca! Mă duc să aduc nişte ceai să-l torn pe tine.

În clipa aceea, o albină îşi începu asaltul asupra capului călugărului şi poziţia lui de prinţ reîncarnat se transformă într-o zbatere de mîini. Albina, găsind o gaură în fîşia de pînză, care nu era bine lipită de corp, trecu prin ea. Otsū rîse în hohote. De la sosirea lui Takuan Sōhō, nume ce i s-a dat cînd a fost uns preot, nici rezervata Otsū nu se putea abţine să nu se amuze de spusele sau faptele lui.

Se opri brusc din rîs.

— N-am timp de pierdut cu prostii. Am alte treburi mai importante de făcut.

Alunecînd uşor în sandale, călugărul o întrebă cu un aer nevinovat:

— Şi, mă rog, ce treburi?

— Ce treburi? Ai uitat? Pantomima ta tocmai mi le-a reamintit. Trebuie să pregătesc totul pentru mîine. Preotul cel bătrîn m-a rugat să culeg flori ca să decorăm templul. Apoi trebuie să fac toate pregătirile pentru ceremonia ceaiului. Iar astă-seară am de făcut ceaiul cel dulce.

— De unde culegi florile?

— De jos, de lîngă rîu.

— Vin cu tine.

— Aşa dezbrăcat?

— N-o să poţi aduna singură toate florile de care e nevoie. Îţi trebuie ajutor. Şi-apoi nu uita că omul nu se naşte îmbrăcat. Goliciunea este starea lui naturală.

— S-ar putea, dar mie nu mi se pare normal. Nu, mai bine merg singură.

Sperînd să scape de el, Otsū porni în grabă spre spatele templului, îşi aruncă un coş în spinare, luă o seceră şi se strecură pe poarta laterală, dar nu trecură decît cîteva minute şi se trezi cu el în urmă-i. Era înfăşurat într-o pînză mare, în care lumea obişnuia să-şi care aşternutul.

— Sînt mai pe placul tău aşa? întrebă el, strîmbîndu-se.

— Bineînţeles că nu. Arăţi caraghios. Oamenii vor crede că ai înnebunit.

— De ce?

— N-are importanţă. Te rog să nu mergi alături de mine.

— Pînă acum nu mi s-a părut că te deranjează dacă e un bărbat alături.

— Takuan, eşti de-a dreptul imposibil!

O luă la fugă înainte, dar el mări pasul, un pas asemănător cu al lui Buddha la coborîrea muntelui Himalaya. Bucata de pînză cu care era înfăşurat fîlfîia nebuneşte în bătaia vîntului.

— Nu te supăra, Otsū! Ştii că-mi place să te necăjesc. Prietenilor tăi n-o să le placă să te vadă îmbufnată.

La opt-nouă metri mai jos de templu, se găseau din belşug flori de primăvară, pe ambele maluri ale rîului Aida. Otsū puse

coşul jos, în mijlocul unei mări de fluturi ce băteau din aripioarele lor gingaşe, învîrti puţin secera în cercuri perfecte şi începu să taie florile, de la rădăcină.

Nu după multă vreme, Takuan căzu pe gînduri.

— Ce linişte e aici! oftă el, cu un aer pe jumătate cuvios, pe jumătate copilăresc. De ce atunci cînd ne putem trăi vieţile într-un paradis plin de flori, preferăm să plîngem, să suferim şi să ne lăsăm pradă pasiunii şi furiei, chinuindu-ne în flăcările iadului? Sper că tu, cel puţin, nu va trebui să ai parte de toate astea.

În timp ce-şi umplea coşul cu floricele galbene, crizanteme de primăvară, margarete şi violete, Otsū răspunse:

— Takuan, mai bine ai fi atent la albine, decît să-mi ţii mie predici.

El dădu din cap, oftînd exasperat:

— Nu vorbesc de albine, Otsū. Vreau doar să-ţi transmit şi ţie învăţăturile lui Buddha în legătură cu soarta femeilor.

— Soarta femeii de faţă nu te priveşte.

— Ah, dar nu ai dreptate! Datoria de preot îmi cere să-mi vîr nasul în vieţile oamenilor. Recunosc că-i o meserie de băgăreţ, dar nu-i cu nimic mai prejos decît cea de negustor, croitor, dulgher sau samurai. Ea există pentru că este necesară.

Otsū se mai înmuiase.

— Cred că ai dreptate.

— Se pare că de vreo trei mii de ani preoţia este în relaţii proaste cu lumea femeilor. Vezi tu, budismul ne învaţă că femeile sînt rele. Demoni. Mesageri ai iadului. Mi-am petrecut ani în şir cufundat în studiul textelor sfinte, aşa că nu întîmplător noi doi ne ciondănim tot timpul.

— Şi de ce învăţăturile tale sfinte susţin că femeile sînt rele?

— Pentru că-i înşală pe bărbaţi.

— Dar bărbaţii nu le înşală pe femei?

— Ba da, dar… şi Buddha era bărbat.

— Vrei să spui că dacă ar fi fost femeie, lucrurile ar fi stat exact pe dos?

— Bineînţeles că nu. Cum putea un demon să devină Buddha?

— Takuan, nu mai pricep nimic.

— Dacă învăţăturile religioase ar fi avut vreun sens, n-ar mai fi fost nevoie de profeţi care să ni le transmită.

— Ei, poftim! Faci ce faci ca să iasă totul în avantajul tău.

— Un comentariu tipic feminin. De ce mă ataci personal?

Otsū se opri din tăiat şi-i spuse cu o privire obosită:

— Takuan, hai să încetăm! N-am chef de asemenea discuţii astăzi.

— Tăcere, femeie!

— Tu eşti cel care vorbeşte tot timpul.

Takuan închise ochii de parcă solicita răbdare.

— Lasă-mă să-ţi explic! Cînd era tînăr, Buddha s-a aşezat sub smochinul sacru, unde demoniţele îl ademeneau zi şi noapte. Normal că nu şi-a format o părere prea bună despre femei. Cu toate acestea, fiind suflet milos, şi-a luat cîteva discipoliţe la bătrîneţe.

— Devenise înţelept sau senil?

— Nu fi rea! o avertiză el cu duritate. Şi nu-l uita pe Bodhisattva[11] Nagarjuna care ura, vreau să spun se temea de femei la fel de mult ca şi Buddha. A mers atît de departe, încît a lăudat patru tipuri de femei: surori docile, partenere iubitoare, mame bune şi servitoare ascultătoare. El le-a preamărit virtuţile în mod repetat şi i-a sfătuit pe bărbaţi să-şi ia asemenea neveste.

— Surori docile, partenere iubitoare, mame bune şi servitoare ascultătoare… După cum văd, totul în folosul bărbaţilor.

— Mi se pare firesc, nu? În vechea Indie, bărbaţii erau chiar la mai mare cinste, iar femeile şi mai desconsiderate decît în Japonia. Oricum, vreau să asculţi ce sfat le-a dat Nagarjuna femeilor.

— Ce sfat?

— El a zis: „Femeie, mărită-te nu cu un bărbat…”

— Ce caraghios!

— Lasă-mă să termin. A zis: „Femeie, mărită-te cu-adevărul”.

Otsū privea absentă.

— Nu înţelegi? zise el, făcînd un gest cu mîna. „Mărită-te cu adevărul” înseamnă că nu trebuie să-ţi pierzi minţile după un muritor de rînd, ci trebuie să cauţi adevărul.

— Dar, Takuan, spuse Otsū iritată, ce-i „adevărul”?

Takuan îşi lăsă mîinile în jos.

— Hai să ne gîndim, spuse el prudent. Nici eu nu ştiu prea bine.

Otsū izbucni în rîs, dar Takuan se făcu că nu observă.

— Ceva ştiu sigur. Aplicînd învăţătura asta la viaţa ta, cinste în căsătorie nu înseamnă să pleci la oraş şi să dai naştere unor copii slăbănogi şi neastîmpăraţi. Trebuie să rămîi la ţară, căci aici ţi-e locul, şi să creşti nişte odrasle frumoase şi sănătoase.

Otsū ridică secera la el, enervată.

— Takuan, se răsti ea exasperată, ai venit aici să mă ajuţi să culeg flori sau nu?

— Bineînţeles. De-asta am venit.

— Atunci termină cu predicile şi ia secera asta în mînă.

— Fie. Dacă nu vrei cu adevărat să te călăuzesc în lumea spirituală, nu am s-o fac cu forţa, spuse el, prefăcîndu-se jignit.

— Pînă-ţi vezi tu de treabă aici, dau fuga la Ogin să văd dacă mi-a terminat *obi*-ul pentru mîine.

— Ogin? Sora lui Takezō? Am cunoscut-o, nu? N-a venit odată cu tine la templu? Lăsă secera jos. Vin şi eu.

— În costumul ăsta?

Takuan se făcu că n-o aude.

— Poate ne serveşte cu ceai. Mor de sete.

Sătulă de discuţii în contradictoriu, Otsū aprobă uşor din cap şi o luară împreună pe malul rîului.

Ogin era o femeie în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani şi care nu mai era considerată chiar tînără, dar în nici un caz nu arăta rău. Deşi peţitorii nu se înghesuiau din pricina reputaţiei fratelui ei, nu ducea lipsă de cereri în căsătorie. Toţi îi apreciau tactul şi buna creştere. Refuzase toate ofertele pentru simplul motiv că încă mai voia să-şi caute fratele.

Casa în care locuia fusese construită de tatăl lor, Munisai, pe vremea cînd răspundea de pregătirea militară în clanul Shimmen. Ca răsplată pentru excelentele sale servicii, lui Munisai i se acordase privilegiul de a primi numele de Shimmen. Cu faţada spre rîu, casa era înconjurată de un zid înalt de lut şi se afla pe o fundaţie de piatră. Era mult prea mare pentru nevoile unui samurai de ţară. Deşi impunătoare pe vremuri, se mai deteriorase, pe acoperiş încolţiseră irişi sălbatici, iar zidul *dōjō*-ului unde Munisai predase cîndva artele marţiale era ticsit de excremente de vrăbiuţe.

Munisai ieşise din graţiile stăpînului, îşi pierduse poziţia şi murise ca un om de rînd, fapt deloc neobişnuit într-o perioadă de mari tulburări. Imediat după moartea lui, servitorii plecaseră şi ei, dar pentru că erau toţi născuţi în Miyamoto, cîţiva dintre ei

mai treceau pe-acolo. Aduceau legume proaspete, făceau curat în camerele nelocuite, umpleau cănile cu apă, măturau aleea şi ajutau cum puteau la menţinerea gospodăriei. Stăteau întotdeauna la taclale cu fiica lui Munisai.

Cînd Ogin, care cosea în camera din mijloc, auzi deschizîndu-se uşa din dos, presupuse, fireşte, că era vreunul dintre foştii servitori. Absorbită de muncă, salutul lui Otsū o luă prin surprindere.

— Ah! Tu erai? M-ai speriat. Tocmai îţi terminam *obi*-ul. Ai nevoie de el la ceremonia de mîine, nu-i aşa?

— Da, am. Ogin, vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce faci. Ar fi trebuit să mi-l cos singură, dar am avut atîta treabă la templu, încît oricum nu aş mai fi avut timp.

— Mă bucur că te-am putut ajuta! Am la dispoziţie chiar mai mult timp decît îmi trebuie. Cînd nu am treabă, mă pierd în gînduri.

Ridicînd privirea, Otsū zări altarul casei. Pe el, într-un vas mic, pîlpîia o candelă. La lumina ei slabă, văzu două înscripţii negre, aduse cu grijă din pensulă. Fuseseră pictate pe tăblii de lemn şi în faţa lor, un prinos de apă şi flori:

Răposatului Shimmen Takezō, în vîrstă de 17 ani.
Răposatului Hon'iden Matahachi, de aceeaşi vîrstă.

— Ogin, sări Otsū alarmată. Ai aflat că au murit?

— Păi, nu… Dar ce altceva mai putem crede despre ei? M-am împăcat cu ideea. Sînt sigură că au murit la Sekigahara.

Otsū dădu din cap cu putere.

— Nu mai vorbi aşa! Aduce ghinion! Ei nu sînt morţi, nu! Simt eu că vor apărea într-o bună zi.

Ogin privea *obi*-ul.

— Îl visezi pe Matahachi? întrebă ea pe un ton blînd.

— Da, tot timpul. De ce?

— Asta dovedeşte că e mort. Nici eu nu-l visez decît pe fratele meu.

— Ogin, nu mai vorbi aşa!

Se repezi la altar şi rupse înscripţiile de pe tăblii.

— Gata cu prostiile astea! Aduc ghinion.

Lacrimile îi inundară faţa pe cînd stingea candela. Nu se mulţumi numai cu atît. Luă florile şi vasul cu apă, ţîşni prin

camera următoare spre verandă, aruncă florile cît putu de departe şi vărsă apa din vas. Apa căzu drept în capul lui Takuan, care se aşezase pe jos.

— A! E rece! ţipă el, sărind în picioare.

Încercă prin mişcări iuţi să-şi şteargă părul cu un colţ al învelitorii.

— Ce faci? Am venit să beau o ceaşcă de ceai, nu să fac baie!

Otsū rîse cu lacrimi.

— Iartă-mă, Takuan. Zău îmi pare rău. Nu te-am observat…

În chip de scuză, îi aduse ceaiul pe care-l aşteptase atîta. Cînd intră înapoi în casă, Ogin, care era cu privirile aţintite spre verandă, întrebă:

— Cine-i?

— Călugărul-călător de la templu, îl ştii, cel murdar. L-ai cunoscut într-o zi cînd erai la mine. Îţi aminteşti? Stătea la soare, pe burtă, cu capul în mîini şi privea ţintă pămîntul. Cînd l-am întrebat ce face, ne-a spus că păduchii lui s-au angajat într-o partidă de lupte. A zis că-i antrenase ca să-l distreze.

— A, el era?

— Da, el. Îl cheamă Takuan Sōhō.

— E cam ciudat.

— Eşti prea înţelegătoare.

— Cu ce naiba s-a îmbrăcat? Nu pare a fi sutană.

— Nici nu e. S-a înfăşurat într-o pînză.

— O pînză? Ce excentric! Cîţi ani are?

— El zice că treizeci şi unu, dar mă simt uneori ca o soră mai mare. E atît de prost! Unul dintre preoţi mi-a spus că, în ciuda aparenţelor, e un călugăr excepţional.

— Se prea poate. Nu poţi să-i judeci întotdeauna pe oameni numai după înfăţişare. De unde e?

— S-a născut în provincia Tajima şi a început să se preocupe de religie la vîrsta de zece ani. Patru ani mai tîrziu a aderat la grupul Rinzai[12] din secta Zeri. Apoi, după ce-a plecat, a devenit discipol al unui preot învăţat de la templul Daitokuji şi a călătorit împreună cu el la Kyoto şi Nara. Mai tîrziu a fost învăţăcel al lui Gudō de la templul Myōshinji, al lui Ittō din Sennan şi al altor preoţi renumiţi. Şi-a petrecut o grămadă de timp învăţînd.

— Poate tocmai de aceea e mai deosebit.

Otsū continuă:

— A devenit preot rezident la templul Nansōji şi a fost numit stareţ prin edict imperial. N-am aflat niciodată de ce, şi nici el nu vrea să vorbească despre trecutul lui, dar a fugit de acolo după numai trei zile…

Ogin clătină din cap.

Otsū continuă:

— Se spune că generali renumiţi ca Hosokawa şi nobili precum Karasumaru au încercat de nenumărate ori să-l convingă să se stabilească undeva. S-au oferit chiar să-i construiască un templu şi să-i dea bani pentru întreţinerea lui, dar pur şi simplu nu-l interesează aşa ceva. El spune că preferă să hoinărească pe la ţară, ca un cerşetor, cu păduchii lui drept prieteni. Cred că-i puţin cam nebun.

— Poate din punctul lui de vedere, noi sîntem ciudaţi.

— Exact asta şi spune!

— Cît mai stă pe-aici?

— N-ai de unde să ştii. Îşi face apariţia într-o zi, dispare în următoarea…

În picioare, lîngă verandă, Takuan le strigă:

— Aud tot ce spuneţi.

— Ei bine, nu te vorbim de rău, răspunse Otsū veselă.

— Nu-mi pasă ce spui, dacă lucrul acesta te amuză, dar aţi putea să-mi daţi şi mie nişte prăjiturele la ceai.

— Exact ce-ţi ziceam, spuse Otsū. Ăsta-i el!

— Ce vrei să spui? Takuan avu o licărire în priviri. Dar tu? Stai acolo şi te uiţi de parcă n-ai fi în stare să răneşti nici măcar o muscă, deşi eşti mult mai crudă şi mai nemiloasă decît am fost eu vreodată.

— A, zău? Şi de ce, mă rog, sînt crudă şi nemiloasă?

— Pentru că mă laşi aici, afară, nu-mi dai decît ceai, iar tu stai acolo şi jeleşti un iubit pierdut, de-aia!

Răsunau clopotele de la templele Daishōji şi Shippōji. Începuseră să bată ritmic imediat după ce s-a crăpat de ziuă şi au continuat să bată mult după ora prînzului. Dimineaţă se perindaseră pe la temple şiruri întregi de oameni: fete cu *obi*-uri roşii, soţii de negustori în culori mai şterse, şi ici-colo cîte o bătrînă în chimonou negru, cu nepoţeii de mînă. La templul Shippōji, încăperea principală era înţesată de credincioşi, dar tinerii care se aflau acolo erau mai preocupaţi de Otsū decît de slujbă.

— E aici, şopti unul.
— E mai drăguţă ca oricînd, adăugă altul.
În hol se afla un templu în miniatură. Acoperişul era căptuşit cu frunze de tei, iar pe coloane se încolăceau flori sălbatice. În interiorul acestui „templu de flori”, cum i se spunea, se găsea o statuie neagră de-a lui Buddha, înaltă de vreo treizeci de centimetri, cu un braţ îndreptat spre cer şi cu celălalt spre pămînt. Statuia fusese pusă într-un vas nu prea adînc din argilă şi, cînd ajungeau în dreptul ei, credincioşii îi turnau ceai dulce în cap, cu un polonic din bambus. Takuan stătea în apropiere, bine aprovizionat cu balsam sfînt, cu care umplea tubuleţele din bambus pe care credincioşii le luau acasă cu ei ca să le poarte noroc. El îi îndemna să facă danii:
— Templul acesta este sărac, aşa că lăsaţi-ne cît puteţi, în special voi, cei bogaţi – ştiu care sînteţi; voi purtaţi mătăsuri fine şi *obi*-uri brodate. Aveţi mulţi bani. Dar şi multe griji. Dacă lăsaţi o sută de bănuţi pentru ceai, grijile voastre se vor uşura de o sută de ori.
Otsū şedea la o masă neagră lăcuită, de partea cealaltă a templului de flori. Era îmbujorată la faţă, ca florile din jurul ei. Purta *obi*-ul nou şi scria descîntece pe hîrtii în cinci culori, mînuind cu multă măiestrie pensula pe care o înmuia la nevoie în cutia cu cerneală, lăcuită în auriu, care se afla în dreapta ei. Scrise următoarele:

Iute şi eficace
În această zi măreaţă
A opta din luna a patra
Vino de hac
Viermilor ce devorează cadavrele.

Încă din timpuri străvechi se considera prin aceste locuri că asemenea rînduri atîrnate pe pereţi te protejau nu numai de insecte, dar te fereau şi de boli şi de ghinion. Otsū scrise acelaşi lucru de zeci de ori, pînă cînd mîna începu să-i tremure şi caligrafia ei trăda oboseala.
Oprindu-se să se odihnească puţin, îi strigă lui Takuan:
— Nu mai jefui oamenii. Le iei prea mult.

— Le iau doar celor care au şi aşa prea mult. Pentru ei averea a devenit o povară. Trebuie să ne milostivim să-i uşurăm, răspunse el.

— Dacă judecăm aşa, toţi tîlharii sînt nişte sfinţi.

Takuan era prea ocupat cu colectarea monedelor de aur ca să-i răspundă.

— Staţi! Staţi! se adresă el mulţimii care se înghesuia. Nu vă împingeţi, luaţi-o uşor, staţi la rînd! Vi se oferă imediat prilejul să vă uşuraţi pungile.

— Hei, prostule! i se adresă un tînăr căruia i se făcuse observaţie că se înghesuie.

— Eu? spuse Takuan ducîndu-şi arătătorul spre nas.

— Da! Ne tot spui să ne aşteptăm rîndul, dar văd că le serveşti mai întîi pe femei.

— Îmi plac femeile la fel de mult ca şi bărbatul care urmează.

— Eşti pesemne unul dintre călugării destrăbălaţi despre care tot auzim vorbindu-se.

— Gata, mormolocule! Crezi că nu ştiu de ce eşti *tu* aici? N-ai venit să te închini lui Buddha sau să-ţi iei acasă bileţelul sfînt. Ai venit s-o vezi pe Otsū. Hai, recunoaşte! Nu-i aşa? Ştii ceva, n-o să cîştigi niciodată o femeie dacă eşti zgîrcit.

Otsū se înroşi toată.

— Takuan, termină! Încetează odată, că mă înnebuneşti!

Ca să-şi mai odihnească ochii, Otsū privi în sus şi apoi prin mulţime. Observă deodată pe cineva şi scăpă pensula din mînă. Sări în picioare, gata să răstoarne masa, dar chipul dispăruse ca un peşte în mare. Uitînd de toţi cei din jur, ţîşni afară, strigînd:

– Takezō! Takezō!

Furia văduvei

Cei din familia lui Matahachi, Hon'iden, erau membri mîndri ai unui grup de nobili săteni care aparţineau clasei samurailor, dar lucrau şi pămîntul. Adevăratul cap al familiei era mama lui, o femeie încăpăţînată, pe nume Osugi. Deşi avea aproape şaizeci de ani, ieşea cu toată lumea la cîmp în fiecare zi şi muncea cot la cot cu ceilalţi. La vremea semănatului, ea prăşea pămîntul, iar la cea a recoltatului, treiera ovăzul călcîndu-l în picioare. Cînd întunericul punea capăt muncii la cîmp, găsea întotdeauna ceva de aruncat în spinarea ei îndoită şi se întorcea acasă încărcată. Căra deseori legături de frunze de dud şi încărcătura o încovoia de tot, de nici nu se mai vedea de sub ea. Seara era deseori văzută îngrijindu-şi viermii de mătase.

În după-amiaza Sărbătorii Florilor, Osugi se opri o vreme din munca ei la peticul de duzi şi-şi privi nepoţelul căruia-i curgea nasul şi traversa cîmpul în goană, desculţ.

— Unde-ai fost, Heita? întrebă ea cu severitate. La templu?

— Îhî!

— Otsū era acolo?

— Da, răspunse el emoţionat şi fără suflu. Avea un *obi* foarte frumos. Dădea şi ea o mînă de ajutor pe-acolo.

— Ai adus şi tu nişte ceai dulce şi un descîntec pentru alungarea insectelor?

— Nţţî!

Ochii bătrînei, ascunşi de obicei de cute şi riduri, se deschiseră mari de iritare.

— Şi de ce nu, mă rog frumos?

— Otsū mi-a spus să nu-mi bat eu capul cu ele. A zis să vin repede acasă să-ţi spun.

— Să-mi spui ce?

— Takezō, de dincolo de rîu. A zis că l-a văzut. La Sărbătoare.

Vocea lui Osugi căzu cu o octavă:

— Zău? Chiar aşa a zis, Heita?

— Da, bunico.

Trupul ei puternic păru dintr-o dată neputincios şi ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse încet, de parcă se aştepta să-şi vadă fiul în spatele ei.

Nevăzînd pe nimeni, se răsuci la loc.

— Heita, zise ea brusc, apucă-te tu şi strînge frunzele astea de dud.

— Unde pleci?

— Acasă. Dacă s-a întors Takezō, trebuie să fi venit şi Matahachi.

— Vin şi eu.

— Nu, nu vii. Nu mă încurca, Heita.

Bătrîna porni cu pas mare, lăsîndu-şi nepoţelul acolo, părăsit ca un orfan. Gospodăria, înconjurată de stejari bătrîni, noduroşi, era mare. Osugi trecu în fugă pe lîngă ea şi se îndreptă spre hambar, unde muncea fiica ei şi alţi cîţiva lucrători. Se afla încă la o distanţă destul de mare cînd începu să strige, cam isteric:

— S-a întors Matahachi? A venit?

O priviră uimiţi, avînd impresia că şi-a pierdut minţile. În cele din urmă, unul din bărbaţi zise:

— Nu.

Bătrîna părea că nu l-a auzit. În starea ei de surescitare, nu voia să accepte un răspuns negativ. Ei o priviră, în continuare, nedumeriţi şi ea începu să-i ocărască şi să le explice că a auzit de la Heita că Takezō s-a întors, deci trebuie să fie şi Matahachi pe-acolo. Reluîndu-şi apoi rolul de şef, îi trimise în toate direcţiile ca să-l găsească. Ea rămase acasă şi de cîte ori auzea că se apropie cineva, ieşea şi întreba dacă i-au găsit fiul.

La apusul soarelui nu se dăduse încă bătută. Aprinse o candelă la plăcuţa memorială a strămoşilor soţului ei. Se aşeză şi se lăsă pradă rugăciunilor, nemişcată ca o statuie. Cum toată lumea pornise să caute, în seara aceea nu s-a servit cina în casă, iar la venirea nopţii, pentru că tot nu primise nici o veste, Osugi se puse în cele din urmă în mişcare. Ieşi din casă încet şi o luă spre poarta din faţă, ca în transă. Rămase acolo în aşteptare, pe întuneric. O lună ciudată strălucea printre crengile stejarilor, iar munţii din faţa şi din spatele casei se iviră nedesluşit, învăluiţi într-o pîclă albă. În aer plutea parfumul dulce al florilor de păr.

Timpul se scurgea pe nesimţite. Apoi se distinse în noapte o siluetă care se apropia, croindu-şi drum dinspre latura livezii de peri. Recunoscînd-o pe Otsū, Osugi o strigă şi fata veni în fugă, clămpănindu-şi saboţii uzi.

— Otsū! Mi s-a spus că l-ai văzut pe Takezō. E adevărat?

— Da, sînt sigură că a fost el. L-am reperat în mulţimea de la templu printre cei de afară, dar cînd l-am strigat, Takezō a luat-o la goană ca un iepure speriat. I-am prins privirile timp de o secundă şi apoi dus a fost. Întotdeauna s-a comportat cam ciudat, dar nu-mi dau seama de ce-a întins-o.

— A fugit? întrebă Osugi cu un aer nedumerit.

Căzu pe gînduri şi, pe măsură ce cugeta, în minte îi încolţi o bănuială îngrozitoare. Începuse să-şi dea seama că acel membru al familiei Shimmen, acel ticălos de Takezō, pe care-l ura din tot sufletul pentru că îi atrăsese odorul în război, clocea din nou ceva.

Pînă la urmă rosti ameninţător:

— Ticălosul naibii! L-a lăsat probabil pe Matahachi să moară pe undeva şi el s-a furişat spre casă, bine mersi. Un laş nenorocit!

Osugi tremura toată de furie şi începu să ţipe.

— N-are cum să se ascundă de mine!

Otsū rămase liniştită:

— Oh, nu cred că e-n stare de aşa ceva. Chiar dacă a trebuit să-l lase pe Matahachi pe undeva, ne-ar fi adus o vorbă de la el sau măcar un suvenir.

Pe Otsū o surprinse acuzaţia pripită a bătrînei.

Osugi, însă, era ferm convinsă de perfidia lui Takezō. Clătină din cap cu hotărîre şi continuă:

— Ah, nu! Nu e demonul în stare de aşa ceva! N-are el atîta inimă. Matahachi n-ar fi trebuit să se-nhăiteze cu el.

— Bunicuţo… încercă Otsū să o liniştească.

— Ce vrei? o repezi Osugi.

— Cred că ar trebui să mergem la Ogin. O să-l găsim pe Takezō acolo.

Bătrîna se mai potoli.

— Poate că ai dreptate. Ea e sora lui şi nu văd cine altcineva din sat l-ar primi.

— Atunci hai să mergem să vedem, numai noi două.

Osugi ezită:

— De ce să fac eu una ca asta? Ea ştia foarte bine că fratele ei mi-a tîrît feciorul în război, dar n-a venit nici măcar o dată să-şi ceară scuze sau să mă întrebe ce mai fac. Şi-acum, că s-a întors, nici n-a venit cel puţin să-mi spună. Nu văd de ce m-aş duce eu la ea. E înjositor. Aştept să vină ea la mine.

— Dar aceasta nu este o situaţie obişnuită, răspunse Otsū. În plus, cel mai important lucru acum este să-l vedem pe Takezō cît se poate de repede. Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat. Oh, te rog, vino, bunicuţo! Nu trebuie să spui nimic. Dacă vrei, mă ocup eu de formalităţi.

Osugi se lăsă convinsă, bombănind. Era şi ea la fel de curioasă ca şi Otsū să afle ce s-a întîmplat, dar mai bine murea decît să ceară ceva familiei Shimmen.

Casa era la distanţă de vreun kilometru. Ca şi cei din familia Hon’iden, Shimmenii erau înstăriţi şi ambele familii se trăgeau din clanul Akamatsu[13]. Situaţi de o parte şi de alta a rîului, îşi recunoscuseră tacit dreptul la existenţă, dar cam la atît se reduceau relaţiile dintre ei.

Cînd au ajuns la poarta din faţă, o găsiră închisă, iar copacii erau atît de deşi, încît nu şi-au putut da seama dacă era vreo lumină aprinsă. Otsū o luă spre intrarea din dos, dar Osugi se opri cu o încăpăţînare de catîr.

— Nu cred că se face să intre capul familiei Hon’iden pe poarta din dos a reşedinţei Shimmen. Este înjositor.

Văzînd că nu are de gînd să se mişte, Otsū porni singură într-acolo. Imediat după aceea apăru o luminiţă la intrarea principală. Ogin însăşi ieşi să o întîmpine pe bătrînă, care se transformă brusc dintr-o cotoroanţă care ară pămîntul într-o mare doamnă, adresîndu-i gazdei cuvinte alese:

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez la ora asta tîrzie, dar pur şi simplu nu mai aveam răbdare. Ce drăguţă sînteţi că aţi venit să mă poftiţi în casă!

Tîşnind înăuntru pe lîngă Ogin, s-a dus ţintă la cel mai onorat loc al casei, în faţa alcovului, de parcă ea era trimisa zeilor pe pămînt. Aşezîndu-se demnă, cu chipul încadrat de un sul pictat de o parte şi de un aranjament floral de cealaltă, catadicsi să accepte sincerele urări de bun-venit rostite de Ogin.

Curtenia o dată încheiată, Osugi trecu direct la subiect. Îi dispăru zîmbetul prefăcut în timp ce o privirea pe tînăra femeie din faţa ei.

— Mi s-a spus că tînărul diavol de aici s-a tîrît înapoi acasă. Adu-mi-l, te rog!

Deşi Osugi era binecunoscută pentru limba ei ascuţită, răutatea ei făţişă o şocă pe blînda Ogin.

— Ce vreţi să spuneţi cu „tînărul diavol”? întrebă Ogin, înăbuşindu-şi mînia.

Osugi îşi schimbă tactica, precum un cameleon:

— Mi-a scăpat, te rog să mă crezi, spuse ea rîzînd. Aşa l-au botezat oamenii din sat. Cred că de la ei am luat vorba. „Tînărul diavol” se ascunde pe aici, nu?

— Nici vorbă! răspunse Ogin, sincer uimită. Auzind însă cum se vorbeşte despre fratele ei, îşi muşcă buza.

Făcîndu-i-se milă de ea, Otsū îi relată că l-a zărit pe Takezō la Sărbătoarea Florilor. Apoi, încercînd să mai repare ce se putea repara, adăugă:

— Ciudat că n-a venit direct aici, nu?

— Ei bine, n-a venit, zise Ogin. Este prima oară cînd aud că s-a întors. Şi dacă a făcut-o, aşa cum pretindeţi voi, sînt sigură că va bate la uşă din clipă-n clipă.

Osugi aşezată pe pernă în poziţie protocolară, cu picioarele frumos strînse sub ea, îşi încrucişă braţele în poală şi, cu o expresie de soacră ofensată, dădu drumul torentului:

— Ce naiba se întîmplă? Vrei să te cred că încă n-ai nici o veste de la el? Tu înţelegi că eu sînt mama celui pe care netrebnicul tău frate l-a tîrît în război? Nu ştii că Matahachi este moştenitorul şi cel mai de seamă membru al familiei Hon’iden? Fratele tău l-a convins să plece ca să fie omorît. Dacă fiul meu a murit, atunci fratele tău l-a ucis, şi dacă el crede că se poate furişa singur şi că scapă nepedepsit…

Bătrîna se opri să-şi tragă un pic sufletul şi ochii îi sclipiră din nou de furie.

— Dar tu? Dacă el a avut neobrăzarea să vină pe furiş acasă, tu, sora lui mai mare, de ce nu l-ai trimis imediat la mine? Mă dezgustă pur şi simplu atitudinea voastră faţă de o bătrînă ca mine. Drept cine mă luaţi?

Trase aer în piept şi tună mai departe:

— Dacă s-a întors Takezō al tău, să mi-l aduci şi pe Matahachi al meu. Dacă nu poţi să faci asta, cel puţin adu-l pe demon aici, să-mi explice şi mie ce s-a întîmplat cu preţiosul meu fiu şi unde este în clipa asta!

— Cum să fac aşa ceva? El nu-i aici.

— Minţi cu neruşinare, urlă ea. Sînt sigură că ştii unde e!

— Zău că nu ştiu, protestă Ogin. Vocea îi tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Se aplecă în poziţie de rugăciune, dorindu-şi din tot sufletul ca tatăl ei să mai fi fost în viaţă.

Deodată, prin uşa deschisă ce dădea spre verandă se auzi zgomotul unei pocnituri, urmată de nişte paşi în fugă.

Ochii lui Osugi scînteiară şi Otsū dădu să se ridice, dar se auzi imediat un urlet de ţi se ridica părul măciucă, un urlet ca de fiară încolţită. Cine îşi putea imagina că o voce omenească e capabilă de aşa ceva?

Un bărbat strigă:

— Prindeţi-l!

Apoi se auziră mai mulţi paşi, tot mai mulţi, dînd tîrcoale casei, însoţiţi de pîrîituri de crenguţe şi de foşnet de bambus.

— E Takezō! strigă Osugi.

Sărind în picioare, o străfulgeră cu privirea pe Ogin, care era încă îngenuncheată, şi-i aruncă din vîrful limbii:

— Ştiam că e aici. Mi-a fost cît se poate de clar acest lucru. Nu înţeleg de ce ai încercat să-l ascunzi de mine, dar ţine minte, n-am să ţi-o iert!

Dădu fuga la *shōji*[14] şi o trase gata s-o scoată din cadru. Ceea ce văzu afară o făcu să pălească şi mai tare. Un tînăr zăcea cu faţa-n sus, mort, dar sîngele îi mai şiroia din nas şi din ochi. Judecînd după capul lui zdrobit, cineva îl omorîse cu o sabie de lemn dintr-o singură lovitură.

— Este… este un mort… un mort aici, afară! bîigui ea.

Otsū aduse o lumină pe verandă şi se opri lîngă Osugi, care privea îngrozită cadavrul. Nu era nici al lui Takezō, nici al lui Matahachi, ci al unui samurai pe care nu-l cunoşteau.

Osugi şopti:

— Cine putea să facă aşa ceva?

Întorcîndu-se repede spre Otsū, îi spuse:

— Hai să plecăm acasă pînă nu ne trezim amestecate în cine ştie ce încurcătură.

Otsū nu avu puterea să plece. Bătrîna dădu drumul unui torent de vorbe grele. N-ar fi cinstit să o lase pe Ogin singură şi să plece înainte de a îngriji rănitul. Dacă Ogin a minţit, Otsū simţea că trebuie să fi avut motivele ei să facă aşa ceva.

Considerînd că trebuie să mai stea ca să o liniştească pe Ogin, i-a spus lui Osugi că ea va pleca mai tîrziu.
— Cum doreşti, se răsti Osugi, pregătindu-se să plece.
Ogin îi oferi cu amabilitate o lampă, dar Osugi o refuză cu mîndrie:
— Trebuie să-ţi fie limpede că al familiei Hon'iden cap nu este atît de senil încît să nu poată umbla fără lumină.
Îşi ridică poalele chimonoului, ieşi hotărîtă din casă şi dispăru în pîcla deasă.
Nu departe de casă o opri un bărbat. Era cu sabia scoasă şi cu braţele şi picioarele protejate de armuri. Se vedea că e un samurai profesionist, unul dintre cei pe care nu-i prea întîlneşti pe la sate.
— Nu veniţi chiar de la Shimmen? întrebă el.
— Da, dar…
— Faceţi parte din familia Shimmen?
— Bineînţeles că nu! se oţărî Osugi, schiţînd un gest de protest. Eu sînt capul familiei de samurai de dincolo de rîu.
— Adică vreţi să spuneţi că sînteţi mama lui Hon'iden Matahachi, cel care a plecat cu Shimmen Takezō să lupte la Sekigahara?
— Da, dar fiul meu nu a plecat pentru că şi-a dorit să plece. Diavolul cel tînăr l-a tîrît acolo.
— Diavolul?
— Acela… Takezō!
— Îmi dau seama că acest Takezō nu e prea bine văzut în sat.
— Bine văzut? Da' de unde! N-aţi mai întîlnit un asemenea tîrîie-brîu! Nici nu vă puteţi imagina cîte necazuri am avut acasă de cînd fiul meu s-a înhăitat cu el.
— Se pare că fiul dumneavoastră a murit la Sekigahara. Îmi…
— Matahachi? Mort?
— De fapt, nu ştiu sigur. Dar aş fi foarte încîntat să vă pot fi de vreun folos în caz că vreţi să vă răzbunaţi.
Osugi îl privi neîncrezătoare:
— Cine sînteţi, de fapt?
— Sînt de la garnizoana lui Tokugawa. Am ajuns la castelul Himeji după bătălie. Am primit ordin de la stăpînul meu să înălţăm o barieră la hotarul provinciei Harima şi să-i oprim pe

cei care trec. Acest Takezō, din casa de colo, zise el arătînd cu degetul, ne-a scăpat la barieră şi a luat-o spre Miyamoto. L-am urmărit tot drumul. Mărturisesc că e tare individul. Am crezut că n-o să mai reziste după cîteva zile de mers pe jos, dar încă nu l-am prins. Totuşi, nu poate umbla aşa o veşnicie. Punem noi mîna pe el!

Osugi asculta şi dădea din cap. Îşi dădea seama abia acum de ce nu-şi făcuse Takezō apariţia la templul Shippōji şi probabil că nu se dusese nici acasă, căci acolo l-ar fi căutat soldaţii mai întîi. În acelaşi timp, pentru că aparent călătorea singur, furia ei nu scăzuse în intensitate. Nu-i venea să creadă însă nici că Matahachi murise.

— Ştiu că Takezō este puternic şi viclean ca un animal sălbatic, domnule, spuse ea sfioasă. Dar nu cred că nişte samurai de talia dumneavoastră nu vor reuşi să îl înhaţe.

— Ei bine, ca să fiu cinstit, aşa gîndeam şi eu la început. Dar nu sîntem mulţi şi el tocmai mi-a ucis un om.

— Permiteţi-i unei femei bătrîne să vă dea un sfat.

Se apropie de el şi îi şopti ceva la ureche. Se pare că vorbele ei i-au făcut bărbatului o imensă plăcere.

Încuviinţă din cap şi exclamă entuziasmat:

— Bună idee! Splendid!

— Aveţi grijă să faceţi treaba ca lumea! îl mai îndemnă Osugi, pregătindu-se să plece.

Imediat după aceea, samuraiul îşi regrupă cei paisprezece-cincisprezece oameni în spatele casei lui Ogin. După ce i-a instruit, împrejmuiră casa şi blocară toate ieşirile. Cîţiva dintre ei se năpustiră înăuntru, lăsînd urme de noroi şi se înghesuiră în camera din mijloc, unde se aflau cele două tinere cu feţele plînse.

Văzîndu-i pe soldaţi, Otsū rămase cu gura căscată de spaimă şi păli. Ogin, mîndră că era fiica lui Munisai, rămase netulburată. Cu ochi pătrunzători şi reci, îi privea indignată pe oaspeţii nedoriţi.

— Care dintre voi e sora lui Takezō? întrebă unul dintre ei.

— Eu! răspunse Ogin, sec. Pot să ştiu de ce v-aţi permis să intraţi fără voia mea în această casă? Nu sînt de acord cu un asemenea comportament brutal într-o casă locuită numai de femei. Se întoarse ca să-i înfrunte direct.

Bărbatul care stătuse de vorbă cu Osugi cu cîteva minute în urmă, arătă spre Ogin.

— Luaţi-o! ordonă el.

Nici n-apucă să rostească bine aceste cuvinte, că oamenii lui se şi dedară la violenţe. Casa începu să se scuture şi opaiţele se stinseră. Scoţînd un ţipăt de groază, Otsū ieşi, împleticindu-se, în grădină, în vreme ce vreo zece soldaţi se năpustiră asupra lui Ogin. Au legat-o fedeleş, cu toată eroica ei rezistenţă şi totul se sfîrşi în cîteva secunde. Au trîntit-o apoi pe jos, lovind-o brutal cu picioarele.

Otsū nu-şi mai amintea pe ce drum venise, dar reuşi cumva să scape. Puterile abia o mai ţineau şi alergă în picioarele goale pînă la templul Shippōji, pe luna învăluită în negură, bazîndu-se doar pe instinct. Ea crescuse într-o atmosferă liniştită şi acum avea impresia că lumea se prăbuşeşte.

Cînd ajunse la poalele dealului pe care se afla templul, auzi că o strigă cineva. Zări o siluetă pe o stîncă, între copaci. Era Takuan.

— Mulţumesc Cerului că eşti tu, spuse el. Chiar începusem să mă îngrijorez. Nu întîrzii niciodată aşa de mult. Cînd mi-am dat seama cît e ceasul, am ieşit să te caut.

Privi în jos şi o întrebă:

— De ce eşti în picioarele goale?

El se mai uita încă la picioarele ei albe, goale, cînd Otsū se aruncă în braţele lui şi prinse a hohoti:

— Oh, Takuan! A fost îngrozitor! Ce putem face?

El încercă să o liniştească cu voce calmă:

— Haide, haide! Ce-a fost îngrozitor? Puţine lucruri pe lumea asta sînt atît de groaznice. Calmează-te şi spune-mi ce s-a întîmplat.

— Au legat-o pe Ogin şi au plecat cu ea! Matahachi nu s-a întors, iar acum biata Ogin, care este atît de dulce şi de drăguţă… toţi dădeau cu picioarele în ea. Oh, Takuan, trebuie să facem ceva!

Se agăţă disperată de tînărul călugăr şi, cu capul rezemat de pieptul lui, suspina şi tremura.

Era la prînz, într-o zi de primăvară liniştită şi umedă. Faţa tînărului se umpluse de sudoare. Takezō umbla singur prin munţi fără o ţintă precisă. Era din cale-afară de obosit, dar la cel

mai mic zgomot făcut de păsările din copaci, ciulea urechile şi privea repede în jur. În ciuda grelei încercări prin care trecuse, trupul lui reuşise să supravieţuiască printr-o violenţă reprimată şi un puternic instinct de conservare.

— Ticăloşii! Bestiile! mîrîi el. În absenţa unei ţinte precise pe care să-şi verse furia, el roti sabia ce vîjîi prin aer, tăind o ramură groasă dintr-un copac mare. Seva albă ce s-a scurs prin tăietură îi aminti de laptele unei mame care alăptează. Rămase locului, cu privirile aţintite. Nu avea mamă la care să meargă. Pentru el nu exista decît singurătatea. În loc să-l aline, pînă şi pîrîiaşele şi dealurile din satul lui natal păreau că-şi bat joc de el.

— De ce sînt toţi sătenii împotriva mea? se întrebă el. De îndată ce mă văd, raportează gărzilor. Cînd îi vezi cum fug cînd apar eu, ai zice că-s nebun.

Stătuse ascuns în munţii de la Sanumo peste patru zile. Prin pîcla amiezii, se zărea casa tatălui său, casa în care sora lui locuia acum singură. Adăpostit la poalele dealului, chiar sub el, era templul Shippōji, al cărui acoperiş se ivea printre copaci. Ştia că nu se poate duce nici acolo. Cînd se încumetase să se apropie de templu, de ziua lui Buddha, îşi riscase viaţa. Era prea multă lume acolo. Cînd auzise că-l strigă cineva, nu avusese încotro decît să-şi ia tălpăşiţa. Pe lîngă faptul că voia să-şi salveze pielea, ştia că, dacă e descoperit acolo, va avea şi Otsū necazuri.

În noaptea aceea, cînd se furişase acasă la sora lui, era şi mama lui Matahachi acolo. Ghinion! A stat puţin afară, gîndindu-se ce să le spună despre Matahachi, dar în timp ce se uita la sora lui printr-o crăpătură din uşă, soldaţii l-au reperat. Iar a trebuit să fugă fără să poată vorbi cu cineva. Şi de cînd cu fuga lui în munţi, samuraii lui Tokugawa deveniseră parcă şi mai vigilenţi. Cercetaseră toate drumurile pe care ar fi putut-o apuca şi se mai formaseră şi grupuri de săteni care cutreierau munţii.

Se întreba ce credea Otsū despre el şi începu s-o bănuiască şi pe ea că s-ar fi întors împotriva lui. I se părea că toată lumea din sat îl considera duşman.

„Aş face-o pe Otsū să sufere dacă i-aş spune de ce nu s-a mai întors logodnicul ei. Poate că ar trebui să-i spun bătrînei... Da! Dacă-i explic totul, ea va şti cum să o ia pe Otsū. Şi-atunci n-aş mai avea nici un motiv să mă ascund”, se gîndi el.

O dată ce luă această hotărîre, Takezō o porni din nou la drum, dar ştia că nu se poate apropia de sat înainte de căderea nopţii. Cu o piatră mare făcu alta bucăţele şi aruncă cu una din ele într-o pasăre în zbor. Cum o văzu la pămînt, se şi năpusti asupra ei şi-abia mai avu răbdare să-i smulgă penele înainte de a-şi înfige dinţii înfometaţi în carnea crudă şi călduţă. Porni iar la drum, cu pasărea în mînă, dar deodată auzi un ţipăt înăbuşit. Oricine-l vedea, o lua la goană prin pădure. Mînios că lumea-l urăşte şi se teme de el, că este persecutat fără nici un motiv, strigă:

— Stai! Ţîşni ca o panteră după silueta ce-o luase la fugă.

Bărbatul nu era la fel de sprinten ca şi el, aşa că Takezō îl ajunse imediat din urmă. Era unul dintre săteni, care venise să ia nişte mangal şi pe care Takezō îl ştia din vedere. Apucîndu-l de guler, îl trase înspre un loc viran.

— De ce fugi de mine? Nu mă cunoşti? Sînt şi eu de-al vostru, Shimmen Takezō din Miyamoto. N-am de gînd să te mănînc. Nu-i frumos să fugi de oameni fără să le dai măcar bună ziua!

— D-d-d-da, domnule!

— Şezi!

Îi dădu drumul, dar bietul om o zbughi de lîngă el, forţîndu-l pe Takezō să-i ardă cîteva şuturi şi să se prefacă a-l lovi cu sabia. Bărbatul se aruncă în genunchi, chelălăind ca un cîine:

— Nu mă omorîţi, scînci el patetic.

— Răspunde-mi la întrebări!

— Vă spun orice, dar nu mă omorîţi! Am soţie şi familie.

— Nu te omoară nimeni. Bănuiesc că pe dealurile astea mişună soldaţii, nu-i aşa?

— Da.

— Păzesc cu străşnicie templul Shippōji?

— Da.

— Şi azi mă mai caută oamenii din sat?

Tăcere.

— Eşti unul dintre ei?

— Nu, nu, nu!

— Gata! strigă la el Takezō.

Înşfăcîndu-l de gît, îl întrebă:

— Dar sora mea?

— Care soră?

— Sora *mea*, Ogin, din familia Shimmen. Nu face pe prostul! Ai promis că-mi răspunzi la întrebări. Eu nu-i învinuiesc pe săteni că încearcă să pună mîna pe mine, pentru că ştiu că-i obligă samuraii, dar sînt sigur că ei n-o să-i facă nici un rău. Sau nu-i aşa?

Bărbatul răspunse nevinovat:

— Nu ştiu nimic în legătură cu asta. Absolut nimic.

Takezō ridică iute sabia gata să lovească.

— Ai grijă! Mi se pare cam ciudat. S-a întîmplat ceva, nu? Hai, dă-i drumu' sau îţi fărîm ţeasta!

— Staţi! Nu! Am să vă spun! Vă spun totul!

Cu mîinile împreunate a implorare, omul îi povesti, tremurînd, cum au luat-o pe Ogin prizonieră şi cum au dat ordin ca oricine îi dă lui Takezō hrană sau adăpost să fie automat considerat complice. În fiecare zi, continuă el, soldaţii îi duc pe săteni în munţi şi s-a cerut fiecărei familii cîte un tînăr, din două în două zile, pentru a da o mînă de ajutor la căutarea lui.

Lui Takezō i se făcu pielea de găină. Nu de frică. De furie. Ca să fie sigur că a auzit bine, întrebă:

— Şi de ce a fost acuzată sora mea?

Ochii i se umeziră.

— Nu ştie nimeni. Nouă ne e teamă de stăpînul ţinutului. Facem doar ce ni se spune şi atît.

— Unde-au dus-o pe sora mea?

— Se zvoneşte c-ar fi dus-o la temniţa Hinagura, dar nu ştiu dacă-i adevărat.

— Hinagura… repetă Takezō.

Îşi întoarse privirile spre coama ce marca graniţa provinciei. Pe creasta munţilor începuseră să se lase umbrele norilor cenuşii de seară.

Takezō îi dădu drumul. Uitîndu-se după el cum o ia la sănătoasa, fericit că i-a fost cruţată amărîta lui de viaţă, lui Takezō i se întoarse stomacul pe dos la gîndul laşităţii omeneşti, al laşităţii care făcuse nişte samurai să se agaţe de o biată femeie neajutorată. Îi părea bine că era iar singur. Trebuia să gîndească.

Ajunse curînd la o concluzie:

— Trebuie s-o salvez pe Ogin, neapărat. Biata mea soră. Îi omor pe toţi dacă i-au făcut vreun rău.

După ce hotărî ce avea de făcut, o porni spre sat cu paşi mari, hotărîţi.

Cîteva ore mai tîrziu, Takezō se apropia din nou, pe furiş, de templul Shippōji. Tocmai conteniseră clopotele de seară. Se făcuse întuneric şi la templu se vedeau lumini în bucătărie, în chiliile preoţilor, unde se zăreau siluete mişcîndu-se.

„De-ar ieşi Otsū”, se gîndi el.

Se ghemui nemişcat sub gangul suspendat – cu un fel de acoperiş, dar fără pereţi – care lega încăperea preoţilor de încăperea principală a templului. În aer plutea un miros de mîncare gătită ce-i provoca vedenii: orez şi supă aburindă. În ultimele zile, Takezō nu mai mîncase decît carne crudă de pasăre şi iarbă tînără, iar acum stomacul lui se răzvrătea. Gîtul îl ardea de la sucurile gastrice amare pe care le vomita, ba pe deasupra se mai şi sufoca.

— Ce-a fost asta? se auzi o voce.

— Probabil o pisică, răspunse Otsū, ieşind cu o tavă cu mîncare pe gangul ce se afla exact deasupra capului lui Takezō.

Încercă să o strige, dar îi era mult prea rău ca să poată articula vreun sunet.

Norocul lui, căci chiar atunci o voce de bărbat o întrebă pe Otsū:

— Unde-i baia?

Bărbatul purta un chimonou pe care i-l dăduseră la templu, legat cu un brîu îngust de care atîrna un prosop. Takezō îl recunoscu ca fiind unul dintre samuraii de la palatul Himeji. Era, bineînţeles, un samurai de vază, suficient de important ca să-şi permită să stea la templu şi să-şi petreacă serile mîncînd şi bînd pe săturate, în timp ce oamenii lui şi sătenii scotoceau dealurile zi şi noapte, în căutarea fugarului.

— Baia? zise Otsū. Vă conduc eu.

Puse tava jos şi îl conduse de-a lungul culoarului. Deodată, samuraiul se repezi la ea şi o îmbrăţişă pe la spate.

— Ce-ar fi să intri cu mine în baie? sugeră el, libidinos.

— Terminaţi! Daţi-mi drumul! strigă Otsū, dar bărbatul o întoarse spre el, îi prinse obrajii în mîinile lui mari şi îşi frecă buzele de ei.

— Ce s-a întîmplat? încercă el s-o ademenească prin vorbe dulci. Nu-ţi plac bărbaţii?

— Încetaţi! Nu faceţi asta! protestă Otsū, neajutorată.

Samuraiul îi astupă gura cu mîna.

Takezō, uitînd de pericolul care-l păştea, sări în sus ca o pisică şi-şi înfipse pumnul în ceafa bărbatului. A fost o lovitură puternică. Luat prin surprindere, samuraiul căzu pe spate, agăţîndu-se de Otsū. Încercînd să scape din mîinile lui, ea scoase un ţipăt. Bărbatul începu şi el să strige, de jos:

— El el Takezō! E aici! Prindeţi-l!

Tîrşîit de picioare şi voci bubuitoare răsunară din interior. Clopotul de la templu anunţă că Takezō a fost prins şi valuri-valuri de bărbaţi, venind dinspre pădure, se adunară acolo. Dar Takezō plecase cu mult înainte ca alte trupe să fie trimise în căutarea lui pe dealurile de la Sanumo. Nici Takezō nu îşi dădea bine seama cum de reuşise să scape din plasa ale cărei ochiuri se strîngeau tot mai tare, dar, la ora la care urmărirea era în toi, el era deja departe, la intrarea în bucătăria cu pardoseala murdară a familiei Hon'iden.

Aruncînd o privire în casa slab luminată, strigă:

— Bunicuţo!

— Cine-i? veni răspunsul aspru.

Osugi ieşi cu paşi mărunţi din camera din spate. Luminată de jos de felinarul din hîrtie pe care-l ţinea în mînă, faţa ei ursuză păli la vederea vizitatorului.

— Tu! strigă ea.

— Am să vă spun ceva foarte important, zise Takezō, precipitat. Matahachi nu e mort, e viu şi sănătos. Stă cu o femeie, în altă provincie. Asta-i tot ce pot să vă spun, pentru că atîta ştiu şi eu. Sînteţi drăguţă să-i transmiteţi şi lui Otsū vestea? Eu nu m-am simţit în stare.

Uşurat c-a scăpat de mesaj, dădu să plece, dar bătrîna îl strigă:

— Şi unde ai de gînd să te duci acum?

— Trebuie să pătrund în închisoarea Hinagura ca s-o salvez pe Ogin, răspunse el trist. Apoi văd eu încotro o apuc. Am vrut doar să vă spun dumneavoastră şi familiei dumneavoastră, precum şi lui Otsū, că eu nu l-am lăsat pe Matahachi să moară. Nu am nici un alt motiv să mai zăbovesc pe-aici.

— Înţeleg.

Osugi tot muta felinarul dintr-o mînă în alta ca să mai cîştige timp. Îi făcu apoi un semn cu mîna.

— Pun pariu că ţi-e foame, nu-i aşa?

— N-am mai mîncat ca lumea cam de mult.

— Bietul băiat! Aşteaptă puţin. Tocmai găteam şi pot să-ţi ofer imediat o masă caldă. Ca un cadou de plecare. Nu vrei să faci o baie pînă sînt gata cu masa?

Takezō rămase mut de uimire.

— Nu mai fi aşa de şocat, Takezō, familiile noastre au fost împreună încă de pe vremea clanului Akamatsu. Nu cred nici eu că e cazul să mai stai pe-aici, dar nici nu te pot lăsa să pleci fără să-ţi ofer o masă bună, din toată inima!

Takezō amuţise. Ridică mîna şi se şterse la ochi. Nu se mai purtase nimeni atît de frumos cu el de multă vreme, de foarte multă vreme. Ajungînd să bănuiască pe toată lumea de rele intenţii şi să nu se mai încreadă în nimeni, şi-a amintit brusc ce înseamnă să fii tratat ca o fiinţă omenească.

— Hai, fuga la baie! îl îndemnă Osugi pe un ton de bunicuţă. E periculos să stai aici, te-ar putea vedea cineva. Îţi aduc un prosop şi pînă te speli, scot chimonoul lui Matahachi şi nişte lenjerie de corp. Fă baie liniştit, nu te grăbi.

Îi lăsă felinarul şi dispăru în fundul casei. Imediat după aceea nora ei ieşi în fugă din casă şi dispăru în noapte.

Din baie se vedea lanterna bălăngănindu-se de colo-colo şi se auzea clipocitul apei.

— Cum e? îl întrebă veselă Osugi. Destul de caldă?

— Tocmai bună. Mă simt cu totul altul, îi răspunse Takezō.

— Nu te grăbi, încălzeşte-te şi spală-te bine. Orezul încă nu e gata.

— Vă mulţumesc. Dacă ştiam ce mă aşteaptă, veneam mai devreme. Eu eram sigur că sînteţi supărată pe mine.

Mai vorbi ce mai vorbi, dar apa îi acoperea vocea şi Osugi nu-i răspunse.

Nu după multă vreme, nora ei era din nou în poartă. Abia mai respira. Un grup de samurai şi nişte voluntari o însoţeau. Osugi ieşi din casă şi le spuse ceva în şoaptă.

— Ah, l-ai pus să facă baie. Bine gîndit! exclamă unul dintre bărbaţi admirativ. Grozav! De data asta, al nostru e!

Împărţindu-se în două grupuri, oamenii o luară prudent, ca nişte broaşte rîioase, spre focul ce ardea chiar sub baie.

Ceva – ceva nedefinit – îi ascuţi simţurile lui Takezō şi acesta privi afară printr-o crăpătură din uşă. I se făcu părul măciucă.

— M-au atras în capcană, strigă el.

Era gol-goluţ, baia era micuţă şi nu avea timp să stea pe gînduri. Dincolo de uşă zărise, sau cel puţin aşa i se păruse, o gloată de oameni înarmaţi cu bîte, lănci şi măciuci.

Şi totuşi nu-i era frică. Orice urmă de teamă îi fusese anihilată de mînia împotriva lui Osugi.

— Bine, ticăloşilor, ia să vedem! urlă el.

Nici nu-i păsa cîţi sînt. În această situaţie, ca şi în altele asemănătoare, singurul lucru care-i rămînea de făcut era să atace, mai degrabă decît să se lase atacat. În timp ce presupuşii lui agresori îşi tot făceau loc unul altuia să treacă, el deschise uşa dintr-o singură lovitură de picior şi ţîşni afară, cu un strigăt de luptă înfiorător. Gol, cu părul ud şi zburlit, el smuci mînerul primei lance îndreptată spre el şi îl trimise pe cel care o mînuia drept în tufişuri. Ţinînd bine arma, ataca încoace şi-ncolo ca un derviş în transă, lovind pe oricine îndrăznea să se apropie. Învăţase la Sekigahara că această metodă era uluitor de eficace atunci cînd adversarii te copleşeau ca număr şi că un mîner de lance poate fi mai convingător chiar decît lama ei.

Atacanţii, care îşi dădeau seama ce greşeală făcuseră că nu trimiseseră trei-patru oameni direct în baie ca să-l împresoare, îşi strigau unul altuia vorbe de încurajare. Era clar că cel pe care trebuiau să pună mîna fusese mai isteţ.

După ce atinse de zece ori pămîntul, arma lui Takezō se rupse. Atunci el apucă un bolovan şi azvîrli în oameni, care şi aşa începuseră să dea semne de retragere.

— Ia uitaţi, a intrat în casă! strigă unul dintre ei, exact în clipa în care Osugi şi nora ei ţîşneau în grădina din spatele casei.

Takezō răscolea casa şi urla:

— Unde-mi sînt hainele? Dă-mi hainele înapoi!

Erau nişte haine de lucru pe acolo, ca să nu mai vorbim de un pieptar de chimonou foarte sofisticat, dar Takezō nu le băgă în seamă. Îşi concentră privirile în lumina slabă ca să-şi găsească propriile lui zdrenţe. Le găsi pînă la urmă într-un colţ al bucătăriei, le înşfăcă cu o mînă şi, sprijinindu-se cu un picior deasupra sobei din lut, se tîrî afară pe ferestruica înaltă. În timp ce îşi croia drum spre acoperiş, urmăritorii lui, total zăpăciţi, blestemau şi-şi cereau unul altuia scuze pentru că nu reuşiseră să-l prindă.

Takezō îşi îmbrăcă chimonoul pe acoperiş, fără grabă. Rupse cu dinţii o fîşie din brîu şi îşi legă părul ud la spate atît de strîns, încît sprîncenele şi colţurile ochilor i se întinseră.

Cerul de primăvară era acoperit de stele.

Arta războiului

Căutarea zilnică în munţi continua şi munca la cîmp era neglijată. Sătenii nu-şi puteau cultiva pămîntul şi nici nu îngrijeau viermii de mătase. Panouri mari, în faţa casei căpeteniei satului şi la fiecare intersecţie, anunţau o recompensă substanţială celui care-l prindea sau îl omora pe Takezō, precum şi recompense adecvate celor care furnizau informaţii ce ar fi condus la arestarea lui. Panourile purtau semnătura oficială a lui Ikeda Terumasa, unul din oamenii de vază de la castelul Himeji.

Casa Hon'iden era cuprinsă de panică. Lui Osugi şi familiei ei le era o frică de moarte că Takezō se va întoarce ca să se răzbune, aşa că au ferecat poarta principală şi au baricadat intrările. Urmăritorii, sub conducerea trupelor de la Himeji, făceau tot timpul planuri noi de prindere a fugarului. Pînă acum însă, toate eforturile lor se dovediseră zadarnice.

— A mai omorît pe cineva! strigă un sătean.

— Unde? Pe cine?

— Un samurai. Nu se ştie cine e.

Cadavrul fusese descoperit lîngă o cărare de la marginea satului, cu capul într-un mănunchi de buruieni înalte şi cu picioarele în sus, într-o poziţie greu de imaginat. Înspăimîntaţi, dar şi curioşi, sătenii dădeau tîrcoale locului, sporovăind între ei. Ţeasta îi fusese zdrobită cu unul dintre panourile care anunţa recompensa şi care acum era aruncat peste cadavrul plin de sînge. Cei care priveau neputincioşi spectacolul nu se putuseră abţine să nu citească lista cu recompense. Unii rîdeau sinistru de ironia strigătoare la cer.

Otsū era trasă la faţă şi palidă cînd ieşi din mulţime. Dorindu-şi să nu fi privit într-acolo, o luă iute spre templu, încercînd să-şi scoată din minte imaginea celui mort, care o obseda. La poalele dealului se întîlni cu căpitanul care locuia la templu, însoţit de cinci sau şase oameni de-ai lui. Auziseră de fapta îngrozitoare şi

porniseră să facă investigaţii. Văzînd-o pe fată, căpitanul mîrîi cu familiaritate insinuantă:

— Unde-ai fost, Otsū?

— La cumpărături, răspunse ea tăios.

Nu se sinchisi să-i arunce decît o privire şi începu să urce repede treptele de piatră ale templului. Nu-i plăcuse omul de la bun început – avea o mustaţă soioasă care-i displăcea în mod deosebit –, dar din noaptea în care încercase să se lege de ea, îi era scîrbă cînd îl vedea.

Takuan şedea în faţa încăperii principale şi se juca cu un cîine vagabond. Ea se îndepărtă iute ca să evite animalul rîios, dar călugărul ridică ochii şi o strigă:

— Otsū, ai o scrisoare.

— Eu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da. Erai plecată cînd a venit curierul, aşa că mi-a lăsat-o mie.

Scoase un mic sul din mîneca chimonoului şi i-l înmînă, spunîndu-i:

— Nu arăţi prea bine. Ai păţit ceva?

— Mi-e rău. Am văzut un mort în iarbă. Avea ochii deschişi şi era plin de sînge…

— De ce te uiţi la asemenea lucruri? În zilele noastre trebuie să umbli numai cu ochii închişi. Peste tot dai de cadavre. Ha! Şi am auzit că satul acesta a fost un mic paradis.

— De ce-i omoară Takezō?

— Ca să nu-l omoare ei. N-au nici un motiv serios ca să-l ucidă şi atunci de ce să-i lase s-o facă?

— Takuan, mi-e frică! spuse ea rugător. Ce ne facem dacă vine aici?

Nori negri de ploaie îşi tîrau mantia peste crestele munţilor. Otsū îşi luă scrisoarea misterioasă şi se duse să se ascundă în încăperea cu războiul de ţesut. În război se afla o bucată de pînză neterminată pentru un chimonou bărbătesc, o parte dintr-un veşmînt pentru care îşi petrecuse, încă de anul trecut, fiecare clipă liberă ca să toarcă firele de mătase. Era pentru Matahachi şi o emoţiona gîndul că ea va asambla toate piesele. Ţesuse fiecare fîşie cu grijă, de parcă lucrul acesta ar fi apropiat-o şi mai mult de el. Voia ca acest veşmînt să ţină o veşnicie.

Aşezîndu-se în faţa războiului de ţesut, se concentră asupra scrisorii.

— De la cine o fi? şopti ea ca pentru sine, fiind sigură că scrisoarea era a altcuiva. Citi adresa de cîteva ori, încercînd să se dumirească.

Era limpede că scrisoarea făcuse un drum lung pînă la ea. Învelitoarea era ruptă şi şifonată, plină de urme de degete şi de picături de ploaie. Rupse sigiliul şi nu una, ci două scrisori îi căzură în poală. Prima, cu un scris de femeie necunoscut, o femeie mai în vîrstă, ghici imediat.

“Vă scriu doar ca să confirm conţinutul celeilalte scrisori şi de aceea nu voi intra în detalii.

Mă mărit cu Matahachi şi va deveni unul dintre membrii familiei mele. El pare însă îngrijorat de soarta dumneavoastră. Consider că ar fi o greşeală ca lucrurile să continue aşa. Matahachi vă trimite o explicaţie, şi eu confirm că e adevărată.

Vă rog să-l uitaţi pe Matahachi.

Cu respect, Okō.”

Cealaltă scrisoare conţinea mîzgăliturile lui Matahachi, care-i explica la nesfîrşit toate motivele pentru care îi era imposibil să se mai întoarcă acasă. Esenţialul era că Otsū trebuia să uite că a fost logodită cu el şi să încerce să-şi găsească alt soţ. Matahachi adăuga că-i venea „greu” să-i scrie mamei sale, aşa că-i solicita ajutorul. Dacă Otsū se întîlnea cu bătrîna, să-i spună că Matahachi trăieşte, că e bine şi locuieşte în altă provincie.

Otsū simţi că-i îngheaţă măduva spinării. Rămase blocată, prea şocată ca să fie în stare să plîngă sau măcar să clipească. Unghiile degetelor cu care ţinea scrisoarea căpătaseră aceeaşi culoare ca a mortului pe care-l văzuse abia cu o oră în urmă.

Orele treceau. Toată lumea de la bucătărie se întreba pe unde umblă. Căpitanul care răspundea de căutarea lui Takezō fusese încîntat să-şi lase oamenii epuizaţi să doarmă în pădure, dar cînd se întoarse la templu pe înserat, ceru să fie tratat după cum merita. Baia să fie nici prea caldă, nici prea rece, să i se pregătească peşte proaspăt de rîu după indicaţiile lui şi cineva să-i aducă saké de cea mai bună calitate de la una dintre gospodăriile satului. Era multă treabă de făcut pentru a-l mulţumi şi, bineînţeles, lui Otsū îi revenea sarcina de a-l servi. Pentru că nu era de găsit nicăieri, întîrziară cu cina căpitanului.

Takuan ieşi să o caute. Nu-i păsa lui de căpitan, dar începuse să se îngrijoreze din pricina lui Otsū. Nu avea obiceiul să plece fără să lase vorbă. Călugărul începu s-o strige şi s-o caute în jurul templului. Trecu de mai multe ori pe lîngă încăperea cu războiul de ţesut, dar, pentru că uşa era încuiată, nu i-a dat prin minte să se uite înăuntru.

Preotul de la templu ieşi de cîteva ori în pridvor şi îl întrebă pe Takuan:

— Ai găsit-o? Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Pe măsură ce trecea timpul, acesta striga tot mai agitat.

— Grăbeşte-te! Găseşte-o odată! Musafirul nostru spune că nu-şi poate bea saké-ul dacă nu i-l toarnă ea.

Servitorii de la templu au fost trimişi în căutarea ei, cu felinarele în mînă. Lui Takuan îi veni în cele din urmă ideea să deschidă uşa încăperii cu războiul de ţesut.

Ceea ce văzu îl alarmă. Otsū era prăbuşită peste război, într-o stare de disperare de nedescris. Takuan nu voia să-şi bage nasul în scrisori. Rămase tăcut, privindu-le cum zăceau mototolite şi rupte pe jos. Fuseseră călcate în picioare ca nişte efigii din paie.

Takuan le ridică.

— Sînt cele aduse azi de curier? întrebă blînd. De ce nu le pui undeva bine?

Otsū clătină din cap fără vlagă.

— Toată lumea e foarte îngrijorată din pricina ta. Te-am căutat peste tot. Haide, Otsū, hai să mergem. Ştiu că n-ai nici un chef, dar zău că ai treabă. Trebuie să-l serveşti pe căpitan. Preotul aproape că şi-a ieşit din fire.

— Mă… mă doare capul, şopti ea. Takuan, nu se pot lipsi de mine astă-seară? Numai de data asta!

Takuan oftă.

— Otsū, nici eu nu sînt de părere că trebuie să-l serveşti pe căpitan în seara asta, sau în oricare alta. Preotul însă gîndeşte altfel. El aparţine lumii de aici. Nu e tipul de om care să-şi poată cîştiga respectul şi sprijinul pentru templu numai prin nobleţea sentimentelor. El consideră că trebuie să-i dea căpitanului de băut şi de mîncat… să-i facă astfel pe plac. O bătu uşor cu mîna pe spate. La urma urmei, te-a luat la templu şi te-a crescut, aşa că-i datorezi ceva. Nu va trebui să stai prea mult.

Ea consimţi fără tragere de inimă.

— Merg, dar numai dacă-mi promiţi că stai cu mine.

— Eu n-am nimic împotrivă, numai că bătrînul Barbă Ascuţită nu mă poate suferi şi de fiecare dată cînd îi văd mustaţa aia caraghioasă, îmi vine să-i spun cît arată de ridicol. E o copilărie ce-ţi spun eu acum, dar aşa-mi căşună pe unii oameni.

— Dar nu vreau să merg singură.

— E şi preotul acolo, nu?

— Pleacă întotdeauna cînd intru eu.

— Hmm! Nu-mi place. Bine, vin cu tine. Acum nu te mai gîndi la nimic, du-te şi spală-te pe faţă.

Cînd Otsū îşi făcu, în sfîrşit, apariţia, căpitanul, deja turtit de băutură, se ridică imediat ţanţoş, îndreptîndu-şi chipiul, care îi căzuse pe-o ureche. Deveni jovial şi ceru să i se umple pahar după pahar. Se înroşise tot la faţă şi colţurile ochilor săi bulbucaţi începuseră să se lase-n jos.

Nu se simţea în largul lui şi motivul îl constituia prezenţa nedorită a lui Takuan. Acesta şedea de partea cealaltă a opaiţului, aplecat ca un cerşetor orb, absorbit de cartea deschisă pe genunchi.

Luîndu-l pe călugăr drept acolit, căpitanul ridică degetul spre el şi i se adresă:

— Hei, tu de colo!

Takuan continuă să citească pînă cînd Otsū îi trase un ghiont, îşi ridică privirile absent şi, privind în jur, zise:

— Adică eu?

Căpitanul se răsti la el:

— Da, tu! N-am treabă cu tine. Pleacă!

— Oh, dar nu mă deranjează dacă stau, îi răspunse Takuan cu inocenţă.

— Nu?

— Nu, deloc, zise Takuan văzîndu-şi mai departe de cartea lui.

— Ei bine, pe mine mă deranjează, ţipă el. Saké-ul nu mai are nici un gust cînd văd pe cineva citind prin preajmă.

— Îmi pare rău, răspunse Takuan cu îngrijorare prefăcută. Ce dobitoc sînt! O să-nchid cartea.

— Mă enervează şi simpla prezenţă!

— Bine! Am s-o rog pe Otsū să o ducă de aici.

— Nu cartea, idiotule! Vorbesc despre tine! Prezenţa ta îmi strică tot cheful.

Takuan deveni grav.

— Asta e într-adevăr o problemă, nu-i aşa? Eu nu sînt ca sfîntul Wu-k'ung care se poate transforma într-un rotocol de fum sau într-o insectă care să se aşeze apoi pe tava dumneavoastră.

Gîtul roşu al căpitanului începu să pulseze şi ochii i se bulbucară. Arăta ca un peşte-balon.

— Ieşi afară, tîmpitule! Piei din faţa mea!

— Foarte bine, spuse Takuan liniştit, făcînd o plecăciune.

O luă pe Otsū de mînă şi îi spuse:

— Oaspetele preferă să rămînă singur. E înţelept să iubeşti singurătatea. Nu e cazul să-l mai deranjezi. Hai!

— Fir-ai… fir-ai… tu… tu…

— S-a întîmplat ceva?

— Cine ţi-a permis s-o iei pe Otsū de aici, imbecil urît ce eşti?

Takuan îşi încrucişă braţele.

— Ei bine, am observat şi eu de-a lungul anilor că nu există prea mulţi preoţi şi călugări frumoşi. Dar nici mulţi samurai. Ca dumneavoastră, de pildă.

Ochii căpitanului aproape ieşiseră din orbite.

— Ce?

— V-aţi uitat la mustaţă? Vreau să zic, aţi avut vreodată suficient timp să-i acordaţi atenţie, s-o apreciaţi obiectiv?

— Nebun neruşinat ce eşti! ţipă căpitanul, întinzînd mîna după sabia rezemată de perete. Ai grijă!

Pe cînd se ridica în picioare, cu ochii pe el, Takuan întrebă calm:

— Cum să am grijă?

Căpitanul, care deja urla, îşi ţinea sabia băgată în teacă:

— Eu m-am abţinut cît am putut. Ţi-a venit rîndul să o încasezi.

Takuan izbucni în rîs:

— Adică aveţi de gînd să-mi tăiaţi capul? Lăsaţi-o baltă! Zău că nu merită.

— Cum?

— Nu merită. Nu cred că există pe lume ceva mai lipsit de sens decît să tai capul unui călugăr. N-ar face decît să cadă pe jos şi să vă privească de acolo, rînjind. Nu-i o faptă prea măreaţă şi la ce v-ar folosi?

— Ei bine, răcni căpitanul, să zicem că voi avea cel puţin satisfacţia de a-ţi fi închis gura. O să-ţi fie cam greu să mai trăncăneşti!

Avînd curajul celor care se ştiu cu arma în mînă, rîse din tot sufletul şi înaintă ameninţător.

— Căpitane!

Dezinvoltura lui Takuan îl înfuriase atît de rău, încît mîna în care ţinea teaca îi tremura îngrozitor. Otsū se strecură între cei doi, încercînd să-l protejeze pe Takuan.

— Ce tot îndrugi, Takuan? zise ea, încercînd să mai aplaneze starea tensionată. Nu se vorbeşte aşa unui samurai. Hai, spune-i că-ţi pare rău, îl imploră ea. Haide, cere-ţi scuze căpitanului.

Takuan n-avea de gînd să înceteze:

— Pleacă din calea mea, Otsū. Nici o grijă. Chiar crezi că mă las decapitat de un netot ca acesta, care, deşi e în fruntea a zeci de oameni înarmaţi şi capabili, şi-a irosit douăzeci de zile încercînd să găsească un fugar epuizat şi mort de foame? Dacă nu e-n stare să-l găsească pe Takezō, tare m-aş mira să mă păcălească pe mine!

— Nu mişca! îi ordonă căpitanul. Faţa buhăită i se înroşi toată pe cînd îşi scotea sabia. La o parte, Otsū! Am să-l tai în două pe acolitul ăsta cu gură mare!

Otsū căzu la picioarele căpitanului, implorîndu-l:

— Aveţi toate motivele să vă supăraţi, dar vă rog să fiţi înţelegător. Nu e chiar întreg la minte. Aşa vorbeşte cu toată lumea. Dar nu crede ce spune, zău!

Lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Ce tot vorbeşti acolo, Otsū? obiectă Takuan. Nu sînt nebun şi nici nu glumesc. Spun doar adevărul, pe care se pare că nimeni nu vrea să-l asculte. E un netot şi i-am spus-o în faţă. Voiai să mint?

— Ai face mai bine să nu repeţi, tună samuraiul.

— Am să zic ori de cîte ori vreau. Apropo, nu cred că vă deranjează pe voi, soldaţii, cît timp irosiţi cu căutarea lui Takezō, dar e o adevărată calamitate pentru săteni. Vă daţi seama ce le cereţi? În curînd nu vor mai avea ce mînca dacă lucrurile o ţin tot aşa. Probabil că nici nu v-aţi dat seama că îşi neglijează complet munca la cîmp ca să participe la vînătoarea voastră de gîşte sălbatice. Şi fără leafă, îndrăznesc eu să adaug. E o neruşinare din partea voastră!

— Ţine-ţi gura, trădătorule! Ceea ce spui tu acum e calomnie directă la adresa guvernului Tokugawa.

— Eu nu critic guvernul Tokugawa, ci pe aceia care, ca dumneavoastră, se interpun între *daimyō* şi lumea de rînd şi care ar putea foarte bine să-şi fure leafa, avînd în vedere ce fac. Dumneavoastră, de exemplu, de ce vă pierdeţi vremea pe-aici, astă-seară? Cine vă dă dreptul să vă relaxaţi în chimonoul acesta frumos şi comod, să faceţi baie şi să cereţi ca la culcare o fetişcană drăguţă să vă toarne saké. Aşa înţelegeţi să vă serviţi stăpînul?

Căpitanul rămase fără replică.

— Nu este oare de datoria unui samurai să-şi servească stăpînul neobosit şi cu credinţă? N-ar trebui să vă purtaţi frumos cu cei care-l slugăresc pe stăpîn? Uită-te la dumneata! Închizi ochii la faptul că ţăranii nu sînt lăsaţi să-şi vadă de viaţa lor de zi cu zi. N-ai pic de consideraţie nici pentru propriii tăi oameni. Eşti în misiune oficială, se pare. Şi ce faci? Profiţi de orice ocazie ca să te îmbuibi din hrana şi băutura muncite de alţii şi te foloseşti de postul pe care îl ocupi ca să locuieşti cît mai confortabil cu putinţă. Îndrăznesc să afirm că eşti un exemplu clasic de corupţie, te ascunzi la umbra autorităţii superiorului dumitale şi nu faci nimic altceva decît să iroseşti energia celor de rînd pentru a-ţi satisface propriile interese.

Căpitanul rămase cu gura căscată. Takuan continuă:

— Acum, hai, taie-mi capul şi trimite-l stăpînului Ikeda Terumasa! Te asigur că va fi foarte surprins. Va spune, probabil: „Cum, Takuan? Doar capul tău a venit să mă viziteze azi? Dar restul unde este?” Poate vrei să ştii că stăpînul Terumasa şi cu mine participăm împreună la ceremonia ceaiului de la templul Myōshinji. Am avut cîteva întrevederi lungi şi plăcute şi la templul Daitokuji din Kyoto.

Violenţa îl părăsi într-o clipă pe Barbă Ascuţită. Îi mai trecuse puţin beţia, deşi nu părea în stare să judece singur dacă Takuan spunea sau nu adevărul. Părea paralizat, neştiind ce să facă.

— Mai bine te-ai aşeza puţin, spuse călugărul. Dacă dumneata crezi că eu mint, mi-ar face plăcere să mergem împreună la castel. I-aş duce stăpînului în dar nişte făină din hrişcă, aşa cum se face pe-aici. Îi place la nebunie. Dar nimic nu mă plictiseşte mai mult decît vizita la *daimyō*. Şi, în plus, dacă la ceai vine vorba despre activitatea pe care o desfăşori în

Miyamoto, n-aş putea minţi. Va trebui, probabil, să te sinucizi pentru incompetenţă. Ţi-am spus de la început să termini cu ameninţările, dar voi, samuraii, sînteţi toţi la fel. Nu vă gîndiţi niciodată la consecinţe. Acesta-i marele vostru cusur. Acum, pune sabia jos şi-ţi mai spun ceva.

Dezumflat de tot, căpitanul se supuse.

— Presupun că nu-ţi este străină *Arta Războiului* scrisă de generalul Sun-tzu – ştii, lucrarea clasică chinezească despre strategia militară. Orice soldat în poziţia dumitale trebuie să cunoască o asemenea carte. Oricum, îţi vorbesc despre ea pentru că vreau să-ţi dau o lecţie ce ilustrează unul din principiile cărţii. Aş vrea să te învăţ cum să-l prinzi pe Takezō fără să-ţi mai pierzi din oameni şi fără să mai provoci necazuri sătenilor, căci le ajunge. Tot ce-ţi spun e legat de slujba dumitale oficială, aşa că ascultă cu atenţie. Se întoarse spre fată: Otsū, mai toarnă-i căpitanului nişte saké, te rog.

Căpitanul avea vreo patruzeci de ani, cam cu zece mai mult decît Takuan, dar în momentul acela se citea pe feţele lor că tăria de caracter n-are nici o legătură cu vîrsta. Limba ascuţită a lui Takuan îl umilise pe cel mai în vîrstă şi ameninţările acestuia se evaporaseră pur şi simplu.

Rosti fără vlagă:

— Nu, nu mai vreau saké. Sper că mă vei ierta. Habar n-aveam că eşti prieten cu *daimyō* Terumasa. Teamă mi-e că am fost cam bădăran.

Era vrednic de tot dispreţul, chiar ridicol, dar Takuan se făcu că nu bagă de seamă.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Vreau doar să-ţi spun cum să-l prinzi pe Takezō. Iată ce ai de făcut pentru a îndeplini ordinele şi pentru a-ţi păstra onoarea de samurai! Vrei să afli?

— Da.

— Ştiu că nu-ţi pasă cît timp îţi va lua să-l prinzi pe omul acela. La urma urmei, cu cît trece mai mult, cu atît poţi să stai mai mult la templu, să mănînci, să bei şi să-i faci ochi dulci lui Otsū.

— Te rog nu mai vorbi despre asta. În special în prezenţa stăpînului.

Căpitanul arăta ca un copil gata să izbucnească în plîns.

— Nu am de gînd să suflu nimănui nici o vorbă. Dar dacă mai durează vînătoarea asta în munţi, ţăranii vor avea necazuri

serioase. Şi nu numai ţăranii, toată lumea. Toţi din sat sînt prea răvăşiţi şi înspăimîntaţi ca să-şi reia viaţa de zi cu zi şi să se pună pe treabă. După cîte-mi dau eu seama, n-ai fost capabil să adopţi strategia potrivită. De fapt, după părerea mea, nu ai adoptat nici un fel de strategie. Sînt sigur că nu ştii despre ce-i vorba în *Arta Războiului*.

— Mi-e ruşine, dar recunosc că nu ştiu.

— Da, chiar are de ce să-ţi fie ruşine! Şi să nu te mai mire că-ţi zic netot. Oi fi dumneata pe post oficial, dar eşti neaşteptat de lipsit de educaţie şi total ineficient. Totuşi, n-are rost să te mai bat la cap cu ceea ce e evident. Îţi fac însă o propunere. Mă ofer să-l prind pe Takezō în trei zile.

— *Tu*?

— Crezi că glumesc?

— Nu, dar…

— Dar, ce?

— Dacă punem la socoteală întăririle de la Himeji şi toţi ţăranii, precum şi infanteriştii, se adună mai mult de două sute de oameni care au scotocit prin munţi mai bine de trei săptămîni.

— Ştiu foarte bine acest lucru.

— Faptul că e primăvară îl avantajează pe Takezō. Are ce mînca acolo în această perioadă a anului.

— Şi-atunci ce vreţi, să aşteptaţi pînă ninge? Încă vreo opt luni?

— A, nu, nu cred că ne putem permite.

— Bineînţeles că nu. De aceea mă şi ofer să-l prind eu în locul vostru. Nu am nevoie de nici un ajutor, mă descurc singur. Da, numai noi doi.

— Nu pot să cred.

— Vrei să stai liniştit? Crezi că Takuan Sōhō are timp de pierdut cu glume?

— Scuză-mă.

— După cum ţi-am mai spus, nu cunoşti *Arta Războiului* şi cred că din cauza asta n-ai reuşit. Pe de altă parte, oi fi eu un biet preot, dar cred că înţeleg ce-a scris Sun-tzu. Pun o singură condiţie şi, dacă nu eşti de acord, va trebui să-mi văd de-ale mele şi să te las să zumzăi prin pădure pînă ce dă zăpada, să nu-mi mai pese de capul tău.

— Ce condiţie? întrebă căpitanul prudent.

— Dacă-l aduc pe fugar, să mă laşi pe mine să-i hotărăsc soarta.

— Adică cum?

Căpitanul se trăgea de mustaţă; îl năpădiră puzderie de gînduri. De unde să ştie el că acest călugăr nu-l trăgea pe sfoară? Deşi vorbea ca un om normal, putea foarte bine să fie complet nebun. Să fi fost prieten cu Takezō, sau complice? Ştia oare unde se ascunde? Şi chiar dacă nu ştia, ceea ce era foarte probabil, putea să-l lase să vadă cum o scoate la capăt cu nebunia asta. Cine ştie, poate reuşeşte pînă la urmă. De aceea dădu aprobator din cap.

— Bine. Dacă-l prinzi, poţi să faci ce vrei cu el. Dar ce se întîmplă dacă nu-l prinzi în trei zile?

— Mă voi spînzura de cedrul din grădină.

În dimineaţa următoare, servitorul de la templu, extrem de îngrijorat, dădu buzna în bucătărie, cu răsuflarea tăiată, aproape ţipînd:

— Takuan şi-a pierdut minţile? Am auzit că a promis că-l va găsi el însuşi pe Takezō.

Toată lumea căscă ochii mari.

— Nu!

— Nu se poate!

— Şi cum are de gînd să procedeze?

Urmară ironii şi rîsete zeflemitoare, dar şi şoapte de îngrijorare.

Cînd a aflat preotul de la templu, a dat din cap cu înţelepciune şi a remarcat că gura omenească este poarta deschisă catastrofelor.

Persoana cu adevărat afectată era Otsū. Scrisoarea de rămas-bun pe care o primise de la Matahachi cu o zi în urmă o rănise mai puternic decît ar fi putut-o face vestea morţii lui. Avusese încredere în logodnicul ei şi ar fi fost în stare, de dragul lui, să o suporte şi pe înspăimîntătoarea Osugi, soacra ce-ar fi înrobit-o. Ce-i mai rămînea acum?

Pentru Otsū, pierdută în negura disperării, Takuan era ca un firicel de lumină, ultima ei rază de speranţă. În ziua precedentă, pe cînd plîngea singură lîngă războiul de ţesut, a pus mîna pe un cuţit ascuţit şi a făcut praf materialul de chimonou în care îşi ţesuse, practic, sufletul. Se gîndise serios să-şi împlînte lama

cuţitului şi în propriul gît. Deşi o tenta teribil, simpla apariţie a lui Takuan îi spulberase gîndurile negre. După ce o liniştise şi o convinsese să-i toarne saké căpitanului, el o bătuse prieteneşte pe spate, încă mai simţea căldura mîinii lui puternice în timp ce o scotea din încăperea aceea.

Şi-acum, pactul acesta nebun.

Pe Otsū n-o îngrijora propria ei siguranţă, ci posibilitatea ca singurul prieten ce i-a rămas pe lume să dispară şi el în urma propunerii nebuneşti pe care i-o făcuse căpitanului. Se simţea pierdută şi disperată. Bunul ei simţ îi spunea că era ridicol să-şi închipuie că ea şi Takuan îl vor putea prinde pe Takezō într-un timp atît de scurt.

Takuan avusese chiar îndrăzneala să facă schimbul de jurăminte cu Barbă Ascuţită în faţa altarului lui Hachiman[15]. Cînd s-a întors, ea l-a luat zdravăn la rost pentru că s-a pripit, dar el insista că nu are nici un motiv de îngrijorare. Susţinea că intenţionează să scape satul de marea greutate ce-l împovăra, să facă din nou posibilă călătoria pe drumurile publice şi să împiedice alte măceluri. Pe lîngă numărul mare de vieţi omeneşti care puteau fi cruţate prin prinderea rapidă a lui Takezō, a lui nu mai conta cîtuşi de puţin şi ea trebuia să înţeleagă acest lucru. I-a mai spus că trebuia să se odihnească bine pînă în seara următoare, cînd vor porni la drum. Otsū era prea răvăşită ca să reziste tentaţiei, iar alternativa de a rămîne singură şi de a-şi face o sumedenie de gînduri negre era chiar mai rea decît aceea de a pleca cu el.

În după-amiaza următoare, Takuan dormea încă în colţul încăperii principale a Templului, păzit de pisică. Otsū era trasă la faţă. Preotul, slujitorul şi acolitul – toată lumea încerca să o convingă să nu plece.

— Du-te şi ascunde-te, o sfătuiau ei, dar Otsū, din motive pe care nici ea nu şi le putea explica prea bine, n-avea nici un chef să facă aşa ceva.

Soarele cobora repede la apus şi umbrele dense ale serii începuseră să învăluie breşa din munţi, ce masca rîul Aida. Pisica sări jos de pe vatră şi Takuan îşi făcu imediat apariţia în pridvor. Se întindea şi căsca, asemenea pisicii din faţa lui.

— Otsū, spuse el, ar cam trebui să plecăm.

— Am împachetat deja totul – sandale din pai, bastoane, jambiere, medicamente.

— Ai uitat ceva.
— Ce? O armă? Să luăm cu noi o sabie sau o lance?
— Bineînţeles că nu. Vreau să luăm mîncare.
— Ah! Deci nişte cutiuţe cu hrană rece?
— Nu, mîncare ca lumea. Vreau nişte orez, nişte pastă sărată de fasole şi – ah, da – puţin saké. Ne va prinde bine ceva gustos. Am nevoie şi de o oală. Du-te la bucătărie şi pregăteşte o bocceluţă. Ia şi un par cu care să o cărăm.
Munţii din jur se făcuseră mai negri decît cel mai negru lac, iar cei din zare mai palizi decît mica. Era deja spre sfîrşitul primăverii şi adia un vînt călduţ şi parfumat. Bambuşii cu dungi şi viţele de glicină acaparau negura şi, pe măsură ce Takuan şi Otsū se îndepărtau de sat, munţii, unde fiecare frunzuliţă strălucea vag în lumina palidă, păreau să fi fost scăldaţi de o ploaie trecătoare de seară. Mergeau pe întuneric, unul în spatele celuilalt, fiecare cu un capăt al parului de bambus pe umăr. Bocceluţa lor bine legată se legăna în aer.
— Ce seară plăcută pentru plimbare! Nu-i aşa, Otsū? îi zise Takuan aruncîndu-i o privire peste umăr.
— Nu mi se pare chiar atît de grozavă, mormăi ea. Şi totuşi, unde mergem?
— Încă nu ştiu exact, spuse el cu un aer gînditor, dar hai să mai facem cîţiva paşi.
— Nu mă deranjează mersul.
— Nu eşti obosită?
— Nu, răspunse fata, dar era clar că o dureau umerii de la par, pentru că îl tot muta.
— Unde-o fi toată lumea? N-am văzut nici ţipenie de om.
— Căpitanul nu s-a arătat pe la templu astăzi. Pun pariu că şi-a chemat toţi oamenii înapoi în sat, ca să ne lase trei zile singuri. Takuan, totuşi cum ai de gînd să-l prinzi pe Takezō?
— Oh, nu te îngrijora. Apare el mai devreme sau mai tîrziu.
— Ei bine, n-a apărut pentru nimeni pînă acum. Dar şi dacă o să-l vedem, ce facem? Trebuie să fie disperat din pricina celor care l-au urmărit atîta vreme. Va lupta să-şi apere viaţa şi trebuie să-ţi mărturisesc că e puternic. Îmi tremură picioarele numai cînd mă gîndesc.
— Ai grijă! Vezi pe unde calci! îi strigă Takuan deodată.
— Oh! strigă Otsū speriată, rămînînd pe loc. Ce s-a întîmplat? De ce m-ai speriat aşa?

— Nu te-ngrijora, nu e Takezō. Vreau doar să fii atentă pe unde calci. Sînt tot soiul de capcane din viţe de glicină şi rugi.

— Le-au pus ca să-l prindă pe Takezō?

— Îhî! Dar dacă nu sîntem atenţi, o să cădem noi în ele.

— Takuan, dacă îmi mai spui aşa ceva o să mă crispez atît de tare, încît n-am să mai fiu în stare să fac un singur pas.

— De ce te-ngrijorezi? Dacă e să călcăm în vreuna, eu am să fiu primul. N-ai nici un motiv să mă urmezi.

Întoarse capul şi îi zîmbi.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că au făcut atîta tam-tam pentru nimic.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Otsū, nu ţi se pare că trecătoarea e tot mai îngustă?

— Nu ştiu, dar am trecut pe lîngă Sanumo mai adineauri. Acesta trebuie să fie Tsujinohara.

— În cazul ăsta, avem de umblat toată noaptea!

— Păi eu nici măcar nu ştiu unde mergem. De ce îmi mai spui asemenea lucruri!

— Hai să punem asta jos puţin.

După ce lăsară bocceluţa pe pămînt, Takuan porni spre o stîncă din apropiere.

— Unde te duci?

— Să-mi fac nevoile.

La vreo treizeci de metri la picioarele lor, apele ce se uneau pentru a forma rîul Aida se izbeau zgomotos din stîncă în stîncă. Zgomotul ajungea pînă sus la el, umplîndu-i urechile şi pătrunzîndu-i întreaga fiinţă. În timp ce urina, privea cerul de parcă voia să numere stelele.

— Ah, ce bine e! spuse el încîntat. Sînt eu una cu universul sau el e una cu mine?

— Takuan! îl strigă Otsū N-ai terminat? Nu vrei deloc să te grăbeşti!

Cînd reapăru, el se justifică:

— Pe cînd îmi vedeam de-ale mele, am consultat *Cartea Schimbărilor* şi acum ştiu exact ce avem de făcut, îmi este foarte clar.

— *Cartea Schimbărilor*? Doar n-ai luat şi o carte cu tine!

— Nu una scrisă, prostuţa mea, cea din mine. Propria mea *Carte a Schimbărilor*. Se află în inima mea, sau în pîntece, sau mai ştiu eu pe unde. Cît am stat acolo, am cîntărit bine linia

ţinutului, starea apei şi a cerului. Apoi am închis ochii şi cînd i-am deschis din nou, ceva mi-a spus: „Ia-o spre muntele de colo”. Arătă spre o culme din împrejurimi.

— Vorbeşti de muntele Takateru?

— Habar n-am cum se numeşte. Acela care se vede acolo, pe jumătate.

— Acela este izlazul Itadori.

— Aha, deci are un nume, nu?

Cînd ajunseră acolo, izlazul se dovedi a fi o întindere de mici proporţii, înclinată spre sud-est, de unde se deschidea o privelişte minunată. Ţăranii îşi lăsau de obicei caii şi vacile să pască aici, dar în noaptea aceea nu se vedea şi nu se auzea nici un animal. Liniştea desăvîrşită era întreruptă doar de cîte o adiere uşoară care mîngîia iarba.

— Poposim aici, anunţă Takuan. Inamicul, Takezō, îmi va cădea în mînă aşa cum generalul Ts’ao Ts’ao din Wei i-a căzut pleaşcă lui Gh’u-ko K’ung-ming.

Pe cînd lăsau greutatea la pămînt, Otsū îl întrebă:

— Şi ce-o să facem aici?

— O să ne aşezăm, îi răspunse Takuan ferm.

— Şi cum îl putem prinde pe Takezō dacă stăm?

— Dacă întinzi curse, poţi să prinzi păsări în zbor fără să trebuiască să zbori tu după ele.

— Noi n-am întins nici o cursă. Eşti sigur că nu eşti posedat de spiritul vreunei vulpi?

— Atunci, hai să facem un foc! Vulpile se tem de foc şi dacă eu sînt una din ele, voi fi imediat alungat.

Adunară nişte lemne uscate şi Takuan aprinse focul. Otsū părea să mai prindă forţă.

— Un foc bun te mai înveseleşte puţin, nu-i aşa?

— Oricum, te încălzeşte, asta-i sigur. Eşti nefericită?

— Oh, Takuan, doar vezi şi tu în ce stare sînt. Şi cred că nimănui nu-i place să doarmă în munţi. Ce ne facem dacă începe să plouă?

— Mai sus, am zărit o văgăună lîngă drum. Ne-am putea adăposti acolo pînă trece ploaia.

— Probabil că asta face şi Takezō noaptea, cînd e vreme urîtă. Nu? Cred că asemenea locuri întîlneşti la tot pasul. Pesemne că acolo se ascunde şi el în cea mai mare parte a timpului.

— S-ar putea. Nu cred că-l duce mintea la multe, dar măcar să se ferească de ploaie o fi ştiind şi el.

Ea căzu pe gînduri.

— Takuan, de ce-l urăsc sătenii atît de tare?

— Autorităţile îi îndeamnă să-l urască. Otsū, ei sînt nişte oameni simpli. Le e frică de guvern, atît de frică, încît, dacă li se cere, ei sînt în stare să-şi izgonească consătenii, chiar şi rudele.

— Vrei să spui că nu-i interesează altceva decît să-şi scape propria piele?

— Ei bine, nu e numai vina lor. N-au absolut nici o putere. Trebuie să-i ierţi că-şi văd mai întîi de propriile interese, pentru că e vorba de autoapărare. De fapt, ceea ce vor ei cu adevărat este să fie lăsaţi în pace.

— Dar samuraii? De ce fac atîta caz din pricina unei persoane atît de neînsemnate ca Takezō?

— Pentru că el este simbolul haosului, e un proscris. Ei trebuie să menţină liniştea. După Sekigahara, pe Takezō l-a obsedat ideea că îl urmăreşte un duşman. Prima mare greşeală a fost că a trecut fraudulos bariera de la hotar. N-ar fi trebuit să facă pe grozavul, să se furişeze noaptea şi să umble deghizat.

Oricine altcineva, dar nu Takezō! mai întîi a omorît un paznic, apoi şi alţi oameni. Normal că i-a aţîţat. Şi-a pus în cap că trebuie să tot ucidă ca să-şi salveze propria-i piele. Dar el a început. Toată situaţia aceasta nenorocită a fost provocată de un singur lucru: totala lipsă de judecată a lui Takezō.

— Şi tu-l urăşti?

— Mi-e silă. Nu pot să sufăr prostia. Dacă aş fi stăpînul acestei provincii, i-aş administra cea mai teribilă pedeapsă pe care aş putea-o inventa. Şi ca să le fie altora de învăţătură de minte, l-aş sfîşia în bucăţi. La urma urmei, nu-i decît o fiară, nu? Un stăpîn de provincie nu-şi poate permite să fie generos cu unul ca Takezō, chiar dacă pentru unii el nu pare decît un tînăr necioplit. Ar fi în detrimentul legii şi al ordinii şi aceasta nu e bine, mai ales în perioade atît de tulburi.

— Eu am crezut întotdeauna că tu eşti bun, Takuan, dar în adîncul sufletului eşti un dur, nu-i aşa? Mă gîndeam că nu-ţi pasă de legile *daimyō*-ului.

— Ba da, îmi pasă. După părerea mea, binele trebuie răsplătit şi răul pedepsit şi tocmai de aceea mă aflu aici.

— Oh, ce-a fost asta? ţipă Otsū, sărind în picioare şi îndepărtîndu-se de foc. N-ai auzit? A foşnit ceva, ca nişte paşi, printre copacii de colo!

— Paşi?

Şi Takuan se alertă, dar după ce ascultă cu atenţie, cîteva clipe, izbucni în rîs.

— Ha! Ha! Ha! Sînt doar nişte maimuţe. Uite-le!

Văzură o maimuţă mare şi una mai mică balansîndu-se. Otsū, vizibil uşurată, se aşeză din nou.

— Pfiu! Ce m-am mai speriat!

Cei doi rămaseră tăcuţi, urmărind focul timp de cîteva ore. De cîte ori era pe cale să se stingă, Takuan mai rupea nişte vreascuri şi le arunca în foc.

— Otsū, la ce te gîndeşti?

— Eu?

— Da, tu. Deşi mi se întîmplă aproape tot timpul, să ştii că nu-mi place să vorbesc de unul singur.

Otsū avea pungi sub ochi, de la fum. Privind la cerul înstelat, zise blînd:

— Mă gîndeam ce ciudată este lumea. Şi toate stelele acelea îndepărtate în întunecimea goală... Nu, nu asta voiam să zic. Ce noapte! Pare să învăluie totul. Dacă te uiţi mai insistent la stele, le vezi mişcîndu-se. Încet, dar se mişcă. Nu pot să nu mă gîndesc că universul întreg se mişcă. O simt. Şi eu nu sînt decît o fărîmiţă – o fărîmiţă manevrată de o forţă teribilă pe care nici măcar nu o pot vedea. Chiar şi cît stau aici şi mă gîndesc, soarta mea se schimbă strop cu strop. Gîndurile-mi par că se învîrt neîncetat.

— Nu spui adevărul, o întrerupse Takuan aspru. Bineînţeles că ideile astea îţi trec acum prin cap, dar altceva, mult mai exact, te frămîntă.

Otsū tăcu.

— Îmi cer scuze că ţi-am violat corespondenţa. Otsū, am citit scrisorile pe care le-ai primit.

— Zău? Dar sigiliul nu era rupt.

— Le-am citit după ce te-am găsit la războiul de ţesut. Cînd ai spus că nu le vrei, le-am băgat în mînecă. Recunosc că n-a fost frumos din partea mea, dar, după ce-am rămas singur, le-am citit ca să-mi treacă timpul.

— Eşti îngrozitor! Cum ai putut face aşa ceva? Şi încă pentru a-ţi omorî timpul!

— Mă rog, am avut mai multe motive. Oricum, am înţeles ce te-a făcut să plîngi, de ce erai pe jumătate moartă cînd te-am găsit. Ascultă, Otsū, după părerea mea, ai avut noroc. Cu timpul, lucrurile ar fi luat aceeaşi întorsătură. Şi crezi că eu sînt groaznic? Dar el?

— Ce vrei să spui?

— Matahachi a fost şi este încă un neserios. Dacă te-ai fi măritat cu el şi într-o bună zi ai fi primit o asemenea scrisoare, ce-ai fi făcut? Să nu-mi spui, că ştiu. Te-ai fi aruncat în mare de pe o stîncă înaltă. Mă bucur că s-a terminat totul înainte de a se întîmpla aşa ceva.

— Femeile nu gîndesc la fel.

— Zău? Dar cum gîndesc?

— Sînt atît de supărată, că-mi vine să urlu. Îşi muşcă mîneca de la chimonou. Îl întîlnesc eu într-o bună zi! Jur că dau de el! Nu-mi găsesc odihna pînă nu-i spun în faţă ce gîndesc. Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru femeia aia, Okō.

Izbucni în lacrimi de furie. Privind-o, el mormăi enigmatic:

— A început, nu?

Otsū îl privi cu gura căscată.

— Ce?

El privi în pămînt, lăsînd impresia că-şi adună gîndurile, apoi zise:

— Otsū, zău, speram ca măcar tu să fii cruţată de răutăţile şi făţărniciile omeneşti, că fiinţa ta dulce şi nevinovată va trece prin viaţă neîntinată şi fără să ţi se facă vreun rău. Dar se pare că valurile aspre ale sorţii te necăjesc şi pe tine, ca şi pe ceilalţi.

— Of, Takuan! Ce mă fac? Sînt aşa… aşa de supărată!

Îşi îngropă faţa în poală şi umerii i se scuturau de plîns. Spre zori se sătură de plîns, şi cei doi se ascunseră în văgăună să doarmă. Noaptea următoare făcură iar de pază lîngă foc şi dormiră peste zi. Aveau suficientă mîncare, dar Otsū era descurajată. Spunea întruna că nu vede cum o să-l prindă pe Takezō în ritmul acesta. Pe de altă parte, Takuan era neclintit în calmul său. Otsū nu avea nici cea mai mică idee despre ce gîndea el. Nu încerca în nici un fel să-l caute pe Takezō şi nici nu-l deranja deloc că acesta nu apărea.

În cea de a treia seară, ca şi în precedentele, rămaseră de veghe lîngă foc.

— Takuan, izbucni Otsū în cele din urmă, este ultima noastră seară, să ştii. Mîine ne expiră termenul.

— Hmm! Cam aşa-i.

— Ei, şi ce-ai de gînd să faci?

— Să fac cu ce?

— Of, nu mai fi atît de sucit! Îţi aminteşti, cu siguranţă, ce i-ai promis căpitanului, nu?

— Da, bineînţeles.

— Şi dacă nu-l aducem pe Takezō…

El o întrerupse.

— Ştiu, ştiu. Trebuie să mă spînzur de bătrînul cedru. Dar nu-ţi mai face griji. Încă n-am de gînd să mor.

— Atunci de ce nu te duci să-l cauţi?

— Şi dac-aş face-o, crezi că l-aş găsi? În munţii aceştia?

— Nu te mai înţeleg deloc! Şi totuşi, stînd aici, simt că prind forţe, că acumulez suficient curaj ca să las lucrurile în voia sorţii. Rîse. Sau poate înnebunesc şi eu, ca şi tine.

— Nu sînt nebun. Am doar sînge rece. De asta e nevoie.

— Şi vrei să spui că doar sîngele rece te-a făcut să întreprinzi aşa ceva?

— Da.

— Doar sînge rece! Eşti culmea! Am crezut că ai vreun plan bine pus la punct.

Otsū fusese gata să-i acorde toată încrederea, dar dezvăluirea pe care i-a făcut-o – că acţiona numai bazîndu-se pe îndrăzneală – o aruncă pradă deznădejdii. Era complet nebun? Uneori cei care nu sînt în toate minţile sînt luaţi drept genii. Poate şi Takuan se număra printre aceştia. Otsū începea să creadă tot mai mult în această posibilitate.

Călugărul, mai senin ca niciodată, începu să privească, absent, focul. Deodată mormăi, ca şi cînd abia atunci şi-ar fi dat seama:

— E tîrziu, nu?

— Sigur că e! Imediat se crapă de ziuă, răspunse Otsū, voit răutăcioasă. De ce se încrezuse ea în acest lunatic sinucigaş?

Fără să dea atenţie asprimii din glasul ei, el mormăi:

— Ciudat, nu?

— Ce tot mormăi acolo, Takuan?

— Tocmai mi-a trecut prin cap că Takezō ar cam trebui să apară.

— Da, dar poate nu ştia că aveţi întîlnire.

Privind chipul serios al călugărului, ea o lăsă mai moale.

— Chiar crezi că vine?

— Sînt convins!

— Dar de ce să păşească el drept în capcană?

— Ei, nu chiar aşa. E o chestie legată de firea omenească, şi-atîta tot. Oamenii nu sînt tari, sînt slabi de înger. Singurătatea nu este starea lor naturală, mai ales atunci cînd eşti înconjurat de duşmani şi urmărit cu săbii. Tu crezi că e firesc, dar eu tare mă îndoiesc că Takezō va rezista tentaţiei de a ne face o vizită şi de a se încălzi la foc.

— Nu cumva este doar o dorinţă de-a ta? Nu se vede nimic prin preajmă.

Takuan spuse dînd din cap:

— Nu, nu e numai o dorinţă. Nu e nici măcar propria mea teorie, ci a maestrului de strategie.

Vorbea atît de convingător, încît Otsū se simţi uşurată.

— Bănuiesc că Shimmen Takezō se află undeva prin apropiere, dar nu şi-a dat încă seama dacă-i sîntem prieteni sau duşmani. O fi tare năpădit, bietul băiat, de o mulţime de îndoieli, se luptă cu ele, incapabil să avanseze sau să se retragă. Simt că s-a ascuns pe aproape şi ne priveşte pe furiş, întrebîndu-se disperat ce să facă. Am o idee! Dă-mi şi mie flautul pe care-l porţi la brîu!

— Flautul meu din bambus?

— Da, dă-mi-l puţin să cînt.

— Nu. Imposibil. Nu las pe nimeni să-l atingă.

— De ce? insistă Takuan.

— Ce importanţă are? zise ea, dînd hotărîtă din cap.

— Doar nu ţi-l stric dacă mi-l dai şi mie puţin. Asemenea instrumente devin cu atît mai bune, cu cît sînt mai des folosite. Nu-l stric.

— Dar, protestă Otsū şi strînse în mîna dreaptă flautul din *obi*.

Îl purta întotdeauna la ea, strîns lipit de corp, şi Takuan ştia cît de mult preţuieşte ea instrumentul. Nu îşi imaginase însă niciodată că nu-l va lăsa şi pe el să cînte.

— Zău că nu ţi-l stric, Otsū. Am umblat cu zeci de asemenea instrumente. Ei, hai, dă-mi-l măcar să-l ţin în mînă.

— Nu.

— Orice-ar fi?

— Orice-ar fi.

— Eşti încăpăţînată.

— Da. Sînt încăpăţînată.

Takuan se dădu bătut.

— Atunci am să te ascult eu pe tine. Vrei să-mi cînţi măcar un cîntecel?

— Nici asta nu vreau.

— De ce nu?

— Pentru că aş începe să plîng şi nu pot să cînt şi să plîng în acelaşi timp.

— Hmm, făcu Takuan.

Îi părea şi rău de această încrîncenare, specifică orfanilor, dar era şi conştient de golul imens din sufletele lor îndărătnice. Păreau sortiţi să tînjească după ceea ce nu puteau avea, după dragostea părintească cu care nu fuseseră binecuvîntaţi.

Otsū îşi pomenea mereu părinţii pe care nu îi cunoscuse niciodată, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre dragostea părintească. Flautul era singurul lucru pe care i-l lăsaseră părinţii, singura amintire de la ei. Cînd de-abia văzuse lumina zilei, ea fusese abandonată ca o pisicuţă în pridvorul templului Shippōji cu flautul prins în frumosul ei *obi*. Era unica legătură care avea să-i permită să-şi găsească rudele de sînge; acest flaut constituia nu numai imaginea, ci şi vocea părinţilor ei pe care nu-i văzuse niciodată.

„Deci plînge cînd cîntă la el”, se gîndi Takuan. „Atunci nici nu-i de mirare că nu lasă pe nimeni să se atingă de el, sau măcar să cînte ea.” Îi era milă de Otsū.

În această a treia noapte, pentru prima oară pe cer licărea o lună sidefie, înghiţită din cînd în cînd de nori pîcloşi. Gîştele sălbatice care migrau în Japonia toamna şi se întorceau acasă primăvara erau, se pare, în drumul lor spre nord. Măcăitul li se auzea printre nori.

Takuan se trezi din visare şi zise:

— Focul e cam slab, Otsū. Vrei să mai pui şi tu nişte lemne? … Ei, ce s-a întîmplat? Ce nu e-n ordine?

Otsū nu răspunse.

— Plîngi?

Tăcere în continuare.

— Îmi pare rău că ţi-am amintit de trecut. N-am vrut să te necăjesc.

— Nu-i nimic, şopti ea. Nu trebuia să fiu atît de încăpăţînată. Te rog, ia flautul şi cîntă. Scoase instrumentul din *obi* şi i-l întinse peste foc. Era înfăşurat într-un brocart vechi, cu firele de un auriu şters. Pînza era ruptă, şireturile scămoşate, dar tot mai păstra un aer de eleganţă antică.

— Pot să mă uit la el? întrebă Takuan.

— Da, te rog. Nu mai contează.

— Dar de ce nu cînţi tu în locul meu? Aş prefera să ascult. Uite, stau aici, aşa. Se întoarse lateral şi îşi prinse genunchii cu braţele.

— Bine. Nu mă pricep cine ştie ce, spuse ea cu modestie, dar am să încerc.

Se aşeză pe iarbă, după cum cerea eticheta, îşi îndreptă gulerul de la chimonou şi făcu o plecăciune în faţa flautului. Takuan nu mai scoase un sunet. Lăsa impresia că nici nu mai era pe-acolo. Nu exista decît marele univers singuratic, învăluit în noapte. Silueta călugărului aducea cu o stîncă ce se prăbuşise de undeva, de sus, şi poposise pe teren plat.

Otsū, cu chipul palid, se răsuci puţin, ducîndu-şi la buze preţiosul instrument moştenit. În timp ce umezea muştiucul, pregătindu-se sufleteşte să cînte, părea o cu totul altă Otsū, o Otsū ce întruchipa forţa şi demnitatea artei. Întorcîndu-se spre Takuan, îşi mai tăgădui o dată calităţile de cîntăreaţă şi dădu din cap, după cum i-o cerea eticheta.

Începu să se audă sunetul armonios al flautului. Degetele subţiri ale fetei se mişcau peste cele şapte orificii ale instrumentului, iar articulaţiile lor păreau nişte pitici drăgălaşi absorbiţi de un dans lent. Era un sunet surd, ca bolboroseala unui pîrîiaş. Takuan se simţea de parcă s-ar fi transformat el însuşi în apă curgătoare, împroşcînd vîlceaua şi jucîndu-se la suprafaţă. Cînd atingea note mai înalte, îşi simţea spiritul purtat spre cer şi zburdînd cu norii. Sunetul pămîntului şi reverberaţiile cerului se amestecau şi se transformau în oftatul melancolic al brizei ce sufla printre pini, deplîngînd caracterul efemer al acestei lumi.

Ascultînd vrăjit, cu ochii închişi, Takuan îşi aminti, fără să vrea, legenda Prinţului Hiromasa care, pe cînd se plimba într-o noapte cu lună pe la Poarta Suzaku din Kyoto şi cînta, a auzit un alt flaut în armonie cu al lui. Prinţul l-a căutat pe cel ce-l acompania şi l-a găsit în încăperea de la etaj. După ce-au făcut schimb de instrumente, cei doi au cîntat împreună toată noaptea. De-abia mai tîrziu şi-a dat seama că partenerul lui era un diavol cu chip de om.

„Chiar şi un diavol", se gîndi Takuan, „se simte mişcat de muzică. Cum să reziste atunci un om, rob al celor cinci patimi, sunetelor scoase de flautul din mîinile acestei fete frumoase?" Îi venea să plîngă, dar nu vărsă nici o lacrimă. Îşi ascunse faţa în poală, strîngîndu-şi mai tare genunchii.

Pe măsură ce focul pălea, obrajii lui Otsū erau tot mai roşii. Era atît de absorbită de muzica ei, încît era dificil s-o distingi de instrumentul la care cînta.

Îşi chema părinţii! Urcau oare aceste sunete la cer, întrebînd „Unde sînteţi?" Nu se folosea ea oare de acest pretext pentru a cînta amărăciunea fiecărei fete părăsite şi trădate de un bărbat perfid?

Părea îmbătată de muzică, copleşită de propriile ei emoţii. După cum respira, era evident că începea să obosească. Broboane mici de sudoare îi apărură pe frunte. Lacrimile-i curgeau pe obraji. Deşi melodia era întreruptă de suspine înăbuşite, se auzea mereu, la nesfîrşit.

Şi apoi, brusc, o mişcare în iarbă. Nu mai departe de cinci metri de foc părea a fi un animal tîrîtor. Takuan ridică brusc capul. Privind ţintă la obiectul cel negru, ridică mîna liniştit şi făcu un semn de salut.

— Hei, tu de colo! Cred c-ai îngheţat de la rouă. Vino lîngă foc să te încălzeşti. Vino, te rog, să stăm de vorbă.

Uimită, Otsū se opri din cîntat şi zise:

— Takuan, iar vorbeşti singur?

— N-ai văzut? întrebă el, arătînd ceva cu degetul. Takezō e aici de multă vreme şi te ascultă.

Otsū se întoarse să-l privească şi apoi, cu un ţipăt, aruncă flautul înspre silueta cea neagră. Era, într-adevăr, Takezō. Sări ca o căprioară speriată şi o luă la goană.

Takuan, la fel de surprins de ţipătul lui Otsū ca şi Takezō, simţi că năvodul pe care îl întinsese cu atîta grijă, s-a rupt şi peştele a scăpat. Sărind în picioare, strigă cît putu de tare:

— Takezō! Stai!

Era o forţă copleşitoare în vocea lui, o forţă ce comanda şi care nu putea fi ignorată cu uşurinţă. Fugarul se opri de parcă l-ar fi ţintuit cineva locului şi se uită mirat în urmă. Îl privi pe Takuan cu suspiciune.

Călugărul nu mai zise nimic, îşi încrucişă încet braţele pe piept şi îl privi pe Takezō la fel de nemişcat ca şi acesta pe el. Cei doi păreau chiar că respiră la unison.

Încet-încet, în colţurile ochilor lui Takuan apărură încreţiturile ce marchează începutul unui zîmbet prietenos. Desfăcîndu-şi braţele, îl salută pe Takezō şi îi zise:

— Hai, vino încoace.

La auzul acestor cuvinte, Takezō îl privi neîncrezător. O expresie ciudată îi străfulgeră chipul.

— Hai, vino încoace, îl îndemnă Takuan, să stăm de vorbă.

Urmă o tăcere stînjenitoare.

— Avem mîncare din belşug şi ceva saké. Nu-ţi sîntem duşmani, să ştii. Vino lîngă foc. Hai să stăm de vorbă.

Tăcere prelungită.

— Takezō, nu crezi că faci o mare greşeală? Există o lume unde arde focul, unde există mîncare şi băutură şi chiar înţelegere şi compasiune. Tu continui să rămîi închis în propriul tău iad. Să ştii că ai o imagine deformată despre lume. N-am să discut cu tine ce nu-ţi convine. În halul în care ai ajuns, e şi greu să mai asculţi vocea raţiunii. Haide, vino lîngă foc. Otsū, încălzeşte tocana aceea de cartofi. Şi mie mi-e foame.

Otsū puse oala pe foc şi Takuan aşeză o sticluţă cu saké lîngă flăcări ca să se încălzească puţin. Această scenă paşnică îi mai domoli temerile lui Takezō şi se apropie. Cînd ajunse aproape, se opri şi rămase nemişcat, de parcă-l chinuia o nelinişte interioară.

Takuan trase un bolovan lîngă foc şi îl bătu pe Takezō pe spate:

— Stai aici, îi zise.

Takezō se aşeză imediat. Nici Otsū, pe de altă parte, nu-l putea privi în ochi pe prietenul fostului ei logodnic. Se simţea de parcă se afla în prezenţa unei fiare descătuşate.

Takuan luă capacul de pe oală şi zise:

— Cred că e gata. Înfipse beţişoarele într-un cartof, îl scoase şi îl vîrî în gură. Mestecă cu plăcere şi spuse: E grozav şi moale. Nu vrei şi tu, Takezō?

Takezō aprobă din cap şi pentru prima oară schiţă şi el un zîmbet, arătîndu-şi dinţii de un alb perfect. Otsū îi umplu un castronel şi i-l întinse. El sufla în tocana fierbinte şi înfuleca cu înghiţituri mari. Era înfometat şi nu-şi putea stăpîni tremurul mîinilor şi clănţănitul dinţilor pe marginea castronaşului. Îngrozitor!

— E bună, nu? întrebă călugărul, punînd jos beţişoarele. Ce-ai zice de nişte saké?

— Nu vreau saké.

— Nu-ţi place?

— Nu vreau acum. După atîta amar de vreme petrecută în munţi, îi era teamă să nu-i facă rău.

Imediat după aceea spuse destul de politicos:

— Mulţumesc pentru masă. M-am mai încălzit.

— Te-ai săturat?

— Da, mulţumesc.

În timp ce-i înapoia lui Otsū castronelul, întrebă:

— De ce-aţi venit aici? V-am văzut focul şi noaptea trecută.

Întrebarea o luă pe Otsū prin surprindere şi nu avea răspunsul pregătit, dar Takuan îi sări în ajutor:

— Ca să-ţi spun adevărul, am venit aici să te prindem.

Takezō nu se arătă prea surprins, deşi nu-i venea să ia de bune cuvintele lui Takuan. Plecă, tăcut, capul şi apoi îşi mută privirea de la unul la altul.

Takuan consideră că sosise momentul să acţioneze. Privindu-l pe Takezō drept în faţă, i se adresă:

— Ce zici? Dacă tot trebuie să fii prins, nu-i mai bine să te laşi legat de lanţurile Legii lui Buddha? Regulile *daimyō*-ului sînt lege, şi Legea lui Buddha e tot lege, dar dintre cele două, cea din urmă pare mai blîndă şi mai omenoasă.

— Nu, nu! exclamă Takezō, dînd energic din cap.

Takuan continuă cu blîndeţe:

— Ascultă! Înţeleg că ai de gînd să te ţii tare pînă la moarte, dar oare poţi cîştiga pînă la urmă?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun următoarele: chiar crezi că o s-o scoţi la capăt cu oamenii aceştia care te urăsc, cu legile provinciei şi cu cel mai mare duşman al tău – tu însuţi?

— Oh, ştiu că am pierdut, oftă Takezō.

Tristeţea îi schimonosea chipul şi ochii-i erau scăldaţi în lacrimi.

— Pînă la urmă mă vor birui, dar mai întîi trebuie s-o omor pe bătrîna Hon'iden şi pe soldaţii de la Himeji şi pe toţi ceilalţi pe care-i urăsc. Am să omor cît pot de mulţi!

— Şi ce faci cu sora ta?

— Cum?

— Ogin. Cu ea ce-ai de gînd? Au băgat-o la puşcăria de la Hinagura, ştiai doar!

În ciuda hotărîrii lui anterioare de a o salva, acum nu era în stare să răspundă la întrebare.

— Nu crezi că ar fi cazul să te gîndeşti şi la ea? E o femeie bună. A făcut atît de multe pentru tine. Şi ce se va alege de datoria de a duce mai departe numele tatălui tău, Shimmen Munisai? Ai uitat că ajungi înapoi pe arborele genealogic, prin familia Minata, pînă la faimosul clan Akamatsu din Harima?

Takezō îşi acoperi faţa cu mîinile înnegrite, aproape nişte gheare de-acum. Umerii lui ascuţiţi străpungeau aerul pe cînd se scuturau în trupul lui jalnic şi tremurînd tot. Izbucni în suspine amarnice:

— Eu… eu… nu ştiu. Ce… ce mai contează acum?

Auzind acestea, Takuan îşi strînse pumnul şi îi arse una în falcă.

— Prostule! tună vocea călugărului.

Luat prin surprindere, Takezō se răsuci din pricina loviturii şi pînă să se dezmeticească, mai primi una şi pe partea cealaltă!

— Nătărău iresponsabil! Ingrat tîmpit! Dacă nu-s părinţii şi strămoşii tăi aici ca să te pedepsească, am s-o fac eu. Na!

Călugărul îl lovi iar, de data asta doborîndu-l dintr-un pumn.

— Te doare? întrebă el, pus pe harţă.

— Da, mă doare, scînci fugarul.

— E bine. Dacă te doare, înseamnă că mai curge niscaiva sînge prin venele tale. Otsū, dă-mi funia aceea, te rog… Hei, ce mai aştepţi? Adu-mi funia! Takezō ştie că intenţionez să-l leg. E pregătit. Nu e funia autorităţii, ci cea a compătimirii. Hai, fato, funia!

Takezō stătea nemişcat pe burtă, fără să facă nici cel mai mic efort să se mişte. Takuan îl încălecă. Dacă Takezō ar fi vrut să opună rezistenţă, l-ar fi putut azvîrli pe Takuan în sus ca pe o minge din hîrtie. Amîndoi ştiau lucrul acesta. Dar el stătea pasiv, cu mîinile şi picioarele întinse, de parcă s-ar fi supus unei legi nescrise a naturii.

Bătrînul cedru

Deşi nu era încă ora dimineţii la care sună de obicei clopotul templului, gongul lui greu răsuna în tot satul şi ecoul lui, pînă departe. Era ziua în care expira pentru Takuan timpul de căutare şi sătenii dădură fuga sus, pe deal, să vadă dacă reuşise imposibilul. Vestea pe care o avea se răspîndise ca fulgerul.

— Takezō a fost capturat!

— Zău? Cine l-a prins?

— Takuan!

— Nu pot să cred! Fără armă?

— Nu poate fi adevărat!

Mulţimea dădu buzna la templul Shippōji să-l vadă pe proscrisul prins în funii, legat ca un animal de balustrada din faţa sanctuarului. Unii simţiră un nod în gît şi respiraţia tăiată, de parcă se aflau în faţa mult temutului demon de pe muntele Oe. Şi pentru a mai atenua parcă reacţia lor exagerată, Takuan şedea puţin mai sus, pe scări, rezemat în coate, şi zîmbea prietenos.

— Oameni buni din Myamoto, strigă el, acum vă puteţi întoarce liniştiţi la pămînturile voastre. Soldaţii vor pleca şi ei în curînd!

Pentru sătenii speriaţi, Takuan devenise erou peste noapte, salvatorul şi protectorul lor. Unii îi făcură plecăciuni adînci, cu capetele aproape atingînd pămîntul curţii; alţii îşi croiră drum pînă la el ca să-i atingă mîna şi mantia, alţii îngenunchează la picioarele lui. Takuan, speriat de acest spectacol de idolatrizare, se dădu înapoi şi ridică mîna, cerîndu-le să facă linişte.

— Ascultaţi, bărbaţi şi femei din Myamoto. Am să vă spun ceva, ceva important.

Murmurele şi ţipetele încetară.

— Meritul de a-l fi prins pe Takezō nu-mi aparţine. Nu eu am făcut-o. Ci legea naturii. Cei care o încalcă, pierd pînă la urmă. Este legea pe care trebuie să o respectaţi cu toţii.

— Nu fiţi caraghios! Dumneavoastră l-aţi prins, nu natura.

— Lăsaţi modestia la o parte!
— Ştim noi al cui e meritul!
— Lăsaţi legea! Noi trebuie să vă mulţumim dumneavoastră!
— Ei bine, atunci mulţumiţi-mi, continuă Takuan. Nu mă deranjează. Dar ar trebui să vă închinaţi legii naturii. Oricum, ce s-a făcut e bun făcut şi acum aş vrea să vă întreb un lucru foarte important. Am nevoie de ajutorul vostru.
— Ce anume? întrebă mulţimea curioasă.
— Ce facem cu Takezō, acum că l-am prins şi-l avem aici? Eu m-am înţeles cu reprezentanţii Casei Ikeda, şi sînt convins că ştiţi lucrul acesta, că dacă nu-l aduc pe fugar în trei zile, mă spînzur de cedrul cel mare. Dar dacă reuşesc să-l prind, mi s-a permis să-i hotărăsc eu soarta.
Oamenii începură să murmure.
— Am auzit de înţelegerea voastră!
Takuan luă o atitudine judiciară.
— Ei, ce facem cu el? Vedeţi bine că monstrul e aici, în carne şi oase. Nu e prea înspăimîntător, nu-i aşa? De fapt, a venit fără să opună rezistenţă, prăpăditul. Îl omorîm sau îi dăm drumul?
Se auziră murmure de protest din mulţime la ideea eliberării lui Takezō. Cineva strigă:
— Trebuie să-l omorîm! Nu e bun de nimic, e un criminal! Dacă-l lăsăm să trăiască, va fi blestemul satului nostru.
Pe cînd Takuan zăbovea, părînd să cîntărească bine toate posibilităţile, voci supărate şi nerăbdătoare strigau din spate:
— Omorîţi-l! Omorîţi-l!
În clipa aceea, o femeie bătrînă îşi croi drum cu coatele-i ascuţite, în faţă, dînd la o parte bărbaţi de două ori mai voinici decît ea. Era, bineînţeles, mînioasa Osugi. Cînd ajunse pe trepte, îl străfulgeră pe Takezō cu privirea o clipă, apoi se întoarse spre săteni şi, fluturînd un mănunchi de crenguţe de dud, le strigă:
— Nu trebuie doar să-l omorîm! Să-l facem să sufere mai întîi. Priviţi-i faţa hidoasă! Întorcîndu-se spre prizonier, ţipă şi mai tare: Creatură degenerată şi dezgustătoare! Şi-l lovi în repetate rînduri pînă cînd obosi şi braţul îi căzu pe lîngă corp.
Takezō se chirci de durere şi Osugi se întoarse spre Takuan cu priviri ameninţătoare:
— Ce vrei de la mine? întrebă călugărul.

— Din pricina acestui ucigaş s-a irosit viaţa fiului meu. Tremurînd toată, ţipă şi mai tare: Şi fără Matahachi n-are cine ne duce mai departe numele.

— Ei bine, se împotrivi Takuan. Matahachi, dacă nu te superi că îndrăznesc, n-a făcut niciodată prea multe parale. N-ar fi mai bine să mai chibzuieşti şi să-l iei pe ginerele tău ca moştenitor? Să-i dai lui onorabilul nume de Hon'iden?

— Cum îndrăzniţi să spuneţi aşa ceva?

Mîndra văduvă moştenitoare izbucni în plîns.

— Nu-mi pasă ce credeţi despre el. Nimeni nu l-a înţeles. Nu era rău, copilaşul meu.

O cuprinse din nou furia şi arătă spre Takezō:

— El l-a dus pe un drum greşit, el l-a făcut un nemernic, aşa ca el. Am dreptul să mă răzbun.

Se întoarse spre mulţime şi imploră:

— Lăsaţi-mă pe mine să decid. Lăsaţi-mi-l mie. Ştiu ce am de făcut cu el!

Chiar în clipa aceea, un strigăt furios din mulţime o întrerupse pe bătrînă. Mulţimea se dădu la o parte, ca o bucată de pînză sfîşiată şi întîrziatul avansă repede. Era Barbă Ascuţită în persoană, clocotind de furie.

— Ce se petrece aici? Ăsta nu-i spectacol! Hai, toată lumea afară! Întoarceţi-vă la munca voastră. Plecaţi acasă! Imediat! Rumoare, dar nimeni nu se întoarse să plece. Aţi auzit ce-am spus! Daţi-i drumul! Ce mai aşteptaţi? făcu cîţiva paşi ameninţători spre ei, cu mîna pe sabie. Cei din faţă se dădură înapoi, miraţi.

— Nu! îl întrerupse Takuan. Oamenii aceştia n-au nici un motiv să plece. Eu i-am chemat aici ca să stabilim împreună ce avem de făcut cu Takezō.

— Tu să taci! îi ordonă căpitanul. N-ai dreptul să vorbeşti.

Încordîndu-se tot, îl străfulgeră mai întîi cu privirea pe Takuan, apoi pe Osugi şi, în cele din urmă, mulţimea, care tremura.

— Acest Shimmen Takezō a comis fapte grave, a încălcat legile acestei provincii. Dar nu numai atît! El a evadat de la Sekigahara. Pedeapsa lui nu poate fi decisă de mulţime, el trebuie predat guvernului!

Takuan protestă, clătinînd din cap:

— Prostii!

Văzîndu-l pe Barbă Ascuţită gata să riposteze, ridică doar un deget ca să-l domolească:

— Nu aşa ne-a fost vorba!

Căpitanul, simţindu-şi demnitatea ameninţată, începu să obiecteze:

— Takuan, vei primi cu siguranţă banii pe care guvernul i-a oferit drept răsplată. Dar, ca reprezentant oficial al stăpînului Terumasa, de-acum încolo mă ocup eu de prizonier. Soarta lui nu trebuie să te mai preocupe în nici un fel. Nici nu e cazul să-ţi mai pierzi timpul gîndindu-te la asta!

Takuan, făcînd un efort să răspundă, izbucni în hohote de rîs. Cînd credea că se potoleşte, îl pufnea iar rîsul.

— Ai grijă cum te porţi, călugăre! îl avertiză căpitanul.

Începu să tune şi să fulgere.

— Ce te-amuză? Hî? Crezi că-i de glumă?

— Să am grijă cum mă port? repetă Takuan, izbucnind din nou în rîs. Eu să am grijă? Ia ascultă, Barbă Ascuţită, îţi trece cumva prin minte să nu respecţi pactul pe care l-am încheiat noi doi, vrei să-ţi încalci cuvîntul sfînt? Dacă aşa stau lucrurile, te previn că-l eliberez pe Takezō chiar în clipa asta!

Sătenii consimţiră tacit să se îndepărteze tiptil-tiptil.

— Gata? întrebă Takuan, îndreptîndu-se spre funia cu care-l legase pe Takezō.

Căpitanul rămase mut.

— Şi după ce-l dezleg, îl asmut mai întîi pe tine. Vă puteţi lupta între voi şi apoi arestează-l dacă mai poţi!

— Ia stai o clipă!

— Eu mi-am ţinut promisiunea. Takuan se prefăcea în continuare că-l dezleagă pe prizonier.

— Opreşte-te, am zis! Broboane de sudoare inundară fruntea samuraiului.

— De ce?

— Pentru… pentru că… se bîlbîi. De vreme ce e legat, nu văd de ce i-ai da drumul, doar ca să provoci mai multe necazuri. Uite, îţi spun eu ce să faci. Poţi să-l omori tu pe Takezō. Poftim… uite sabia mea. Adu-mi doar capul lui, să-l iau cu mine la castel. De acord?

— Să-ţi dau ţie capul lui? Cît trăiesc n-am să fac aşa ceva! Preoţii răspund de funeralii, cum să dea ei cadavrele altcuiva, sau o parte din ele… Ei bine, o asemenea atitudine ne-ar duce

de rîpă reputaţia, nu crezi? Cine ne-ar mai încredinţa morţii? Dacă am începe să împărţim cadavrele, templele s-ar ruina cît ai zice peşte.

Chiar dacă samuraiul era cu mîna pe armă, Takuan nu rezistă tentaţiei de a-l scoate din sărite. Întorcîndu-se spre mulţime, deveni din nou serios.

— Vă rog să vă sfătuiţi între voi şi să-mi daţi un răspuns. Ce facem? Bătrîna susţine că nu-i suficient să-l omorîm pur şi simplu, trebuie să-l torturăm mai întîi. Ce-ar fi să-l agăţăm de o creangă a cedrului şi să-l lăsăm acolo cîteva zile? L-am lega de mîini şi de picioare şi ar rămîne expus stihiilor naturii, zi şi noapte. Poate-i vor scoate ciorile ochii. Cum vi se pare?

Propunerea lui păru atît de crudă ascultătorilor săi, încît nimeni nu fu în stare să scoată vreun cuvînt, cu excepţia lui Osugi:

— Takuan, ideea ta ne dovedeşte cît eşti de înţelept, dar cred că trebuie să-l ţinem spînzurat acolo mai mult de o săptămînă. Poate să-l lăsăm vreo zece-douăzeci de zile. Apoi vin eu şi-i dau lovitura de graţie.

Takuan consimţi, fără alte comentarii:

— Bine. Fie!

Apucă funia şi o desprinse de balustradă şi apoi îl tîrî pe Takezō, ca pe un cîine în lesă, pînă la copac. Prizonierul se supuse blînd, cu capul plecat, fără vreun sunet de protest. Părea că se căieşte atît de tare, încît unora din mulţime li să făcu chiar milă de el. Emoţia capturării „fiarei” nu trecuse de tot şi lumea privea, încîntată, spectacolul. Au prins mai multe funii una de alta şi l-au atîrnat sus, de o creangă, la vreo zece metri de pămînt. L-au legat strîns. Acum nu mai arăta ca o fiinţă umană, ci mai degrabă ca o păpuşă mare din paie.

După ce se întorsese din munţi, Otsū se lăsa pradă unei melancolii puternice ori de cîte ori rămînea singură în camera ei. Se întreba de ce, căci singurătatea nu era o noutate pentru ea. Şi era în permanenţă lume la templu. Se bucura de tot confortul unui cămin şi totuşi se simţea mai izolată decît în cele trei zile pe care le petrecuse cu Takuan pe dealurile pustii. Aşezată la măsuţa de lîngă fereastră, cu bărbia în palme, reflectă la sentimentele ei mai profunde mai bine de jumătate de zi înainte de a ajunge la o concluzie.

Simţea că această experienţă îi deschise uşa spre propria ei inimă. „Singurătatea”, se gîndi ea, „e ca foamea, ea nu-i în exterior, ci în interior.” A te simţi singur înseamnă că-ţi lipseşte ceva, ceva absolut necesar, dar ea nu ştia ce anume.

Nici oamenii din jurul ei, nici farmecul vieţii de la templu nu puteau să-i înlăture sentimentul de izolare pe care-l simţea. În munţi nu avusese parte decît de linişte, de copaci, de pîclă, dar acolo fusese şi Takuan. Îşi dădu brusc seama că el nu îi era cu totul indiferent. Vorbele lui i-au mers drept la inimă, i-au încălzit-o şi i-au luminat-o cum n-ar fi fost în stare un foc sau o lampă. Îşi dădu seama, cu inocenţă, că se simţea singură pentru că Takuan nu se afla prin preajmă.

După ce făcu această descoperire, se ridică, dar mintea ei mai lupta încă cu problema la ordinea zilei. După ce-a decis pedeapsa lui Takezō, Takuan se închisese în camera de oaspeţi cu samuraiul de la Himeji şi petreceau mai tot timpul împreună. Avînd tot felul de treburi prin sat, el nu mai putea sta de vorbă cu ea, aşa cum făcuse în munţi. Otsū se aşeză iar.

De-ar avea un prieten! Nu-i trebuiau mai mulţi. Numai unul care s-o cunoască bine, unul pe care să se poată bizui, unul puternic şi foarte loial. Tînjea atît de mult după aşa ceva, încît se simţea aproape la capătul puterilor.

Avea întotdeauna la ea flautul, dar o bucată de bambus nu putea răspunde întrebărilor şi îndoielilor din sufletul ei. Avea nevoie de un prieten apropiat căruia să-i poată împărtăşi gîndurile, nu doar să stea şi să contemple viaţa.

— Este atît de dezgustător totul! zise ea cu voce tare şi asta i-a mai diminuat ura pentru Matahachi.

Lacrimile i se prelingeau pe măsuţa lăcuită. Sîngele îi curgea năvalnic prin vene şi-i albăstri tîmplele. Capul îi zvîcnea de durere.

Uşa din spatele ei se deschise încet. În bucătăria templului ardea focul pe care se pregătea masa de seară.

— Aha! Deci mi te ascundeai! Stai aici şi-ţi pierzi ziua degeaba!

Osugi apăru în uşă. Uimită de apariţia ei bruscă, Otsū ezită o clipă înainte de a o întîmpina pe bătrînă şi de a-i întinde perna ca să se aşeze. Osugi se aşeză fără prea multe fasoane.

— Buna mea noră… Începu ea pe un ton afectat.

— Da, doamnă, răspunse Otsū, făcînd plecăciuni adînci bătrînei zgripţuroaice.

— Şi acum că ai confirmat relaţia dintre noi, ar mai fi ceva despre care aş vrea să-ţi vorbesc. Dar mai întîi adu-mi şi mie un ceai. Am stat de vorbă pînă acum cu Takuan şi cu samuraiul de la Himeji şi acolitul de-aici nici măcar nu ne-a servit cu ceva de băut. Mi s-a uscat gîtlejul.

Ascultătoare, Otsū îi aduse nişte ceai.

— Vreau să vorbesc despre Matahachi, intră bătrîna direct în subiect. Aş fi o proastă dacă aş crede ce spune mincinosul acela de Takezō, dar se pare că Matahachi este totuşi viu şi trăieşte în altă provincie.

— Zău? spuse Otsū cu răceală.

— Nu sînt sigură, dar cert este că preotul de aici, care a avut grijă de tine, a consimţit să te căsătoreşti cu fiul meu şi familia Hon'iden te-a acceptat deja ca mireasă. Orice s-ar întîmpla în viitor, sînt convinsă că nu-ţi trece prin cap să te răzgîndeşti.

— Ştiu şi eu…

— N-o să faci aşa ceva niciodată, nu?

Otsū oftă.

— Nu.

— Îmi pare bine.

Vorbea de parcă avea de gînd să se retragă de la o întrunire.

— Ştii cum vorbeşte lumea şi n-avem cum să aflăm cînd se întoarce Matahachi, deci vreau să părăseşti templul şi să vii să locuieşti la mine. Am mai multă treabă decît îmi stă mie în puteri şi pentru că nora mea e pînă peste cap de ocupată cu familia ei, nu pot să-i cer prea multe. Am deci nevoie de ajutorul tău.

— Dar eu…

— Cine altcineva decît mireasa lui Matahachi ar putea intra în casa Hon'iden?

— Nu ştiu, dar…

— Vrei să spui că nu vii? Nu-ţi place ideea de a locui sub acoperişul meu? Multe fete ar fi bucuroase să li se ofere o asemenea şansă!

— Nu, nu-i vorba de asta. E…

— Ei bine, atunci nu-ţi mai pierde vremea! Adună-ţi lucrurile!

— Acum? N-ar fi bine să mai aşteptăm?

— Să aşteptăm ce?

— Pînă… pînă se întoarce Matahachi.

— Nici vorbă! Era categorică. Ar începe să-ţi umble mintea la alţi bărbaţi. E de datoria mea să am grijă să nu faci vreo greşeală. Pînă atunci te voi învăţa cum se munceşte la cîmp, cum să ai grijă de viermii de mătase, să coşi frumos şi să te comporţi ca o doamnă.

— Înţeleg…

Otsū nu avea nici măcar puterea să se împotrivească. Capul îi vîjîia, iar după discuţia despre Matahachi, era şi mai încordată. Îi era pur şi simplu frică să mai scoată vreun cuvînt, de teamă să nu o podidească plînsul.

— Ah, şi mai e ceva, spuse Osugi. Neluînd în seamă amărăciunea fetei, îşi înălţă capul, autoritar. Încă nu ştiu ce are de gînd călugărul acesta imprevizibil să facă cu Takezō. Mă îngrijorează. Vreau să stai cu ochii pe amîndoi pînă cînd Takezō îşi dă duhul. Zi şi noapte. Dacă nu eşti atentă, mai ales noaptea, nu poţi să ştii de ce-i în stare Takuan. S-ar putea să fie în cîrdăşie amîndoi!

— Deci nu vă deranjează dacă mai rămîn aici?

— Deocamdată nu, pentru că nu poţi fi în două locuri în acelaşi timp, nu-i aşa? Vei veni cu lucruşoarele tale cu tot la familia Hon'iden în ziua în care capul lui Takezō va fi separat de trup. Clar?

— Da, înţeleg.

— Vezi să nu uiţi! se răţoi Osugi.

Apoi îşi luă tălpăşiţa.

După aceea, ca şi cînd ar fi aşteptat un prilej propice, o siluetă apăru la fereastra acoperită cu hîrtie cerată şi o voce de bărbat strigă încet:

— Otsū! Otsū!

În speranţa că era Takuan, nici nu privi umbra prin fereastră şi fugi să o deschidă. Se dădu înapoi speriată, pentru că ochii pe care i-au întîlnit privirile ei erau ai căpitanului. Reuşise s-o prindă de mînă şi s-o ţină strîns.

— Ai fost drăguţă cu mine, zise el, dar tocmai am primit ordin de la Himeji să mă întorc la castel.

— De ce? Nu e bine.

Încerca să-şi retragă mîna dintr-a lui, dar strînsoarea era puternică.

— Se pare că au pornit o investigaţie pentru a afla ce s-a întîmplat aici, îi explică el. Dac-aş avea capul lui Takezō, aş putea spune că mi-am făcut datoria cu cinste. M-aş putea dezvinovăţi. Dar nebunul şi încăpăţînatul de Takuan nu mă lasă să-l iau. Nici nu vrea să asculte ce-i spun. Dar cred că tu ţii cu mine şi de aceea am venit la tine. Ia scrisoarea aceasta! Citeşte-o mai tîrziu, undeva unde să nu te vadă nimeni.

Îi puse scrisoarea în mînă şi o zbughi ca din puşcă. Paşi grăbiţi răsunară pe trepte şi apoi pe drum.

În afară de scrisoare, găsi şi o monedă mare de aur. Mesajul, în sine, era destul de clar: o ruga pe Otsū să-i taie capul lui Takezō într-una din zile şi să-l ducă la Himeji, unde autorul misivei o va lua de soţie şi ea îşi va petrece restul zilelor în belşug şi glorie. Semnătura era a lui „Aoki Tanzaemon”, un nume care, potrivit mărturiei autorului scrisorii, aparţinea unuia dintre cei mai de seamă războinici din ţinut. Îi venea să rîdă, dar era prea indignată!

Tocmai terminase de citit cînd o strigă Takuan:

— Otsū, ai mîncat?

Îşi încălţă repede saboţii şi ieşi să stea de vorbă cu el.

— N-am poftă de mîncare. Mă doare capul.

— Ce-ai în mînă?

— O scrisoare.

— Alta?

— Da.

— De la cine?

— Takuan, prea vrei să le ştii pe toate!

— Sînt doar curios, fata mea, îmi bag şi eu puţin nasul. Nu vreau să le ştiu chiar pe toate!

— Vrei să te uiţi puţin peste ea?

— Dacă nu te deranjează.

— Doar ca să-ţi omori timpul?

— Acesta ar fi cel mai bun motiv.

— Poftim! Nu mă deranjează deloc.

Otsū îi întinse scrisoarea şi după ce o citi, Takuan rîse din toată inima, iar ea nu se putu abţine să nu schiţeze un zîmbet.

— Bietul om! E atît de disperat, încît încearcă să te mituiască şi cu bani, şi cu dragoste. Scrisoarea aceasta te face să rîzi! Trebuie să mărturisesc că lumea noastră are mare noroc că e binecuvîntată cu asemenea samurai adevăraţi şi eminenţi! E atît

de curajos, încît îi cere unei biete fete să ia un cap în locul lui. Şi atît de tîmpit, încît mai şi aşterne totul pe hîrtie.

— Nu-mi pasă de scrisoare, spuse Otsū, dar ce să fac cu banii? Îi întinse lui Takuan moneda de aur.

— Valorează ceva, spuse el, cîntărind-o în mînă.

— Asta mă deranjează pe mine.

— Nu te-ngrijora. Nu mi-a fost niciodată greu să scap de bani.

Takuan o luă spre intrarea templului, unde se găsea o cutie pentru milostenii. Pregătindu-se s-o arunce înăuntru, o atinse mai întîi de frunte, cu tot respectul cuvenit lui Buddha. Apoi se răzgîndi.

— M-am gîndit mai bine, păstreaz-o. Aş zice că n-o să-ţi stea în cale.

— N-o vreau. O să-mi aducă numai necazuri. O să fiu chestionată din pricina ei mai tîrziu. Mai bine mă fac că n-am văzut-o niciodată.

— Aurul acesta, Otsū, nu-i mai aparţine lui Aoki Tanzaemon. A devenit deja o ofrandă adusă lui Buddha, şi Buddha ţi-a încredinţat-o ţie. Păstreaz-o ca să-ţi aducă noroc.

Fără alte proteste, Otsū băgă moneda în *obi*. Privind apoi cerul, remarcă:

— Cam bate vîntul! Oare o să plouă la noapte? N-a mai plouat de foarte multă vreme.

— Primăvara aproape a trecut, aşa că ar trebui să ne aşteptăm la nişte averse. Avem nevoie de ele ca să spele florile moarte, ca să nu mai vorbesc de alungarea plictiselii ce i-a cuprins pe oameni.

— Dar dacă plouă tare, ce se va întîmpla cu Takezō?

— Hmm… Takezō… căzu pe gînduri călugărul.

Chiar cînd cei doi se întorceau spre cedru, se auzi un strigăt din vîrful crengilor.

— Takuan! Takuan!

— Ce? Tu strigi, Takezō?

În timp ce Takuan privi în sus, spre copac, Takezō dădu drumul unui val de înjurături:

— Porc de călugăr ce eşti! Impostor împuţit! Vino încoace! Am să-ţi spun ceva!

Vîntul bătea puternic printre crengile copacului şi vocea ajunse la el spartă şi dezarticulată. Frunzele se învîrtejeau, ajungînd pe faţa lui Takuan, îndreptată în sus.

Călugărul rîse.

— Văd că mai ai destulă vlagă-n tine. Bine. Îmi convine. Sper însă că nu-i vorba doar de falsa vitalitate dinaintea morţii.

— Tacă-ţi gura! strigă Takezō, care avea mai multă furie-n el decît viaţă. Dacă mi-ar fi fost teamă c-am să mor, crezi că aş fi stat liniştit, ca să mă legi tu?

— Ai făcut-o pentru că eu sînt puternic şi tu eşti slab!

— Asta-i o minciună, ştii bine!

— Atunci s-o luăm altfel. Eu sînt deştept şi tu, îngrozitor de prost.

— Poate că ai dreptate. Am fost într-adevăr un prost că m-am lăsat prins de tine.

— Nu te mai agita atîta, maimuţoiule! Nu-ţi face bine şi o să sîngerezi, dacă a mai rămas ceva sînge în tine şi, ca să fiu sincer, n-ar fi chiar cel mai indicat lucru.

— Ascultă, Takuan!

— Ascult.

— Dacă aş fi vrut să mă lupt cu tine sus, pe munte, te-aş fi putut strivi cu uşurinţă sub călcîi, ca pe-un castravete.

— Comparaţia aceasta nu-mi face prea mare cinste. Oricum, n-ai făcut-o, aşa că n-are rost să te mai gîndeşti la asta. Uită ce-a fost. E prea tîrziu pentru regrete.

— M-ai păcălit cu vorbele tale sforăitoare de călugăr. Ce ticălos ai fost! M-ai făcut să am încredere în tine şi m-ai păcălit. Te-am lăsat să mă prinzi, da, numai pentru că am crezut că eşti altfel decît ceilalţi. N-am crezut niciodată că voi fi umilit în halul ăsta.

— Hai, spune ce vrei, Takezō! zise Takuan nerăbdător.

— De ce te porţi aşa? ţipă legătura de paie. De ce nu-mi tai capul odată! M-am gîndit că, dacă tot e să mor, mai bine te las pe tine să alegi cum anume, decît pe oamenii aceştia însetaţi de sînge. Deşi eşti călugăr, ai pretenţia că înţelegi Calea Samuraiului.

— Oh, dar o înţeleg, băiat prost ce eşti! mai bine decît tine!

— Mai bine îi lăsam pe săteni să mă prindă. Cel puţin ei sînt omenoşi.

— A fost singura ta greşeală, Takezō? Nu cumva tot ce-ai făcut a fost o mare greşeală? Dacă tot stai agăţat acolo, de ce nu încerci să te gîndeşti puţin şi la trecut?

— Gura, ipocritule! Nu mi-e ruşine! Mama lui Matahachi poate să spună ce vrea, dar el e prietenul meu, cel mai bun prieten al meu. Am considerat că e de datoria mea să vin să-i spun cotoroanţei ce s-a întîmplat cu el şi ce face. Şi ea încearcă să asmută gloata pe mine, să mă tortureze! Am trecut de barieră numai ca să-i aduc veşti de la odrasla ei. De aceea am venit aici. Oare asta înseamnă violarea codului omenesc?

— Nu despre asta-i vorba, imbecilule! Nenorocirea ta este că nu ştii nici măcar cum să gîndeşti. Se pare că ai o imagine falsă a lucrurilor. Tu crezi că dacă faci o faptă curajoasă, asta te şi transformă în samurai. Ei bine, nu-i aşa! Ai lăsat ca această dovadă de loialitate să te convingă de justeţea faptelor tale. Şi cu cît te-ai convins mai mult de lucrul acesta, cu atît mai rău ţi-ai făcut ţie şi celorlalţi. Şi-acum, unde ai ajuns? Într-o capcană pe care ţi-ai întins-o singur!

Tăcu puţin.

— Apropo, ce privelişte ţi se deschide de acolo, de sus, Takezō?

— Porcule! N-am să uit niciodată!

— Ai să uiţi în curînd totul. Pînă nu devii carne uscată, Takezō, uită-te bine la lumea din jurul tău. Holbează-te bine la lumea oamenilor şi schimbă-ţi modul egoist de a gîndi. Şi apoi, cînd vei ajunge în lumea de dincolo şi-ţi vei reîntîlni strămoşii, spune-le şi lor că, înainte de a muri, un om pe nume Takuan Sōhō ţi-a vorbit despre toate acestea. Vor fi foarte bucuroşi cînd vor afla că ai avut un asemenea sfetnic, chiar dacă ai aflat prea tîrziu ce înseamnă viaţa şi n-ai fost în stare decît să ponegreşti numele familiei tale.

Otsū, care stătea încremenită la cîţiva paşi mai încolo, veni fuga şi sări cu gura la Takuan.

— Ai mers prea departe, Takuan! Am stat şi-am ascultat. Am auzit totul. Cum poţi să fii atît de crud cu cineva lipsit de apărare? Eşti om cucernic, sau cel puţin aşa se pare! Takezō a spus adevărul cînd a afirmat că a avut încredere în tine şi te-a lăsat să-l iei fără să se împotrivească.

— Şi ce-i cu asta? Camaradul meu de arme se întoarce împotriva mea?

— Ai inimă, Takuan! Cînd te-aud cum vorbeşti, te urăsc. Dacă ai de gînd să-l omori, termină odată cu el! Takezō s-a împăcat cu gîndul morţii. Lasă-l să moară liniştit! Era atît de furioasă, încît l-a apucat pe Takuan de piept.

— Potoleşte-te! se răsti el, neobişnuit de brutal. Femeile habar n-au de asemenea lucruri. Ţine-ţi gura sau te spînzur şi pe tine alături de el.

— Nu, nu vreau! ţipă ea. Am şi eu dreptul să vorbesc. Nu m-am dus cu tine în munţi şi am stat împreună trei zile şi trei nopţi?

— N-are nici o legătură. Takuan Sōhō îl va pedepsi pe Takezō aşa cum crede el de cuviinţă.

— Atunci, pedepseşte-l! Omoară-l! Nu-i frumos din partea ta să-ţi baţi joc de chinurile lui în timp ce el zace acolo, pe jumătate mort.

— Se pare că e singura mea slăbiciune, să ridiculizez proşti ca el.

— E inuman!

— Pleacă de-aici! Pleacă, Otsū, şi lasă-mă singur.

— Nu vreau!

— Nu mai fi atît de încăpăţînată! strigă Takuan, îmbrîncind-o cu cotul.

Cînd îşi reveni din buimăceală, era prăbuşită lîngă copac. Îşi apăsă faţa şi pieptul de copac şi se puse pe hohotit. Nu îşi imaginase niciodată că Takuan poate fi atît de crud. Lumea din sat credea că, deşi Takuan îl ţinea legat pe Takezō o vreme, se va mai înmuia cu timpul şi-i va uşura pedeapsa. Or, Takuan tocmai recunoscuse că „slăbiciunea” lui era să-l vadă pe Takezō suferind! Pe Otsū o înfioră cruzimea bărbaţilor.

Dacă pînă şi Takuan, în care ea avusese încredere, putea fi atît de nemilos, atunci cu siguranţă lumea era nespus de rea. Şi dacă nu exista nimeni în care să se încreadă…

Simţea o căldură ciudată în acest copac atît de gros, încît nici zece bărbaţi cu braţele întinse nu-l puteau cuprinde, simţea trecînd prin el sîngele lui Takezō, scurgîndu-se dinspre închisoarea precară din vîrful crengilor.

Era ca un băiat de samurai! Ce curajos! Cînd l-a legat Takuan prima dată şi acum cîteva clipe, sesiză şi ea partea slabă a lui Takezō. Şi el era capabil de lacrimi. Pînă acum se raliase părerii celorlalţi, ba chiar se lăsase influenţată, fără să ştie prea multe

despre omul acesta. Oare de ce-l ura lumea în halul acesta, ca pe un demon, şi-l vîna ca pe o fiară sălbatică?

Spatele şi umerii i se scuturau de plîns. Apucă trunchiul copacului şi îşi şterse obrajii de scoarţa lui. Vîntul şuiera printre crengile de sus care se legănau puternic. Picături mari de ploaie îi pătrunseră prin gulerul de la chimonou, dîndu-i fiori pe şira spinării.

— Haide, Otsū! strigă Takuan, punîndu-şi mîinile pe cap. O să ne udăm prea tare.

Ea nu răspunse.

— E vina ta, Otsū! Eşti un copil plîngăcios! Cum începi tu să plîngi, cerul face la fel.

Tonul aspru din vocea lui dispăru.

— Vîntul se înteţeşte şi se pare că vine furtuna, aşa că hai să intrăm. Nu-ţi mai irosi lacrimile pe unul care oricum este sortit morţii! Hai!

Takuan îşi ridică poalele chimonoului în cap şi fugi să se adăpostească.

În cîteva secunde turna cu găleata şi picăturile mari de ploaie bolboroseau, albe, la atingerea pămîntului. Deşi apa-i şiroia pe spate, Otsū nu se clinti. Nu se putea desprinde de copac, deşi era udă pînă la piele şi înfrigurată pînă-n măduva oaselor. Gîndindu-se la Takezō, ploaia nu mai conta. Nu i-a trecut nici o clipă prin cap de ce trebuia să sufere dacă suferea el. Mintea îi era absorbită de o nouă imagine a ceea ce putea însemna un bărbat. Se ruga în tăcere ca viaţa lui să fie cruţată.

Se învîrtea în jurul copacului, ridicîndu-şi deseori privirile spre Takezō, incapabilă să-l vadă însă din pricina furtunii. Îl strigă fără să vrea, dar nu primi nici un răspuns. O bănuială îi încolţi în minte: poate el o considera membră a familiei Hon'iden sau pur şi simplu o săteancă ostilă lui.

— Dacă mai rămîne în ploaia asta îngrozitoare, moare sigur pînă dimineaţă. Oh, nu-i nimeni pe lume care să-l salveze?

O luă la fugă cît o ţineau picioarele, împinsă de la spate şi de vînt. În spatele clădirii principale a templului, bucătăria şi încăperile erau bine ferecate. Apa ce curgea de pe streşini cresta şănţuleţe adînci în pămînt, luînd-o la vale.

— Takuan! strigă ea.

Ajunse la uşa camerei lui şi începu să lovească-n ea cu forţă.

— Cine-i? se auzi o voce.

— Eu, Otsū!

— Ce mai faci acolo, afară?

Îi descuie repede uşa şi o privi uimit. În ciuda streşinilor lungi, ploaia ajungea pînă la el.

— Intră repede! îi strigă el, încercînd s-o prindă de mînă, dar ea se dădu îndărăt.

— Nu. Am venit să-ţi cer o favoare, nu să mă usuc. Takuan, dă-l jos din copac!

— Ce? Nici vorbă! spuse el, neînduplecat.

— Te rog, Takuan, trebuie. Ţi-aş fi pe veci recunoscătoare. I se aruncă la genunchi, în noroi, cu mîinile ridicate a implorare. Nu-mi pasă de mine, dar ajută-l pe el! Te rog! Nu-l poţi lăsa să moară, nu se poate!

Ploaia torenţială îi înghiţea vocea plîngăcioasă. Cu mîinile împreunate, arăta ca un ascet budist sub o cascadă rece ca gheaţa.

— Mă închin ţie, Takuan. Te implor. Voi face orice-mi ceri, dar te rog salvează-l!

Takuan tăcu. Ochii-i erau închişi de tot, ca uşile unui templu în care se păstrează secretul unei statui de-a lui Buddha. Oftă adînc, deschise ochii şi o străfulgeră cu privirea:

— Du-te la culcare! În clipa asta! Eşti prea slabă şi vremea asta înseamnă sinucidere curată.

— Oh, te rog, te rog! îl imploră ea, întinzînd mîinile spre uşă.

— Eu mă culc. Te sfătuiesc să faci la fel.

Vocea îi era de gheaţă. Uşa se trînti în nasul ei.

Dar ea tot nu voia să renunţe. Se tîrî pe sub streaşină pînă la locul unde bănuia că dormea el. Îl strigă:

— Te rog, Takuan! E cel mai important lucru din viaţa mea! Takuan, mă auzi? Te rog, răspunde-mi! Eşti un monstru! Un demon fără suflet, cu sîngele îngheţat în vene!

Călugărul o ascultă un timp, răbdător, fără să-i răspundă, dar nu putea să adoarmă din pricina ei. În cele din urmă, într-un acces de furie, sări din pat şi strigă:

— Ajutor! Hoţii! E un hoţ sub pardoseală! Prindeţi-l!

Otsū ieşi iar în ploaie, retrăgîndu-se înfrîntă. Lucrurile nu aveau să rămînă aşa.

Bolovanul şi copacul

Pînă dimineaţa, vîntul şi ploaia măturaseră totul, chiar şi primăvara, fără nici o urmă. Soarele puternic ardea furios şi puţini erau sătenii care umblau fără pălărie cu boruri largi.

Osugi urcă dealul spre templu, ajungînd la uşa lui Takuan, însetată şi cu respiraţia întretăiată. Broboanele de sudoare adunate pe frunte i se scurgeau, greoaie, pe nas în jos. Nu le băgă în seamă pentru că murea de curiozitate să afle veşti despre soarta victimei.

— Takuan, strigă ea, a supravieţuit Takezō furtunii?

Călugărul îşi făcu apariţia pe verandă.

— A, dumneata erai? Ce ploaie torenţială a fost!

— Da, zîmbi ea cu ipocrizie. Ucigătoare.

— Totuşi, sînt sigur că ştii că nu e foarte greu să rezişti o noapte-două chiar şi pe o asemenea ploaie. Trupul omenesc rezistă la lovituri, har domnului! Soarele e mai greu de suportat.

— Vrei să spui că mai trăieşte? întrebă Osugi, nevenindu-i să creadă.

Îşi întoarse, brusc, faţa ridată spre cedru. Ochii săi înguşti aruncau scîntei. Îşi duse mîna streaşină la ochi şi în următoarea clipă părea ceva mai relaxată.

— Atîrnă acolo ca o cîrpă udă, spuse ea cu speranţe înnoite. Nu se poate să mai aibă viaţă-n el, nu se poate.

— Încă n-am văzut ciori ciugulindu-i faţa, zîmbi Takuan. Înseamnă că încă mai respiră.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Un om învăţat ca tine ştie, cu siguranţă, mai multe decît una ca mine.

Îşi atinse gîtul şi căută cu privirea prin clădire.

— N-o văd pe nora mea pe nicăieri. Vrei să mi-o chemi?

— Nora dumitale? Nu cred că am cunoscut-o. Oricum, nu ştiu cum o cheamă. Cum s-o strig?

— Cheam-o, cînd îţi zic! repetă Osugi iritată.

— Despre cine naiba vorbeşti?

— Despre Otsū, bineînţeles!

— Otsū! De ce zici că-i nora ta? Doar n-a intrat încă în familia Hon’iden, nu?

— Nu, dar am de gînd să o iau în curînd, ca mireasă a lui Matahachi.

— Greu de crezut! Cum se poate mărita ea cu cineva care nu-i prin preajmă.

Osugi era şi mai indignată.

— Ia ascultă, vagabondule! Nu te priveşte! Spune-mi unde-i Otsū!

— Bănuiesc că e încă în pat.

— A, da, trebuia să-mi imaginez, bombăni bătrîna mai mult pentru sine. Chiar i-am spus să-l păzească pe Takezō nopţile, aşa că probabil e foarte obosită în zori. Apropo, spuse pe un ton acuzator, nu cumva trebuie să-l păzeşti ziua?

Fără să mai aştepte răspunsul, făcu stînga împrejur şi o luă spre copac. Rămase acolo multă vreme cu privirile aţintite în sus, de parcă era în transă. Cînd aceasta se risipi în cele din urmă, porni cu pas apăsat spre sat, cu un băţ în mînă.

Takuan se întoarse în camera lui, unde rămase pînă seara.

Camera lui Otsū era aproape de a lui, în acelaşi corp de clădire. Uşa ei stătuse închisă toată ziua, cu excepţia momentelor cînd fusese deschisă de acolit, care îi adusese în cîteva rînduri medicamente şi cîte un bol cu fiertură groasă de orez. Cînd au găsit-o aproape moartă în ploaie, noaptea trecută, au tîrît-o înăuntru, deşi dădea din picioare şi ţipa. I-au dat cu forţa nişte orez. Preotul a certat-o zdravăn, în timp ce ea stătea rezemată de perete, fără să scoată nici un cuvînt. Pînă dimineaţa a făcut febră mare şi nici măcar nu-şi mai putea înălţa capul ca să bea fiertura.

Veni iar noaptea şi, spre deosebire de cea trecută, acum cerul era senin şi luna strălucea puternic. După ce toată lumea adormi, Takuan puse deoparte cartea pe care o citea, îşi luă saboţii şi ieşi în curte:

— Takezō! strigă el.

Sus, deasupra capului său, s-a mişcat o creangă şi s-au scuturat picăturile de rouă sclipitoare.

— Bietul băiat, bănuiesc că nu mai are nici măcar puterea să răspundă, îşi zise Takuan în sinea lui. Takezō! Takezō!

— Ce vrei, călugăr ticălos?

Takuan nu se lăsa uşor luat prin surprindere, dar de data aceasta nu-şi putu ascunde mirarea.

— Zău că urli cam tare pentru unul care-i deja cu un picior în groapă. Doar nu eşti peşte sau monstru marin, nu? În ritmul acesta ar trebui să mai rezişti vreo cinci, şase zile. Apropo, cum îţi simţi stomacul? E destul de gol?

— Lasă trăncăneala, Takuan! Taie-mi odată capul şi gata!

— O, nu! Nu atît de repede. Trebuie să ai grijă cînd faci asemenea lucruri. Dacă-ţi tai capul acum, va zbura probabil jos şi va încerca să mă muşte.

Privind cerul, Takuan schimbă tonul.

— Ce lună frumoasă! Avantajul e de partea ta. Eşti un norocos că poţi s-o vezi din poziţia aceea.

— Bine, ia uită-te la mine, corcitură împuţită! Îţi arăt eu ţie de ce sînt în stare cînd îmi pun mintea! Cu ultimele puteri, Takezō începu să se legene tare, balansîndu-şi greutatea trupului în sus şi-n jos, fiind pe punctul de a rupe creanga de care era legat.

Bărbatul de jos fu asaltat de o ploaie de bucăţi de scoarţă de copac şi de frunze. Rămase netulburat, prefăcîndu-se doar puţin indiferent.

Călugărul se scutură de tot ce căzuse pe el şi, după ce termină, îşi ridică iar privirile.

— Aşa temperament mai zic şi eu, Takezō! E bine cînd te înfurii astfel. Dă-i înainte! Adună-ţi toate forţele, arată că eşti bărbat, arată-ne din ce eşti făcut! Mai nou, lumea spune că stăpînirea furiei e semn de înţelepciune şi de caracter, dar eu susţin că-s nişte proşti cu toţii. Nu suport să-i văd pe tineri reţinuţi, timizi şi la locul lor. Ei au mai mult temperament decît cei în vîrstă şi ar trebui să şi-l etaleze. Să nu ai reţineri, Takezō! Cu cît devii mai sălbatic, cu atît mai bine.

— Aşteaptă, Takuan, aşteaptă că-ţi arăt eu ţie! Chiar de-ar fi să ronţăi această funie cu dinţii, nu mă las pînă nu pun mîna pe tine şi te sfîşii bucată cu bucată!

— E o promisiune sau o ameninţare? De chiar crezi că poţi s-o faci, stau aici şi aştept. Eşti sigur că poţi s-o faci fără să mori înainte de a se rupe funia?

— Tacă-ţi gura! răcni Takezō.

— Ia ascultă, Takezō, zău că ai forţă! Tot copacul se leagănă. Dar nu văd pămîntul scuturîndu-se, îmi pare rău că trebuie să-ţi

spun. Ştii, necazul e că de fapt eşti slab. Furia ta nu-i altceva decît răutate. Furia unui om adevărat este expresia indignării morale. Furia din cauza unor fleacuri este pentru femei, nu pentru bărbaţi.

— Nu mai durează mult, ameninţă el. Îţi sar direct la beregată!

Takezō continuă să se zbată, dar funia nu părea să slăbească. Takuan îl mai privi o vreme, apoi îi dădu un sfat prietenesc.

— De ce n-o laşi baltă, Takezō? Aşa nu ajungi nicăieri. Nu faci decît să te epuizezi şi la ce bun? Agită-te şi zvîrcoleşte-te cît pofteşti, n-o să poţi rupe nici măcar o singură creangă şi cu atît mai puţin să laşi o urmă în univers.

Takezō slobozi un răcnet. Accesul de turbare se potolise. Îşi dădea seama că avea dreptate călugărul.

— Aş îndrăzni să spun că ar fi mai bine să-ţi pui forţa în slujba ţării. Zău că ar trebui să încerci să faci ceva pentru alţii, Takezō, deşi acum e destul de tîrziu. Dacă ai fi încercat, ai fi reuşit să mişti zeii şi chiar universul, ca să nu mai vorbesc de oamenii simpli. Takuan adoptă un ton pontifical. E păcat, mare păcat! Deşi te-ai născut om, eşti mai degrabă animal, cu nimic mai bun decît un mistreţ sau un lup. Ce trist că un bărbat chipeş ca tine trebuie să-şi găsească sfîrşitul, fără să devină cu adevărat om! Ce irosire!

— Vrei să spui că tu eşti om? se răsti Takezō.

— Ascultă, barbarule! Tot timpul te-ai încrezut numai în forţa ta de brută, considerînd că n-ai pereche în lume. Şi uite unde-ai ajuns!

— Nu are de ce să-mi fie ruşine. Nu a fost o luptă dreaptă.

— Pînă la urmă nu contează, Takezō. Ai fost învins prin vorbe şi prin înţelepciune, nu prin forţa pumnului. Şi fie că-ţi place sau nu, eu stau aici pe bolovan şi tu, acolo sus, neajutorat. Chiar nu vezi diferenţa?

— Ba da. Tu lupţi necinstit. Eşti un mincinos şi-un ticălos!

— Ar fi fost nebunie curată din partea mea să încerc să pun mîna pe tine prin forţă. Tu eşti prea puternic. Un om nu are şanse prea mari în lupta cu un tigru. Din fericire, el nu trebuie să facă prea des lucrul acesta pentru că este mai inteligent. Nu cred că sînt mulţi cei care ar îndrăzni să susţină că tigrii le sînt inferiori.

Takezō nu dădea semne că ar mai asculta ce spunea Takuan.

— Tot astfel şi cu aşa-zisul tău curaj. Comportarea ta de pînă acum nu dovedeşte deloc că ar fi vorba despre altceva decît de curaj animalic, acel soi de curaj care nu are pic de respect pentru valorile umane şi pentru viaţă. Nu este curajul unui samurai. Adevăratul curaj cunoaşte şi teama. Ştie să se teamă de ceea ce e de temut. Oamenii cinstiţi preţuiesc foarte mult viaţa, ei se agaţă de ea ca de o bijuterie preţioasă. Ei aleg momentul şi locul potrivit ca să renunţe la ea, să moară cu demnitate.

Nici un răspuns.

— Asta am vrut să spun cînd am afirmat că e păcat de tine. Te-ai născut cu forţă fizică şi dîrzenie, dar îţi lipsesc cunoştinţele şi inteligenţa. Te-ai străduit să-ţi însuşeşti cîteva din trăsăturile unui samurai, dar n-ai făcut nici un efort să dobîndeşti cunoştinţe şi virtute. Se vorbeşte despre unirea celor două căi: a învăţăturii şi a Samuraiului, dar dacă ele sînt îmbinate cu grijă, atunci nu există două, ci una singură. O singură Cale, Takezō.

Copacul era la fel de nemişcat ca şi bolovanul pe care stătea Takuan. Întunericul era apăsător. După cîteva momente, Takuan se ridică încet şi spuse înadins:

— Mai gîndeşte-te o noapte la ce ţi-am spus, Takezō. Dacă reuşeşti, am să-ţi tai capul.

Porni încet, gînditor, cu paşi lungi şi cu capul plecat. Nu apucă să se îndepărteze nici douăzeci de paşi că îl şi auzi pe Takezō strigînd:

— Stai!

Takuan se întoarse şi întrebă:

— Ce doreşti?

— Vino înapoi.

— Hmm! Să nu-mi spui că vrei să mă mai asculţi. Oare chiar ai început, în sfîrşit, să gîndeşti?

— Takuan! Cruţă-mă!

Strigătul de ajutor al lui Takezō era puternic şi tînguitor. Creanga începu să tremure de parcă tot copacul plîngea.

— Vreau să fiu mai bun. Acum îmi dau seama cît este de important, ce înseamnă privilegiul de a te fi născut om. Sînt aproape mort. Dar înţeleg ce înseamnă să trăieşti. Şi-acum, că ştiu, să fiu toată viaţa legat de copacul acesta! Nu pot să repar ce-am făcut.

— În sfîrşit, începi să-ţi revii. Pentru prima oară în viaţă vorbeşti ca un om.

— Nu vreau să mor, strigă Takezō. Vreau să trăiesc. Vreau să ies în lume, să mai încerc, să fac ce trebuie de data aceasta. Se scutura tot de plîns. Takuan… Te rog! Ajută-mă… ajută-mă!

Călugărul dădu din cap.

— Îmi pare rău, Takezō. Nu-mi stă în puteri. Este legea naturii… Lucrurile nu se mai pot repara. Asta-i viaţa. Totul pentru subzistenţă. Totul! Nu-ţi mai poţi pune capul în locul în care a fost după ce ţi l-a tăiat duşmanul. Asta e. Bineînţeles că-mi pare rău pentru tine, dar eu nu pot dezlega funia aceea, pentru că nu eu am legat-o. Tu ai făcut-o. Tot ce pot face e să-ţi dau un sfat. Înfruntă moartea liniştit şi curajos. Spune o rugăciune şi speră că cineva se sinchiseşte să ţi-o asculte. Şi de dragul strămoşilor tăi, Takezō, ai bunul-simţ să mori cu o privire împăcată pe chip.

Clămpănitul saboţilor se stinse în depărtare. Takuan plecase şi Takezō încetă să mai strige. Urmînd sfatul călugărului, închise ochii ce cunoscuseră o mare revelaţie şi uită totul. Uită de viaţă şi de moarte şi rămase complet nemişcat, sub puzderia de stele minuscule. Briza nopţii suspina printre copaci. Îi era frig, foarte frig.

După cîtva timp simţi pe cineva la baza copacului. Oricine o fi fost, se apucase bine de trunchiul gros şi încerca cu disperare, deşi nu cu multă îndemînare, să se caţăre pînă la creanga cea mai de jos. Takezō îl auzea pe căţărător alunecînd ori de cîte ori avansa puţin. Auzea cum cad bucăţele de scoarţă pe pămînt şi era convins că mîinile îi sînt mai jupuite decît copacul. Cel care se căţăra era tenace şi avansa tot mai mult, pînă cînd reuşi să ajungă la prima creangă. Silueta se ridică apoi, destul de uşor, pînă la Takezō, care abia se mai distingea de creanga pe care se întinsese, fără urmă de vlagă în el. O voce gîfîită îi rosti numele în şoaptă.

Făcu un efort să deschidă ochii şi se trezi faţă-n faţă cu un adevărat schelet. Doar privirile îi erau vii şi strălucitoare. Chipul vorbi:

— Sînt eu! spuse cu simplitate copilărească.

— Otsū?

— Da, eu. Takezō, hai să fugim! Te-am auzit cînd ai ţipat că vrei din tot sufletul să trăieşti.

— Să fugim? Mă dezlegi, mă eliberezi?

— Da. Nu mai pot suferi satul acesta. Dacă mai stau aici... oh, nici nu vreau să mă gîndesc la aşa ceva. Am şi eu motivele mele. Vreau să plec din locul acesta urît şi neomenos. Te voi ajuta, Takezō! Ne putem ajuta unul pe altul.

Otsū era îmbrăcată de plecare şi-şi băgase toate lucruşoarele într-un săculeţ ce-i atîrna de umăr.

— Repede, taie funia! Ce mai aştepţi? Taie-o!

— Imediat.

Scoase un mic stilet din teacă şi tăie repede funia captivului. După cîteva minute, membrele i se dezmorţiră şi Takezō îşi putu încorda muşchii. Ea încercă să-i suporte toată greutatea, dar cînd el alunecă, o trase şi pe ea. Cele două trupuri s-au agăţat unul de altul, au sărit, s-au învîrtit în aer şi s-au prăbuşit la pămînt.

Takezō se ridică. Deşi buimăcit de căderea de la cîţiva metri buni şi incredibil de slăbit, şi-a înfipt bine picioarele în pămînt. Otsū stătea chircită din pricina durerii pe care o simţea în mîini şi în genunchi.

— Au! gemu ea.

Cuprinzînd-o cu braţele, o ajută să se ridice.

— Crezi că ţi-ai rupt ceva?

— Habar n-am, dar cred că pot umbla.

— Toate crengile acelea ne-au mai amortizat căderea, aşa că rănile sînt probabil uşoare.

— Dar tu? Eşti bine?

— Da... eu... Bine.

După o pauză de o secundă sau două, izbucni:

— Trăiesc! Sînt în viaţă!

— Sigur că eşti!

— Nu spune „sigur”.

— Hai să plecăm repede de aici! Dacă ne găseşte cineva, am încurcat-o.

Otsū porni şchiopătînd, iar Takezō după ea... Încet, tăcut, ca două insecte gingaşe, rănite, pe o toamnă friguroasă.

Au înaintat cît au putut, împleticindu-se, în tăcerea întreruptă mult mai tîrziu de Otsū:

— Uite! Se luminează spre Harima.

— Unde sîntem?

— În vîrful trecătorii Nakayama.

— Am ajuns chiar atît de departe?

— Da.

Otsū zîmbi uşor.

— Surprinzător de cîte eşti în stare cînd iei o hotărîre! Dar, Takezō…

Otsū părea de-a dreptul îngrijorată.

— Cred că eşti mort de foame. N-ai mai mîncat nimic de zile-n şir.

Venind vorba de mîncare, Takezō şi-a dat brusc seama că-l doare stomacul. Minutele în care Otsū încercă să desfacă sacul cu mîncare i se părură o adevărată tortură. Avea impresia că trecuseră ore. Darul ei luă forma unor turte de orez, umplute din belşug cu pastă dulce de fasole. Pe cînd dulceaţa lor îi aluneca pe gît în jos, Takezō tremura tot. Îi tremurau degetele care ţineau turta.

„Trăiesc”, îşi tot spunea în gînd, jurîndu-şi ca din momentul acela să ducă o cu totul altă viaţă.

Norii roşiatici ai dimineţii îşi arătară obrajii trandafirii. Începu să vadă mai clar chipul lui Otsū şi foamea lăsă locul unui calm desăvîrşit. Avea impresia că visează şi nu-i venea să creadă că e viu şi nevătămat.

— Trebuie să fim foarte atenţi cînd se luminează. Am ajuns aproape de hotarul provinciei, spuse Otsū

Takezō făcu ochii mari.

— Hotarul! Ah, aşa-i! Am uitat. Trebuie să mă duc la Hinagura.

— Hinagura? De ce?

— Acolo au închis-o pe sora mea. Trebuie s-o eliberez. Cred că trebuie să ne luăm rămas-bun.

Otsū îl privi stupefiată.

— Dacă aşa simţi, atunci du-te! Dar dacă aş fi ştiut că mă părăseşti, n-aş fi plecat din Miyamoto.

— Ce pot să fac? S-o las în închisoare?

Cu privirea aţintită spre el, îi luă mîna între ale ei. Chipul şi întregul ei trup vibrau de dragoste.

— Takezō, îl imploră ea. Am să-ţi spun mai tîrziu ce simt, cînd o să avem timp, dar te rog nu mă lăsa singură aici. Ia-mă cu tine oriunde mergi!

— Nu pot!

— Ţine minte, spuse ea, strîngîndu-l de mînă, îţi convine sau nu, eu rămîn cu tine. Dacă tu consideri că-ţi stau în cale în timp ce încerci să o salvezi pe Ogin, mă duc la Himeji şi aştept.

— Bine, e bine aşa, consimţi el imediat.

— Dar vii sigur, nu?

— Bineînţeles.

— Te aştept la podul Hanada, la intrarea în Himeji, chiar dacă trebuie să stau acolo şi o sută de zile, sau chiar o mie.

Dînd uşor din cap, Takezō îşi văzu de drum fără să mai spună nimic. O luă la goană de-a lungul coamei ce lega trecătoarea de munţii din zare. Otsū îl urmări cu privirea pînă ce trupul lui se topi în peisaj.

Întorcîndu-se în sat, nepotul lui Osugi ajunse la reşedinţa Hon'iden cu vestea cea mare:

— Bunico! Bunico!

Ştergîndu-şi nasul cu dosul mîinii, strigă emoţionat în uşa bucătăriei:

— Bunico! Ai auzit? S-a întîmplat ceva îngrozitor!

Osugi, care stătea în faţa sobei şi întreţinea focul cu un evantai din lemn de bambus, nu-l prea băgă în seamă.

— Ce atîta agitaţie?

— Bunico, nu ştii? A scăpat Takezō!

— A scăpat!

Osugi scăpă evantaiul în flăcări.

— Ce tot vorbeşti?

— Azi-dimineaţă nu mai era în copac. Funia era tăiată.

— Heita, ştii ce părere am eu despre poveştile gogonate!

— E adevărat, bunico, zău că da!

— Eşti sigur?

— Da. Cei de la templu o caută pe Otsū. Şi ea a dispărut. Toată lumea aleargă de nebună pe-acolo şi ţipă.

Efectul veştii primite era vizibil. Osugi pălea din ce în ce mai tare, pe măsură ce flăcările de la evantaiul ce ardea se transformau din roşu în albastru şi apoi în violet. I se scursese parcă tot sîngele şi era atît de albă, încît Heita se sperie.

— Heita!

— Da!

— Fugi cît te ţin picioarele. Adu-l imediat pe tatăl tău. Şi apoi dă fuga pînă la mal şi adu-l şi pe unchiul Gon. Grăbeşte-te! Vocea lui Osugi tremura.

Nici nu ajunse Heita la poartă, că şi sosiră sătenii alarmaţi. Printre ei se afla şi ginerele lui Osugi, unchiul Gon, alte rude şi cîţiva dintre cei de-ai casei.

— A fugit şi fata aia – Otsū, nu-i aşa?

— Nici Takuan nu-i de găsit!

— Ciudată treabă!

— Erau înţeleşi, asta-i sigur!

— Oare ce-o să facă bătrîna? E în joc onoarea familiei ei!

Ginerele şi unchiul Gon, cu lăncile în mînă, pe care le aveau din moşi-strămoşi, se îndreptară spre casă, pierduţi, înainte de a trece la acţiune. Aveau nevoie de îndrumări, aşa că o aşteptau acolo pe Osugi să vină să le dea ordine.

— Bunico, n-ai auzit? îi strigă cineva.

— Vin imediat! răspunse ea. Staţi liniştiţi cu toţii şi aşteptaţi-mă!

Osugi se pregătea să facă faţă marii situaţii. Cînd îşi dădu seama că vestea îngrozitoare era adevărată, sîngele începu să-i clocotească în vine, dar reuşi să se stăpînească suficient cît să îngenuncheze în faţa altarului de familie. După ce a rostit în gînd o rugăciune de implorare, şi-a ridicat capul, a deschis ochii şi s-a întors. A deschis, calmă, uşile dulapului cu arme, a tras un sertar şi a scos din el o sabie pe care o păstra ca pe-o comoară. Îmbrăcată adecvat situaţiei, îşi vîrî sabia în *obi* şi ieşi în prag, unde-şi legă strîns în jurul gleznelor curelele de la sandale.

Murmurul respectuos cu care a fost salutată pe cînd se apropia de poartă dovedea că ei ştiau pentru ce se îmbrăcase ea astfel. Bătrîna cea încăpăţînată avea ceva de rezolvat şi era mai mult decît decisă să răzbune insulta adusă familiei ei.

— Totul o să fie bine, îi anunţă ea pe un ton tăios. Am s-o prind eu însămi pe tîrfa aia neruşinată şi am să-i dau pedeapsa meritată.

Îşi încleştă maxilarele.

Pornise deja pe drum, cu paşi hotărîţi, înainte ca cineva din mulţime să spună vreo vorbă.

— Dacă pleacă bătrîna, trebuie să facem şi noi la fel.

Toată lumea se ridică în picioare, gata să pornească după femeia cea vitează îmbrăcată în pantaloni. Înarmîndu-se din mers cu bîte şi aşa-zise lănci din bambus, o luară direct spre trecătoarea Nakayama, fără să facă nici un popas pe drum. Au ajuns acolo înainte de prînz, ca să constate că era prea tîrziu.

— Ne-au scăpat! strigă un bărbat.

Lumea clocotea de furie. Şi, ca să pună capac la toate, o persoană oficială de la hotar s-a apropiat de ei ca să-i înştiinţeze că în nici un caz nu puteau trece cu toţii.

Unchiul Gon ieşi în faţă şi încercă să-l lămurească pe oficial că Takezō e „criminal”, Otsū – „rea”, iar Takuan – „nebun”.

— Dacă renunţăm acum, îi explică el, fapta noastră va întina numele strămoşilor noştri. N-o să mai putem ţine capul sus niciodată. O să ne rîdă tot satul. Familia Hon’iden va trebui chiar să-şi părăsească terenurile.

Funcţionarul răspunse că înţelegea în ce situaţie dificilă se află ei, dar nu-i putea ajuta în nici un fel. Legea-i lege. Ar putea să trimită o înştiinţare la Himeji şi să le obţină o permisiune specială de trecere a hotarului, dar formalităţile ar dura.

După ce se sfătui cu rudele şi cu ceilalţi, Osugi păşi în faţă şi întrebă:

— În cazul acesta, putem să trecem doar doi, eu şi unchiul Gon?

— Sînt permise maximum cinci persoane.

Osugi încuviinţă din cap. Apoi, deşi părea că se pregăteşte pentru o despărţire sentimentală, îi strigă pe toţi pe un ton aspru. Ei se aliniară în faţa ei, privindu-i atent buzele subţiri şi dinţii mari, proeminenţi.

După ce se potoliră, ea zise:

— N-aveţi motive de îngrijorare. Am anticipat această posibilitate chiar înainte de a porni la drum. Cînd mi-am luat sabia aceasta scurtă, unul din obiectele cele mai valoroase moştenite de familia Hon’iden, am îngenuncheat în faţa plăcuţei memoriale a strămoşilor şi mi-am luat de la ei un rămas-bun provizoriu. Am făcut şi două legăminte.

Unul dintre ele este că o voi prinde şi o voi pedepsi pe neruşinata care ne-a împroşcat numele cu noroi. Celălalt, că voi afla sigur, chiar de-ar fi să mor, dacă fiul meu, Matahachi, mai trăieşte. Şi dacă da, îl voi aduce acasă pentru a purta mai departe numele familiei noastre. Am jurat să fac aceasta şi o voi face chiar de-ar fi să-i leg o funie de gît şi să-l tîrăsc tot drumul pînă acasă. El are această îndatorire nu numai faţă de mine şi faţă de cei plecaţi dintre noi pentru totdeauna, dar şi faţă de voi. Îşi va găsi apoi o soţie de o sută de ori mai bună decît Otsū şi va

spăla această ruşine pe veci, astfel că sătenii vor considera din nou familia noastră ca fiind nobilă şi onorabilă.

Pe cînd ei o aplaudau şi ovaţionau, unul dintre bărbaţi păru că oftează adînc. Osugi îşi ţintui ginerele cu privirea.

— Acum unchiul Gon şi cu mine, continuă ea, sîntem destul de bătrîni ca să ne retragem. Am căzut amîndoi de acord asupra a ceea ce mi-am propus să fac şi el este de asemenea de părere că trebuie să ne ducem treaba la bun sfîrşit, chiar de-ar fi să ne pierdem doi-trei ani bătînd ţara în lung şi-n lat. Cît timp voi lipsi, ginerele meu va fi capul familiei în locul meu. Trebuie să-mi promiţi că vei lucra mai mult ca oricînd. Să nu cumva să aud că ai neglijat viermii de mătase sau că ai lăsat buruienile să năpădească terenurile. Înţelegi?

Unchiul Gon avea aproape cincizeci de ani, Osugi era cu zece ani mai bătrînă. Ceilalţi nu prea voiau să-i lase să plece singuri, pentru că era evident că nu-i puteau face faţă lui Takezō în caz că dădeau peste el. Şi-l imaginau cu toţii ca pe un nebun care atacă şi omoară numai de dragul mirosului de sînge.

— N-ar fi mai bine, sugeră cineva, să luaţi şi vreo trei bărbaţi mai tineri cu voi? Omul a spus că pot trece cinci persoane.

Bătrînă scutură din cap cu putere.

— N-am nevoie de nici un ajutor. Nici acum, nici în viitor. Ha! Toată lumea crede că Takezō este puternic, dar pe mine nu mă sperie! E doar un mucos, care n-are mai mult păr pe el decît atunci cînd era bebeluş. Nu mă pot măsura cu el la forţă, bineînţeles, dar eu nu mi-am pierdut inteligenţa. Pot încă să păcălesc un duşman, doi. Nici unchiul Gon nu e senil. V-am spus ce am de gînd, zise ea ducîndu-şi arătătorul la nas. Şi o voi face. Vouă nu vă rămîne decît să plecaţi acasă, aşa că daţi-i drumul şi aveţi grijă de toate pînă mă întorc.

Îi goni ca pe nişte păsări şi o porni spre barieră. Îşi luară rămas-bun şi priviră cum cei doi bătrîni o porneau spre est, pe munte în jos.

— Zău că-i curajoasă bătrîna! remarcă cineva.

Altul îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă:

— Dacă vă îmbolnăviţi, trimiteţi un mesaj în sat.

Al treilea îi atenţionă, grijuliu:

— Să fiţi atenţi!

Cînd nu le mai auzi vocile, Osugi se întoarse spre unchiul Gon:

— Nu avem de ce ne să ne facem griji, îl asigură ea. Oricum murim înaintea tinerilor.

— Ai perfectă dreptate, răspunse el cu convingere.

Unchiul Gon îşi petrecuse viaţa vînînd şi în tinereţea lui fusese samurai, după cum îi plăcea să se laude, implicat în multe bătălii sîngeroase. Avea pielea încă neaşteptat de proaspătă şi părul mai negru ca niciodată. Numele lui de familie era Fuchikawa; Gon venea de la Gonroku, numele lui de botez. Fiind unchiul lui Matahachi, normal că-i păsa de ceea ce se întîmpla.

— Mătuşică, zise el.

— Ce?

— Ai fost prevăzătoare şi te-ai îmbrăcat pentru drum, dar eu sînt în hainele mele de toată ziua. Ar trebui să ne oprim undeva să-mi iau încălţăminte adecvată şi o pălărie.

— E o ceainărie pe la jumătatea dealului.

— Aşa e! Da, îmi amintesc. Se numeşte Mikazuki, nu? Sînt sigur că au ce-mi trebuie.

Cînd ajunseră la ceainărie, constatară cu surprindere că soarele începea să apună. Credeau că or să mai aibă cîteva ore bune de mers pe lumină, pentru că zilele erau tot mai lungi, pe măsură ce se apropia vara. Aveau nevoie de mai mult timp în această primă zi de căutare a onoarei pierdute a familiei lor.

Băură nişte ceai şi îşi traseră puţin sufletul. Apoi, în timp ce Osugi punea banii pentru consumaţie pe masă, zise:

— Takano e prea departe ca să ajungem pînă la căderea nopţii. Va trebui să dormim pe rogojinile acelea mirositoare de la hanul văcarului din Shingu, deşi ar fi mai bine dacă n-am dormi deloc.

— Avem nevoie de somn mai mult ca oricînd. Hai, să plecăm! spuse Gonroku ridicîndu-se în picioare şi apucîndu-şi pălăria de paie pe care tocmai şi-o cumpărase. Dar stai o clipă!

— De ce?

— Vreau să umplu vasul acesta din bambus cu apă.

Luînd-o spre partea din dos a clădirii, băgă vasul într-un pîrîiaş limpede şi-l ţinu aşa pînă cînd bulele de aer încetară să se mai ridice la suprafaţă. Porni înapoi spre drumul principal şi aruncă o privire prin fereastra unei camere de la ceainărie, slab luminată. Se opri brusc, surprins la vederea unei siluete întinse pe jos, acoperită cu rogojini din paie. În aer plutea un puternic

miros de medicamente. Gonroku nu-i putea vedea faţa, doar părul negru, lung, împrăştiat pe toată perna.

— Unchiule Gon, grăbeşte-te! strigă Osugi, impacientată.

— Vin!

— De ce-ai stat atîta?

— Am impresia că înăuntru este o persoană bolnavă, spuse el, pornind în urma ei ca un căţeluş dojenit.

— Şi ce-i cu asta? Te tulbură orice ca pe-un copil.

— Îmi pare rău, se scuză el, grăbit.

Şi pe el îl intimida Osugi, ca pe toţi ceilalţi, dar el ştia mai bine ca oricine cum s-o ia.

Au pornit în jos pe panta destul de abruptă ce ieşea la drumul spre Harima. Fiind zilnic bătut de samuraii de la minele de argint, drumul era plin de hîrtoape.

— Ai grijă să nu cazi, mătuşico! îi atrase atenţia Gon.

— Nu mă mai dădăci atîta! Pot să merg pe drumul acesta şi cu ochii-nchişi. Fii tu atent, prost bătrîn!

Chiar în clipa aceea, îi salută cineva care venea din spate:

— Ce sprinteni sînteţi!

Se întoarseră şi îl văzură pe proprietarul ceainăriei, călare.

— Păi, da. Tocmai ne-am odihnit puţin la dumneavoastră. Încotro mergeţi?

— La Tatsuno.

— La ora asta?

— Nu există nici un doctor pînă acolo. Chiar călare, nu ştiu dacă ajung înainte de miezul nopţii.

— Soţia dumneavoastră e bolnavă?

— Oh, nu! îşi încruntă sprîncenele. Dacă ar fi soţia mea sau unul din copii, nu mi-ar păsa atîta. Dar dai de bucluc cînd e vorba de un străin care poposeşte la tine.

— Oh! spuse unchiul Gon. Este vorba de fata care zăcea în camera din dos? Am aruncat un ochi pe fereastră şi am zărit-o.

De data aceasta, Osugi încruntă din sprîncene.

— Da, spuse proprietarul, în timp ce se odihnea, a început să tremure, aşa că i-am oferit camera aceea să se întindă puţin. Am simţit că trebuie să fac ceva pentru ea. Dar nu-i este deloc mai bine. Dimpotrivă, parcă îi e tot mai rău. Arde toată din pricina febrei. Pare grav bolnavă.

Osugi se opri brusc.

— Fata are cam şaisprezece ani şi e foarte subţirică?

— Da, vreo şaisprezece, cred. Spunea că vine de la Miyamoto.

Făcîndu-i cu ochiul lui Gonroku, Osugi scotoci după ceva în obi.

Se întristă brusc şi exclamă:

— Oh, le-am uitat la ceainărie.

— Ce anume?

— Şiragul de mătănii, îmi amintesc... le-am pus pe un scăunel.

— Nu e bine să le pierdeţi, zise proprietarul, întorcîndu-şi calul. Mă duc să vi le aduc.

— Ah, nu! Dumneavoastră trebuie să mergeţi după doctor. Fata aceea bolnavă este mai importantă decît mătăniile mele. Ne întoarcem noi şi le luăm.

Unchiul Gon o şi porni cu paşi mari, în sus, pe deal. De îndată ce Osugi scăpă de grijuliul proprietar al ceainăriei, se grăbi şi ea să-l ajungă din urmă. Amîndoi gîfîiau. Nici unul nu scotea o vorbă.

Precis era Otsū!

Otsū nu scăpase nici o clipă de febra care o prinsese în noaptea furtunoasă, cînd au băgat-o în casă cu forţa. A uitat că se simţea rău în cele cîteva ore petrecute împreună cu Takezō, dar după plecarea lui, n-a trecut mult şi a fost doborîtă de febră şi de oboseală. Cînd a ajuns la ceainărie, se simţea îngrozitor de rău.

Nu-şi amintea de cînd zăcea, delirînd, în camera aceea. Cerea din cînd în cînd apă. Înainte de a pleca, proprietarul a trecut pe la ea şi a încurajat-o să mai reziste. Cîteva clipe mai tîrziu, a şi uitat că el îi vorbise.

Gura îi era uscată şi parcă era plină de spini.

— Stăpîne, apă, vă rog! strigă ea fără vlagă.

Neauzind nici un răspuns, se ridică în coate şi îşi întinse gîtul spre bazinul cu apă de la uşă. Reuşi să se tîrască pînă la el încet, dar cînd puse mîna pe polonicul de bambus de pe margine, auzi căzînd unul din obloanele de ploaie, undeva în spatele ei. Ceainăria era doar puţin mai mare decît o colibă de munte şi nu era greu să salţi unul sau mai multe obloane, deoarece abia erau fixate. Osugi şi unchiul Gon intrară prin deschizătură.

— Nu văd nimic, se plînse bătrîna în şoaptă, sau cel puţin aşa i s-a părut ei că vorbise.

— Stai o clipă, zise Gon, îndreptîndu-se spre încăperea cu vatră, unde stîrni puţin cărbunii şi mai puse lemne pe foc să se facă lumină.

— Nu-i aici, mătuşico!

— Trebuie să fie! Nu se poate să fi plecat.

Osugi observă imediat după aceea că uşa camerei din dos era întredeschisă.

— Uită-te acolo! strigă ea.

Otsū, care stătea afară, aruncă un polonic de apă prin deschizătura îngustă, drept în faţa bătrînei şi o luă la fugă pe deal în jos, ca o păsărică purtată de vînt, tîrîndu-şi mînecile şi poalele chimonoului.

Osugi ieşi în fugă şi trînti o înjurătură.

— Gon, Gon! Fă ceva, fă ceva!

— A scăpat?

— Sigur că da. N-am făcut decît s-o avertizăm cu toată gălăgia noastră. Trebuia să scapi oblonul! Chipul bătrînei se întunecă de furie. Nu poţi face ceva?

Unchiul Gon îşi îndreptă privirile spre silueta de căprioară care zbura în zare. Ridică braţul şi arătă spre ea:

— Ea e, nu? Nu te-ngrijora. N-are un avans prea mare. E bolnavă şi, apoi, are picioare de fată. O ajung din urmă cît ai clipi. Îşi băgă bărbia-n piept şi o luă la fugă. Osugi îl urma îndeaproape.

— Unchiule Gon, strigă ea, poţi să-ţi foloseşti sabia, dar nu-i tăia capul pînă nu apuc să-i spun tot ce am de spus.

Deodată, unchiul Gon scoase un ţipăt disperat şi căzu în mîini şi-n genunchi.

— Ce s-a întîmplat? strigă Osugi, ajungîndu-l din urmă.

— Uită-te-n jos.

Osugi făcu ce i se spuse. Exact în faţa lor se deschidea o prăpastie adîncă, acoperită de bambuşi.

— A plonjat acolo?

— Da. Nu cred să fie prea adîncă, dar e prea întuneric ca să-mi dau bine seama. Trebuie să mă întorc la ceainărie să aduc o lumină.

Osugi îngenunche şi privi în prăpastie. Apoi strigă:

— Ce mai aştepţi, tontule? şi-l îmbrînci cu putere.

Se auzi un zgomot de picioare care încercau să-şi recîştige echilibrul, făcînd eforturi disperate înainte de a se opri în fundul prăpastiei.

— Vrăjitoare bătrînă! strigă unchiul Gon supărat. Şi acum pofteşte şi tu aici! Vezi dacă-ţi place!

Takezō şedea cu braţele încrucişate pe un bolovan şi privea peste vale la închisoarea Hinagura. Sub unul dintre acoperişurile acelea, cugetă el, era închisă sora lui. Şi el stătuse acolo, de dimineaţa pînă seara, timp de două zile, fără să fie în stare să născocească un plan s-o salveze. N-avea de gînd să se mişte pînă nu-i venea o idee.

Mai făcu ceva progrese în planurile sale şi ajunse la concluzia că-i poate păcăli pe cei cincizeci sau o sută de soldaţi care păzeau închisoarea, dar încă mai calcula întinderea terenului. Nu trebuia numai să intre acolo, ci să şi iasă; dincolo de închisoare se afla un defileu îngust, iar în faţă temniţa era protejată printr-o poartă dublă. Şi, ca să pună capac la toate, amîndoi trebuiau să traverseze în fugă un platou pe care nu se găsea nici măcar un copac după care să se ascundă. Nici nu se putea găsi o ţintă mai bună pe o zi fără nori ca aceasta.

Situaţia cerea deci un asalt nocturn, dar observase că porţile se încuiau şi se ferecau înainte de apusul soarelui. Orice încercare de a le deschide cu forţa nu făcea probabil decît să atragă o alarmă dezordonată de saboţi de lemn. Nu exista nici o cale sigură de a te apropia de fortăreaţă.

„Nu există soluţie”, se gîndi Takezō cu tristeţe. „Chiar dacă aş încerca, n-aş face decît să risc şi viaţa mea şi pe-a ei. Nu ţine!” Se simţea umilit şi neajutorat. „Cum de-am ajuns aşa un laş? Acum o săptămînă nici măcar nu visam să scap cu viaţă.”

Încă jumătate de zi braţele îi rămaseră încrucişate pe piept de parcă-i erau ferecate. Se temea de ceva nedefinit şi ezita să se apropie de închisoare. Îşi reproşa din cînd în cînd:

— Nu mai am pic de nerv în mine. N-am fost aşa în viaţa mea. Poate că înfruntarea morţii face din oricine un laş.

Dădu din cap. Nu, nu era vorba de laşitate.

Pur şi simplu învăţase lecţia pe care Takuan îşi dăduse atîta osteneală să i-o bage-n cap şi acum vedea lucrurile mai clar. Se simţea cuprins de calm, de o senzaţie de pace. Părea să-i curgă prin piept, asemenea unui rîu. A fi curajos nu însemna a fi

nemilos şi crud. Văzuse deja ce-nseamnă asta. Nu se mai simţea ca un animal, ci ca un om, ca un bărbat curajos care trecuse deja de etapa necugetărilor de adolescent. Viaţa care îi fusese cruţată trebuia să fie păstrată şi preţuită, cizelată şi perfecţionată.

Privi cerul senin, frumos, şi chiar şi numai culoarea lui i se păru un miracol. Şi totuşi, nu-şi putea lăsa sora legată, chiar dacă asta însemna să nesocotească, pentru ultima oară, cunoaşterea de sine pe care o dobîndise nu de mult, atît de dureros.

Un plan începu să prindă contur.

— La căderea nopţii am să traversez valea şi am să mă caţăr pe stînca de dincolo. Bariera naturală poate fi o binecuvîntare neaşteptată; nu există poartă în spate şi nici nu mi se pare că partea aceea ar fi prea bine păzită.

Nici nu luă bine această hotărîre, că o săgeată vîjîi spre el şi se înfipse în pămînt, la cîţiva centimetri de picioarele lui. Dincolo de vale, văzu o mulţime de oameni învîrtindu-se în incinta închisorii. Îl reperaseră. Imediat după aceea se împrăştiară. Ajunse la concluzia că fusese doar un exerciţiu de tragere, ca să-l vadă cum reacţionează. Rămase pe loc în mod deliberat.

Nu după multă vreme, lumina amurgului începu să pălească în spatele culmilor dinspre vest. Chiar înainte de căderea întunericului, se ridică şi luă o piatră de pe jos. Tocmai îşi ochise masa de seară zburînd prin aer, pe deasupra capului. Doborî pasărea din prima lovitură, o sfîşie şi îşi înfipse dinţii în carnea călduţă.

În timp ce mînca, îl înconjurară vreo douăzeci de soldaţi care mărşăluiau gălăgios. După ce îşi ocupară locurile, sloboziră un strigăt de bătălie şi unul dintre ei ţipă:

— E Takezō! Takezō din Miyamoto!

— E periculos! Nu-l subestima! îl avertiză un altul.

Ridicînd privirile de la masa lui copioasă cu pasăre crudă, Takezō le aruncă o privire ucigătoare posibililor atacanţi. Era privirea scăpărătoare a animalului deranjat în toiul mesei.

— Ui-uu! ţipă el şi apucă un bolovan. Îl aruncă în zidul uman. Bolovanul se înroşi de sînge şi într-o clipă Takezō sări peste el şi dus a fost spre poarta închisorii.

Bărbaţii rămaseră cu gurile căscate.

— Ce face?

— Unde se duce nebunul?

— Şi-a ieşit din minţi!

Zbura ca o libelulă înnebunită, cu soldaţii după el, strigînd. Cînd ajunseră ei la poarta exterioară, el sărise deja peste ea. Se afla acum între porţi, ca într-o cuşcă. Dar ochii lui Takezō nu vedeau nimic din toate acestea. El nu-i văzu nici pe soldaţii care-l urmăreau, nici gardul, nici pe gardienii de la a doua poartă. Nici măcar nu se gîndi să doboare dintr-o singură lovitură santinela care încerca să-i sară în spate. Cu o forţă aproape supraomenească, apucă un stîlp de poartă şi îl scutură zdravăn pînă îl scoase din pămînt. Se repezi apoi la urmăritori. Nu ştia cîţi sînt. Îşi dădea seama doar că este atacat de ceva mare şi negru. Ţinti cît putu de bine şi lovi în masa amorfă cu stîlpul pe care-l ţinea în mînă. Pară un număr considerabil de lănci şi săbii care zburară prin aer şi căzură la pămînt fără folos.

— Ogin! strigă Takezō, luînd-o spre spatele închisorii. Ogin, sînt eu, Takezō!

Fulgera cu privirea zidurile închisorii, strigîndu-şi sora neîncetat. Să fi fost totul o păcăleală? se întrebă el îngrijorat. Începu să doboare uşile, una cîte una. Puii gardienilor, care cîrîiau speriaţi, zburau în toate direcţiile.

— Ogin!

Deoarece nu reuşea s-o găsească, ţipetele lui răguşite deveniră aproape de neînţeles.

Într-un colţ al uneia dintre celulele mici şi murdare văzu un om care încerca s-o şteargă.

— Stai! strigă el, aruncînd stîlpul de la poartă la picioarele ca de nevăstuică ale creaturii.

Cînd Takezō sări la el, omul începu să ţipe cu neruşinare. Takezō îl plesni peste obraz.

— Unde e sora mea? tună el. Ce i-au făcut? Spune-mi unde este sau te bat de vezi pe dracu'!

— Ea… ea nu-i aici. Au dus-o de aici alaltăieri. Ordin de la castel.

— Unde, ticălosule, unde?

— Himeji.

— Himeji?

— D-d-da.

— Dacă minţi, am să… Takezō îl înhăţă pe plîngăcios de păr.

— E adevărat… adevărat. Jur!

— Ar fi bine să fie aşa, că de nu, mă întorc să mă ocup de tine!

Soldaţii îl încercuiră iar şi Takezō îl ridică pe om şi îl azvîrli în ei. Apoi dispăru în umbrele celulelor întunecate. O grămadă de săgeţi zburau pe lîngă el şi una i se înfipse, ca un ac uriaş, în poala chimonoului. Takezō îşi rodea unghia de la degetul mare şi le privea cum zboară pe lîngă el. Apoi se repezi la gard şi dispăru într-o clipă.

În spatele lui se auzi o explozie puternică. Ecoul unei împuşcături răsună în vale.

În timp ce alerga în viteză pe chei în jos, i se învîrteau în minte fragmente din învăţămintele lui Takuan: „Învaţă să te temi nu numai de ceea ce este de temut… Forţa animalică este joc de copii; forţa prostească a fiarelor… Trebuie să ai forţa adevăratului războinic… curaj adevărat… Viaţa e preţioasă”.

Naşterea lui Musashi

Takezō aştepta la marginea oraşului-castel Himeji. Uneori se ascundea sub podul Hanada, dar cel mai adesea stătea pe pod şi examina discret trecătorii. Cînd se îndepărta de pod, făcea scurte escapade prin oraş, cu pălăria lui de paie trasă bine pe ochi, ca să-şi ascundă faţa – ca un cerşetor.

Îl încurca teribil faptul că Otsū nu-şi făcuse încă apariţia. Trecuse numai o săptămînă de cînd ea îi promisese că-l aşteaptă acolo – nu o sută sau o mie de zile. O dată ce Takezō făcuse o promisiune, nu-i venea s-o încalce. Cu fiecare clipă care trecea, era tot mai tentat să-şi vadă de drum, deşi promisiunea pe care i-o făcuse lui Otsū nu era singurul motiv pentru care el îşi îndreptase paşii spre Himeji. Trebuia să afle unde era închisă Ogin.

Într-o bună zi se afla aproape de centrul oraşului, cînd se auzi strigat pe nume. Paşi în fugă se îndreptară spre el. Ridică privirea şi îl văzu pe Takuan apropiindu-se:

— Takezō! Stai!

Takezō tresări şi, ca de obicei în prezenţa călugărului, se simţi puţin cam stînjenit. Credea că s-a deghizat perfect şi era sigur că nimeni, nici măcar Takuan, n-o să-l recunoască.

Călugărul îl prinse de încheietura mîinii.

— Vino cu mine! îi ordonă el. Tonul lui impunea ascultare. Şi să nu faci vreun gest necugetat. Mi-am pierdut destul timp căutîndu-te.

Takezō îl urmă supus. Habar nu avea unde merge, dar se trezi din nou incapabil să-i reziste acestui bărbat. Se întreba de ce. Era liber acum şi, după cîte îşi dădea seama, se îndreptau exact spre temutul copac din Miyamoto. Sau poate spre temniţa castelului. Bănuia că sora lui era încuiată undeva în închisoarea castelului, dar nu avea nici o dovadă. Oricum, dacă şi el va fi dus acolo, cel puţin vor putea muri împreună. Dacă tot trebuia să moară, nu se putea gîndi la altcineva pe care să-l fi iubit atît

de mult, încît să-şi dorească să petreacă ultimele clipe împreună.

Castelul Himeji se zărea la orizont. Acum înţelese de ce i se spunea „Castelul Cocorului Alb”: edificiul impunător se înălţa pe metereze de piatră uriaşă, ca o pasăre măreaţă ce descinde din ceruri. Takuan i-o luă înainte pe podul lat şi arcuit ce trecea peste şanţul cu apă din exteriorul castelului. Un şir de gardieni păzeau atent poarta de fier ferecată. Sclipirea lăncilor în lumina soarelui îl făcu pe Takezō, pentru o fracţiune de secundă, să ezite să treacă. Fără să se întoarcă, Takuan îi simţi reacţia şi îi făcu semn cu mîna să-şi vadă de drum. Trecînd pe sub foişor, se apropiară de a doua poartă, unde soldaţii păreau şi mai încordaţi şi alertaţi, gata de luptă în orice clipă. Era castelul unui *daimyō*. Locuitorii lui aveau nevoie de mult timp ca să le vină inima la loc şi să accepte ideea că ţara fusese unificată cu succes. Ca multe alte castele ale vremii, acesta era departe de a se obişnui cu luxul din timp de pace.

Takuan se adresă căpitanului gărzii:

— L-am adus.

Predîndu-i-l pe Takezō, călugărul îl sfătui să aibă mare grijă de el, aşa cum de altfel fusese instruit, şi adăugă:

— Aveţi grijă! E un pui de leu cu colţi. Nu e nici pe departe îmblînzit. Dacă-l supăraţi, muşcă.

Takuan trecu şi de a doua poartă, pînă la terenul central, unde se afla locuinţa *daimyō*-ului. Părea că ştie drumul; n-avea nevoie nici de ghid, nici de indicaţii. Nu făcea decît să ridice puţin capul şi nici un suflet nu-i întrerupea înaintarea.

Urmînd instrucţiunile lui Takuan, căpitanul nu-l atinse pe prizonier nici măcar cu un deget. Îi ceru doar să-l urmeze. Takezō se supuse în tăcere. Ajunseră la clădirea cu băi şi căpitanul îl îndemnă să intre şi să se spele. În clipa aceea simţi că-i îngheaţă măduva spinării, pentru că îşi amintea încă foarte bine ultima baie pe care o făcuse la Osugi acasă şi capcana din care de-abia scăpase. Îşi încrucişă braţele încercînd să se concentreze la ce avea de făcut şi cîştigă puţin timp pentru a inspecta împrejurimile. Totul era liniştit – o oază de pace în care *daimyō*-ul putea să se bucure de plăcerile vieţii atunci cînd nu punea la cale noi strategii de luptă. Apăru imediat un servitor cu un chimonou negru din bumbac şi o *hakama*[16] pe braţe. Făcu o plecăciune adîncă şi zise politicos:

— Le las aici. Le puteţi îmbrăca la ieşirea din baie.

Lui Takezō îi venea să plîngă. Echipamentul adus nu cuprindea numai un evantai pliant şi cîteva şerveţele mătăsoase, ci şi o pereche de săbii: una lungă şi una scurtă. Totul era simplu şi ieftin şi nu lipsea nimic. Era din nou tratat ca un om şi voi să ridice bumbacul curat, să-l frece de obraji şi să-i inspire prospeţimea. Se răsuci pe călcîie şi intră în baie.

Ikeda Terumasa, stăpînul castelului, stătea rezemat şi privea spre grădină. Era un bărbat scund, cu capul complet ras şi cu faţa ciupită de vărsat. Deşi nu era în ţinuta cea mai de gală, avea coiful pe cap şi şnururile din mătase adecvate poziţiei sale.

— El e? îl întrebă pe Takuan, arătînd cu evantaiul.

— Da, el, răspunse călugărul, cu o plecăciune respectuoasă.

— Nu arată rău. Ai făcut bine că l-ai salvat.

— Dumneavoastră vă datorează viaţa, stăpîne. Nu mie.

— Nu-i adevărat, Takuan, şi tu ştii lucrul acesta. Dacă aş avea doar o mînă de oameni ca tine, fără îndoială că aş salva o mulţime de suflete merituoase şi totul ar merge mai bine. Seniorul oftă. Necazul e că toţi oamenii mei consideră de datoria lor să-i lege pe alţii sau să-i decapiteze.

O oră mai tîrziu, Takezō şedea în grădină, dincolo de pridvor, cu capul plecat şi cu mîinile pe genunchi, aşa cum cerea buna-cuviinţă.

— Te cheamă Shimmen Takezō, nu? îl întrebă seniorul Ikeda.

Takezō ridică repede privirile să vadă şi el chipul faimosului bărbat şi apoi îşi plecă din nou ochii, respectuos.

— Da, domnule, răspunse el răspicat.

— Casa Shimmen este o ramură a familiei Akamatsu şi, după cum ştii, Akamatsu Masanori a fost cîndva stăpînul acestui castel.

Lui Takezō i se puse un nod în gît. Nu-şi găsea cuvintele. Considerîndu-se întotdeauna oaia neagră a familiei Shimmen, lipsit de sentimente de respect sau teamă faţă de *daimyō*, îi era teribil de ruşine că şi-a dezonorat strămoşii şi a pătat numele familiei sale. Îi ardea faţa.

— Ceea ce ai făcut este de neiertat, continuă Terumasa pe un ton aspru.

— Da, domnule.

— Şi pentru asta am să pun să te pedepsească.

Întorcîndu-se spre Takuan, întrebă:

— E adevărat că unul dintre slujitorii mei, Aoki Tanzaemon ţi-a promis, fără permisiunea mea, că dacă-l prinzi pe omul acesta te lasă pe tine să-i hotărăşti pedeapsa?

— Cred că puteţi afla asta chiar din gura lui Tanzaemon.

— L-am chestionat deja.

— Credeţi că am să vă mint?

— Bineînţeles că nu. Tanzaemon a mărturisit, dar am vrut să-mi confirmi. Fiindu-mi vasal direct, jurămîntul pe care ţi l-a făcut ţie rămîne valabil în ceea ce mă priveşte. De aceea, chiar dacă eu sînt stăpînul acestui domeniu, mi-am pierdut dreptul de a-l pedepsi pe Takezō. Sigur că n-am să îngădui să scape nepedepsit, dar îţi revine ţie sarcina să propui pedeapsa.

— Bun. Exact la asta mă şi gîndeam.

— Atunci presupun că ai vreo idee. Ce facem cu el?

— Cred c-ar fi bine să punem o vreme prizonierul – cum să zic? — „la strîmtoare”.

— Şi ce propui?

— Bănuiesc că există undeva, în castelul acesta, o cameră încuiată, una despre care să se spună că e bîntuită de stafii.

— Da, este. Servitorii au refuzat să intre acolo şi vasalii mei au evitat-o în permanenţă, aşa că nu e folosită. O las acum aşa cum e pentru că nu văd la ce s-o mai descui.

— Dar nu consideraţi că nu este de demnitatea celui mai puternic dintre războinicii regatului Tokugawa ca dumneavoastră, Ikeda Terumasa, să aveţi o cameră în castel care să nu vadă niciodată lumina?

— Nu m-am gîndit la asta.

— Ei bine, mai sînt şi oameni care o fac. Se răsfrînge asupra autorităţii şi prestigiului dumneavoastră. După părerea mea, ar trebui să punem o lumină acolo.

— Hmm!

— Dacă mă lăsaţi să folosesc încăperea aceea, am să-l ţin pe Takezō acolo pînă sînt gata să-l iert. A trăit destul în beznă totală. Auzi, Takezō?

Takezō nici nu clipi, dar Terumasa începu să rîdă şi exclamă:

— Grozav!

Se vedea din relaţiile lor excelente că Takuan îi spusese adevărul lui Aoki Tanzaemon în noaptea aceea, la templu. El şi Terumasa, ambii adepţi ai sectei Zen, păreau a fi în relaţii foarte bune, chiar frăţeşti.

— După ce-l duci la noua lui reşedinţă, nu vii cu mine în pavilionul ceaiului? îl întrebă Terumasa pe călugăr, ridicîndu-se să plece.

— Oh, aveţi de gînd să-mi demonstraţi iar că nu vă pricepeţi la ceremonia ceaiului?

— Nu fi nedrept, Takuan. Chiar am început zilele acestea să mă mai deprind cu ustensilele. Vino mai tîrziu şi am să-ţi dovedesc că nu sînt un biet soldat neîndemînatic. Te aştept.

Terumasa intră înăuntru. În ciuda faptului că era mic de statură – n-avea mai mult de un metru şaptezeci – prezenţa lui părea că umple castelul supraetajat.

Era întuneric beznă în donjonul castelului, unde se afla camera bîntuită de stafii. Aici nu exista calendar: fără primăvară, fără toamnă, fară sunete ale vieţii de zi cu zi. Puseseră un singur opaiţ mic, care lumina obrajii palizi şi traşi ai lui Takezō.

Cartea *Arta Războiului* de pe măsuţa din faţa lui era deschisă la capitolul despre topografie. Sun-tzu spunea:

“Printre caracteristicile topografice se numără:
Cele care sînt practicabile.
Cele care nu-ţi permit trecerea.
Cele care te îngrădesc.
Cele care sînt abrupte.
Cele care sînt îndepărtate.”

De cîte ori dădea peste cîte un pasaj care-l atrăgea, ca acesta, îl citea şi-l recitea cu voce tare, ca o psalmodiere.

“Cel care cunoaşte arta războiului nu este dezordonat în mişcări. El acţionează şi nu e îngrădit.”

De aceea Sun-tzu spunea:

„Cel ce se cunoaşte pe sine şi cunoaşte inamicul, cîştigă fără nici o problemă. Cel ce cunoaşte cerul şi pămîntul, cîştigă în toate.”

Cînd i se înceţoşau ochii de oboseală, şi-i clătea cu apa rece din bolul de lîngă el. Cînd gazul scădea şi fitilul sfîrîia, sufla pur

şi simplu în lampă. În jurul mesei era un munte de cărţi, unele în japoneză, altele în chineză. Cărţi de filozofie Zen, volume despre istoria Japoniei. Takezō, se îngropase, practic, în aceste tomuri pline de informaţii. Fuseseră toate împrumutate din colecţia stăpînului Ikeda.

Cînd Takuan îl condamnase la detenţie, îi spusese:

— Poţi să citeşti cît doreşti. Un preot renumit din vechime spunea: „Mă afund în cărţile sfinte şi citesc mii de volume. Constat că inima mea vede mai multe decît înainte”. Consideră camera aceasta pîntecele mamei tale şi pregăteşte-te să renaşti. Dacă o priveşti doar cu ochii tăi, n-ai să vezi decît o celulă închisă şi întunecată. Priveşte din nou, mai atent. Priveşte cu ochii minţii şi gîndeşte. Încăperea aceasta poate deveni sursa iluminării, acelaşi izvor de cunoştinţe aflat şi îmbogăţit de înţelepţii din trecut. De tine depinde dacă o vei considera ca pe o cameră a întunericului sau ca pe una a luminii.

Takezō nu mai număra de mult zilele. Cînd era frig, însemna că venise iarna; cînd era cald, însemna că era vară. Mai ştia ceva. Aerul rămăsese acelaşi, umed şi muced, iar anotimpurile nu-şi lăsau amprenta pe viaţa lui. Era însă sigur că, data viitoare cînd vor veni rîndunelele să-şi facă cuib în fisurile căptuşite ale donjonului, va fi primăvara celui de-al treilea an de cînd se afla în acest pîntece.

„Împlinesc douăzeci şi unu de ani”, îşi spuse el. Cuprins de remuşcări, gemu de parcă jelea pe cineva. „Şi ce-am făcut în aceşti douăzeci şi unu de ani?” Uneori, amintirea anilor de fragedă tinereţe îl apăsa implacabil, scufundîndu-l într-o tristeţe adîncă. Se tînguia şi gemea, izbea şi lovea, iar alteori plîngea ca un prunc. Zile întregi treceau în agonie. O dată cu trecerea, îl lăsau epuizat şi fără suflu, cu părul în dezordine şi inima sfîşiată.

În cele din urmă, auzi într-o bună zi rîndunelele întorcîndu-se la streşinile donjonului. Venise primăvara în zbor, de peste mări.

Nu la multă vreme după aceea, o voce, care acum i se părea ciudată, aproape dureroasă pentru urechile lui, îl întrebă:

— Takezō, te simţi bine?

În capul scărilor apăru chipul familiar al lui Takuan. Uimit şi mult prea emoţionat ca să scoată un sunet, Takezō îl apucă pe călugăr de mîneca chimonoului şi îl trase în încăpere. Servitorii care îi aduceau mîncarea nu îi adresaseră nici măcar un singur

cuvînt. Era deosebit de bucuros că auzea o voce omenească şi mai ales pe aceea.

— Tocmai m-am întors dintr-o călătorie, spuse Takuan. Ai intrat de-acum în al treilea an de cînd eşti aici şi consider că după o gestaţie atît de îndelungată, eşti destul de bine format.

— Îţi sînt recunoscător pentru bunătatea ta, Takuan. Acum înţeleg ce-ai făcut pentru mine. Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată?

— Să-mi mulţumeşti? spuse Takuan nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Apoi rîse.

— Chiar dacă n-ai avut pe altcineva cu care să conversezi decît pe tine însuţi, ai învăţat în sfîrşit să vorbeşti ca un om! Bun! Astăzi vei pleca de aici. Strînge la piept învăţătura atît de greu dobîndită. Vei avea nevoie de ea cînd vei ieşi în lume şi te vei alătura semenilor tăi.

Takuan îl duse pe Takezō, aşa cum era, la seniorul Ikeda. Deşi la întîlnirea anterioară nu fusese primit decît în grădină, acum i se făcuse loc în pridvor. După schimbul de saluturi şi o conversaţie formală, Terumasa îi ceru imediat lui Takezō să-i fie vasal. Takezō refuză. Se simţea foarte onorat, explică el, dar considera că nu sosise încă momentul să intre în serviciile *daimyō*-ului.

— Şi dacă aş accepta să rămîn în castel, continuă el, stafiile îşi vor face probabil din nou apariţia, noapte de noapte, în camera încuiată, aşa cum zice lumea.

— De ce spui asta? Au fost să-ţi ţină companie?

— Dacă luaţi o lampă şi cercetaţi încăperea cu atenţie, veţi vedea pete negre pe uşi şi pe grindă. Pare lac, dar nu e. E sînge de om, mai mult ca sigur sîngele vărsat de cei din familia Akamatsu, străbunii mei, înfrînţi în acest castel.

— Hm! S-ar putea să ai dreptate.

— M-am înfuriat cînd am văzut petele acelea. Mi-a clocotit sîngele în vene cînd m-am gîndit că strămoşii mei, care au condus cîndva întreaga regiune, au sfîrşit prin a fi nimiciţi, iar sufletele lor au fost luate de vînturile toamnei. Au avut parte de o moarte violentă, dar au fost un clan puternic şi amintirea lor trebuie reînviată.

Acelaşi sînge curge şi prin venele mele, continuă el cu o privire arzătoare. Oricît sînt de nedemn, fac parte din acelaşi

clan şi, dacă stau în castelul acesta, stafiile s-ar putea trezi şi ar încerca să pună mîna pe mine. Într-un fel, au şi făcut-o – luminîndu-mi mintea şi arătîndu-mi în camera aceea cine sînt eu de fapt. Dar ar putea foarte bine să provoace haos, să se răzvrătească şi chiar să pornească un nou măcel. Nu ne aflăm într-o perioadă de pace. Eu port prea multă recunoştinţă oamenilor acestei regiuni ca să nu încerc să-mi răzbun strămoşii.

Terumasa îl aprobă din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui. E mai bine să pleci de la castel, dar unde să mergi? Ai de gînd să te întorci la Miyamoto?

— Aş vrea să hoinăresc o vreme, răspunse Takezō, zîmbind.

— Înţeleg, spuse din nou stăpînul, întorcîndu-se spre Takuan. Vezi să primească bani suficienţi şi îmbrăcăminte potrivită.

Takuan făcu o plecăciune:

— Vă rog să-mi permiteţi să vă mulţumesc pentru amabilitatea cu care l-aţi tratat pe băiat.

— Takuan, spuse Ikeda rîzînd. Este prima oară cînd îmi mulţumeşti de două ori pentru acelaşi lucru.

— Da, aşa e. Nu se va mai întîmpla, spuse Takuan, zîmbind.

— O să-i prindă bine un pic de hoinăreală cît mai e tînăr, zise Terumasa. Dar acum că iese în lume singur – renăscut, cum spui tu – ar trebui să aibă şi un nume nou. Să-i spunem Miyamoto, ca să nu-şi uite niciodată locul de baştină. Takezō, de-acum încolo te cheamă Miyamoto.

Mîinile lui Takezō se îndreptară automat spre podea. Cu palmele în jos, el făcu o plecăciune adîncă şi prelungă:

— Da, domnule, aşa o să-mi spun.

— Ar trebui să-ţi schimbi şi prenumele, îi sugeră Takuan. De ce să nu folosim citirea chinezească a numelui Takezō, adică Musashi? Îţi vei scrie numele ca şi pînă acum. Se cade ca totul să fie luat de la început în această zi a renaşterii tale.

Terumasa, care era foarte bine dispus, aprobă cu entuziasm:

— Miyamoto Musashi! E un nume bun, un nume foarte bun. Să bem pentru el!

Trecură în altă cameră, unde li se servi saké, iar Takezō şi Takuan îi ţinură companie stăpînului pînă noaptea tîrziu. Li s-au alăturat şi alţi cîţiva vasali şi pînă la urmă Takuan se ridică în picioare şi interpretă un dans vechi. Era foarte priceput şi mişcările lui vioaie erau o adevărată desfătare. Takezō, acum

Musashi, îl privea cu multă admiraţie, respect şi plăcere în timp ce-şi savura băutura.

A doua zi au plecat amîndoi de la castel. Musashi făcea primii paşi în noua lui viaţă, o viaţă disciplinată şi instruită în artele marţiale. În cei trei ani de încarcerare, luase hotărîrea să cunoască bine Arta Războiului.

Takuan îşi avea şi el planurile lui. Se hotărîse să mai călătorească prin ţară şi sosise momentul, afirma el, să se despartă din nou.

La ieşirea din castel, pe cînd Musashi se pregătea să-şi ia rămas-bun, călugărul îl apucă de mînecă şi-l întrebă:

— N-ai dori să vezi pe cineva?

— Pe cine?

— Pe Ogin.

— Mai trăieşte? întrebă el uimit. Nici în somn n-o uitase pe buna lui soră care îi fusese multă vreme şi mamă.

Takuan îi povesti că atunci cînd el atacase închisoarea de la Hinagura, cu trei ani în urmă, pe Ogin o luaseră într-adevăr de acolo. Deşi nu i s-a adus nici o acuzaţie, ea nu mai dorise să se întoarcă acasă şi plecase să locuiască la o rudă, într-un sat din regiunea Sayo. Acum trăia confortabil acolo.

— N-ai vrea s-o vezi? întrebă Takuan. Ea doreşte foarte mult să te întîlnească. Acum trei ani i-am spus să te considere mort, ceea ce, într-un fel, aşa şi era. I-am mai spus, totuşi, că după, trei ani am să-i aduc un frate nou, total diferit de vechiul Takezō.

Musashi îşi împreună palmele şi le duse la frunte, gest de rugăciune în faţa unei statui a lui Buddha.

— Deci nu numai de mine ai avut grijă, spuse el profund emoţionat, ci şi de Ogin. Takuan, eşti într-adevăr un om bun. Nu ştiu dacă am să-ţi pot mulţumi vreodată pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Dacă vrei să-mi mulţumeşti în vreun fel, atunci lasă-mă să te duc la sora ta.

— Nu… Nu cred că trebuie să merg acolo. Faptul că am veşti despre ea de la tine e ca şi cînd aş fi întîlnit-o.

— Sînt sigur că vrei s-o vezi cu ochii tăi, măcar pentru cîteva minute.

— Nu, nu cred. Nu, Takuan, am murit şi acum chiar că mă simt renăscut. Consider că nu e momentul să mă întorc spre

trecut. Ceea ce am de făcut este să privesc hotărît spre viitor. Abia am descoperit drumul pe care trebuie să pornesc. După ce mai fac progrese în cunoaşterea şi în autoperfecţionarea pe care o caut, poate o să-mi găsesc timp să mă relaxez şi să privesc în urmă. Nu acum.

— Înţeleg.

— Mi-e greu să rostesc în cuvinte ce simt, dar sper că mă înţelegi.

— Te înţeleg. Sînt bucuros că priveşti cu atîta seriozitate ceea ce ai de făcut. Ghidează-te numai după propria ta raţiune.

— Acum îţi spun la revedere şi, dacă nu mor undeva pe drum, sper să ne mai întîlnim într-o bună zi.

— Da, da. Sper din tot sufletul să mai avem şansa de a ne întîlni.

Takuan se întoarse, făcu un pas şi se opri.

— A, da! Ar trebui să te previn că Osugi şi unchiul Gon au plecat în căutarea ta şi a lui Otsū cu trei ani în urmă. Au hotărît să nu se întoarcă în sat pînă nu se răzbună şi, în ciuda vîrstei lor, încă mai sînt pe urmele tale. S-ar putea să-ţi provoace ceva neplăceri, dar nu un necaz prea mare. Nu-i lua prea în serios. A, şi apoi mai e şi Aoki Tanzaemon. Presupun că nu i-ai ştiut niciodată numele, dar lui i-a revenit sarcina de a te căuta atunci. Poate n-are nici o legătură cu tine sau cu mine, dar acel minunat samurai a reuşit să se facă de ruşine, drept care a fost concediat definitiv de către stăpînul Ikeda. Bănuiesc că şi el hoinăreşte acum.

Takuan deveni grav.

— Musashi, calea pe care o apuci nu va fi uşoară. Ai grijă cum îţi croieşti drum.

— Am să-mi dau toată silinţa.

Musashi zîmbi.

— Ei bine, cam asta-i totul. Eu îmi văd de-ale mele.

Takuan făcu stînga-mprejur şi o luă spre vest. Nu mai privi înapoi.

— Îţi doresc numai bine, strigă Musashi după el.

Rămase la răspîntie şi privi silueta călugărului pînă cînd acesta dispăru din raza lui vizuală. Apoi, din nou singur, o luă spre est.

„Nu mi-a mai rămas decît această sabie”, se gîndi el. „Este singurul lucru din lume pe care mă mai pot bizui.” Puse mîna pe

mînerul ei şi făcu următorul legămînt: „Voi trăi după regulile ei. O voi considera propriul meu suflet şi, învăţînd s-o stăpînesc, mă voi strădui să fiu mai bun, să devin un om mai înţelept. Takuan urmează Calea Zen, eu o voi urma pe cea a Sabiei. Trebuie să reuşesc să devin mai bun chiar decît el.”

La urma urmei, reflectă el, era încă tînăr. Nu era prea tîrziu.

Paşii îi erau fermi şi apăsaţi, ochii plini de tinereţe şi speranţă. Din cînd în cînd îşi ridica borurile pălăriei şi privea lung la drumul ce-l ducea spre viitor, calea necunoscută pe care urmau să păşească toţi oamenii.

Nu ajunsese prea departe – de fapt era doar la marginea oraşului Himeji – cînd îl opri o femeie care venea în fugă dinspre cealaltă parte a podului Hanada. Îşi miji ochii în lumina soarelui:

— A, tu erai! îi strigă Otsū, apucîndu-l de mînecă.

Musashi rămase cu gura căscată.

Otsū spuse pe un ton de reproş:

— Takezō, eşti sigur că n-ai uitat? Nu-ţi aminteşti numele podului? Mai ţii minte că ţi-am promis că te voi aştepta aici oricît va fi nevoie.

— Aştepţi aici de trei ani? întrebă el uimit.

— Da. Osugi şi unchiul Gon m-au ajuns din urmă imediat după ce ne-am despărţit. Eram bolnavă şi a trebuit să mă odihnesc. Era cît pe-aci să mor. Dar am reuşit să scap. Am venit aici cam la douăzeci de zile după ce ne-am luat rămas-bun, la trecătoarea Nakayama, şi de atunci te aştept.

Arătînd spre un magazin mic de împletituri, care se afla la capătul podului, o dugheană tipică la drumul mare, care vindea suveniruri călătorilor, ea continuă:

— Le-am spus celor de acolo povestea mea şi au fost foarte drăguţi. Mi-au dat de lucru aşa că am putut să te aştept. Astăzi este a nouă sute şaptezecea zi şi eu mi-am ţinut promisiunea. Îl ţintui cu privirea încercînd să-i citească gîndurile. Mă iei cu tine, nu?

Musashi nu avea de gînd să ia pe nimeni cu el. În momentul acela, el încerca să se îndepărteze în grabă pentru a nu se mai gîndi nici măcar la sora lui, pe care ar fi vrut din tot sufletul să o vadă.

Întrebările i se învălmăşeau în minte: „Ce să mă fac? Cum să pornesc în căutarea adevărului şi cunoaşterii cu o femeie după mine, cu cineva, cu oricine, care să-mi stea mereu în cale? Şi

mai ales fata aceasta, la urma urmei ea este încă logodită cu Matahachi”.

Musashi nu-şi putu ascunde gîndurile.

— Să te iau cu mine? Să te duc unde? întrebă el tăios.

— Unde mergi tu.

— Plec într-o călătorie lungă şi grea, nu într-o excursie de plăcere.

— N-am să-ţi stau în cale. Sînt pregătită să înfrunt cîteva greutăţi.

— Cîteva? Numai cîteva?

— Cîte va fi cazul.

— Nu asta e problema. Otsū, cum poate un bărbat să cunoască vestita Cale a Samuraiului cu o femeie după el? N-ar fi caraghios? Lumea ar spune: „Uită-te la Musashi, îi trebuie doică să aibă grijă de el”.

Ea se agăţă şi mai tare de chimonoul lui, ca un copil.

— Dă drumul mînecii, îi ordonă el.

— Nu, nu vreau! M-ai minţit, nu-i aşa?

— Cînd te-am minţit?

— La trecătoare. Mi-ai promis că mă iei cu tine.

— Asta a fost demult. Cred că pe vremea aceea nu prea gîndeam şi nici n-am avut timp să stau să-ţi explic. Şi mai mult de-atît, n-a fost ideea mea, ci a ta. Eu mă grăbeam să plec şi tu nu mi-ai dat drumul pînă ce nu ţi-am făcut această promisiune. A rămas cum ai spus tu pentru că nu aveam de ales.

— Nu, nu, nu! Nu te cred, nu se poate! strigă ea, ţintuindu-l de balustrada podului.

— Dă-mi drumul! Ne vede lumea!

— N-are decît! Cînd erai legat de copac, te-am întrebat dacă vrei să te ajut. Erai atît de fericit, încît mi-ai spus de două ori să tai funia. Nu negi lucrul acesta, nu?

Încerca să dea o logică argumentelor ei, dar lacrimile o trădau. Mai întîi fusese abandonată de mică, apoi părăsită de logodnic şi acum iar. Musashi, care ştia cît era de singură pe lume şi căruia îi păsa foarte mult de soarta ei, rămase fără glas, deşi stăpîn pe sine în aparenţă.

— Hai, dă-mi drumul! spuse el hotărît. E ziua-n amiaza mare şi se uită lumea la noi. Vrei să ne dăm în spectacol? Cei de pe-aici abia aşteaptă.

Ea dădu drumul mînecii şi se prăbuşi plîngînd peste balustradă. Părul strălucitor îi acoperea faţa.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea. Te rog, uită. Nu-mi datorezi nimic.

Aplecîndu-se şi dîndu-i la o parte părul de pe faţă cu amîndouă mîinile, el o privi ţintă în ochi.

— Otsū, spuse el blînd, în toţi aceşti ani cît tu m-ai aşteptat, pînă azi, eu am stat închis în donjonul castelului. Timp de trei ani n-am văzut nici măcar soarele.

— Da, am auzit.

— Ştiai?

— Mi-a spus Takuan.

— Takuan? Ţi-a spus tot?

— Cred că da. Am leşinat în fundul unei prăpăstii de lîngă ceainăria Mikazuki. Fugeam de Osugi şi de unchiul Gon. Takuan m-a salvat. Tot el m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la dugheana aceasta. Asta s-a întîmplat cu trei ani în urmă şi de atunci nu l-am mai văzut, pînă ieri, cînd a venit să bea un ceai. N-am prea înţeles ce-a vrut să spună cu: „E vorba de un bărbat şi o femeie, cine ştie ce va ieşi din asta?”

Musashi îşi lăsă mîinile să cadă şi privi spre drumul ce ducea spre vest. Se întreba dacă-l va mai întîlni vreodată pe cel care i-a salvat viaţa. Şi din nou îl izbi preocuparea lui Takuan pentru semenii săi, o grijă sinceră, lipsită de egoism. Musashi îşi dădea seama cît a fost de îngust la minte, de meschin, crezînd că acest călugăr se sinchisea numai de el; generozitatea lui o cuprindea şi pe Ogin, şi pe Otsū, pe oricine considera el că avea nevoie de ajutor.

„E vorba de un bărbat şi o femeie...” Cuvintele pe care Takuan i le spusese lui Otsū îl obsedau pe Musashi. Constituiau o povară pentru care el nu era pregătit, fiindcă în tot mormanul de cărţi peste care el stătuse aplecat trei ani de zile, nu scria nici un cuvînt despre o situaţie asemănătoare cu a lui. Iar Takuan evitase să se implice în legătura dintre el şi Otsū. Oare voia să spună că relaţiile dintre bărbaţi şi femei trebuie să vină de la sine, fără amestecul altora? Voia să spună că pentru acestea nu există reguli, aşa cum există pentru Arta Războiului? Că nu exista o strategie sigură, nici o cale de a cîştiga? Sau era acesta un test pentru Musashi, o problemă pe care numai el putea să o rezolve?

Pierdut în gînduri, se uită în jos la apa care curgea pe sub pod.

Otsū îl privi în ochi, detaşată şi calmă.

— Pot să vin, nu? îl imploră ea. Stăpînul magazinului mi-a promis că-mi dă drumul cînd vreau eu. Mă duc şi-i explic şi apoi îmi strîng lucrurile. Mă-ntorc imediat.

Musashi îi luă mîna mică şi albă rezemată de balustradă într-a lui.

— Ascultă, o rugă el tînguitor. Te rog, mai stai şi gîndeşte-te.

— La ce să mă mai gîndesc?

— Ţi-am mai spus. Eu tocmai am devenit un alt om. Am stat în gaura aceea mucedă timp de trei ani. Am citit cărţi. Am gîndit. Am urlat şi am plîns. Apoi m-am luminat deodată. Am înţeles ce înseamnă să fii om. Am un nume nou: Miyamoto Musashi. Vreau să mă dedic învăţăturii şi disciplinei. Vreau să-mi petrec fiecare clipă, fiecare zi, încercînd să devin mai bun. Ştiu ce mă aşteaptă. Dacă ţi-ai lega viaţa de a mea, n-ai fi niciodată fericită. Nu ai avea parte decît de greutăţi şi lucrurile s-ar complica tot mai mult. Ar fi din ce în ce mai greu.

— Cînd te aud cum vorbeşti, mă simt şi mai aproape de tine. Acum sînt sigură că am dreptate. Am dat peste cel mai bun om care poate exista şi n-aş găsi altul mai bun, oricît aş căuta.

El constată că nu făcea decît să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lua cu mine.

— N-aş face decît să te urmez! Şi atîta vreme cît nu mă amestec în instruirea ta, ce rău îţi fac? Nici nu o să simţi că sînt şi eu prin preajmă.

Musashi nu mai găsi alte argumente.

— Nu te deranjez, îţi promit.

El tăcu.

— Deci e în ordine, nu? Aşteaptă-mă aici. Mă întorc imediat. Şi o să mă înfurii dacă încerci să o întinzi. Otsū o ţinu tot într-o fugă pînă la dugheana cu împletituri.

Lui Musashi îi trecu prin cap să lase totul şi să fugă în direcţia opusă. Deşi îşi dorea lucrul acesta, picioarele nu-l ascultau.

Otsū privi înapoi şi îi strigă:

— Ai grijă, să nu fugi cumva!

Îi zîmbi, arătîndu-şi gropiţele şi Musashi dădu din cap, dus pe gînduri. Mulţumită de gest, ea intră în magazin.

Dacă voia să scape, acum era momentul. Inima îi spunea lucrul acesta, dar trupul îi era încă fermecat de gropiţele drăgălaşe şi de privirile imploratoare ale lui Otsū. Ce dulce era! Cu siguranţă că nimeni pe lume, cu excepţia surorii lui, nu-l iubea atît de mult. Şi nu putea spune că-i displăcea fata.

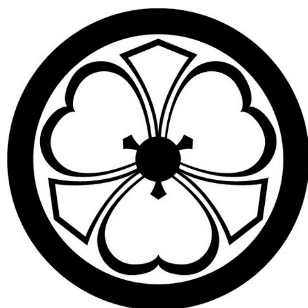
Privi cerul, apoi se uită la apă şi apucă cu disperare balustrada, tulburat şi derutat. Bucăţele mici de lemn, căzute de pe pod, începură să plutească pe apa curgătoare.

Otsū reapăru pe pod, încălţată cu sandale noi de paie, legate în şireturi de un galben deschis şi o pălărie mare pe cap, pe care şi-o legase sub bărbie cu o panglică roşie. Arăta extraordinar de bine.

Musashi nu se mai zărea nicăieri.

Şocată, izbucni în plîns. Privirile îi căzură apoi pe porţiunea de balustradă de unde căzuseră bucăţelele de lemn. Acolo, scrijelit cu vîrful pumnalului, se afla un mesaj pentru ea: „Iartă-mă. Iartă-mă”.

CARTEA A II-A
APĂ

Şcoala Yoshioka

Viaţa de azi, ce n-o cunoaşte pe cea de mîine…

În Japonia începutului de secol XVII, lumea începuse să-şi dea seama de caracterul efemer al vieţii. De lucrul acesta erau conştienţi nu numai cei din elită, ci şi masele. Renumitul general Oda Nobunaga, cel care a pus temeliile unificării ulterioare a Japoniei în timpul lui Toyotomi Hideyoshi, a sintetizat această idee într-o scurtă poezie:

„Cei cincizeci de ani ai omului
Sînt doar un vis fantomatic în călătoria lui prin
Eternele transmigraţii.”

Înfrînt într-o ambuscadă cu unul din propriii săi generali, care l-a atacat într-un acces de răzbunare, Nobunaga s-a sinucis la Kyoto, la vîrsta de patruzeci şi opt de ani.

Pe la 1605, două decenii mai tîrziu, contradicţiile neîncetate dintre *daimyō* aproape încetaseră, iar Tokugawa Ieyasu a domnit ca shōgun timp de doi ani. Felinarele de pe străzile oraşelor Kyoto şi Osaka străluceau puternic, ca-n zilele lor bune din vremea shōgunatului Ashikaga[17], şi în general domnea o atmosferă de veselie şi sărbătoare.

Puţini erau convinşi însă că pacea va dura. Cei peste o sută de ani de război civil îşi puseseră atît de puternic amprenta pe viziunea oamenilor asupra vieţii, încît ei nu puteau considera calmul prezent decît ca fiind fragil şi efemer. Capitala prospera, iar starea de tensiune provocată de nesiguranţa zilei de mîine stîrnea apetitul oamenilor pentru distracţii.

Deşi încă la post, Ieyasu se retrăsese oficial din funcţia de shōgun. Îşi cedă titlul celui de-al treilea fiu al său, Hidetada, pe cînd era încă suficient de puternic să-i ţină sub control pe ceilalţi *daimyō* şi să susţină pretenţiile familiei sale la putere. Se zvonea că noul shōgun va merge la Kyoto să-şi prezinte omagiile împăratului, dar era limpede că această călătorie spre vest

însemna mult mai mult decît o simplă vizită de curtoazie. Cel mai mare rival al lui, Toyotomi Hideyori, era fiul lui Hideyoshi, succesorul de drept al lui Nobunaga. Hideyoshi îşi dăduse toată silinţa ca puterea să rămînă familiei Toyotomi pînă cînd Hideyori împlinea vîrsta potrivită pentru a o prelua, dar victoria de la Sekigahara îi aparţinuse lui Ieyasu.

Hideyori locuia încă la castelul Osaka şi, cu toate că ar fi fost mai înţelept să se fi descotorosit de el, Ieyasu i-a permis să rămînă acolo şi i-a oferit un venit anual substanţial. El era conştient de faptul că Osaka reprezintă o mare ameninţare, un eventual punct de concentrare a forţelor. Şi alţi *daimyō* ştiau lucrul acesta şi de aceea, eschivîndu-se de la o atitudine categorică, îl cultivau şi pe Hideyori, şi pe shōgun. Se afirma deseori că shōgunul dinainte avusese destule castele şi suficient aur ca să-şi ia cîţi samurai fără stăpîn ar fi vrut. Aceştia se numeau *rōnin*-i.

Tot felul de speculaţii despre viitorul politic al ţării făceau subiectul bîrfelor care la Kyoto pluteau în aer.

— Va izbucni războiul, mai devreme sau mai tîrziu.

— E doar o chestiune de timp.

— Mîine s-ar putea foarte bine să se stingă toate felinarele de pe străzi.

— Ce să ne mai îngrijorăm? Fie ce-o fi!

— Să ne distrăm cît mai putem!

Freamătul vieţii de noapte şi zgomotoasele cartiere ale plăcerilor erau cea mai bună dovadă că oamenii chiar asta făceau.

Printre cei dispuşi să se distreze se numărau şi nişte samurai care tocmai luau colţul şi intrau pe strada Shijō. Trecură pe lîngă un zid lung cu tencuială albă, ce ajungea pînă la o poartă impresionantă, cu un acoperiş impunător. Pe o plăcuţă din lemn erau scrise nişte ideograme greu de descifrat: „Yoshioka Kempō din Kyoto. Instructor militar al shōgunilor din familia Ashikaga”.

Cei opt tineri samurai aveau aerul că se luptau cu săbiile toată ziulica, fără pic de odihnă. Unii purtau şi săbii din lemn, pe lîngă cele obişnuite din oţel, iar alţii aveau lănci. Păreau duri, gata să se arunce în măcel la primul zăngănit de arme. Aveau chipurile împietrite şi ochii ameninţători, de parcă erau pe punctul de a izbucni într-un acces de furie.

— Stăpîne, încotro ne îndreptăm în noaptea aceasta? strigară ei, înconjurîndu-şi maestrul.

— Oriunde, dar nu acolo unde am fost noaptea trecută, răspunse el grav.

— De ce? Femeile acelea s-au îndrăgostit de dumneavoastră! Pe noi abia ne-au mai băgat în seamă.

— Poate că are dreptate, interveni un alt tînăr. De ce să nu încercăm un loc nou, unde nu-l cunoaşte nimeni pe Tînărul Stăpîn sau pe vreunul din noi.

Strigînd şi parlamentînd, ei păreau cu totul absorbiţi de problema locului unde aveau să bea ceva şi să se destrăbăleze.

Înaintară pînă într-o zonă bine luminată de-a lungul rîului Kamo. Ani în şir zona aceasta fusese pustie şi plină de buruieni, un adevărat simbol al războiului pustiitor, dar o dată cu venirea păcii, valoarea îi crescuse brusc. Presărate ici-colo mai erau şi case şubrede, cu draperii roşii sau galben deschis, ce atîrnau strîmb la uşă. Acolo îşi făceau datoria prostituatele. Fete din provincia Tamba, pudrate neglijent, fluierau după posibilii clienţi; femei nefericite, cumpărate la grămadă, zdrăngăneau la *shamisen*[18], în timp ce îşi cîntau cîntecele deocheate şi hohoteau de rîs.

Numele Tînărului Stăpîn era Yoshioka Seijūrō şi silueta lui înaltă era învăluită într-un chimonou frumos, de un maro închis. Nu la multă vreme după ce au pătruns în cartierul bordelurilor, se întoarse şi i se adresă unuia din grup:

— Tōji, cumpără-mi o pălărie din pai.

— Una care să vă ascundă faţa?

— Da.

— N-aveţi nevoie de aşa ceva aici, îi răspunse Gion Tōji.

— Nu ţi-aş fi cerut-o dacă n-aş fi avut nevoie, se răsti Seijūrō la el! N-am nici un chef să-l vadă lumea pe fiul lui Kempō umblînd prin asemenea locuri.

Tōji rîse:

— Dar nu faceţi decît să atrageţi atenţia. Toate femeile de aici ştiu că, dacă-ţi ascunzi chipul sub o pălărie, înseamnă că provii dintr-o familie bună, poate chiar dintr-una bogată. Bineînţeles, sînt şi alte motive pentru care nu vă vor lăsa singur, dar şi acesta ar putea fi unul dintre ele.

Ca de obicei, Tōji îşi necăjea stăpînul, dar îl şi flata în acelaşi timp.

Îi ceru unuia dintre oameni să-i aducă o pălărie şi aşteptă cu nerăbdare să-şi croiască drum printre felinare şi cheflii. Comisionul fiind îndeplinit, Seijūrō îşi puse pălăria şi se simţi mult mai relaxat.

— Cu pălăria asta, comentă Tōji, arătaţi ca un adevărat bărbat elegant de la oraş.

Întorcîndu-se spre ceilalţi, continuă să-l flateze indirect.

— Ia uitaţi, femeile au şi ieşit la uşi să-l vadă mai bine.

Lăsînd la o parte linguşeala lui Tōji, Seijūrō arăta într-adevăr foarte bine. Cu cele două teci frumos lustruite ce-i atîrnau la brîu, dădea într-adevăr impresia unui băiat de familie bună. Nici o pălărie de pai nu le putea împiedica pe femei să strige după el, pe cînd trecea pe acolo.

— Hei, frumosule! De ce-ţi ascunzi faţa sub pocitania aia de pălărie?

— Hei, vino-ncoace! Vreau să văd ce-i sub pălărie!

— Haide, vino! Nu-ţi fie ruşine! Aruncă-ne şi nouă o privire!

Seijūrō reacţiona la toate aceste provocări, încercînd să pară şi mai înalt, şi mai impunător. Nu trecuse multă vreme de cînd Tōji îl convinsese să pună piciorul aici şi era încă stînjenit la gîndul că l-ar putea vedea vreun cunoscut. Fiind fiul cel mai mare al renumitului om de arme Yoshioka Kempō, nu dusese niciodată lipsă de bani, dar, pînă nu de mult, aspectul mai sordid al vieţii îi fusese total necunoscut. Atenţia ce i se acorda îi accelera pulsul. Se simţea încă destul de jenat şi de aceea se ascundea, deşi ca fiu de bogătaş îi plăcuse întotdeauna să-şi dea aere. Linguşelile celor din anturajul lui, ca de altfel şi cele ale femeilor ce încercau să-l atragă spre ele, îl aţîţau ca o otravă dulce.

— Ia uite, stăpînul de pe strada Shijō! strigă una din femei. De ce-ţi ascunzi chipul? Nu poţi păcăli pe nimeni.

— De unde ştie femeia aceea cine sînt? mîrîi Seijūrō către Tōji, prefăcîndu-se ofensat.

— Nu-i greu deloc, spuse femeia înainte ca Tōji să apuce să deschidă gura. Toată lumea ştie că cei de la Şcoala Yoshioka poartă culoarea aceea maro închis. Se şi cheamă „vopsea Yoshioka”. Să ştiţi că este foarte cunoscută pe-aici.

— E adevărat, dar spui că o poartă mai multă lume.

— Da, dar nimeni altcineva nu poartă blazonul cu trei cerculeţe pe chimonou.

Seijurō îşi privi mîneca.

— Trebuie să fiu mai atent, spuse el în timp ce o mînă de dincolo de zăbrele ajunse pînă la el şi îl prinse de haină.

— Văleu! exclamă Tōji. Şi-a ascuns faţa, dar nu şi blazonul. Probabil că a vrut să fie recunoscut. Cred că n-avem încotro, trebuie să intrăm aici.

— Fă ce vrei, spuse Seijūrō, stînjenit, dar spune-i să-mi lase mîneca.

— Dă-i drumu’, femeie! tună Tōji. Zice că intrăm!

Elevii dădură buzna înăuntru pe sub perdeaua localului. Camera în care intrară era decorată cu lipsă de bun-gust, împopoţonată cu tablouri vulgare şi flori aranjate alandala, aşa că Seijūrō n-avea cum să se simtă bine. Ceilalţi nici nu băgară de seamă cît era de jalnic totul în jurul lor.

— Aduceţi saké-ul! ceru Tōji, comandînd şi bucate asortate.

După ce-a sosit mîncarea, Ueda Ryōhei, la fel de priceput la mînuirea sabiei ca şi Tōji, strigă:

— Aduceţi femeile!

Ordinul fu dat cu exact acelaşi ton cu care Tōji comandase mîncarea şi băutura.

— Hei, bătrînul Ueda zice să vină femeile, strigară ceilalţi în cor, încercînd să imite vocea lui Ryōhei.

— Nu-mi place să mi se spună bătrîn, spuse Ryōhei încruntat. E adevărat că sînt de mai multă vreme în şcoală decît voi, dar n-am nici un fir cărunt pe cap.

— Poate ţi le vopseşti.

— Cine-a zis asta să vină aici şi să bea o ceşcuţă drept pedeapsă!

— Prea mare deranjul! Arunc-o încoace!

Ceşcuţa cu saké zbură în aer.

— Iată răsplata!

O altă ceşcuţă luă calea aerului.

— Hai, cine dansează?

Seijūrō strigă:

— Tu dansezi, Ryōhei! Dansează şi arată-ne cît eşti de tînăr!

— Sînt gata, domnule! Priviţi! Se duse în colţul verandei, îşi legă un şort roşu de bucătărie în jurul capului, îşi înfipse o crenguţă înflorită de prun în nod şi luă o mătură.

— Hei, ia priviţi! Se pare că-i vorba de dansul Fecioarei din Hida! Hai să ascultăm şi cîntecul, Tōji!

Îi invită pe toţi să i se alăture şi ei începură să bată ritmic cu beţişoarele în castronele, în timp ce altul bătea cu vătraiul în marginea vasului cu jăratic.

„Dincolo de gardul de bambus, de gardul de bambus,
Am zărit un chimonou cu mîneci lungi,
Un chimonou cu mîneci lungi în zăpadă...”

Acoperit de aplauze după prima strofă, Tōji făcu o plecăciune adîncă şi femeile continuară de unde rămăsese el, acompaniindu-se la *shamisen*.

“Fata pe care am văzut-o ieri
Nu-i azi aici.
Fata pe care o văd azi,
Nu va fi aici mîine.
Nu ştiu ce aduce ziua de mîine,
Vreau s-o iubesc astăzi.”

Într-un colţ, unul dintre elevi ţinea în mînă un castron uriaş cu saké, întinzîndu-l către cineva din grup:

— Ia ascultă, n-ai vrea să-l dai pe gît dintr-o înghiţitură?

— Nu, mulţumesc.

— Nu, mulţumesc! Zici că eşti samurai şi nu eşti în stare nici măcar de atîta lucru?

— Ba cum să nu pot! Dar dacă o fac eu, o faceţi şi voi!

— Foarte bine.

Întrecerea începu şi dădeau pe gît băutura ca nişte cai la jgheab. Saké-ul li se prelingea pe la colţurile gurii. După vreo oră, cîţiva dintre ei începură să vomite, în timp ce alţii căzuseră în nesimţire şi priveau în gol cu ochii injectaţi de băutură.

Unul, a cărui poftă de scandal creştea pe măsură ce turna saké în el, declară:

— Mai este cineva în ţara aceasta, în afară de Tînărul Stăpîn, care înţelege cu adevărat tehnicile celor Opt Şcoli din Kyoto? Dacă este – hîc – vreau să-l văd şi eu… Hai!

Un alt viteaz, care şedea lîngă Seijūrō, se puse pe rîs şi se bîlbîi printre sughiţuri:

— Îl flatează pe Tînărul Stăpîn pentru că-i aici. Mai sînt şi alte şcoli de arte marţiale în afară de cele opt din Kyoto, şi Şcoala Yoshioka nu e neapărat cea mai grozavă. Numai în Kyoto se mai află şcoala lui Toda Seigen din cartierul Kurotani şi apoi mai e

cea a lui Ogasawara Genshinsai din cartierul Kitano. Şi să nu uităm de Itō Ittōsai din Shirakawa, chiar dacă el nu pregăteşte studenţi.

— Şi ce au ele aşa de grozav?

— Vreau să spun că nu trebuie să trăim cu ideea că sîntem singurii pe lume care mînuiesc săbii.

— Ticălos tîmpit ce eşti! ţipă unul din bărbaţi, a cărui mîndrie fusese, pare-se, terfelită. Ia vino încoa’!

— Cum? Aşa? ripostă cel care criticase, ridicîndu-se în picioare.

— Eşti membru al acestei şcoli şi ai curajul să subestimezi stilul lui Yoshioka Kempō?

— Nu-l subestimez deloc, vreau doar să spun că lucrurile nu mai stau ca altădată, atunci cînd maestrul îi instruia pe shōguni şi era considerat cel mai mare spadasin. Există mult mai mulţi bărbaţi în zilele noastre care practică vestita Cale a Sabiei şi nu numai la Kyoto, dar şi la Edo, Hitachi, Echizen, în provinciile din jur, în cele din vest, în Kyūshū[19] – peste tot în ţară. Şi numai pentru că Yoshioka Kempō a fost renumit, asta nu înseamnă că Tînărul Stăpîn şi noi toţi sîntem cei mai mari războinici în viaţă. Nu e adevărat, aşa că de ce să ne amăgim?

— Ticălosule! Pretinzi că eşti samurai şi ţi-e frică de celelalte şcoli?

— Cui îi e frică? Mă gîndesc doar că n-ar fi rău să avem puţină grijă să nu devenim nişte încrezuţi.

— Şi cine eşti tu ca să ne atragi atenţia, mă rog frumos?

Zicînd acestea, elevul ofensat îi arse un pumn în piept, doborîndu-l.

— Vrei să ne batem? strigă cel căzut.

— Daaa, sînt gata.

Cei mai în vîrstă, Gion Tōji şi Ueda Ryōhei, au intervenit imediat.

— Potoliţi-vă, amîndoi!

Săriră în picioare şi îi despărţiră pe cei doi, încercînd să le mai potolească furia.

— Hai, liniştiţi-vă!

— Înţelegem cu toţii ce simţiţi.

S-au mai adunat cîteva ceşcuţe de saké şi lucrurile şi-au revenit imediat la normal. Instigatorul mai încercă să se elogieze

pe el şi pe ceilalţi, în timp ce criticul, cuprinzîndu-l cu braţul pe Ryōhei, îşi susţinea cauza, înlăcrimat.

— V-am spus toate astea numai de dragul Şcolii, suspină el. Dacă lumea împroaşcă cu laude, reputaţia lui Yoshioka Kempō se va duce pînă la urmă de rîpă. Ascultaţi-mă pe mine, se duce naibii!

Numai Seijūrō rămase relativ treaz. Observînd lucrul acesta, Tōji zise:

— Nu vă simţiţi bine aici, nu?

— Hm! Crezi că ei se distrează cu-adevărat? Mira-m-aş!

— Bineînţeles. Aşa înţeleg ei să se distreze.

— Nu-mi dau seama cum… cînd se poartă astfel.

— Ce-ar fi să mergem într-un loc mai liniştit? Şi eu m-am săturat de atmosfera de aici.

Răsuflînd oarecum mai uşurat, Seijūrō consimţi pe dată.

— Aş vrea să merg unde-am fost şi aseară.

— Adică la Yomogi?

— Da.

— E mult mai faimos. M-am gîndit tot timpul că ar fi fost mai bine acolo, dar nu merita să cheltuim atîţia bani pe adunătura asta de idioţi. De-asta i-am adus încoace – e ieftin.

— Hai să o întindem atunci. Are grijă Ryōhei de restul.

— Prefaceţi-vă că mergeţi la toaletă. Vin şi eu în cîteva minute.

Seijūrō dispăru cu abilitate. Nimeni nu observă.

Afară, destul de aproape de intrare, o femeie, în vîrful picioarelor, încerca să pună un felinar la loc în cui. Vîntul îi stinsese lumînarea şi ea îl dăduse jos ca să o aprindă din nou. Spatele îi era întins sub streaşină şi părul, proaspăt spălat, îi cădea liber de-o parte şi de alta a feţei. Şuviţele de păr şi umbrele lăsate de felinar alcătuiau nişte modele uşor mişcătoare pe braţele ei întinse. O adiere de flori de prun pluti în aerul serii.

— Okō! Mă laşi pe mine să agăţ felinarul?

— Oh! Tînărul Stăpîn! exclamă ea surprinsă.

— Stai o clipă.

Cînd bărbatul se apropie, văzu că nu era Seijūrō, ci Tōji.

— E bine aşa? întrebă el.

— Da, e bine. Mulţumesc mult.

Tōji se mai uită o dată la felinar, i se păru că era strîmb şi îl agăţă din nou. Okō nu putea pricepe cum unii bărbaţi, care refuzau categoric să dea o mînă de ajutor la ei acasă, puteau fi atît de săritori şi amabili cînd se aflau într-un loc ca al ei. Deseori îşi deschideau şi-şi închideau singuri ferestrele, îşi scoteau pernele la aerisit şi făceau o mulţime de alte lucruri pe care nici n-ar fi visat să le facă sub propriile lor acoperişuri.

Prefăcîndu-se că n-a auzit, Tōji îl pofti pe stăpînul lui să intre.

De îndată ce se aşeză, Seijūrō spuse:

— E îngrozitor de multă linişte aici.

— Am să deschid uşa dinspre verandă, zise Tōji.

Dincolo de veranda îngustă clipocea apa rîului Takase. Înspre sud, peste podul cel mic de pe strada Sanjō, se întindeau terenurile lui Zuisenin, partea întunecată din Teramachi – „Oraşul Templelor” – şi un cîmp de flori. Acesta era lîngă Kayahara, unde trupele lui Toyotomi Hideyoshi îi măcelăriseră soţia, concubinele şi copiii nepotului său, sîngerosul Hidetsugu. Întîmplarea era încă proaspăt în amintirea oamenilor.

Tōji era tot mai nervos.

— Tot e prea multă linişte. Unde se ascund femeile? Se pare că nu au alţi clienţi în seara asta.

Era oarecum neliniştit.

— Ce face Okō atîta? Nici măcar nu ne-a adus ceaiul. Cînd, de nerăbdare, nu mai putu să stea locului, se ridică în picioare şi se duse să vadă ce-i cu ceaiul.

Cînd să iasă pe verandă, aproape se ciocni de Akemi, care aducea o tavă lăcuită cu auriu. Clopoţelul de la *obi*-ul ei clincheni în timp ce exclama:

— Atenţie! Am să vărs ceaiul!

— De ce-ai întîrziat atîta? Tînărul Stăpîn e aici. Am crezut că-ţi place.

— Vedeţi, am vărsat puţin ceai. E vina dumneavoastră. Vă rog să-mi aduceţi o cîrpă.

— Ha! Ce tupeu! Unde-i Okō?

— Se machiază.

— Vrei să spui că nu e gata încă?

— Ei bine, am fost foarte ocupate peste zi.

— Peste zi? Cine a venit aici în cursul zilei?

— Nu vă priveşte! Vă rog să mă lăsaţi să trec.

Tōji se dădu la o parte şi Akemi intră în cameră şi îl salută pe oaspete.

— Bună seara! Ce drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit.

Seijūrō, făcînd pe indiferentul, îi aruncă o privire şi zise:

— A, tu erai, Akemi! îţi mulţumesc pentru aseară.

Era stînjenit.

De pe o tavă Akemi luă un vas care arăta ca o cădelniţă şi puse pe el o pipă cu un muştiuc din ceramică şi un bol.

— Doriţi să fumaţi? întrebă ea politicoasă.

— Am crezut că tutunul a fost interzis.

— Adevărat, dar multă lume mai fumează.

— Bine, aş vrea să fumez.

— V-o aprind eu.

Luă puţin tutun dintr-o cutiuţă frumoasă din sidef şi îl îndesă cu degetele ei frumoase în bolul cel micuţ. Apoi îi puse pipa în gură. Seijūrō, care nu prea fuma, era destul de stîngaci.

— Hmm, cam amar, nu? zise el.

Akemi chicoti.

— Unde s-a dus Tōji?

— E probabil în camera mamei.

— Am impresia că-i place de Okō. Sau cel puţin aşa mi se pare mie. Bănuiesc că mai vine uneori pe-aici şi fără mine. Aşa-i?

Akemi rîse, dar nu răspunse la întrebare.

— Ce găseşti amuzant? Cred că şi mama ta îl place.

— Zău că nu ştiu!

— O, sînt sigur de asta! Absolut sigur! Ce aranjament plăcut, nu? Două cupluri fericite – mama ta cu Tōji, tu cu mine.

Încercînd să pară cît mai inocent, îşi puse mîna peste a lui Akemi, care şi-o ţinea pe genunchi. Ea i-o dădu la o parte, afectată, dar gestul îl făcu pe Seijūrō şi mai îndrăzneţ. Cînd dădu să se ridice, el îi cuprinse talia subţire cu mîna şi o trase mai aproape.

— Nu fugi, spuse el. Nu-ţi fac nici un rău.

— Lasă-mă! protestă ea.

— Bine, dar numai dacă te aşezi din nou.

— Saké-ul… Mă duc să aduc nişte saké.

— Nu vreau saké.

— Dacă nu-l aduc, se supără mama.

— Mama ta e în camera cealaltă şi stă de vorbă cu Tōji.

El încercă să-şi frece obrazul de faţa ei plecată în jos, dar ea îşi întoarse capul şi strigă nebuneşte după ajutor:

— Mamă! Mamăăă!

El îi dădu drumul şi ea fugi în spatele casei. Seijūrō se simţea frustrat. Era singur, dar nu voia totuşi să o forţeze pe fată. Neştiind ce să facă, mîrîi cu voce tare:

— Eu plec acasă!

Străbătu coridorul exterior şi faţa-i era tot mai purpurie, cu fiecare pas pe care-l făcea.

— Stăpîne, unde mergeţi? Doar nu ne părăsiţi, nu?

Nu se ştie de unde, Okō apăru în spatele lui şi o luă la fugă pe hol. Cînd îl cuprinse cu braţul, el observă că părul îi era în ordine şi machiajul impecabil. Ea îl chemă şi pe Tōji în ajutor şi, împreună, reuşiră să-l convingă pe Seijūrō să se întoarcă şi să se aşeze. Okō aduse saké şi încercă să-l înveselească. Tōji o aduse şi pe Akemi înapoi în cameră. Cînd văzu cît era Seijūrō de plouat, îi aruncă un zîmbet.

— Akemi, toarnă-i Tînărului Stăpîn nişte saké.

— Da, mamă, încuviinţă ea ascultătoare.

— Vezi cum e, nu? spuse Okō. De ce i-o fi plăcînd să se poarte ca un copil?

— Acesta-i farmecul ei – e tînără, zise Tōji, împingîndu-şi perna de sub el mai aproape de masă.

— Dar a împlinit douăzeci şi unu de ani!

— Douăzeci şi unu? Nu credeam să aibă aşa mulţi. E atît de micuţă, arată de şaisprezece sau şaptesprezece ani!

Akemi se îmbujoră toată.

— Zău? zise ea. Asta mă face fericită, pentru că mi-ar plăcea să am toată viaţa şaisprezece ani. La şaisprezece ani mi s-a întîmplat ceva minunat.

— Ce?

— Oh, zise ea, apăsîndu-şi mîinile pe piept. Nu pot să spun chiar la toată lumea ce, dar mi s-a întîmplat. Cînd aveam şaisprezece ani. Ştiţi unde locuiam atunci? Era în anul bătăliei de la Sekigahara.

Okō îi spuse cu o privire ameninţătoare:

— Hai, moară stricată! Nu ne mai plictisi cu poveştile tale! Du-te şi adu-ţi *shamisen*-ul.

Vădit nemulţumită, Akemi se duse după instrument. După ce s-a întors, începu să cînte un cîntec, mai degrabă pentru ea decît pentru a-i distra pe oaspeţi.

“În seara asta,
Dacă va fi înnorat,
Să fie înnorat,
Ascunzînd luna
Văd numai printre lacrimile mele.”

Întrerupîndu-se, întrebă:
— Înţelegi, Tōji?
— Nu sînt sigur. Mai cîntă.

“Chiar pe cea mai întunecoasă noapte
Eu nu mă rătăcesc,
Dar, vai! Ce mult mă fascinezi!”

— Are totuşi douăzeci şi unu de ani, zise Tōji.
Seijūrō, care stătuse nemişcat cu fruntea în mîini, reveni din nou la viaţă:
— Akemi, hai să bem o ceşcuţă de saké în doi.
Îi întinse ceşcuţa şi i-o umplu. Bău tot conţinutul fără să clipească şi îi dădu imediat ceşcuţa să bea şi el. Oarecum surprins, Seijūrō îi spuse:
— Da’ văd că ştii să bei!
Terminîndu-şi porţia, el îi mai oferi una, pe care ea o acceptă şi o bău foarte repede. Aparent nemulţumită de dimensiunea ceştii, scoase una mai mare şi în următoarea jumătate de oră bău cot la cot cu el.
Seijūrō era de-a dreptul mirat. Iat-o, arată ca o fată de şaisprezece ani, cu buze ce par să nu fi fost sărutate vreodată şi cu nişte ochi în care se citea timiditatea, şi totuşi rezista la băutură ca un bărbat. Unde încăpea oare atîta băutură în corpul acela micuţ?
— Ar trebui să vă opriţi, îi spuse Okō lui Seijūrō. Copila este în stare să bea toată noaptea fără să se îmbete. Cel mai bun lucru ar fi să o lăsaţi să cînte la *shamisen*.
— Dar mă amuză! spuse Seijūrō de-a dreptul încîntat.
Sesizînd ceva ciudat în vocea lui, Tōji îl întrebă:

— Ţi-e bine? Sigur n-ai băut prea mult?

— Nu contează! Ia ascultă, Tōji, în noaptea asta s-ar putea să nu mă duc acasă.

— E în regulă! răspunse Tōji. Poţi să stai cîte nopţi doreşti, nu-i aşa, Akemi?

Tōji îi făcu cu ochiul lui Okō şi o conduse în altă cameră, unde începu să-i şoptească repede că în starea în care se află Tînărul Stăpîn va vrea desigur să se culce cu Akemi şi va ieşi scandal dacă Akemi îl refuză; dar, bineînţeles, sentimentele de mamă contează în cazuri ca acesta – sau, cu alte cuvinte, cît?

— Ei? întrebă Tōji brusc.

Okō îşi duse un deget la obrazul ei foarte pudrat şi se gîndi.

— Hotărăşte-te! o îndemnă Tōji.

Apropiindu-se de ea, îi spuse:

— Nu-i o partidă rea, să ştii. El este un profesor renumit de arte marţiale şi familia lui are o grămadă de bani. Tatăl lui a avut mai mulţi discipoli în ţară decît oricine altcineva. Şi, mai ales, încă nu e însurat. Din orice punct de vedere priveşti problema, este o ofertă atractivă.

— Păi, şi eu cred la fel, dar…

— Nici un „dar”. S-a făcut! Şi noi doi ne vom petrece noaptea împreună.

Lumina din cameră nu ardea şi Tōji se rezemă, ca din întîmplare, de umărul lui Okō. Exact în momentul acela, se auzi un zgomot puternic în camera alăturată.

— Ce-a fost asta? întrebă Tōji. Mai ai şi alţi clienţi?

Okō aprobă din cap, îşi apropie buzele umede de urechea lui şi îi şopti:

— Mai tîrziu.

Încercînd să se comporte normal, cei doi se întoarseră în camera lui Seijūrō. Era singur şi dormea.

Tōji ocupă camera alăturată şi se întinse pe o saltea din pai. Rămase aşa, bătînd cu degetele în *tatami*, în aşteptarea lui Okō. Ea nu mai apăru. În cele din urmă, îşi simţi pleoapele grele şi adormi. Se trezi destul de tîrziu în dimineaţa următoare, cu un aer supărat.

Seijūrō se sculase deja şi bea din nou în camera ce dădea spre rîu. Atît Okō, cît şi Akemi erau strălucitoare şi vesele, de parcă ar fi şi uitat de seara precedentă. Încercau să-i smulgă lui Seijūrō o promisiune.

— Deci, ne iei?

— Bine… Mergem. Pregătiţi nişte cutiuţe cu mîncare şi aduceţi saké.

Vorbeau despre piesa din repertoriul teatrului Kabuki, *Okuni*, care se juca pe malul rîului, în dreptul străzii Shijō. Era un dans nou, însoţit de cuvinte şi muzică, la mare modă în capitală. Fusese inventat de o fecioară pe nume Okuni, la templul Izumo şi, datorită faimei de care se bucurase, apăruseră multe imitaţii. În zona aglomerată de-a lungul rîului se aflau şiruri întregi de scene, unde trupe de interprete se întreceau care mai de care să atragă spectatori, dîndu-şi fiecare silinţa să se remarce printr-o anume particularitate, introducînd în repertoriu dansuri şi cîntece din provinciile din care veneau. Actriţele, în cea mai mare parte, îşi începuseră activitatea ca femei de noapte. O dată ajunse pe scenă, erau solicitate să danseze în unele dintre cele mai mari case din capitală. Multe dintre ele îşi luau nume de bărbaţi şi, îmbrăcate bărbăteşte, jucau şi roluri de războinici viteji.

Seijūrō rămase cu privirile aţintite afară. Sub micul pod de pe strada Sanjō femeile spălau rufele la rîu, iar pe pod treceau bărbaţi călare, încoace şi-ncolo.

— Nu sînt gata alea două? întrebă el iritat.

Trecuse deja de prînz. Pleoştit de băutură şi, sătul de atîta aşteptare, nu mai avea nici un chef de Kabuki.

Tōji, cătrănit încă din pricina nopţii trecute, nu era nici el în apele lui.

— E amuzant să ieşi cu femeile, bombăni el, dar de ce naiba tocmai cînd eşti gata de plecare ele încep brusc să se preocupe de coafură sau de felul în care şi-au legat *obi*-ul? Ce pacoste!

Gîndurile lui Seijūrō se îndreptară spre Şcoala lui. I se părea că aude zăngănitul săbiilor de lemn şi clămpănitul mînerelor de lănci. Ce-or fi zicînd studenţii de lipsa lui? Era absolut sigur că fratele lui mai mic, Denshichirō, l-a bodogănit dezaprobator.

— Tōji, spuse el, eu chiar n-am chef să le scot la Kabuki. Hai să plecăm acasă.

— După ce le-ai promis?

— Păi…

— Erau atît de emoţionate! Se vor înfuria dacă dăm înapoi. Mă duc şi le spun să se grăbească.

Mergînd pe coridor, Tōji aruncă o privire în camera în care erau împrăştiate lucrurile femeilor. Rămase surprins că nu o văzu pe nici una dintre ele.

— Unde-or fi? se întrebă el cu voce tare.

Nu erau nici în camera de alături. Mai încolo se mai afla o cămăruţă mică şi întunecoasă, umbrită şi mucedă, din care venea miros de aşternut. Tōji deschise uşa şi fu întîmpinat de un mîrîit supărat:

— Cine-i acolo?

Tōji făcu un pas îndărăt şi se uită mai atent în jur. Pardoseala era acoperită de rogojini zdrenţuite şi se deosebea de celelalte camere din faţă ca noaptea de zi. Întins pe jos, cu mînerul sabiei aruncat neglijent peste burtă, se afla un samurai neîngrijit. Îmbrăcămintea şi tot aspectul lui dădeau impresia că ar fi un *rōnin*, unul dintre cei pe care-i vezi deseori hoinărind pe străzi sau pe poteci, fără nici o treabă. Tălpile lui murdare îl uimiră pur şi simplu pe Tōji. Nu făcu nici un efort să se ridice. Rămase acolo încremenit.

Tōji spuse:

— O, îmi pare rău! N-am ştiut că mai este un oaspete aici.

— Nu sînt oaspete! strigă bărbatul cu privirile îndreptate spre tavan.

Mirosea a saké şi cu toate că Tōji nu avea nici cea mai vagă idee cine putea fi, simţi imediat că nu vrea să mai aibă de-a face cu el.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, zise el repede, dînd să plece.

— Ia ascultă! îl apostrofă omul, brutal, ridicîndu-se puţin, închide uşa după tine!

Uimit de asprimea tonului, Tōji făcu ce i se spuse şi plecă.

Okō luă imediat locul lui Tōji. Îmbrăcată impresionant, era clar că vrea să facă pe marea doamnă. I se adresă lui Matahachi de parcă alinta un copil:

— Ei hai, de ce eşti aşa de supărat?

Akemi, care era în spatele mamei ei, întrebă:

— De ce nu vii şi tu cu noi?

— Unde?

— Să vedem piesa de Kabuki, *Okuni*.

Gura lui Matahachi se strîmbă de repulsie:

— Ce soţ mai e şi ăla care acceptă să fie văzut în compania unui bărbat ce umblă după nevasta lui? întrebă el cu amărăciune.

Okō îşi schimbă imediat atitudinea, de parcă i s-ar fi aruncat cu apă rece în faţă.

— Ce vrei să spui? Insinuezi că e ceva între mine şi Tōji?

— Cine a zis aşa ceva?

— Tu, adineauri.

Matahachi tăcu.

— Şi mai zici că eşti bărbat!

Deşi îi aruncă în faţă cuvintele cu dispreţ, Matahachi rămase mai departe tăcut şi ursuz. Mi se face greaţă cînd te văd! spuse ea, prinzînd momentul prielnic. Eşti întotdeauna gelos de pomană! Hai, Akemi. Hai să nu ne mai pierdem timpul cu nebunul ăsta.

Matahachi se întinse şi o apucă de poalele chimonoului.

— Zici că-s nebun? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu soţul tău?

Okō se eliberă din strînsoarea lui.

— Şi de ce nu? spuse ea cu răutate. Dacă îmi eşti soţ, de ce nu te comporţi ca atare? Cine te ţine pe mîncare, trîntor ce eşti!

— Eii!

— N-ai mai cîştigat mare lucru de cînd am plecat din provincia Omi. Nici de mine nu te mai atingi, îţi bei doar saké-ul şi trîndăveşti. De ce te plîngi?

— Ţi-am spus că o să-mi caut ceva de lucru. Ţi-am spus că o să car pietre pentru castel, dar nu ţi-a convenit. Spui că nu poţi mînca asta, că nu poţi îmbrăca aia, că nu poţi trăi într-o căsuţă murdară – nu se mai sfîrşesc lucrurile pe care nu le poţi suporta. În loc să mă laşi să încep o muncă cinstită, ai deschis mizeria asta de ceainărie. Ei, gata! Am zis, gata!

Începu să tremure de nervi.

— Gata, ce?

— Gata cu magazinul ăsta al tău.

— Şi dacă te ascult, mîine ce mai mîncăm?

— Pot să muncesc ca să avem din ce trăi, chiar de-ar fi să car bolovani. Pot şi eu să întreţin trei persoane.

— Dacă eşti atît de dornic să cari bolovani sau să tai lemne, n-ai decît! De ce nu pleci? Du-te, munceşte, dar atunci nu mai ai ce căuta aici! Trăieşte singur! Nenorocirea este că te-ai născut

prostănac şi prostănac ai rămas. Ar fi trebuit să stai la Mimasaka! Crede-mă, nu te rog să rămîi. Eşti liber să pleci cînd doreşti!

În timp ce Matahachi făcea un efort teribil să-şi stăpînească lacrimile, Okō şi Akemi îi întoarseră spatele. Şi după ce ele dispărură din raza lui vizuală, el tot îşi mai ţinea privirile aţintite spre uşă. Cînd Okō îl ascunsese la ea acasă, lîngă dealul Ibuki, se considerase norocos că a găsit pe cineva care să-l iubească şi să aibă grijă de el. Acum se gîndea că l-ar fi putut captura duşmanul. Oare cum era mai bine? Să fii prizonier sau să devii căţeluşul unei văduve capricioase, încetînd să mai fii bărbat? Ar fi fost mai rău să se ofilească în temniţă decît să sufere aici în întuneric, să fie ţinta constantă a dispreţului unei femei afurisite? Îşi pusese mari speranţe în viitor, dar se lăsase tîrît de lepădătura asta cu faţa ei pudrată şi cu senzualitatea ei lascivă.

— Tîrfă!

Matahachi tremura de furie.

— Tîrfă ordinară!

Lacrimile îi izvorau din adîncul inimii. De ce, de ce nu s-o fi întors el la Miyamoto? De ce nu s-o fi întors la Otsū? Mama lui era la Miyamoto. Sora lui de asemenea, şi soţul surorii lui, şi unchiul Gon. Toată lumea se purtase atît de frumos cu el.

Probabil clopotul de la templul Shippōji bate şi astăzi, ca în fiecare zi, nu? Rîul Aida îşi urmează cursul ştiut, florile cresc pe malul rîului şi păsărelele anunţă venirea primăverii.

— Ce prost sînt! Ce prost nebun şi cretin! Matahachi îşi dădea cu pumnii în cap.

Afară, mama, fiica şi cei doi musafiri de peste noapte porniră veseli pe stradă, discutînd vioi.

— Parcă-i primăvară.

— Trebuie să vină. Sîntem deja în martie.

— Se spune că în curînd va veni shōgunul în capitală. Dacă da, atunci voi două o să faceţi o grămadă de bani.

— Oh, nu, sînt sigură că nu.

— De ce? Samurailor din Edo nu le place să se distreze?

— Sînt prea stîngaci…

— Mamă, muzica aceea nu este pentru Kabuki? Aud clopote. Şi un flaut.

— Ascultaţi la copila asta! Întotdeauna e aşa. Se şi crede la teatru!

— Mamă, se aude!

— Lasă asta! Ia tu pălăria Tînărului Stăpîn!

Paşii şi vocile se îndreptau spre Yomogi. Matahachi, cu ochii încă roşii de furie, aruncă o privire pe fereastră şi-i privi pe cei patru fericiţi. Priveliştea îl umili atît de tare, încît se aruncă iar pe *tatami*, blestemîndu-şi zilele.

„Ce dracu faci aici? N-ai pic de mîndrie? Cum poţi lăsa lucrurile să meargă astfel? Idiotule! Fă ceva!” Vorbea cu el însuşi, iar furia faţă de Okō era eclipsată doar de indignarea pe care o simţea vizavi de propria lui slăbiciune şi laşitate.

„Ea a zis să pleci. Ei bine, pleacă! La ce naiba mai stai aici să scrîşneşti din dinţi! Ai doar douăzeci şi doi de ani. Eşti încă tînăr. Pleacă şi apucă-te de ceva!”

Simţea că nu mai rezistă nici măcar un minut în casa aceea goală şi tăcută şi totuşi, dintr-un motiv oarecare, nu putea pleca. Îl durea capul din cauza stării de confuzie în care se afla. Îşi dădea seama că şi-a pierdut şi facultatea de a gîndi din cauza modului său de viaţă din ultimii cîţiva ani. Cum de-a suportat? Femeia lui îşi petrecea serile distrînd alţi bărbaţi, vînzîndu-le lor farmecele cu care îl acaparase pe el. Nu putea dormi nopţile şi ziua se simţea prea abătut ca să fie în stare să iasă din casă. Dacă rămînea să clocească în camera aceea întunecată, nu-i rămînea altceva decît băutura.

„Şi toate astea”, se gîndi el, „numai din cauza tîrfei ăsteia bătrîne!”

Era dezgustat de propria-i persoană. Ştia că singura cale de a ieşi din agonie era să dea un picior la toate şi să se reîntoarcă la aspiraţiile lui din tinereţe. Trebuia să găsească drumul pe care l-a pierdut.

Şi totuşi… totuşi…

O atracţie misterioasă îl ţintuia locului. Ce vrajă nenorocită îl ţinea acolo? Era femeia un demon deghizat? Ea-l înjura, îl îndemna să plece, îi spunea că nu-i decît o povară şi apoi, în toiul nopţii, se topea ca mierea şi-i zicea că totul a fost o glumă, că n-a vrut să-l jignească. Şi chiar dacă ea avea aproape patruzeci de ani, buzele acelea… buzele acelea roşii care erau la fel de atrăgătoare ca şi ale fiicei ei.

Totuşi, nu aceasta era problema. Analizînd bine situaţia, Matahachi îşi dădu seama că nu avea curajul să le lase pe Okō şi pe Akemi să-l vadă trudind ca zilier. Se lenevise şi se prostise;

era o deosebire ca de la cer la pămînt între tînărul îmbrăcat în mătase, capabil să distingă saké-ul de Nada de o fiertură oarecare numai gustîndu-l, şi necioplitul de Matahachi care luptase la Sekigahara. Nenorocirea era că, trăind aceşti ani alături de o femeie mai bătrînă decît el, aceasta îi furase tinereţea. Era tînăr ca ani, dar la minte – un destrăbălat şi un veninos leneş şi irascibil. „Dar am s-o fac! îşi jură el. Plec în clipa asta!” Dîndu-şi un ultim pumn, supărat, în cap, sări în picioare şi strigă:

— Plec de aici chiar azi!

Auzindu-şi vocea, îl cuprinse deznădejdea că nu era nimeni în jur care să-l reţină, nimic care să-l lege de această casă. Singurul lucru care îi aparţinea şi pe care nu-l putea părăsi era sabia pe care şi-o băgă repede în *obi*. Muşcîndu-şi buzele, zise hotărît:

— În fond, sînt bărbat!

Ar fi putut ieşi pe uşa din faţă, rotindu-şi sabia în aer ca un general victorios, dar, în virtutea obiceiului, sări în sandalele murdare şi ieşi pe uşa de la bucătărie.

Toate bune pînă aici. A ieşit pe uşă! Şi mai departe? Picioarele i se opriră. Rămase nemişcat în adierea rece a începutului de primăvară. Nu lumina orbitoare îl împiedica să se mişte. Întrebarea era încotro să o ia?

În clipa aceea, lumea i se păru lui Matahachi o mare întinsă şi agitată în care nu exista nimic de care să te poţi agăţa. În afară de Kyoto, experienţa lui se limitase numai la viaţa de la ţară şi la o singură bătălie. Pe cînd îşi frămînta mintea ca să-şi înţeleagă situaţia, un gînd subit îl făcu să o tulească înapoi, ca un căţeluş, prin uşa bucătăriei.

„Am nevoie de bani”, îşi zise. „Trebuie să am nişte bani la mine.”

Se duse drept în camera lui Okō şi cotrobăi prin toate cutiile ei de toaletă, în oglindă, în scrin, peste tot unde-şi putea imagina că ţine banii. Scotoci peste tot, dar nu găsi nici un ban. Trebuia să-şi închipuie că Okō nu era genul de femeie care să nu-şi ia măsuri de precauţie.

Matahachi se prăbuşi cuprins de disperare peste hainele aruncate pe jos. Parfumul lui Okō persista ca o pîclă groasă în lenjeria ei roşie de mătase, în *obi*-ul ei de Nishijin şi în chimonoul vopsit cu vopsea de Momoyama. Acum, se gîndi el, o fi ajuns

deja la teatrul în aer liber de pe malul rîului şi priveşte dansul Kabuki, cu Tōji alături. În faţa ochilor lui plutea imaginea pielii ei albe şi a chipului excitant de vampă.

— Tîrfa naibii! strigă el.

Gîndurile amare, ucigaşe îi veneau din rărunchi.

Apoi, dintr-o dată, îşi aminti de Otsū, o amintire dureroasă. Pe măsură ce creştea numărul zilelor şi lunilor ce îi ţinuseră departe unul de altul, îşi dădea seama de puritatea şi devotamentul acelei fete care i-a promis că-l va aştepta. S-ar pleca cu plăcere în faţa ei şi ar ridica mîinile a implorare dacă ar şti că-l va ierta vreodată. Dar el a rupt-o cu Otsū, a părăsit-o într-un mod care nu i-ar mai permite să dea ochii cu ea.

„Şi totul numai de dragul acestei femei”, se gîndi el cu tristeţe. Acum, că era prea tîrziu, totul i se limpezise în minte; n-ar fi trebuit ca Okō să afle de existenţa lui Otsū. Cînd a auzit prima dată despre fată, Okō a zîmbit şi s-a prefăcut că nu-i pasă cîtuşi de puţin, dar, de fapt, o rodea gelozia. Apoi, ori de cîte ori se certau, aducea mereu vorba despre ea şi insista ca el să-i scrie şi să rupă logodna. Cînd el a cedat în cele din urmă insistenţelor ei, a ţinut, cu neobrăzare, să scrie şi ea cîteva rînduri cu mîna ei de femeie şi a trimis misiva fără pic de jenă, prin curier.

— Ce-o fi crezînd Otsū despre mine? gemu Matahachi plin de regrete.

Îi veni în minte chipul ei inocent şi copilăros – un chip plin de reproş. Revăzu cu ochii minţii rîul şi munţii din Mimasaka. Îi venea s-o strige pe mama lui, să-şi cheme rudele. Ei fuseseră atît de buni. Pînă şi pămîntul de acolo i se părea acum bun şi alinător.

„Nu mă mai pot întoarce niciodată acasă”, se gîndi el. „Am dat totul la o parte pentru… pentru…” Cuprins de un nou acces de furie, scoase toate hainele lui Okō din scrin şi le sfîşie, împrăştiind fîşiile şi bucăţelele prin toată casa.

Deodată, îşi dădu seama că era cineva la uşa din faţă.

— Scuzaţi-mă, rosti o voce. Sînt de la Şcoala Yoshioka. Tînărul Stăpîn şi Tōji sînt aici?

— De unde să ştiu? răspunse Matahachi morocănos.

— Trebuie să fie aici! Ştiu că nu-i frumos să-i deranjez dacă au plecat să se distreze, dar s-a întîmplat ceva deosebit de important. Este în joc renumele familiei Yoshioka.

— Pleacă! Nu mă plictisi!

— Vă rog, nu puteţi să le transmiteţi măcar un mesaj? Vă rog să le spuneţi că a apărut la şcoală un războinic pe nume Miyamoto Musashi şi că nici unul dintre ai noştri nu-i mai bun decît el. Aşteaptă să se întoarcă Tînărul Stăpîn şi refuză să se mişte de-acolo pînă nu dă ochii cu el. Vă rog să-i spuneţi să se grăbească acasă!

— Miyamoto? Miyamoto?

Roata norocului

A fost o zi ruşinoasă pe care Şcoala Yoshioka nu o va uita în veci. Nu se mai întîmplase niciodată pînă acum ca acest centru prestigios de arte marţiale să fie complet umilit.

Cei mai înflăcăraţi discipoli ai Şcolii stăteau acolo, cuprinşi de o profundă disperare, cu feţele alungite şi articulaţiile degetelor albite, semn al disperării şi frustrării. Un grup mare se afla în anticamera cu pardoseală din lemn, grupuri mai mici în celelalte camere. Era pe înserat, cînd de obicei se îndreptau spre casă sau spre un local. Nimeni nu schiţa vreun gest de plecare. Tăcerea mormîntală era întreruptă doar de zăngănitul ocazional al porţii principale.

— El e?

— S-a întors Tînărul Stăpîn?

— Nu, nu încă.

Răspunsul venea de la un bărbat care-şi petrecuse jumătate din după-amiază rezemînd deznădăjduit un stîlp de la intrare.

De cîte ori se întîmpla lucrul acesta, bărbaţii cădeau şi mai adînc în butoiul cu melancolie. Se auzea plescăit de limbi descurajate şi ochii străluceau de lacrimi patetice.

Ieşind din camera din spate, doctorul îi spuse celui de la intrare:

— Înţeleg că Seijūrō nu e aici. Nu ştii unde este?

— Nu. Au plecat să-l caute. Probabil că va veni în curînd.

Doctorul dădu din umeri şi plecă.

Candela de pe altarul templului din faţa şcolii, închinat zeului Hachiman, era înconjurată de un nimb sinistru.

Nimeni n-ar fi putut să nege că fondatorul şi primul maestru, Yoshioka Kempō, era cu mult mai însemnat decît Seijūrō sau fratele lui mai mic. Kempō îşi începuse viaţa ca negustor, ca vopsitor de materiale, dar repetînd mereu mişcările cerute de vopsit, îi venise ideea cum să mînuiască, în alt fel, sabia scurtă. După ce a învăţat de la unul din cei mai pricepuţi samurai să mînuiască halebarda şi după ce a studiat cele Opt Stiluri Kyoto

de mînuire a sabiei, el şi-a creat un stil complet personal. Tehnica lui de folosire a sabiei scurte a fost apoi preluată de shōgunii Ashikaga, care i-au cerut să devină profesor oficial. Kempō a fost un mare maestru, a cărui inteligenţă îi egala măiestria.

Deşi fiii lui, Seijūrō şi Denshichirō, primiseră aceeaşi instruire riguroasă ca şi tatăl lor, faptul că-i moşteneau bogăţia şi faima, după părerea unora, fusese cauza slăbiciunii lor. Lui Seijūrō i se spunea de obicei „Tînărul Stăpîn”, dar el, de fapt, nu ajunsese niciodată la performanţa ce i-ar fi îndreptăţit numele de urmaş. Studenţii veneau la această şcoală pentru că, sub îndrumarea lui Kempō, stilul Yoshioka dobîndise o asemenea faimă, încît numai simpla intrare aici îi făcea să fie recunoscuţi în lume drept războinici destoinici.

După căderea shōgunatului Ashikaga, cu trei decenii în urmă, Casa Yoshioka nu mai fusese subvenţionată oficial, dar cumpătatul Kempō reuşise să adune în timpul vieţii o bogăţie considerabilă. În plus, mai avea şi clădirea cea mare de pe strada Shijō, cu studenţi mai mulţi decît oricare altă şcoală din Kyoto – cel mai mare oraş din ţară. Dar, în realitate, clasificarea acestei şcoli în topul lumii samurailor era doar o chestiune de aparenţe.

Lumea de dincolo de pereţii mari şi albi se schimbase mult, mai mult decît îşi închipuiau cei dinăuntru. Ani în şir ei se lăudaseră, trîndăviseră şi chefuiseră, iar timpul trecuse pe lîngă ei. Ochii le fuseseră deschişi astăzi de o înfrîngere ruşinoasă în faţa unui războinic necunoscut, de la ţară.

Puţin înainte de prînz, venise la *dōjō* unul din servitori şi îi anunţase că se află la uşă un bărbat ce-şi spunea Musashi şi cerea să fie primit. Întrebat ce fel de individ era, servitorul răspunse că e *rōnin*, originar din Miyamoto, provincia Mimasaka, avea douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani, înalt de peste un metru şaptezeci şi cam ursuz. Părul, nepieptănat de cel puţin un an, îi era prins la spate într-un smoc roşiatic şi hainele erau prea murdare ca să-şi dea seama dacă sînt maro sau negre, cu model sau fără model. Servitorul, admiţînd că s-ar putea să greşească, considera că omul pare totuşi să aibă ceva deosebit. În spate ducea un sac din împletituri de piele, unul din cele numite de războinici „sac de studiu” şi asta însemna, probabil, că era un *shugyōsha*, adică un samurai – şi sînt mulţi de aceştia

în zilele noastre – care umblă de colo-colo, devotîndu-şi fiecare clipă trează studiului artei mînuirii armelor. Totuşi, după părerea servitorului, acest Musashi nu avea ce căuta la Şcoala Yoshioka.

Dacă omul ar fi cerut pur şi simplu de mîncare, n-ar fi fost nici o problemă. Dar cînd cei de acolo aflară că intrusul de la ţară venise pînă la poarta cea mare ca să-l provoace la încăierare pe renumitul Yoshioka Seijūrō, izbucniră într-un rîs zgomotos. Unii fură de părere că ar trebui izgonit fără alte comentarii, alţii considerară însă că ar trebui să afle mai întîi ce stil practică, precum şi numele profesorului.

Servitorul, la fel de amuzat ca şi ceilalţi, plecă şi se întoarse să le comunice că, în copilărie, vizitatorul învăţase de la tatăl său să mînuiască măciuca şi apoi mai deprinsese cîte ceva de la samuraii care au trecut prin sat. Plecase de acasă la şaptesprezece ani din „motive pur personale” şi îşi petrecuse următorii trei ani afundat în studiu. În ultimul an stătuse singur în munţi, cu copacii şi duhurile munţilor drept unici dascăli. Drept urmare, el nu putea pretinde că are un anume stil şi nici nu putea numi un profesor. Dar spera ca pe viitor să stăpînească învăţăturile lui Kiichi Hōgen, aspectele esenţiale ale celor Opt Stiluri Kyoto şi să-l concureze pe Yoshioka Kempō prin crearea propriului său stil, pe care se hotărîse deja să-l numească Stilul Miyamoto. În ciuda nenumăratelor sale cusururi, aceasta era ţinta pe care dorea din tot sufletul să o atingă.

Servitorului i se păruse un răspuns cinstit şi sincer, dar bărbatul avea un puternic accent de ţăran şi se împleticea la fiecare cuvînt. Servitorul se simţi obligat să le ofere ascultătorilor o mică imitaţie, provocînd o nouă explozie de rîs.

Probabil că omul nu era în toate minţile. Curată nebunie din partea lui să declare că ţinta lui era să-şi creeze un stil personal. Învăţăceii îl trimiseră iar pe servitor să-l întrebe, de data aceasta, dacă stabilise să vină cineva să-i ia cadavrul după încăierare.

La acestea, Musashi răspunse:

— Dacă, din întîmplare, voi fi ucis, puteţi să-mi aruncaţi cadavrul pe muntele Toribe sau în rîul Kamo, împreună cu gunoaiele. În orice caz, vă promit că nu vă voi trage la răspundere.

De data aceasta răspunsul lui fusese clar rostit, mărturisi servitorul, nu mai avu nimic din stîngăcia celor dinainte.

După o clipă de ezitare, cineva zise:

— Lăsaţi-l să intre!

Aşa începu totul şi discipolii crezură că o să-l taie bucăţele pe noul venit şi apoi îl vor arunca afară. La prima încăierare, însă, primul învins a fost chiar campionul Şcolii. Braţul i-a fost retezat şi doar o bucăţică de piele mai ţinea încheietura mîinii de antebraţ.

Acceptară unul cîte unul provocarea străinului şi toţi fură înfrînţi în mod umilitor. Cîţiva fură grav răniţi şi de pe sabia de lemn a lui Musashi picura sînge. După a treia pierdere, starea de spirit a discipolilor se schimbă total. Chiar dacă urmau să moară pînă la ultimul, nu aveau de gînd să-l lase pe acel barbar să mai scape cu viaţă, luînd cu el onoarea Şcolii Yoshioka.

Musashi însuşi puse capăt măcelului. Provocarea îi fusese acceptată şi nu avea nici un fel de remuşcări pentru răniţi şi morţi, dar îi anunţă:

— N-are nici un rost să continuăm pînă nu se întoarce Seijūrō.

Refuză să mai lupte cu ei. Neexistînd altă alternativă, la cererea lui fu dus într-o cameră ca să aştepte. Abia atunci îi dădu unuia dintre ei prin minte să cheme doctorul.

Imediat după plecarea doctorului, vocile care strigau numele a doi dintre răniţi atraseră o grămadă de bărbaţi în camera din spate. Se adunară în jurul celor doi samurai nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Erau pămîntii la faţă şi fără suflare. Muriseră amîndoi.

Paşi grăbiţi trecură prin *dōjō* şi se îndreptară spre încăperea în care se aflau morţii. Învăţăceii le făcură loc lui Seijūrō şi lui Tōji să treacă. Erau amîndoi atît de albi la faţă, de parcă tocmai ieşiseră de sub o cascadă de gheaţă.

— Ce se petrece aici? întrebă Tōji. Ce înseamnă toate astea? Era morocănos, ca de obicei.

Un samurai furios, îngenuncheat lîngă perna unuia dintre camarazii săi morţi, îl fixă pe Tōji cu nişte ochi din care scăpărau scîntei:

— Tu ar trebui să ne explici ce se întîmplă. Tu eşti cel care-l ia pe Tînărul Stăpîn la chefuri. Ei bine, de data aceasta ai încurcat-o!

— Ţine-ţi limba sau ţi-o tai!

— Pe cînd trăia Maestrul Kempō, nu trecea o zi fără ca el să intre în *dōjō*.

— Şi ce-i cu asta? Tînărul Stăpîn a vrut şi el să se mai înveselească, aşa că ne-am dus să vedem o piesă Kabuki. Cum poţi vorbi aşa în prezenţa lui? Cine te crezi?

— Îi trebuie o noapte întreagă să vadă o piesă? Cred că Maestrul Kempō se răsuceşte în mormînt.

— Ajunge! strigă Tōji, năpustindu-se asupra individului.

Pe cînd ceilalţi săriră să-i despartă şi să-i potolească pe cei doi, o voce plină de durere încerca să înăbuşe scandalul:

— Ce rost mai are să vă ciorovăiţi dacă s-a întors Tînărul Stăpîn? Lui îi revine acum sarcina să răscumpere reputaţia Şcolii. Nu se poate ca *rōnin*-ul să plece viu de-aici.

Cîţiva dintre răniţi ţipau şi se zvîrcoleau pe jos. Agitaţia lor era un reproş grăitor adus celor ce nu avuseseră de înfruntat sabia lui Musashi.

Pentru un samurai al acelei epoci, cel mai important lucru din lume era onoarea. Samuraii se luptau de fapt unii cu alţii pentru a vedea care-şi dă primul viaţa pentru ea. Guvernul fusese pînă nu de mult prea ocupat cu războaiele lui ca să fie în stare să elaboreze un sistem administrativ adecvat unei ţări paşnice; chiar şi în Kyoto se aplicau la întîmplare legi neclare. Cu toate acestea, accentul pe care clasa războinicilor îl punea pe onoarea personală era respectat şi de săteni, şi de orăşeni, în aceeaşi măsură şi-şi avea rolul lui bine determinat în păstrarea păcii. Un consens general cu privire la ceea ce înseamnă comportare demnă şi ce nu, făcuse posibilă autoguvernarea chiar în prezenţa unor legi neadecvate.

Bărbaţii de la Şcoala Yoshioka, deşi necultivaţi, nu erau chiar nişte degeneraţi neruşinaţi. Revenindu-şi după şocul iniţial al înfrîngerii, primul lucru la care gîndiră a fost onoarea. Onoarea Şcolii, onoarea stăpînului, propria lor onoare.

Lăsînd la o parte animozităţile personale, în jurul lui Seijūrō se adună un grup mare de bărbaţi pentru a stabili ce aveau de făcut. Din nefericire, în ziua aceea, mai mult ca niciodată, Seijūrō n-avea deloc chef de luptă. În clipa în care el ar fi trebuit să fie în forma cea mai grozavă, se simţea mahmur, slab şi epuizat.

— Unde-i omul? întrebă, prinzîndu-şi în sus mînecile chimonoului cu o curea din piele.

— În cămăruţa de lîngă salonul de primire, spuse unul dintre novici, arătînd cu degetul spre partea cealaltă a grădinii.

— Cheamă-l! ordonă Seijūrō. Îşi simţea gura uscată din pricina tensiunii. Se aşeză pe locul stăpînului – un podium mic – gata să primească salutul lui Musashi. Alegînd una din săbiile din lemn oferite de discipolii săi, o ţinea lîngă el, cu vîrful îndreptat în sus.

Trei sau patru bărbaţi preluară ordinul şi erau gata să plece, dar Tōji şi Ryōhei le spuseră să aştepte.

Urmară şuşoteli febrile, departe de urechile lui Seijūrō. Ele se concentrau în jurul lui Tōji şi a altor discipoli mai vechi ai şcolii. Nu după multă vreme li se alăturară şi membri ai familiei şi cîţiva vasali. Se adunaseră atît de mulţi, încît fură nevoiţi să se împartă în grupuri. Deşi încinsă, controversa fu rezolvată într-un timp relativ scurt.

Cei mai mulţi, nu doar preocupaţi de soarta Şcolii, ci şi perfect conştienţi de lipsurile lui Seijūrō ca luptător, ajunseră la concluzia că nu era deloc înţelept să-l lase să-l înfrunte pe Musashi singur, atunci şi acolo. Cu cei doi morţi şi alţi cîţiva răniţi, dacă Seijurō ar fi fost învins, soarta Şcolii ar fi devenit extrem de gravă. Era un risc prea mare.

Opinia nerostită a majorităţii bărbaţilor de acolo era că ar fi avut mai puţine motive de îngrijorare dacă Denshichirō ar fi de faţă. Considerau că el ar fi fost mai potrivit decît Seijūrō pentru a continua opera tatălui său, dar, fiind al doilea fiu, fără responsabilităţi prea mari, era un tip fluşturatic. În dimineaţa aceea plecase de acasă cu prietenii spre Ise, fără să se sinchisească măcar să lase vorbă cînd se întoarce.

Tōji se apropie de Seijūrō şi îi spuse:

— Am ajuns la o concluzie.

Pe măsură ce Seijūrō asculta ceea ce i se spunea în şoaptă, indignarea i se citea tot mai pronunţat pe chip pînă cînd, în cele din urmă, izbucni într-un acces de furie necontrolată:

— Să-l păcălim?

Tōji încercă să-i facă semn din ochi să tacă, dar Seijūrō nu era de potolit.

— Nu pot fi de acord cu aşa ceva! E o laşitate. Ce se întîmplă dacă începe să circule zvonul că cei de la Şcoala Yoshioka au

fost atît de speriaţi de un războinic necunoscut, încît s-au ascuns, iar lui i-au întins o cursă?

— Potoleşte-te, îl imploră Tōji, dar Seijūrō continua să protesteze.

Acoperindu-i vocea, Tōji rosti tare:

— Lasă-l în seama noastră! Avem noi grijă!

Seijūrō nici nu voia să audă.

— Crezi că eu, Yoshioka Seijūrō, mă voi lăsa învins de acest Musashi sau cum naiba l-o fi chemînd?

— Ah, nu, nu despre asta-i vorba, minţi Tōji. Dar nu vedem ce onoare ai cîştiga prin înfrîngerea lui. La poziţia ta, nu se face să accepţi provocarea unui vagabond neruşinat ca ăsta. Şi apoi nu văd de ce să afle cineva din afara casei despre asemenea lucruri, nu-i aşa? Un singur lucru contează: să nu-l lăsăm să ne scape viu.

În timp ce ei discutau în contradictoriu, numărul celor din încăpere se reduse la jumătate. Dispărură pe furiş, ca nişte pisici, în grădină, spre uşa din spate şi în camerele interioare, topindu-se în întuneric aproape pe nesimţite.

— Stăpîne, nu mai putem amîna, spuse Tōji cu fermitate şi suflă în lampă. Slăbi sabia în teacă şi îşi ridică mînecile chimonoului.

Seijūrō rămase aşezat. Deşi într-o oarecare măsură se simţea uşurat că nu trebuie să lupte cu străinul, nu era deloc bucuros. Îşi dădea şi el seama că discipolii nu prea aveau încredere în îndemînarea lui. Se gîndea la cît de mult neglijase să exerseze de cînd murise tatăl său şi gîndul acesta îl întrista.

În casă se făcuse rece şi linişte, ca pe fundul unei fîntîni. Incapabil să stea locului, Seijūrō se ridică şi se duse lîngă fereastră. Prin uşile acoperite cu hîrtie ale camerei ce i se dăduse lui Musashi, vedea pîlpîirea slabă a opaiţului.

Era singura lumină care mai ardea.

Mai erau şi alţi ochi care priveau într-acolo. Atacanţii cu săbiile la pămînt, în faţa lor, îşi ţineau respiraţia, atenţi la orice zgomot care le putea servi drept indiciu a ceea ce avea de gînd să facă Musashi.

Cu toate defectele lui, Tōji fusese educat ca un samurai adevărat. Încerca cu disperare să-şi imagineze de ce era în stare Musashi.

— E complet necunoscut în capitală, dar e un mare luptător. Oare stă el liniştit în camera aceea? Noi ne-am apropiat destul de încet, dar cu atîta lume pe capul lui, trebuie să-şi fi dat seama că i se coace ceva. Orice războinic care vrea să-şi salveze viaţa observă asemenea lucruri. Altfel ar fi fost mort de mult.

Hmm, poate a aţipit. Aşa s-ar părea. De fapt, a aşteptat cam mult.

Pe de altă parte, a dovedit deja că e deştept. Poate că stă gata de luptă, lăsînd special lumina aprinsă ca să ne ia prin surprindere, în aşteptarea primului atacant.

Asta trebuie să fie! Asta e !

Bărbaţii erau teribil de precauţi, pentru că ţinta intenţiilor lor criminale era la fel de dornică să-i măcelărească. Schimbau priviri, întrebîndu-se din ochi cine va fi primul care va ataca, riscîndu-şi viaţa.

În cele din urmă, vicleanul Tōji, care se afla în dreptul camerei lui Musashi, strigă:

— Musashi! Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atît de mult! Pot să te văd o clipă?

Neprimind nici un răspuns, Tōji trase concluzia că Musashi era într-adevăr gata, aşteptînd atacul. Jurînd să nu-l lase să-i scape, Tōji făcu un semn spre dreapta şi apoi spre stînga, după care dădu cu piciorul în *shōji*. Scoasă din cadru de lovitura puternică, partea de jos a uşii alunecă spre interior, cam cu o jumătate de metru. La auzul zgomotului, bărbaţii care trebuiau să năvălească în cameră făcură un pas înapoi fără să vrea. Dar în cîteva secunde, cineva dădu semnalul de atac şi toate celelalte uşi ale camerei avură aceeaşi soartă.

— Nu-i aici!

— Camera e goală!

Vocile mai prinseră ceva curaj, dar parcă tot nu le venea să creadă. Musashi stătuse acolo doar cu cîtva timp în urmă, cînd cineva îi dusese lampa. Aceasta încă ardea, perna pe care şezuse mai era acolo, vasul cu jăratic mai avea încă foc în el, iar ceşcuţa cu ceai era neatinsă. Nici urmă de Musashi!

Unul dintre ei ieşi pe verandă şi îi anunţă şi pe ceilalţi că Musashi a întins-o. Elevii şi vasalii care se ascunseseră pe sub verandă şi prin alte părţi întunecoase se adunară laolaltă, bătînd pămîntul cu picioarele, furioşi şi înjurîndu-i pe cei care stătuseră

de pază la camera cea mică. Paznicii, însă, o ţineau una şi bună că Musashi n-a întins-o. S-a dus la toaletă cu o oră în urmă, dar s-a întors imediat în cameră. N-avea cum să fi ieşit de acolo fără să fie văzut.

— Vreţi să spuneţi că-i invizibil, ca vîntul? întrebă unul dintre ei plin de dispreţ.

Chiar în clipa aceea, unul care cotrobăise printr-un dulap din perete strigă:

— Ia uitaţi cum a scăpat! A smuls nişte scînduri din duşumea.

— N-a trecut mult de cînd i s-a potrivit lampa. Nu putea să ajungă prea departe!

— După el!

Dacă Musashi fugise într-adevăr, atunci era un laş! Gîndul acesta le dădu urmăritorilor un imbold la luptă, imbold care le lipsise ceva mai devreme. Se împrăştiară pe la toate porţile, cînd cineva strigă:

— Iată-l!

Aproape de poarta din dos, o siluetă se desprinse din umbră, traversă strada şi intră pe o alee întunecată de pe partea cealaltă. Alerga ca un iepure şi cînd ajunse în capătul aleii, o coti pe după zid. Doi sau trei studenţi îl ajunseră din urmă pe drumul dintre Kūyadō şi ruinele templului Honnōji, care arsese.

— Laşule!

— Fugi?

— După tot ce-ai făcut azi?

Răsună zgomot de încăierare, lovituri şi un urlet provocator. Cel capturat îşi recăpătase forţele şi se năpustise asupra atacanţilor.

Într-o clipă, cei trei care-l tîrîseră de guler fură doborîţi la pămînt. Sabia omului era gata-gata să se pogoare asupra lor, cînd un al patrulea veni în fugă şi le strigă:

— Staţi! E o greşeală! Nu pe el îl urmărim.

Matahachi îşi coborî sabia şi bărbaţii se ridicară în picioare.

— Da, ai dreptate! Nu e Musashi.

Pe cînd stăteau acolo, privind în gol perplecşi, îşi făcu apariţia şi Tōji.

— L-aţi prins? întrebă el.

— Nu, nu-i ăsta, nu e cel care ne-a provocat toate necazurile.

Tōji îl privi mai atent pe captiv şi zise uimit:

— Pe ăsta-l urmăreşti?
— Da. Îl cunoşti?
— L-am văzut chiar azi la ceainăria Yomogi.
Pe cînd ei îl priveau pe Matahachi atent şi bănuitor, acesta îşi aranja calm părul zbîrlit şi îşi netezea chimonoul.
— El este stăpînul de la Yomogi?
— Nu, stăpîna de acolo mi-a spus că nu e el. Pare să fie un fel de parazit pe seama ei.
— Pare, oricum, dubios. Ce făcea el la poartă? Spiona?
Dar Tōji pornise deja mai departe.
— Dacă ne pierdem timpul cu el, îl scăpăm pe Musashi. Împărţiţi-vă în grupuri şi daţi-i drumu'! Dacă nu reuşim altceva, măcar să aflăm unde stă.
Se auzi un murmur de aprobare şi plecară cu toţii. Cu faţa spre şanţul ce împrejmuia templul Honnōji, Matahachi rămase tăcut, cu capul plecat, pe cînd oamenii treceau pe lîngă el în fugă. Cînd se apropie şi ultimul, îl strigă.
Omul se opri şi îl întrebă:
— Ce vrei?
Îndreptîndu-se spre el, Matahachi îl întrebă:
— Cam cîţi ani avea omul acesta pe nume Musashi?
— De unde să ştiu eu?
— Era oare cam de vîrsta mea?
— Cam aşa ceva. Da.
— Este din satul Miyamoto, provincia Mimasaka?
— Da.
— Presupun că „Musashi” este o altă citire a caracterelor cu care el îşi scria numele de „Takezō”, nu-i aşa?
— De ce-mi pui întrebările astea? Îţi este prieten?
— Ah, nu. Mă întrebam şi eu.
— Altădată să nu te mai apropii de locurile care nu-s de nasul tău! Altfel s-ar putea să dai de belea într-o bună zi.
După ce avertiză, omul o întinse şi el.
Matahachi începu să se plimbe încet pe marginea şanţului cu apă, întunecat, şi din cînd în cînd mai arunca o privire stelelor. Nu părea să aibă vreo destinaţie anume.
— El e, sigur! Probabil şi-a schimbat numele în Musashi şi a devenit om de arme. Bănuiesc că s-a schimbat mult.

Îşi vîrî mîinile în *obi* şi începu să rostogolească o piatră, dînd în ea cu piciorul. De fiecare dată cînd o împingea, i se părea că-l vede pe Takezō în faţa lui.

— Nu e momentul potrivit, bombăni el. Mi-ar fi ruşine să mă vadă în halul în care sînt acum. Mai am destulă mîndrie ca să nu vreau să mă dispreţuiască... Dar dacă grupul acela de la Yoshioka îl ajunge din urmă, îl omoară cu siguranţă. Oare pe unde o fi? Aş vrea măcar să-l avertizez.

Întîlnire şi retragere

De-a lungul cărării pietruite ce duce la templul Kiyomizudera se afla un şir de case dărăpănate, cu acoperişurile din scîndură, aliniate ca nişte dinţi cariaţi şi atît de vechi, încît streşinile erau acoperite de muşchi. Sub soarele fierbinte al amiezii, strada mirosea a peşte fript pe cărbune.

O farfurie zbură prin uşa unei colibe şubrede şi se făcu ţăndări în mijlocul străzii. Un bărbat la vreo cincizeci de ani, aparent un artizan de condiţie bunicică, veni rostogolindu-se după ea. La cîţiva paşi se afla nevastă-sa, cu picioarele goale, cu părul ciufulit şi cu sînii atîrnîndu-i precum ugerul vacii.

— Ce zici, secătură? strigă ea ascuţit. Pleci, îţi laşi nevasta şi copiii să moară de foame şi apoi te tîrăşti înapoi ca un vierme!

Din casă se auzeau plînsetele copiilor şi în apropiere urla un cîine. Îl ajunse din urmă pe bărbat, îl prinse de moţ şi începu să dea în el.

— Unde crezi că o întinzi acum, prost bătrîn ce eşti?

Vecinii veniră în fugă, încercînd să restabilească ordinea.

Musashi zîmbi ironic şi o luă înapoi spre dugheana cu vase din ceramică. Chiar înainte de a începe scandalul de familie, stătuse ceva vreme afară şi privise vasele cu o fascinaţie copilărească. Cei doi bărbaţi dinăuntru nu-şi dădură seama de prezenţa lui. Ochii li se întoarseră la munca lor şi păreau una cu lutul. Concentrarea lor era maximă.

I-ar fi plăcut şi lui Musashi să lucreze cu argilă. Încă din copilărie îi plăcuse să meşterească obiecte cu mîinile lui şi socotea că trebuie să fie în stare să facă măcar un bol simplu, pentru ceai. Observînd cu cîtă stîngăcie îşi mişca degetele şi cum mînuia spatula, Musashi îşi dădu seama că se supraestimase.

— Cîtă tehnică pentru a face un obiect simplu, ca acesta! se minună el.

În ultima vreme admira profund munca altora. Constată că manifesta respect pentru tehnică, pentru artă, chiar pentru

iscusinţa de a realiza un lucru cît de simplu, mai ales dacă era vorba de o meserie pe care el nu o stăpînea.

Într-unul dintre colţurile atelierului, pe o tejghea mobilă făcută dintr-un panou vechi de uşă, se aflau şiruri întregi de farfurii, borcane, ceşcuţe pentru saké şi ulcioare. Erau vîndute ca suveniruri celor care mergeau sau se întorceau de la templu, pentru derizoria sumă de douăzeci sau treizeci de bănuţi. Simplitatea bordeiului din scînduri contrasta puternic cu seriozitatea cu care olarii îşi vedeau de treabă. Musashi se întreba dacă au întotdeauna ce mînca. După toate aparenţele, viaţa nu e chiar atît de uşoară precum părea.

Contemplînd îndemînarea, concentrarea, devotamentul dovedit chiar şi pentru articole ieftine ca acestea, Musashi simţea că mai are cale lungă pînă să atingă nivelul de perfecţiune la care aspira ca om de arme. Gîndul care-l frămînta era serios: în ultimele trei săptămîni vizitase şi alte binecunoscute centre de instruire din Kyoto, în afară de Şcoala Yoshioka, şi începuse să se întrebe dacă nu cumva devenise prea pretenţios cu el însuşi de cînd fusese închis la Himeji. Se aşteptase să găsească oraşul Kyoto plin de oameni care stăpîneau bine artele marţiale. Era, la urma urmei, capitala imperială şi fostul sediu al shōgunatului Ashikaga, şi era de multă vreme cunoscut ca un loc în care se adună generali renumiţi şi războinici legendari. În timpul şederii lui acolo, însă, nu găsise nici măcar un centru de instruire căruia să-i fie recunoscător pentru ce ar fi putut învăţa. În schimb, avusese parte numai de dezamăgiri. Deşi cîştigase întotdeauna în încăierări, încă nu-şi dădea seama dacă lucrul acesta se întîmpla pentru că era el prea bun sau pentru că rivalii lui erau prea slabi. În ambele cazuri, dacă samuraii pe care îi întîlnise reprezentau clasa războinicilor, atunci vai de soarta ţării!

Încurajat de succesele obţinute, ajunsese să se mîndrească cu îndemînarea lui. Dar acum, că îşi amintise cît este de periculoasă vanitatea, se dojeni singur. În minte se plecă cu profund respect în faţa bătrînilor olari mînjiţi de lut şi o luă pe panta abruptă spre templul Kiyomizudera.

Nu apucase să ajungă prea departe cînd auzi o voce adresîndu-i-se:

— Hei, domnule! *Rōnin*-ule.

— Adică eu? întrebă Musashi, întorcîndu-se.

Judecînd după îmbrăcămintea sa, după picioarele goale şi după parul pe care-l avea în mînă, era probabil un purtător de palanchin. De după barba deasă cuvintele răsunară destul de politicos pentru unul ca el:

— Domnule, vă cheamă Miyamoto?

— Da.

— Vă mulţumesc.

Omul se întoarse şi o luă spre dealul Chawan.

Musashi îl văzu intrînd într-o clădire ce i se părea a fi o ceainărie. Cînd trecuse pe acolo mai devreme, observase o mulţime de hamali şi purtători de palanchin adunaţi într-un loc însorit. Nu-şi putea imagina cine îl trimisese să-l întrebe cum îl cheamă, dar oricine o fi fost acela, va veni sigur să stea de vorbă cu el. Mai zăbovi un timp acolo, dar pentru că nu veni nimeni, îşi văzu mai departe de urcuş.

Se mai opri pe drum să privească temple renumite şi poposi în faţa fiecăruia, făcînd plecăciuni şi spunînd două rugăciuni. Una era: „Te rog, Doamne, fereşte-mi sora de tot ceea ce-nseamnă rău”. Cealaltă suna astfel: „Te rog, pune-l la grele încercări pe umilul Musashi. Să devină cel mai mare om de arme din ţinut sau, dacă nu, lasă-l să moară”.

Ajungînd la marginea unei stînci, îşi aruncă pălăria împletită pe jos şi se aşeză. De acolo putea privi tot oraşul Kyoto. Îmbrăţişîndu-şi genunchii, simţi cum i se conturează în pieptu-i tînăr o ambiţie simplă, dar puternică.

— Vreau să trăiesc o viaţă deosebită. Şi vreau lucrul acesta pentru că m-am născut om.

Citise cîndva că în secolul al X-lea, doi rebeli pe nume Taira no Masakado şi Fujiwara no Sumitomo, ambii foarte ambiţioşi, au decis să împartă Japonia între ei dacă ieşeau victorioşi din război. Povestea poate nu era adevărată, dar Musashi îşi aminti cît i se păruseră de stupizi şi nerealişti cînd crezuseră că pot înfăptui un proiect atît de grandios. Acum, totuşi, nu i se mai părea de rîs. Visul lui era cu totul altul, dar existau şi unele similitudini. Dacă nici tinerii nu pot nutri visuri măreţe în sufletele lor, atunci cine? În clipa aceea, Musashi se gîndea cum şi-ar putea crea un loc al lui în lume.

Se gîndea la Oda Nobunaga şi la Toyotomi Hideyoshi, la dorinţa lor de a unifica Japonia şi la numeroasele bătălii pe care le purtaseră în acest scop. Dar îi era limpede că drumul spre

putere nu mai consta în cîştigarea bătăliilor. Lumea de azi dorea pace, o pace rîvnită atîta amar de vreme. Cînd îşi aminti de lunga bătălie căreia Tokugawa Ieyasu a trebuit să-i facă faţă pentru a transforma dorinţa în realitate, Musashi îşi dădu seama încă o dată cît este de dificil să ţii cu dinţii de un ideal.

„E o epocă nouă”, se gîndi el. ,,Am toată viaţa înainte. Am venit pe lume prea tîrziu ca să calc pe urmele lui Nobunaga şi Hideyoshi, dar încă îmi pot permite să visez la propria mea lume pe care o am de cucerit. Nimeni nu mă poate opri. Pînă şi purtătorul acela de palanchin trebuie să aibă un vis al lui.”

Pentru moment încercă să-şi scoată ideile astea din minte şi să privească obiectiv situaţia. El îşi avea sabia, iar Calea Săbiei era drumul pe care şi-l alesese. E grozav să fii un Hideyoshi sau un Ieyasu, dar nu mai erau vremurile care să aibă nevoie de talentele lor. Ieyasu făcuse ordine în toate. Nu mai era nevoie de războaie sîngeroase. În Kyoto, care se întindea acolo jos, viaţa nu mai era o afacere riscantă.

Pentru Musashi, cel mai important lucru de acum încolo avea să fie sabia lui şi societatea din jur, arta mînuirii sabiei în strînsă legătură cu calitatea lui de om. Într-un moment de revelaţie, se bucură că fusese în stare să găsească legătura între artele marţiale şi propriile sale imagini despre măreţie.

Pe cînd şedea pierdut în gînduri, purtătorul de palanchin apăru în josul stîncii. Îndreptă parul de bambus spre Musashi şi strigă:

— Uitaţi-l acolo, acolo sus!

Musashi privi în jos, spre locul unde mişunau şi strigau hamalii. Ei începură să urce panta spre el. Se ridică în picioare şi, încercînd să facă abstracţie de ei, o porni în sus, dar descoperi curînd că poteca era blocată. La o oarecare distanţă, un grup considerabil de bărbaţi, cu armele scoase şi parii îndreptaţi spre el, formaseră un cerc care se strîngea treptat. Privind peste umăr, văzu că cei din spatele lui se opriseră. Unul dintre ei rînji, arătîndu-şi dinţii, şi îi informă pe ceilalţi că Musashi părea că se uită „la o plăcuţă sau mai ştiu eu ce”.

Musashi, care se afla acum în faţa treptelor templului Hongandō, se uita într-adevăr la o plăcuţă bătută de vreme, care atîrna de grinda de la intrarea în templu. Se uita stînjenit şi se întreba dacă era cazul să-i alunge cu un strigăt de luptă. Deşi ştia că putea să termine repede cu ei, nu vedea de ce să se ia la

gîlceavă cu un grup de tîrîturi. Era o greşeală. Dacă aşa stăteau lucrurile, ei aveau să se disperseze oricum mai devreme sau mai tîrziu. Rămase nemişcat, citind şi recitind înscripţia de pe placă: „Legămînt original”.

— Iat-o că vine! strigă unul din hamali.

Începură să vorbească în şoaptă. Musashi avea impresia că au înnebunit. Terenul dinspre poarta vestică a templului se umplu repede de lume. Preoţi, pelerini şi vînzători îşi concentrau acum privirile să vadă ce se întîmplă. Împinşi de curiozitate, formară un alt cerc ce-l cuprindea pe cel al hamalilor care-l înconjuraseră pe Musashi.

Dinspre dealul Sannen se auzeau paşii sacadaţi ai unor bărbaţi ce cărau sigur o greutate. Vocile lor se apropiară tot mai mult şi, curînd, doi bărbaţi pătrunseră în curtea templului purtînd în spinare o femeie bătrînă şi un samurai de ţară cam obosit.

Din spatele hamalului care o purtase pînă acolo, Osugi făcu un semn energic cu mîna şi spuse:

— E bine aici!

Omul îşi îndoi genunchii, iar ea sări sprintenă jos, mulţumindu-i. Întorcîndu-se spre unchiul Gon, zise:

— De data aceasta nu ne mai scapă, nu-i aşa?

Cei doi erau îmbrăcaţi şi încălţaţi de parcă se pregătiseră să călătorească toată viaţa.

— Unde-i? întrebă Osugi.

— Acolo! răspunse unul dintre hamali şi arătă, mîndru, spre templu.

Unchiul Gon îşi umezi cu salivă mînerul sabiei şi cei doi îşi croiră drum prin cercul format de mulţime.

— Luaţi-o încet! le atrase atenţia unul dintre hamali.

— Pare cam vînjos, spuse altul.

— Aveţi grijă să fiţi pregătiţi, îi sfătui un altul.

În timp ce muncitorii îi adresau lui Osugi cuvinte de încurajare, spectatorii priveau îngroziţi.

— Oare bătrîna chiar are de gînd să-l provoace pe *rōnin* la duel?

— Aşa se pare.

— Dar e aşa de bătrînă! Şi cel care o secondează tremură pe picioare! Probabil că au un motiv foarte serios dacă s-au decis să se lege de unul cu mult mai tînăr decît ei.

— O fi vreo vrajbă de familie!

— Ia uite, uită-te acum! Aterizează peste bătrîn! Zău că bunicuţele astea au curaj, nu glumă!

Unul dintre hamali îi aduse lui Osugi un polonic cu apă. După ce sorbi o înghiţitură, i-l oferi şi unchiului Gon, spunîndu-i încruntată:

— Vezi să nu te pierzi cu firea, că n-ai nici un motiv. Takezō e un om de paie. O fi învăţat el să mînuiască sabia, dar nu cine ştie ce. Linişteşte-te!

Luînd-o înainte, se duse ţintă la scara din faţa templului Hongandō şi se aşeză pe trepte, la nu mai mult de zece paşi de Musashi. Neacordîndu-i nici cea mai mică atenţie, nici lui şi nici mulţimii care o privea, îşi scoase mătăniile, închise ochii şi începu să mişte din buze. Inspirat de pioşenia ei, unchiul Gon îşi împreună şi el mîinile şi îi urmă exemplul.

Priveliştea părea puţin cam melodramatică şi un spectator începu să chicotească. Unul dintre hamali se întoarse imediat pe călcîie şi spuse provocator:

— Ce-i aşa amuzant? Nu-i nimic de rîs, imbecilule! Bătrîna a bătut tot drumul de la Mimasaka pînă aici ca să-l găsească pe coate-goale ăsta, care a fugit cu mireasa fiului ei. Se roagă la templul acesta în fiecare zi, de două luni, şi în sfîrşit a apărut nemernicul.

— Samuraii ăştia nu sînt ca noi, fu de părere un alt hamal. La vîrsta ei, bătrîna ar putea foarte bine să stea confortabil acasă, să se joace cu nepoţeii, dar ea e aici, în locul fiului său, încercînd să răzbune o ofensă adusă familiei. Dacă nu altceva, măcar respectul nostru îl merită.

Un al treilea spuse:

— Nu o ajutăm numai pentru că ne plăteşte. Are minte, zău că da! Şi aşa bătrînă cum e, nu se teme să lupte. Trebuie să o ajutăm cît putem. Se cade să-i ajutăm pe cei învinşi! În caz că ea nu reuşeşte să cîştige, ne ocupăm noi de *rōnin*.

— Ai dreptate! Dar hai s-o facem odată! Nu putem sta cu mîinile-n sîn şi s-o lăsăm să moară.

De îndată ce mulţimea află motivele pentru care venise Osugi, starea de agitaţie crescu şi mai mult. Unii dintre spectatori începură să-i îmboldească pe hamali.

Osugi îşi puse mătăniile înapoi în chimonou şi o tăcere adîncă se aşternu de jur împrejur.

— Takezō! strigă ea, apucînd cu mîna stîngă sabia scurtă de la brîu.

În tot acest timp, Musashi stătuse acolo, tăcut. Chiar şi cînd l-a strigat Osugi, s-a prefăcut că nu aude. Speriat de atitudinea lui, unchiul Gon, care era lîngă Osugi, alese momentul ca să-şi ia o poziţie de atac şi, cu capul înainte, slobozi un strigăt provocator.

Musashi nu răspunse nici de data aceasta. Nu putea. Pur şi simplu nu ştia cum. Îşi aminti că Takuan îl avertizase la Himeji că s-ar putea întîlni cu Osugi. Era pregătit s-o ignore total, dar îl deranja povestea pe care hamalii o spuseseră mulţimii. În plus, nu-şi putea înfrînge indignarea provocată de ura nutrită de familia Hon'iden în toată această perioadă. Toată povestea nu era altceva decît o meschină luare de atitudine în satul Miyamoto, o neînţelegere ce ar fi putut fi uşor lămurită dacă ar fi fost şi Matahachi de faţă!

Cu toate acestea, nu ştia cum să procedeze. Cum putea el răspunde provocării unei bătrîne care tremura toată şi a unui samurai scofîlcit? Musashi privea mai departe tăcut, aflîndu-se într-un mare impas.

— Ia uite, ticălosul! Îi e frică, strigă un hamal.

— Fii bărbat! Las-o pe bătrînă să te omoare! îl zeflemisi altul.

Toată lumea era de partea lui Osugi.

Bătrîna clipi din ochi şi scutură din cap. Apoi le aruncă o privire hamalilor şi le strigă supărată:

— Tacă-vă gura! Vă vreau doar ca martori. Dacă cumva noi doi vom fi omorîţi, vreau să ne trimiteţi trupurile neînsufleţite la Miyamoto. Altfel n-am nevoie de trăncăneala voastră şi nu-mi trebuie ajutorul vostru!

Scoţîndu-şi sabia din teacă, făcu cîţiva paşi spre Musashi.

— Takezō! spuse ea din nou. Takezō te chema în sat, de ce nu răspunzi? Am auzit că ţi-ai luat un nume nou şi frumos, Miyamoto Musashi, nu? Dar pentru mine rămîi tot Takezō! Ha! Ha! Ha!

Gîtul plin de riduri îi tremura în timp ce rîdea. Era clar că spera să-l omoare pe Musashi cu vorbele, înainte de a scoate săbiile.

— Credeai că mă poţi împiedica să-ţi dau de urmă schimbîndu-ţi numele? Ce prost! Zeii din cer mi-au îndreptat

paşii spre tine, aşa cum speram. Acum, luptă! Vedem noi dacă voi reuşi să-ţi iau capul cu mine acasă sau mai rămîi cu viaţă!

Unchiul Gon, cu vocea lui ştearsă, îşi porni şi el atacul:

— De patru ani buni ne tot scapi printre degete şi n-am încetat o clipă să te căutăm. Acum, rugăciunile noastre aici, la templul Kiyomizudera, au fost ascultate şi iată-te în mîna noastră. Oi fi eu bătrîn, dar n-am de gînd să mă las bătut de unul ca tine! Pregăteşte-te să mori!

Smulgîndu-şi sabia, îi strigă lui Osugi:

— Dă-te la o parte din drum!

Ea se întoarse spre el, furioasă:

— Ce vrei să spui, prost bătrîn? Tu eşti cel care tremură tot.

— Nu-i nimic! Zeii din templu ne vor proteja!

— Ai dreptate, unchiule Gon. Şi strămoşii familiei Hon'iden sînt de partea noastră! N-avem de ce ne teme.

— Takezō! Mişcă-n faţă şi luptă!

— Ce mai aştepţi?

Musashi nu se mişca. Stătea acolo ca un surdomut şi se uita la cei doi bătrîni cu săbiile scoase. Osugi strigă:

— Ce s-a întîmplat, Takezō? Ţi-e frică?

Începu să înainteze pieziş, pregătindu-se de atac, dar se împiedică de un bolovan şi se prăbuşi, aterizînd pe mîini şi pe genunchi aproape de picioarele lui Musashi.

Mulţimea îşi ţinea răsuflarea şi cineva strigă:

— O s-o omoare!

— Repede, salvaţi-o!

Unchiul Gon rămase cu privirea aţintită pe chipul lui Musashi, prea uimit ca să mai poată face vreo mişcare.

Bătrîna i-a lăsat pe toţi cu gura căscată cînd şi-a înhăţat sabia şi a pornit înapoi spre unchiul Gon, unde luă din nou poziţie de atac.

— Ce s-a întîmplat, mocofanule? strigă Osugi. Sabia aia din mîna ta e doar de ornament? Nu ştii s-o foloseşti?

Faţa lui Musashi era ca o mască, dar vorbi în cele din urmă, cu o voce tunătoare:

— Nu pot s-o fac!

Porni spre ei, iar unchiul Gon şi Osugi se dădură imediat la o parte, lăsîndu-l să treacă.

— Un… unde mergi, Takezō?

— Nu-mi pot folosi sabia!

— Stai! De ce nu te opreşti să lupţi?

— V-am spus! Nu pot s-o folosesc.

O luă drept înainte, fără să privească nici în dreapta, nici în stînga. Trecu drept prin mulţime, şi nu se abătu nici un pas din drum.

Revenindu-şi, Osugi strigă:

— Fuge! Nu-l lăsaţi să scape!

Oamenii se îndreptară spre Musashi, dar cînd crezură că l-au înconjurat, îşi dădură seama că nu mai era acolo. Mirarea lor era fără margini. Ochii le scînteiau de uimire şi apoi deveniră nişte petice opace pe chipurile lor îngîndurate.

Se împărţiră în grupuri mai mici şi continuară să-l caute pînă la apus. Scotociră după prada lor dispărută pe sub pardoseala templului şi prin pădure.

Mai tîrziu, pe cînd oamenii o luau înapoi pe pantele dealurilor Sannen şi Chawan, un bărbat jură că l-a văzut pe Musashi sărind cu sprinteneala unei pisici peste poarta înaltă dinspre vest şi dus fusese.

Nu l-a crezut nimeni, cu atît mai puţin Osugi şi unchiul Gon.

Spiriduşul apei

Într-un cătun la nord-vest de Kyoto, loviturile surde ale maiului, care zdrobea paiele de orez, zguduiau pămîntul. Ploaia torenţială pătrunsese adînc în acoperişurile din stuf. Era un fel de ţinut al nimănui, între oraş şi zona cu ferme, iar sărăcia se simţea atît de acut aici, încît pe înserat fumul de la focurile din bucătărie se ivea doar deasupra cîtorva case.

O pălărie de pai atîrnată sub streaşina unei case mici anunţa, prin ideograme groase, deşi neîndemînatic pictate, că acesta este un han, chiar dacă unul dintre cele mai ieftine. Călătorii care se opreau aici nu prea aveau bani şi închiriau doar duşumelele. Pentru scînduri plăteau o taxă în plus, dar puţini erau cei care-şi permiteau aşa ceva.

În bucătăria cu duşumeaua murdară de lîngă intrare, un băiat se sprijinea în mîini pe *tatami*-ul ridicat din camera alăturată, în mijlocul căreia se afla o vatră scobită în duşumea.

— Bună!… Bună seara!… E cineva pe-aici? Era băiatul de la dugheana cu băuturi – altă afacere amărîtă de pe drumul acela.

Vocea băiatului era prea puternică pentru dimensiunile lui. Nu putea avea mai mult de zece-unsprezece ani. Cu părul ud ce-i atîrna pe urechi, arăta ca un spiriduş dintr-o pictură excentrică. Era şi îmbrăcat adecvat: un chimonou pînă la coapse, cu mîneci tubulare, o sfoară groasă în chip de *obi* şi pete de noroi pe spate de la alergatul în saboţi de lemn.

— Tu eşti, Jō? întrebă bătrînul hangiu dintr-o cameră mai din dos.

— Da. Vreţi să vă aduc nişte saké?

— Nu, astăzi nu. Chiriaşul nu s-a întors încă. Nu am nevoie.

— Păi, o să vrea cînd vine, nu? Am să aduc cantitatea obişnuită.

— Dacă vrea, vin eu şi iau.

Neavînd chef să plece fără comandă, băiatul întrebă:

— Ce faceţi acolo?

— Scriu o scrisoare şi vreau s-o trimit mîine la Kurama cu calul de samar. Dar e puţin cam complicat. Şi mă doare spatele. Taci din gură, nu mă deranja.

— Ce ciudat! Sînteţi atît de bătrîn, c-aţi început să vă încovoiaţi şi încă nu ştiţi să scrieţi ca lumea!

— Termină! Dacă mai aud o singură vorbă, pun băţul pe tine.

— Vreţi să vă scriu eu?

— Ha, dar ce, ştii?

— Da, ştiu, pretinse băiatul şi intră în cameră. Se uită peste umărul bătrînului la scrisoare şi începu să rîdă. Vreţi să scrieţi „cartofi”? Caracterul pe care l-aţi făcut înseamnă „prăjină”.

— Linişte!

— Nu mai scot nici un cuvînt, dacă vreţi. Dar aveţi un scris îngrozitor. Vreţi să le trimiteţi prietenilor dumneavoastră cartofi sau prăjini?

— Cartofi.

Băiatul mai citi puţin şi declară:

— Nu e bine. Nimeni în afară de dumneavoastră nu poate ghici ce-aţi vrut să scrieţi în scrisoare!

— Păi, dacă eşti atît de isteţ, vezi ce poţi face cu ea.

— În ordine. Spuneţi-mi doar ce vreţi să scrieţi.

Jōtarō se aşeză şi luă pensula.

— Măgar neatent ce eşti! exclamă bătrînul.

— De ce vorbiţi aşa? Dumneavoastră nu ştiţi să scrieţi!

— Îţi curge nasul şi mi-ai murdărit hîrtia.

— Vai! Îmi pare rău. Daţi-mi hîrtia asta drept răsplată. Continuă să-şi sufle nasul în foaia de hîrtie murdară. Deci, ce voiaţi să scrieţi?

Ţinînd bine pensula în mînă, scrise cu uşurinţă tot ce-i dictă bătrînul.

Chiriaşul se întoarse exact cînd cei doi terminară scrisoarea. Aruncă jos sacul cu mangal ce-l cărase pe cap.

Oprindu-se în uşă, Musashi îşi stoarse mînecile de apă, mormăind:

— Cred că se termină şi cu sezonul ploios.

În cele douăzeci de zile de cînd locuia la han, începuse să se simtă aici ca acasă. Privea afară, la copacul de lîngă poartă, ale cărui flori roz îi încîntau privirile în fiecare dimineaţă, salutîndu-l. Petalele căzute se împrăştiaseră în noroi.

Cînd intră în bucătărie, rămase surprins văzîndu-l pe băiatul de la dugheana cu saké atît de aproape de hangiu. Curios să vadă ce fac, se apropie de bătrîn şi aruncă o privire peste umerii lui.

Jōtarō îl privi pe Musashi în faţă şi imediat ascunse pensula şi hîrtia la spate.

— De ce luaţi oamenii prin surprindere? se văicări el.

— Lasă-mă să văd, îl tachină Musashi.

— Nu, îi răspunse Jōtarō, scuturînd categoric din cap.

— Hai, arată-mi, zise Musashi.

— Numai dacă cumpăraţi saké.

— A, deci asta era! Bine, am să cumpăr.

— Jumătate de litru?

— N-am nevoie de atîta.

— Trei sute de grame?

— Tot e mult.

— Atunci cît? Haideţi, nu fiţi zgîrcit!

— Zgîrcit? Ştii şi tu că nu sînt decît un biet om de arme. Crezi că am bani de aruncat?

— Bine. Am să vă pun de banii pe care mi-i daţi. Dar atunci, promiteţi-mi că-mi spuneţi nişte poveşti.

După ce încheiară tîrgul, Jōtarō o tuli vesel prin ploaie. Musashi luă scrisoarea şi o citi. După cîteva clipe, se întoarse spre hangiu şi îl întrebă:

— El a scris asta?

— Da. Uimitor, nu-i aşa? Pare foarte inteligent.

În timp ce Musashi se duse la fîntînă şi turnase apă rece pe el, îmbrăcînd apoi haine uscate, bătrînul puse o oală pe foc şi scoase nişte legume murate şi un castronel cu orez. Musashi veni şi se aşeză lîngă vatră.

— Oare ce pune la cale pungaşul ăla? bombăni hangiul. Nu mai vine odată cu saké-ul.

— Cîţi ani are?

— Unsprezece, cred.

— E matur pentru vîrsta lui, nu?

— Hm! Probabil din pricină că lucrează la dugheana cu saké de la vîrsta de şapte ani. Acolo cunoaşte tot felul de oameni: căruţaşi, negustorul de hîrtie de la cîţiva paşi, călători şi mai ştiu eu pe cine.

— Oare cum de-a ajuns să scrie atît de bine?

— E chiar atît de bun?

— Ei bine, se vede că-i scris de copil, dar are, cum să vă spun, ceva atrăgător. Dacă ar fi scrisul unui om de arme, aş spune că-l caracterizează o generozitate spirituală deosebită. S-ar putea ca băiatul să ajungă cineva.

— Adică?

— Un om adevărat.

— Da?

Bătrînul se încruntă, dădu la o parte capacul de pe oală şi începu iar să bombăne.

— Tot nu s-a întors. Pun pariu că-şi pierde vremea pe undeva.

Era pe punctul de a se încălţa ca să meargă el să aducă saké-ul, cînd îşi făcu apariţia Jōtarō.

— Pe unde mi-ai umblat? îl întrebă. Mi-ai lăsat musafirul să aştepte.

— N-am avut încotro. Am dat peste un client la noi care era tare beat. M-a înhăţat şi mi-a pus o mulţime de întrebări.

— Ce întrebări?

— Despre Miyamoto Musashi.

— Iar tu te-ai pus pe trăncănit!

— Şi ce dacă?! Toată lumea de pe-aici ştie ce s-a întîmplat la templul Kiyomizudera nu de mult. Femeia de alături, fiica smălţuitorului… amîndouă au fost la templu în ziua aceea. Au văzut ce s-a întîmplat.

— Nu mai vorbi despre asta, te rog, spuse Musashi aproape implorîndu-l.

Băiatul cu ochi ageri sesiză imediat dispoziţia lui Musashi şi îl întrebă:

— Pot să mai rămîn puţin să stăm de vorbă?

Începu să se spele pe picioare, pregătindu-se să intre în încăperea cu vatră.

— Pe mine nu mă deranjează, dar ce zice stăpînul tău?

— O, el n-are nevoie de mine în momentul ăsta.

— Bine.

— Vă încălzesc eu saké-ul. Mă pricep la asta. Puse o sticluţă de saké în cenuşa fierbinte şi îl anunţă curînd că e gata.

— Ce rapid eşti! aprecie Musashi.

— Vă place saké-ul?

— Da.

— Dar dacă sînteţi atît de sărac, nu obişnuiţi să beţi, nu?

— Aşa e.

— Eu am crezut că bărbaţii pricepuţi la arte marţiale sînt în slujba unor stăpîni de seamă şi primesc lefuri mari. Un client mi-a spus odată că Tsukahara Bokuden umbla întotdeauna cu şaptezeci-optzeci de vasali după el, aveau cai de schimb şi un şoim.

— E adevărat.

— Şi am mai auzit că un războinic faimos, pe nume Yagyū, în slujba Casei Tokugawa, are un venit de aproape cincizeci de mii de baniţe de orez.

— Şi asta-i adevărat.

— Atunci de ce sînteţi sărac?

— Eu încă mai învăţ.

— La ce vîrstă puteţi avea o mulţime de servitori?

— Nu ştiu dacă o să am vreodată.

— De ce? Nu sînteţi bun?

— Ai auzit ce-a zis lumea de la templu despre mine. Oricum iei lucrurile, sînt un fugar.

— Aşa zic toţi: *shugyōsha* acela de la han – adică dumneavoastră – e un fricos. Mă apucă nebunia cînd îi aud.

Jōtarō strînse din dinţi.

— Ha, ha! Ce-ţi pasă? Doar nu vorbesc despre tine.

— Dar mie-mi pare rău de dumneavoastră. Uitaţi, băiatul negustorului de hîrtie şi al dogarului şi alţi tineri se adună uneori în spatele atelierului de lăcuit şi mai fac exerciţii. De ce nu vă luptaţi cu unul din ei să-l bateţi?

— În regulă. Dacă asta doreşti, am s-o fac.

Lui Musashi îi venea greu să-l refuze pe băiat, orice i-ar fi cerut, poate şi pentru faptul că el însuşi mai era copil în adîncul sufletului, şi putea să-l înţeleagă pe Jōtarō. Mereu căuta ceva, aproape inconştient, ceva care să ţină loc de afecţiune, de care ducea lipsă încă din copilărie.

— Hai să schimbăm vorba, spuse el. Să-ţi pun şi eu o întrebare. Unde te-ai născut?

— La Himeji.

— A, deci eşti din Harima.

— Da, şi dumneavoastră sînteţi din Mimasaka, nu? Aşa am auzit.

— Aşa e. Cu ce se ocupă tatăl tău?

— A fost samurai. Un samurai adevărat, bun şi cinstit!

La început, Musashi s-a mirat, dar răspunsul venea să-i lămurească multe lucruri, nu mai puţin felul în care băiatul ajunsese să scrie atît de bine. Îl întrebă care era numele tatălui său.

— Aoki Tanzaemon. Avea un venit de două mii cinci sute de baniţe de orez, dar cînd am împlinit eu şapte ani, a plecat din slujba stăpînului şi a venit la Kyoto, ca *rōnin*. După ce şi-a cheltuit toţi banii, m-a lăsat la dugheana cu saké şi el a plecat la un templu să devină călugăr. Eu nu vreau să rămîn aici. Vreau să mă fac samurai, ca tata, şi să învăţ arta mînuirii sabiei, ca dumneavoastră. Nu este aceasta cea mai bună cale de a deveni samurai?

Băiatul făcu o scurtă pauză şi apoi continuă serios:

— Vreau să fiu servitorul dumneavoastră, să umblu prin ţară şi să învăţ. Nu mă luaţi ea elev?

După ce scăpă propunerea, băiatul îşi luă un aer dîrz ce reflecta clar hotărîrea lui de a nu accepta un refuz. N-avea de unde să ştie că se ruga chiar de omul care-i provocase atîtea necazuri tatălui său. Musashi, pe de altă parte, nu se simţea în stare să-l refuze imediat. El nu se gîndea acum dacă să accepte sau nu, ci se gîndea la Aoki Tanzaemon şi la nefericita lui soartă. Nu putea să nu-i pară rău de omul acela. Calea Samuraiului era o loterie permanentă şi un războinic trebuie să fie tot timpul pregătit să ucidă sau să fie ucis. Cugetînd la acest exemplu concret de soartă schimbătoare, Musashi se întristă şi efectul sakéului dispăru într-o clipă. Se simţea singur.

Jōtarō insista. Cînd hangiul încercă să-l ia de pe capul lui Musashi, răspunse obraznic şi îşi înteţi atacul. Îl prinse pe Musashi de încheietura mîinii, apoi se agăţă de braţul lui şi în cele din urmă izbucni în plîns.

Pentru că nu vedea nici o cale de ieşire, Musashi îi spuse:

— Bine, bine, ajunge! Poţi să fii servitorul meu, dar numai după ce vorbeşti cu stăpînul tău.

Mulţumit în sfîrşit, Jōtarō o luă la fugă spre dugheana cu saké.

În dimineaţa următoare, Musashi se trezi devreme şi îl strigă pe hangiu:

— Sînteţi amabil să-mi pregătiţi o cutie cu mîncare? M-am simţit bine la dumneavoastră în săptămînile acestea, dar cred că a sosit momentul să pornesc spre Nara.

— Plecaţi aşa repede? întrebă hangiul, neaşteptîndu-se la despărţirea aceea bruscă. Din cauză că vă sîcîie băiatul, nu?

— A, nu, nu din vina lui. Mă gîndeam mai de mult s-o iau spre Nara, să-i văd şi eu pe lăncierii de la Şcoala Hōzōin. Sper că n-o să vă facă prea multe necazuri cînd o să vadă că am plecat.

— Nu vă-ngrijoraţi. E doar un copil. Va ţipa şi va urla o vreme, apoi o să-i treacă.

— Oricum, nu-mi imaginez că stăpînul lui o să-i dea drumul, spuse el în timp ce ieşea din casă.

Furtuna trecuse, de parcă ar fi măturat-o cineva, şi o briză plăcută, diferită de vîntul furios din ziua precedentă, îi mîngîia pielea lui Musashi.

Rîul Kamo crescuse, apa era mîloasă. La un capăt al podului de lemn din dreptul străzii Sanjō, nişte samurai îi cercetau pe toţi cei care veneau şi plecau. Întrebîndu-i care era motivul controlului, lui Musashi i se răspunse că din pricina vizitei apropiate a shōgunului. Sosise deja un grup de daimyō, mai mult sau mai puţin importanţi, şi se luau măsuri să fie înlăturaţi din oraş toţi samuraii fără căpătîi. Musashi, care era şi el *rōnin*, dădu răspunsuri prompte la toate întrebările care i s-au pus şi fu lăsat să treacă.

Situaţia îl puse pe gînduri. Îşi dădea seama de statutul lui de samurai fără stăpîn. Nu se găsea nici în slujba clanului Tokugawa, nici în a celui rival, din Osaka. Faptul că la Sekigahara se aliase forţelor din Osaka şi luptase împotriva clanului Tokugawa era o chestiune de familie. Ţinuse de îndatoririle de vasal ale tatălui său, neschimbate încă de pe vremea cînd se afla în slujba lui Shimmen din Iga. Toyotomi Hideyoshi murise cu doi ani înaintea bătăliei. Cei care-l susţinuseră, loiali fiului, formaseră gruparea din Osaka. La Miyamoto, Hideyoshi era considerat cel mai mare erou şi Musashi îşi amintea cum în copilărie stătea la gura sobei şi asculta poveşti despre isprăvile marilor războinici. Ideile acestea din tinereţe persistau încă, şi poate şi acum, dacă l-ar fi întrebat cineva de partea cui era, ar fi răspuns, probabil, Osaka.

Musashi mai învăţase cîte ceva de atunci şi acum îşi dădea seama că la vîrsta de şaptesprezece ani fusese şi fără minte, şi

fără cultură. Pentru ca un bărbat să-şi poată sluji stăpînul, nu era suficient să se arunce orbeşte în luptă şi să învîrtă lancea. El trebuia să fie capabil de sacrificiul suprem.

— Dacă un samurai moare rugîndu-se pentru victoria stăpînului său, atunci se poate afirma că a făcut pentru el ceva semnificativ.

Aşa gîndea Musashi acum. Dar la vremea aceea, nici el, nici Matahachi nu dăduseră dovadă de devotament. Ei nu tînjeau decît după faimă şi glorie, ba chiar mai mult, voiau să-şi cîştige existenţa fără să renunţe la nimic.

Ciudat mod de a gîndi! Învăţînd însă de la Takuan că viaţa este o comoară care trebuie păstrată cu grijă, Musashi a aflat că el şi Matahachi n-au făcut decît să ofere prosteşte ceea ce aveau ei mai preţios. Fiecare din ei renunţase de fapt la tot pentru o biată leafă de samurai. Privind în urmă, se întreba cum au putut fi atît de tîmpiţi.

Observă că se apropiase de Daigo, la sud de oraş, şi pentru că transpirase de atîta umblat, se opri să se odihnească.

De la distanţă, auzi o voce strigînd:

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Privi spre drumul abrupt de munte şi desluşi silueta spiriduşului Jōtarō, fugind cît îl ţineau picioarele. Băiatul îşi pironi ochii supăraţi într-ai lui.

— M-aţi minţit! strigă Jōtarō. De ce-aţi făcut asta? Cu răsuflarea tăiată de atîta alergătură, cu faţa roşie, vorbea de parcă era pus pe harţă, dar se vedea că va izbucni în plîns.

Lui Musashi îi venea să rîdă de el. Renunţase la hainele lui de lucru şi îmbrăcase un chimonou obişnuit, care îi era mic: poalele îi ajungeau doar pînă la genunchi, iar mînecile pînă la coate. La brîu îi atîrna o sabie de lemn mai lungă decît el, iar pe cap purta o pălărie împletită, mare cît o umbrelă.

Imediat după ce ţipă la Musashi că l-a lăsat de izbelişte, izbucni în plîns. Musashi îl luă în braţe şi încercă să-l potolească, dar băiatul hohotea în continuare, simţind poate că în munţi, unde nu-l aude nimeni, se poate descărca în voie.

Musashi îi zise într-un tîrziu:

— Te simţi bine dacă te comporţi ca un plîngăcios?

— Nu-mi pasă! suspină Jōtarō. Sînteţi om în toată firea şi m-aţi minţit. Aţi zis că mă luaţi ca servitor... şi aţi întins-o fără mine. Aşa trebuie să se comporte oamenii mari?

— Îmi pare rău, spuse Musashi.

Această scuză simplă transformă plînsul băiatului într-o adevărată tînguire.

— Hai, termină, spuse Musashi. N-am vrut să te mint, dar tu ai un tată şi un stăpîn. Nu puteam să te iau cu mine fără consimţămîntul stăpînului. Ţi-am spus să te duci să vorbeşti cu el, nu? Mie mi se părea normal să nu fie de acord.

— De ce n-aţi aşteptat măcar pînă vă dădeam răspunsul?

— Tocmai de aceea îţi cer scuze acum. Chiar ai vorbit serios cu el?

— Da.

Încetă să mai plîngă, luă două frunze dintr-un copac şi îşi suflă nasul.

— Şi ce-a spus?

— Mi-a zis să plec.

— Da?

— A zis că nici un samurai respectabil sau vreo şcoală serioasă nu-şi va bate capul cu un băiat ca mine, dar de vreme ce samuraiul de la han e un laş, probabil că-i tocmai persoana potrivită. A spus că poate mă folosiţi la căratul bagajelor şi mi-a dat sabia aceasta de lemn drept cadou de despărţire.

Musashi rîse de raţionamentul omului.

— După aceea, continuă băiatul, am trecut pe la han. Bătrînul nu era acolo, aşa că am luat pur şi simplu „pălăria” din cuiul de sub streaşină.

— Dar e plăcuţa de la han. Scrie pe ea „Camere de închiriat”.

— Nu mă deranjează, îmi trebuie „pălărie” în caz că plouă. Era limpede din atitudinea lui Jōtarō că, în ceea ce-l privea, el făcuse deja toate promisiunile şi legămintele şi se putea considera discipolul lui Musashi. Simţind acest lucru, Musashi încetă să se mai împotrivească, şi tot el îşi spuse că poate era mai bine aşa. Într-adevăr, cînd se gîndise ce rol jucase în decăderea lui Tanzaemon, ajunse la concluzia că poate ar trebui să fie recunoscător că i s-a ivit prilejul de a avea grijă de viitorul băiatului. Părea cel mai bun lucru.

Jōtarō, calm şi liniştit acum, îşi aminti brusc de ceva şi băgă mîna în chimonou.

— Era să uit. Am ceva pentru dumneavoastră. Poftim! Scoase o scrisoare.

Privind-o curios, Musashi întrebă:

— De unde o ai?

— Vă aduceţi aminte că v-am spus aseară despre un *rōnin* beat care mi-a pus o mulţime de întrebări?

— Da.

— Ei bine, cînd m-am dus acasă, el mai era încă acolo. Tot întreba de dumneavoastră. E mare băutor, a băut singur o sticlă plină de saké! Apoi a scris scrisoarea aceasta şi mi-a spus să v-o dau.

Musashi îşi lăsă capul într-o parte, nedumerit, şi rupse sigiliul. Căută mai întîi semnătura şi văzu că era de la Matahachi. Fusese beat, fără îndoială. Pînă şi literele păreau ameţite. În timp ce o citea, pe Musashi îl cuprinseră sentimente ciudate: nostalgie amestecată cu tristeţe. Nu numai scrisul era haotic, dar şi mesajul pe care-l conţinea era dezlînat şi imprecis.

“De cînd te-am lăsat lîngă muntele Ibuki, n-am uitat nici o clipă satul.

Şi nu mi-am uitat nici vechiul prieten. Ţi-am auzit întîmplător numele la Şcoala Yoshioka. La vremea aceea eram încă nehotărît şi nu m-am putut decide să te întîlnesc. Acum sînt într-o dugheană de saké. Am multă băutură aici.”

Pînă aici totul era clar, dar de-acum încolo, scrisoarea era greu de urmărit.

“Chiar de cînd ne-am despărţit, am fost ţinut într-o cuşcă cu patimi trupeşti şi lenea mi-a măcinat oasele. Mi-am petrecut cinci ani în letargie, fără să fac nimic, în capitală, tu ai devenit deja renumit ca om de arme. Beau în sănătatea ta! Unii spun că Musashi e un laş, bun numai să-şi ia tălpăşiţa. Alţii spun că eşti un luptător fără pereche. Nu-mi pasă din ce categorie faci parte, mă bucur doar că sabia ta a stîrnit vorbe în capitală.

Eşti inteligent. Trebuie să reuşeşti să-ţi croieşti drum cu sabia. Privind în urmă, mă mir de mine, în ce hal am ajuns. Sînt un prost! Cum poate un ticălos nemernic ca mine să dea nas cu un prieten deştept ca tine, fără să moară de ruşine?

Dar aşteaptă! Viaţa e lungă şi e prea devreme ca să ştim ce ne aduce viitorul. Nu vreau să te văd acum, dar va veni o zi cînd am să vreau.

Mă rog pentru sănătatea ta.”

Mai urma un post scriptum aproape indescifrabil în care-i informa că cei de la Şcoala Yoshioka au luat în serios recentul incident, că-l caută peste tot şi să fie atent pe unde umblă. Se încheia astfel: „Să nu mori tocmai acum cînd ai început să-ţi faci un nume. După ce voi face şi eu ceva pentru mine, vreau să te văd şi să stăm de vorbă ca pe vremuri. Ai grijă de tine, rămîi în viaţă ca să mă poţi stimula şi pe mine”.

Matahachi a avut cu siguranţă cele mai bune intenţii, dar era ceva încîlcit în atitudinea lui. De ce trebuia să-l laude atîta pe Musashi şi apoi să vorbească despre eşecurile lui?

„De ce”, se întreba Musashi, „nu mi-a scris pur şi simplu că a trecut mult timp de cînd nu ne-am văzut şi ce-ar fi să ne întîlnim şi să stăm la o tacla?”

— Jō, i-ai luat omului acestuia adresa?

— Nu.

— Cei de la prăvălie îl cunoşteau?

— Nu cred.

— Venea deseori acolo?

— Nu, acum a venit pentru prima oară.

Musashi se gîndea că dacă ar fi ştiut unde locuieşte Matahachi, s-ar fi întors la Kyoto chiar în clipa aceea să-l vadă. Voia să vorbească cu prietenul lui din copilărie, să încerce să-l readucă la starea lui normală, să trezească din nou în el spiritul ce-l stăpînise cîndva. Pentru că încă îl mai considera prieten pe Matahachi, i-ar fi plăcut să-l scoată din starea în care ajunsese, cu tendinţe aparent autodistructive. Şi bineînţeles, ar fi dorit foarte mult ca Matahachi să-i explice mamei lui cît de mult greşise.

Cei doi îşi văzură mai departe de drum. Coborau muntele la Daigo şi răspîntia Rokujizō se şi zărea la picioarele lor. Musashi se întoarse brusc spre băiat şi îi spuse:

— Jō, vreau să te rog ceva.

— Ce anume?

— Să duci un comision.

— Unde?

— La Kyoto.

— Asta înseamnă să mă întorc şi s-o iau pe unde am venit.

— Exact. Aş vrea să-mi duci o scrisoare la Şcoala Yoshioka de pe strada Shijō.

Abătut, Jōtarō dădu cu piciorul într-o piatră.

— Nu vrei să mergi? îl întrebă Musashi, privindu-l în ochi. Jōtarō scutură din cap nu cu foarte multă convingere.

— Nu mă deranjează să mă duc, dar nu-i acesta un pretext ca să scăpaţi de mine?

Bănuiala lui îl făcu pe Musashi să se simtă vinovat. Oare nu spulberase chiar el încrederea băiatului în cei mari?

— Nu! spuse cu hotărîre. Un samurai nu minte. Iartă-mă pentru ce-am făcut azi-dimineaţă. A fost o greşeală din partea mea.

— Bine. Mă duc.

Intrînd într-o ceainărie ce se afla la intersecţia cunoscută sub numele de Rokuamida, comandară ceai şi mîncară de prînz.

Musashi scrise apoi o scrisoare pe care i-o adresă lui Yoshioka Seijurō.

“Am auzit că dumneavoastră şi elevii dumneavoastră mă căutaţi. Mă aflu întîmplător pe drumul Yamato şi am de gînd să călătoresc prin zona Iga şi Ise cam un an de zile, pentru a studia în continuare arta mînuirii sabiei. Nu vreau să-mi schimb planurile acum, dar, deoarece regret că nu am avut prilejul să vă întîlnesc cu ocazia vizitei pe care am făcut-o la Şcoală, aş dori să vă informez că mă voi întoarce cu siguranţă în capitală în prima sau a doua lună a anului următor.

Între timp, vreau să-mi perfecţionez tehnica mînuirii sabiei. Sper că nici dumneavoastră nu veţi neglija antrenamentul. Ar fi ruşinos ca înfloritoarea Şcoală a lui Kempō să mai sufere şi un al doilea eşec. În încheiere, vă doresc multă sănătate.

Miyamoto Musashi Masana, de la Şcoala Shimmen.”

Deşi scrisoarea suna politicos, încrederea lui Musashi în propriile-i forţe transpira printre rînduri. Scriind-o astfel încît să nu-i fie adresată numai lui Seijūrō, ci tuturor elevilor şcolii, puse pensula jos şi-i dădu lui Jōtarō scrisoarea.

— Pot s-o las doar la Şcoală şi să mă întorc? întrebă băiatul.

— Nu. Trebuie să te duci la intrarea principală şi să i-o înmînezi personal servitorului de acolo.

— Înţeleg.

— Aş vrea să mai faci ceva, dar s-ar putea să fie cam greu.

— Ce anume?

— Aş vrea să încerci să-l găseşti pe omul care ţi-a dat scrisoarea pentru mine. Îl cheamă Hon'iden Matahachi. E un vechi prieten de-al meu.

— Nici o problemă.

— Crezi că nu? Şi cum ai de gînd să procedezi?

— Am să întreb la toate dughenele cu băuturi.

Musashi rîse.

— Nu-i o idee rea. Din scrisoarea lui înţeleg că şi el cunoaşte pe cineva de la Şcoala Yoshioka. Cred că ai putea afla mai repede dacă ai întreba pe cineva de acolo.

— Şi ce să fac dacă-l găsesc?

— Vreau să-i transmiţi un mesaj. Spune-i că din ziua întîi pînă-ntr-a şaptea a Anului Nou voi fi în fiecare dimineaţă pe podul de la drumul Gojō şi-l voi aştepta acolo. Spune-i să vină într-una din zilele acelea ca să ne întîlnim.

— Asta-i tot?

— Da, dar mai spune-i că ţin neapărat să-l văd.

— În ordine. Am înţeles! Unde vă găsesc cînd mă întorc?

— Uite cum facem. Cînd ajung la Nara, am să fac astfel încît să mă poţi găsi întrebînd la Hōzōin. Este un templu renumit în tehnica lăncilor.

— Sigur?

— Ha, ha! Tot mai eşti neîncrezător? Nu te-ngrijora. Dacă nu-mi ţin promisiunea de data aceasta, poţi să-mi tai capul.

După ce plecară de la ceainărie, Musashi încă mai rîdea.

El o luă spre Nara, iar Jōtarō porni în direcţie opusă, spre Kyoto.

Pe la răspîntii mişunau oameni cu pălării din pai, rîndunele şi cai ce nechezau. Băiatul îşi croi drum prin mulţime, dar după cîţiva paşi se întoarse şi îl văzu pe Musashi tot acolo, uitîndu-se după el. Îşi zîmbiră de despărţire şi îşi văzu fiecare de drumul său.

Adiere de primăvară

Akemi clătea o bucată de material în rîul Takase şi cînta un cîntec pe care-l învăţase la teatrul Kabuki. De fiecare dată cînd scotea materialul şi-i privea modelul, avea impresia unor flori de cireş care formează vîrtejuri.

“Adierea dragostei
Se prinde de mîneca chimonoului meu.
Oh, mîneca atîrnă greu!
Este oare adierea dragostei grea?”

Jōtarō era sus pe stăvilar. Ochii săi vioi prinseseră scena şi zîmbea prieteneşte.

— Cînţi bine, mătuşico! strigă el.

— Ce? întrebă Akemi. Îşi ridică privirile la drăcuşorul de copil, cu sabia mai mare decît el şi cu pălăria aceea enormă. Cine eşti? întrebă ea. Şi de ce-mi spui mătuşică, sînt încă tînără!

— Bine… Fată dulce! Sună mai bine?

— Termină, spuse ea rîzînd. Eşti prea mic ca să vorbeşti aşa. Mai bine ţi-ai şterge nasul!

— Voiam doar să te întreb ceva.

— Aoleu! strigă ea îngrozită. Mi se duce materialul!

— Ţi-l prind eu.

Jōtarō porni după el pe malul rîului şi-l pescui din apă cu vîrful sabiei. „Măcar într-o situaţie ca aceasta prinde bine”, reflectă el. Akemi îi mulţumi şi-l întrebă ce dorea să afle.

— Este pe-aici o ceainărie numită Yomogi?

— Da, acolo e chiar casa mea.

— Ce bine-mi pare! O caut de mult.

— De ce? De unde vii?

— De acolo, răspunse el arătînd într-o direcţie nedesluşită.

— Adică de unde?

El ezită.

— Nici eu nu ştiu prea bine.

Akemi chicoti.
— Nu-i nimic. Dar de ce te interesează ceainăria?
— Caut un bărbat pe nume Hon'iden Matahachi. Mi-au spus de la Şcoala Yoshioka că-l găsesc aici, dacă-l caut.
— Nu mai e.
— Minţi!
— Ba nu. E adevărat. A stat la noi, dar a întins-o cu cîtva timp în urmă.
— Încotro?
— Nu ştiu.
— Dar cineva de-acasă de la tine trebuie să ştie.
— Nu. Nici mama nu ştie. A fugit pur şi simplu.
— Nu se poate!
Băiatul se ghemui pe mal, privind îngrijorat în apă.
— Ce mă fac? oftă el.
— Cine te-a trimis aici?
— Profesorul meu.
— Cine-i profesorul tău?
— Îl cheamă Miyamoto Musashi.
— Ai adus o scrisoare?
— Nu, spuse Jōtarō, scuturînd din cap.
— Halal mesager! Nu ştii nici de unde vii şi nici o scrisoare nu ai la tine.
— Am de transmis un mesaj.
— Ce anume? Nu cred că se mai întoarce vreodată, dar dacă totuşi vine, am să-i spun.
— Nu cred că ar trebui să-ţi spun, nu?
— Nu mă întreba pe mine. Decide singur.
— Totuşi, poate că ar fi bine. A zis că ţine foarte mult să-l vadă pe Matahachi. M-a rugat să-i spun lui Matahachi că îl va aştepta pe podul de la Gojō în fiecare dimineaţă, din prima pînă în a şaptea zi a noului an. Matahachi urmează să-l întîlnească acolo într-una din zile.
Akemi izbucni într-un hohot de rîs necontrolat.
— N-am mai auzit niciodată aşa ceva! Vrei să spui că trimite mesajul *acum* ca să-i spună lui Matahachi să vină anul viitor? Cred că şi profesorul tău e la fel de ciudat ca şi tine! Ha, ha!
Jōtarō se încruntă şi umerii i se încordară de furie.
— Ce-i de rîs?
Akemi reuşi să se potolească în cele din urmă.

— Te-ai supărat?

— Bineînţeles că m-am supărat. Ţi-am cerut politicos să-mi faci un serviciu şi tu ai început să rîzi ca o nebună.

— Te rog să mă ierţi. Nu mai rîd. Şi dacă Matahachi se întoarce, îi transmit mesajul.

— Îmi promiţi?

— Da, jur. Akemi îşi muşcă buzele ca să îşi înăbuşe un zîmbet. Şi cum ziceai că-l cheamă pe omul care ţi-a dat mesajul?

— Nu ai o memorie prea grozavă, îl cheamă Miyamoto Musashi.

— Cum se scrie Musashi?

Luînd din preajmă un băţ de bambus, Jōtarō mîzgăli două ideograme în nisip.

— A, se citeşte şi „Takezō”! exclamă Akemi.

— Nu-l cheamă Takezō. Îl cheamă Musashi.

— Bineînţeles, dar se poate citi şi „Takezō”.

— Ce încăpăţînată eşti! se răsti Jōtarō şi azvîrli băţul în rîu.

Akemi rămase pe gînduri, cu ochii aţintiţi la ideogramele din nisip. În cele din urmă îşi ridică din nou privirea spre Jōtarō, îl examină iar din cap pînă-n picioare şi-l întrebă cu voce duioasă:

— Nu cumva Musashi e din zona Yoshino, provincia Mimasaka?

— Ba da. Eu sînt din Harima; el e din satul Miyamoto, în vecinătatea provinciei Mimasaka.

— E înalt şi bine făcut? Şi nu se rade în creştetul capului?

— Da. De unde ştii?

— Îmi amintesc că mi-a spus odată că a avut un buboi în creştetul capului cînd era copil. Dacă s-ar rade în cap ca samuraii, i s-ar vedea cicatricea urîtă.

— Ţi-a spus? Cînd?

— Oh, sînt vreo cinci ani de-atunci.

— Îl cunoşti pe profesorul meu de atîta vreme?

Akemi nu răspunse. Amintirea acelor zile o răscolea atît de mult, încît nu putea nici măcar să vorbească. Din spusele băieţelului se convinsese că Musashi era unul şi acelaşi cu Takezō şi o cuprinse dorinţa fierbinte de a-l revedea. Înţelesese în ce fel se descurca mama ei şi îl văzuse şi pe Matahachi decăzînd din ce în ce mai mult. Ea îl preferase de la bun început pe Takezō şi încă de atunci ştia că ar fi fost o alegere bună. Era

bucuroasă că nu se măritase încă. Takezō... se deosebea atît de mult de Matahachi.

Îşi propusese de multe ori să nu se lase prinsă în capcană de bărbaţii care veneau să bea la ceainăria lor. Îi dispreţuia. Se gîndea numai la Takezō. În adîncul sufletului, nutrea încă speranţa că-l va întîlni din nou cîndva; el, numai el era iubitul din închipuirea ei, atunci cînd îşi cînta cîntece de dragoste.

Îndeplinindu-şi misiunea, Jōtarō zise:

— Mai bine-mi văd de drum. Dacă-l găseşti pe Matahachi, să nu uiţi să-i spui ce te-am rugat. Porni cu paşi mărunţi şi repezi pe cărarea îngustă din vîrful stăvilarului.

Căruţa era încărcată cu un munte de saci care conţineau poate orez sau poate boabe de linte, sau cine ştie ce alt produs local. Sus, în vîrful grămezii, o plăcuţă anunţa că aceştia constituiau contribuţia credincioşilor budişti către marele templu Kofukuji din Nara. Pînă şi Jōtarō auzise de templul acesta, pentru că numele lui însemna de fapt Nara.

Jōtarō se lumină la faţă ca un copil. Luîndu-se după căruţă, se agăţă de ea. Era destul loc să stea jos şi, în plus, se putea rezema de saci.

De ambele părţi ale drumului pantele dealurilor erau acoperite de şiruri bine delimitate de tufişuri de ceai. Cireşii începuseră să înflorească, iar ţăranii îşi arau orzul rugîndu-se, fără îndoială, ca şi anul acesta să fie ferit de picioarele soldaţilor şi cailor. Femei îngenuncheate la rîu spălau legume. Strada Yamato era liniştită.

„Ce noroc!" se gîndi Jōtarō, instalîndu-se comod. Simţindu-se bine acolo, era tentat să tragă un pui de somn, dar se răzgîndi. Temîndu-se ca nu cumva să ajungă la Nara înainte de a se trezi el, era recunoscător fiecărei pietre întîlnite de roţi în cale, deoarece căruţa se zdruncina şi îl ajuta astfel să-şi ţină ochii deschişi. Era încîntat nu numai pentru că se deplasa în felul acesta, dar mai ales pentru că-l ducea exact la destinaţie.

Cînd ieşiră dintr-un sat, Jōtarō se întinse alene după o frunză de camelie. O puse pe limbă şi începu să fluiere o melodie.

Căruţaşul se întoarse, dar nu văzu nimic. Deoarece fluieratul nu înceta, se mai uită o dată peste umărul drept şi apoi peste cel stîng şi tot aşa de mai multe ori. În cele din urmă, opri căruţa şi se duse în spate să vadă despre ce era vorba. Cînd îl văzu pe

Jōtarō, se înfurie şi lovitura pe care i-o dădu cu pumnul îl făcu pe băiat să scoată un ţipăt de durere.

— Ce cauţi aici? mîrîi el.

— E-n regulă, nu?

— Nu e deloc în regulă!

— De ce nu? Doar nu dumneavoastră trageţi!

— Obraznicule ce eşti! ţipă căruţaşul şi-l aruncă pe Jōtarō jos, ca pe o minge.

Se rostogoli şi se opri chiar la rădăcina unui copac. Pornind din nou cu un hodorogit, roţile păreau să rîdă de el.

Jōtarō se ridică şi începu să caute atent în jur. Tocmai constatase că nu mai are tubuleţul de bambus ce conţinea răspunsul de la Şcoala Yoshioka pentru Musashi. Îl agăţase de gît cu o aţă, dar nu mai era acolo.

Băiatul căuta disperat în jur cînd o femeie tînără în haine de călătorie se opri, se uită la el şi-l întrebă:

— Ai pierdut ceva?

Se uită la chipul ei, pe jumătate ascuns de o pălărie cu boruri mari, dădu din cap şi continuă să caute.

— Erau bani?

Absorbit de ale lui, Jōtarō nu fusese prea atent la întrebare, dar reuşi să scoată un mîrîit negativ.

— Atunci era un tub de bambus de vreo treizeci de centimetri, prins cu o sfoară?

Jōtarō sări în picioare.

— Da! De unde ştiţi?

— Deci la tine ţipau căruţaşii de lîngă templul Mampukuji pentru că nu le lăsai caii în pace!

— Da, şi ce-i cu asta?

— Probabil că sfoara s-a rupt cînd te-ai speriat şi ai luat-o la fugă. Tubul a căzut pe jos şi l-a luat samuraiul care stătea de vorbă cu căruţaşii. De ce nu te întorci să i-l ceri?

— Sînteţi sigură?

— Da, bineînţeles.

— Mulţumesc.

Pe cînd se pregătea să o ia la fugă, tînăra strigă după el:

— Stai! Nu-i nevoie să te întorci. Văd că şi samuraiul a apucat-o pe drumul acesta. Uite-l, cel în *hakama* de luptă. Arătă cu degetul spre el.

Jōtarō se opri şi aşteptă, cu ochii măriţi de uimire.

Samuraiul era un bărbat impunător, la vreo patruzeci de ani. Totul la el era un pic mai mare decît în mod normal – statura, barba neagră, umerii laţi, pieptul solid. Purta ciorapi din piele şi sandale de paie şi călca apăsat. Jōtarō, convins dintr-o ochire că-i vorba de un războinic însemnat, în serviciul vreunui *daimyō* de vază, se sperie prea tare ca să i se adreseze.

Din fericire, samuraiul vorbi primul, chemîndu-l pe băiat.

— Nu tu eşti drăcuşorul care a scăpat tubul acesta de bambus în faţa templului Mampukuji?

— Oh, ăsta e! L-aţi găsit!

— Nu ştii să mulţumeşti?

— Vă rog să mă iertaţi. Vă mulţumesc, domnule.

— Îmi vine să cred că-i o scrisoare importantă înăuntru. Cînd te mai trimite stăpînul cu vreo treabă, nu te mai opri pe drum să şicanezi cai, să te caţări prin căruţe sau să umbli haihui.

— Da, domnule. V-aţi uitat înăuntru?

— E normal ca atunci cînd găseşti ceva să examinezi obiectul cu atenţie ca să-l poţi returna proprietarului, dar n-am rupt sigiliul scrisorii. Şi acum că ai recăpătat-o, vezi dacă totul e în ordine.

Jōtarō scoase căpăcelul şi se uită înăuntru. Mulţumit că scrisoarea era încă acolo, îşi agăţă tubul de gît şi jură să nu-l mai piardă.

Tînăra părea la fel de încîntată ca şi Jōtarō.

— Aţi fost foarte drăguţ, domnule, îi spuse ea samuraiului, încercînd să compenseze incapacitatea lui Jōtarō de a rosti toate cele cuvenite.

Samuraiul cu barbă porni alături de cei doi.

— Băiatul e cu dumneata? o întrebă el.

— O, nu, nu l-am mai văzut niciodată pînă acum.

Samuraiul rîse.

— Chiar mă gîndeam că sînteţi o pereche ciudată. E un drăcuşor tare caraghios, nu-i aşa? Şi mai are şi scris pe pălărie: „Camere de închiriat”.

— Poate că inocenţa lui copilărească e atît de atrăgătoare. Şi mie îmi place. Întorcîndu-se spre Jōtarō, ea întrebă:

— Încotro?

Mergînd între cei doi, lui Jōtarō îi reveni buna dispoziţie.

— Eu? Merg la Nara, la templul Hōzōin.

Un obiect lung şi subţire, înfăşurat în brocart auriu şi adăpostit în *obi*-ul fetei îi atrase atenţia. Privindu-l, zise:

— Văd că şi dumneavoastră aveţi un tub cu o scrisoare. Aveţi grijă să nu-l pierdeţi.

— Tub cu scrisoare? Ce vrei să spui?

— Acolo, în *obi*.

Ea rîse.

— Nu e tub cu scrisoare, prostuţule! E un flaut.

— Un flaut?

Curios din cale-afară, Jōtarō se apropie fără jenă de talia ei şi inspectă obiectul. Deodată îl cuprinse o senzaţie ciudată. Se dădu îndărăt, examinînd-o pe fată.

Chiar şi pe copii îi impresionează frumuseţea feminină sau, cel puţin, intuiesc dacă o femeie este pură sau nu. Jōtarō era impresionat de farmecul fetei. I se părea că avusese un noroc nemaipomenit să poată merge alături de o fată atît de drăguţă. Inima îi bătea puternic de emoţie şi simţea că i se învîrte capul.

— Aha! Flaut… Cînţi la flaut, mătuşico? întrebă el.

Amintindu-şi însă de reacţia pe care o avusese Akemi la acest cuvînt, schimbă brusc întrebarea:

— Cum vă cheamă?

Fata rîse şi îi aruncă samuraiului o privire amuzată, peste capul băiatului. Războinicul cel voinic rîse şi el, arătîndu-şi un şir de dinţi albi şi sănătoşi de după barba-i neagră.

— Ce caraghios eşti! Dacă vrei să afli numele cuiva, bunele maniere cer să ţi-l spui mai întîi pe al tău.

— Mă cheamă Jōtarō.

Răspunsul prompt stîrni o nouă explozie de rîs.

— Nu-i cinstit! strigă Jōtarō. M-aţi pus să-mi spun numele şi eu tot nu-l ştiu pe-al dumneavoastră. Cum vă cheamă, domnule?

— Mă numesc Shōda, spuse samuraiul.

— Acesta trebuie să fie numele de familie. Care-i celălalt?

— O să te rog să-l laşi pe celălalt în pace.

Fără pic de jenă, Jōtarō se întoarse de data asta spre fată.

— Acum e rîndul dumneavoastră. Noi am spus cum ne cheamă. N-ar fi politicos să nu ne spuneţi şi dumneavoastră.

— Numele meu e Otsū.

— Otsū? repetă Jōtarō.

Păru mulţumit pentru moment, dar apoi trăncăni mai departe:

— Şi de ce umblaţi cu flautul în *obi*?

— Oh, am nevoie de el ca să-mi cîştig existenţa.

— Aceasta este profesiunea dumneavoastră?

— Nu ştiu dacă mă pot numi chiar o cîntăreaţă profesionistă, dar banii pe care-i cîştig astfel îmi permit să fac călătorii lungi, ca aceasta. Da, cred că poţi s-o numeşti profesiunea mea.

— Muzica pe care o cîntaţi este ca cea pe care am auzit-o la templele Gion şi Kamo? Muzică pentru dansuri religioase?

— Nu.

— Dar ce anume… pentru piese Kabuki?

— Nu.

— Atunci ce fel de muzică cîntaţi?

— Melodii obişnuite.

Între timp, samuraiul se tot minuna de sabia cea lungă a lui Jōtarō.

— Ce-i aia înfiptă la brîu? întrebă el.

— Nu recunoaşteţi o sabie de lemn? Am crezut că sînteţi samurai.

— Da, sînt. Dar mă surprinde că văd aşa ceva la tine. De ce o porţi?

— Am de gînd să studiez arta mînuirii sabiei.

— A, da? Ai şi profesor?

— Am.

— El este destinatarul scrisorii?

— Da.

— Dacă el e profesorul tău, înseamnă că e un adevărat expert!

— Nu e chiar aşa de bun.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea spune că e slab.

— Nu te deranjează că ai un bărbat slab drept profesor?

— Nu, nici eu nu mă prea pricep la săbii, aşa că nu contează.

Samuraiul abia se stăpînea să nu se amuze pe seama lui. Gura i se strîmbă într-un zîmbet, dar ochii îi rămaseră gravi.

— Ai învăţat vreo tehnică?

— Păi, nu tocmai, încă n-am învăţat nimic.

Samuraiul izbucni de data aceasta în rîs.

— Cînd merge omul cu tine, i se pare drumul mai scurt… Şi dumneata, domnişoară, unde mergi?

— La Nara, dar unde anume în Nara, încă nu ştiu. Caut de mai bine de un an un *rōnin* şi pentru că am auzit că mulţi dintre aceştia s-au adunat la Nara în ultima vreme, m-am decis s-o iau şi eu într-acolo, deşi n-ar cam trebui.

În faţa ochilor lor se contura silueta podului de peste Uji. Sub streşinile unei ceainării, un bătrînel curăţel, cu un ceainic mare în mînă, îşi servea clienţii care stăteau pe scăunele în jurul lui. Zărindu-l pe Shōda, îl salută călduros.

— Ce bine-mi pare că văd pe cineva de la Casa Yagyū! strigă el. Intraţi! Intraţi!

— Aş vrea să ne odihnim puţin. Vrei să-i aduci băiatului nişte prăjiturele?

Jōtarō rămase în picioare, în timp ce camarazii lui de drum se aşezară. Pe el îl plictisea şi numai ideea de a sta jos. De îndată ce sosiră prăjiturelele, le înhăţă şi o zbughi pe panta din spatele ceainăriei.

În timp ce-şi sorbea ceaiul, Otsū se interesă:

— Mai e mult pînă la Nara?

— Da. Nici cineva care ar merge foarte repede n-ar ajunge mai departe de Kizu înainte de apus. O fată ca dumneata ar trebui să-şi petreacă noaptea la Taga sau Ide.

Shōda i se adresă proprietarului:

— Domnişoara aceasta caută pe cineva de luni de zile. Nu este oare periculos pentru o femeie tînără să călătorească singură pînă la Nara şi încă fără să ştie exact unde trage peste noapte?

Bătrînul căscă ochii mari.

— Nici vorbă să umble singură! spuse el hotărît.

Întorcîndu-se spre Otsū, îşi flutură de cîteva ori mîna prin faţa nasului şi spuse:

— Renunţă la gîndul ăsta. Dacă ai fi sigură că ai unde să stai, ar fi cu totul altceva. Dacă nu, Nara poate fi un loc foarte periculos.

Proprietarul îşi turnă o ceşcuţă de ceai şi le spuse ce ştia şi el despre Nara. Majoritatea oamenilor, se pare, încă mai credeau că vechea capitală era liniştită, un loc paşnic, cu o mulţime de temple colorate şi căprioare blînde – un loc netulburat de războaie şi foamete – dar, de fapt, oraşul nu mai era aşa. După

bătălia de la Sekigahara se ascunseseră aici o mulţime de *rōnin*-i din tabăra învinsă. Majoritatea erau de partea celor din Osaka, aparţinînd Armatei de Vest, samurai ce nu aveau acum nici un venit şi slabe şanse să se poată apuca de altceva. De cînd Tokugawa îşi întărea puterea, an de an, era puţin probabil ca aceşti fugari să-şi mai poată cîştiga existenţa cu săbiile lor.

Conform datelor statistice, o sută douăzeci de mii sau o sută treizeci de mii de samurai rămăseseră fără nici o situaţie. După ce ieşiseră victorioşi, cei din tabăra Tokugawa confiscaseră terenuri ce aduceau anual un venit de treizeci şi trei de milioane de baniţe de orez. Chiar dacă luăm în considerare pe cei cărora li s-a permis să-şi refacă parte din avuţie, cel puţin optzeci de *daimyō*, cu venituri totale de pînă la douăzeci de milioane de baniţe, fuseseră complet deposedaţi. Avînd în vedere că la fiecare cinci sute de baniţe, trei samurai fuseseră izgoniţi şi obligaţi să se ascundă prin diverse provincii, fără a mai pune la socoteală familiile şi vasalii lor, numărul total se putea ridica la nu mai puţin de o sută de mii.

Împrejurimile oraşului Nara şi ale muntelui Kōya erau pline de temple, aşa că forţele lui Tokugawa le ţineau cu greu sub control. Din aceleaşi motive, zona era un ascunziş ideal şi fugarii veneau aici în masă.

— Păi şi renumitul Sanada Yukimura se ascunde în muntele Kudo, spuse bătrînul, şi Sengoku Sōya e pe undeva prin apropierea templului Horyūji, iar Ban Dan’emon la templul Kōfukuji. Pot să vă dau şi alte exemple. Toţi aceştia au fost personalităţi de seamă. Ar fi ucişi de îndată ce s-ar arăta în lume. Singura lor speranţă pentru viitor este să izbucnească un nou război.

După părerea bătrînului, situaţia n-ar fi fost chiar atît de rea dacă ar fi fost vorba numai de renumiţii *rōnin*-i care se ascundeau, pentru că ei ţineau la prestigiul lor şi-şi puteau cîştiga existenţa pentru ei şi pentru familiile lor. Dar pe lîngă aceştia, pe străzile lăturalnice ale oraşului mai hoinăreau şi nişte samurai săraci, care o duceau atît de greu, încît ar fi fost în stare să-şi vîndă şi săbiile ca să aibă ce mînca. Jumătate dintre ei, puşi mereu pe harţă, se apucaseră de jocuri de noroc şi alte trăsnăi care tulburau liniştea, în speranţa că prăpădul pe care-l provocau va determina forţele din Osaka să ia din nou armele în mînă. Nara, cîndva un oraş liniştit, se transformase într-un cuib

de aventurieri. Pentru o fată drăguţă ca Otsū, a merge acolo era totuna cu a-şi turna gaz pe chimonou şi a sări apoi în foc. Proprietarul ceainăriei, tulburat de propriile-i poveşti, încheie prin a o implora pe Otsū să se răzgîndească.

Cu inima îndoită, Otsū rămase o vreme tăcută. Dacă ar fi avut cel mai mic indiciu că Musashi se află în Nara, nu s-ar fi gîndit nici o clipă la pericole. De fapt, nu prea avea de ce să-şi continue drumul. O pornise într-o doară spre Nara – aşa cum colindase şi celelalte locuri timp de un an, de cînd Musashi o părăsise pe podul de la Himeji.

Citindu-i nedumerirea pe chip, Shōda spuse:

— Ai spus că te cheamă Otsū, nu?

— Da.

— Ei bine, Otsū, îmi vine greu să-ţi spun, dar de ce nu renunţi la ideea de a merge la Nara? Te invit, în schimb, să vii cu mine la feuda Koyagyū, vrei? Simţindu-se obligat să-i spună mai multe despre el şi să o asigure de bunele sale intenţii, el adăugă: Numele meu este Shōda Kizaemon şi sînt în serviciul familiei Yagyū. Din întîmplare, stăpînul meu, care are optzeci de ani acum, nu prea mai este în formă. Suferă teribil de plictiseală. Cînd ai spus că-ţi cîştigi existenţa cîntînd din flaut, mi-a trecut prin minte că de-ai fi prin preajmă să-i cînţi la flaut din cînd în cînd, i-ar face multă plăcere. Crezi că ţie ţi-ar plăcea?

Bătrînul proprietar interveni imediat, entuziasmat:

— După cum probabil ştii, bătrînul stăpîn de la Koyagyū este marele Yagyū Muneyoshi. Acum, că s-a retras, şi-a luat numele de Sekishūsai. De îndată ce moştenitorul lui, Munenori, senior de Tajima, s-a întors de la Sekigahara, el a fost chemat la Edo şi angajat ca instructor în casa shōgunului. Să ştii că nu există altă familie mai importantă în toată Japonia. Poţi considera o mare onoare şi numai simpla invitaţie la Koyagyū. Te rog, acceptă!

Auzind că Kizaemon era în slujba renumitei Case Yagyū, Otsū se felicită în sinea ei pentru că ghicise că nu era un samurai de rînd. Şi totuşi, îi era greu să-i dea un răspuns.

Văzînd-o că tace, Kizaemon întrebă:

— Nu vrei să vii?

— Nu-i vorba de asta. Nici nu-mi puteam dori ceva mai bun. Dar mi-e teamă că nu cînt destul de bine pentru marele Yagyū Muneyoshi.

— O, nu te mai gîndi la asta. Cei din familia Yagyū nu sînt ca alţi *daimyō*. Mai ales Sekishūsai are gusturi simple, de maestru al ceremoniei ceaiului. Cred că l-ar deranja mai mult sfiiciunea ta decît ceea ce numeşti tu lipsă de talent.

Otsū îşi dădea seama că acceptînd să meargă la Koyagyū, avea o oarecare rază de speranţă. Oricum era mai bine decît să hoinărească fără ţintă spre Nara. De cînd murise Yoshioka Kempō, cei din familia Yagyū erau de departe reprezentanţii cei mai de seamă ai artelor marţiale. La poarta lor băteau oameni de arme din toată ţara! Ce fericită ar fi dacă printre ei s-ar afla şi Miyamoto Musashi!

La gîndul acesta, se învioră brusc:

— Dacă dumneavoastră consideraţi că fac faţă, atunci merg.

— Da? Minunat! Îţi sînt recunoscător... Hmmm, dar mă îndoiesc că o femeie poate ajunge pe jos pînă acolo înainte de căderea nopţii. Ştii să călăreşti?

— Da.

Kizaemon se ridică, ferindu-şi capul de streaşină şi făcu un semn cu mîna spre pod. Rîndaşul care aştepta acolo veni în fugă cu un cal. Kizaemon o lăsă pe Otsū să-l încalece, iar el o porni pe jos, pe lîngă ea.

Jōtarō îi văzu de sus de pe dealul din spatele ceainăriei şi le strigă:

— Plecaţi deja?

— Da, am plecat.

— Aşteptaţi-mă!

Erau pe la jumătatea podului Uji cînd Jōtarō îi ajunse din urmă. Kizaemon îl întrebă ce făcuse pînă atunci. El a răspuns că o mulţime de bărbaţi jucau un fel de joc în nişte boscheţi de pe deal. Nu ştia ce fel de joc, dar i se păruse interesant.

Rîndaşul de la grajduri rîse.

— Trebuie să fi fost jocul lepădăturilor de *rōnin*-i. Nu mai au cu ce să-şi cumpere mîncare şi atunci atrag călători în jocul lor şi-i storc de parale. E degradant!

— O, deci joacă jocuri de noroc ca să trăiască? întrebă Kizaemon.

— Iar cartoforii sînt încă printre cei buni, răspunse băiatul de la grajduri. Mulţi alţii se ocupă de răpiri sau şantaje. Sînt aşa nişte brute, că n-are nimeni ce să le facă.

— De ce nu-i arestează stăpînul ţinutului sau măcar să-i alunge?

— Sînt prea mulţi – mult prea mulţi ca să le poată face faţă cineva. Dacă toţi *rōnin*-ii de la Kawachi, Yamato şi Kii şi-ar aduna forţele, ar fi mai puternici decît trupele stăpînului.

— Am auzit că mişună şi prin Kōga.

— Da. Cei din Tsutsui au fugit acolo. Sînt hotărîţi să reziste pînă la următorul război.

— De ce-i vorbeşti numai de rău pe rōnin-i, interveni Jōtarō. Sînt şi oameni buni printre ei.

— Aşa-i, consimţi Kizaemon.

— Profesorul meu este *rōnin*.

Kizaemon spuse rîzînd:

— Deci, de aceea le iei apărarea! Eşti destul de loial… Ziceai că te îndrepţi spre templul Hōzōin, nu-i aşa? Acolo ţi-e profesorul?

— Nu ştiu sigur, dar spunea că dacă întreb acolo, o să pot afla unde-l găsesc.

— Ce tehnică foloseşte?

— Nu ştiu.

— Elevul lui şi nu-i cunoşti stilul de luptă?

— Domnule, interveni rîndaşul, arta mînuirii sabiei e o modă în ziua de azi. O studiază cine vrei şi cine nu vrei. Numai pe drumul ăsta poţi întîlni cinci sau zece asemenea indivizi hoinărind în fiecare zi din săptămînă. Şi asta numai pentru că-i plin de *rōnin*-i care dau lecţii.

— Presupun că acesta ar fi un motiv.

— Se simt atraşi de asta pentru că au auzit că, dacă mînuiesc bine sabia, se vor bate stăpînii pe ei să-i angajeze pe patru-cinci mii de baniţe pe an.

— Uşoară cale de îmbogăţire, nu?

— Exact. Cînd mă gîndesc la asta, mă cuprinde spaima. Pînă şi băieţelul acesta are o sabie de lemn! Probabil îşi închipuie că-i destul să înveţe cum să lovească oamenii cu ea şi gata, devine bărbat adevărat. Sînt mulţi ca el şi partea tristă e că majoritatea vor muri de foame.

Jōtarō se înfurie cumplit.

— Ia mai spune o dată!

— Ascultaţi la el! Arată ca un păduche ce cară o scobitoare, dar se şi crede mare războinic.

Kizaemon izbucni în rîs.

— Hai, Jōtarō, nu te înfuria, că iar o să pierzi tubul de bambus.

— Nu, n-am să-l pierd. Nu vă mai îngrijoraţi atît!

Porniră din nou la drum. Jōtarō tăcea, bosumflat, iar ceilalţi priveau cum apune încet soarele. Ajunseră curînd la debarcaderul de la rîul Kizu.

— Aici te părăsim, băiete. Se întunecă în curînd, aşa că mai bine te-ai grăbi. Nu-ţi mai pierde timpul pe drum.

— Dar Otsū? întrebă Jōtarō, crezînd că ea o să meargă cu el.

— Oh, am uitat să-ţi spun, zise ea. M-am hotărît să merg cu domnul acesta la castelul Koyagyū.

Jōtarō părea distrus.

— Ai grijă de tine, îi spuse Otsū zîmbind.

— Trebuia să-mi dau seama c-o să rămîn iar singur. Luă de jos o piatră şi-o azvîrli peste apă.

— O să ne mai vedem într-una din zile. Casa ta pare să fie drumul mare şi eu de asemenea mai călătoresc din cînd în cînd.

Jōtarō nu se lăsă cu una, cu două.

— Pe cine căutaţi? întrebă el. Ce fel de persoană?

Otsū îi făcu semn cu mîna, fară să-i răspundă.

Jōtarō alergă de-a lungul rîului şi sări exact în mijlocul pontonului. Cînd barca, roşie din pricina soarelui ce apunea, ajunse la jumătatea rîului, privi în urmă. Pe drumul ce ducea spre templul Kasagi se distingea calul lui Otsū şi Kizaemon, alături. Erau în vale, dincolo de punctul unde rîul se îngustează brusc, înghiţiţi încet-încet de umbrele muntelui.

Templul Hozoin

Toţi învăţăceii care practicau artele marţiale, fără nici o excepţie, auziseră de Hōzōin. Oricine lua acest templu drept altul era considerat un adevărat impostor. Şi oamenii locului îl cunoşteau bine, deşi puţini auziseră despre importantul depozit Shosoin şi despre preţioasa colecţie de obiecte vechi de artă.

Templul se afla pe dealul Abura, într-o pădure mare de cedri. Era un loc tocmai bun pentru spiriduşi. Se mai găseau aici şi alte elemente care aminteau de gloria de odinioară a perioadei Nara[20] – ruinele unui templu, Ganrin'in, şi ale unei băi publice construite de împărăteasa Kōmyō pentru săraci –, dar nu mai rămăseseră din toate acestea decît nişte pietre de fundaţie împrăştiate, ce-şi scoteau capetele printre muşchi şi buruieni.

Musashi găsi cu uşurinţă dealul Abura, dar, o dată ajuns acolo, îl uimi faptul că pădurea mai adăpostea şi alte temple. Cedrii ieşiseră cu bine din iarnă şi acum erau scăldaţi de ploile de la început de primăvară, iar frunzele lor erau foarte închise la culoare. În lumina amurgului, se distingeau deasupra lor liniile delicate ale dealului Kasuga. Munţii din zare erau încă puternic luminaţi de soare.

Deşi nici unul dintre temple nu i se păru lui Musashi că ar fi cel căutat, el umblă din poartă-n poartă, cercetînd atent plăcuţele cu nume. Mintea lui era atît de preocupată de Hōzōin, încît atunci cînd văzu scris pe o plăcuţă Ōzōin, îl citi pe „O", „Ho". Doar primul caracter era diferit. Deşi şi-a dat imediat seama de greşeală, a aruncat totuşi o privire înăuntru. Se pare că Ōzōin aparţinea sectei Nichiren[21], şi, după cîte ştia el, Hōzōin era un templu zen, fără nici o legătură cu Nichiren.

Pe cînd stătea acolo, un călugăr tînăr ce se întorcea la Ozōin trecu pe lîngă el şi îl privi bănuitor.

Musashi îşi scoase pălăria şi întrebă:

— Pot să vă deranjez pentru o informaţie?

— Ce doriţi să ştiţi?

— Templul acesta se numeşte Ōzōin?

— Da. Scrie şi pe placă.

— Mi s-a spus că Hōzōin este pe dealul Abura. E adevărat?

— E chiar în spatele acestui templu. Mergeţi acolo pentru o încăierare?

— Da.

— Atunci permiteţi-mi să vă dau un sfat. Lăsaţi-o baltă!

— De ce?

— E periculos. Am auzit de schilozi care şi-au îndreptat picioarele acolo, dar nu văd de ce unul cu ele drepte să meargă de bunăvoie să şi le mutileze.

Călugărul era bine făcut şi avea ceva deosebit faţă de un călugăr obişnuit din secta Nichiren. După părerea lui, numărul aşa-zişilor războinici crescuse atît de mult, încît şi templul Hōzōin începuse să-i considere o pacoste. Templul era, la urma urmei, un lăcaş sfînt al Legii lui Buddha, după cum îi arăta şi numele. Singura lui preocupare era religia. Artele marţiale erau doar o activitate suplimentară, ca să spunem aşa.

Kakuzenbō In’ei, fostul stareţ, mergea adesea la Yagyū Muneyoshi. În urma întîlnirilor cu Muneyoshi şi cu stăpînul Kōizumi din Ise, prietenul lui Muneyoshi, începuse să se intereseze de artele marţiale şi în cele din urmă se apucase de arta mînuirii sabiei în timpul liber. De aici au ajuns pînă la noi metodele de folosire a lăncii şi aceasta era, după cum ştia şi Musashi, originea renumitului Stil Hōzōin.

In’ei avea acum optzeci şi patru de ani şi era complet senil. Nu mai vedea aproape pe nimeni. Chiar dacă mai primea pe cîte cineva, nu putea să susţină o conversaţie; nu mai era în stare decît să şadă şi să facă mişcări de neînţeles cu gura lui fară dinţi. Părea că nu înţelege nimic din ceea ce i se spunea. Cît despre lance, uitase cu totul de ea.

— Deci, vedeţi, spuse călugărul după ce îi explicase toate acestea, nu v-ar folosi prea mult să mergeţi acolo. Probabil că nu l-aţi întîlnit încă pe stăpîn, dar chiar dacă aţi fi reuşit, tot n-aţi fi învăţat nimic.

Judecînd după tonul lui aspru, era limpede că abia aşteaptă să scape de Musashi.

Deşi îşi dădea seama că nu-l lua în serios, Musashi insistă:

— Am auzit de In’ei şi ştiu că tot ce mi-aţi spus este adevărat. Am mai auzit că un preot pe nume Inshun este succesorul lui. Se spune că încă mai studiază, dar cunoaşte deja

toate secretele Stilului Hōzōin. După cîte am aflat, deşi are foarte mulţi elevi, nu refuză niciodată să-i îndrume pe cei care i se adresează şi-i solicită sprijinul.

— Oh, Inshun, spuse călugărul cu dispreţ. Nu-i nimic adevărat din tot ce s-a zvonit. Inshun este de fapt elevul stareţului de la Ozōin. După ce In'ei a început să-şi arate vîrsta, stareţul nostru a considerat că ar fi ruşinos să lase templul Hōzōin să se ducă de rîpă, aşa că l-a învăţat pe Inshun secretele luptei cu lancea – pe care el însuşi le-a învăţat de la In'ei – şi apoi a avut grijă ca Inshun să devină stareţ.

— Înţeleg, spuse Musashi.

— Şi tot mai vreţi să mergeţi acolo?

— Ştiu şi eu, am bătut atîta drum…

— Da, bineînţeles.

— Aţi zis că-i aici, în spate. E mai bine s-o iau prin stînga sau prin dreapta?

— Nu-i nevoie să ocoliţi. Ajungeţi mai repede dacă o luaţi prin templul nostru. N-aveţi cum să vă rătăciţi.

Musashi i-a mulţumit şi a trecut de bucătăria templului. A ajuns pînă la terenul din spate care, cu magazia lui de lemne, cu cea pentru pastă de fasole şi cu grădina de legume mare de vreun pogon, semăna foarte bine cu gospodăria unui fermier înstărit. În spatele grădinii se vedea templul Hōzōin.

Păşind pe pămîntul moale dintre straturile de napi, ridichi şi hasme, văzu, mai într-o parte, un bătrîn care prăşea zarzavaturile. Aplecat peste săpăliga lui, bătrînul îi privea atent lama. Musashi nu putu distinge decît o pereche de sprîncene albe ca zăpada şi, cu excepţia zăngănitului săpăligii care se lovea de cîte o piatră, era o linişte perfectă împrejur.

Musashi presupuse că bătrînul era călugăr la Ōzōin. Dădu să spună ceva, dar omul era atît de absorbit de munca lui, încît i se păru nepoliticos să-l deranjeze.

Trecu pe lîngă el tăcut, dar îşi dădu brusc seama că bătrînul trăgea cu coada ochiului la picioarele lui Musashi. Deşi nu se mişcase şi nu scosese nici o vorbă, Musashi se simţi atacat de o forţă înspăimîntătoare – o forţă asemenea fulgerului care despică norii. Nu era vis. Chiar simţi forţa misterioasă străpungîndu-i trupul şi, speriat, sări în sus. Îl cuprinse năduşeala din cap pînă-n picioare, de parcă tocmai ar fi scăpat de o lovitură mortală de sabie sau de lance.

Privind peste umăr, îl zări pe bătrînul cocoşat întors spre el. Săpăliga îşi continua ritmul neîntrerupt.

„Ce naiba a fost asta?” se întrebă el, uimit de forţa de care se lovise.

Se trezi în faţa templului Hōzōin, la fel de nedumerit ca mai înainte. În timp ce aştepta să apară vreun servitor să-i deschidă, se gîndi:

„Probabil Inshun este încă tînăr. Călugărul de adineauri a afirmat că In’ei este senil şi a uitat complet de lance, dar mira-m-aş...” Incidentul din grădină îi stăruia încă în minte.

Mai strigă de două ori, dar singurul răspuns fu ecoul ce se întorcea de la copacii din jur. Observînd un gong mare lîngă intrare, îl lovi. Primi imediat răspuns din interiorul templului.

Un preot veni la uşă. Era mare şi vînjos; dacă era unul dintre preoţii-războinici de pe muntele Hiei, putea să fie foarte bine comandant de batalion. Obişnuit să primească zilnic vizitatori ca Musashi, îi aruncă o privire scurtă şi îl întrebă:

— Eşti *shugyōsha*?

— Da.

— De ce-ai venit?

— Aş vrea să stau de vorbă cu stăpînul.

— Intră! îi răspunse preotul şi îi arătă pe unde să o ia, sugerîndu-i apoi să se spele mai întîi pe picioare.

Era acolo un butoi cu apă, alimentat de la o conductă din bambus. Se zăreau împrăştiate ici-colo vreo zece perechi de sandale murdare şi uzate.

Musashi îl urmă pe preot pe un coridor larg şi întunecat şi fu poftit în anticameră. I se spuse să aştepte acolo. Plutea în aer miros de tămîie şi prin fereastră se vedeau frunzele mari ale unui banan. În afară de modul degajat în care uriaşul îl poftise înăuntru, nimic nu i se părea deosebit în templul acesta.

Cînd îşi făcu din nou apariţia, preotul îi înmînă un registru şi o cutie cu cerneală, zicîndu-i:

— Scrie-ţi numele, unde ai învăţat şi ce stil foloseşti.

Îi vorbea de parcă instruia un copil.

Pe coperta registrului scria: „Lista persoanelor care au vizitat acest Templu ca să studieze. Administratorul templului Hōzōin”. Musashi îl deschise şi aruncă o privire asupra numelor înregistrate, data la care venise samuraiul sau novicele. Luînd

drept model ultima intrare, notă informaţiile cerute, omiţînd să scrie numele profesorului.

Pe preot însă tocmai asta îl interesa.

Musashi îi răspunse în acelaşi mod în care o făcuse şi la Şcoala Yoshioka. El exersase cu măciuca, sub îndrumarea tatălui său, „fără să-şi dea prea mare osteneală”. Deoarece se hotărîse să studieze serios, îşi luase ca profesor tot ce exista în univers, precum şi exemplele predecesorilor săi din toată ţara. Sfîrşi prin a mărturisi:

— Încă mai învăţ.

— Hm! Probabil ai aflat că templul Hōzōin este apreciat în toată ţara pentru tehnicile de mînuire a lăncii încă de pe vremea primului maestru. Lupta care se dă aici e dură şi nu se fac excepţii. Înainte de a continua, poate citeşti ce scrie pe prima pagină.

Musashi luă registrul, îl deschise şi citi condiţiile impuse, lucru care îi scăpase adineauri. Se spunea: „Deoarece am venit aici să studiez, absolv templul de orice responsabilitate dacă sînt rănit sau dacă sînt ucis”.

— Sînt de acord, spuse Musashi cu un rînjet. I se părea normal pentru oricine doreşte să devină luptător.

— În ordine. Pe aici.

Dōjō-ul era imens. Călugării sacrificaseră probabil un amfiteatru sau vreo altă clădire a templului pentru a-l avea. Musashi nu mai văzuse niciodată o încăpere cu asemenea coloane măreţe; observă şi urme de picturi, foiţă de aur şi un fel de manual pentru începători pe bara transversală de legătură – lucruri ce nu se puteau vedea în sălile obişnuite de antrenament.

El nu era singurul vizitator. Mai erau vreo zece învăţăcei-războinici care aşteptau, precum şi tot atîţia preoţi-novici. În plus, se mai aflau cîţiva samurai care păreau a fi doar observatori. Toţi urmăreau încordaţi doi lăncieri care începuseră lupta. Nimeni nu-l băgă în seamă pe Musashi cînd se aşeză într-un colţ.

După cum spunea şi semnul de pe perete, dacă cineva dorea să lupte cu lănci adevărate, provocarea îi era acceptată, dar combatanţii de acum exersau cu nişte pari lungi din lemn de stejar. Cu toate acestea, o lovitură putea foarte bine să fie dureroasă, chiar fatală.

În cele din urmă, unul dintre luptători fu aruncat în aer şi, pe cînd se întorcea şchiopătînd la locul lui, Musashi observă cum coapsa i se umfla şi căpăta aspect de trunchi de copac. Incapabil să se aşeze, se aruncă cu stîngăcie pe un genunchi, întinzîndu-şi piciorul rănit în faţă.

— Următorul! strigă de pe duşumea un preot deosebit de arogant. Mînecile mantiei îi erau legate la spate şi întreg trupul – picioare, braţe, umeri, pînă şi fruntea – părea numai muşchi. Parul din lemn de stejar, pe care-l ţinea vertical, avea cel puţin trei metri lungime.

Unul dintre cei care păreau să fi venit în ziua respectivă se ridică, îşi prinse mînecile cu nişte curele din piele şi păşi în zona de antrenament. Preotul rămase nemişcat în timp ce pretendentul se duse la perete, alese o halebardă şi veni să-l înfrunte. Se plecară unul în faţa celuilalt, aşa cum cerea eticheta, dar nici nu apucară bine să termine ritualul, că preotul şi scoase un sunet fioros de cîine turbat, coborînd în acelaşi timp şi cu forţă parul asupra capului pretendentului.

— Următorul, strigă el, revenind în poziţia iniţială.

Atît a fost tot: individul era terminat. Nu părea să fi murit încă, dar nici nu mai avu putere decît să-şi ridice puţin capul. Cîţiva preoţi-novici se ridicară în picioare şi îl tîrîră de pe arenă, apucîndu-l de mîneci şi de brîu. În urma lui, pe duşumea, rămase o dîră de salivă amestecată cu sînge.

— Următorul! strigă preotul din nou, mai ursuz ca niciodată.

La început, Musashi crezu că era maestrul Inshun din a doua generaţie, dar auzi de la cei din jur că era Agon, unul dintre discipolii mai în vîrstă, cunoscuţi acolo ca „Cei Şapte Stîlpi ai Templului Hōzōin”. Nu era cazul ca Inshun să se implice el însuşi în vreo încăierare, pentru că pretendenţii erau întotdeauna doborîţi de unul dintre aceştia.

— Nu mai e nimeni? strigă Agon, ţinîndu-şi de data aceasta lancea în poziţie orizontală.

Administratorul cel vînjos compară registrul cu feţele prezente. Arătă spre unul.

— Nu, nu azi… Am să vin altădată.

— Dar tu?

— Nu. Astăzi nu mă simt în stare.

Au dat îndărăt unul cîte unul, pînă cînd Musashi văzu degetul îndreptat spre el.

— Dar tu?

— Dacă doriţi.

— „Dacă doriţi”? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aş vrea să lupt.

Toţi ochii se îndreptară spre Musashi în timp ce se ridica. Arogantul Agon se retrăsese de pe teren şi stătea de vorbă şi rîdea cu un grup de preoţi, dar cînd îşi dădu seama că se mai găsise un pretendent, o expresie de plictiseală i se aşternu pe chip şi zise leneş:

— Să treacă altcineva în locul meu.

— Hai, dă-i drumu’, îl îndemnară ei. Nu mai e decît unul.

La insistenţele lor, Agon se îndreptă cu indiferenţă spre centrul duşumelei. Apucă din nou parul de lemn negru strălucitor, cu care părea foarte obişnuit. Dînd o comandă rapidă, luă poziţia de atac, se întoarse cu spatele la Musashi şi atacă în altă direcţie.

— Ya-h-h-h! Ţipînd ca pasărea Roc, zbură şuierînd spre peretele din spate şi-şi înfipse lancea cu răutate într-o secţiune folosită pentru antrenament.

Scîndurile fuseseră înlocuite nu de mult, dar, în ciuda rezistenţei lemnului cel nou, lancea fără muchie a lui Agon le străpunse.

— Ya-a-a! Strigătul lui grotesc de triumf a reverberat în toată încăperea în timp ce încerca să scoată lancea.

Se întoarse, dansînd, spre Musashi. Din corpul lui musculos ieşeau aburi. Luînd poziţia de atac la o oarecare distanţă, îi aruncă nişte priviri fioroase noului pretendent. Musashi înainta numai cu sabia lui de lemn şi se opri în loc, privindu-l puţin surprins.

— Gata! strigă Agon.

Afară răsună un rîset sec şi apoi o voce grăi:

— Agon, nu fi prost! Uită-te, nătărăule, uită-te bine! Ăsta pe care te arunci nu-i scîndură.

Fără să se relaxeze, Agon privi spre fereastră:

— Cine-i acolo? urlă el.

Rîsetul continuă şi apoi apărură deasupra pervazului, de parcă ar fi fost agăţate acolo de către un anticar, o chelie sclipitoare şi o pereche de sprîncene albe ca zăpada.

— Nu ţine, Agon. Nu de data asta! Lasă-l pe om să aştepte pînă poimîine, cînd vine Inshun.

Musashi, care-şi întorsese şi el capul spre fereastră, constată că era faţa bătrînului pe care-l văzuse în drumul lui spre Hōzōin, dar nici nu apucă să-l vadă bine, că acesta şi dispăru.

Agon îl băgă în seamă pe bătrîn numai cît să-şi mai relaxeze puţin mîna pe armă, dar în clipa cînd ochii lui îi întîlniră pe ai lui Musashi, trase o înjurătură în direcţia ferestrei unde nu se mai afla nimeni şi ignoră sfatul pe care-l primise.

În timp ce Agon prinse lancea mai strîns, Musashi întrebă de formă:

— Sînteţi gata?

Întrebarea îl scoase din sărite pe Agon. Muşchii lui erau ca de oţel şi, cînd sări, o făcu cu o uşurinţă de nedescris. Picioarele sale păreau a fi în acelaşi timp şi pe duşumea şi în aer, tremurînd ca lumina lunii pe valurile oceanului.

Musashi stătea nemişcat, sau cel puţin aşa părea. Nu era nimic neobişnuit în poziţia lui. Ţinea sabia perfect întinsă, cu ambele mîini, dar fiind puţin mai mic decît adversarul său şi nu tot atît de musculos, părea aproape degajat. Marea diferenţă dintre ei erau privirile. Musashi avea privirea ageră, ca de vultur, şi pupilele ca un adevărat mărgean colorat cu sînge.

Agon îşi scutură capul, poate pentru a scăpa de sudoarea ce-i curgea de pe frunte, poate ca să se scuture de cuvintele de avertisment pe care i le dăduse bătrînul. Îl obsedau oare? Încerca el să şi le alunge din minte? Oricare o fi fost motivul, era extrem de agitat. Îşi tot schimba poziţia, încercînd să-l provoace pe Musashi, dar Musashi rămînea nemişcat.

Fandarea lui Agon fu însoţită de un ţipăt pătrunzător. Într-o fracţiune de secundă, care a decis soarta luptei, Musashi a parat şi a trecut la contraatac.

— Ce s-a întîmplat?

Colegii lui Agon au dat fuga şi s-au adunat în jurul lui într-un cerc negru. În confuzia generală, cineva călcă din neatenţie pe lancea lui de antrenament.

Un preot se ridică cu mîinile şi pieptul pline de sînge şi strigă:

— Medicamente! Aduceţi medicamente! Repede!

— Nu mai e nevoie de medicamente.

Era bătrînul care apăruse la intrarea principală şi evalua situaţia. Făcu o mutră acră.

— Dacă eu consideram că medicamentul îl va salva, nu mai încercam să-l opresc. Idiotul!

Nimeni nu-l băga în seamă pe Musashi. Din lipsă de altceva, o luă spre intrare şi începu să se încalţe.

Bătrînul veni după el.

— Tu! zise el.

Peste umăr, Musashi îi răspunse:

— Da?

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine. Vino înapoi!

Îl conduse pe Musashi într-o încăpere din spatele sălii de antrenament – o celulă simplă, pătrată, a cărei singură deschizătură în cei patru pereţi era uşa.

După ce se aşezară, bătrînul spuse:

— S-ar cuveni să vină stareţul să te salute, dar este plecat şi nu se întoarce decît peste două sau trei zile. Am s-o fac eu din partea lui.

— Sînteţi foarte amabil, zise Musashi plecîndu-şi capul. Sînt recunoscător pentru ceea ce am învăţat astăzi, dar, din păcate, cred c-ar trebui să-mi cer scuze pentru cum s-a terminat.

— De ce? Se mai întîmplă. Trebuie să fii gata să accepţi o asemenea situaţie înainte de a începe lupta. Nu te mai frămînta.

— Sînt grave rănile lui Agon?

— A murit pe loc, spuse bătrînul.

Adierea respiraţiei lui trecu ca un vînt rece pe chipul lui Musashi.

— Mort?

În sinea lui îşi spuse: „Deci iar s-a întîmplat”. O altă viaţă luată de sabia lui de lemn. Închise ochii şi invocă numele lui Buddha în gînd, aşa cum mai făcuse şi altădată.

— Tinere!

— Da, domnule.

— Te cheamă Miyamoto Musashi?

— Exact.

— Cu cine ai învătat artele marţiale?

— N-am avut un profesor în adevăratul sens al cuvîntului. Cînd eram mic, tata m-a învăţat să mînuiesc măciuca. De-atunci am mai învăţat cîte ceva de la bătrînii samurai din diverse provincii. Mi-am petrecut ceva timp călătorind prin ţară, învăţînd de la munţi şi rîuri. Şi pe ei îi consider profesorii mei.

— Se pare că te comporţi cum trebuie. Dar eşti prea puternic! Mult prea puternic!

Luînd-o drept laudă, Musashi se înroşi.

— O, nu! Încă nu sînt matur. Fac întotdeauna gafe, spuse el.

— Nu asta am vrut să spun. Forţa fizică este problema ta. Trebuie să înveţi să ţi-o şi stăpîneşti, să devii mai slab.

— Cum? întrebă Musashi, perplex.

— Îţi aminteşti că ai trecut adineauri prin grădina unde lucram eu?

— Da.

— Cînd m-ai văzut, ai sărit în lături, nu?

— Da.

— De ce-ai făcut-o?

— Ştiu eu?! Am crezut că o să folosiţi săpăliga drept armă şi o să mă loviţi la picioare. Apoi, deşi atenţia dumneavoastră părea să fie îndreptată spre pămînt, ochii dumneavoastră mi-au străpuns tot trupul. Am simţit ceva ucigător în privirea aceea, de parcă mi-aţi fi căutat punctul slab ca să-l atacaţi.

Bătrînul rîse.

— Nu, a fost exact pe dos. Cînd ai ajuns la vreo cincisprezece metri de mine, eu am remarcat în aer ceea ce numeşti tu „ceva ucigător” şi l-am simţit în vîrful săpăligii. Spiritul tău puternic şi luptător se manifestă în fiecare pas pe care-l faci. Ştiam că trebuie să mă pregătesc de apărare. Dacă ai fi fost doar un ţăran de pe-aici, în trecere, eu n-aş fi fost altceva decît un bătrîn care-şi îngrijeşte zarzavaturile. Adevărat, ai simţit starea de luptă din mine, dar era doar o reflectare a propriei tale stări.

Deci, Musashi intuise, chiar înainte de a schimba primele cuvinte, că acesta nu era un om obişnuit. Acum ştia exact că preotul era maestrul, iar el, elevul. Atitudinea lui faţă de bătrînul adus de spate deveni respectuoasă, aşa cum se cuvenea.

— Vă mulţumesc pentru lecţia pe care mi-aţi dat-o. Pot să vă întreb cum vă cheamă şi care este poziţia dumneavoastră în acest templu?

— O, eu nu ţin de Hōzōin. Sînt stareţul de la Ozōin. Mă numesc Nikkan.

— Aha!

— Sînt un prieten vechi de-al lui In’ei şi pentru că el a studiat mînuirea lăncii, m-am decis s-o fac şi eu. După aceea am stat şi am mai cugetat. Acum nu mă mai ating de arme.

— Înseamnă că Inshun, actualul stareţ de aici, este discipolul dumneavoastră?

— Da, se poate spune şi aşa. Dar preoţii n-ar trebui să folosească armele. După părerea mea, e păcat că Hōzōin a devenit un templu renumit pentru artele marţiale, în loc să fie cunoscut pentru valoarea lui religioasă. Şi totuşi, unii spuneau că ar fi regretabil să lăsăm să moară Stilul Hōzōin, aşa că l-am învăţat pe Inshun. Dar pe nimeni altcineva.

— Mă lăsaţi să stau la templu pînă se întoarce Inshun?

— Ai de gînd să-l înfrunţi?

— Păi, aş vrea, cît stau aici, să văd şi eu cum foloseşte arma cel mai grozav maestru.

Nikkan dădu puternic din cap, cu reproş.

— E pierdere de timp. N-ai ce învăţa de aici.

— Chiar aşa?

— Ai văzut tehnica de luptă de la Hōzōin adineauri, cînd te-ai luptat cu Agon. Ce vrei să mai ştii? Dacă vrei să mai înveţi ceva, uită-te la mine. Uită-te în ochii mei.

Nikkan îşi îndreptă umerii, îşi împinse puţin capul în faţă şi îl privi fix pe Musashi. Ochii păreau să-i iasă din orbite. Pupilele lui Nikkan străluciră mai întîi ca o flacără de culoarea coralului, căpătînd apoi o profunzime azurie. Strălucirea lor îl arse pe Musashi, îi paraliză mintea. Îşi întoarse privirile. Rîsul lui Nikkan răsună ca trosnetul unor scînduri complet uscate.

Îşi relaxă privirea numai cînd intră un tînăr preot care îi şopti ceva.

— Adu-l! comandă el.

Călugărul se întoarse imediat cu o tavă şi un vas rotund din lemn în care se găsea orez. Nikkan luă o porţie şi umplu un bol pe care i-l întinse lui Musashi.

— Te rog să serveşti fiertura aceasta cu ceai şi murături. Aşa obişnuiesc cei de la Hōzōin să-i trateze pe toţi cei care vin aici să studieze. Să nu crezi că se deranjează special pentru tine. Ei îşi pun singuri murăturile – se numesc, de fapt, murături de Hōzōin –, castraveţi cu busuioc şi ardei iute. Sper să-ţi placă.

În timp ce lua beţişoarele, Musashi simţi privirea pătrunzătoare a lui Nikkan aţintită asupra lui. Nu-şi putea da seama acum dacă străfulgerarea ochilor lui venea chiar de la preot sau era o reflectare a ceea ce el însuşi emitea. În timp ce muşca dintr-un castravete, avu senzaţia că pumnul lui Takuan era pe punctul de a-l atinge din nou fără cruţare, sau poate că lancea de lîngă prag avea să zboare spre el.

După ce termină de mîncat bolul de orez amestecat cu ceai şi murături, Nikkan îl întrebă:

— Mai doreşti o porţie?

— Nu, mulţumesc, îmi ajunge.

— Ce părere ai de murături?

— Foarte bune, mulţumesc.

După ce părăsi templul, înţepătura ardeiului iute pe limbă era singura senzaţie care îi rămăsese lui Musashi de la gustul castraveţilor. Dar nu era singura înţepătură pe care o simţea – bătuse atîta drum pînă aici ca să constate că suferise oarecum o înfrîngere.

— Am pierdut, bombăni el, mergînd încet prin crîngul de cedri. Am fost înfrînt!

În lumina palidă, nişte umbre în fugă îi tăiară calea: o turmă mică de căprioare speriate de paşii lui.

— Cît timp a fost vorba doar de forţă fizică, am cîştigat, dar acum a fost altceva. De ce? Aparent am cîştigat, dar de fapt am pierdut.

Amintindu-şi brusc de Jōtarō, făcu cale-ntoarsă spre Hōzōin, unde luminile încă mai ardeau. Cînd îşi anunţă sosirea, preotul care stătea de pază la uşă îşi scoase capul pe uşă şi-l întrebă cu indiferenţă:

— Ce-i? Ai uitat ceva?

— Da. Mîine sau în zilele următoare o să mă caute cineva aici. Dacă vine, vă rog să-i spuneţi că mă găseşte în zona iazului Sarusawa. Să întrebe de mine pe la hanurile de acolo.

— Bine.

Pentru că răspunsul a fost cam în doi peri, Musashi se simţi obligat să adauge:

— E vorba de un băiat. Îl cheamă Jōtarō. Este foarte tînăr, aşa că v-aş ruga să-i transmiteţi clar mesajul.

Pornind din nou pe aceeaşi cărare pe care o luase şi înainte cu paşi mari, Musashi bombăni:

— Asta dovedeşte că am pierdut. Am uitat şi să-i las un mesaj lui Jōtarō.

Deşi cîştigase în înfruntarea cu Agon, singurul lucru care-l apăsa era lipsa de maturitate de care dăduse dovadă în prezenţa lui Nikkan. Cum o să devină el un mare om de arme,

cel mai mare dintre toţi? Întrebarea aceasta îl obseda zi şi noapte, iar întîlnirea de azi îl deprimase îngrozitor.

Cam în ultimii douăzeci de ani, în zona dintre iazul Sarusawa şi cursul inferior al rîului Sai se tot înălţaseră construcţii şi era aici o adevărată învălmăşeală de case noi, hanuri şi magazine. Nu cu multă vreme în urmă, Okubo Nagavasu, reprezentant al lui Tokugawa, care venise să guverneze oraşul, îşi instalase birourile în această zonă. În mijlocul oraşului se afla reşedinţa unui chinez, despre care se spunea că ar fi descendentul lui Lin Ho-ching. Afacerile cu găluştele de orez umplute îi merseseră atît de bine, încît în direcţia iazului îşi construia o aripă nouă a hanului.

Musashi se opri printre luminile celui mai aglomerat cartier şi se întrebă unde să stea. Erau multe hanuri, dar trebuia să-şi drămuiască banii. Pe de altă parte, ar fi vrut să poposească într-un loc mai apropiat, pentru ca Jōtarō să-l găsească uşor.

Tocmai mîncase la templu, dar cînd simţi mirosul găluştilor, i se făcu iar foame. Intră în local, se aşeză şi comandă o farfurie plină. Cînd sosi comanda, Musashi observă numele lui Lin înscris pe găluşte. Spre deosebire de murăturile iuţi de la Hōzōin, acestea aveau un gust pe care-l savura cu plăcere.

Tînăra care îi turnă ceaiul îl întrebă politicoasă:

— Unde aveţi de gînd să trageţi peste noapte?

Musashi, care nu cunoştea cartierul, fu bucuros să-i explice situaţia şi să-i ceară sfatul. Ea îi spuse că una dintre rudele proprietarului avea o pensiune, proprietate particulară, şi acolo putea fi bine primit. Fără să-i mai aştepte răspunsul, fata plecă. Se întoarse cu o femeie tinerică, ale cărei sprîncene rase stăteau mărturie faptului că era căsătorită – probabil soţia proprietarului de local.

Pensiunea se afla pe o alee liniştită, nu departe de han, aparent o casă obişnuită care mai primea uneori oaspeţi. Stăpîna fără sprîncene a hanului bătu încetişor la o uşă şi, întorcîndu-se spre Musashi, îi spuse cu voce joasă:

— Este casa surorii mele mai mari, aşa că nu e cazul să vă faceţi probleme cu bacşişul.

Servitoarea ieşi şi cele două vorbiră în şoaptă un minut sau două. Părînd mulţumită de cele auzite, ea îl conduse pe Musashi la etaj.

Camera şi mobila erau prea bune pentru un han obişnuit, făcîndu-l pe Musashi să se simtă puţin stînjenit. Se mira de ce o casă atît de înstărită ca aceasta accepta să găzduiască necunoscuţi şi o întrebă pe servitoare, dar aceasta zîmbi şi nu-i răspunse. Deoarece mîncase deja, făcu doar baie şi se duse la culcare, dar întrebarea nu-l lăsa să doarmă.

A doua zi dimineaţă, îi spuse servitoarei:

— S-ar putea să vină cineva să mă caute. Pot să stau aici o zi sau două pînă soseşte?

— Bineînţeles, răspunse ea, fără măcar să o consulte pe stăpîna casei, care veni imediat după aceea să-l salute personal.

Era o femeie arătoasă, la vreo treizeci de ani, cu o piele frumoasă, netedă. Cînd Musashi a încercat să-şi satisfacă curiozitatea întrebînd-o de ce acceptă oaspeţi, ea i-a răspuns rîzînd:

— Adevărul este că sînt văduvă – soţul meu a fost actor de teatru Nō, pe nume Kanze – şi mi-e frică să stau fără bărbat în casă, mai ales din pricina *rōnini*-lor ăstora prost-crescuţi de prin apropiere. Continuă să-i explice că, deşi străzile erau pline de cîrciumi şi prostituate, mulţi dintre samuraii săraci nu se mulţumeau numai cu asemenea distracţii. Culegeau informaţii de la tot felul de tineri şi atacau casele în care nu existau bărbaţi. Atacurile lor se numeau „trecerea pe la văduve”.

— Cu alte cuvinte, spuse Musashi, luaţi bărbaţi ca mine ca să vă servească de paznici, nu?

— Păi, după cum v-am spus, nu sînt bărbaţi în casă. Vă rog să rămîneţi cît doriţi.

— Înţeleg perfect. Sper că vă veţi simţi în siguranţă atîta vreme cît stau aici. Aş vrea doar să vă rog ceva. Aştept să mă caute cineva, aşa că v-aş ruga să puneţi un bileţel cu numele meu la poartă.

Fericită că prin aceasta făcea cunoscut tuturor că este un bărbat în casă, văduva scrise pe o bucată de hîrtie „Miyamoto Musashi” şi o lipi apoi pe stîlpul porţii.

Jōtarō nu apăru în ziua aceea, iar în următoarea, Musashi primi vizita unui grup de trei samurai. În ciuda protestelor servitoarei, aceştia urcară direct în camera lui de la etaj. Musashi văzu că erau cîţiva dintre cei prezenţi la Hōzōin în ziua cînd îl omorîse pe Agon. Aşezîndu-se în jurul lui de parcă-l cunoşteau de cînd lumea, începură să-l asalteze cu laude.

— N-am văzut aşa ceva în viaţa mea, spuse unul. Sînt sigur că nu s-a mai întîmplat niciodată la Hōzōin. Ia gîndeşte-te! Soseşte un vizitator necunoscut şi, nici una, nici două, doboară unul din cei Şapte Stîlpi. Şi pe nimeni altul decît pe temutul Agon în persoană! A gemut o dată şi a scuipat sînge. Nu ţi-e dat să vezi aşa ceva de multe ori în viaţă!

Un altul continuă în acelaşi spirit:

— Toată lumea pe care o cunoaştem vorbeşte despre asta. Toţi *rōnin*-ii se întreabă cine-i acest Miyamoto Musashi. A fost o zi nefastă pentru reputaţia templului Hōzōin.

— Cred că eşti cel mai mare om de arme din ţară!

— Şi atît de tînăr!

— Fără îndoială, cu timpul vei deveni şi mai bun.

— Pot să te întreb cum de, la valoarea ta, eşti doar un *rōnin*? Păcat de talentele tale să nu intri în slujba vreunui *daimyō*!

Făcură o pauză ca să-şi soarbă ceaiul şi să devoreze cu poftă prăjiturelele, răspîndind firimituri peste tot.

Stînjenit de laudele lor exagerate, Musashi îşi tot muta privirile de la dreapta la stînga şi invers. Ascultă o vreme liniştit, considerînd că mai devreme sau mai tîrziu le va mai scădea elanul. Cînd văzu că nu aveau de gînd să schimbe subiectul, luă el iniţiativa şi îi întrebă cum îi cheamă.

— A, îmi pare rău. Sînt Yamazoe Dampachi. Am fost în slujba seniorului Gamo, spuse primul.

Apoi se prezentă următorul:

— Mă cheamă Ōtomo Banryū. Stăpînesc Stilul Bokuden şi am o grămadă de planuri de viitor.

— Mă numesc Yasukawa Yasubei, spuse al treilea, chicotind. Eu n-am fost pînă acum decît *rōnin*, ca şi tatăl meu.

Musashi se întreba de ce-şi irosesc timpul lor, şi pe-al lui, cu prostii. Se părea că nici nu avea să afle dacă nu întreba, aşa că profită de o nouă pauză în conversaţie şi zise:

— Probabil că aţi venit pînă aici pentru că aveţi treabă cu mine.

S-au prefăcut surprinşi de remarcă, dar au recunoscut imediat după aceea că au venit să îndeplinească o misiune foarte importantă. Păşind repede în faţă, Yasubei spuse:

— De fapt, avem treabă cu tine. Vezi tu, noi intenţionăm să punem la cale un fel de „reprezentaţie” publică la poalele dealului Kasuga şi voiam să vorbim şi cu tine despre asta. Nu-i

vorba de o piesă. Noi ne-am propus o serie de înfruntări din care lumea să înveţe cîte ceva despre artele marţiale şi în acelaşi timp să le oferim şi prilejul de a pune pariuri.

A adăugat că postamentele erau deja ridicate şi perspectiva minunată. Simţeau însă că le mai trebuia un om, că numai ei trei nu s-ar descurca în caz că apărea vreun samurai cu adevărat puternic şi atunci toţi banii, cîştigaţi din greu, se vor duce pe apa sîmbetei. Au decis că Musashi era omul potrivit pentru ei. Dacă el va accepta, îşi va primi nu numai partea lui de bani, dar ei îi vor plăti cazarea şi masa pe vremea desfăşurării întrecerilor. Era o cale rapidă de a cîştiga nişte bani pentru viitoarele lui călătorii.

Musashi le ascultă linguşelile, amuzîndu-se o vreme, dar se sătură de ele şi interveni:

— Dacă asta-i tot ce vreţi, n-are rost să mai discutăm. Nu mă interesează aşa ceva.

— De ce? întrebă Dampachi. De ce nu te interesează?

Musashi izbucni indignat:

— Eu nu sînt un escroc! Eu mănînc cu beţişoare, nu cu sabia!

— Ce vrei să spui? protestară cei trei, insultaţi de aluzie. Ce vrei să spui cu asta?

— Nu înţelegeţi, proştilor? Eu sînt samurai şi am de gînd să rămîn samurai. Chiar de-ar fi să mor de foame. Şi-acum, valea!

Unul dintre ei mîrîi fioros, iar un altul, roşu de furie, strigă:

— O să-ţi pară rău!

Ei ştiau foarte bine că toţi trei la un loc nu-i făceau faţă lui Musashi, aşa că, pentru a salva aparenţele, ieşiră din cameră făcînd tărăboi, încruntaţi, avînd aerul că n-au terminat cu el.

În noaptea aceea, ca şi în cele precedente, luna cea albă era puţin umbrită de nori. Tînăra stăpînă, lipsită de griji atîta vreme cît Musashi stătea la ea, era foarte atentă să-i pregătească mîncare gustoasă şi saké de bună calitate. Mînca la parter, cu familia, şi bea puţin, atît cît să-şi păstreze buna dispoziţie.

Se întoarse în camera lui şi se lungi pe jos. Începuse să se gîndească intens la Nikkan. „E umilitor”, îşi spuse.

Adversarii pe care i-a înfrînt, chiar cei pe care i-a ucis sau i-a rănit de moarte, i-au dispărut întotdeauna din minte ca un fum, dar nu-l putea uita pe cel care era mai bun decît el într-un anume sens, mai bine-zis pe cel a cărui prezenţă o simţea copleşitoare. Oameni ca acesta îi rămîneau în minte ca nişte

spirite vii şi se gîndea în permanenţă cum să procedeze ca într-o bună zi să-i eclipseze.

— Umilitor! repetă el.

Îşi rezemă capul în mîini şi cugeta cum să facă să-l domine pe Nikkan, cum să-i înfrunte privirea aceea nepămîntească, fără să se înfioare. Problema aceasta îl obsedă două zile. Nu pentru că-i dorea lui Nikkan vreun rău, ci pentru că era foarte dezamăgit de el însuşi.

— Asta înseamnă că nu sînt bun? se întrebă el mîhnit. Învăţînd de unul singur cum să mînuiască sabia, îi lipsea aprecierea obiectivă a propriei lui forţe şi nu putea să nu se îndoiască de faptul că el nu va fi în stare să dobîndească acea forţă pe care o emana preotul.

Nikkan îi spusese că era prea puternic şi că trebuia să înveţe cum să fie mai slab. Această chestiune îl frămînta pentru că nu-i putea găsi semnificaţia. Nu era oare forţa unui războinic cea mai mare calitate a acestuia? Nu asta-l făcea superior altora? Cum putea Nikkan să o considere un defect?

„Poate că ticălosul ăla bătrîn a rîs de mine”, se gîndi Musashi. „Poate m-a văzut prea tînăr şi s-a gîndit să-mi vorbească în şarade ca să mă zăpăcească pe mine şi să se amuze el. După plecarea mea, trebuie să se fi distrat copios. Se prea poate.”

În momente ca acestea, Musashi se întreba dacă procedase bine citind toate cărţile acelea de la Himeji. Pînă atunci nu-şi bătuse niciodată capul cu asemenea probleme, dar acum, ori de cîte ori se întîmpla ceva, nu se potolea pînă ce nu găsea o explicaţie care să-l satisfacă. Înainte acţiona din instinct; acum trebuia să înţeleagă orice lucru cît de mic înainte de a-l accepta. Şi asta nu numai în arta mînuirii sabiei, dar şi în modul în care judeca oamenii şi societatea.

Era adevărat că diavolul din el fusese îmblînzit. Şi cu toate acestea Nikkan spunea că era „prea puternic”. Musashi presupunea că Nikkan nu se referea la forţa fizică, ci la spiritul de luptă sălbatic cu care se născuse. Oare călugărul chiar îl mirosise sau doar bănuia că era aşa?

— Cunoştinţele din cărţi nu-i sînt de nici un folos unui războinic, spuse el încercînd să se liniştească. Dacă îţi faci prea multe probleme în legătură cu ce gîndesc sau fac alţii, ajungi să

te mişti prea încet. Păi şi Nikkan, dacă ar închide ochii şi ar face un pas greşit, s-ar tot duce şi praf s-ar face!

Paşii de pe scări îi întrerupseră şirul gîndurilor. Apăru servitoarea şi, în urma ei, Jōtarō, cu pielea lui negricioasă mai întunecată din pricina călătoriei şi cu părul lui de spiriduş albit de praf. Bucuros că-şi revede micul prieten, Musashi îl primi cu braţele deschise.

Băiatul se trînti pe jos şi-şi întinse picioarele murdare.

— Ce obosit sînt! oftă el.

— M-ai găsit cu greu?

— Greu? Era să renunţ. V-am căutat peste tot!

— N-ai întrebat la Hōzōin de mine?

— Ba da, dar mi-au spus că nu ştiu nimic.

— A, da? Aşa au procedat?

Ochii lui Musashi se îngustară.

— Şi le-am atras în mod special atenţia să-ţi comunice că mă găseşti lîngă iazul Sarusawa! Dar nu-i nimic, bine că te-ai descurcat.

— Poftim răspunsul de la Şcoala Yoshioka. Îi înmînă lui Musashi tubuleţul de bambus. Pe Hon'iden Matahachi nu l-am găsit, dar am lăsat vorbă la el acasă să-i transmită mesajul.

— Grozav! Acum, şterge-o şi fă o baie. Jos o să-ţi dea şi de mîncare.

Musashi scoase scrisoarea şi o citi. Scria că Seijūrō aşteaptă cu nerăbdare o „nouă încăierare”. Dacă Musashi nu-şi va face apariţia în anul următor, aşa cum a promis, înseamnă că i-a pierit curajul. Şi în acest caz, Seijūrō va avea grijă ca tot oraşul Kyoto să rîdă de Musashi. Toată lăudăroşenia asta era scrisă stîngaci, probabil de altcineva, nu de Seijūrō.

Musashi rupse scrisoarea în bucăţele şi le aruncă în foc; acestea, carbonizate, plutiră prin aer ca nişte fluturi negri.

Seijūrō îi scrisese despre o încăierare, dar era sigur că va fi mai mult decît atît. Va fi o adevărată bătălie, pe viaţă şi pe moarte. Anul viitor, ca răspuns la această scrisoare insultătoare, care dintre combatanţi se va preface oare în cenuşă?

Musashi era ferm convins că un războinic trebuie să se împace cu gîndul că trăieşte de pe o zi pe alta, că dimineaţa nu ştie dacă va mai apuca să vadă şi noaptea. Cu toate acestea, gîndul că s-ar putea să moară anul următor îl îngrijora. Mai erau atîtea lucruri de făcut. Mai ales dorinţa lui arzătoare de a deveni

un mare om de arme. Şi nu numai atît. Pînă acum, reflectă el, nu făcuse o mulţime dintre lucrurile pe care oamenii obişnuiţi le fac în decursul vieţii.

În situaţia în care se afla, n-avea rost să se gîndească ce mult i-ar fi plăcut să aibă şi el vasali – mulţi – care să-i poarte caii şi şoimii, la fel ca Bokuden şi Kōizumi din Ise. Ar fi vrut să aibă şi o casă ca lumea, o soţie bună şi servitori credincioşi. Voia să fie un stăpîn bun şi să se poată bucura de căldura şi confortul vieţii de familie. Şi, bineînţeles, înainte de a se aşeza la casa lui, mai nutrea dorinţa fierbinte şi secretă de a avea parte şi de o aventură amoroasă. În toţi aceşti ani în care se gîndise doar la Calea Samuraiului, era firesc să rămînă neprihănit. Şi totuşi, se simţise şi el atras de femeile pe care le văzuse pe străzile oraşelor Kyoto şi Nara; şi nu numai aspectul lor exterior îl încînta; îl stîrneau, pur şi simplu.

Se gîndi apoi la Otsū. Deşi aparţinea trecutului îndepărtat, se simţea foarte aproape de ea. Nu de puţine ori, cînd se simţea singur şi melancolic, numai simpla ei amintire îl făcea să prindă puteri.

Se întrerupse din visare. Jōtarō se întoarse îmbăiat, sătul şi mîndru că şi-a îndeplinit cu succes misiunea. Aşezat cu picioarele lui scurte încrucişate şi cu mîinile între genunchi, căzu curînd pradă oboselii. Aţipise fericit, cu gura deschisă. Musashi îl băgă în aşternut.

Dimineaţă, Jōtarō se trezi o dată cu vrăbiile. Musashi se sculă şi el devreme, deoarece voia să-şi continue călătoria.

Pe cînd se îmbrăca, apăru văduva şi îi spuse cu regret:

— Se pare că vă grăbiţi să plecaţi.

În braţe avea nişte haine pe care i le oferi.

— Le-am cusut pentru dumneavoastră ca dar de despărţire – un chimonou şi o mantie scurtă. Nu sînt sigură că or să vă placă, dar sper din tot sufletul că le veţi purta.

Musashi o privi uimit. Hainele erau mult prea scumpe ca el să le poată accepta, după ce stătuse acolo numai două zile. Încercă să refuze, dar văduva insistă.

— Nu, trebuie să le luaţi. Nu sînt cine ştie ce, oricum. Am o mulţime de chimonouri şi costume pentru piese Nō, rămase de la soţul meu. Nu am nevoie de ele. Le-am modificat ca să vă vină bine dumneavoastră, aşa că dacă nu le luaţi, sînt bune de aruncat.

Trecu în spatele lui Musashi şi îi ţinu chimonoul să-l îmbrace. În timp ce se îmbrăca, Musashi constată că mătasea era de foarte bună calitate şi se simţi şi mai stînjenit. Mantia fără mîneci era şi ea foarte frumoasă; pesemne adusă din China. Avea un tiv din brocart auriu, căptuşeala din crep, iar curelele din piele cu care se prindea fuseseră vopsite în purpuriu.

— Vă vine perfect! exclamă văduva.

Jōtarō, privindu-l cu ochi invidioşi, spuse pe neaşteptate:

— Mie ce-mi daţi?

Văduva rîse.

— Tu ar trebui să fii fericit că ai un stăpîn atît de frumos.

— Oh, bombăni Jōtarō, nici n-am nevoie de un chimonou vechi.

— Vrei totuşi ceva?

Dînd fuga la peretele din anticameră şi luînd din cîrlig o mască Nō, băiatul spuse:

— Da, asta!

Rîvnise la ea de cînd o ochise, cu o noapte în urmă, şi acum o freca încet de obraz.

Pe Musashi îl surprinse bunul-gust al băiatului. Constatase şi el că era admirabil lucrată. Nu-i puteau cunoaşte autorul, dar îşi dădeau seama că avea cu siguranţă o vechime de două-trei secole şi că fusese folosită în spectacole Nō. Chipul, sculptat cu deosebită grijă, era al unei femei-demon, dar faţă de alte măşti de acest gen, pictate grotesc, cu pete albastre, aceasta reprezenta o faţă tînără, frumoasă şi elegantă. Ciudăţenia ei consta în faptul că un colţ al gurii era îndreptat brusc în sus, cu un aer sinistru. Cu siguranţă nu era vorba de un chip imaginat de artist, ci de portretul unei femei nebune în viaţă, frumoasă, dar posedată de spirite.

— Pe asta nu ţi-o pot da, îi spuse ferm văduva, încercînd să-i ia masca.

Scăpîndu-i din mîini, Jōtarō îşi puse masca pe cap şi dansă prin cameră, strigînd sfidător:

— La ce vă trebuie? E a mea, am s-o păstrez.

Musashi, surprins şi jignit de comportamentul copilului, încercă să-l prindă, dar Jōtarō îşi băgă masca în chimonou şi-o luă la fugă pe scări în jos, cu văduva după el. Deşi rîdea şi nu era deloc supărată, nici prin cap nu-i trecea să se despartă de mască.

Jōtarō se întoarse imediat. Pregătit să-l certe zdravăn, Musashi şedea cu faţa spre uşă. Cînd intră, băiatul îi strigă: „Bau!” şi îi întinse masca. Musashi rămase uimit; muşchii i se încordaseră şi genunchii i se mişcau încoace şi-ncolo, fără să-i mai poată controla.

Se întreba de ce au asemenea efect asupra lui năzdrăvăniile lui Jōtarō, dar cînd se uită mai bine la mască în lumina aceea slabă, înţelese. Creatorul îi atribuise ceva diabolic. Zîmbetul ce se ridica doar în partea stîngă a feţei albe era bîntuit, posedat de diavol.

— Dacă e să plecăm, haideţi! spuse Jōtarō.

Musashi îl întrebă, fără să se ridice:

— De ce n-ai înapoiat masca? Ce vrei să faci cu aşa ceva?

— A zis că pot s-o păstrez! Ea mi-a dat-o.

— Nu ţi-a dat-o! Fuga jos şi dă-i-o înapoi!

— Ba nu, mi-a dat-o! Cînd am vrut să i-o înapoiez, mi-a spus că dacă ţin aşa de mult s-o am, pot s-o păstrez. Voia doar să-i promit că voi avea grijă de ea şi i-am promis.

— Ce mă fac cu tine?

Musashi se simţise mai întîi jenat din pricina hainelor, iar acum mai era şi povestea cu masca, la care se părea că văduva ţinea foarte mult. Ar fi vrut să se achite într-un fel, dar era limpede că văduva nu de bani avea nevoie – oricum nu de suma pe care şi-ar fi permis-o el – şi nimic din ceea ce avea la el nu putea fi oferit drept cadou. Coborî scările, scuzîndu-se pentru purtarea necuviincioasă a lui Jōtarō şi apoi încercă să-i dea masca înapoi. Văduva zise:

— Nu, dacă stau să mă gîndesc, îmi dau seama că aş fi mai fericită fără ea. Şi el ţine atît de mult s-o aibă... Nu fiţi prea sever cu el.

Bănuind că masca avea pentru ea o semnificaţie cu totul deosebită, Musashi mai încercă o dată să i-o dea, dar Jōtarō îşi pusese deja sandalele de pai şi-l aştepta la poartă, morocănos. Bucuros că pleacă, Musashi cedă totuşi amabilităţii ei şi acceptă darul. Văduva îi spuse că-i pare mai rău de plecarea lui decît de faptul că se desparte de mască şi îl rugă de cîteva ori să vină să stea la ea ori de cîte ori se va afla în Nara.

Musashi tocmai îşi lega şireturile, cînd apăru în fugă soţia proprietarului restaurantului unde mîncase găluşti.

— Oh! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Ce bine-mi pare că n-aţi plecat încă. Nu puteţi pleca acum! Vă rog, mergeţi sus. Se întîmplă ceva îngrozitor!

Vocea femeii tremura de parcă un căpcăun avea s-o atace în curînd.

Musashi îşi termină de legat şireturile şi ridică liniştit capul:

— Ce s-a întîmplat? Ce-i aşa de îngrozitor?

— Preoţii de la Hōzōin au auzit că plecaţi astăzi şi vreo zece din ei, înarmaţi cu lănci, stau la pîndă pe platoul Hannya.

— Cum?

— Da, şi stareţul Inshun e cu ei. Soţul meu îl cunoaşte pe unul din preoţi şi l-a întrebat ce se întîmplă. Preotul a zis că bărbatul care stă aici de cîteva zile, cel pe care-l cheamă Miyamoto, pleacă din Nara azi şi preoţii îl pîndesc la drumul mare.

Chipul i se contractase de spaimă şi încercă să-l convingă pe Musashi că ar fi sinucidere curată să plece din Nara în dimineaţa aceea, rugîndu-l fierbinte să mai rămînă acolo măcar o noapte. Ar fi mai sigur, susţinea ea, să încerce să se strecoare pe furiş a doua zi.

— Înţeleg, spuse Musashi fără pic de emoţie în glas. Ziceţi că au de gînd să mă aştepte la Hannya?

— Nu ştiu exact unde, dar au luat-o într-acolo. Cîţiva dintre orăşeni mi-au spus că nu erau numai preoţi. Au zis că printre ei erau şi o grămadă de *rōnin*-i şi că toţi împreună au decis să vă prindă şi să vă predea la templul Hōzōin. Aţi spus ceva rău despre templu sau i-aţi insultat cumva?

— Nu.

— Ei spun că preoţii s-au înfuriat că aţi cerut cuiva să lipească afişe cu versuri despre ei, în care vă bateţi joc de Hōzōin. Au înţeles din asta că nu mai puteţi de bucurie că le-aţi ucis un om.

— N-am făcut aşa ceva. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

— Păi şi dacă-i greşeală, nu văd de ce să plecaţi acum şi să vă expuneţi pericolului de a fi omorît.

Cu sprîncenele pline de broboane de sudoare, Musashi privi spre cer, şi-şi aminti ce supăraţi fuseseră cei trei *rōnin*-i cînd a refuzat să fie părtaş la afacerea lor. Poate lor le datora toate acestea. Le stătea în fire să pună afişe jignitoare şi apoi să arunce vina pe el.

Se ridică brusc.

— Plec, zise el.

Îşi aruncă sacul de călătorie în spate, îşi luă pălăria împletită în mînă şi, întorcîndu-se spre femei, le mulţumi pentru ospitalitate. Cînd o porni către poartă, văduva veni cu lacrimi în ochi după el şi îl imploră să nu plece.

— Dacă mai rămîn aici încă o noapte, spuse el arătînd spre casă, o să fie mare tărăboi. Nu vreau să păţiţi nici un necaz din pricina mea, după ce aţi fost atît de drăguţă cu mine.

— Nu-mi pasă, insistă ea. Sînteţi mai în siguranţă aici.

— Nu, plec în clipa asta. Jō! Mulţumeşte-i doamnei.

Ascultător, băiatul făcu o plecăciune aşa cum i se ceruse.

Nici Jōtarō nu arăta prea bine dispus, dar nu pentru că-i părea rău că pleacă. Dacă stătea să se gîndească, el nu-l cunoştea bine pe Musashi. În Kyoto aflase că stăpînul lui era slab şi acum nu-l încînta deloc ideea că renumiţii lăncieri de la Hōzōin aveau să-l atace. Inima lui de copil se umplu de amărăciune şi de negre presimţiri.

Platoul Hannya

Jōtarō se tîra trist în urma stăpînului, temîndu-se că fiecare pas pe care-l făceau îi ducea tot mai aproape de moarte. Puţin mai devreme, pe drumul umed şi umbros, cînd îi căzuse o picătură de apă pe guler, aproape strigase de spaimă. Cele două ciori negre, pe care le văzuse pe drum, îi lăsară o senzaţie lugubră.

Nara rămăsese mult în urma lor. Printre şirurile de cedri de-a lungul drumului începuse să se distingă panta lină ce ducea pînă la Hannya; în dreapta se vedeau culmile dealului Mikasa, iar deasupra lor, un cer liniştit.

I se părea total lipsit de sens ca el şi Musashi să se îndrepte tocmai spre locul unde stăteau la pîndă lăncierii de la Hōzōin. Erau atîtea locuri unde se puteau ascunde, dacă îşi punea puţin mintea la contribuţie! De ce să nu intre într-unul din templele de pe drum şi să stea o vreme acolo? Ar fi mult mai înţelept aşa.

Se întreba dacă Musashi avea cumva de gînd să le ceară scuze preoţilor, deşi nu greşise cu nimic faţă de ei. Jōtarō era hotărît să le ceară scuze dacă o făcea şi Musashi. Nu era momentul acum să judece ce e bine şi ce e rău.

— Jōtarō!

Băiatul se sperie cînd se auzi strigat, îşi încruntă sprîncenele şi trupul i se încordă. Dîndu-şi seama că faţa îi pălise de frică şi nevrînd să pară totuşi prea copilăros, îşi întoarse curajos privirile spre cer. Musashi privi şi el în sus, dar băiatul se simţea mai prost dispus ca oricînd.

Musashi continuă pe tonul lui obişnuit, vesel:

— E o senzaţie plăcută, Jō, nu-i aşa? Parcă am păşi pe cîntecele privighetorilor.

— Ce? întrebă băiatul, mirat.

— Privighetori, am spus.

— A, da, privighetorile. Sînt şi pe-aici, nu?

Musashi înţelese după paloarea buzelor că băiatului îi era frică şi i se făcu milă de el. La urma urmei, în cîteva minute, probabil, putea rămîne singur, într-un loc ciudat.

— Ne apropiem de platoul Hannya, nu-i aşa? spuse Musashi.

— Aşa e.

— Ei, şi-acum?

Jōtarō nu răspunse. Cîntecul privighetorilor nu-l impresiona. Nu putea scăpa de sentimentul că în curînd s-ar putea despărţi pentru totdeauna. Ochii ce străluciseră de bucurie cînd îl speriase pe Musashi cu masca erau acum îngrijoraţi şi trişti.

— Cred că ar fi mai bine să te las aici, spuse Musashi. Dacă vii cu mine s-ar putea să te accidentezi întîmplător. N-are rost să te expui pericolului.

Jōtarō nu se mai putu abţine; şiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraz, de parcă s-ar fi rupt un zăgaz. Se ştergea cu dosul palmelor şi umerii îi tremurau. Plînsul îi era întrerupt de spasme uşoare, de parcă sughiţa.

— Ce-nseamnă asta? Nu voiai să înveţi despre Calea Samuraiului? Dacă scap şi fug, fugi şi tu în aceeaşi direcţie. Dacă mă vor omorî, întoarce-te la dugheana cu saké din Kyoto. Dar deocamdată, fugi sus pe dîmb şi priveşte de acolo. Vei putea vedea tot ce se întîmplă.

După ce îşi şterse lacrimile, Jōtarō îl apucă de mînecă pe Musashi, strigînd:

— Hai să fugim!

— Nu aşa vorbeşte un samurai! Parcă asta voiai să devii, nu?

— Mi-e frică! Nu vreau să mor! Cu mîinile tremurînd, continuă să-l tragă pe Musashi de mînecă. Gîndiţi-vă la mine, îl imploră el. Vă rog, haideţi să plecăm cît încă se mai poate.

— Cînd te-aud vorbind aşa, parcă-mi vine şi mie să fug. N-ai părinţi care să aibă grijă de tine, exact cum eram şi eu la vîrsta ta. Dar…

— Atunci, haideţi! Ce mai aşteptaţi?

— Nu!

Musashi se întoarse şi înfigîndu-şi bine picioarele în pămînt, spuse răspicat:

— Sînt samurai. Tu eşti fiu de samurai. N-o să fugim!

Sesizînd hotărîrea din tonul lui Musashi, Jōtarō renunţă la a-l mai convinge să o şteargă, se aşeză jos şi lacrimi amare i se

rostogoliră de pe faţă în timp ce-şi freca ochii roşii şi umflaţi cu mîinile.

— Nu te îngrijora! spuse Musashi. N-am de gînd să pierd. Vreau să cîştig! Şi atunci totul va fi în ordine, nu crezi?

Spusele lui nu avură darul de a-l linişti pe Jōtarō. Nu credea o iotă. Ştia că lăncierii de la Hōzōin erau în număr mai mare de zece şi se îndoia că Musashi, cunoscut ca un om slab, putea să-i doboare şi pe rînd, darămite pe toţi laolaltă.

Musashi, pe de altă parte, începuse să-şi piardă răbdarea. Îi plăcea Jōtarō, îi părea rău de el, dar nu era momentul să se gîndească la copil. Lăncierii se aflau acolo pentru un singur motiv: să-l omoare. Trebuia să fie pregătit să-i înfrunte. Jōtarō devenea o povară.

Tonul lui deveni sever:

— Termină cu văicăreala! N-o să ajungi niciodată samurai dacă te porţi aşa. De ce nu te întorci la dugheana cu saké? Ferm şi nu foarte blînd, îl împinse pe băiat în lături.

Profund jignit, Jōtarō se opri brusc din plîns şi rămase drept, nemişcat, privindu-l uimit pe Musashi. Se uită după stăpînul lui în timp ce acesta se îndrepta spre Hannya. Voia să strige după el, dar rezistă tentaţiei. În schimb, se strădui să rămînă tăcut preţ de cîteva minute. Apoi se piti sub un copac din apropiere, îşi îngropă faţa în mîini şi scrîşni din dinţi.

Musashi nu privi în urmă, dar suspinele lui Jōtarō îi răsunau în urechi ca un ecou. Îl vedea pe băiat cu ochii minţii, nefericit şi speriat, şi regreta că l-a luat cu el. Îi ajungea că trebuia să se-ngrijească de el însuşi; încă necopt, bazîndu-se doar pe sabie şi neştiind ce-i aduce ziua de mîine… ce nevoie avea el de însoţitor?

Copacii se răriră. Se trezi pe un cîmp deschis, de fapt la liziera pădurii. Pe drumul care se ramifica spre dealul Mikasa, un bărbat ridică mîna şi îl salută.

— Hei, Musashi! Unde mergi?

Musashi îl recunoscu pe bărbatul care se apropia de el; era Yamazoe Dampachi. Deşi Musashi ştia foarte bine că obiectivul lui Dampachi era de a-l atrage în cursă, îl salută totuşi călduros.

Dampachi zise:

— Îmi pare bine că ne-am întîlnit. Aş vrea să-ţi spun că-mi pare foarte rău pentru toată povestea de mai deunăzi.

Tonul lui era prea politicos şi, în timp ce vorbea, examina cu multă atenţie chipul lui Musashi.

— Sper că o să uiţi. A fost pur şi simplu o greşeală din partea noastră.

Nici Dampachi nu ştia prea bine ce avea de făcut cu Musashi. Fusese foarte impresionat de ceea ce văzuse la Hōzōin. Numai cînd se gîndea la asta, şi-l treceau fiori reci pe şira spinării. Orice-ar fi însă, Musashi nu era decît un *rōnin* de provincie, care nu avea mai mult de douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Dampachi nu putea admite că cineva de vîrsta şi de condiţia lui Musashi era mai bun decît el.

— Unde mergi? întrebă din nou.

— Intenţionez să trec prin Iga şi să ajung la drumul ce duce spre Ise. Dar tu?

— O, eu am nişte treabă în Tsukigase.

— Nu-i departe de valea Yagyū, nu?

— Nu, nu-i departe.

— Acolo e castelul stăpînului Yagyū, nu-i aşa?

— Da, lîngă templul Kasagidera. Ar trebui să ajungi şi tu o dată pe-acolo. Bătrînul Muneyoshi s-a retras ca maestru de ceremonia ceaiului, iar fiul lui, Munenori, e la Edo, dar n-ar fi rău să te opreşti să arunci un ochi pe-acolo.

— Nu cred că stăpînul Yagyū e dispus să dea lecţii unui hoinar ca mine.

— S-ar putea. Bineînţeles că ar fi mai uşor dacă ai avea o scrisoare de recomandare. Cunosc din întîmplare un armurier la Tsukigase, care lucrează pentru cei din familia Yagyū. Dacă doreşti, l-aş putea ruga pe el să te prezinte.

Platoul se întindea pe cîţiva kilometri. Linia orizontului era din cînd în cînd întreruptă de cîte un cedru sau un pin chinezesc. Mai erau şi pante uşoare pe ici-colo, iar drumul se ridica o dată cu ele. La poalele dealului Hannya, Musashi zări fumul maroniu ce se înălţa dincolo de o moviliţă.

— Ce-i ăla? întrebă el.

— Care ăla?

— Fumul de colo.

— Şi ce ţi se pare ciudat?

Dampachi se apropiase mai mult din stînga lui Musashi şi pe cînd îl privea fix în faţă, ochii lui căpătară o expresie de duritate.

Musashi arătă cu degetul:

— Fumul de colo. E ceva suspect cu el. Ţie nu ţi se pare?

— Suspect? În ce sens?

— Suspect… ştii, ca şi chipul tău în clipa asta, spuse Musashi dur, întinzînd degetul spre Dampachi.

Un şuierat ascuţit rupse liniştea ce domnea acolo. Dampachi rămase cu gura căscată cînd îl lovi Musashi. Atenţia îi fusese distrasă de degetul lui Musashi şi Dampachi nu văzuse că acesta îşi scosese sabia. Trupul lui se ridică, zbură puţin mai încolo şi ateriză cu faţa-n jos. Dampachi nu avea să se mai ridice niciodată.

Din depărtare se auzi un strigăt de alarmă şi în vîrful moviliţei apărură doi bărbaţi. Unul dintre ei ţipă şi amîndoi se răsuciră pe călcîie şi o luară la sănătoasa, cu braţele biciuind energic aerul.

Sabia pe care Musashi o îndreptă spre pămînt strălucea în lumina soarelui; din vîrful ei picura sînge proaspăt. O luă direct spre moviliţă şi cu toate că briza de primăvară îi mîngîia uşor pielea, Musashi îşi simţea muşchii încordaţi în timp ce urca. De sus, îşi coborî privirile la focul care ardea.

— A venit! ţipă unul dintre bărbaţii care o luaseră la fugă pentru a ajunge lîngă ceilalţi.

Erau vreo treizeci de oameni. Musashi îi dibui pe camarazii lui Dampachi, Yasukawa Yasubei şi Ōtomo Banryū.

— A venit! îl îngînă altul.

Stătuseră tolăniţi la soare. Acum erau cu toţii în picioare. Jumătate erau preoţi, cealaltă jumătate, *rōnin*-i. Cînd Musashi apăru la orizont, întregul grup fu cuprins de o agitaţie teribilă, deşi nimeni nu scotea nici un cuvînt. Văzuseră sabia pătată de sînge şi îşi dăduseră imediat seama că bătălia începuse deja. În loc să-l provoace pe Musashi, stăteau acolo în jurul focului şi aşteptau să-i provoace el!

Yasukawa şi Otomo vorbeau cît puteau ei de repede, explicînd cu gesturi rapide şi largi cum a fost doborît şi ucis Yamazoe. *Rōnin*-ii îl fulgerau cu privirea pe Musashi, furioşi, iar preoţii de la Hōzōin se uitau la el ameninţător, în timp ce se grupau pentru luptă.

Toţi preoţii purtau lănci. Cu mînecile negre ridicate, erau gata să intre-n acţiune, aparent cu scopul de a răzbuna moartea lui Agon şi de a reabilita onoarea templului. Arătau grotesc – ca o grămadă de diavoli sosiţi din iad.

Rōnin-ii se aşezară în semicerc pentru a putea urmări spectacolul şi, în acelaşi timp, pentru a-l împiedica pe Musashi să le scape.

Toate aceste măsuri de precauţie se dovediră însă fără rost, deoarece Musashi nu dădea nici un semn că intenţiona să fugă sau să se retragă. De fapt, îşi continua drumul hotărît, direct spre ei. Încet, pas cu pas, el avansa tot mai mult, lăsînd impresia că se va năpusti asupra lor în orice moment.

O vreme se lăsă o tăcere de rău augur, deoarece ambele tabere întrezăreau moartea ce se apropia. Musashi se albi la faţă, iar prin ochii lui sclipeau plini de venin ochii zeului răzbunării. Îşi alegea prada.

Nici *rōnin*-ii, nici preoţii nu erau atît de încordaţi ca Musashi. Aveau încredere în forţele lor datorită numărului lor mare şi optimismul lor era de nezdruncinat. Şi totuşi, nimeni nu voia să atace primul.

Un preot de la capătul coloanei de lăncieri dădu semnalul şi, fără să rupă rîndurile, se repeziră spre partea dreaptă a lui Musashi.

— Musashi! Sînt Inshun, strigă preotul. Mi s-a spus că ai fost la templu în lipsa mea şi l-ai omorît pe Agon. Apoi ai terfelit public onoarea templului Hōzōin. Ţi-ai bătut joc de noi lipind afişe prin tot oraşul. E adevărat?

— Nu, strigă Musashi. Dacă sînteţi preot, ar trebui să ştiţi mai bine, să nu credeţi tot ce vedeţi şi ce auziţi. Trebuie să judecaţi lucrurile cu mintea şi cu sufletul.

Parcă ar fi turnat gaz pe foc. Ignorîndu-şi conducătorul, preoţii începură să strige că n-are rost să mai trăncănească. Era momentul să lupte.

Erau secondaţi cu mult entuziasm de către *rōnin*-i, care se grupaseră strîns, în stînga lui Musashi. Ţipînd, înjurînd şi fluturîndu-şi săbiile în aer, ei îi îndemnau pe preoţi să treacă la fapte.

Convins că numai gura era de ei, Musashi se întoarse spre *rōnin*-i şi strigă:

— În regulă! Care vrea să vină în faţă?

Toţi, cu excepţia a doi sau trei, dădură îndărăt, fiecare fiind sigur că ochii răi ai lui Musashi sînt fixaţi pe el. Cei doi sau trei mai curajoşi, cu săbiile întinse, erau gata să pornească atacul.

Cît ai clipi din ochi, Musashi se şi repezi la unul dintre ei, ca un cocoş-luptător. Se auzi ceva asemănător cu plesnitul unui dop şi pămîntul se înroşi. Apoi se auzi un ţipăt paralizant – un strigăt de bătălie, nu un blestem, ci un urlet înfiorător care-ţi îngheţa sîngele în vene.

Sabia lui Musashi şuiera prin aer şi cîte o reverberaţie în propriu-i trup îl anunţa cînd dădea de oase omeneşti. De pe lama ei ţîşneau sînge şi creieri; degete şi braţe zburau prin aer.

Rōnin-ii veniseră să asiste la măcel, nu să participe la el, dar laşitatea lor îl determină pe Musashi să atace primul. La început se ţinură destul de bine, crezînd că or să le vină în ajutor şi preoţii. Dar preoţii stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, în timp ce Musashi măcelări rapid vreo cinci-şase *rōnin*-i, provocînd panică printre ceilalţi. Nu după mult timp, aceştia atacau la întîmplare, în toate direcţiile, rănindu-se unul pe altul.

În cea mai mare parte a timpului, Musashi nu era conştient de ceea ce făcea. Căzuse într-un fel de transă, un vis ucigător în care trupul şi sufletul erau concentrate în sabia lui cu trei picioare. Fără să se gîndească la asta, experienţa lui de-o viaţă – bătăile pe care le încasa de la tatăl lui, bătălia de la Sekigahara, teoriile pe care le auzise pe la diferitele şcoli de arme, lecţiile pe care le învăţase de la munţi şi copaci – a intrat în acţiune prin mişcările rapide ale corpului său. Devenise un vîrtej fără trup, care secera turma de *rōnin*-i. Spre marea lui uimire, erau o pradă uşoară pentru sabia sa.

În scurtul răstimp al bătăliei, unul dintre preoţi a numărat de cîte ori a inspirat şi a expirat. Totul s-a terminat pînă să fi ajuns la cifra douăzeci.

Musashi era ud tot de sîngele victimelor sale. Puţinii *rōnin*-i rămaşi erau şi ei plini de sînge închegat. Pămîntul, iarba, pînă şi aerul miroseau a sînge. Unul dintre ei slobozi un strigăt şi *rōnin*-ii supravieţuitori s-au împrăştiat în toate direcţiile.

În tot acest timp, Jōtarō nu făcuse decît să se roage. Cu mîinile împreunate în faţă şi cu ochii spre cer, el implora:

— O, zeilor din ceruri, vino în ajutorul lui! Stăpînul meu, acolo pe platou, este copleşit numeric, fără nici o speranţă. E slab, dar nu-i om rău. Vă rog, ajutaţi-l!

Deşi Musashi îi spusese să plece, nu se putuse urni. Locul pe care şi-l alesese pînă la urmă, cu pălăria şi masca lîngă el, era o

movilă de unde putea vedea de la distanţă toată scena din preajma focului.

— Hachiman! Kompira[22]! Zeule de la templul Kasuga! Priviţi! Stăpînul meu o ia direct spre duşmani. O, zei din cer, protejaţi-l! Şi-a pierdut minţile. De obicei e blînd şi drăguţ, dar de azi-dimineaţă se poartă cam ciudat. Pesemne că a înnebunit, altfel nu-mi pot explica cum de atacă aşa mulţi deodată! O, vă rog, vă rog, ajutaţi-l!

După ce invocă zeităţile de mai bine de o sută de ori fără nici un rezultat, începu să se-nfurie. În cele din urmă, strigă:

— Nu mai sînt zei prin ţinutul acesta? Vreţi să-i lăsaţi pe ticăloşi să cîştige şi un om bun să fie omorît? Dacă faceţi lucrul acesta, atunci înseamnă că tot ce mi s-a spus despre bine şi rău a fost o minciună gogonată! Nu-l puteţi lăsa să moară! Dacă o faceţi, vă scuip în faţă!

Cînd văzu că Musashi era înconjurat, rugăciunile lui se transformară în blesteme, adresate nu numai duşmanului, dar şi zeilor înşişi. Văzînd apoi că sîngele împrăştiat pe cîmp nu e al profesorului său, îşi schimbă brusc tonul.

— Ia uite! Stăpînul meu nu-i un papă-lapte! Îi bate!

Jōtarō asista pentru prima oară la o bătălie cumplită, pe viaţă şi pe moarte, era prima oară în viaţa lui cînd vedea atît de mult sînge. Avusese la un moment dat impresia că era şi el acolo, în mijlocul bătăliei, plin de sînge închegat. Inima îi bătea puternic în piept şi era năuc.

— Uită-te la el! V-am spus că se descurcă! Ce atac! Şi ia uite la preoţii ăia proşti, aliniaţi ca un mănunchi de ciori cîrîitoare, se tem şi să facă un pas!

Acuzaţia era nedreaptă, pentru că tocmai cînd spunea lucrul acesta, preoţii de la Hōzōin au şi început să se deplaseze spre Musashi.

— Oh! Oh! Groaznic! Îl atacă toţi deodată. Musashi a dat de belea!

Uitînd de toate, înnebunit de grijă, Jōtarō ţîşni ca o ghiulea spre scena dezastrului ce părea iminent.

Stareţul Inshun dădu comanda de atac şi, într-o clipă, cu urlete înspăimîntătoare, lăncierii trecură la acţiune. Armele lor sclipitoare şuierau în aer pe cînd preoţii se împrăştiau ca nişte

albine ieşite din stup, arătînd şi mai fioroşi din cauza capetelor rase.

Lăncile pe care le purtau erau diferite, cu o mare varietate de tăişuri – cu vîrf obişnuit, vîrf în formă de con, altele plate, în formă de cruce sau încovoiate – după cum îi plăcea fiecăruia. Azi aveau şansa să pună în practică tehnicile învăţate de-a lungul timpului.

Pe cînd îşi luau avînt, Musashi, care se aştepta la un atac prin surprindere, sări îndărăt şi rămase în gardă. Obosit şi puţin ameţit de încăierarea anterioară, apucă strîns mînerul sabiei. Era lipicios de la sîngele închegat şi un amestec de sînge şi sudoare îi înceţoşa privirile, dar era decis să moară demn, dacă tot trebuia să moară.

Spre surprinderea lui, nu el a fost cel atacat. În loc să se îndrepte spre el, aşa cum se aşteptase, preoţii se aruncară ca nişte cîini turbaţi asupra aliaţilor lor de mai înainte, alungîndu-i pe *rōnin*-i, care o luaseră la fugă, şi ameninţîndu-i în timp ce aceştia protestau. *Rōnin*-ii, care nu bănuiau nimic şi care încercau să-şi îndrepte armele spre Musashi, au fost despicaţi, străpunşi, tăiaţi în două şi, în fine, măcelăriţi pînă nu mai rămase unul în viaţă. Masacrul a fost pe cît de total, pe atît de sîngeros.

Lui Musashi nu-i venea să-şi creadă ochilor. De ce i-au atacat preoţii pe cei care-i sprijiniseră? Şi de ce cu atîta furie? Şi el se luptase cu cîteva clipe în urmă ca o fiară sălbatică, dar acum abia reuşea să privească la ferocitatea cu care oamenii în sutane îi măcelăreau pe *rōnin*-i. O vreme fusese şi el o fiară fără minte, dar îşi revenise văzîndu-i pe alţii comportîndu-se la fel. Experienţa aceasta era pilduitoare.

Îşi dădu apoi seama că ceva îl trăgea de braţe şi de picioare. Privind în jos, îl văzu pe Jōtarō vărsînd lacrimi de uşurare. Era pentru prima oară cînd se relaxa.

Deoarece bătălia se terminase, stareţul se apropie de el şi, pe un ton politicos şi impunător, zise:

— Sînteţi Miyamoto, presupun. Mă bucur să vă cunosc personal.

Era înalt şi cu un ten deschis la culoare. Pe Musashi îl impresiona aspectul lui, precum şi poziţia pe care o ocupa. Oarecum derutat, îşi şterse sabia şi şi-o vîrî în teacă, dar pentru moment nu putu să rostească nici o vorbă.

— Să mă prezint, continuă preotul. Inshun, stareţul de la Hōzōin.

— Deci dumneavoastră sînteţi maestrul în lănci, spuse Musashi.

— Îmi pare rău că am fost plecat cînd ne-ai vizitat. Mă simt de asemenea stînjenit că discipolul meu, Agon, s-a dovedit un luptător atît de nepriceput.

Era nemulţumit de performanţele lui Agon! Musashi avea impresia că nu aude bine şi că n-ar fi rău dacă şi-ar curăţa urechile. Tăcu o clipă, pentru că înainte de a se hotărî cum era mai bine să răspundă tonului politicos al lui Inshun, trebuia să-şi limpezească gîndurile. Încă nu înţelegea de ce preoţii se aruncaseră asupra *rōnin*-ilor – nu găsea nici o explicaţie plauzibilă. Şi pe urmă, se mira că mai trăieşte.

— Haideţi, spuse stareţul, haideţi să vă spălaţi de sînge. Aveţi nevoie de un pic de odihnă.

Preoţii rupseseră o sutană în fîşii şi-şi ştergeau lăncile. Se adunară treptat lîngă foc, aşezîndu-se lîngă Inshun şi Musashi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Începură să vorbească între ei.

— Uitaţi-vă acolo, spuse unul, arătînd în sus.

— A, ciorile au şi simţit mirosul de sînge. Nu fac decît să cîrîie deasupra cadavrelor.

— De ce nu atacă?

— O vor face de îndată ce plecăm noi. Se vor şi lupta pentru ospăţul ăsta.

Glumele sinistre continuară pe acelaşi ton. Musashi avea impresia că n-o să afle nimic dacă nu întreabă. Îl privi pe Inshun şi zise:

— Ştiţi, am crezut că dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră aţi venit aici să mă atacaţi pe mine şi m-am gîndit să iau cu mine, în împărăţia morţilor, cît mai multe capete de-ale voastre. Nu înţeleg de ce vă purtaţi astfel cu mine.

Inshun rîse.

— Într-adevăr, nu te considerăm aliat, dar scopul nostru adevărat pe ziua de azi a fost să mai facem puţină curăţenie în casă.

— Adică ceea ce s-a întîmplat se numeşte curăţenie în casă?

— Exact, spuse Inshun, arătînd spre linia orizontului. Dar cred c-ar fi mai bine să aşteptăm şi să-l lăsăm pe Nikkan să-ţi

explice. Sînt sigur că punctul acela de la marginea platoului este chiar el.

În aceeaşi clipă, în partea cealaltă a platoului, un călăreţ îi spunea lui Nikkan:

— Mergeţi repede pentru vîrsta dumneavoastră.

— Nu eu merg repede. Dumneavoastră mergeţi încet.

— Sînteţi mai sprinten decît caii.

— De ce să nu fiu? Eu sînt om.

Bătrînul preot, singurul care mergea pe jos, venea la pas cu călăreţii şi înaintau cu toţii spre foc. Cei cinci călăreţi care-l însoţeau erau persoane oficiale.

În timp ce grupul se apropia, preoţii şuşoteau.

— E Stăpînul cel Bătrîn.

Confirmîndu-li-se presupunerea, se dădură îndărăt la o distanţă considerabilă şi se aliniară ceremonios, ca pentru un ritual sacru, ca să-i salute pe Nikkan şi pe cei care-l însoţeau.

Primul lucru pe care l-a spus Nikkan a fost:

— Aţi avut grijă de tot?

Inshun făcu o plecăciune şi răspunse:

— Exact cum aţi ordonat.

Apoi, întorcîndu-se spre persoanele oficiale, zise:

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit.

Pe cînd samuraii săreau, unul cîte unul, jos de pe cai, conducătorul lor spuse:

— Nu-i nici o problemă. *Eu* vă mulţumesc pentru sarcina pe care aţi îndeplinit-o. Hai să vedem ce e de făcut, oameni buni.

Bărbaţii cercetară cadavrele şi îşi luară cîteva notiţe; apoi conducătorul lor se întoarse la Inshun.

— O să trimitem oameni de la oraş să cureţe locul. Vă rog să nu vă sinchisiţi şi să lăsaţi totul aşa cum e.

Zicînd acestea, cei cinci bărbaţi încălecară pe cai şi plecară.

Nikkan le comunică preoţilor că nu mai era nevoie de ei acolo. După ce îi făcu fiecare cîte o plecăciune, aceştia plecară tăcuţi. Inshun îşi luă şi el la revedere de la Nikkan şi de la Musashi.

De îndată ce plecară cu toţii, se porni un zgomot infernal. Ciorile coborîră, dînd bucuroase din aripi.

Încercînd să acopere zgomotul cu vocea lui, Nikkan se apropie de Musashi şi îi zise calm:

— Te rog să mă ierţi dacă te-am ofensat zilele trecute.

— Nu, absolut deloc. Aţi fost foarte amabil. Eu ar trebui să vă mulţumesc.

Musashi îngenunche şi îi făcu o plecăciune adîncă bătrînului preot.

— Ridică-te, îi ordonă Nikkan. Cîmpul acesta nu-i un loc potrivit pentru plecăciuni.

Musashi se ridică în picioare.

— Ai învăţat ceva din experienţa de care ai avut parte aici? întrebă preotul.

— Nici nu ştiu prea bine ce s-a întîmplat. Îmi puteţi spune dumneavoastră?

— Bineînţeles, îi răspunse Nikkan. Persoanele oficiale care au plecat adineauri sînt în serviciul lui Ōkubo Nagayasu, care a fost trimis nu demult să conducă treburile oraşului Nara. Sînt noi prin zonă, iar *rōnin*-ii au profitat de faptul că nu cunosc bine terenul şi le-au făcut o mulţime de necazuri – au pîndit trecători nevinovaţi, şantajîndu-i, storcîndu-le banii la jocuri, luîndu-le femeile, au intrat cu forţa în casa văduvelor şi tot felul de ticăloşii. Stăpînirea n-a izbutit să-i aducă la ordine, dar ştia că sînt vreo cincisprezece instigatori, printre care şi Dampachi şi Yasukawa. Acest Dampachi şi oamenii lui nu te puteau suferi, după cum bine ştii. Pentru că le-a fost frică să te atace singuri, au pus la cale un plan, pe care ei l-au considerat isteţ, prin care preoţii de la Hōzōin urmau să facă treaba în locul lor. Calomniile la adresa templului, care ţi-au fost atribuite ţie, erau opera lor, ca şi afişele. Au avut grijă să ni se transmită totul. M-or fi luat drept un prost.

Ochii lui Musashi rîdeau în timp ce asculta.

— M-am gîndit o vreme cum să procedez şi mi-a venit ideea că acesta ar fi un bun prilej de-a mai face curat prin Nara. I-am spus şi lui Inshun planul meu, a fost de acord şi acuma toată lumea e mulţumită – preoţii, administratorii… pînă şi ciorile. Ha, ha!

Mai exista acolo o persoană fericită. Povestea lui Nikkan ştersese orice urmă de îndoială şi de frică din inima lui Jōtarō şi băiatul era cuprins de extaz. Începu că cînte un cîntecel improvizat şi dansa ca o pasăre ce dă din aripi:

„A, curăţenie în casă, oh,
A, curăţenie în casă!”

Cînd îi auziră vocea atît de plăcută, Nikkan şi Musashi se întoarseră spre el să-l privească. Purta masca cu un zîmbet ciudat pe chip şi ţinea sabia îndreptată spre cadavrele împrăştiate pe jos. Lovind din cînd în cînd în păsări, el continuă:

“Da, voi, ciorilor,
Din cînd în cînd
Mai e nevoie de cîte-o curăţenie,
Dar nu numai în Nara.
Stă-n puterea naturii
Să înnoiască totul.
Primăvara se poate ridica de la pămînt,
Noi ardem frunze,
Noi ardem cîmpuri.
Uneori vrem să mai şi ningă,
Alteori vrem curăţenie prin case.
Oh, voi, ciorilor!
Ospătaţi-vă! Ce banchet!
Supă direct din orbite
Şi saké roşu, gros.
Dar să nu beţi prea mult
Să nu vă îmbătaţi.”

— Vino aici, băiete! îi strigă Nikkan.

— Da, domnule.

Jōtarō stătea nemişcat, cu faţa spre stareţ.

— Nu te mai prosti! Adu-mi nişte pietre mari.

— Ca asta? întrebă Jōtarō, înhăţînd una care se afla la picioarele lui.

— Da, ca aceea. Adu multe!

— Da, domnule!

În timp ce băiatul aduna pietrele, Nikkan se aşeză şi scrise pe fiecare: „Namu Myōhō Renge-kyō”, invocaţia sacră a sectei Nichiren. Apoi le înapoie băiatului şi îi ceru să le împrăştie printre cadavre. În timp ce Jōtarō făcea ce i se ceruse, Nikkan îşi împreună palmele şi recită un fragment din Sutra Lotusului.

După ce termină de recitat, adăugă:

— Să-i aibă în pază! Acum, voi doi vă puteţi vedea de drum. Eu mă întorc la Nara. Plecă la fel de brusc cum apăruse, îndreptîndu-se cu viteză ameţitoare, înainte ca Musashi să fi avut şansa să-i mulţumească sau să stabilească o viitoare întîlnire.

Musashi se uită cîteva clipe după silueta care se pierdea în zare, dar imediat ţîşni ca să-l prindă din urmă.

— Venerabile părinte! strigă el. N-aţi uitat ceva?

În timp ce vorbea, îşi lovea sabia uşor cu mîna.

— Ce? întrebă Nikkan.

— Nu mi-aţi dat nici o îndrumare şi pentru că nu ştiu cînd vom mai avea ocazia să ne întîlnim, v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi da măcar un sfat.

Urmară aceleaşi hohote de rîs din gura fără dinţi a stareţului.

— Încă n-ai înţeles? Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l spun este că eşti prea puternic. Dacă continui să te mîndreşti cu forţa ta şi de-acum încolo, nu apuci treizeci de ani. De pildă, astăzi puteau foarte bine să te omoare. Mai gîndeşte-te la ce ţi-am spus şi vezi cum te porţi pe viitor.

Musashi tăcu.

— Ai realizat ceva astăzi, dar nu ceva temeinic, nu cu bătaie lungă. Dar pentru că eşti încă tînăr, nu te pot învinui prea tare. Greşeşti amarnic, însă, dacă tu crezi că această Cale a Samuraiului nu înseamnă nimic altceva decît etalare de forţă. Şi eu, se pare, am acelaşi cusur, aşa că nu prea am dreptul să dau lecţii. Trebuie să înveţi cum au trăit Yagyū Sekishūsai şi Kōizumi din Ise. Sekishūsai mi-a fost mie profesor, iar seniorul Kōizumi a fost profesorul lui. Dacă-i iei de model şi încerci să apuci pe drumul pe care l-au urmat ei, s-ar putea să ajungi să cunoşti adevărul.

Cînd nu mai auzi vocea lui Nikkan, Musashi, care stătuse cu ochii pironiţi în pămînt, cufundat în gînduri, îşi ridică privirea. Bătrînul preot dispăruse.

Feuda Koyagū

Valea Yagyū se întinde la poalele dealului Kasagi, la nord-est de Nara. La începutul secolului al XVII-lea a fost aşezarea unei comunităţi mici şi prospere, prea mare pentru a i se spune sat, dar nu suficient de populată şi de activă pentru a se numi oraş. S-ar fi putut chema foarte bine satul Kasagi, dar locuitorii lui îi spuneau Kambe Demesne, un nume moştenit dintr-o epocă apusă a marilor proprietăţi senioriale private.

În mijlocul localităţii se afla Casa Principală, un castel ce servea atît ca simbol al stabilităţii guvernamentale, cît şi ca centru cultural al regiunii. Fortificaţiile din piatră, amintiri ale unei străvechi fortăreţe, înconjurau Casa Principală. Oamenii din zonă, precum şi strămoşii seniorului lor, se instalaseră aici confortabil încă din secolul al zecelea şi actualul guvernator era un adevărat moşier, în buna tradiţie a locului, care răspîndise cultura printre supuşii săi şi era mereu pregătit să-şi apere teritoriul chiar cu preţul vieţii. În acelaşi timp, totuşi, evita cu grijă orice implicare serioasă în războaiele şi certurile seniorilor din alte zone. Pe scurt, era o feudă liniştită, condusă de o minte luminată.

Aici nu găseai urme de depravare şi decădere datorate samurailor libertini; nu era ca Nara, unde vechile temple celebrate de istorie şi folclor fuseseră lăsate să decadă. Elementelor turbulente nu li se permitea pur şi simplu să pătrundă în această comunitate.

Pînă şi mediul înconjurător era împotriva lucrurilor urîte. Dealul Kasagi era la fel de frumos şi pe-nserat ca şi la răsărit, iar apa era întotdeauna curată şi limpede – apa ideală, se spunea, pentru ceai. Florile de prun din Tsukigase erau aproape, iar privighetorile cîntau de la topirea zăpezii şi pînă la venirea furtunilor, cu glasurile lor la fel de cristaline ca şi apa pîrîurilor de munte.

Un poet scria odată că „în locul unde s-a născut un erou, munţii şi rîurile sînt proaspete şi curate”. Dacă nu s-ar fi născut

nici un erou în Valea Yagyū, cuvintele poetului n-ar fi avut nici un sens; dar acesta era într-adevăr locul de baştină al unui erou. Nu putea exista altă dovadă mai bună decît cea a seniorului Yagyū. În această casă, pînă şi vasalii erau oameni de rang înalt. Mulţi veniseră din orezării, se distinseseră în bătălii şi continuaseră prin a fi ajutoare loiale şi competente.

De cînd se retrăsese din activitate, Yagyū Muneyoshi Sekishūsai se mutase într-o căsuţă mică de munte, în spatele Casei Principale. Nu-l mai interesa cîtuşi de puţin guvernarea şi nici nu ştia cine răspundea de asta acum. Avea cîţiva fii şi nepoţi capabili, precum şi vasali demni de încredere, care-i ajutau şi-i îndrumau pe aceştia, şi-i plăcea să creadă că totul mergea la fel de bine ca pe vremea cînd el răspundea de comunitate.

Cînd Musashi ajunse în zonă, trecuseră cam zece zile de la înfruntarea de pe platoul Hannya. Pe drum vizitase cîteva temple, Kasagidera şi Jōruriji, unde se aflau relicve din timpul domniei lui Kemmu. Trase la un han cu intenţia de a se odihni puţin, atît fizic, cît şi spiritual.

Îmbrăcat neceremonios, ieşi într-o zi la plimbare cu Jōtarō.

— E uimitor, spuse Musashi, privind recoltele de pe cîmp şi ţăranii care ieşiseră la muncă. Uimitor, repetă de cîteva ori.

În cele din urmă, Jōtarō întrebă:

— Ce e uimitor?

Pentru el, cel mai ciudat lucru era că Musashi vorbea singur.

— De cînd am plecat din Mimasaka, am trecut prin provinciile Settsu, Kawachi şi Izumi, am fost la Kyoto şi Nara, dar n-am întîlnit nicăieri un loc ca acesta!

— Adică cum? Prin ce e deosebit?

— În primul rînd, sînt foarte mulţi copaci în munţii aceştia.

Jōtarō rîse.

— Copaci? Copaci sînt peste tot!

— Da, dar aici e altfel. Toţi copacii din Yagyū sînt bătrîni. Asta înseamnă că aici n-au fost războaie, trupele inamice n-au ars şi n-au tăiat pădurile. Mai înseamnă că n-a fost nici foamete de mult, de foarte mult timp.

— Asta-i tot?

— Nu. Cîmpurile sînt verzi şi ovăzul a fost bine zdrobit sub tălpi pentru a-i întări rădăcinile şi a-l ajuta să crească frumos. Ascultă! Nu auzi sunetul roţilor de tors? Pare că vine de la toate

casele. Şi n-ai observat că atunci cînd trec călători bine îmbrăcaţi, ţăranii nu-i privesc cu invidie?

— Altceva?

— După cum vezi, multe fete tinere muncesc pe cîmp. Asta înseamnă că regiunea este înstărită, că viaţa aici are un curs normal. Copiii cresc sănătoşi, oamenii sînt trataţi cu respectul cuvenit, iar tinerii şi tinerele nu aleargă prin altă parte după plăceri uşoare. E o dovadă sigură a faptului că seniorul de aici este bogat, că săbiile şi tunurile din arsenal sînt lustruite şi în bună stare.

— Dar eu nu văd nimic interesant în toate astea, se văită Jōtarō.

— Hmm, nici n-ai cum!

— Oricum, n-aţi venit aici ca să admiraţi peisajul. N-aveţi de gînd să vă luptaţi cu samuraii din Casa Yagyū?

— Lupta nu e totul în Arta Războiului. Cei care gîndesc astfel şi se mulţumesc doar să aibă de mîncare şi un loc de dormit sînt doar nişte pierde-vară. Un novice serios e preocupat mai mult de antrenarea minţii şi disciplinarea spiritului decît de deprinderea artelor marţiale. El trebuie să înveţe tot felul de lucruri: geografie, irigaţii, să cunoască sistemele oamenilor, obiceiurile lor, modul în care se înţeleg cu seniorul. El vrea să ştie ce se petrece şi în interiorul castelului, nu numai în afara lui. Într-un cuvînt, vrea să meargă peste tot şi să înveţe tot ce se poate învăţa.

Musashi îşi dădea seama că această dădăceală nu însemna mare lucru pentru Jōtarō, dar considera că trebuie să fie cinstit cu băiatul şi să nu-i dea răspunsuri evazive. Nu-l sîcîiau nenumăratele întrebări ale copilului şi, în timp ce se plimbau pe-acolo, continua să-i răspundă profund şi serios.

După ce-au văzut tot ce era de văzut în exteriorul Castelului Koyagyū, cum era de fapt cunoscută Casa Principală, şi după ce-au privit îndelung valea, o porniră înapoi spre han.

Exista un singur han, dar era mare. Se ajungea la el pe o potecă laterală care se deschidea din drumul principal Iga şi mulţi dintre cei care porneau în pelerinaj spre templele Jōruriji şi Kasagidera rămîneau peste noapte acolo. Seara se puteau vedea întotdeauna zece-doisprezece cai legaţi de copacii de la intrare sau sub streaşina din faţă.

Fata care-i conducea la camera lor întrebă:

— Aţi ieşit la o plimbare?

Aşa cum era îmbrăcată, în pantaloni de munte, putea fi luată foarte bine drept băiat, dacă n-ar fi fost încinsă cu *obi*-ul roşu, de fată. Fără să le mai aştepte răspunsul, continuă:

— Dacă doriţi, puteţi face o baie.

Musashi o luă spre baie, în timp ce Jōtarō, bucuros că şi-a găsit un prieten de vîrsta lui, întrebă:

— Cum te cheamă?

— Nu ştiu, răspunse fata.

— Nu eşti în toate minţile? Cum să nu ştii cum te cheamă?

— Kocha.

— Ce nume caraghios! rîse Jōtarō.

— Ce găseşti aşa de caraghios la el? întrebă Kocha, arzîndu-i un pumn.

— M-a lovit! strigă Jōtarō.

Văzînd hainele împăturite pe podeaua din anticameră, Musashi îşi dădu seama că mai sînt şi alţi oaspeţi în baie. Se dezbrăcase şi deschise uşa băii plină de aburi. Mai erau trei bărbaţi care sporovăiau veseli, dar cînd i-au văzut trupul vînjos, au tăcut brusc.

Musashi intră în baia comună, oftînd mulţumit. Cînd a intrat el, apa fierbinte s-a revărsat peste marginile bazinului. Lucrul acesta îi uimi oarecum pe cei trei bărbaţi şi unul dintre ei îl privi ţintă pe Musashi, care-şi rezemase capul de o margine, cu ochii închişi.

Treptat, au reluat conversaţia de unde au întrerupt-o. Se spălau în afara bazinului; pielea de pe spatele lor era albă, iar muşchii supli. Păreau să fie de la oraş, deoarece foloseau cuvinte alese şi plictisitoare.

— Cum îl chema… pe samuraiul de la Casa Yagyū?

— Cred că Shōda Kizaemon.

— Dacă seniorul Yagyū trimite un vasal cu un mesaj de refuz, nu poate fi atît de bun precum se spune.

— După cele spuse de Shōda, Sekishūsai s-a retras şi nu mai luptă cu nimeni. Crezi că-i adevărat sau a zis doar aşa?

— Nu cred că-i adevărat. Mă gîndesc că atunci cînd a auzit că îl provoacă al doilea fiu al Casei Yoshioka, s-o fi hotărît să se pună la adăpost.

— Oricum, s-a dovedit plin de tact cînd ne-a trimis fructe şi ne-a urat să ne simţim bine aici.

Yoshioka? Musashi ridică brusc capul şi deschise ochii. Auzise din întîmplare, la Şcoala Yoshioka, că Denshichirō călătoreşte spre Ise, iar acum presupuse că cei trei se întorceau la Kyoto. Unul dintre ei trebuia să fie Denshichirō. Care?

„Nu prea am noroc la baie”, se gîndi Musashi trist. „Mai întîi Osugi m-a păcălit să intru în baie şi acum, iar, fără haine pe mine, dau peste unul de la Yoshioka. Precis a auzit ce s-a întîmplat la Şcoală. Dacă ar şti că mă cheamă Miyamoto, ar ieşi imediat din baie şi s-ar întoarce cu sabia într-o clipă.”

Dar cei trei nici nu-l băgau în seamă. Din cîte înţelese Musashi, de îndată ce au sosit, cei trei au şi trimis o scrisoare la casa Yagyū. Se pare că Sekishūsai avusese ceva legături cu Yoshioka Kempō mai demult, pe cînd Kempō era profesor al shōgunilor. Acesta era cu siguranţă motivul pentru care Sekishūsai nu-l putea lăsa pe fiul lui Kempō să plece fără să-i răspundă la scrisoare şi îl trimisese pe Shōda să-i facă o vizită de curtoazie la han. Drept mulţumire, aceşti tineri grozavi de la oraş nu puteau spune altceva decît că Sekishūsai era „plin de tact”, că s-a hotărît „să se pună la adăpost” şi că „nu putea fi atît de bun precum se spune”. Păreau teribil de încîntaţi de ei înşişi, dar Musashi îi considera ridicoli. Spre deosebire de ceea ce văzuse la Castelul Koyagyū şi de condiţiile de invidiat ale locuitorilor din zonă, ei păreau că n-au altceva de oferit decît înfumurare.

Ceea ce îi aminti de o zicătoare despre broasca rîioasă de pe fundul fîntînii, care nu e în stare să vadă ce se petrece în lumea de afară. „Uneori”, se gîndi el, „este exact pe dos”. Aceşti tineri răzgîiaţi din Kyoto se aflau în situaţia de a vedea ce se petrece în miezul lucrurilor şi de a şti cum merg treburile peste tot, dar nu le-ar fi dat niciodată prin minte că, în timp ce ei priveau marea cea mare, undeva, în fundul unei fîntîni adînci, o broască creştea mare şi puternică. Aici la Koyagyū, departe de centrul politic şi economic al ţării, samurai voinici duceau de zeci de ani o viaţă de ţară sănătoasă, păstrînd vechile virtuţi, îndreptîndu-şi punctele slabe şi crescînd în mijlocul naturii.

Cu trecerea timpului, Koyagyū îl dăduse lumii pe Yagyū Muneyoshi, mare maestru al artelor marţiale şi apoi pe fiul său, seniorul Munenori de Tajima, a cărui vitejie fusese recunoscută

de însuşi Ieyasu. Şi mai erau şi fiii mai mari ai lui Muneyoshi, Gorōzaemon şi Toshikatsu, renumiţi în tot ţinutul pentru curajul lor, apoi nepotul său Hyōgo Toshitoshi, ale cărui fapte de vitejie îi conferiseră o poziţie înaltă sub renumitul general Katō Kiyomasa de Higo. Ca faimă şi prestigiu, Casa Yagyū nu se putea compara cu Casa Yoshioka, dar în ce priveşte dibăcia, deosebirea dintre ele era un lucru care ţinea de trecut. Denshichirō şi grupul său erau orbiţi de aroganţă! Lui Musashi îi părea oarecum rău de ei.

Se îndreptă spre colţul unde se pompa apa în casă. Desfăcîndu-şi banderola de pe cap, luă o mînă de nămol şi începu să-şi frece bine pielea capului. Era pentru prima oară, de cîteva săptămîni încoace, cînd îşi permitea luxul unei săpuneli bune.

Între timp, oamenii din Kyoto îşi terminară baia.

— A, ce bine a fost!

— Şi-acum de ce nu chemăm nişte fete să ne toarne saké?

— Bună idee! Foarte bună!

Cei trei se şterseră şi plecară. După ce se spălă bine şi mai intră o dată în bazinul fierbinte, Musashi se şterse şi el, îşi strînse părul şi se întoarse în cameră. Acolo o găsi pe Kocha, care arăta ca un băieţel, scăldată toată în lacrimi.

— Ce s-a întîmplat?

— Băiatul dumneavoastră, domnule. Uitaţi cum m-a lovit!

— Minte! strigă Jōtarō furios, din colţul celălalt.

Musashi era cît pe-aci să-l certe, dar Jōtarō protestă.

— Proasta asta spunea că sînteţi un om slab.

— Nu-i adevărat! N-am zis aşa.

— Ba da!

— Domnule, n-am spus că dumneavoastră sau altcineva este slab. Puştiul ăsta a început să se laude că sînteţi cel mai mare luptător din ţară, pentru că aţi ucis o grămadă de *rōnin*-i pe platoul Hannya şi eu am spus că nu există în toată Japonia altul mai priceput la sabie decît seniorul acestui ţinut şi-atunci a-nceput să mă plesnească.

Musashi rîse.

— Înţeleg. Nu trebuia să facă aşa ceva şi-am să-l cert zdravăn. Sper că ne vei ierta. Jō! spuse el sever.

— Da, domnule, răspunse băiatul, încă bosumflat.

— Du-te şi fă baie.

— Nu-mi place să fac baie.

— Nici mie, minţi Musashi. Dar tu, tu ai transpirat şi miroşi urît.

— O să mă duc să înot în rîu mîine dimineaţă.

Pe măsură ce se obişnuia cu Musashi, băiatul devenea din ce în ce mai încăpăţînat, dar pe Musashi nu-l prea deranja. De fapt, chiar îi plăcea latura aceasta a lui Jōtarō. Pînă la urmă băiatul nu se duse la baie.

Nu mult după aceea, Kocha aduse tăvile cu mîncare. Mîncară în tăcere şi în timp ce ea îi servea, Jōtarō şi fata schimbau priviri furioase.

Pe Musashi îl preocupa un singur lucru: să-l întîlnească pe Sekishūsai. Avînd în vedere poziţia lui socială, poate cerea prea mult, dar poate că era totuşi posibil.

„Vreau să mă măsor cu oricine”, îşi zise Musashi, „cu condiţia să fie puternic. Merită să-mi risc viaţa ca să văd dacă pot depăşi marele nume Yagyū. N-are nici un rost să mai urmez Calea Săbiei dacă n-am curajul să încerc”.

Musashi ştia foarte bine că mulţi i-ar rîde în nas dacă ar afla cum gîndeşte. Yagyū, poate nu cel mai de seamă daimyō, era totuşi stăpînul unui castel. Fiul lui se afla la curtea shōgunului şi întreaga familie avea rădăcini adînci în tradiţiile clasei războinicilor. În noua epocă ce se întrezărea, ei se aflau încă pe creasta vremurilor.

„Acesta va fi cel mai bun test”, se gîndi Musashi, care se pregătea pentru întîlnire chiar şi în timp ce-şi mînca orezul.

Bujorul

Prestanţa bătrînului crescuse o dată cu trecerea anilor şi acum el semăna cu un cocor maiestuos, păstrîndu-şi în acelaşi timp aspectul şi manierele unui samurai bine crescut. Dinţii săi erau sănătoşi, privirile pătrunzătoare.

— O să trăiesc o sută de ani, spunea el adesea.

Sekishūsai era ferm convins de asta.

— Cei din Casa Yagyū au trăit întotdeauna mult, îi plăcea lui să sublinieze. Cei care au murit la douăzeci sau treizeci de ani au fost ucişi în bătălii; toţi ceilalţi au trăit mult peste şaizeci de ani. Printre nenumăratele războaie la care el însuşi luase parte, fuseseră unele importante, printre care şi revolta clanului Miyoshi, precum şi bătăliile care marcaseră ridicarea şi căderea familiilor Matsunaga şi Oda.

Chiar dacă Sekishūsai nu s-ar fi tras dintr-o asemenea familie, felul lui de viaţă şi în special atitudinea lui la bătrîneţe constituiau motive suficiente pentru a crede că va ajunge la o sută de ani. La vîrsta de patruzeci şi şapte de ani, din motive personale, hotărîse să renunţe la războaie. Nimic nu îi schimbase hotărîrea de atunci. A făcut pe surdul la rugăminţile stăruitoare ale shōgunului Ashikaga Yoshiaki precum şi la solicitările repetate ale lui Nobunaga şi Hideyoshi de a li se alătura. Deşi trăia atît de aproape de Kyoto şi Osaka, refuza să se amestece în frecventele bătălii ale acestor centre puternice şi sugrumate de intrigi. Prefera să rămînă la Yagyū, ca un urs în bîrlog, şi să aibă grijă ca proprietatea de cincisprezece mii de baniţe să ajungă în bune condiţii la urmaşii săi. Sekishūsai afirmase odată:

— Am făcut bine că am ţinut cu dinţii de această proprietate. În această perioadă nesigură, cînd conducătorii se ridică azi ca să cadă mîine, este aproape incredibil că acest mic castel a reuşit să rămînă intact.

Nu exagera. Dacă ar fi ţinut cu Yoshiaki, i-ar fi căzut victimă lui Nobunaga; dacă l-ar fi susţinut pe Nobunaga, ar fi intrat în

conflict cu Hideyoshi. Dacă ar fi acceptat ocrotirea lui Hideyoshi, Ieyasu i-ar fi confiscat totul în urma bătăliei de la Sekigahara.

Perspicacitatea lui, mult admirată de ceilalţi, constituia unul din factori, dar ca să supravieţuiască în asemenea vremuri tulburi, Sekishūsai trebuia să fi avut o forţă interioară care lipsea samurailor de rînd; aceştia erau întotdeauna gata să ţină cu unul într-o zi şi să-l părăsească cu neruşinare în ziua următoare, pentru a-şi vedea de propriile interese – fără să se mai gîndească la buna-cuviinţă sau la onestitate –, sau chiar să-şi omoare rudele în caz că acestea stăteau în calea ambiţiilor personale.

— Eu nu pot face asemenea lucruri, pretindea Sekishūsai.

Şi spunea adevărul. Cu toate acestea, el n-a renunţat niciodată cu adevărat la Arta Războiului. În alcovul camerei de zi atîrna o poezie pe care o scrisese el însuşi:

“Eu n-am o metodă deşteaptă
Pentru a face bine-n viaţă.
Eu mă bazez doar
Pe Arta Războiului.
Acesta este refugiul meu din urmă.”

Cînd Ieyasu l-a invitat să viziteze oraşul Kyoto, lui Sekishūsai i-a fost imposibil să refuze, aşa că a pornit spre curtea shōgunului, în prima lui vizită după decenii de izolare paşnică. L-a luat cu sine pe cel de-al cincilea fiu, Munenori, care avea douăzeci şi patru de ani şi pe nepoţelul său, Hyōgo, în vîrstă de doar şaisprezece ani. Ieyasu nu numai că i-a onorat prezenţa, dar l-a rugat pe bătrînul războinic să-i înveţe artele marţiale pe cei din Casa Tokugawa. Sekishūsai a refuzat pe motive de vîrstă onoarea ce i se acorda, dar a cerut să fie acceptat Munenori în locul lui şi Ieyasu a fost de acord.

Moştenirea pe care a luat-o Munenori cu el la Edo însemna mult mai mult decît o îndemînare excepţională la artele marţiale, pentru că tatăl lui îi transmisese şi cunoştinţe mai deosebite în Arta Războiului, care-i permiteau unui conducător să guverneze în mod înţelept.

După părerea lui Sekishūsai, Arta Războiului era desigur un mijloc de a conduce oamenii, dar şi unul de a te controla pe tine însuţi. Învăţase lucrul acesta de la seniorul Kōizumi care, după

cum îi plăcea lui să spună, era zeitatea protectoare a căminului Yagyū. Certificatul pe care i-l dăduse seniorul Kōizumi, prin care atesta măiestria sa în Stilul Shinkage, stătea întotdeauna pe un raft din camera lui Sekishūsai, împreună cu manualul de tehnică militară în patru volume pe care i-l dăduse domnia sa. De fiecare dată cînd comemora moartea seniorului Kōizumi, Sekishūsai avea grijă să-i aducă un prinos punînd o tăviţă cu mîncare în faţa acestor obiecte preţioase.

Pe lîngă descrierea tehnicilor ascunse de mînuire a sabiei aparţinînd Stilului Shinkage, manualul mai conţinea şi desene ilustrative, toate executate de însuşi seniorul Kōizumi. Şi după ce s-a retras, lui Sekishūsai îi mai făcea încă plăcere să desfacă sulurile şi să le privească. Era întotdeauna surprins cînd descoperea cît de bine stăpînea profesorul lui pensula. Desenele reprezentau oameni care se luptau sau se duelau, în toate poziţiile posibile. Cînd le privea, Sekishūsai avea impresia că or să coboare luptători din cer ca să locuiască cu el în micuţa lui casă de munte.

Seniorul Kōizumi venise prima dată la Castelul Koyagyū cînd Sekishūsai avea treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani şi era încă plin de ambiţii militare. Kōizumi călătorea prin ţară împreună cu doi nepoţi, Hikida Bungorō şi Suzuki Ihaku, în căutare de experţi în artele marţiale şi, într-o bună zi, a ajuns la Hōzōin. Asta se întîmpla pe vremea cînd In’ei trecea deseori pe la Castelul Koyagyū şi In’ei i-a spus lui Sekishūsai cine-i vizitase. Acesta a fost începutul relaţiilor lor.

Sekishūsai şi Kōizumi s-au întrecut timp de trei zile în şir. La început, Kōizumi îl anunţa unde-l ataca şi făcea exact cum spunea.

Acelaşi lucru s-a întîmplat şi a doua zi, iar Sekishūsai, rănit în mîndria lui, îşi făcea calcule pentru întrevederea din ziua următoare.

Văzîndu-i noua poziţie, Kōizumi n-a spus decît:

— Nu merge aşa. Dacă tu ai de gînd să procedezi astfel, eu voi proceda aşa. Fără alte comentarii, l-a atacat şi l-a înfrînt pe Sekishūsai.

Din ziua aceea, Sekishūsai a renunţat la abordarea în mod egoist a artei mînuirii sabiei; după cum şi-a amintit mai tîrziu, exact cu ocazia aceea a înţeles el cu adevărat ce însemna Arta Războiului.

La rugăminţile insistente ale lui Sekishūsai, seniorul Kōizumi a rămas şase luni la Koyagyū, timp în care Sekishūsai a studiat cu dăruirea sinceră a unui începător. Cînd s-au despărţit în cele din urmă, seniorul Kōizumi i-a spus:

— Stilul meu de luptă nu este încă perfect. Tu eşti tînăr, tu trebuie să-l aduci la perfecţiune. I-a spus apoi lui Sekishūsai o ghicitoare zen: „Ce e duelul fără sabie?”

Ani în şir s-a gîndit Sekishūsai la asta, din toate punctele de vedere, şi nu s-a lăsat pînă ce n-a găsit un răspuns care să-l mulţumească. Cînd seniorul Kōizumi a venit din nou în vizită, Sekishūsai l-a salutat cu ochi limpezi şi senini şi i-a propus o întrecere. Seniorul l-a privit cîteva clipe cu atenţie, apoi a spus:

— Nu, n-are rost. Ai descoperit adevărul!

I-a dat apoi lui Sekishūsai certificatul şi manualul în patru volume şi în felul acesta s-a născut Stilul Yagyū care, la rîndul lui, a făcut posibilă viaţa liniştită a lui Sekishūsai la bătrîneţe.

Mutarea lui Sekishūsai în căsuţa de munte se datora faptului că nu-i mai plăcea castelul impunător, cu toate ornamentele lui sofisticate. În ciuda dragostei lui de izolare aproape taoiste, era fericit că-i ţine companie şi-i cîntă la flaut fata pe care o adusese Shōda Kizaemon. Era atentă, politicoasă şi nu-l plictisea niciodată. Nu numai că i-a plăcut pe loc cum cînta, dar mai adăuga şi o notă de tinereţe şi feminitate casei. Ea îi mai spunea din cînd în cînd că ar vrea să plece, dar el o ruga să mai rămînă o vreme.

Făcînd ultimele finisări la aranjamentul floral constituit dintr-un singur bujor, într-o vază de Iga, Sekishūsai o întrebă pe Otsū:

— Ce crezi? Aranjamentul meu pare destul de viu?

Stînd în spatele lui, ea răspunse:

— Cred că aţi studiat multă vreme arta aranjamentelor florale.

— Deloc. Nu sînt nobil din Kyoto şi n-am învăţat niciodată arta ikebanei sau a ceremoniei ceaiului cu vreun profesor.

— Dar lăsaţi impresia că aţi studiat.

— Folosesc aceeaşi metodă în cazul florilor ca şi la sabie.

Otsū păru surprinsă.

— Chiar puteţi aranja florile în acelaşi mod în care folosiţi sabia?

— Da. Vezi tu, totul e o chestiune de bun-simţ. N-am nevoie de reguli, cum să le răsucesc cu vîrful degetelor sau să le

sugrum. Totul e să le simţi, să fii în stare să le faci să arate vii, la fel ca atunci cînd au fost culese. Uită-te la ea! Floarea mea nu e moartă.

Otsū simţea că acest bătrîn sobru o învăţase multe lucruri pe care ea ar fi trebuit să le ştie şi totul se datora unei întîlniri întîmplătoare pe drum. Avusese mare noroc.

— O să te învăţ arta ceremoniei ceaiului, îi spunea el.

Sau:

— Compui poezii japoneze? Dacă da, învaţă-mă şi pe mine cîte ceva despre stilul rafinat. *Man'yōshu*[23] este o culegere bună şi frumoasă, dar trăind aici, în acest loc izolat, aş prefera să aud poezii simple despre natură.

În schimb, ea îl încînta cu tot felul de fleacuri la care nu s-ar fi gîndit nimeni altcineva. A fost încîntat cînd ea, de exemplu, i-a lucrat o boneţică din pînză albă, aşa cum poartă maeştrii de ceremonia ceaiului. O purta pe cap mai tot timpul, preţuind-o de parcă nu exista pe lume ceva mai frumos. Îi făcea mare plăcere cînd ea-i cînta la flaut şi, în nopţile cu lună, sunetul deosebit de plăcut al flautului se auzea pînă la castel.

În timp ce Sekishūsai şi Otsū vorbeau despre aranjamentul floral, Kizaemon îşi făcu apariţia pe nesimţite la intrarea căsuţei de munte şi o strigă pe Otsū. Ea ieşi şi îl invită înăuntru, dar el ezită.

— Vrei să-l anunţi pe senior că m-am întors din misiune? o rugă el.

Otsū rîse.

— E de-a-ndoaselea, nu?

— Adică?

— Dumneavoastră sînteţi de-al casei. Eu sînt doar o intrusă, chemată să cînt la flaut. Îi sînteţi mai apropiat decît mine. N-ar fi mai bine să-i spuneţi personal, nu prin mine?

— Ai dreptate. Dar aici, în căsuţa de munte, tu ai un rol aparte. Oricum, te rog transmite-i mesajul.

Şi lui Kizaemon îi plăcea cum se aranjaseră lucrurile. Găsise în Otsū o persoană pe care stăpînul lui o plăcea foarte mult.

Otsū se întoarse imediat şi îi spuse că Sekishūsai îl pofteşte pe Kizaemon să intre. Kizaemon îl găsi pe bătrîn în camera ceaiului, purtînd boneţica pe care i-o făcuse Otsū.

— Te-ai întors? întrebă Sekishūsai.

— Da. Am trecut pe la ei, le-am dat scrisoarea şi fructele, aşa cum m-aţi instruit.

— Au plecat?

— Nu. Nici nu m-am întors bine, că a şi sosit un mesager de la han cu o scrisoare. Scria că deoarece tot au venit pînă la Yagyū, nu voiau să plece fără să vadă *dōjō*-ul. Dacă era posibil, ar vrea să vină a doua zi. Au spus de asemenea că vor să vă vadă ca să vă transmită personal omagiile lor.

— Bădărani neruşinaţi! De ce trebuie să mă deranjeze? Sekishūsai părea foarte supărat. Le-ai explicat că Munenori este la Edo, Hyōgo la Kumamoto şi că nu mai e nimeni altcineva pe aici?

— Da.

— Dispreţuiesc asemenea oameni. Chiar după ce trimit mesager, spunîndu-le că nu îi pot primi, ei tot nu se lasă.

— Nu ştiu ce…

— Se pare că fiii lui Yoshioka sînt într-adevăr nişte neruşinaţi, aşa cum le-a mers vestea.

— Cel de la Wataya este Denshichirō. Nu mi-a făcut nici o impresie.

— M-aş fi mirat să-ţi fi făcut. Tatăl lui a fost un om de caracter. Cînd am fost la Kyoto cu seniorul Kōizumi, l-am văzut de două sau de trei ori şi am băut împreună saké. Se pare că de atunci casa a luat-o la vale. Tînărul are impresia că, dacă e fiul lui Kempō, asta îi dă dreptul să nu i se refuze intrarea aici, aşa că încearcă să-şi impună provocarea. Dar din punctul nostru de vedere, n-are nici un rost să acceptăm provocarea şi să-l trimitem acasă învins.

— Se pare că acest Denshichirō are prea multă încredere în el însuşi. Dacă ţine atît de mult să vină, poate mă ocup eu de el.

— Nu, nici să nu te gîndeşti. Fiii oamenilor de vază sînt de obicei foarte încrezuţi; mai mult decît atît, încearcă întotdeauna să învîrtă lucrurile astfel încît să fie în avantajul lor. Dacă îl vei înfrînge, fii sigur că va încerca să ne distrugă reputaţia la Kyoto. În ceea ce mă priveşte, nu mă deranjează, dar nu vreau să le pun în cîrcă lui Munenori sau Hyōgo aşa ceva.

— Atunci ce facem?

— Cel mai bun lucru ar fi să-l potolim cumva, să-l facem să simtă că este tratat ca un fiu al unei case mari. Poate că am greşit trimiţînd un bărbat să-l viziteze. Întorcîndu-şi privirea spre

Otsū, continuă: Cred că o femeie s-ar descurca mai bine. Otsū ar fi persoana potrivită.

— Bine, spuse ea. Vreţi să plec acum?

— Nu, nu-i nici o grabă. E bine şi mîine dimineaţă. Sekishūsai scrise repede o scrisoare simplă, una de care numai un maestru de ceremonia ceaiului e în stare, şi i-o dădu lui Otsū, împreună cu un bujor ca cel pe care-l pusese în vază.

— Dă-i astea şi spune-i c-ai venit în locul meu pentru că eu sînt răcit. Să vedem ce răspunde.

A doua zi dimineaţă, Otsū îşi puse un văl lung pe cap. Deşi vălurile nu mai erau la modă în Kyoto, femeile de condiţie mijlocie din provincie le preţuiau încă.

Ceru un cal de la grajdul care se afla în afara castelului.

Grăjdarul, ocupat cu curăţenia, o întrebă:

— Pleci undeva?

— Da, trebuie să mă duc la Wataya cu un comision. M-a trimis seniorul.

— Să te însoţesc?

— Nu-i nevoie.

— Sigur?

— Da, bineînţeles, îmi plac caii. Cei pe care-i călăream în Mimasaka erau aproape sălbatici.

Vălul roşiatic flutura în vînt în spatele ei. Călărea bine. Ţinea scrisoarea şi bujorul puţin ofilit într-o mînă, iar cu cealaltă strunea cu îndemînare calul. Ţăranii şi lucrătorii de pe cîmp îi făceau semne cu mîna. Deşi venise acolo de puţin timp, era deja destul de bine cunoscută de localnici, ale căror relaţii cu Sekishūsai erau mult mai prieteneşti decît te puteai aştepta. Ţăranii de aici ştiau cu toţii că venise o tînără frumoasă să-i cînte la flaut, iar admiraţia şi respectul pentru el se răsfrîngeau şi asupra lui Otsū.

De îndată ce ajunse la Wataya, descălecă şi îşi priponi calul de un copac în grădină.

— Bine ai venit! îi strigă Kocha, ieşindu-i în întîmpinare. Rămîi peste noapte?

— Nu, vin de la castelul Koyagyū cu un mesaj pentru Yoshioka Denshichirō. Mai e aici?

— Vrei să aştepţi un moment?

În scurtul răstimp cît a lipsit Kocha, Otsū a şi stîrnit puţină agitaţie printre călătorii care-şi puneau, zgomotos, jambierele şi saboţii sau îşi aruncau bagajele în spinare.

— Cine-i aia? întrebă unul.

— Pe cine crezi că a venit să vadă?

Frumuseţea lui Otsū, de o eleganţă graţioasă arareori întîlnită la ţară, îi făcu pe oaspeţii ce se pregăteau de plecare să şuşotească şi să-i facă ochi dulci pînă cînd ea se îndepărtă, urmînd-o pe Kocha.

Deoarece cu o noapte în urmă Denshichirō şi camarazii săi băuseră pînă tîrziu, de-abia se treziseră. Cînd li s-a spus că a venit un mesager de la castel, au presupus că era bărbatul care venise şi cu o zi înainte. Nu mică le-a fost surpriza atunci cînd au văzut-o pe Otsū cu bujorul ei alb.

— O, te rog să ierţi deranjul din cameră!

Scuzîndu-se la infinit, îşi aranjară chimonourile şi se aşezară cuviincios pe genunchi, deşi puţin cam ţepeni.

— Te rugăm, intră, intră!

— M-a trimis seniorul de la Castelul Koyagyū, spuse Otsū simplu, punînd scrisoarea şi bujorul în faţa lui Denshichirō. Sînteţi amabil să citiţi scrisoarea acum?

— A, da… aceasta e scrisoarea? Da, o citesc.

Derulă sulul, care nu avea mai mult de treizeci de centimetri lungime. Conţinutul era scris cu cerneală subţire, sugerînd mirosul vag al ceaiului: „Te rog să mă ierţi că-ţi transmit salutările într-o scrisoare în loc s-o fac personal, dar, din nefericire, am răcit. Consider că un bujor alb îţi va face mai multă plăcere decît guturaiul unui om bătrîn. Îţi trimit floarea prin intermediul unei flori, cu speranţa că îmi vei accepta scuzele. Bătrînul meu trup rămîne în afara lumii de zi cu zi. Nu-mi face plăcere să-mi arăt chipul. Te rog, zîmbeşte-i cu multă înţelegere unui bătrîn!”

Denshichirō pufni dispreţuitor şi strînse sulul.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Nu, a mai spus că, deşi ar dori să beţi un ceai împreună, ezită să vă invite la Domnia-sa acasă, pentru că nu-i nimeni pe-acolo în afara unor samurai care nu gustă această artă. Deoarece Munenori este plecat la Edo, dumnealui consideră că servirea ceaiului în asemenea condiţii ar fi atît de nepotrivită, încît n-ar face decît să aducă rîsul pe buzele celor din capitala

imperială. M-a rugat pe mine să-l scuz şi să vă spun că speră să mai aibă ocazia să vă întîlnească.

— Ha, ha! exclamă Denshichirō, privind cam bănuitor. Dacă înţeleg bine, Sekishūsai are impresia că noi aşteptam cu nerăbdare să asistăm la ceremonia ceaiului. Ca să fiu sincer, provenind din familii de samurai, noi nu ştim nimic despre ceai. Intenţia noastră a fost să ne interesăm personal de sănătatea lui Sekishūsai şi să încercăm să-l convingem să ne dea o lecţie de mînuire a sabiei.

— El a înţeles lucrul acesta, cu siguranţă. Dar îşi petrece bătrîneţea în singurătate şi a deprins obiceiul de a-şi exprima multe dintre gînduri raportîndu-le la ceai.

Evident dezgustat, Denshichirō răspunse:

— Ei bine, a făcut ce-a făcut şi trebuie să renunţăm. Te rog să-i spui că dorim să-l vedem cînd mai venim pe-aici. Îi înapoie lui Otsū bujorul.

— Nu vă place? A considerat că ar putea să vă mai înveselească pe drum. A zis că-l puteţi atîrna în colţul palanchinului sau, dacă sînteţi călare, să-l prindeţi de şa.

— L-a considerat un suvenir?

Denshichirō îşi plecă privirile de parcă s-ar fi simţit insultat şi apoi cu o faţă acră spuse:

— Ce caraghios! Poţi să-i spui că şi noi avem bujori la Kyoto!

Dacă aşa simţea, se gîndi Otsū, n-avea rost să mai insiste să primească darul. Promiţînd că va transmite mesajul, îşi luă rămas-bun la fel de delicat ca şi cînd ar fi scos un bandaj de pe o rană deschisă. Furioase şi prost dispuse, gazdele ei nici n-au sesizat că plecase.

Ajunsă în hol, Otsū rîse în sinea ei. Privi duşumeaua de un negru sclipitor care ducea la camera în care stătea Musashi şi se întoarse în direcţia opusă.

Kocha ieşi din camera lui Musashi şi fugi s-o prindă din urmă.

— Pleci deja? o întrebă.

— Da, mi-am terminat treburile.

— Aşa de repede?

Privind la mîna lui Otsū, zise:

— E un bujor? Nu ştiam ca există şi bujori albi.

— Da, e din grădina castelului. Ţi-l dăruiesc, dacă vrei.

— Mulţumesc, spuse Kocha, întinzînd braţele spre Otsū. După ce îşi luă la revedere de la Otsū, Kocha porni spre

camerele servitorilor, arătînd floarea la toată lumea. Pentru că nimeni nu i-o admira aşa cum ar fi vrut ea, se întoarse dezamăgită în camera lui Musashi.

Aşezat lîngă fereastră cu bărbia în mîini, Musashi privea în direcţia castelului şi se gîndea cum să-şi atingă ţinta: mai întîi, cum putea el să-l întîlnească pe Sekishūsai şi, în al doilea rînd, să-l învingă cu sabia lui?

— Îţi plac florile? îl întrebă Kocha după ce intră.

— Florile?

Îi arătă bujorul.

— Hmm! E frumos.

— Îţi place?

— Da.

— Se pare că e un bujor, un bujor alb.

— Da? De ce nu-l pui în vaza de acolo?

— Eu nu ştiu să aranjez flori. Tu ştii?

— Nu, aranjează-l tu. E mai bine s-o faci fără să te gîndeşti cum va arăta.

— Ei bine, mă duc să aduc nişte apă.

Privirea lui Musashi se opri întîmplător pe tulpina bujorului şi ochii începură să-i sclipească, deşi nu-şi putea da seama ce anume îi atrăsese atenţia.

Pînă cînd Kocha se întoarse în cameră, atenţia lui Musashi se transformase în real interes. Ea aşeză vaza în alcov şi se pregătea să pună bujorul în ea, dar acesta nu voia să stea ca lumea.

— E lung, spuse Musashi. Adu-l aici, să mai tai din el. Cînd o să-l pui să stea drept, o să pară natural.

Kocha îi aduse floarea şi i-o întinse. Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, ea aruncă floarea şi izbucni în plîns. Într-o fracţiune de secundă, Musashi îşi scosese sabia scurtă, slobozise un strigăt puternic, retezase tulpina şi îşi vîrîse sabia înapoi în teacă. Lui Kocha i se părură simultane sticlirea oţelului şi zgomotul pe care l-a făcut reintroducerea sabiei în teacă.

Nefăcînd nici un efort să o liniştească pe fata înspăimîntată, Musashi ridică bucăţica de tulpină pe care o tăiase şi o compară cu cea rămasă. Era foarte concentrat. În cele din urmă, observînd consternarea fetei, se scuză şi o mîngîie pe cap.

După ce fata se linişti, el o întrebă:

— Cine a tăiat floarea?

— Nu ştiu. Am primit-o.

— De la cine?

— De la cineva de la castel.

— De la un samurai?

— Nu, de la o tînără.

— Hm! Deci floarea vine de la castel?

— Da, aşa mi-a spus ea.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Dacă-ţi cumpăr nişte prăjiturele, mă ierţi? Oricum, floarea e tocmai potrivită acum. Încearcă să o pui în vază.

— E bine aşa?

— Da, grozav.

Lui Kocha îi plăcuse Musashi din prima clipă, dar strălucirea sabiei lui o înfiora. Ieşi din cameră şi nu se mai întoarse decît atunci cînd nu mai avu încotro.

Pe Musashi îl fascina mai mult bucăţica de tulpină de vreo douăzeci de centimetri, decît floarea din alcov. Era absolut sigur că nici în grădină nu fusese tăiată cu foarfecele sau cu cuţitul. Tulpinile bujorilor sînt mlădioase şi suple. Fusese cu siguranţă retezată cu sabia: doar o tăiere fermă putea să o facă să arate astfel. Cine o făcuse nu era un om obişnuit. Deşi încercase să imite tăietura, comparîndu-le, îşi dădu seama că a lui era cu mult inferioară. Diferenţa era ca dintre o statuie budistă sculptată de o mînă expertă şi una făcută de un artist de rînd.

Se întreba ce însemna asta.

— Dacă un samurai care lucrează în grădina castelului e capabil de o asemenea tăietură, atunci standardul Casei Yagyū este mult mai ridicat decît am crezut eu.

Încrederea în puterile lui îl părăsi.

— Nu sînt suficient de pregătit în nici o direcţie.

Treptat, îşi mai reveni.

— În orice caz, oamenii lui Yagyū sînt nişte adversari de seamă. Dacă e să pierd, pot să cad la picioarele lor şi să accept înfrîngerea cu inima împăcată. Sînt hotărît să înfrunt orice, chiar şi moartea. Făcîndu-şi astfel curaj, simţi cum se mai încălzeşte.

Dar cum să procedeze? Chiar dacă se prezenta la uşa lui un novice, cu o scrisoare de recomandare adecvată, tot era puţin probabil ca Sekishūsai să accepte. Doar îi spusese hangiul! Şi pentru că Munenori şi Hyōgo erau plecaţi, nu-i rămînea decît să-l provoace pe Sekishūsai în persoană.

Încercă din nou să găsească o cale de a intra în castel. Îşi întoarse privirea spre floarea din alcov şi începu să i se contureze imaginea cuiva de care floarea îi aducea aminte. Văzînd cu ochii minţii chipul lui Otsū, începu să se liniştească.

Otsū o pornise înapoi spre Castel Koyagyū cînd, deodată, auzi în spatele ei un ţipăt răguşit. Se întoarse şi văzu un copil tîşnind dintr-un pîlc de copaci de la baza unei stînci. Era clar că vine după ea şi deoarece copiii din această zonă erau prea timizi ca să acosteze o tînără, opri calul, curioasă.

Jōtarō era gol puşcă, cu părul ud şi cu hainele strînse sub braţ. Nestingherit de goliciunea lui, el spuse:

— Eşti tînăra cu flautul. Mai stai aici?

O privi direct pe Otsū, evitînd să se uite la cal.

— A, tu erai! exclamă ea, înainte de a-şi întoarce privirile, stingherită. Băieţelul care plîngea pe drumul Yamato!

— Plîngea? Nu plîngeam!

— N-are importanţă. De cînd eşti aici?

— Am venit mai deunăzi.

— Singur?

— Nu, cu profesorul meu.

— Aha, bine. Spuneai că înveţi arta mînuirii sabiei, nu? Ce faci aici dezbrăcat?

— Doar n-o să sar în rîu îmbrăcat!

— În rîu? Dar apa-i rece ca gheaţa. Pe cei de aici i-ar umfla rîsul numai la ideea de a înota în această perioadă a anului.

Otsū chicoti.

— Unde stai?

— La Wataya.

— Păi, de acolo vin.

— Păcat că n-ai trecut şi pe la noi. N-ai vrea să te întorci acum, cu mine?

— Nu pot acum. Am de făcut un comision.

— Bine, la revedere! spuse el, văzîndu-şi de drum.

— Jōtarō, vino o dată pe la castel.

— Se poate?

Nici nu scăpă bine vorba, că Otsū o şi regretă. Apoi adăugă:

— Dar ai grijă să nu vii îmbrăcat ca acum.

— Dacă te deranjează lucrul acesta, nu mai vreau să merg. Nu-mi plac hainele simandicoase.

Otsū se simţi uşurată, dar încă mai zîmbea cînd intră pe poarta castelului. După ce lăsă calul la grajd, se duse la Sekishūsai să-i dea raportul.

El rîse şi spuse:

— Deci s-au supărat! Grozav! N-au decît. Oricum, n-au încotro. După o clipă, păru că-şi aminteşte ceva. Ai aruncat bujorul? întrebă el.

Otsū îi spuse că i l-a dat fetei de la han şi el aprobă din cap.

— A luat fiul lui Yoshioka bujorul în mînă şi s-a uitat la el?

— Da, cînd a citit scrisoarea.

— Şi?

— Mi l-a dat înapoi.

— Nu s-a uitat la tulpină?

— Nu, după cum am observat eu.

— Nu l-a cercetat, n-a zis nimic?

— Nu.

— Ce bine că i-am refuzat întîlnirea! Nu merita. Casa Yoshioka s-ar fi putut încheia foarte bine cu Kempō.

Dōjō-ul din castelul Yagyū putea fi considerat unul somptuos. Situat în afara castelului, fusese reconstruit pe vremea cînd Sekishūsai avea patruzeci de ani şi lemnul solid folosit la construirea lui îi dădea un aer indestructibil. Strălucirea lemnului, cîştigată de-a lungul anilor, constituia o dovadă a seriozităţii cu care bărbaţii se antrenau aici şi clădirea era suficient de mare pentru a putea adăposti cartierul samurailor în vreme de război.

— Uşor! Nu cu vîrful sabiei! Cu voinţă, cu suflet!

Shōda Kizaemon, aşezat pe un podium uşor ridicat şi îmbrăcat doar în chimonou şi *hakama*, dădea instrucţiuni mînioase celor doi aspiranţi la arta mînuirii sabiei. Hai, încă o dată! Aşa nu e bine!

Kizaemon certa doi samurai de la Yagyū care, deşi zăpăciţi şi asudaţi, nu se dădeau bătuţi. Luară din nou poziţie, cu armele pregătite, şi se repeziră unul la altul ca două fulgere.

— U-u-u-u!

— Y-a-a-a!

La Yagyū nu li se permitea începătorilor să folosească săbii din lemn. Întrebuinţau, în schimb, ceva anume croit pentru Stilul Shinkage: un săculeţ lung şi subţire umplut cu fire de bambus, de fapt, un baston din piele, fără mîner şi fără apărătoare. Deşi

mai puţin periculos decît o sabie din lemn, putea foarte bine să îndepărteze o ureche sau să transforme un nas într-o rodie. Nu existau restricţii în ceea ce priveşte partea corpului care putea fi atacată. Era permisă doborîrea adversarului printr-o lovitură orizontală la picioare şi nici un regulament nu-i împiedica să-l lovească pe cel căzut.

— Continuaţi! Continuaţi! Ca data trecută! îi îmboldea Kizaemon.

Obiceiul cerea să nu laşi un om să abandoneze pînă cînd nu era pe punctul de a cădea. Se purtau aspru în special cu începătorii. Ei nu erau niciodată lăudaţi şi aveau parte de o avalanşă de vorbe de ocară. De aceea, un samurai obişnuit ştia că nu-i deloc uşor să intri în serviciile Casei Yagyū. Noii-veniţi arareori rezistau mult, iar cei rămaşi se cernuseră într-adevăr ca prin sită. Pînă şi soldaţii obişnuiţi şi oamenii de la grajduri făcuseră progrese în arta mînuirii sabiei.

Shōda Kizaemon era, de prisos să mai spunem, un spadasin desăvîrşit care, de la vîrstă fragedă, stăpînea Stilul Shinkage şi continuase să înveţe secretele Stilului Yagyū chiar sub tutela lui Sekishūsai. La aceasta, mai adăugase şi cîteva din tehnicile lui personale şi acum vorbea cu mîndrie despre „adevăratul Stil Shōda”.

Dresorul de cai de la Yagyū, Kimara Sukekurō, era şi el expert, ca şi Murata Yōzō care, deşi angajat ca paznic la magazie, era considerat o bună partidă pentru Hyōgo. Debuchi Magobei, un alt angajat relativ minor, învăţase arta mînuirii sabiei încă din copilărie şi mînuia arma foarte bine. Seniorul din Echizen încercase să-l convingă pe Debuchi să intre în serviciile lui, iar cei din clanul Tokugawa din Kii încercaseră să-l ademenească pe Murata, dar ambii au preferat să rămînă la Yagyū, deşi beneficiile materiale erau mai mici.

Casa Yagyū, foarte prosperă acum, scotea în continuare serii întregi de luptători. Samuraii de la Yagyū nu erau recunoscuţi drept spadasini pînă nu-şi dovedeau capacitatea de a supravieţui regimului nemilos la care erau supuşi.

— Hei! strigă Kizaemon unui paznic care trecea pe afară.

Fu surprins să-l vadă pe Jōtarō urmîndu-l pe soldat.

— Bună! strigă Jōtarō în stilul lui prietenos.

— Ce faci în castel? întrebă Kizaemon aspru.

— Bărbatul de la poartă m-a băgat, răspunse Jōtarō, destul de aproape de adevăr.

— Zău?

Apoi, către paznic:

— De ce l-ai adus pe băiat aici?

— A zis că vrea să vă vadă.

— Adică l-ai adus numai pentru că aşa a zis el?… Băiete!

— Da, domnule.

— Aici nu-i teren de joacă. Hai, şterge-o!

— Dar n-am venit să mă joc. Am adus o scrisoare de la profesorul meu.

— De la profesorul tău? Nu spuneai că-i un învăţăcel rătăcitor?

— Vă rog să vă uitaţi la scrisoare.

— N-am nevoie.

— Ce se-ntîmplă? Nu ştiţi să citiţi?

Kizaemon pufni dispreţuitor.

— Atunci, dacă ştiţi să citiţi, citiţi-o.

— Eşti un puşti şmecher. Am spus că n-am nevoie s-o citesc pentru că ştiu deja ce conţine.

— Chiar dacă ştiţi, n-ar fi mai politicos s-o citiţi?

— Asemenea învăţăcei mişună pe-aici ca ţînţarii şi ca viermii. Dacă mi-aş pierde timpul să fiu politicos cu toţi, n-aş mai apuca să fac nimic altceva. Totuşi, deoarece îmi pare rău pentru tine, îţi spun ce conţine scrisoarea. De acord? Spune că cel care a scris-o ar dori să capete permisiunea să vadă splendidul nostru *dōjō*, că ar vrea să se întreţină, măcar preţ de un minut, cu cel mai mare maestru al ţinutului şi că, de dragul tuturor succesorilor care vor urma Calea Sabiei ar fi recunoscător dacă i s-ar acorda şi lui o lecţie. Cam despre asta cred că e vorba, pe scurt.

Jōtarō făcu ochii mari.

— Asta scrie în scrisoare?

— Da, aşa că n-am nevoie s-o citesc, nu? Totuşi, n-aş vrea să meargă vestea că cei de la Casa Yagyū întorc spatele vizitatorilor ce trec pe aici.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă pe un ton de parcă-şi exersa o cuvîntare:

— Roagă-l pe paznicul de colo să-ţi explice totul. Cînd vin învăţăcei la această casă, ei intră pe poarta principală şi-şi

continuă drumul pînă la poarta din mijloc, în dreapta căreia se află clădirea numită Shin’indō. Este uşor de recunoscut după plăcuţa de lemn care atîrnă în faţă. Dacă solicită îngrijitorului de aici, pot să se odihnească o vreme şi există chiar condiţii să poposească o noapte sau două. Cînd pleacă, li se dă o mică sumă de bani care să le prindă bine în călătorie. Acum, tu trebuie să duci scrisoarea aceasta la îngrijitorul clădirii Shin’indō, înţelegi?

— Nu! spuse Jōtarō. Dădu hotărît din cap şi ridică puţin umărul drept. Ascultaţi, domnule!

— Ce anume?

— Nu trebuie să judecaţi oamenii după aparenţe. Eu nu sînt copil de cerşetor!

— Trebuie să recunosc că ai darul vorbirii.

— De ce nu vreţi să vă aruncaţi un ochi peste scrisoare? S-ar putea să fie ceva complet diferit de ceea ce credeţi dumneavoastră. Dacă eu am dreptate, ce veţi face? Mă lăsaţi să vă tai capul?

— Ia stai o clipă! zise Kizaemon rîzînd. Gura lui roşie, înconjurată de barba ţepoasă, arăta ca interiorul unei coji de castană. Nu, nu-mi poţi tăia capul.

— Atunci, uitaţi-vă la scrisoare.

— Intră înăuntru.

— De ce?

Jōtarō avea presimţirea că împinsese lucrurile prea departe.

— Îţi admir hotărîrea de a nu lăsa netransmis mesajul stăpînului tău. Am să-l citesc.

— Şi de ce n-aţi face-o? Doar sînteţi cea mai înaltă persoană oficială din Casa Yagyū, nu?

— Îţi merge gura, nu glumă. Să sperăm că vei mînui şi sabia la fel de bine cînd vei mai creşte.

Rupse sigiliul scrisorii şi citi mesajul lui Musashi fără să scoată un cuvînt. Pe măsură ce citea, devenea tot mai serios. După ce termină, întrebă:

— Ai mai adus şi altceva în afară de scrisoare?

— Oh, am uitat! Trebuia să vă dau şi asta. Jōtarō scoase repede din chimonou tulpiniţa bujorului.

Kizaemon examină tăcut ambele capete ale tulpinii, părînd chiar mirat. El nu prea înţelegea sensul scrisorii lui Musashi.

Scria că fata de la han i-a dat floarea, despre care ea spunea că fusese adusă de la castel, şi că, examinîndu-i tulpina, a descoperit că a fost tăiată de o persoană „cu totul deosebită”.

Mesajul continua: „După ce am pus floarea în vază, am simţit că are ceva deosebit şi doresc să aflu cine a tăiat-o. S-ar putea ca întrebarea mea să vi se pară banală, dar în cazul în care nu vă deranjează să-mi spuneţi cine anume a făcut-o, v-aş rămîne profund recunoscător dacă mi-aţi trimite răspunsul prin băiatul care aduce această scrisoare”.

Asta era tot – nu pomenea că cel care a scris-o e învăţăcel, nu solicita nici o încăierare.

„Ce ciudăţenie!” se gîndi Kizaemon. Privi din nou tulpina bujorului, îi examină ambele capete cu foarte multă atenţie, dar nu reuşi să constate vreo diferenţă între ele.

— Murata! strigă el. Vino şi te uită aici. Vezi vreo diferenţă între tăieturile de la cele două capete ale tulpinii? Are una ceva în plus faţă de cealaltă?

Murata Yozō întoarse tulpina pe toate părţile, dar trebui să recunoască asemănarea perfectă dintre cele două tăieturi.

— Să i-o arătăm lui Kimura.

Se duseră la biroul din spatele clădirii şi îi puseră aceeaşi întrebare colegului lor, dar şi el părea la fel de nedumerit. Debuchi, care se afla întîmplător acolo, zise:

— Aceasta este una dintre florile pe care seniorul însuşi a tăiat-o alaltăieri. Shōda, nu erai cu el atunci?

— Nu, l-am văzut că aranjează floarea, dar n-am văzut cînd a tăiat-o.

— Ei bine, aceasta-i una din cele două pe care le-a tăiat. A pus una în vaza din camera lui, iar pe cealaltă i-a dat-o lui Otsū să i-o ofere lui Yoshioka Denshichirō, împreună cu scrisoarea.

— Da, îmi amintesc, spuse Kizaemon şi reluă lectura scrisorii lui Musashi. Deodată îşi ridică de pe ea privirea uimită. E semnată „Shimmen Musashi”, exclamă. Credeţi că acest Musashi este Miyamoto Musashi care i-a ajutat pe preoţii de la Hōzōin pe platoul Hannya să-i omoare pe mizerabilii aceia? El trebuie să fie.

Debuchi şi Murata îşi pasară scrisoarea de la unul la altul, citind-o şi recitind-o.

— Scrisul denotă un om de caracter, spuse Debuchi.

— Da, mormăi şi Murata. Pare să fie o persoană cu totul deosebită.

— Dacă ceea ce spune scrisoarea este adevărat, zise Kizaemon, şi el şi-a dat într-adevăr seama că tulpina a fost tăiată de un expert, asta înseamnă că ştie ceva ce nouă ne scapă. Bătrînul stăpîn a tăiat-o el însuşi şi se pare că lucrul acesta sare în ochi celui care poate să vadă cu-adevărat.

Debuchi spuse:

— Hm! Aş vrea să-l întîlnesc... Am putea verifica acest lucru şi pe urmă ne-ar povesti şi ce s-a întîmplat pe platoul Hannya.

Nu-şi asumă însă răspunderea de unul singur, ci îi ceru părerea lui Kimura. Kimura sublinie faptul că deoarece ei nu primesc *shugyōsha*, nu-l vor putea invita ca oaspete în sala de antrenament, dar n-avea nici un motiv să nu-l invite la masă şi la o ceşcuţă de saké în Shin'indō. Irişii înfloriseră deja, iar azaleea sălbatică era pe punctul de a înflori. Puteau da o mică petrecere la care să discute despre arta mînuirii sabiei şi alte asemenea lucruri. Lui Musashi o să-i facă plăcere să vină, iar seniorul cel bătrîn nu va obiecta cu siguranţă cînd va auzi despre ce e vorba.

Kizaemon se plesni peste genunchi şi exclamă:

— E o idee minunată!

— Va fi şi pentru noi o petrecere, adăugă Murata. Haideţi să-i trimitem răspunsul pe loc.

În timp ce se aşeza să scrie scrisoarea, Kizaemon spuse:

— Băiatul e afară şi aşteaptă. Aduceţi-l înăuntru.

Cu cîteva minute în urmă, Jōtarō căsca şi bombănea.

— De ce se mişcă aşa de încet?

Chiar în clipa aceea un cîine mare şi negru îl simţi şi veni să-l adulmece. Crezînd că şi-a găsit un prieten, Jōtarō i-a vorbit cîinelui şi l-a tras de urechi.

— Hai să ne luptăm, îi sugeră el.

Luă cîinele în braţe şi îl aruncă mai încolo. Cîinele acceptă joaca, aşa că Jōtarō îl luă şi îl aruncă încă de două sau de trei ori.

Apoi, ţinîndu-i strîns botul, îi spuse:

— Şi acum, latră!

Gestul îl înfurie pe cîine. Scăpă din strînsoare şi îl apucă pe Jōtarō de poalele chimonoului cu dinţii, trăgîndu-l cu forţă.

Veni rîndul lui Jōtarō să se înfurie.

— Drept cine mă iei? Nu poţi să-mi faci una ca asta! ţipă el.

Îşi scoase sabia de lemn şi o ţinu ameninţător deasupra capului.

Luîndu-l în serios, cîinele începu să latre tare ca să atragă atenţia paznicilor. Jōtarō coborî sabia pe capul cîinelui, însoţind gestul de o înjurătură. Lovitura răsună de parcă ar fi lovit un bolovan. Cîinele se repezi la spatele băiatului şi, prinzîndu-l de *obi*, îl trase la pămînt. Înainte ca Jōtarō să se poată ridica în picioare, cîinele îl atacă din nou în timp ce băiatul încerca disperat să-şi protejeze faţa cu mîinile. Încercă să scape, dar cîinele se luă după el, iar ecoul lătratului reverberă în munţi. Sîngele începu să se prelingă printre degetele care-i acopereau faţa şi, curînd, urletele sale speriate acoperiră lătratul cîinelui.

Răzbunarea lui Jotaro

Cînd s-a întors la han, Jōtarō s-a aşezat în faţa lui Musashi şi i-a raportat încîntat că şi-a îndeplinit misiunea. Băiatul avea pe faţă cîteva zgîrieturi, iar nasul îi arăta ca o căpşună coaptă. Fără îndoială că-l durea, dar pentru că el nu dădu nici o explicaţie, Musashi nu-l întrebă nimic.

— Iată răspunsul lor, spuse Jōtarō, întinzîndu-i lui Musashi scrisoarea de la Shōda Kizaemon.

Mai adăugă cîteva cuvinte despre întîlnirea cu samuraiul, dar nu aduse vorba de cîine. În timp ce vorbea, rănile începură să-i sîngereze din nou.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Da, asta-i tot. Mulţumesc.

În timp ce Musashi deschidea scrisoarea de la Kizaemon, Jōtarō îşi puse mîinile pe faţă şi ieşi repede din cameră. Kocha îl ajunse din urmă şi îi examină zgîrieturile cu priviri îngrijorate.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

— A sărit un cîine la mine.

— Al cui era?

— Unul dintre cîinii de la castel.

— A, probabil ogarul cel mare şi negru, de Kishu, nu? E rău. N-ai ce-i face, oricît eşti de puternic. Pe unii care vagabondau pe-acolo i-a şi omorît!

Deşi nu erau chiar în cele mai bune relaţii, Kocha l-a dus la pîrîul din spatele hanului şi l-a convins să se spele pe faţă. Apoi i-a adus o alifie cu care l-a uns pe faţă. O dată în viaţă s-a purtat şi Jōtarō ca un gentleman: după ce-a căpătat primul ajutor, a făcut mai multe plecăciuni şi i-a mulţumit de mai multe ori.

— Nu-ţi mai pendula atîta capul. Doar eşti bărbat şi arăţi caraghios aşa.

— Dar îţi sînt recunoscător pentru ce-ai făcut pentru mine.

— Chiar dacă ne ciondănim mult, îmi placi, mărturisi ea.

— Şi tu îmi placi.

— Zău?

Porţiunile de pe faţa lui Jōtarō care nu fuseseră unse se înroşiră, iar obrajii lui Kocha păreau cuprinşi de flăcări. Nu era nimeni prin jur. Soarele strălucea printre florile roz de piersic.

— Am impresia că stăpînul tău va pleca în curînd de aici, nu? întrebă ea cu dezamăgire în glas.

— Mai stăm o vreme, o asigură el.

— Aş vrea să staţi măcar un an sau doi.

Cei doi o luară spre magazia unde se păstra nutreţul pentru cai şi se întinseră în fîn. Mîinile li se atinseră şi pe Jōtarō îl trecură fiori. Fără s-o avertizeze în vreun fel, o trase de mînă şi o muşcă de deget.

— Au!

— Te-a durut? Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Mai vreau.

— Nu te deranjează?

— Nu, nu, muşcă! Muşcă mai tare!

Făcea doar atît, o apuca de deget ca un căţeluş. Le căzu fîn în cap şi imediat după aceea se treziră îmbrăţişaţi, doar de dragul îmbrăţişatului. Tatăl lui Kocha veni s-o caute şi, înspăimîntat de ceea ce văzu, se înfurie, iar chipul lui căpătă expresia dură a unui înţelept confucianist.

— Idioţilor! Ce naiba faceţi? Sînteţi doar nişte copii!

I-a scos afară de ceafă şi i-a ars cîteva lui Kocha peste fund.

În ziua aceea, Musashi nu vorbi cu nimeni. Stătea cu braţele încrucişate şi se gîndea.

O dată, în toiul nopţii, Jōtarō se trezi şi îi aruncă o privire pe furiş stăpînului său. Musashi zăcea cu ochii larg deschişi, privind foarte concentrat tavanul.

Şi în ziua următoare Musashi se închise în el. Jōtarō era de-a dreptul speriat. Probabil că stăpînul lui auzise de aventurile lui cu Kocha, dar nu-i pomenea nimic. După-amiază tîrziu, Musashi l-a trimis pe băiat să ceară nota de plată şi se pregătea să plece, cînd a venit funcţionarul să i-o aducă. Întrebat dacă vrea să mănînce la cină, a răspuns că nu.

Cu mîinile încrucişate, într-un colţ, Kocha întrebă:

— Nu vă mai întoarceţi să dormiţi aici?

— Nu. Mulţumesc, Kocha, pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Te-am deranjat cam mult. La revedere.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, spuse Kocha. Îşi acoperi faţa cu mîinile ca să nu i se vadă lacrimile.

La poartă, hangiul şi fetele de la han se aliniară ca să-şi ia rămas-bun. Plecarea lor înainte de apusul soarelui li se păru ciudată.

După cîţiva paşi, Musashi se uită după Jōtarō. Nevăzîndu-l nicăieri, făcu cale-ntoarsă la han, unde îl găsi sub acoperişul magaziei luîndu-şi rămas-bun de la Kocha. Cînd îl văzură pe Musashi apropiindu-se, cei doi se îndepărtară unul de altul.

— La revedere! zise Kocha.

— La revedere! strigă Jōtarō şi o luă la fugă spre Musashi.

Deşi se temea de privirile lui Musashi, băiatul nu rezistă şi mai întoarse de cîteva ori capul, pînă cînd hanul nu se mai zări deloc.

În vale începură să apară lumini. Musashi mergea cu paşi mari, tăcut şi fără să privească în urmă. Jōtarō îl urma ursuz.

După o vreme, Musashi întrebă:

— N-am ajuns încă?

— Unde?

— La poarta principală a Castelului Koyagyū.

— Mergem la castel?

— Da.

— Rămînem acolo peste noapte?

— Habar n-am. Depinde ce întorsătură iau lucrurile.

— Uitaţi-o! Asta-i poarta.

Musashi se opri în faţa porţii, în poziţie de drepţi. Deasupra meterezelor acoperite cu muşchi, foşneau copaci uriaşi. Se zărea o singură lumină la o fereastră pătrată.

Musashi strigă şi apăru paznicul. Arătîndu-i scrisoarea de la Shōda Kizaemon, el zise:

— Mă numesc Musashi. Am venit la invitaţia lui Shōda. Vreţi să-i spuneţi că sînt aici?

Paznicul ştia că vine.

— Vă aşteaptă, zise el, poftindu-l pe Musashi să-l urmeze.

Pe lîngă alte întrebuinţări, Shin’indō era şi locul în care tinerii de la castel studiau confucianismul. Servea şi ca bibliotecă a domeniului. Toate camerele de-a lungul coridorului, pînă în spatele clădirii, erau pline de rafturi cu cărţi şi, cu toate că renumele Casei Yagyū se datora faptelor de arme, Musashi constată ce accent se punea aici pe erudiţie. Totul părea să fie cufundat în istorie.

Totul era bine pus la punct, dacă judeca după aspectul cărării ce ducea de la poartă la Shin'indō, după comportarea curtenitoare a paznicului şi lumina slabă şi liniştitoare care se vedea în apropierea donjonului.

Uneori, cînd vizitatorul intră pentru prima oară într-o casă, are impresia că totul îi este familiar, că-i cunoaşte pe cei de-acolo. Exact aceeaşi senzaţie o avea Musashi acum, şezînd pe pardoseala de lemn a marii încăperi în care îl condusese paznicul. După ce i-a oferit o pernă tare, împletită din paie, pe care el a acceptat-o cu mulţumiri, paznicul l-a lăsat singur. Jōtarō rămăsese în sala de aşteptare a slugilor.

Paznicul s-a întors după cîteva minute şi l-a anunţat pe Musashi că va veni imediat şi gazda.

Musashi a împins perna cea rotundă într-un colţ şi s-a rezemat de un stîlp. La lumina palidă a lămpii care ardea în grădină, a văzut tulpini de glicină înflorită, atît albă cît şi de culoarea levănţicii. Parfumul dulce plutea în aer. Orăcăitul unei broaşte îl surprinse. Era prima pe care o auzea anul acela.

Apa clipocea undeva în grădină; se părea că pîrîiaşul curgea pe sub clădire. Într-adevăr, nu după mult timp, i se păru că sunetul apei vine de la pereţi, tavan, chiar şi de la lampă. Îi era răcoare şi se simţea relaxat. Şi totuşi, o stare de nelinişte se instalase undeva în adîncul său. Era spiritul de luptă nepotolit care-i curgea prin vene chiar şi în această atmosferă paşnică. De pe perna de lîngă stîlp, privea întrebător la mediul ambiant. „Cine-i Yagyū în fond?" se gîndi el cu sfidare. „E un om de arme ca şi mine. Din acest punct de vedere sîntem egali. Dar în seara aceasta eu voi face un pas înainte şi-l voi lăsa în urmă pe Yagyū."

— Te rog să ne ierţi că te-am făcut să aştepţi.

Shōda Kizaemon intră în cameră cu Kimura, Debuchi şi Murata.

— Bine-ai venit la Koyagyū! îi spuse Kizaemon cu căldură. După ce se prezentară şi ceilalţi trei, servitorii aduseră tăvi cu saké şi gustări. Saké-ul era gros, puţin cam siropos, o băutură locală ce se servea în cupe mari de modă veche.

— Aici, la ţară, nu-ţi putem oferi prea multe, spuse Kizaemon, dar nădăjduiesc că te vei simţi bine.

Şi ceilalţi îl invitară, prietenoşi, să se aşeze confortabil, nu ceremonios.

Musashi acceptă pînă la urmă puţin saké, deşi nu-i plăcea foarte mult. Nu atît că nu-i plăcea, dar era prea tînăr încă pentru a-i savura fineţea. Saké-ul din seara aceea era destul de gustos, dar nu-şi făcu imediat efectul.

— Am impresia că ştii să bei, spuse Kimura Sukekurō, umplîndu-i din nou cupa. Apropo, să ştii că bujorul despre care ai întrebat zilele trecute a fost tăiat de însuşi seniorul acestui castel.

Musashi se lovi peste genunchi.

— Eram sigur! exclamă el. Era minunat!

Kimura se apropie şi mai mult.

— Mă întreb cum de ţi-ai dat seama că tăietura este perfectă, că ea a fost realizată de un maestru spadasin. Noi toţi am rămas impresionaţi de puterea ta de observaţie.

Pentru că nu ştia care e scopul conversaţiei, Musashi spuse, ca să mai cîştige timp:

— Zău? Într-adevăr?

— Da, fără îndoială! răspunseră Kizaemon, Debuchi şi Murata aproape deodată.

— În ceea ce ne priveşte, nu am observat nimic deosebit, spuse Kizaemon. Am ajuns la concluzia că trebuie să fii un geniu ca să poţi recunoaşte un alt geniu. Cred că ne-ar fi de mare folos pe viitor dacă ne-ai explica şi nouă cum ai reuşit să observi.

Musashi mai sorbi puţin saké şi spuse:

— O, foarte simplu! Am avut norocul să ghicesc.

— Hai, nu mai fi atît de modest!

— Nu sînt modest. Asta am simţit cînd am privit tăietura.

— Ce anume?

Aşa cum procedau cu orice străin, aceşti patru discipoli mai în vîrstă ai Casei Yagyū încercau să-l analizeze pe Musashi ca om şi în acelaşi timp să-l testeze. Îi remarcaseră deja fizicul şi-i admirau ţinuta şi expresia ochilor, dar felul în care ţinea ceşcuţa de saké şi beţişoarele îi trăda educaţia de la ţară şi-i făcea să-l trateze cu condescendenţă. După numai trei sau patru cupe, Musashi se aprinse la faţă. Stînjenit, îşi atinse cu mîna fruntea şi obrajii, de două sau de trei ori. Gestul acesta copilăresc le stîrni rîsul.

— Această simţire a ta, repetă Kizaemon, vrei să ne mai spui ceva despre ea? Ştii, această clădire, Shin’indō, a fost înălţată

special pentru seniorul Kōizumi din Ise, ca să stea aici cînd vine în vizită. Este o clădire importantă în istoria duelurilor, deci un loc foarte potrivit pentru o lecţie pe care să o învăţăm de la tine în seara aceasta.

Dîndu-şi seama că doar protestînd la flatările lor nu rezolvă nimic, Musashi se hotărî să atace subiectul:

— Cînd simţi ceva, simţi şi pace, spuse el. N-ai cum să explici. Dacă vreţi să vă demonstrez ce vreau să spun, va trebui să vă scoateţi săbiile din teacă şi să mă înfruntaţi. Nu există altă cale.

Fumul opaiţului se ridică în aerul nopţii liniştite, negru ca tuşul. Se auzi din nou orăcăitul broaştei.

Kizaemon şi Debuchi, cei mai în vîrstă, se uitară unul la altul şi pufniră în rîs. Deşi o spusese calm, afirmaţia despre testarea lui fusese fără îndoială o provocare şi ei o luară ca atare.

Trecînd mai departe fără nici un comentariu, discutară despre săbii, apoi despre Zen, despre întîmplări din alte provincii, despre bătălia de la Sekigahara. Kizaemon, Debuchi şi Kimura luaseră cu toţii parte la conflictul sîngeros şi pentru Musashi, care fusese în tabăra adversă, poveştile lor sunau ca un adevăr amarnic. Gazdele păreau foarte încîntate de conversaţie, iar Musashi constată că era fascinant să asculte.

El încă era conştient de trecerea timpului, ştiind în inima lui că dacă nu-l întîlnea pe Sekishūsai în seara aceea, nu-l va mai întîlni niciodată.

Kizaemon anunţă că a sosit momentul terciului de ovăz amestecat cu orez, ultimul fel tradiţional ce urmează a fi servit, aşa că au dat saké-ul la o parte.

„Cum să fac să-l văd?” se gîndea Musashi. Ajunse treptat la concluzia că va trebui să recurgă probabil la un subterfugiu să-l determine pe unul dintre ei să-şi iasă din fire? Destul de greu, mai ales că nici el nu era furios, aşa că îi contrazise intenţionat de cîteva ori şi abordă o manieră nepoliticoasă şi impertinentă. Asta îi făcu pe Shōda şi Debuchi să rîdă. Nici unul din cei patru nu se lăsa provocat să facă ceva nechibzuit.

Pe Musashi îl cuprinse disperarea. Nu suporta ideea să plece fără să-şi fi atins ţelul. El avea nevoie de o stea strălucitoare pentru coroana lui, voia să se ştie că Musashi trecuse pe acolo, că plecase, că îşi lăsase amprenta pe Casa Yagyū. El voia să-l

îngenuncheze cu propria-i sabie pe Sekishūsai, acest maestru al artelor marţiale, acest „dragon străvechi”, cum era numit.

Oare ei îşi dăduseră seama de asta? Se gîndea la această posibilitate, cînd lucrurile luară o întorsătură neaşteptată.

— Aţi auzit? întrebă Kimura.

Murata ieşi pe verandă şi apoi, întorcîndu-se în cameră, spuse:

— Latră Tarō… dar nu ca de obicei. Cred că s-a întîmplat ceva.

Tarō era cîinele cu care se înfruntase Jōtarō. Nu se putea tăgădui că lătratul, care venea de undeva dinspre castel, era înfricoşător. Răsuna parcă prea tare şi era prea înfiorător ca să vină de la un singur cîine.

Debuchi zise:

— Mă duc să văd ce s-a întîmplat. Iartă-mă, Musashi, că stric petrecerea, dar acolo se petrece ceva. Continuaţi fără mine, vă rog.

Imediat după plecarea lui, Murata şi Kimura se retraseră şi ei, cerîndu-şi iertare.

Lătratul devenea din ce în ce mai stăruitor; cîinele voia probabil să atragă atenţia asupra unui pericol. Cînd unul dintre cîinii de la castel se comporta astfel, atunci chiar că se întîmpla ceva cu totul ieşit din comun. Pacea de care se bucura acum ţara nu era atît de desăvîrşită încît un *daimyō* să-şi permită o totală lipsă de vigilenţă. Mai existau încă războinici lipsiţi de scrupule, capabili să se dedea la orice pentru a-şi satisface propriile ambiţii, iar spionii mişunau peste tot în căutare de ţinte vulnerabile.

Kizaemon părea foarte necăjit. Privea ţintă lumina micului opaiţ ce părea că nu prevesteşte nimic bun şi aveai impresia că numără ecourile acelui zgomot nepămîntesc.

Se auzi în cele din urmă un scheunat lung şi jalnic. Kizaemon scoase un geamăt şi îl privi pe Musashi.

— A murit, spuse Musashi.

— Da, a fost omorît.

Fără să se mai poată abţine, Kizaemon se ridică în picioare.

— Nu înţeleg.

Dădu să plece, dar Musashi îl opri, spunînd:

— Staţi! Jōtarō, băiatul care a venit cu mine, mai este în sala de aşteptare?

Puse întrebarea unui tînăr samurai din faţa clădirii Shin'indō, care plecă să-l caute pe băiat, dar se întoarse spunînd că nu era de găsit nicăieri.

Pe chipul lui Musashi se citea îngrijorarea. Întorcîndu-se spre Kizaemon, spuse:

— Cred că ştiu ce s-a întîmplat. Vă deranjează dacă merg şi eu cu dumneavoastră?

— Nu, deloc.

Se adunase lume multă cam la trei sute de metri de *dōjō* şi aprinseseră cîteva torţe. În afară de Murata, Debuchi şi Kimura, se mai aflau acolo soldaţi şi paznici, formînd un cerc negru şi vorbind toţi o dată.

Găsindu-se în afara cercului, Musashi aruncă o privire în spaţiul din interior. Îl cuprinse deznădejdea. Exact cum se temuse, Jōtarō era acolo, acoperit de sînge şi arătînd ca un pui de diavol – cu sabia de lemn în mînă, cu dinţii încleştaţi, cu umerii tremurîndu-i din pricina respiraţiei anevoioase.

Lîngă el zăcea Tarō, cu colţii dezgoliţi şi cu picioarele întinse. Ochii fără viaţă ai cîinelui reflectau lumina torţelor; din bot îi picura sînge.

— Era cîinele seniorului, spuse cineva cu durere în glas.

Un samurai se îndreptă spre Jōtarō şi strigă la el:

— Ticălosule! Ce-ai făcut? Tu ai omorît cîinele?

Omul coborî furios palma asupra lui Jōtarō, dar acesta reuşi să evite lovitura.

Îndreptîndu-şi umerii, strigă sfidător:

— Da, eu am făcut-o!

— Recunoşti?

— Aveam motivele mele!

— Cum?

— M-am răzbunat.

— Ce?

Răspunsul lui Jōtarō îi miră pe toţi, toată lumea era furioasă. Tarō fusese cîinele favorit al seniorului Munenori de Tajima. Şi nu numai atît, era cîine de rasă cu pedigri, a cărui mamă, căţeaua Raiko, aparţinea seniorului Yorinori de Kishū. Seniorul Yorinori îi dăruise personal lui Munenori căţeluşul şi acesta îl crescuse cu multă grijă şi dragoste. Aveau să se facă investigaţii serioase în legătură cu uciderea animalului, iar soarta celor doi samurai, plătiţi pentru a avea grijă de cîine, era periclitată.

Bărbatul care sărise la Jōtarō era chiar unul din cei doi.

— Taci din gură! ţipă el, lovindu-l pe Jōtarō cu pumnul în cap.

De data aceasta el nu se feri la timp, aşa că lovitura nimeri undeva în preajma urechilor.

Jōtarō ridică mîna şi-şi pipăi locul lovit.

— Ce faceţi? scînci el.

— Ai omorît cîinele stăpînului. Te deranjează dacă-ţi dau şi eu o bătaie soră cu moartea? Asta am de gînd.

— N-am făcut decît să-mi iau revanşa. De ce să mă pedepsiţi pentru asta? Un om mare ar trebui să ştie că nu-i cinstit!

După părerea lui, nu făcuse decît să-şi salveze onoarea şi îşi riscase viaţa procedînd astfel, pentru că o rană vizibilă era o ruşine pentru un samurai. Pentru a-şi apăra mîndria, n-avea altă alternativă decît să ucidă cîinele şi unde mai pui că aştepta să fie lăudat pentru comportarea lui. Rămase pe loc, hotărît să nu se clintească.

— Tacă-ţi gura aia neruşinată! ţipă paznicul. Nu-mi pasă dacă eşti doar un copil. Eşti destul de mare ca să faci diferenţa dintre un cîine şi un om. Ce idee! Să te răzbuni pe un animal fără glas!

Îl apucă pe Jōtarō de guler, ceru din priviri aprobarea celor adunaţi acolo şi declară că era de datoria lui să-l pedepsească pe ucigaşul cîinelui. Cei prezenţi aprobară din cap. Cei patru bărbaţi care se întreţinuseră pînă nu de mult cu Musashi erau abătuţi, dar nu spuseră nimic.

— Latră, băiete! Latră ca un cîine! ţipă paznicul.

Îl învîrti pe Jōtarō de guler şi cu o privire întunecată în ochi, îl trînti la pămînt. Apucă apoi o bîtă din lemn de stejar şi o lăsă cu greutate pe trupul băiatului.

— Ai omorît cîinele, tîrîie-brîu ce eşti! Acum e rîndul tău! Ridică-te să te pot omorî! Latră! Muşcă-mă!

Cu dinţii încleştaţi, Jōtarō se propti într-o mînă şi făcu eforturi să se ridice în picioare, ţinînd sabia în cealaltă. Trăsăturile lui păreau a fi tot ale unui spiriduş, dar expresia feţei nu era cîtuşi de puţin a unui copil şi urletul pe care îl slobozi fu înspăimîntător.

Cînd un adult se-nfurie, el regretă lucrul acesta mai tîrziu, dar cînd e stîrnită mînia unui copil, nici mama care l-a adus pe lume nu e-n stare să-l potolească.

— Omoară-mă! striga el. Hai, omoară-mă!

— Atunci, mori! se înfurie paznicul şi mai tare.

Apoi îl lovi. Lovitura l-ar fi ucis pe băiat dacă l-ar fi nimerit, dar nu l-a atins. O pîrîitură ascuţită reverberă în urechile spectatorilor şi sabia de lemn a lui Jōtarō zbură în aer. Fără să se gîndească dinainte că o va face, el pară lovitura paznicului.

Rămas fără armă, cu ochii închişi, el se năpusti în stomacul bărbatului, apucînd cu dinţii *obi*-ul acestuia. Ţinînd cu disperare la viaţă, el şi-a înfipt unghiile în pîntecele paznicului, care învîrtea în van bîta.

Musashi stătea tăcut, cu braţele încrucişate şi fără nici o expresie pe chip; dar iată că mai apăru o bîtă. Un alt bărbat ţîşni în cerc şi era pe punctul de a-l ataca pe Jōtarō de la spate. Musashi trecu la acţiune, îşi lăsă mîinile în jos şi într-o clipă îşi croi drum prin zidul solid de oameni, drept în cerc.

— Ticălosule! strigă el către cel de-al doilea bărbat.

Bîta şi două picioare descriseră un arc de cerc în aer, oprindu-se într-un tufiş la vreo patru metri mai încolo. Musashi strigă:

— Şi-acum tu, diavol mic!

Apucîndu-l pe Jōtarō de *obi* cu ambele mîini, îl săltă deasupra capului şi îl ţinu acolo, sus. Întorcîndu-se spre paznic, care se pregătea să atace din nou cu băţul, îi spuse:

— Am privit totul de la bun început şi consider că ai procedat greşit. Băiatul acesta este servitorul meu şi dacă ai ceva cu el, înseamnă că ai şi cu mine.

Mînios, paznicul răspunse:

— Bine, bine! Atunci mă ocup de amîndoi!

— Fie! Te provocăm împreună! Na, iată băiatul!

Îl aruncă pe Jōtarō înspre el. Cei adunaţi acolo rămaseră muţi de uimire şi se dădură îndărăt. Omul acesta era nebun? Cine a mai pomenit să ataci pe cineva cu o fiinţă drept armă?

Paznicul privea cu neîncredere, în timp ce Jōtarō pluti prin aer şi apoi se lovi de pieptul lui. Omul căzu pe spate de parcă i-ar fi îndepărtat cineva propteaua care-l ţinuse pînă atunci drept. Era greu de spus dacă se lovise cu capul de un bolovan sau îşi rupsese coastele. Izbindu-se de pămînt cu un urlet, începu să vomite sînge. În urma impactului, Jōtarō se desprinse de pieptul omului, făcu o tumbă în aer şi se rostogoli ca o minge la vreo zece metri mai încolo.

— Aţi văzut? strigă omul.

— Cine-i *rōnin*-ul ăsta nebun?

Scandalul se extinse; şi alţi samurai începură să-i arunce lui Musashi vorbe de ocară. Nici unul nu ştia că era oaspete şi unii sugerau chiar să-l omoare.

— Acum, ascultaţi cu toţii! spuse Musashi.

Îl urmăriră cu atenţie în timp ce el luă sabia de lemn a lui Jōtarō în mînă şi se întoarse spre ei cu o privire înspăimîntătoare.

— Crima băiatului este şi crima stăpînului. Sîntem gata amîndoi să plătim pentru asta. Dar mai întîi trebuie să ştiţi că nu avem de gînd să ne lăsăm omorîţi ca nişte cîini. Sîntem gata să vă înfruntăm.

În loc să recunoască crima şi să accepte pedeapsa, el îi provoca! Dacă Musashi şi-ar fi cerut scuze pentru Jōtarō şi i-ar fi luat apărarea, dacă ar fi făcut un efort cît de mic să aline sentimentele mototolite ale samurailor de la Yagyū, toată lumea ar fi trecut mai uşor peste incident. Dar atitudinea lui Musashi excludea o asemenea posibilitate. El era pus pe scandal şi mai mare.

Shōda, Kimura, Debuchi şi Murata se încruntară, întrebîndu-se din nou ce monstru invitaseră ei la castel. Regretîndu-i lipsa de stăpînire, se apropiară treptat de mulţime, cu ochii pe el.

Mulţimea adunată fierbea, iar provocarea lui Musashi le spori şi mai mult furia.

— Ia ascultaţi la el! E un proscris!

— E spion! Legaţi-l!

— Nu, tăiaţi-l!

— Să nu-l lăsaţi să scape!

O clipă, Musashi şi Jōtarō, care era iar lîngă el, avură impresia că vor fi înghiţiţi de o mare de săbii, dar se auzi o voce autoritară:

— Staţi!

Era Kizaemon care, împreună cu Debuchi şi Murata, încercau să stăpînească mulţimea.

— Se pare că omul acesta a pus totul la cale, spuse Kizaemon. Dacă vă lăsaţi atraşi în capcană şi sînteţi răniţi sau omorîţi, va trebui să dăm noi socoteală seniorului pentru asta. Cîinele a fost important, dar nu la fel de important ca o viaţă de om. Ne asumăm noi patru răspunderea. Fiţi siguri că nu veţi

avea de suferit pentru ceea ce facem noi. Acum, liniştiţi-vă şi plecaţi acasă.

Toţi se împrăştiară, nu cu prea mare tragere de inimă, şi îl lăsară pe Musashi cu cei patru bărbaţi cu care stătuse de vorbă în Shin'indō. Acum nu se mai punea problema de musafir şi gazde, ci de proscrisul care stă în faţa judecătorilor.

— Musashi, i se adresă Kizaemon, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că ceea ce ai pus tu la cale a eşuat. Presupun că ţi-a cerut cineva să spionezi Castelul Koyagyū sau doar să provoci puţin scandal, dar mi-e teamă că n-a ţinut.

Pe măsură ce-l încolţeau pe Musashi, acesta constată că toţi patru erau experţi în mînuirea sabiei. Stătea nemişcat, cu mîna pe umărul lui Jōtarō. Înconjurat cum era, n-ar fi putut scăpa nici dacă ar fi avut aripi.

— Musashi! strigă Debuchi, scoţînd puţin sabia din teacă. Ai pierdut. Cel mai înţelept lucru ar fi să-ţi faci harakiri. S-ar putea să fii canalie, dar ai dat dovadă de mare curaj venind aici numai cu copilul acesta. Am petrecut o seară plăcută împreună; acum aşteptăm să te pregăteşti pentru harakiri. Cînd eşti gata, poţi dovedi că eşti un adevărat samurai!

Aceasta ar fi fost soluţia ideală; nu s-au sfătuit cu Sekishūsai, dar dacă Musashi ar fi murit, toată afacerea ar fi fost îngropată împreună cu trupul lui.

Musashi era însă de altă părere.

— Credeţi c-ar trebui să mă sinucid? E absurd! N-am de gînd să mor, oricum nu multă vreme de-acum încolo.

Umerii i se scuturau de rîs.

— Bine, spuse Debuchi. Vocea îi era calmă, dar sensul cuvîntului era clar ca bună ziua. Am încercat să te tratăm cum se cuvine, dar n-ai făcut decît să profiţi de noi…

Kimura interveni:

— N-are rost să mai vorbim!

Se duse în spatele lui Musashi şi îl împinse:

— Mişcă! îi ordonă el.

— Să mă mişc unde?

— În celulă!

Musashi dădu din cap şi porni în direcţia aleasă de el, înspre donjonul castelului.

— Încotro? strigă Kimura, sărindu-i în faţă şi blocîndu-i înaintarea cu braţele întinse. Nu acesta-i drumul spre celule. Sînt în spatele tău. Întoarce-te şi mişcă!

— Nu! strigă Musashi.

Privi în jos la Jōtarō, care era lipit de el, şi îi spuse să meargă şi să se aşeze sub un pin din grădină, în faţa donjonului. Terenul din faţa pinilor, era acoperit cu un nisip alb, frumos greblat.

Jōtarō ţîşni de sub mîneca lui Musashi şi se ascunse după un copac, întrebîndu-se tot timpul ce avea de gînd Musashi. Îşi aminti de lecţia de curaj pe care i-o dăduse pe platoul Hannya şi era înnebunit de emoţie.

Kizaemon şi Debuchi îl flancară pe Musashi şi încercau să-l tragă de mîini. Musashi nu voia să se mişte.

— Hai!

— Eu nu merg!

— Ai de gînd să opui rezistenţă?

— Da!

Kimura îşi pierdu răbdarea şi încercă să-şi tragă sabia, dar Kizaemon şi Debuchi îi ordonară să se abţină.

— Ce se-ntîmplă? Unde vrei să mergi?

— Am de gînd să-l întîlnesc pe Yagyū Sekishūsai.

— Ce?

Nici nu le trecuse prin minte că acest tînăr nebun se gîndea la o asemenea absurditate.

— Şi ce vrei să faci dacă-l întîlneşti?

— Sînt tînăr, studiez artele marţiale şi unul dintre scopurile vieţii mele este să primesc o lecţie de la maestrul Stilului Yagyū.

— Dacă asta voiai, de ce n-ai spus?

— E adevărat că Sekishūsai nu primeşte pe nimeni şi că nu dă lecţii elevilor?

— Da.

— Atunci nu-mi rămîne decît să-l provoc, nu? Îmi dau seama, bineînţeles, că şi dacă voi reuşi, el va refuza probabil să iasă din casă, aşa că am de gînd să ridic tot castelul în picioare în locul lui. Vreau luptă.

— Luptă? strigară toţi patru în cor.

Kizaemon şi Debuchi îl ţineau încă de braţe, aşa că Musashi privi în sus, la cer. Se auzi un fîlfîit, de parcă un uliu ar fi zburat spre ei din întunecimea ce învăluia dealul Kasagi. Silueta lui

acoperi stelele ca un văl uriaş, înainte de a ateriza zgomotos pe acoperişul hambarului cu orez.

Celor patru cuvîntul „luptă” le-a sunat atît de melodramatic, încît le venea să rîdă, dar pentru Musashi abia reuşea să reprezinte noţiunea a ceea ce urma să se petreacă. El nu vorbea doar de o luptă în care să-şi dovedească măiestria. El se referea la un război total, în care combatanţii îşi concentrează fiecare fărîmă de inteligenţă şi abilitate – şi soarta lor este hotărîtă. O bătălie între două armate se deosebea ca formă, dar în esenţă era la fel. Era simplu: o bătălie între un om şi un castel. Voinţa lui se exprima în fermitatea cu care îşi înfipsese călcîiele în pămînt. Această hotărîre de fier îl determinase să pronunţe cuvîntul „luptă”.

Cei patru bărbaţi îl priviră atenţi, întrebîndu-se din nou dacă era cît de cît zdravăn la minte.

Kimura acceptă provocarea. Zvîrlindu-şi sandalele din pai în aer şi suflecîndu-şi *hakama*, zise:

— Grozav! Nimic nu-mi place mai mult decît lupta! Nu-ţi pot oferi darabane şi medalii, dar îţi ofer o luptă. Shōda, Debuchi, împingeţi-l încoace.

Kimura avusese primul ideea că trebuie să-l pedepsească pe Musashi, dar se abţinuse, încercînd să mai aibă răbdare. Acum se umpluse paharul.

— Haideţi! îi îndemnă el. Lăsaţi-mi-l mie!

Kizaemon şi Debuchi îl împinseră pe Musashi în faţă exact în acelaşi timp. Se împletici patru sau cinci paşi spre Kimura. Kimura se dădu un pas îndărăt, îşi ridică cotul deasupra feţei şi, inhalînd aer proaspăt, coborî rapid sabia spre silueta lui Musashi. Se auzi un zgomot ciudat, un fel de fîşîit, în timp ce sabia vîjîia în aer.

În acelaşi timp, răsună un ţipăt – nu de la Musashi, ci de la Jōtarō, care sărise din spatele copacului. Mîna de nisip pe care o aruncase el provocase acel zgomot ciudat.

Dîndu-şi seama că Kimura va aprecia distanţa pentru a da o lovitură eficace, Musashi îşi grăbi în mod deliberat paşii împleticiţi şi în momentul loviturii era mult mai aproape de Kimura decît anticipase acesta. Sabia lui nu atinse decît nisipul.

Amîndoi se dădură înapoi, la distanţă de trei sau patru paşi. Rămaseră aşa, privindu-se ameninţător în liniştea tensionată.

— Se pare că avem ce vedea, spuse Kizaemon încet.

Debuchi şi Murata, deşi nu se aflau în perimetrul luptei, îşi schimbară poziţiile, aşezîndu-se pe picior de apărare. Din ceea ce văzuseră pînă acum, se convinseseră că Musashi este un bun luptător, un adversar redutabil pentru Kimura, după eschivarea lui şi după modul în care îşi reluase poziţia.

Kimura îşi ţinea sabia puţin mai jos de nivelul pieptului. Nu schiţa nici o mişcare. Musashi, la fel de nemişcat, era cu mîna pe plăsele, umărul drept înainte şi cotul ridicat. Ochii lui păreau două pietricele albe, lustruite, pe faţa întunecată.

O vreme a fost o bătălie a nervilor şi înainte ca vreunul din ei să facă o mişcare, întunericul din jurul lui Kimura părea că se ondulează, că se schimbă vag. El respira mai repede şi mai agitat decît Musashi.

Debuchi mîrîi ceva nedesluşit. El înţelese că ceea ce începuse ca o joacă avea să se transforme sigur într-o catastrofă. Kizaemon şi Murata înţelegeau şi ei la fel de bine. Nu vedeau cum i se mai putea pune capăt.

Dacă nu se luau măsuri, lupta ar continua. Ca să nu facă vreun gest care să fie luat drept laşitate, cei trei se văzură obligaţi să treacă la măsuri pentru a împiedica dezastrul. Cea mai bună soluţie ar fi fost să scape cît mai repede de intrusul ciudat şi sărit de pe fix, fără să ajungă la consecinţe nedorite. N-a fost nevoie de vreun schimb de cuvinte între ei. S-au înţeles perfect din priviri.

Cei trei se îndreptară spre Musashi. În aceeaşi clipă, sabia lui Musashi străpunse aerul ca vibraţiile unei corzi de arc şi un ţipăt zguduitor umplu spaţiul. Strigătul de luptă izbucni din tot trupul, precum clopotul unui templu care răsuna în toate părţile. Pentru cei patru, doi de fiecare parte, unul în faţă şi unul în spate, a fost ca o suflare horcăită.

Musashi se simţea foarte sprinten. Sîngele părea să-i ţîşnească prin fiecare por. Dar capul îi era rece ca gheaţa. Era oare acesta lotusul înflăcărat despre care vorbeau budiştii? Căldura finală devenea una cu răceala finală, sinteză a focului şi a apei?

Nu mai zbura nisip prin aer. Jōtarō dispăruse. Vîntul şuiera dinspre culmea dealului Kasagi; săbiile strînse sclipeau puternic.

Unul contra patru, şi totuşi Musashi nu se simţea în dezavantaj. Avea senzaţia că-i plesnesc venele. În momente ca acelea începea să prindă contur ideea morţii, dar Musashi nu se

gîndea la moarte. În acelaşi timp însă, nici nu era convins că va cîştiga.
Avea senzaţia că-i suflă vîntul prin cap, ridicîndu-i creierii şi limpezindu-i mintea, dar corpul îi era greoi şi broboane de sudoare îi străluceau pe frunte.
Un foşnet slab. Ca o antenă de bondar, sabia lui Musashi i-a spus că omul din stînga lui îşi mutase piciorul cu cîţiva centimetri, îşi reglă şi el poziţia armei şi duşmanul, la fel de sensibil la detalii, nu mai făcu nici o mişcare de atac. Cei cinci păreau să formeze un tablou destul de static.
Musashi ştia că dacă va continua în felul acesta, va fi numai în dezavantajul lui. Ar fi preferat să-i aibă pe adversari nu adunaţi în jurul lui, ci aliniaţi în faţă, să-i ia unul cîte unul, dar de data asta nu avea de-a face cu amatori. Pînă vreunul dintre ei nu se mişca de bunăvoie, Musashi nu putea face nici o mişcare. N-avea decît să aştepte şi să spere că unul dintre ei va face pînă la urmă un pas greşit, oferindu-i astfel prilejul să înceapă.
Pe adversari nu-i linişte cîtuşi de puţin superioritatea lor numerică. Ei ştiau că, la cel mai mic semn de relaxare din partea unuia dintre ei, Musashi va lovi. Ei înţelegeau acum că era tipul de om cu care nu te întîlneşti mereu în viaţă.
Nici măcar Kizaemon nu se putea mişca.
„Ce om ciudat!” se gîndi în sinea lui.
Săbii, bărbaţi, pămînt, cer – totul părea că îngheţase. Şi atunci, în această linişte adîncă, se auzi pe neaşteptate un sunet, sunetul unui flaut purtat de aripile vîntului.
Melodia se strecură pînă la urechile lui Musashi şi el uită de sine, uită de duşman, uită de viaţă şi de moarte. Undeva, într-un colţişor al minţii, recunoştea acest sunet, pentru că el îl ademenise să iasă din ascunzişurile muntelui Takateru – sunetul care îl predase în mîinile lui Takuan. Era flautul lui Otsū şi Otsū cînta.
Se simţi fără vlagă. Aparent, schimbarea fusese abia perceptibilă, dar suficientă. Scoţînd un strigăt de luptă din rărunchi, Kimura fandă, iar braţul în care ţinea arma înaintă cu vreo doi metri.
Muşchii lui Musashi se încordară şi sîngele îi alergă prin vene, dîndu-i senzaţia că va face hemoragie. Fusese rănit. Mîneca stîngă era sfîşiată de la umăr pînă la încheietura mîinii şi, după cum arăta braţul, părea o rană deschisă.

Stăpînirea de sine îl părăsi o clipă şi invocă numele Zeului Războiului. Sări, se răsuci brusc şi îl văzu pe Kimura împleticindu-se spre locul unde stătuse el însuşi.

— Musashi! strigă Debuchi Magobei.

— Vorbeşti mai frumos decît lupţi, îl zeflemisi Murata, iar Kizaemon făcea eforturi disperate să-i taie calea.

Musashi bătu puternic cu piciorul în pămînt şi sări atît de sus, încît se frecă de crengile de jos ale pinilor. Apoi sări iar şi dispăru în întuneric, fără să privească înapoi.

— Laşule!

— Musashi!

— Luptă ca un bărbat!

Cînd ajunse la marginea şanţului cu apă care înconjura aripa din interior a castelului, răsună un trosnet de crengi şi apoi se făcu linişte. Singurul sunet care se auzea era melodia dulce a flautului în depărtare.

Privighetorile

N-avea cum să ştie cîtă apă de ploaie se putea aduna într-un şanţ adînc de zece metri. După ce plonjă în gardul viu din vîrf şi mai alunecă puţin, Musashi se opri şi aruncă o piatră. Neauzind „bîldîbîc”, sări în fundul şanţului şi se întinse pe spate, fără să facă nici un zgomot.

După scurt timp palpitaţiile încetară şi pulsul îşi reveni la normal. Pe măsură ce i se răcea sudoarea, îşi recăpăta şi respiraţia.

„Nu se poate ca Otsū să fie aici, la Koyagyū!” îşi spuse. „Cred că urechile îmi joacă feste... Şi totuşi, nu-i imposibil. Se poate să fi fost chiar ea.”

În timp ce încerca să rezolve dilema, îşi imagină ochii lui Otsū printre stelele de deasupra capului şi se lăsă imediat pradă amintirilor: Otsū la trecătoarea de la hotarul Mimasaka – Harima, unde îi spusese că nu poate trăi fără el, că pentru ea nu există un alt bărbat pe lume. Apoi la podul Hanada de la Himeji, unde îi spusese că l-a aşteptat aproape o mie de zile şi ar fi fost în stare să-l aştepte şi zece sau douăzeci de ani, pînă îmbătrînea şi încărunţea. Ce l-a mai implorat s-o ia cu el, mărturisind că poate îndura orice greutăţi!

Fuga precipitată de la Himeji fusese o trădare. Cît trebuie să-l fi urît pentru asta! Cum şi-o fi muşcat buzele blestemînd nestatornicia bărbaţilor!

— Iartă-mă! îi veniră pe buze cuvintele pe care le încrustase în balustrada podului.

Lacrimile îi curgeau.

Îl surprinse un strigăt din capătul şanţului. I se păru că a auzit:

— Nu-i aici.

Trei sau patru torţe licăriră printre copaci şi apoi dispărură. Nu-l văzuseră.

Era supărat că l-a podidit plînsul.

— Ce-mi trebuie mie o femeie cu mine? spuse dispreţuitor, ştergîndu-şi ochii cu mîinile.

Sări în picioare şi privi conturul Castelului Koyagyū.

— M-au făcut laş, mi-au spus că nu-s în stare să lupt ca un bărbat! Ei bine, n-am capitulat, nu, absolut deloc. Încă n-am fugit. M-am retras doar strategic.

Trecuse aproape o oră. Începu să se plimbe încet prin şanţ.

— N-are rost să mă lupt cu cei patru. Nu acesta a fost scopul meu. Lupta adevărată va începe abia cînd îl voi întîlni pe Sekishūsai în persoană.

Se opri şi începu să adune crengi căzute pe care le rupse de genunchi şi le făcu beţe. Le înfipse în crăpăturile din zidul de piatră ca puncte de sprijin pentru a ieşi din şanţ.

Nu se mai auzea flautul. Avu o secundă impresia că Jōtarō striga, dar cînd se opri şi ascultă atent, nu auzi nimic. Nu era foarte îngrijorat din pricina băiatului. Putea să aibă grijă de el însuşi; se afla probabil la kilometri depărtare. Lipsa torţelor era un indiciu că încetaseră să-l mai caute, cel puţin peste noapte.

Gîndul de a-l găsi şi a-l înfrînge pe Sekishūsai puse din nou stăpînire pe el, luînd imediat forma dorinţei nestăpînite de recunoaştere şi glorie.

Auzise de la hangiu că Sekishūsai se retrăsese într-o casă din afara terenurilor castelului, undeva, într-un loc mai ferit. Umblă prin păduri şi văi, avînd uneori impresia că depăşise limitele domeniului. Apoi o bucăţică de şanţ, un zid de piatră sau un hambar îl asigura că se află încă acolo.

Căută toată noaptea, îmboldit de un îndemn diabolic. Avea de gînd ca, de îndată ce găsea căsuţa de munte, să ţîşnească înăuntru cu provocarea pe buze. Pe măsură ce orele treceau, s-ar fi bucurat dacă ar fi dat măcar peste o stafie care să semene cu Sekishūsai.

Se crăpa de ziuă cînd se trezi la poarta din spate a castelului. Dincolo de ea se deschidea o prăpastie, iar deasupra, dealul Kasagi. Pe punctul de a striga de ciudă că îşi vedea năruite toate planurile, o luă spre sud. În cele din urmă, la poalele unei pante îndreptate spre sud-estul castelului, copacii frumoşi şi iarba tunsă îi indicară că acolo se afla ascunzişul. Presupunerea îi fu confirmată de o poartă cu acoperiş din stuf, în stilul marelui maestru de ceremonie a ceaiului Sen no Rikyu[24]. Înăuntru se distingea un crîng de bambuşi învăluiţi în pîcla dimineţii.

Privind printr-o crăpătură din poartă, zări cărarea ce cotea prin crîng, pînă sus pe deal, ca în refugiile budiştilor din secta Zen.

O clipă fu tentat să sară peste gard, dar se abţinu; ceva de-acolo îl reţinea pe loc. Oare atenţia cu care această zonă era îngrijită sau petalele albe de pe jos? Orice-ar fi fost, sensibilitatea stăpînului ajungea pînă la el şi Musashi se mai potoli. Se gîndi imediat la aspectul lui. Arăta probabil ca un vagabond, cu părul dezordonat şi îmbrăcămintea neglijentă.

„N-are rost să mă pripesc”, îşi spuse, conştient de epuizarea lui. Trebuia să-şi adune forţele înainte de a se prezenta stăpînului dinăuntru. „Mai devreme sau mai tîrziu, tot vine cineva la poartă. Am destul timp. Dacă tot refuză să mă primească în chip de învăţăcel hoinar, am să schimb tactica.” Se aşeză sub streaşina porţii, se rezemă de un stîlp şi adormi.

Stelele păleau şi margaretele albe se legănau pe aripile vîntului, cînd o picătură rece de rouă îi căzu pe gît şi îl trezi. Se făcuse lumină, îşi simţea capul limpezit de briza dimineţii şi de cîntecul privighetorilor. Nu mai rămăsese în el nici urmă de oboseală; se simţea ca un nou-născut.

Se frecă la ochi şi privi în sus. Văzu soarele de un roşu strălucitor trecînd de munţi. Sări în picioare. Căldura soarelui îi trezi din nou entuziasmul, iar forţa pe care o acumulase în membre îi cerea să treacă la acţiune. Întinzîndu-se, îşi zise:

— Azi e ziua cea mare.

Îi era foame şi nu ştia nici el de ce, dar asta îl făcu să se gîndească la Jōtarō. Poate noaptea trecută se purtase prea aspru cu băiatul, dar mişcarea fusese calculată, făcea parte din educaţia puştiului. Musashi încercă din nou să se convingă că oriunde s-ar fi aflat, băiatul nu era în pericol.

Ascultă susurul pîrîului care curgea pe versantul muntelui, făcea un cot dincolo de gard, încercuia crîngul de bambuşi şi apoi îşi croia drum pe sub gard pînă spre terenurile joase ale castelului. Musashi se spălă pe faţă şi bău apă pe săturate în loc de micul dejun. Apa era bună, atît de bună, încît Musashi îşi închipuia că acesta era unul dintre motivele pentru care Sekishūsai îşi alesese acest loc pentru a trăi retras. Neştiind mai nimic despre arta ceremoniei ceaiului, habar n-avea că o apă de o asemenea puritate era tot ce-şi putea dori un maestru al ceremoniei ceaiului.

Îşi clăti prosopelul în rîu şi, după ce îşi frecă bine gîtul, îşi curăţă murdăria de sub unghii şi îşi aranjă părul cu stiletul prins de sabie. Pentru că Sekishūsai era nu numai stăpînul Castelului Yagyū, ci şi unul din cei mai însemnaţi oameni din ţinut, Musashi ţinea să arate bine. El era doar un războinic fără nume, atît de diferit de Sekishūsai, ca cea mai mică stea faţă de lună.

Netezindu-şi părul şi îndreptîndu-şi gulerul, el se simţea liniştit în adîncul sufletului, decis să bată la poartă ca un vizitator oarecare.

Casa se afla sus pe deal şi era puţin probabil că se va auzi bătaia obişnuită. Căutînd în jur un obiect cu care să poată bate, văzu o pereche de plăcuţe, cîte una de fiecare parte a porţii. Erau frumos scrise şi literele fuseseră umplute cu un strat de argilă albăstruie care dădea o impresie de patină de bronz. În dreapta scria:

„Nu-l suspectaţi, voi scribi,
Pe cel căruia îi place să-şi ţină
Poarta castelului încuiată.”

Iar în stînga:

„Nu veţi găsi aici vreun om de arme,
Ci numai privighetori pe cîmp.”

Rîndurile se adresau „scribilor”, adică autorităţilor castelului, dar sensul lor era mult mai profund. Bătrînul nu închisese porţile numai învăţăceilor hoinari, ci tuturor problemelor de pe această lume, atît onorurilor, cît şi mîhnirilor adînci.

„Sînt încă tînăr”, se gîndi Musashi. „Prea tînăr! Omul acesta depăşeşte puterea mea de înţelegere.”

Dorinţa de a bate la poartă dispăru. Ideea de a pătrunde în acest loc retras i se părea necivilizată şi îi era ruşine de el însuşi.

Pe poarta aceasta nu trebuiau să intre decît florile şi păsările, vîntul şi luna. Sekishūsai nu mai era cel mai mare om de arme din ţinut, nu mai era marele senior, ci un bărbat care se întorsese la natură, renunţînd la deşertăciunile vieţii lumeşti. Ar fi fost un sacrilegiu să-i deranjezi căminul. Şi la ce faimă sau reputaţie mai puteai rîvni prin înfrîngerea unui om pentru care onoarea şi faima nu mai aveau nici o valoare?

„Bine că le-am citit”, îşi spuse Musashi. „Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi fost ridicol.”

De cînd se înălţase soarele pe cer, privighetorile îşi încetaseră trilurile. Dinspre deal se auziră paşi repezi. Parcă speriate de tropăit, un stol de păsărele se arcuiră spre cer. Musashi privi prin poartă să vadă cine venea. Era Otsū.

Deci flautul ei îl auzise! Să aştepte ca să o întîlnească? Să plece?

„Vreau să-i vorbesc”, se gîndi el. „Trebuie!”

Era nehotărît. Inima-i bătea puternic şi încrederea în sine îl părăsise.

Otsū coborî cărarea în fugă pînă la cîţiva paşi de locul unde se afla el. Apoi se opri şi scoase un strigăt de surpriză.

— Am crezut că e în spatele meu, şopti ea privind în jur. Apoi porni iar în sus pe deal, strigînd: Jōtarō! Unde eşti?

Auzindu-i vocea, Musashi se înroşi, se fistici şi începu să transpire. Lipsa lui de încredere îl nemulţumea. Nu se simţea în stare să se mişte din ascunzişul pe care şi-l găsise la umbra copacilor.

După cîtva timp, Otsū strigă din nou şi de data aceasta primi răspuns:

— Sînt aici. Tu unde eşti? strigă Jōtarō din vîrful crîngului.

— Aici! răspunse ea. Ţi-am spus să nu mai umbli brambura.

Jōtarō se apropie în fugă.

— A, aici erai? exclamă el.

— Nu ţi-am spus să vii după mine?

— Ba da, am venit, dar am văzut un fazan şi-am pornit în urmărirea lui.

— I-auzi! Ai urmărit un fazan! Ai uitat că trebuie să pleci să cauţi pe cineva – cineva important – în dimineaţa aceasta?

— N-am eu grija lui! Nu e el omul care să fie rănit.

— Parcă nu gîndeai aşa aseară cînd ai venit fuga la mine. Erai gata să izbucneşti în plîns.

— Nu-i adevărat! S-a petrecut totul atît de repede şi nu ştiam ce să fac.

— Nici eu, mai ales după ce mi-ai spus cum îl cheamă pe profesorul tău.

— Dar de unde-l cunoşti pe Musashi?

— Sîntem din acelaşi sat.

— Asta-i tot?

— Da.

— Ciudat! Nu văd ce motive ai să plîngi cînd afli că cineva din satul tău e aici.

— Am plîns chiar aşa de mult?

— Cum de-ţi aminteşti tot ce-am făcut eu şi nu-ţi aminteşti ce-ai făcut tu? Da, recunosc că eu am fost puţin cam speriat. Dacă ar fi fost patru oameni obişnuiţi împotriva profesorului meu… dar se spune că toţi sînt experţi. Cînd am auzit flautul, mi-am amintit că eşti aici la castel, aşa că am considerat că n-ar fi rău să-i cer scuze stăpînului…

— Dacă tu m-ai auzit cîntînd, probabil m-a auzit şi Musashi. Poate că a bănuit că sînt eu. Vocea i se înmuie. Cînd cîntam, mă gîndeam la el.

— Ce importanţă are! Oricum, eu mi-am dat seama după sunetul flautului unde te afli.

— Şi ce spectacol ne-ai oferit! Ai dat buzna în casă şi-ai strigat ceva despre o „luptă”. Stăpînul a fost şocat.

— Dar e un om drăguţ. Cînd i-am spus că l-am omorît pe Tarō, nu s-a înfuriat ca ceilalţi.

Otsū îşi dădu seama că discuţia aceasta nu era decît pierdere de vreme şi o luă cu paşi repezi spre poartă.

— Vorbim mai tîrziu. Acum avem lucruri mai importante de rezolvat, spuse ea. Trebuie să-l găsim pe Musashi. Sekishūsai a fost dispus să-şi încalce principiile, zicînd că vrea să-l întîlnească pe omul care a făcut ce-ai povestit tu.

Otsū părea veselă ca o floare. În soarele strălucitor de început de vară, obrajii ei sclipeau ca fructele coapte. Mirosi frunzele tinere şi îşi umplu plămînii cu prospeţimea lor.

Ascuns printre copaci, Musashi o privea atent şi se minuna cît de bine arăta. Otsū pe care o vedea acum era o cu totul alta decît Otsū cea tristă din pridvorul templului Shippōji, care privea lumea cu ochi goi. Diferenţa se datora faptului că atunci ea nu avusese pe cine să iubească. Sau oricum, dragostea pe care o simţea nu era profundă şi nici nu ştia faţă de cine o nutreşte. Fusese o copilă sentimentală, conştientă că era orfană şi lucrul acesta o deranja.

Ajungînd să-l cunoască şi să-l admire pe Musashi, în sufletul ei se născuse această dragoste, o dragoste profundă ce dădea sens vieţii. În lungul răstimp în care îl căutase, învăţase să fie curajoasă, capabilă să înfrunte orice greutate.

Admirîndu-i vitalitatea şi frumuseţea, lui Musashi îi venea să o ducă undeva departe, unde să fie numai ei doi, să-i poată spune totul… ce dor îi era de ea, cît de mult o dorea. Voia să arate că în străfundul sufletului său de oţel sălăşluia şi o slăbiciune; voia să-şi retragă cuvintele pe care le scrisese pe podul Hanada. Dacă nu i-ar vedea nimeni, i-ar demonstra cît putea fi de tandru. I-ar arăta că o iubeşte la fel de mult cît îl iubeşte şi ea pe el. Ar putea-o îmbrăţişa, şi-ar lipi obrajii de ai ei, ar vărsa lacrimile pe care şi le simţea înăbuşite. Era destul de puternic acum pentru a putea recunoaşte că aceste sentimente existau cu adevărat.

Îşi amintea de ceea ce-i spusese Otsū mai de mult şi-şi dădea seama cît fusese de crud şi de rău cînd respinsese dragostea curată şi cinstită care i se oferise.

Se simţea îngrozitor şi totuşi ceva îl îndemna să nu capituleze în faţa acestor sentimente, ceva îi spunea că nu era bine. În el se găseau doi oameni diferiţi: unul care voia s-o strige pe Otsū, celălalt care îi spunea că era un prost. Nu-şi dădea nici el seama care din ei era cu adevărat. Privind din spatele copacului, pierdut în ezitări, avea impresia că vede două cărări în faţa lui, una a luminii şi alta a întunericului.

Neştiind că el era acolo, Otsū trecu cîţiva paşi dincoace de poartă. Întorcîndu-se, îl văzu pe Jōtarō aplecîndu-se şi luînd ceva de jos.

— Jōtarō, ce naiba faci? Grăbeşte-te!

— Stai! strigă el emoţionat. Uită-te la asta!

— E o zdreanţă murdară! La ce-ţi trebuie?

— E a lui Musashi.

— A lui Musashi? exclamă ea, întorcîndu-se în fugă.

— Da, a lui, răspunse Jōtarō, ţinînd prosopul de colţuri, ca să-l vadă şi ea. Mi-l amintesc. E de la casa văduvei la care am stat, la Nara. Uite aici: are pe el o frunză de arţar şi un semn care se citeşte „Lin”. Este numele proprietarului de la restaurantul unde am mîncat găluşti cu orez.

— Crezi că Musashi a ajuns pînă aici? întrebă Otsū, privind disperată în jur.

Jōtarō se ridică pe vîrfuri şi strigă cît putu de tare:

— *Sensei*![25]

Se auzi un foşnet. Otsū căscă gura de mirare, se răsuci şi o luă repede spre copaci, cu băiatul după ea.

— Unde te duci? strigă el.
— Chiar acum a fugit Musashi.
— Încotro a luat-o?
— Pe-acolo.
— Nu-l văd.
— Acolo, printre copaci.
Zări o clipă figura lui Musashi, dar bucuria i-a fost de scurtă durată pentru că înţelesese ce se întîmplă: el mărea cu repeziciune distanţa dintre ei. Alergă după el cît o ţineau picioarele. Jōtarō fugea alături, deloc convins că ea-l văzuse într-adevăr pe Musashi.
— Uită-te!
— Unde?
— Acolo.
Inspiră adînc şi, adunîndu-şi toate forţele, strigă:
— Mu-sa-shi!
Dar nici nu îi ieşi bine strigătul frenetic de pe buze, că se şi împiedică şi căzu. Jōtarō o ajută să se ridice, dar ea ţipă la el:
— De ce nu-l strigi şi tu? Strigă-l! Strigă-l!
În loc să facă ce i se spusese, Jōtarō rămase blocat, privind-o fix. El mai văzuse chipul acesta, cu ochii injectaţi, cu sprîncenele arcuite, cu nasul şi maxilarele ca de ceară. Era faţa măştii! Masca nebunei pe care i-o dăduse văduva din Nara. Doar colţul gurii lui Otsū nu era curbat, încolo asemănarea era perfectă. Îşi retrase repede mîinile şi se dădu speriat îndărăt.
Otsū îl certa în continuare:
— Nu putem să renunţăm! El nu se va mai întoarce niciodată dacă-l lăsăm să ne scape acum. Strigă-l! Convinge-l să vină înapoi!
Ceva din lăuntrul lui Jōtarō se împotrivea, dar chipul lui Otsū îi spunea că n-are rost să o contrazică. O luară din nou la fugă şi el începu să strige din toate puterile.
Dincolo de păduri se înălţa un deal mic, la poalele căruia trecea drumul de la Tsukigase la Iga.
— E Musashi! strigă Jōtarō.
Ajungînd la drum, silueta se distingea clar ochilor lui Jōtarō, dar era prea departe în faţa lor ca să le mai audă strigătele.
Otsū şi Jōtarō fugiră cît îi ţinură picioarele şi strigară pînă răguşiră. Chemările lor răsunau puternic. La marginea văii îl pierdură pe Musashi, care intră în pădurea deasă.

Se opriră şi rămaseră pe loc ca nişte copii părăsiţi. Nori albi se întindeau deasupra capetelor lor, iar susurul unui pîrîu le accentua şi mai mult singurătatea.

— E nebun! Şi-a ieşit din minţi! Cum a putut să mă părăsească? striga Jōtarō, bătînd din picioare.

Otsū se rezemă de un castan şi se lăsă pradă lacrimilor. Nici măcar marea ei dragoste pentru Musashi – o dragoste pentru care ea ar fi sacrificat totul – nu reuşise să-l oprească. Era nedumerită, părăsită şi supărată. Ştia care era scopul lui în viaţă şi de ce o evita. Ştiuse încă din ziua în care stătuseră pe podul Hanada. Dar tot nu putea înţelege de ce o considera o barieră între el şi ţelul lui. Cu ce-i putea influenţa ea hotărîrea luată?

Sau era numai o scuză? Poate n-o plăcea destul? Aşa parcă mai avea sens. Şi totuşi… şi totuşi… Otsū începuse să-l înţeleagă pe Musashi cînd îl văzuse legat în copacul de la templul Shippōji. Nu-i venea să creadă că era genul de om care minte o femeie. Dacă nu i-ar păsa de ea, i-ar spune-o, dar la podul Hanada i-a mărturisit că o place foarte mult. Îşi amintea cu tristeţe de cuvintele lui.

Fiind orfană, o anumită reţinere o împiedica să se încreadă în oameni, dar o dată ce făcea lucrul acesta, dăruirea ei era deplină. În momentul acela ea considera că nu există altă fiinţă pe lume, în afară de Musashi, pentru care să merite să trăiască. Trădarea lui Matahachi o învăţase, şi încă dur, cît trebuie să fie de atentă o fată cînd judecă bărbaţii. Dar Musashi nu era Matahachi. Nu numai că se hotărîse să trăiască doar pentru el, orice s-ar întîmpla, dar era hotărîtă să nu regrete niciodată lucrul acesta.

De ce nu i-a putut spune măcar un cuvînt? Nu mai suporta această situaţie. Frunzele castanului tremurau, de parcă şi copacul îi înţelegea durerea.

Cu cît se întrista mai tare, cu atît îl iubea mai mult. Nu ştia dacă aşa a decis soarta sau nu, dar sufletul ei copleşit de durere îi spunea că nu poate concepe viaţa fără Musashi.

Jōtarō se uită pe drum şi bombăni:

— Vine un preot.

Otsū nici nu luă în seamă ce spusese el.

La ora prînzului cerul devenise de un albastru transparent. Călugărul care cobora panta în zare părea să fi descins de pe un

nor, lăsînd impresia că nu are nici o legătură cu lumea aceasta. Cînd se apropie de castan, privi înspre el şi o zări pe Otsū.

— Ce se-ntîmplă aici? exclamă el.

Auzindu-i vocea, Otsū ridică privirile. Cu ochii umflaţi de plîns, plini de uimire, strigă:

— Takuan!

În starea în care se afla, îl considera pe Takuan Sōhō ca pe un salvator. Avea impresia că visează.

Deşi apariţia lui Takuan o şocase pe Otsū, faptul că o descoperise n-a fost pentru Takuan decît o confirmare a ceea ce el anticipase deja. Ca de obicei, sosirea lui nu era nici întîmplătoare, nici miraculoasă.

Takuan se împăca foarte bine cu familia Yagyū de multă vreme. Îi cunoştea încă de pe vremea cînd datoria lui de tînăr călugăr la Sangen'in, în templul Daitokuji, îi cerea să facă curăţenie în bucătărie şi să pregătească pasta de fasole.

În zilele acelea, Sangen'in, cunoscut şi sub numele de „Sectorul din Nord" al templului Daitokuji, era un renumit loc de adunare a samurailor „neobişnuiţi", adică samuraii care încercau să dea o interpretare filozofică sensului vieţii şi morţii, bărbaţi care simţeau nevoia să studieze probleme ale spiritului, precum şi tehnici ale artelor marţiale. Samuraii se adunau aici în număr mai mare decît călugării Zen şi unul din rezultate fusese că templul devenise cunoscut ca focar de revoltă.

Printre samuraii care veneau aici frecvent se aflau: Suzuki Ihaku, fratele seniorului Kōizumi din Ise; Yagyū Gorōzaemon, moştenitorul Casei Yagyū; Munenori, fratele lui Gorōzaemon. Munenori îl îndrăgise repede pe Takuan şi cei doi rămăseseră de atunci prieteni. În cursul celor cîteva vizite pe care le făcuse la Castelul Yagyū, Takuan îl întîlnise şi pe Sekishūsai şi ajunsese să-l respecte foarte mult pe bătrîn. Sekishūsai îl îndrăgise şi el pe tînărul călugăr, fiind impresionat de forţa interioară pe care o simţise în el.

Takuan se oprise nu de mult la templul Nansōji din provincia Izumi şi de-acolo le-a trimis, lui Sekishūsai şi lui Munenori, o scrisoare în care-i întreba cum o mai duc. Primise un răspuns lung de la Sekishūsai, care scria printre altele:

„Am fost foarte norocos în ultima vreme. Munenori a primit post la Tokugawa, iar nepotul meu, care a plecat din serviciul

seniorului Kato din Higo cu gîndul de a studia de unul singur, face progrese considerabile. Şi eu am în serviciul meu o fată tînără şi frumoasă, care nu numai că-mi cîntă la flaut, dar stăm de vorbă, bem ceaiul împreună, aranjăm flori şi compunem poezii. Este o încîntare pentru vîrsta mea înaintată, o floare ce înfloreşte într-o colibă care altfel ar fi rece şi fără viaţă. Fiindcă spune că vine din Mimasaka, localitate aflată în apropierea locului tău natal, şi a fost crescută la templul Shippōji, cred că voi doi aveţi multe în comun. E deosebit de plăcut să bei un saké seara, în acompaniament de flaut şi, deoarece eşti atît de aproape, m-ar bucura să-mi faci cinstea de a mă vizita.”

I-ar fi fost greu lui Takuan să refuze o asemenea invitaţie şi în alte împrejurări, dar fiind sigur că fata despre care se vorbea în scrisoare era Otsū, se grăbi şi mai tare într-acolo.

Pe cînd cei trei se îndreptau spre casa lui Sekishūsai, Takuan îi puse multe întrebări lui Otsū, la care ea răspunse fără rezervă. Îi povesti ce mai făcuse de cînd se văzuseră ultima oară la Himeji, ce se întîmplase în dimineaţa aceea şi ce simţăminte nutrea pentru Musashi.

El îi ascultă toată trista poveste, dînd din cap din cînd în cînd. Cînd Otsū termină, spuse:

— Presupun că femeile sînt capabile să-şi aleagă un mod de viaţă care n-ar fi posibil pentru bărbaţi. După cîte îmi dau seama, vrei ca eu să te sfătuiesc pe ce cărare s-o apuci în viitor.

— O, nu.

— Atunci?…

— Am hotărît ce am de făcut.

Takuan o privi atent. Ea se opri şi-şi fixă ochii în pămînt. Părea cuprinsă de disperare şi totuşi exista în tonul ei o fermitate care îl determină pe Takuan să se mai gîndească.

— Dacă aş fi avut vreo îndoială, dacă aş fi crezut că am să renunţ, spuse ea, n-aş fi plecat de la Shippōji. Sînt ferm hotărîtă să-l întîlnesc pe Musashi. Singura întrebare care mă frămîntă este dacă lucrul acesta îi va provoca necazuri, dacă faptul că trăiesc îl face nefericit. Dacă aşa ar sta lucrurile, va trebui să mă mai gîndesc ce am de făcut!

— Asta ce înseamnă?

— Nu-ţi pot spune.

— Ai grijă, Otsū!

— La ce?

— Sub soarele acesta strălucitor şi vesel, zeul morţii te trage de mînecă.

— Nu… Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nici nu mă aşteptam, dar asta se întîmplă pentru că zeul morţii îţi dă putere. Ai fi o proastă să mori, Otsū, şi mai ales pentru o poveste de dragoste nefericită, neîmpărtăşită.

Takuan rîse.

Otsū se supără iar. Mai bine vorbea în vînt, se gîndi ea, pentru că Takuan n-a fost niciodată îndrăgostit. Cineva care nu iubise nici măcar o dată n-avea cum să înţeleagă. A-i explica lui ce simţea ea era ca şi cînd ai fi explicat principiile budismului Zen unui imbecil. Dar aşa cum exista un adevăr în Zen, fie că un imbecil îl pricepea sau nu, tot aşa existau şi oameni care mureau din dragoste, fie că Takuan era capabil să înţeleagă lucrul acesta sau nu. Pentru o femeie, cel puţin, dragostea putea fi o problemă mult mai serioasă decît enigmele încîlcite ale unui preot Zen. Cînd cineva era prins de o dragoste ce însemna viaţă sau moarte, ce importanţă mai avea cum suna bătutul din palme cu o singură mînă? Muşcîndu-şi buzele, Otsū îşi jură să nu mai scoată o vorbă.

Takuan deveni serios.

— Otsū, tu ar fi trebuit să te naşti bărbat. Un bărbat cu voinţa ta ar face cu siguranţă mult bine ţării.

— Deci înseamnă că n-ar trebui să existe o femeie ca mine? Adică i-aş face rău lui Musashi?

— Nu-mi răstălmăci spusele. Nu mă refeream la asta. Dar indiferent cît îl iubeşti tu pe Musashi, el continuă să fugă, nu? Şi îndrăznesc să-ţi spun că nu-l vei prinde niciodată.

— Nu fac lucrul acesta ca să mă distrez. Nu mă pot abţine, pur şi simplu îl iubesc.

— După ce nu te-am văzut o vreme, acum am impresia că ai ajuns să te comporţi ca toate femeile.

— Chiar nu înţelegi? A, nu-i nimic, să nu mai vorbim despre asta! Un preot isteţ ca tine n-o să priceapă niciodată ce simte o femeie!

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. E adevărat, însă, că femeile mă contrariază.

Otsū îi întoarse spatele şi spuse:

— Hai să mergem, Jōtarō!

Takuan îi urmări cu privirea. O luaseră pe un drum lăturalnic. Cu o umbră de tristeţe în ochi, călugărul ajunse la concluzia că nu mai avea ce face. Strigă după ea:

— N-ai de gînd să-ţi iei la revedere de la Sekishūsai înainte de a porni la drum?

— Am să-i spun în gînd. Ştia că nu intenţionez să stau prea mult la el.

— Nu vrei să te mai gîndeşti?

— Să mă gîndesc la ce?

— Păi, a fost frumos cît ai trăit în munţii din Mimasaka, dar şi aici e frumos. E linişte şi pace şi viaţa e simplă. În loc să te văd că pleci în lumea largă cu toate mizeriile şi greutăţile ei, prefer să te ştiu aici, liniştită, printre munţi şi pîrîiaşe, ca privighetorile pe care le auzim cîntînd.

— Ha, ha! Îţi mulţumesc, Takuan!

Takuan oftă dîndu-şi seama cît era de neajutorat în faţa acestei fete pline de voinţă, atît de hotărîtă să-şi urmeze orbeşte calea pe care a ales-o.

— N-ai decît să rîzi, Otsū, dar drumul pe care porneşti este un drum al întunericului.

— Întuneric?

— Ai fost crescută la templu. Ar trebui să ştii că poteca întunericului şi a dorinţelor nu duce decît la frustrare şi mizerie – frustrare şi mizerie fără nici o posibilitate de a mai ieşi din ele, de a te salva.

— Pentru mine n-a existat niciodată o potecă a luminii, încă de cînd m-am născut.

— Ba există, există!

Concentrîndu-şi toată energia în această implorare, Takuan se apropie de fată şi îi luă mîna. Ţinea cu orice preţ ca ea să aibă încredere în el.

— Am să vorbesc cu Sekishūsai, se oferi el. Despre cum să trăieşti şi să fii fericită. Îţi pot găsi un soţ bun aici, în Koyagyū, să ai copii, să faci şi tu ce fac toate femeile. Satul acesta va deveni mai bun datorită ţie. Şi asta te va bucura şi pe tine.

— Înţeleg că vrei să-mi fii de folos, dar…

— Te rog! Te implor!

Trăgînd-o de mînecă, se uită la Jōtarō şi spuse:

— Vino şi tu, băiete!

Jōtarō scutură hotărît din cap.

— Eu, nu. Îmi voi urma stăpînul.

— Fie, fă cum vrei, dar cel puţin întoarceţi-vă la castel şi luaţi-vă bun rămas de la Sekishūsai.

— O, am uitat! gîfîi Jōtarō. Mi-am lăsat masca acolo. Mă duc să mi-o iau. Porni cu iuţeala fulgerului, nepăsîndu-i de căile întunericului şi de căile luminii.

Otsū, însă, rămase nemişcată. Takuan se calmă, devenind din nou bătrînul ei prieten dinainte. O avertiza despre pericolele ce o pîndeau în viaţa pe care avea de gînd să o ducă şi el încerca să o convingă de existenţa altor căi spre fericire. Otsū nu se clinti.

Jōtarō se întoarse imediat cu masca pe faţă. Takuan înlemni cînd o văzu, simţind instinctiv că aceasta va fi viitoarea faţă a lui Otsū, cea pe care o va vedea el după ce ea îşi va sfîrşi călătoria de-a lungul căii întunericului.

— Şi acum plec, spuse Otsū, îndepărtîndu-se un pic.

Agăţîndu-se de mîneca ei, Jōtarō zise:

— Da, hai să plecăm! Acum!

Takuan îşi ridică privirile spre norii cei albi, deplîngîndu-şi eşecul.

— Nu mai am ce face, spuse el. Pe Buddha însuşi l-a cuprins disperarea încercînd să salveze femei.

— La revedere, Takuan! zise Otsū. Fac o plecăciune acum şi pentru Sekishūsai, dar vrei să îi transmiţi din partea mea mulţumiri şi rămas-bun?

— Încep să cred că preoţii sînt nebuni. Oriunde merg, ei nu întîlnesc decît oameni care aleargă spre iad.

Takuan îşi ridică mîinile, le lăsă apoi să cadă şi spuse foarte serios:

— Otsū, dacă vezi că te îneci pe Cele Şase Căi Primejdioase sau la Cele Trei Răspîntii, strigă-mă. Gîndeşte-te la mine şi cheamă-mă! Pînă atunci, tot ce-ţi pot spune este să-ţi vezi de drum şi să ai grijă!

CARTEA A III-A
FOC

Sasaki Kojirō

Chiar la sud de Kyoto, rîul Yodo împrejmuia un deal numit Momoyama (locul unde se afla Castelul Fushimi), apoi curgea mai departe prin cîmpia Yamashiro către meterezele Castelului Osaka, la vreo douăzeci de kilometri mai spre sud-vest. Parte şi datorită acestei legături directe pe calea apei, orice zvon politic din zona Kyoto ajungea imediat în Osaka, iar la Fushimi, orice cuvînt rostit de un samurai din Osaka, ca să nu mai vorbim de generali, era transmis ca un semn de rău augur.

În preajma dealului Momoyama se pregătea o revoluţie, deoarece Tokugawa Ieyasu decisese să transforme modul de viaţă care înflorise sub Hideyoshi. Castelul Osaka, ocupat de Hideyori şi de mama sa, Yodogimi, se agăţa încă disperat de vestigiile unei autorităţi trecute, aşa cum apusul soarelui se cramponează de frumuseţea-i ce dispare. Adevărata putere se afla de fapt la Fushimi, unde Ieyasu îşi alesese reşedinţa în timpul călătoriilor prelungite în zona Kansai. Ciocnirea dintre vechi şi nou era vizibilă la tot pasul. Se vedea în bărcile ce navigau pe rîu, în comportamentul oamenilor la drumul mare, în cîntecele populare şi pe chipurile samurailor destituiţi, acum în căutare de slujbă.

Castelul de la Fushimi era în reparaţie şi bolovanii descărcaţi din bărci pe malul rîului formau un adevărat munte. În cea mai mare parte erau blocuri mari de piatră cu o suprafaţă de cel puţin doi metri şi înalte de unu. Aproape sfîrîiau sub soarele încins. Deşi după calendar era toamnă, căldura înăbuşitoare ce urmase anotimpului ploios mai persista încă.

Sălciile de lîngă pod sclipeau albicios şi un greier mare ţopăia nebuneşte dinspre rîu spre o căruţă mică de lîngă mal. Acoperişurile din sat, lipsite de culorile blînde pe care le conferă felinarele în amurg, erau de un gri uscat, prăfos. În căldura amiezii, doi muncitori, eliberaţi o jumătate de oră de munca lor istovitoare, stăteau întinşi pe un bolovan şi discutau despre ceea ce era pe buzele tuturor.

— Crezi că va izbucni un nou război?

— Nu văd de ce nu. Cred că nu e nimeni suficient de stăpîn pe situaţie.

— S-ar putea să ai dreptate. Am auzit că generalii din Osaka îi adună pe toţi *rōnin*-ii pe care-i găsesc.

— Cred şi eu că au nevoie de oameni. Poate n-ar trebui să spun cu voce tare, dar am auzit că cei din tabăra lui Tokugawa cumpără arme şi muniţii de la vasele străine.

— Atunci de ce o lasă Ieyasu pe nepoata lui, Senhime, să se căsătorească cu Hideyori?

— De unde să ştiu eu? Oricum, pun pariu că are motive serioase. Oameni simpli ca noi n-au de unde să ştie ce-i în capul lui Ieyasu.

Muştele bîzîiau în jurul lor. Un roi întreg asalta doi boi din apropiere, înhămaţi la căruţele cu lemne. Animalele stăteau şi ele la soare, nesimţitoare, netulburate, morfolind ceva.

Muncitorii de rînd nu cunoşteau adevăratul motiv pentru care castelul era în reparaţie; presupuneau că acolo urma să locuiască Ieyasu. De fapt era unul din punctele uriaşului program de construcţii, cărora guvernul Tokugawa le acorda mare atenţie. Construcţii pe scară mare se realizau şi în Edo, Nagoya, Suruga, Hikone, Otsu şi într-o serie de alte oraşe importante. Scopul acestor lucrări era în mare măsură politic, deoarece printre metodele lui Ieyasu de a-şi menţine controlul asupra seniorilor se număra şi aceea de a le cere să întreprindă diverse proiecte de construcţie. Pentru că nici unul nu era suficient de puternic să refuze, toţi *daimyō* din tabăra lui erau prea ocupaţi ca să mai aibă timp de altele, pe cînd cei din tabăra adversă în lupta de la Sekigahara se văzură nevoiţi să renunţe la părţi serioase din veniturile lor. Un alt scop al guvernului era să cîştige de partea sa sprijinul oamenilor de rînd, care profitau şi direct şi indirect de lucrările de mai mare amploare.

Numai la Fushimi, mai mult de o mie de muncitori fuseseră angajaţi pentru extinderea parapetului din piatră, astfel că oraşul din preajma castelului se umpluse de negustori ambulanţi, prostituate şi muşte-de-cal, toate semne ale prosperităţii. Masele largi erau încîntate de vremurile bune pe care le adusese Ieyasu, iar negustorii savurau eventualitatea unui nou război, care putea să le aducă profituri şi mai mari.

Mărfurile se mişcau rapid, iar acum cea mai mare parte a lor o reprezentau proviziile militare. Manevrînd socotitoarele, marii antreprenori ajunseseră la concluzia că de aici puteau ieşi o grămadă de bani.

Orăşenii au uitat repede zilele dulci din timpul domniei lui Hideyoshi, făcînd tot felul de calcule în legătură cu ce puteau cîştiga pe viitor. Pentru ei nu prea avea importanţă cine se afla la putere; atîta vreme cît îşi puteau satisface micile lor nevoi, nu vedeau nici un motiv să se plîngă. Nici Ieyasu nu îi dezamăgise, pentru că avusese grijă să împrăştie bani în dreapta şi-n stînga, ca şi cum ar fi dat bomboane unor copii. Nu banii lui, desigur, ci ai potenţialilor săi duşmani.

Şi în agricultură instituise un nou sistem de control. Bogătaşilor locali nu li se mai permitea să guverneze după bunul lor plac sau să-i recruteze pe ţărani după capul lor pentru munci suplimentare. De acum încolo ţăranilor li se va permite să-şi muncească pămîntul. Ei trebuiau ţinuţi departe de politică şi învăţaţi să se bizuie numai pe puterile lor.

Un adevărat conducător, considera Ieyasu, nu trebuia să-i lase pe truditorii pămîntului să moară de foame, dar trebuia să fie atent ca aceştia să nu se ridice deasupra condiţiei lor. Aceasta era orientarea pe care o impunea el guvernului Tokugawa, ca să reziste multă vreme. Nici orăşenii şi nici ţăranii, nici măcar *daimyō* nu-şi dădeau seama că aparţin unui sistem feudal bine pus la punct, care-i lega în cele din urmă de mîini şi de picioare. Nimeni nu se gîndea cum vor evolua lucrurile peste o sută de ani. Nimeni, cu excepţia lui Ieyasu.

Nici slujitorii de la Castelul Fushimi nu se gîndeau la ziua de mîine. Pentru ei important era să treacă timpul şi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Deşi vorbeau despre război şi despre posibilitatea izbucnirii lui, marile planuri de menţinere a păcii şi de sporire a prosperităţii n-aveau nici o legătură cu ei. Orice s-ar fi întîmplat, lor n-avea cum să le fie cu mult mai rău.

— Pepene verde! Doreşte cineva pepene verde? striga fiica unui ţăran, care venea pe la aceeaşi oră în fiecare zi.

De îndată ce apărea, vindea imediat cîţiva unora dintre bărbaţii ce se odihneau la umbra bolovanilor. Trecea din grup în grup, întrebîndu-i:

— Nu vreţi să cumpăraţi pepeni?

— Eşti nebună? Crezi că avem bani de pepeni?

— Aici! Eu aş mînca unul… dacă e gratis.

Dezamăgită că nu mai avusese noroc, fata se apropie de un tînăr ce stătea rezemat de un bolovan, picior peste picior şi cu braţele în jurul genunchilor.

— Un pepene? întrebă ea, fără prea mari speranţe.

Era slab, cu ochii duşi în orbite şi cu pielea arsă de soare. Tinereţea-i era umbrită de oboseala ce pusese stăpînire pe el. Prietenii apropiaţi l-ar fi recunoscut totuşi pe Hon'iden Matahachi. Numără cîţiva bănuţi soioşi în palmă şi îi întinse fetei.

Cînd se rezemă din nou de blocul de piatră, îşi plecă posomorît capul. Minimul efort îl epuizase. Se lăsă puţin într-o parte şi scuipă în iarbă. Îi lipsea şi bruma de energie pentru a-şi recupera pepenele, care i se rostogolise de pe genunchi. Îl privi trist, fără urmă de putere sau de speranţă în priviri:

— Porcii! bombăni el slab.

Se referea la cei cărora ar fi vrut să le-o plătească: la Okō, cu faţa ei plină de pudră, şi la Takezō, cu sabia lui de lemn. Prima greşeală pe care o făcuse a fost că s-a dus la Sekigahara; a doua, că a căzut în mîinile văduvei iubăreţe. Ajunsese să creadă că dacă n-ar fi fost aceste două evenimente, el ar fi fost acum acasă, la Miyamoto, capul familiei Hon'iden, soţul unei femei frumoase şi invidiat de tot satul.

— Cred că Otsū mă urăşte… Oare ce-o fi făcînd?

În halul în care era, singura lui mîngîiere era gîndul la Otsū. După ce Okō îşi dăduse arama pe faţă, începuse să-i fie iar dor de Otsū. Se gîndea tot mai des la ea din ziua în care îi venise mintea la cap şi reuşise să se smulgă de la ceainăria Yomogi.

În seara în care plecase de acolo, aflase că Miyamoto Musashi, care-şi cîştigase reputaţia în capitală ca om de arme, era vechiul lui prieten, Takezō. Şocul acesta puternic a fost urmat imediat de accese de gelozie.

Cu gîndul la Otsū, se lăsase de băutură şi încerca să se debaraseze de lene şi de proastele lui obiceiuri. La început n-a fost în stare să-şi găsească nimic de lucru. Îşi reproşa că timp de cinci ani nu făcuse decît să lîncezească, lăsîndu-se întreţinut de o femeie mai bătrînă decît el. Avea momente cînd i se părea că era prea tîrziu să se mai schimbe.

„Nu-i prea tîrziu!” îşi spunea tot el. „Am doar douăzeci şi doi de ani. Pot să fac orice dacă încerc!” Oricine putea să aibă

sentimentul frustrării, dar pentru Matahachi lucrul acesta însemna să închidă ochii, să sară peste o prăpastie de cinci ani şi să se angajeze ca zilier la Fushimi.

Aici muncise din greu, trudind neîncetat zi de zi, bătut de soare de vara pînă toamna. Era chiar mîndru că reuşise să se ţină de treabă.

„Le arăt eu lor!” se gîndea el acum, deşi îi era greaţă. “Nu văd de ce nu mi-aş face şi eu un nume. Pot să fac şi eu ce face Takezō! Ba chiar mai mult şi am s-o fac… Şi o să mă răzbun! Nu-mi trebuie decît zece ani.”

Zece ani? Calculă cîţi ani va avea Otsū atunci. Treizeci şi unu! Va rămîne oare singură, îl va aştepta atîta vreme? Puţin probabil. Matahachi n-avea nici cea mai vagă idee despre ultimele evenimente din Mimasaka, n-avea de unde să ştie că visurile lui erau deşarte… Cum să aştepte zece ani! Nu trebuiau să treacă mai mult de cinci sau şase pînă se va acoperi de glorie. Apoi se va putea întoarce în satul lui, să-i ceară scuze lui Otsū şi să o convingă să se mărite cu el.

— E singura soluţie! exclamă el. Cinci ani, maximum şase!

Se uită iar la pepene şi ochii îi sclipiră o fracţiune de secundă.

În clipa aceea, unul dintre colegii săi de muncă, ce stătea rezemat de partea cealaltă a blocului de piatră, se ridică şi îl strigă:

— Hei, Matahachi! Ce tot bombăni acolo? Ia ascultă, eşti cam palid. E stricat pepenele?

Deşi schiţă un zîmbet slab, Matahachi fu cuprins de un nou val de ameţeală. Dădu din cap şi îşi înghiţi saliva.

— N-am nimic, absolut nimic, spuse, sufocîndu-se. Cred că m-a bătut prea mult soarele. Lăsaţi-mă să-mi mai trag sufletul vreo oră.

Muncitorii cei vînjoşi erau uimiţi de lipsa lui de vlagă, dar nu i se adresau cu răutate.

Unul dintre ei întrebă:

— De ce ţi-ai cumpărat pepene dacă nu-l poţi mînca?

— L-am cumpărat pentru voi, răspunse Matahachi. Ca să mă iertaţi că nu-s în stare să-mi fac porţia mea de treabă.

— Grozav! Hei, oameni buni! Pepene! Face Matahachi cinste!

Crăpînd pepenele de colţul unei pietre, se aruncară pe el ca furnicile, savurînd cu poftă miezul roşu şi dulce. Îl dădură gata în

cîteva minute, după care un bărbat sări pe un bloc de piatră şi strigă:

— Înapoi la treabă, toată lumea!

Samuraiul care răspundea de ei ieşi din baracă, cu biciul în mînă, şi mirosul sudorii plutea din nou în aer. Şantierul răsuna de hei-rup-ul cîntat al celor care mutau un bloc de piatră cu ajutorul unor frînghii groase ca nişte braţe.

Acesta avansa greoi, ca un munte mişcător.

O dată cu explozia construcţiilor de castele, proliferaseră şi aceste cîntece ritmate. Deşi cuvintele erau arareori scrise, pînă şi un personaj ca Hachisuka din Awa, care răspundea de construirea castelului din Nagoya, a citat cîteva versuri într-o scrisoare. Alteţa Sa, care nu prea avusese de-a face cu materiale de construcţie la viaţa lui, a prins totul din zbor la o petrecere. În înalta societate, precum şi printre echipele de lucrători, se răspîndiseră compoziţii simple, ca de exemplu:

“Din Awataguchi le-am tras…
Şi-am tîrît piatră după piatră, după piatră
Pentru seniorul nostru Togoro.
Hei-rup! Hei-rup!
Cînd vorbeşte Alteţa sa
Mîinile şi picioarele ne tremură
Îi sîntem credincioşi pînă la moarte.”

Autorul scrisorii comenta:

„Toţi, de la tînăr la bătrîn, cîntă acest cîntec, pentru că face parte din lumea schimbătoare în care trăim”.

Muncitorii de la Fushimi nu erau conştienţi de aceste reverberaţii sociale, dar cîntecele lor reflectau starea de spirit a vremurilor respective. Melodiile populare de pe vremea shōgunatului Ashikaga erau considerate decadente şi nu se mai cîntau decît pe ascuns, dar în anii de prosperitate ai regimului Hideyoshi se auzeau în public cîntece vesele şi optimiste. O dată cu preluarea puterii de către severul Ieyasu, melodiile îşi pierdură din exuberanţă. Pe măsură ce regimul lui Tokugawa devenea tot mai puternic, cîntecele improvizate începură să lase locul celor compuse de muzicanţi aflaţi în serviciul shōgunului.

Matahachi stătea cu capul în mîini. Îi ardea faţa de febră şi hei-rupurile îi bîzîiau în urechi, ca un zumzet de albine. Rămas singur, căzu într-o stare de depresie.

— Şi ce rost are? gemu el. Cinci ani. Şi dacă am să muncesc din greu… la ce-mi foloseşte? Pentru munca de-o zi, abia cîştig cît să-mi potolesc foamea. Dacă nu muncesc o zi, n-am ce mînca.

Simţind pe cineva lîngă el, îşi ridică privirile şi văzu un tînăr. Purta o pălărie mare, împletită grosolan, şi avea pe umăr o legăturică din cele pe care le au *shugyōsha*. Un ornament în formă de evantai cu spiţe metalice, deschis pe jumătate, împodobea partea din faţă a pălăriei. Privea dus pe gînduri la cei care munceau şi cerceta terenul din priviri.

După cîtva timp se aşeză lîngă un bolovan mare şi plat, numai bun pentru a-i servi drept masă de scris. Suflă de pe el nisipul şi furnicile care mărşăluiau nestingherite, îşi propti coatele pe bolovan şi capul în mîini şi continuă să cerceteze din ochi tot ce se petrecea în jurul lui. Deşi soarele-l bătea drept în faţă, rămase nemişcat, aparent insensibil la căldura insuportabilă. Nu-l observase pe Matahachi, care se simţea încă prea rău ca să-i pese dacă era cineva prin preajmă sau nu. Omul nu-i spunea nimic. Stătea cu spatele la noul-venit şi-i venea să vomite.

Nu după multă vreme, samuraiul îşi dădu seama de starea lui.

— Hei, tu! strigă el. Ce ţi s-a întîmplat?

— Din pricina căldurii, răspunse Matahachi.

— Ţi-e cam rău, nu?

— Mi-e puţin mai bine, dar încă sînt ameţit.

— Am să-ţi dau nişte medicamente, spuse samuraiul, deschizînd cutia lăcuită şi răsturnîndu-şi în palmă nişte pilule roşii. Se duse la Matahachi şi îi băgă pastilele în gură.

— Îţi revii numaidecît, spuse el.

— Mulţumesc.

— Mai stai pe-aici?

— Da.

— Atunci fă-mi un serviciu. Anunţă-mă cînd se apropie cineva… aruncă-mi o pietricică sau ceva asemănător.

Se întoarse la bolovanul lui, se aşeză şi îşi scoase din chimonou trusa de scris. Deschise blocul cu foi şi începu să

deseneze. Pe sub borul pălăriei, ochii lui se mişcau încoace şi-ncolo, de la castel la împrejurimile lui, cuprinzînd cu privirea turnul principal, fortificaţiile, munţii de pe fundal, rîul şi pîrîiaşele.

Chiar înainte de bătălia de la Sekigahara, castelul fusese atacat de Armata de Vest şi două dintre terenuri, precum şi şanţul înconjurător, suferiseră avarii serioase. Acum nu numai că restaurau bastionul, dar îl şi consolidau, ca să întreacă fortăreaţa lui Hideyori din Osaka.

Repede şi detaliat, novicele-samurai schiţă priveliştea panoramică a întregului castel, iar pe pagina următoare desenă imaginea lui din spate.

— Oh! Oh! exclamă încet Matahachi.

Din senin, în spatele desenatorului apăruse un supraveghetor al lucrărilor de construcţie. Blindat pe jumătate şi cu sandale din pai în picioare, el stătea acolo tăcut, de parcă aştepta să fie băgat în seamă. Matahachi avea mustrări de conştiinţă că nu-l observase la timp pentru a-l avertiza pe novice. Acum era prea tîrziu.

Învăţăcelul ridică mîna să alunge o muscă de pe gulerul lui transpirat şi îl zări pe intrus. Îl privea uimit şi supraveghetorul îi întoarse o privire supărată. Înainte de a întinde mîna după desen, învăţăcelul îl prinse de încheietura mîinii şi sări în picioare.

— Ce vrei? strigă el.

Supraveghetorul înhăţă blocul de desen şi îl ţinu sus.

— Vreau şi eu să mă uit, se răsti el.

— N-ai nici un drept.

— Îmi fac datoria!

— Să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

— Cum? De ce să nu mă uit?

— Un nătărău ca tine tot nu pricepe nimic.

— Am să-l păstrez.

— O, nu! strigă novicele, încercînd să-i înhaţe blocul.

Traseră amîndoi şi îl rupseră în două.

— Ai grijă ce faci! ţipă supraveghetorul. Dacă nu-mi dai explicaţii, am să te predau superiorilor.

— Din ordinele cui? Eşti ofiţer?

— Da.

— Din ce regiment? Cine-i comandantul tău?

— Nu te priveşte. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că sînt pus să mă uit după suspecţi. Cine ţi-a permis să desenezi?

— Fac un studiu al castelelor şi al caracteristicilor geografice care-mi vor servi mai tîrziu ca materiale de referinţă. Ce-i rău în asta?

— Pe-aici mişună spioni ai inamicului. Toţi vin cu asemenea scuze. N-are importanţă cine eşti. Va trebui să răspunzi la cîteva întrebări. Hai cu mine!

— Mă acuzi?

— Ţine-ţi gura şi haide!

— Ticăloşilor! V-aţi obişnuit să vi se ploconească toţi cînd deschideţi gurile alea spurcate!

— Taci! Să mergem!

— Nici nu mă gîndesc.

Învăţăcelul nu se clintea.

Venele de la frunte începură să-i zvîcnească. Supraveghetorul aruncă jumătatea lui de caiet, îl călcă în picioare şi îşi scoase măciuca. Învăţăcelul-samurai se dădu un pas îndărăt ca să-şi ia o poziţie mai bună.

— Dacă nu vrei să vii de bunăvoie, va trebui să te leg şi să te tîrăsc, spuse supraveghetorul.

Nici nu termină bine, că adversarul şi trecu la fapte. Scoase un urlet puternic, îl apucă pe supraveghetor cu o mînă de gît şi cu una de partea de jos a platoşei şi dădu cu el de un bolovan.

— Tîrîtura naibii! ţipă el, dar supraveghetorul nu mai apucă să audă nimic, deoarece capul i se sfărîmă ca pepenele.

Înspăimîntat, Matahachi îşi acoperi faţa cu mîinile ca s-o protejeze de materia roşiatică ce ţîşnise spre el. Învăţăcelul îşi reveni imediat la calmul dinainte.

Matahachi era îngrozit. Oare omul era obişnuit să ucidă cu atîta brutalitate? Era calmul lui de-acum urmarea firească a accesului de furie? Profund şocat, Matahachi începu să transpire abundent. După cîte observase, omul nu putea avea mai mult de treizeci de ani. Faţa lui osoasă şi arsă de soare era plină de ciupituri de vărsat şi aveai impresia că-i lipseşte bărbia, poate din pricina cicatricei adînci lăsate de o tăietură de sabie.

Novicele-samurai nu se grăbi să o întindă de acolo. Îşi adună foile rupte. Apoi începu să-şi caute liniştit pălăria, care îi zburase cînd îl aruncase pe individ. După ce o găsi, şi-o puse cu grijă pe

cap, ascunzîndu-şi din nou chipul straniu. Porni apoi cu pas vioi, prinzînd treptat viteză, de parcă zbura pe aripile vîntului.

Totul se petrecu atît de repede, încît nici sutele de muncitori din apropiere, nici supraveghetorii nu observară nimic. Muncitorii îşi văzură mai departe de treabă ca nişte albine, iar şefii, cu bice şi bîte în mînă, ţipau la cei asudaţi din pricina efortului.

O singură pereche de ochi văzu totul. Supraveghetorul general al dulgherilor şi tăietorilor de buşteni stătea în vîrful unei schele de unde se vedea toată zona. Bănuind că novicele o va lua la sănătoasa, dădu un ordin şi puse în mişcare un grup de soldaţi care-şi beau ceaiul la baza schelei.

— Ce s-a întîmplat?

— Iar se bat?

Mai auziră şi alţii chemarea la arme, stîrnind imediat un nor de praf galben la intrarea în şantier. Se auzeau strigăte furioase din mijlocul mulţimii ce se adunase acolo.

— E un spion! Un spion din Osaka!

— Nu se-nvaţă minte!

— Omorîţi-l! Omorîţi-l!

Cei care cărau bolovani, pămînt, şi alţii, ţipînd de parcă „spionul” era propriul lor duşman, se repeziră la samuraiul fără bărbie. Acesta sări în spatele căruţei, încercînd să iasă pe poartă, dar îl zări o santinelă care reuşi să-l oprească cu un baston plin de ţinte.

De pe schelă se auzi:

— Nu-l lăsaţi să scape!

Fără urmă de ezitare, mulţimea se aruncă asupra ticălosului, care contraatacă precum o fiară încolţită. Smulgînd bastonul santinelei, o doborî cu propria ei armă. După ce mai dădu gata vreo patru sau cinci oameni în acelaşi mod, îşi scoase sabia şi luă poziţie de atac. Cei care voiau să-l prindă se dădură îndărăt înspăimîntaţi, dar tocmai cînd se pregătea să-şi croiască drum printre cei care-l încercuiseră, fu atacat cu pietre din toate părţile.

Gloata era furioasă şi-şi vărsa mînia pe el, cu atît mai mult cu cît era un *shugyōsha*. Ca majoritatea oamenilor de rînd, aceşti muncitori considerau că samuraii rătăcitori nu erau buni de nimic, că erau neproductivi şi aroganţi.

— Nu vă mai comportaţi ca nişte descreieraţi! le striga samuraiul asediat, încercînd să facă apel la raţiune.

Deşi bătea în retragere, el părea mai preocupat de reproşuri decît de pietrele cu care aceştia aruncau în el. Mulţi dintre martorii scenei fuseseră răniţi fără să aibă vreo vină.

Apoi, într-o clipă, totul se termină. Ţipetele încetară şi muncitorii se întoarseră la locurile lor. După cinci minute, şantierul de construcţii era exact ca mai înainte, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Scînteile provenite de la instrumentele de tăiat, nechezatul cailor pe jumătate zăpăciţi de soare, căldura toridă – totul revenise la normal.

Doi paznici stăteau lîngă făptura prăbuşită, pe care o legaseră strîns cu o funie de cînepă.

— Nouăzeci la sută mort! spuse unul, aşa că-l putem lăsa aici pînă vine şeful. Privi în jur şi-l zări pe Matahachi. Hei, tu! Ai grijă de omul acesta; dacă moare, nu mai contează.

Matahachi auzi cuvintele, dar mintea lui nu recepţiona nici însemnătatea şi nici semnificaţia evenimentului la care tocmai fusese martor. Totul părea un coşmar pe care-l vedea cu ochii, îl auzea cu urechile, dar nu-l pricepea cu creierul.

„Viaţa atîrnă de un fir de aţă”, se gîndi el. „Cu cîteva minute în urmă era absorbit de desenul lui. Acum e pe moarte. Nu era prea bătrîn.”

Îi părea rău de samuraiul fără bărbie, care zăcea cu capul într-o parte, plin de murdărie şi de sînge închegat, desfigurat de furie. Funia cu care-l legaseră fusese prinsă de un bloc mare de piatră. Matahachi se întreba de ce îşi luaseră atîtea măsuri de precauţie cînd omul era la un pas de moarte. Sau poate şi murise. Prin *hakama* sfîşiată i se vedea un picior, cu carnea înroşită străpunsă de tibia albă. Capul îi sîngera şi viespile începuseră să roiască în jurul părului său încîlcit. Furnicile îi invadaseră mîinile şi picioarele.

„Bietul păcătos!” se gîndi Matahachi. „Dacă învăţa atît de mult, probabil că avea şi el o ambiţie în viaţă. De unde o fi… Îi mai trăiesc părinţii?”

Matahachi fu cuprins de o îndoială ciudată: oare chiar deplîngea soarta acestui om sau îl preocupa de fapt nesiguranţa propriului său viitor. Pentru un ambiţios, reflectă el, ar trebui să existe alte căi.

Era vîrsta la care tinerii nutresc speranţe, îşi fac visuri, visează o poziţie mai bună în societate. Vîrsta la care pînă şi unul ca Matahachi putea să viseze să ajungă stăpînul unui castel. Un războinic semitalentat se putea descurca pur şi simplu călătorind din templu în templu, trăind din mila preoţilor. Cu puţin noroc, putea fi luat la un moment dat în slujba unui bogătaş din provincie şi, dacă avea şi mai mult noroc, putea chiar să primească o leafă de la vreun *daimyō*.

Şi totuşi, dintre toţi tinerii care porneau la drum cu mari speranţe, doar unul la o mie reuşea să-şi facă o situaţie, să aibă un venit acceptabil. Restul se mulţumeau doar cu satisfacţia că profesiunea lor este periculoasă.

În timp ce se uita la samuraiul care zăcea în faţa lui, lui Matahachi începu să i se pară totul o prostie. Unde putea să ducă drumul pe care şi-l alesese Musashi? Dorinţa lui Matahachi de a-l egala şi chiar de a-l întrece pe prietenul lui din copilărie nu slăbise cîtuşi de puţin, dar, cînd îl vedea pe războinicul acesta plin de sînge, îşi dădea seama că şi Calea Săbiei era deşartă şi prostească.

Îngrozit, avu impresia că războinicul se mişcă şi firul gîndurilor i se întrerupse. Mîna bărbatului se întinse ca o aripioară de peşte şi se încleştă în pămînt. Încercă să-şi salte puţin trupul, îşi ridică încetişor capul şi se prinse bine de funie.

Lui Matahachi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Omul înainta încet, trăgînd după el şi blocul de piatră, de vreo două sute de kilograme, de care fusese prinsă funia cu care îl legaseră. Un pas, doi paşi… Dădea dovadă de o forţă supraomenească. Nici un musculos din echipajul de cărăuşi n-ar fi fost în stare de aşa ceva, deşi se lăudau că fac cît zece sau douăzeci de bărbaţi. Samuraiul, în pragul morţii, avea o forţă demonică în el ce-i permitea să depăşească puterea unui muritor de rînd.

Muribundul bolborosi ceva. Încerca disperat să vorbească, dar limba i se înnegrise şi i se uscase şi nu putea să articuleze nici un cuvînt. Respira anevoie, şuierat, iar din ochii ce păreau că-i ies din orbite, îl implora pe Matahachi:

— Tl-tle-tle lr-rr-og!

Matahachi îşi dădu seama pînă la urmă că vrea să spună „te rog”. Apoi auzi un sunet cu totul diferit, şi acesta nearticulat. Matahachi îl descifră cu greu: „te implor”. De fapt doar ochii-i vorbeau cu adevărat, în ei se citeau ultimele lacrimi şi

certitudinea morţii. Capul îi căzu înapoi şi respiraţia încetă. În timp ce un alt val de furnici ieşi din iarbă pentru a explora păru-i albit de praf, unele pătrunzîndu-i chiar în nara cu sînge închegat, Matahachi observă că pielea din dreptul gulerului de la chimonou căpăta o nuanţă vineţie.

Oare ce-o fi vrut omul de la el? Pe Matahachi îl obseda gîndul că-şi asumase o răspundere. Samuraiul venise la el cînd i-a fost rău şi avusese amabilitatea să-i ofere medicamente. De ce l-a orbit destinul pe Matahachi cînd ar fi trebuit să-l avertizeze pe om de apropierea supraveghetorului? Aşa trebuia să se întîmple?

Matahachi încercă să desfacă legăturica de pînză de la *obi*-ul mortului. Poate va afla din conţinutul ei cine era omul şi de unde venise. Matahachi presupunea că ultima lui dorinţă o fi fost să se transmită ceva familiei. O desprinse de *obi*, luă şi cutia cu medicamente şi le băgă în chimonoul lui.

Se gîndea dacă să taie şi o şuviţă de păr pentru mama bărbatului, dar în timp ce-i privea chipul înspăimîntător, auzi paşi apropiindu-se. Trăgînd cu ochiul de după blocul de piatră, zări un samurai îndreptîndu-se spre cadavru. Dacă-l prindeau cu lucrurile mortului, dădea de belea. Se ghemui la pămînt şi se îndepărtă tîrîş, la umbra bolovanilor, ca un şoarece de cîmp.

Două ore mai tîrziu ajunse la dugheana cu dulciuri unde locuia. Soţia proprietarului era afară şi se spăla. Auzindu-l că mişună prin casă, ieşi puţin de după uşa laterală şi întrebă:

— Tu eşti, Matahachi?

Mormăi un răspuns, fugi în camera lui şi îşi scoase din scrin un chimonou şi propria lui sabie; îşi prinse în jurul frunţii un prosop făcut sul şi se pregătea să-şi încalţe saboţii.

— Nu e-ntuneric? strigă femeia.

— Nu, se vede bine.

— Îţi aduc un opaiţ.

— N-am nevoie. Plec.

— Nu te speli?

— Nu. Mai tîrziu.

Ieşi în fugă, îndepărtîndu-se repede de căsuţa sărăcăcioasă. Cîteva minute mai tîrziu privi în urmă şi văzu un grup de samurai, fără îndoială de la castel, venind dinspre cîmp. Pătrunseră în dugheana cu dulciuri pe la ambele intrări.

„Ce repede au prins de veste!” se gîndi el. „Da’ n-am furat nimic. Le-am luat doar în custodie. Trebuia. El m-a rugat.”

Considera că atîta vreme cît recunoştea că lucrurile nu sînt ale lui, nu comitea nici un păcat. În acelaşi timp, însă, îşi dădea foarte bine seama că nu mai avea ce căuta la şantier.

Tufişurile îi ajungeau pînă la umeri şi pîcla serii plutea deasupra lor. Nu-l putea vedea nimeni de la depărtare aşa că nu i-ar fi fost greu să o întindă. Nu ştia încotro, cu atît mai mult cu cît simţea că o direcţie i-ar fi norocoasă, pe cînd cealaltă, nu.

Osaka? Kyoto? Nagoya? Edo? Nu avea prieteni nicăieri; mai bine ar da cu zarul. La zaruri, totul era o chestiune de noroc. Să se lase purtat de vînt.

I se părea că cu cît merge mai mult, cu atît se afundă în tufişuri. Insectele bîzîiau în jurul lui şi-şi simţea hainele umede de la ceaţa care se lăsa tot mai deasă. Poalele chimonoului i se încolăciseră în jurul picioarelor. De mîneci i se agăţaseră seminţe. Îl mînca un picior. Răul de la prînz îi trecuse şi acum îi era îngrozitor de foame. După ce se simţi în siguranţă, departe de urmăritori, mersul deveni un chin.

Puse stăpînire pe el o dorinţă copleşitoare de a găsi un loc unde să se întindă şi să se odihnească, să capete puteri pentru a traversa cîmpul. Mai încolo se zărea acoperişul unei case. Apropiindu-se, observă că atît gardul, cît şi poarta erau strîmbe, distruse probabil de o furtună recentă. Şi acoperişul trebuia reparat. Casa aparţinuse cîndva unei familii bogate, cel puţin aşa părea. Îşi imagina o frumoasă doamnă de curte, aşezată într-o caleaşcă cu draperii elegante, apropiindu-se maiestuos de casă.

Trecînd de poarta casei ce părea părăsită, constată că şi clădirea principală, şi cea auxiliară erau aproape îngropate în buruieni. Scena îi amintea de un pasaj dintr-o poezie de Saigyō, pe care o învăţase în copilărie:

“Am auzit că o cunoştinţă de-a mea locuieşte la Fushimi şi m-am dus să-i fac o vizită, dar buruienile din grădină crescuseră prea înalte! Nu se vedea nici măcar cărarea, în timp ce gîzele cîntau, eu am compus următoarea poezie:

Croindu-mi drum printre buruieni,
Îmi ascund tristeţile

În faldurile mînecii.
În grădina încărcată de rouă
Pînă şi insectele modeste plîng.”

Pe Matahachi îl trecu un fior pe cînd se ghemuia lîngă casă, şoptind cuvintele pe care credea că le-a uitat de mult.

Chiar cînd ajunse la concluzia că nu-i nimeni în casă, o lumină roşie apăru de undeva dinăuntru. Imediat după aceea răsună sunetul plin de jale al unui *shakuhachi*, un flaut din bambus la care cîntau călugării-cerşetori pe străzi. Privi înăuntru şi constată că avusese dreptate. Individul stătea lîngă vatră. Focul pe care tocmai îl aprinsese prindea culoare, iar umbra lui se desluşea, vag, pe perete. Cînta o melodie sfîşietoare, un bocet despre toamna însingurată şi melancolică. Cînta numai pentru el, simplu, fără înflorituri, lăsîndu-i lui Matahachi impresia că nu era prea mîndru de talentul său.

După ce termină de cîntat, preotul oftă adînc şi începu să se tînguie:

— Se spune că un bărbat la patruzeci de ani nu se mai lasă pradă iluziilor. Dar uită-te la mine! Am patruzeci şi şapte şi am distrus reputaţia familiei mele. Patruzeci şi şapte! Şi totuşi, m-am lăsat amăgit, am pierdut totul, venituri, poziţie, reputaţie. Şi nu numai atît, dar mi-am lăsat şi unicul fiu să se descurce singur în lumea asta blestemată… Pentru ce? Am fost orb? E îngrozitor! N-aş mai putea da niciodată ochii cu soţia mea moartă şi nici cu băiatul, oriunde ar fi el. Ha! Cînd se spune că eşti înţelept la patruzeci de ani, trebuie că-i vorba de oameni mari, nu de netoţi ca mine. În loc să mă fi crezut înţelept la vîrsta mea, mai bine aş fi fost mai atent. E o nebunie să nu fii, mai ales cînd e vorba de femei.

Aşezînd *shakuhachi*-ul în picioare în faţa lui şi rezemîndu-se cu amîndouă mîinile de muştiuc, continuă:

— N-o să mă ierte nimeni pentru povestea cu Otsū. E prea tîrziu, prea tîrziu.

Matahachi se strecură în camera alăturată. Asculta, dar ceea ce vedea îl îngrozea. Preotul avea obrajii supţi, umerii îi dădeau aerul unui cîine vagabond, iar părul îi era complet lipsit de strălucire. Matahachi se ghemui într-un colţ fără să facă nici un zgomot. Omul arăta ca o nălucă în lumina opaiţului ce pîlpîia.

— Oh, ce mă fac? se văicărea preotul, ridicîndu-şi privirile spre tavan. Era îmbrăcat într-un chimonou simplu, dar murdar. Mai purta o sutană neagră ce-l arăta a fi discipol al lui P'u-hua, maestrul filozofiei chinezeşti zen. Rogojina din trestie, pe care şedea şi pe care o lua cu el peste tot, era probabil singura lui avere: patul lui, perdeaua lui şi, pe vreme rea, singurul lui acoperiş.

— Vorbele nu mă ajută să recuperez ce-am pierdut, spuse el. De ce n-am fost mai atent! Aveam impresia că înţeleg viaţa. N-am înţeles nimic! Mi s-a urcat situaţia bună la cap! M-am purtat ca un neruşinat cu o femeie. Nici nu-i de mirare că zeii m-au părăsit. Ce poate fi mai umilitor?

Preotul coborî capul de parcă-şi cerea scuze faţă de cineva şi apoi îl lăsă şi mai jos:

— Nu-mi pasă de mine. Viaţa pe care o duc acum mă mulţumeşte în mare măsură. Normal ar fi să mă pocăiesc şi să supravieţuiesc fără nici un ajutor.

Dar ce mă fac cu Jōtarō? El va suferi mai mult decît mine din pricina comportamentului meu. Dacă aş mai fi în serviciile seniorului Ikeda, el ar fi singurul fiu de samurai cu un venit de cinci mii de baniţe, dar, din cauza prostiei mele, el e un nimeni. Mai rău e că, într-o bună zi, cînd va creşte mare, va afla adevărul.

Mai zăbovi o vreme cu faţa în mîini, apoi se ridică brusc.

— Trebuie să termin odată cu văicăreala. Ce-mi tot plîng de milă! A răsărit luna, aşa că am să ies să mă plimb pe cîmp să mai scap de tot ce m-apasă pe suflet.

Preotul îşi luă *shakuhachi*-ul şi ieşi din casă, tîrşindu-şi picioarele. Matahachi avu impresia că zăreşte şi o urmă de mustaţă sfioasă sub nasul ofilit.

„Ce fiinţă ciudată!" se gîndi el. „De fapt încă nu este bătrîn, dar este atît de nesigur pe picioare." Suspectîndu-l că n-ar fi în toate minţile, simţi o oarecare milă faţă de el.

Aţîţate de adierea vîntului de seară, flăcările de la surcelele rupte începură să ardă duşumeaua. Matahachi intră în camera goală şi găsi un ulcior cu apă. Stinse focul, gîndindu-se la neglijenţa preotului.

Nu prea are importanţă dacă arde pînă la temelii o casă veche şi părăsită, dar ce s-ar întîmpla dacă ar fi vorba de un

templu vechi din perioada Asuka sau Kamakura? Matahachi era indignat.

„Din cauza unuia ca el s-au distrus templele din Nara şi de pe muntele Kōya”, se gîndi el. „Preoţii aceştia vagabonzi şi nebuni n-au avere, n-au familie. Nici prin cap nu le trece cît e de periculos un foc. Sînt în stare să aprindă unul chiar în naosul unei mănăstiri vechi, lîngă picturile murale, numai să-şi încălzească propriile carcase, care oricum nu folosesc nimănui. Ia uite ceva interesant”, murmură el, întorcîndu-şi privirile spre alcov. Atenţia nu îi fusese atrasă nici de aerul plăcut al încăperii, nici de preţioasa vază ciobită, ci de un vas din metal înnegrit alături de care se afla un borcan de saké ciobit la gură. În vas era nişte fiertură din orez şi cînd scutură borcanul, se auzi un clipocit plăcut. Zîmbi fericit, recunoscător destinului şi, fiindu-i o foame de lup, uită că nu-i aparţinea.

Din cîteva înghiţituri bune bău pe loc tot saké-ul, goli vasul cu orez şi se felicită că şi-a umplut stomacul.

Moţăia lîngă vatră, dar era perfect conştient de bîzîitul insectelor ce venea dinspre cîmpul întunecat; şi nu numai dinspre cîmp, dar şi dinspre pereţi, tavan şi rogojinile putrezite.

Înainte de a adormi, îşi aminti de legăturica pe care o luase de la samuraiul muribund. Se ridică şi o desfăcu. Materialul era o bucată murdară de ţesătură, vopsită în roşu închis, cu vopsea naturală din lemn de sapan. Înăuntru găsi nişte lenjerie decolorată, împreună cu alte articole pe care le poartă un călător la el. Mai dădu peste un obiect de mărimea şi forma unei scrisori, înfăşurat cu multă grijă în pergament. Găsi şi o pungă cu bani, care căzu pe jos cu un clinchet sonor. Făcută din piele vopsită în roşu, ea conţinea destule monede de aur şi argint ca să-l facă pe Matahachi să tremure de spaimă.

„Nu-s banii mei, sînt ai altcuiva”, îşi spuse el. Desfăcu apoi pergamentul care învelea obiectul cel lung şi dădu peste un sul înfăşurat pe un rulou din lemn de gutui chinezesc, ce avea la capăt o bucată de brocart cu fire aurii. Îşi dădu seama imediat că aici se ascundea un secret.

Puse sulul în faţa lui şi îl derulă încet. Pe el scria:

CERTIFICAT

Declar sub jurămînt că i-am transmis lui Sasaki Kojirō următoarele şapte metode secrete ale Stilului Chūjō de mînuire a sabiei:

Public – stilul fulger, stilul rotire, stilul rotunjire, stilul barcă-plutitoare;
Secret – Diamant, Elevaţie, Infinit

Eliberat în satul Jōkyōji din Usaka Demesne, provincia Echizen în ziua de... luna...

Kanemaki Jisai,
discipol al lui Toda Seigen

Pe o bucată de hîrtie adăugată, pare-se, mai tîrziu, era scrisă o poezie:

„Luna străluceşte
Peste apele absente
Ale unei fîntîni nesăpate
Dă naştere unui om
Fără umbră sau formă.”

Matahachi înţelese că ţinea în mînă o diplomă conferită unui discipol care învăţase tot ce era de-nvăţat de la maestru, dar numele de Kanemaki Jisai nu-i spunea nimic. Ar fi recunoscut numele lui Itō Yagorō, care dăduse naştere, sub numele de Ittōsai, unui renumit şi mult admirat stil de mînuire a sabiei. Dar nu ştia că Jisai a fost profesorul lui Itō. Habar n-avea că Jisai fusese un samurai cu caracter minunat, care stăpînise adevăratul stil al lui Toda Seigen şi se retrăsese într-un sat îndepărtat pentru a-şi petrece bătrîneţile neştiut de nimeni, transmiţînd metoda Seigen numai cîtorva dintre studenţii săi, aleşi cu grijă.

Ochii lui Matahachi reveniră la primul nume.

„Sasaki Kojirō este probabil samuraiul ucis astăzi la Fushimi”, se gîndi el. „Pesemne a fost un om de arme foarte priceput dacă i s-a dat certificat pentru Stilul Chūjō, ce-o mai fi şi ăsta. Ce ruşine că a trebuit să moară! Acum sînt sigur. Exact cum am bănuit. El voia ca eu să transmit aceasta cuiva, probabil cuiva de pe meleagurile lui natale.”

Matahachi îi adresă lui Buddha o scurtă rugăciune pentru Sasaki Kojirō şi apoi făcu legămînt să-şi ducă cumva misiunea la bun sfîrşit.

Ca să nu-i fie frig, aprinse din nou focul, se aşeză lîngă vatră şi adormi pe loc.

Din depărtare se auzea sunetul *shakuhachi*-ului. Melodia tristă, care părea să caute pe cineva, răsuna la nesfîrşit, ca un val sfîşietor ce plana deasupra cîmpiei.

Întrunire la Osaka

O pîclă deasă învăluia cîmpia şi aerul rece al dimineţii anunţa sosirea negreşită a toamnei. Veveriţele ţopăiau de colo-colo şi urme proaspete de vulpe traversau duşumeaua bucătăriei care n-avea uşă.

Preotul-cerşetor se întorsese împleticindu-se înainte de răsăritul soarelui, dar căzuse răpus de oboseală pe pardoseala cămării, cu *shakuhachi*-ul în mînă. Chimonoul murdar şi sutana erau ude de rouă şi pătate de la iarbă, cum se plimbase în noapte ca un suflet rătăcit. Cînd deschise ochii şi se ridică, nasul i se strîmbă, nările şi ochii se deschiseră mari şi strănută puternic. Nici nu se deranjă să-şi şteargă mucii care i se prelingeau pe mustaţa răsucită.

Abia după cîteva minute îşi aminti că îi mai rămăsese nişte saké din noaptea precedentă. Porni mormăind de-a lungul culoarului ce ducea la încăperea cu vatră din spatele casei. La lumina zilei i se părea că-s mai multe camere decît fuseseră noaptea, dar reuşi să-şi croiască drum fără dificultate. Spre mirarea lui, borcanul cu saké nu mai era unde-l lăsase el.

În schimb văzu lîngă foc un străin care dormea buştean, cu capul rezemat de braţ şi cu saliva prelingîndu-i-se din gură. Înţelese imediat ce se întîmplase cu saké-ul.

Dar, bineînţeles, nu lipsea numai saké-ul. Constată că nu-i mai rămăsese pentru micul dejun nici o boabă de orez. Preotul se înroşi de furie; la saké putea renunţa, dar orezul era o chestiune de viaţă şi de moarte. Îi trase un picior zdravăn celui care dormea şi ţipă la el, dar Matahachi îşi trase braţul de sub cap şi se ridică alene.

— Tu… tu…! strigă preotul scuipîndu-l şi arzîndu-i încă una.

— Ce ai? se răţoi Matahachi la el. Se aprinse tot la faţă şi sări în picioare. De ce mă loveşti în halul ăsta?

— Asta nu-nseamnă nimic! Cine ţi-a dat voie să intri aici să-mi furi saké-ul şi orezul?

— A, erau ale tale?

— Bineînţeles.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Şi eu cu ce m-aleg?

— Îmi cer scuze.

— Va trebui să faci mai mult decît atîta.

— Adică ce?

— Să mi le dai înapoi!

— Cum? Doar sînt deja în burta mea, m-au ţinut în viaţă azi-noapte. Cum să ţi le înapoiez?

— Şi eu trebuie să trăiesc, nu? Tot ce capăt cîntînd pe la porţile oamenilor sînt cîteva boabe de orez şi puţin saké. Imbecilule! Crezi c-o să tac din gură şi o să te las să-mi furi mîncarea? O vreau înapoi! Dă-mi-o înapoi!

Solicitarea lipsită de orice urmă de raţiune era făcută pe un ton autoritar şi vocea-i răsuna în urechile lui Matahachi ca aceea a unui diavol flămînd, sosit direct din iad.

— Nu fi zgîrcit, îl ironiză Matahachi. De ce te superi atît pentru un dram de orez şi mai puţin de jumătate de borcănel de saké de calitatea a treia.

— Măgarule! N-ai decît să te strîmbi la rămăşiţele de orez, dar pentru mine înseamnă mîncarea pe o zi – viaţa pe o zi! Preotul răsufla greu şi îl apucă pe Matahachi de încheietura mîinii. Nu scapi tu aşa uşor!

— Nu fi prost! se împotrivi Matahachi. Eliberîndu-şi braţul şi apucîndu-l pe bătrîn de cele cîteva fire de păr, încercă să-l trîntească pe jos. Spre surprinderea lui, trupul ca de mîţă înfometată nici nu se clinti. Îl apucă pe Matahachi de gît şi nu-i dădea drumul nici mort.

— Ticălosule! se răsti la el Matahachi, încercînd să evalueze forţa adversarului.

Prea tîrziu. Proptindu-se bine pe picioare, preotul îl azvîrli pe Matahachi cît colo, împingîndu-l doar puţin. A fost o mişcare calculată şi Matahachi nu se mai opri decît în peretele opus al camerei alăturate. Pentru că stîlpii de susţinere şi scîndurile erau putrede, o bună parte din zid se prăbuşi, umplîndu-l de mizerie. Matahachi scuipă, sări în picioare, îşi scoase sabia şi se repezi la bătrîn.

Acesta încercă să pareze atacul cu *shakuhachi*-ul, dar respira deja foarte greu.

— Îţi arăt eu ţie! strigă Matahachi, atacîndu-l. Nu-l nimeri, dar îşi continuă atacul nelăsîndu-i preotului nici răgaz să respire.

Chipul bătrînului părea fantomatic. Se mai dădea el îndărăt cînd şi cînd, dar n-avea forţă; lăsa impresia că e pe punctul de a se prăbuşi. De fiecare dată cînd sărea în lături, scotea un sunet plîngăreţ, ca scîncetul unui muribund, însă pentru că se mişca întruna, Matahachi nu-l putea lovi cu sabia.

Pînă la urmă, Matahachi pierdu din propria lui vină. Cînd preotul sări în grădină, Matahachi se luă după el fără să se uite pe unde calcă şi în momentul în care pusese piciorul pe scîndurile putrede din verandă, acestea cedară sub greutatea lui. Ateriză pe spate, cu un picior spînzurat într-o gaură.

Preotul sări la atac. Apucîndu-l pe Matahachi de chimonou, începu să-l lovească în cap, la tîmple, pe tot corpul – pe unde se nimerea să ajungă *shakuhachi*-ul lui – bombănind la fiecare lovitură. Matahachi nu putea face nici o mişcare din pricina piciorului prins între scînduri. Avea impresia că o să i se umfle capul ca un butoi din pricina loviturilor, dar norocul ţinu cu el. Începură să-i cadă din chimonou monede de aur şi argint. Fiecare nouă lovitură era însoţită de clinchetul monedelor ce cădeau pe jos.

— Ce se-ntîmplă? întrebă preotul, respirînd greu, şi dădu drumul victimei.

Matahachi îşi eliberă repede piciorul şi se ridică, dar bătrînul îşi vărsase deja furia pe el. Durerea din mînă şi respiraţia anevoioasă nu îl împiedicară să rămînă cu ochii aţintiţi la bani.

Cu mîinile pe capul ce-i plesnea de durere, Matahachi strigă:

— Vezi, bătrîn prost ce eşti? La ce ţi-a folosit să te agiţi atîta pentru o mînă de orez şi cîteva picături de saké? Am bani şi de aruncat! Ia-i dacă vrei! În schimb, iei înapoi bătaia pe care mi-ai dat-o. Hai, scoate capul cel prost şi-ţi plătesc cu dobîndă orezul şi băutura!

În loc să răspundă insultelor, preotul îşi apropie faţa de duşumea şi începu să plîngă. Lui Matahachi îi mai trecuse mînia, dar spuse cu răutate:

— Ia uită-te la tine! Cum vezi bani, cum te dai la o parte.

— Ce ruşine mi-e! scînci preotul. De ce sînt atît de prost? Ca şi forţa cu care tocmai luptase, reproşurile pe care şi le făcea erau mai violente decît ale unui om obişnuit. Ce măgar sînt! continuă el. Nu mi-au intrat încă minţile în cap? Nici măcar la

vîrsta mea? Nici după ce am devenit un paria de cea mai joasă speţă?

Se întoarse spre stîlpul din spatele lui şi începu să se dea cu capul de el, văicărindu-se neîncetat.

— De ce cînt la *shakuhachi*? Nu pentru a da afară, prin cele cinci orificii, ifosele, prostia, poftele trupeşti, egoismul şi patimile mele? Cum de mi-am permis să mă arunc într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru un pic de mîncare şi cîteva picături de băutură? Şi cu un bărbat tînăr care ar putea să-mi fie fiu!

Matahachi nu mai văzuse pe nimeni în halul acesta. Bătrînul plîngea ce plîngea şi-apoi iar se dădea cu capul de stîlp. Aveai impresia că are de gînd să-şi crape fruntea în două. Mult mai multe au fost loviturile pe care şi le-a dat lui însuşi decît cele cu care îl asaltase pe Matahachi. Începu să-i curgă sînge din sprînceană.

Matahachi se simţi obligat să-l împiedice să se mai tortureze singur.

— Ia ascultă! spuse el. Termină o dată! Cred că nu ştii ce faci!

— Lasă-mă în pace! îl rugă preotul.

— Dar ce s-a întîmplat cu tine?

— Nimic.

— Ai tu ceva. Eşti bolnav?

— Nu.

— Atunci?

— Sînt dezgustat de mine însumi. Aş vrea să-mi bat trupul acesta tîmpit pînă-l omor şi să-l las pradă ciorilor, dar nu vreau să mor ca un prost. Aş vrea să fiu puternic şi integru. Mă înfurie faptul că nu mă pot stăpîni. Cred că şi asta e o boală, nu?

Pentru că îi părea rău de el, Matahachi luă de pe jos nişte bani şi încercă să-i pună în palmă.

— A fost şi vina mea, spuse el, scuzîndu-se. Îţi dau banii aceştia şi poate ai să mă ierţi.

— Nu-i vreau! strigă preotul, trăgîndu-şi repede mîna. N-am nevoie de bani. Crede-mă, n-am nevoie!

Deşi înainte explodase pentru puţină fiertură de orez, acum se uita la bani cu scîrbă. Dînd din cap cu hotărîre, se trăgea înapoi, tîrîndu-se pe genunchi.

— Eşti cam ciudat, spuse Matahachi.

— Nu chiar.

— Oricum, te comporţi straniu.

— Nu te mai îngrijora din pricina asta.

— Am impresia că vii din vest. După accentul tău.

— Aşa-i. M-am născut la Himeji.

— Zău? Şi eu sînt din zonă, din Mimasaka.

— Mimasaka? repetă preotul, fixîndu-l pe Matahachi cu privirea. Şi de unde anume din Mimasaka?

— Din satul Yoshino. Cătunul Miyamoto, mai exact.

Bătrînul părea mai relaxat. Aşezîndu-se pe verandă, vorbea liniştit.

— Miyamoto? Numele acesta îmi aminteşte de ceva. Cîndva am păzit temniţa din Hinagura. Cunosc zona destul de bine.

— Deci ai fost samurai pe feuda de la Himeji?

— Da. Bănuiesc că nu se mai vede, dar a fost ceva de capul meu ca luptător. Mă cheamă Aoki Tan…

Se întrerupse şi apoi reluă brusc:

— Nu-i adevărat. Am inventat totul. Uită ce ţi-am spus.

Se ridică şi zise:

— Plec în oraş să cînt la *shakuhachi* ca să mai fac rost de nişte orez. Spunînd acestea, se răsuci pe călcîie şi o porni peste cîmp cu paşi repezi.

După plecarea lui, Matahachi se întrebă dacă procedase bine oferindu-i bani din punga samuraiului mort. Îşi rezolvă însă repede dilema, spunîndu-şi că nu făcuse nici un rău împrumutîndu-i bătrînului preot nişte bani, de vreme ce nu-i dăduse prea mulţi.

„Dacă duc lucrurile acestea la casa mortului, îmi trebuie bani de cheltuială”, se gîndi el, „şi n-am încotro, trebuie să mai umblu la pungă.” Raţionamentul era atît de liniştitor, încît, din ziua aceea, începu să folosească banii, puţin cîte puţin.

Mai rămînea problema certificatului completat pe numele de Sasaki Kojirō. Se pare că omul era *rōnin*, dar putea fi foarte bine în slujba vreunui *daimyō*. Matahachi nu reuşi să-şi dea seama de unde era bărbatul, aşa că habar n-avea unde să ducă certificatul. Singura lui speranţă era să dea de maestrul Kanemaki Jisai, care ştia cu siguranţă totul despre Sasaki.

În drumul său de la Fushimi spre Osaka, Matahachi întrebă la fiecare ceainărie, crîşmă şi han dacă-l cunoşteau pe Jisai. Toate răspunsurile au fost negative; nici măcar informaţia

suplimentară pe care le-a furnizat-o şi anume că Jisai era discipol recunoscut al lui Toda Seigen n-a fost de nici un folos. În cele din urmă, Matahachi cunoscu pe drum un samurai care îi dădu o licărire de speranţă.

— Am auzit de Jisai, dar dacă mai trăieşte, trebuie să fie foarte bătrîn. Cineva spunea că a luat-o spre est şi s-a retras într-un sat din Kōzuke sau pe undeva pe-acolo. Dacă vrei să afli mai multe, du-te la Castelul Osaka şi vorbeşte cu Tomita Mondonoshō.

Se pare că Mondonoshō era profesorul de arte marţiale al lui Hideyori şi cel care îi furnizase informaţiile lui Matahachi era aproape sigur că făcea parte din aceeaşi familie cu Seigen.

Deşi dezamăgit de datele imprecise pe care le obţinuse, Matahachi se hotărî să-şi continue căutarea. Cînd ajunse la Osaka, îşi închirie o cameră la un han ieftin de pe una din străzile cele mai aglomerate şi, după ce se instală, îl întrebă pe hangiu dacă cunoştea la Castelul Osaka un bărbat pe nume Tomita Mondonoshō.

— Da, am mai auzit de numele ăsta, răspunse hangiul. Am impresia că este nepotul lui Toda Seigen. Nu este chiar profesorul personal al seniorului Hideyori, dar într-adevăr îi învaţă pe samuraii de la castel arta mînuirii sabiei. Sau cel puţin asta făcea. Am impresia însă că s-a întors la Echizen cu cîţiva ani în urmă. Da, aşa e. Aţi putea să mergeţi la Echizen să-l căutaţi, dar nu sînt sigur că mai e acolo. Dar în loc să faceţi o călătorie atît de lungă şi fără un rezultat sigur, n-ar fi mai simplu să-l căutaţi pe Itō Ittōsai? Sînt aproape sigur că a studiat Stilul Chujo cu Jisai înainte de a-şi crea propriul său stil.

Sugestia hangiului părea foarte bună, dar cînd Matahachi începu să-l caute pe Ittōsai, se trezi iar pe cărări întunecate.

După cîte a aflat, omul trăise pînă nu de mult într-o căsuţă în Shirakawa, chiar la est de Kyoto, dar plecase de acolo şi nu mai fusese văzut nici la Kyoto, nici la Osaka.

Nu după multă vreme, lui Matahachi îi mai scăzu entuziasmul şi era gata să lase totul baltă. Freamătul şi agitaţia oraşului îi stîrniră din nou sufletul tînăr. Într-un asemenea oraş, de ce să-şi piardă el timpul căutînd familia unui mort? Erau o mulţime de lucruri de făcut acolo. Tinerii ca el aveau căutare. La castelul Fushimi autorităţile erau dispuse să pună în aplicare politica guvernului Tokugawa. Aici, totuşi, generalii care conduceau

Castelul Osaka căutau *rōnin*-i pentru a alcătui o armată. Nu chiar pe faţă, dar suficient de evident ca să ştie toată lumea. Cert era că *rōnin*-ii se bucurau aici de o primire mai bună şi duceau o viaţă mai uşoară decît în orice alt castel din ţară.

Circulau tot felul de zvonuri printre orăşeni. Se spunea, de exemplu, că Hideyori aloca fonduri pentru seniorii care îşi abandonaseră domeniile, cum ar fi Gotō Matabei, Sanada Yukimura, Akashi Kamon şi chiar şi periculosul Chōsokabe Morichika, care trăia acum într-o casă închiriată la periferia oraşului.

În ciuda faptului că era tînăr, Chōsokabe s-a ras în cap ca un preot budist şi şi-a schimbat numele în Ichimusai – „Omul Unui Singur Vis". Prin aceasta el declara că nu-l mai privesc problemele acestei lumi efemere şi, aparent, îşi petrecea timpul distrîndu-se. Se ştia însă că avea în serviciul lui şapte sau opt sute de *rōnin*-i, toţi convinşi că atunci cînd va veni momentul, el se va ridica la arme şi va reabilita onoarea binefăcătorului său, Hideyoshi. Lumea spunea că îşi duce existenţa şi-i plăteşte pe *rōnin*-i din punga personală a lui Hideyori.

Matahachi hoinări prin Osaka timp de vreo două luni, ferm convins că acesta e locul ce i se potriveşte. Aici se va agăţa el de paiul care-i va deschide drumul spre succes. Pentru prima oară după ani de zile se simţea din nou la fel de curajos şi neînfricat ca atunci cînd plecase la război. Era din nou sănătos şi vioi, nu-l deranja deloc că punga samuraiului mort se golea treptat, fiind convins că roata norocului s-a întors şi pentru el. Fiecare zi însemna bucurie şi plăcere. Era sigur că se va împiedica de un bolovan şi se va ridica de jos acoperit de bani. Norocul va da peste el.

Haine noi! De astea avea el nevoie. Aşa că îşi cumpără îmbrăcăminte complet nouă, alegînd cu grijă materialul ca să se potrivească pentru iarna care bătea la uşă. Considerînd că e prea scump să trăiască la han, îşi închirie o cameră la un şelar, în preajma şanţului Junkei, care împrejmuia castelul, şi începu să mănînce în oraş. Se ducea pe unde avea chef, venea acasă cînd voia şi stătea în oraş toată noaptea, dacă tinereţea-l îmboldea. Şi în timp ce se lăfăia în această fericită existenţă de zi cu zi, nu încetă o clipă să caute un prieten, o cunoştinţă care să-i înlesnească dobîndirea unei poziţii bine plătite în slujba marelui *daimyō*.

Matahachi ar fi trebuit să dea dovadă de cumpătare pentru ca să-i ajungă banii, dar simţea că se comportă mai bine ca oricînd. Prinse curaj aflînd de tot felul de samurai care pînă nu de mult căraseră gunoiul de pe şantierul de construcţii, iar acum călăreau semeţ prin oraş, cu douăzeci de vasali după ei şi cu cai de rezervă.

Alteori era abătut.

„Lumea e ca un zid din piatră”, se gîndea el. „Şi-a pus bolovanii atît de aproape unul de altul, încît nu există nici o fisură prin care să poţi pătrunde.” Starea proastă nu-l ţinea însă prea mult. „Ce tot vorbesc? Aşa pare pînă cînd nu ţi se iveşte şansa cea mare. E greu de pătruns, dar găsesc eu o breşă…”

Cînd l-a întrebat pe şelar dacă nu ştie vreun post, acesta i-a răspuns optimist:

— Eşti tînăr şi puternic. Dacă te duci la castel, îţi vor găsi cu siguranţă ceva.

Dar o muncă potrivită nu era chiar aşa de uşor de găsit. Ultima lună a anului îl găsi pe Matahachi tot neangajat, cu punga pe jumătate goală.

Sub soarele iernii, mulţimea ce se vînzolea prin oraş, în această lună extrem de aglomerată, părea surprinzător de calmă. În centrul oraşului se aflau porţiuni goale, unde iarba se albise de bruma dimineţii. Spre prînz, noroiul lua locul îngheţului şi senzaţia de anotimp rece se estompa datorită clopoţeilor şi tobelor negustorilor care-şi anunţau marfa. Şapte sau opt tarabe, înconjurate de rogojini ponosite, pentru a-i împiedica pe trecători să vadă ce conţin înăuntru, le făceau însă cu ochiul prin steguleţele de hîrtie şi lăncile decorate cu pene, afişate la vedere pentru a-i atrage. Vînzătorii încercau să-i ademenească pe trecători în dughenele lor şubrede.

În aer plutea un miros de sos din soia de calitate inferioară. Bărbaţi cu păr pe picioare şi cu gurile pline nechezau ca nişte cai, iar în amurg, femei în chimonouri cu mîneci lungi făceau ochi dulci trecătorilor, mestecînd şi ele tot felul de bunătăţi.

Într-o seară, s-a încins o bătaie între clienţii unui negustor ce îşi improvizase o dugheană cu saké la marginea străzii. Înainte de a-şi da seama cine a învins, bătăuşii şi-au pus coada pe spinare şi duşi au fost, lăsînd în urma lor o dîră de sînge.

— Vă mulţumesc, îi spuse lui Matahachi vînzătorul de saké.

Simpla lui prezenţă îi determinase pe indivizi să-şi ia tălpăşiţa.

— Dacă n-aţi fi fost aici, mi-ar fi spart toate vasele. Omul făcu cîteva plecăciuni adînci, apoi îl mai servi cu o cană de saké, asigurîndu-l că l-a încălzit tocmai cît trebuia. Drept mulţumire, îi oferi şi cîteva gustări.

Matahachi era încîntat de el însuşi. Se încăieraseră doi muncitori, dar cînd se încruntase la ei, ameninţîndu-i că-i omoară dacă sparg ceva, o întinseseră.

— Cam multă lume pe aici, spuse el, amabil.

— E sfîrşit de an. Stau o vreme şi apoi pleacă, dar vin alţii.

— Bine că ţine vremea cu noi.

Matahachi se înroşise de la băutură. În timp ce ridica ceşcuţa, îşi aminti că înainte de a se angaja la Fushimi promisese să nu mai bea şi acum se întreba de ce se apucase din nou.

„Ei, şi ce dacă? se gîndi. Dacă nici să bei nu poţi, măcar din cînd în cînd…”

— Mai adu-mi unul, bătrîne! rosti el cu voce tare.

Cel care stătea pe scăunelul de lîngă Matahachi era de asemenea un *rōnin*. Săbiile lui, şi cea lungă, şi cea scurtă, erau impresionante; orăşenii erau tentaţi să-l ocolească, deşi nu purta mantie peste chimonoul murdar la gît.

— Hei, mai adu-mi şi mie unul, dar repede! strigă el.

Se aşeză picior peste picior şi îl măsură pe Matahachi din picioare pînă-n cap. Cînd privirile îi ajunseră la faţă, spuse:

— Bună!

— Bună! răspunse Matahachi. Ia o gură de la mine pînă ce-l încălzeşte pe-al tău.

— Mulţumesc, spuse omul, întinzîndu-i ceşcuţa. Este îngrozitor să fii băutor, nu-i aşa? Te-am văzut stînd aici şi m-a atras aroma care plutea în aer… cred că de mînecă m-a tras. Sorbi totul dintr-o înghiţitură.

Lui Matahachi îi plăcea felul de a fi al omului. Părea prietenos şi avea ceva atrăgător. Şi mai ştia şi să bea. Dădu gata cinci ceşti în cîteva minute, în timp ce Matahachi băuse numai una. Era încă treaz.

— Cît bei de obicei?

— Nu ştiu, răspunse omul fără jenă. Zece sau douăsprezece ceşcuţe, cînd am chef.

Ajunseră să vorbească despre situaţia politică şi, după cîtva timp, *rōnin*-ul îşi îndreptă umerii şi zise:

— Cine-i Ieyasu de fapt? Cum îşi permite să ignore revendicările lui Hideyori şi să se fudulească, spunîndu-şi „Marele Suzeran”? Exceptîndu-l pe Honda Masazumi şi pe alţi cîţiva suporteri de-ai lui, tu cu ce te-ai ales? Sînge-rece, şiretenie şi puţină abilitate politică – vreau să spun că tot ce are este acel fler pentru politică pe care nu-l găseşti de obicei la oameni de arme. Eu personal aş fi vrut să cîştige Ishida Mitsunari la Sekigahara, dar era prea blînd ca să fie în stare să-i organizeze pe *daimyō*. Şi nici nu avea o poziţie suficient de înaltă.

După ce termină cu aprecierile, întrebă brusc:

— Dacă s-ar întîmpla ca Osaka să se înfrunte din nou cu Edo, de partea cui ai fi?

— Osaka, răspunse Matahachi cu oarecare ezitare.

— Bravo! Omul se ridică în picioare, cu saké-ul în mînă. Eşti de-al nostru. Să bem pentru asta! De unde… A, ar trebui să-ţi spun mai întîi cine sînt! Mă cheamă Akakabe Yasoma. Sînt din Gamō. Poate ai auzit de Ban Dan’emon? Sînt un prieten bun de-al lui. O să fim din nou împreună într-o zi. Sînt prieten şi cu Susukida Hayato Kanesuke, distinsul general de la Castelul Osaka. Am călătorit împreună pe vremea cînd el era încă *rōnin*. L-am întîlnit de vreo trei-patru ori şi pe Ono Shurinosuke, dar el e prea mohorît pentru gustul meu, chiar dacă are o influenţă politică mai mare decît Kanesuke.

Se dădu un pas îndărăt, tăcu o clipă de parcă ar fi considerat că a spus prea multe şi apoi întrebă:

— Tu cine eşti?

Deşi nu crezuse tot ce îi spusese omul, Matahachi se simţi totuşi puţin eclipsat pentru moment.

— Îl cunoşti pe Toda Seigen? întrebă el. Bărbatul care a pus bazele Stilului Tomita.

— Am auzit de el.

— Ei bine, profesorul meu a fost marele şi bunul sihastru Kanemaki Jisai, care a deprins adevăratul Stil Tomita de la Seigen, dînd naştere apoi Stilului Chūjō.

— Atunci eşti un adevărat om de arme.

— Aşa-i, răspunse Matahachi. Începuse să-i placă jocul.

— M-am gîndit eu că asta trebuie să fii, spuse Yasoma. Trupul tău pare disciplinat şi ai un aer de individ iscusit. Şi cum te numeai ca elev al lui Jisai? Dacă nu sînt prea îndrăzneţ…

— Mă numesc Sasaki Kojirō, spuse Matahachi fără să clipească. Itō Yagorō, creatorul Stilului Ittō, este un discipol în vîrstă al aceleiaşi Şcoli.

— Da? întrebă Yasoma mirat.

Pentru o fracţiune de secundă, Matahachi avu de gînd să retracteze cele spuse, dar era prea tîrziu. Yasoma îngenunchease deja în faţa lui şi-i făcea o plecăciune adîncă. Nu mai putea da înapoi.

— Iertaţi-mă, spuse el de cîteva ori. Am auzit deseori că Sasaki Kojirō e un războinic minunat, dar trebuie să-mi cer scuze că nu am fost mai politicos cu dumneavoastră. N-aveam de unde să ştiu cine sînteţi.

Matahachi se simţi uşurat. Dacă s-ar fi întîmplat ca Yasoma să fie vreun prieten sau vreo cunoştinţă de-a lui Kojirō, ar fi trebuit să lupte pe viaţă şi pe moarte.

— Te rog nu mai face asemenea plecăciuni, îi spuse Matahachi cu mărinimie. Dacă vrei să fim protocolari, atunci nu mai putem vorbi ca nişte prieteni.

— Dar cred că lipsa mea de politeţe te-a deranjat.

— De ce? Nu am o poziţie deosebită. Sînt pur şi simplu un tînăr care nu ştie prea multe lucruri pe lumea aceasta.

— Da, dar eşti un mare om de arme. Ţi-am auzit deseori numele. Dacă stau bine să mă gîndesc, eşti chiar Sasaki Kojirō.

Se uită atent la Matahachi.

— Şi mai mult decît atît, nu consider că e drept să nu ai o poziţie oficială.

Matahachi îi răspunse inocent:

— Ei bine, eu mi-am dedicat tot timpul sabiei mele şi n-am avut răgaz să-mi fac prieteni.

— Înţeleg. Vrei să spui că nu te interesează o poziţie bună?

— Nu. M-am gîndit de multe ori că într-o bună zi va trebui să intru şi eu în slujba vreunui senior, dar nu consider că a sosit momentul.

— E cît se poate de simplu. Te bucuri de o reputaţie susţinută şi de sabie, şi asta contează cel mai mult pe lume. Bineînţeles că dacă nu spui nimănui nimic, oricît de talentat ai fi,

te pierzi. Nu stă nimeni să umble după tine. Eu, de exemplu, n-am ştiut cine eşti pînă nu mi-ai spus. Am fost foarte surprins.

Yasoma tăcu o clipă, apoi continuă:

— Dacă ai vrea să te ajut, aş face-o cu plăcere. Ca să-ţi spun drept, l-am rugat pe Susukida Kanesuke să-mi găsească şi mie un post. Mi-ar plăcea să fiu angajat la Castelul Osaka, chiar dacă nu mi-ar plăti cine ştie cît. Sînt absolut sigur că lui Kanesuke o să-i facă mare plăcere să recomande oficialităţilor pe cineva ca tine. Dacă vrei, vorbesc cu el.

În timp ce Yasoma se entuziasma la gîndul acesta, Matahachi trebui să recunoască în sinea lui că intrase într-o încurcătură din care nu va ieşi prea uşor. Dornic să-şi găsească de lucru, îi era teamă să nu fi făcut vreo greşeală dîndu-se drept Sasaki Kojirō. Pe de altă parte, dacă i-ar fi spus că e Hon'iden Matahachi, samurai din Mimasaka, Yasoma nu şi-ar fi oferit serviciile. Poate că ar fi trebuit să-şi vadă lungul nasului. Dar nu mai avea ce face: numele de Sasaki Kojirō făcuse deja o impresie puternică.

Şi ce dacă? Chiar avea motive de îngrijorare? Adevăratul Kojirō murise şi Matahachi era singurul care ştia acest lucru, pentru că certificatul se afla la el şi acesta era singurul lui act de identitate. Fără el, autorităţile nu aveau de unde să ştie cine era *rōnin*-ul. Foarte puţin probabil că-şi vor bate capul să facă investigaţii. La urma urmei, cine era omul? Un spion omorît cu pietre. Treptat, pe măsură ce Matahachi încerca să se convingă de faptul că secretul nu va ieşi niciodată la iveală, i se şi contura un plan în minte: va deveni Sasaki Kojirō. Chiar din clipa aceea.

— Nota! strigă el, scoţînd cîteva monede din pungă.

Pe cînd Matahachi se pregătea să plece, Yasoma, complet nedumerit, îi strigă:

— Şi cu propunerea mea cum rămîne?

— A, răspunse Matahachi, ţi-aş fi recunoscător dacă ai vorbi cu prietenul tău pentru mine, dar asemenea lucruri nu se discută aici. Hai să mergem într-un loc liniştit, să dezbatem problema pe îndelete.

— Da, bineînţeles, spuse Yasoma, evident încîntat.

Părea să găsească normal ca Matahachi să plătească şi partea lui.

Ajunseră repede pe nişte străduţe liniştite. Matahachi intenţionase să-şi ducă noul prieten la un restaurant elegant, dar Yasoma îi atrase atenţia că n-are rost să-şi irosească banii. Îi

sugeră un loc mai ieftin şi mai interesant şi lăudîndu-i lui Matahachi cartierul plăcerilor, îl conduse la locul numit eufemistic „Cartierul Preoteselor”. Se spunea, fără a exagera prea mult, că aici se află o mie de case ale plăcerilor şi un comerţ atît de prosper, încît se consumau într-o singură noapte o sută de butoaie de gaz lampant. Matahachi şovăi la început, dar pînă la urmă îl atrase şi pe el perspectiva unei atmosfere de veselie.

Prin apropiere se afla o derivaţie a şanţului ce înconjura castelul. Dacă priveai foarte atent, zăreai o sumedenie de peştişori şi raci de rîu ce se adunau sub ferestre şi sub felinarele roşii. Matahachi se uită atent la ei, dar îl trecură fiori, pentru că îi aminteau de scorpioni morţi.

Cartierul era în special populat de femei pudrate exagerat. Din cînd în cînd mai întîlneai şi cîte un chip mai drăguţ, dar multe păreau trecute de patruzeci de ani: femei ce stăteau la pîndă pe străzi, cu ochii trişti, cu capetele înfăşurate pentru a le feri de frig, cu dinţii înnegriţi, dar dîndu-şi toată silinţa să-i ademenească pe bărbaţii care se adunau pe-acolo.

— Da’ multe mai sînt, spuse Matahachi oftînd.

— Ţi-am spus eu, îi replică Yasoma, care-şi dădea osteneala să găsească scuze pentru femei. Sînt mai bune decît proprietăreasa nu ştiu cărei ceainării sau decît fetele ei care întreţin clienţii. Oamenilor nu le prea place ideea că sexul se vinde, dar dacă-ţi petreci o noapte de iarnă cu una dintre ele şi vorbeşti cu ea despre familia ei şi despre toate cele, o să constaţi că-i ca oricare altă femeie. Şi nici nu-ţi mai vine s-o învinuieşti că a devenit femeie de stradă. Unele au fost cîndva concubine ale shōgunului, iar altele fiice ale foştilor vasali ai vreunui *daimyō* care a pierdut totul. Acelaşi lucru se petrecea şi cu secole în urmă, cînd Taira a cedat locul clanului Minamoto. Vei constata, dragul meu, că drojdia societăţii e formată în special din flori căzute.

Intrară într-o casă şi Matahachi lăsă totul pe seama lui Yasoma, care părea că se pricepe. Ştia cum să comande saké-ul, cum să se poarte cu fetele; n-aveai ce să-i reproşezi. Pe Matahachi îl amuza noua lui experienţă.

Petrecură toată noaptea şi nici a doua zi la prînz Yasoma nu dădea încă semne de oboseală. Matahachi se consideră

recompensat pentru toate ocaziile cînd fusese împins la Yomogi în camera din dos, dar începuse să se sature.

Recunoscînd, în cele din urmă, că era suficient, zise:

— Nu mai vreau să beau. Hai să plecăm.

Yasoma nu se clintea.

— Stai cu mine pînă deseară, spuse el.

— Ce se-ntîmplă deseară?

— Am o întîlnire cu Susukida Kanesuke. Acum e prea devreme să mergem la el şi oricum nu sînt în stare să-i vorbesc despre tine pînă ce nu ştiu exact ce doreşti.

— Presupun că nu trebuie să-i cer de la început o leafă prea mare.

— N-are rost să te vinzi prea ieftin. Un samurai de calibrul tău poate să obţină ce sumă vrea. Dacă accepţi orice, te subapreciezi. De ce să nu-i spun că vrei o recompensă de două mii cinci sute de baniţe? Un samurai cu tupeu este întotdeauna plătit şi tratat mai bine. Nu trebuie să laşi impresia că te mulţumeşti cu orice.

Străzile din zona aceea, aflate în umbra imensă a Castelului Osaka, se întunecau repede. După ce plecară de la bordel, Matahachi şi Yasoma îşi croiră drum spre oraş, către una din zonele rezidenţiale aparţinînd în exclusivitate samurailor. Stăteau cu spatele la şanţ, iar vîntul rece şterse efectele sakéului pe care-l turnaseră în ei toată ziua.

— Acolo locuieşte Susukida, zise Yasoma.

— Casa aceea cu acoperiş deasupra porţii?

— Nu, cea din colţ, de lîngă ea.

— Hm! E mare, nu?

— Kanesuke şi-a făcut un nume. Pînă a împlinit cam treizeci de ani, n-auzise nimeni de el, dar acum…

Matahachi se prefăcea că nu acordă atenţie celor spuse de Yasoma. Şi nu pentru că nu-l credea; dimpotrivă, ajunsese să se încreadă în el atît de mult, încît nu-i mai punea la îndoială spusele. Simţea el că trebuie, totuşi, să rămînă nepăsător. Uitîndu-se la vilele care împrejmuiau marele Castel, ambiţia lui încă tînără îi spunea: „Am să locuiesc şi eu într-un asemenea loc… într-una din zile”.

— Şi-acum, spuse Yasoma, am să vorbesc cu Kanesuke să te angajeze. Dar ce zici de nişte bani?

— A, bineînţeles, spuse Matahachi, dîndu-şi seama că e nevoie de mită. Scoţîndu-şi punga de la piept, constată că atîrna doar o treime din greutatea iniţială.

Golind toţi banii în mînă, zise:

— Asta-i tot ce am. Ajunge?

— O, desigur, prea destul.

— Vrei să-i înfăşor în ceva?

— Nu, nu. Kanesuke nu e singurul de pe-aici care ia mită ca să găsească un post pentru cineva. Toţi o fac şi nu se ascund deloc. N-ai de ce să te simţi stînjenit.

Matahachi mai păstră şi pentru el ceva mărunţiş, dar după ce îi dădu banii lui Yasoma, îl cuprinse îngrijorarea. Acesta plecă şi Matahachi îl urmă cîţiva paşi, implorîndu-l:

— Te rog să faci tot posibilul.

— Nu te îngrijora. Dacă văd că e greu, nu-mi rămîne decît să păstrez banii şi să ţi-i dau înapoi. Nu e singurul om influent din Osaka. Pot să solicit ajutor şi de la Ono sau Gotō. Am o grămadă de cunoştinţe.

— Cînd am răspunsul?

— Păi, să vedem. Ai putea să mă aştepţi, dar nu cred că-ţi convine să stai aici, să te bată vîntul, nu? Oricum, te-ar suspecta lumea că nu eşti bun de nimic. Hai să ne întîlnim mîine.

— Unde?

— Pe terenul acela viran unde se dau reprezentaţii.

— În ordine.

— Cel mai sigur ar fi să mă aştepţi la dugheana cu saké unde ne-am cunoscut.

După ce stabiliră ora întîlnirii, Yasoma o porni plin de el spre poarta conacului, legănîndu-şi umerii şi fără pic de ezitare. Foarte impresionat, lui Matahachi parcă-i venea a crede că Yasoma l-a cunoscut într-adevăr pe Kanesuke în nişte vremuri mai puţin înfloritoare. Era plin de încredere şi în noaptea aceea avu vise plăcute despre propriu-i viitor.

La ora stabilită, Matahachi porni spre locul fixat. Ca şi în ziua precedentă, vîntul era rece şi o mulţime de lume mişuna pe străzi. Aşteptă pînă la apusul soarelui, dar nici urmă de Akakabe Yasoma.

În ziua următoare, Matahachi se duse din nou.

— Poate l-a reţinut vreo treabă, se gîndea el cu mărinimie, privind chipurile trecătorilor. Azi vine sigur.

Dar soarele apuse din nou fără ca Yasoma să apară.

În cea de-a treia zi, Matahachi i se adresă negustorului de saké, cu oarecare stînjeneală:

— Iar am venit.

— Aşteptaţi pe cineva?

— Da, trebuia să mă întîlnesc cu unul pe care-l cheamă Akakabe Yasoma. Ne-am cunoscut aici zilele trecute.

Matahachi îi povesti apoi totul în detaliu.

— Ticălosul acela? explodă negustorul. Vrei să spui că ţi-a promis un post şi apoi ţi-a furat banii?

— Nu mi i-a furat. Eu i-am dat de bunăvoie să-i ofere unui oarecare Susukida Kanesuke. Aştept aici să văd ce s-a întîmplat.

— Bietul om! Puteţi aştepta o sută de ani, tot n-o să-l mai vedeţi vreodată.

— C... ce? De ce spuneţi aşa?

— Păi, e un escroc renumit! Zona asta geme de paraziţi ca el. De îndată ce miros un inocent, se aruncă asupra lui. Am vrut să vă previn, dar m-am gîndit că-i mai bine să nu mă amestec. Am crezut că o să vă daţi seama şi singur cine e, după cum arată şi după cum se poartă. V-aţi pierdut banii! Ce păcat!

Omul îl compătimea din toată inima. Încerca să-l asigure pe Matahachi că nu-i o ruşine să fii păcălit de hoţii din zonă. Dar nu jena îl deranja pe Matahachi. Banii se duseseră şi, o dată cu ei, şi speranţele sale. Simţea că explodează. Privea neputincios la mulţimea care trecea pe acolo.

— Nu ştiu dacă o să vă fie de vreun folos, spuse vînzătorul de saké, dar întrebaţi la dugheana scamatorului, peste drum. Paraziţii din zonă se adună acolo, în spate, şi joacă jocuri de noroc. Dacă Yasoma a dat de bani, va încerca să-i investească în ceva grozav.

— Mulţumesc, spuse Matahachi, sărind imediat în picioare. Care e dugheana scamatorului?

Ograda spre care arăta el era înconjurată de un gard din ţăruşi de bambus. Afară, în faţă, nişte negustori băteau tobele, anunţîndu-şi negoţul, iar steguleţele suspendate lîngă poarta din lemn făceau reclamă unor prestidigitatori cunoscuţi. De după perdele şi fîşiile de rogojini din pai care căptuşeau gardul, se auzea o muzică stranie, amestecată cu cîntecele artiştilor şi aplauzele spectatorilor.

Matahachi o luă prin spate şi mai dădu de o poartă. Cînd îşi aruncă privirile înăuntru, unul care stătea de pază strigă:

— Ai venit să joci?

Dădu din cap şi omul îl lăsă să intre. Se trezi într-un spaţiu înconjurat de un cort deschis. Vreo douăzeci de bărbaţi, toţi nişte tipi dezgustători, stăteau în cerc şi jucau ceva. Toţi ochii se întoarseră spre Matahachi şi unul îi făcu loc să se aşeze.

— Akakabe Yasoma e aici? întrebă Matahachi.

— Yasoma? repetă unul, mirat. Dacă stau şi mă gîndesc, n-a mai fost în ultima vreme. De ce?

— Credeţi că va veni mai tîrziu?

— De unde să ştiu? Stai jos şi joacă.

— N-am venit pentru asta.

— Şi-atunci ce cauţi aici, dacă nu vrei să joci?

— Îl caut pe Yasoma. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Ei bine, ar trebui să cauţi în altă parte!

— V-am cerut scuze, spuse Matahachi, aprinzîndu-se repede.

— Ia ascultă! se răsti la el unul din jucători. Se ridică şi se îndreptă spre Matahachi. Nu scapi de-aici doar cu o scuză. Chiar dacă nu joci, trebuie să-ţi plăteşti locul!

— N-am bani.

— N-ai bani! Aha! Deci aştepţi să dai lovitura, nu? Hoţ blestemat ce eşti!

— Nu sînt hoţ! De ce-mi spui aşa?

Matahachi puse mîna pe sabie, dar gestul lui nu făcu decît să-l amuze pe cartofor.

— Idiotule! se-nfurie el. Dacă m-aş speria de ameninţările unuia ca tine, n-aş mai rămîne în viaţă nici măcar o singură zi în Osaka. Hai, foloseşte-ţi sabia dacă ai curajul!

— Ai grijă! Nu glumesc!

— Nu mai spune!

— Ştii cine sînt eu?

— De ce-aş şti?

— Sînt Sasaki Kojirō, succesorul lui Toda Seigen din satul Jōkyōji, provincia Echizen. El a pus bazele Stilului Tomita, declară Matahachi mîndru, crezînd că omul o s-o ia la sănătoasa numai cînd va auzi numele.

Dar nu se întîmplă aşa. Cartoforul scuipă şi se întoarse la ceilalţi.

— Hei, ia veniţi încoace! Individul tocmai şi-a găsit un nume fantezist; se pare că vrea să-şi folosească sabia pe noi. Hai să vedem cît e de maestru. Cred că o să ne distrăm.

Văzînd că omul nu era în gardă, Matahachi îşi trase sabia şi spintecă aerul din spatele lui. Omul sări cît putu de sus.

— Ticălosule! urlă el.

Matahachi plonjă în mulţime. Ascunzîndu-se ba după unii, ba după alţii, reuşi să se ferească, dar toate feţele pe care le vedea erau ca ale cartoforilor. Convins că nu se poate ascunde astfel o veşnicie, căută prin preajmă un adăpost mai serios.

Chiar în faţa lui, atîrnată de un gard de bambus, se afla o draperie cu un tigru desenat pe ea. Mai era şi un steguleţ pe poartă, ce avea imprimat pe el un ţăruş bifurcat şi o emblemă ce reprezenta un ochi de şarpe. Un bărbat care stătea pe o cutie goală ţipa răguşit:

— Uitaţi-vă la tigru! Intraţi să vedeţi tigrul! Merită să parcurgeţi şi o mie de mile pentru asta! Acest tigru enorm, oameni buni, a fost capturat în Coreea de marele general Katō Kiyomasa în persoană. Nu pierdeţi ocazia să vedeţi tigrul!

Vorbele lui răsunau frenetic şi ritmic.

Matahachi aruncă o monedă pe jos şi ţîşni spre intrare. Simţindu-se oarecum în siguranţă, se întoarse să vadă şi el fiara. În capătul celălalt al cortului, pe un panou de lemn era întinsă o piele de tigru, ca rufele la uscat. Spectatorii o priveau cu mare curiozitate; nu-i deranja faptul că respectiva creatură nu era nici întreagă, nici vie.

— A, deci aşa arată un tigru, spuse unul.

— Cam mare, nu? se miră un altul.

Matahachi se dădu un pic la o parte şi reperă brusc un bătrîn şi o bătrînă; nu-i veni să-şi creadă urechilor cînd le auzi vocile:

— Unchiule Gon, tigrul acela e mort, nu-i aşa?

Întinzîndu-şi mîna peste marginea gardului de bambus şi pipăind pielea, bătrînul samurai răspunse grav:

— Bineînţeles că e mort. E doar o piele.

— Dar omul acela vorbea de parcă ar fi viu.

— Vorbe goale, spuse el rîzînd.

Osugi nu luă însă lucrurile chiar atît de uşor. Strîngînd din buze, protestă:

— Nu fi prost! Dacă n-ar fi adevărat, semnul de afară ar indica lucrul acesta. Dacă n-am văzut decît o piele de tigru, puteam să o văd şi într-un desen. Hai să ne recuperăm banii.

— Nu mai face atîta caz! O să rîdă lumea de tine, mătuşico.

— N-are nimic. Nu sufăr de mîndrie. Dacă nu vrei să mergi, mă duc singură.

Pe cînd îşi croia drum înapoi printre spectatori, Matahachi încercă iar să se ascundă, dar prea tîrziu. Unchiul Gon îl văzuse.

— Hei, Matahachi! Tu eşti? strigă el.

Osugi, care nu vedea prea bine, se bîlbîi:

— C… e… Ce? Ce… ce-ai zis, unchiule Gon?

— N-ai văzut? Matahachi era în spatele tău.

— Imposibil.

— A fost acolo, dar a fugit.

— Unde? Pe unde?

Cei doi o luară la fugă pe poarta de lemn, direct în mulţimea învăluită în lumina amurgului. Matahachi se tot ciocnea de oameni, dar reuşi, pînă la urmă, să scape.

— Stai, fiule, stai! strigă Osugi.

Matahachi privi în spate şi o văzu pe mama lui alergînd după el ca o nebună, şi pe unchiul Gon dînd cu frenezie din mîini.

— Matahachi! strigă el. De ce fugi? Ce s-a întîmplat? Matahachi! Matahachi!

Văzînd că nu izbuteşte să-l ajungă din urmă, Osugi îşi ridică gîtul ridat cît putu şi strigă în gura mare:

— Opriţi-l! Hoţul! Hoţul! Prindeţi-l!

O adunătură de gură-cască preluară imediat urmărirea şi cei care erau mai în faţă îl asaltară imediat pe Matahachi cu pari din bambus.

— Ţineţi-l pe loc!

— Ticălosul!

— Ardeţi-i o bătaie zdravănă!

Mulţimea îl încolţi pe Matahachi şi unii chiar îl scuipară. De îndată ce ajunse acolo cu unchiul Gon, Osugi îşi dădu seama ce se întîmplă şi se repezi furioasă la atacanţii lui Matahachi. Dîndu-i la o parte, apucă mînerul sabiei ei scurte şi îşi arătă dinţii.

— Ce faceţi? De ce-l atacaţi pe omul acesta?

— E un hoţ!

— Nu! E fiul meu.

— Fiul dumitale?

— Da, e fiu de samurai şi nu aveţi nici un drept să-l bateţi. Ce proşti sînteţi! Dacă-l mai atingeţi…

— Glumeşti? Cine a strigat „hoţul” acum un minut?

— Eu, recunosc. Sînt o mamă iubitoare şi am crezut că dacă strig „hoţul”, fiul meu o să se oprească. Dar cine v-a cerut, nemernicilor, să-l loviţi? E revoltător!

Uimiţi de modul cum a întors-o, dar admirîndu-i totuşi curajul, mulţimea se împrăştie încet-încet. Osugi îl apucă de guler pe fiul ei îndărătnic şi îl tîrî pînă la un templu din apropiere.

După ce privi din poarta templului cîteva minute, unchiul Gon făcu cîţiva paşi şi zise:

— Mătuşico, nu-l trata aşa pe Matahachi. Nu e un copil.

Încerca să-i îndepărteze mîna de pe gulerul lui Matahachi, dar bătrîna îl împinse cu cotul.

— Nu te băga! E fiul meu şi-am să-l pedepsesc cum găsesc eu de cuviinţă, n-am nevoie de ajutorul tău. Taci din gură şi vezi-ţi de-ale tale!… Matahachi… nerecunoscătorule… Îţi arăt eu ţie!

Se spune că cu cît oamenii înaintează în vîrstă, cu atît devin mai simpli şi mai dintr-o bucată. Privind-o pe Osugi, constatai că aşa şi stăteau lucrurile. În timp ce alte mame ar fi plîns de bucurie, Osugi fierbea de mînie.

Îl trînti pe Matahachi şi îl dădu cu capul de pămînt.

— Ce nebunie! Să fugi de propria-ţi mamă. Nu te-ai născut din arac de vie, mocofanule! Eşti fiul meu! Îl lovea ca pe un copil. Nici nu speram să mai fii în viaţă şi tu hoinăreşti pe-aici, prin Osaka. Ce ruşine! Neobrăzatule! Nemernicule!… De ce n-ai venit acasă pentru a le aduce omagii strămoşilor tăi? De ce nu te-ai sinchisit să-ţi arăţi măcar o dată chipul bătrînei tale mame? Nu ştiai că toate rudele tale sînt înnebunite de îngrijorare din pricina ta?

— Te rog, mamă, o imploră Matahachi, plîngînd ca un copilaş. Iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Îmi pare rău. Ştiu că am greşit. Pentru că ţi-am înşelat aşteptările, nu mă mai puteam întoarce acasă. Nu voiam să fug de tine. M-am mirat cînd te-am văzut şi am rupt-o la fugă fară să mă gîndesc ce fac. Îmi era atît de ruşine de modul în care am trăit, încît nu-mi venea să dau ochii cu tine şi cu unchiul Gon. Îşi acoperi faţa cu mîinile.

Nasul lui Osugi se zbîrci puţin, semn că era gata să urle, dar îşi reveni imediat. Era prea mîndră ca să-şi arate slăbiciunile, aşa că îşi reînnoi atacul, spunînd sarcastic:

— Dacă ţi-e chiar atît de ruşine de tine şi simţi că ţi-ai discreditat strămoşii, atunci pesemne că într-adevăr n-ai făcut nimic bun în toată această perioadă.

Incapabil să se mai stăpînească, unchiul Gon o imploră:

— Ajunge! Dacă o ţii tot aşa, nu faci decît să-l înrăieşti şi mai mult.

— Ţi-am mai spus să păstrezi sfaturile pentru tine. Eşti bărbat şi n-ar trebui să fii atît de moale. Ca mamă, trebuie să fiu la fel de severă cum ar fi fost şi tatăl lui dacă ar mai fi trăit. Am să-l pedepsesc şi n-am terminat încă!... Matahachi! Drepţi! Uită-te la mine!

Se aşeză şi-i arătă cu degetul unde trebuia să ia loc.

— Da, mamă, se supuse el cuminte, aşezîndu-se în genunchi. Îi era frică de mama lui. Uneori era un părinte foarte înţelegător, dar faptul că punea astfel problema datoriei lui faţă de strămoşi îl făcea să se simtă tare stingherit.

— Îţi interzic categoric să-mi ascunzi ceva, zise Osugi. Deci, spune-mi exact ce-ai făcut de cînd ai fugit de la Sekigahara! Dă-i drumu' şi nu te opri decît după ce-am auzit tot ce-ar trebui să ştiu.

— Nu-ţi face probleme, n-am să-ţi ascund nimic, începu el.

Nu mai avea chef de discuţii inutile. Se apucă imediat să depene întreaga poveste, cu lux de amănunte: cum a scăpat de la Sekigahara, cum s-a ascuns în Ibuki, s-a încurcat cu Okō şi a trăit pe spinarea ei – deşi nu s-a simţit în largul lui – timp de cîţiva ani. Acum regreta sincer ceea ce făcuse. Se simţea uşurat. După ce a mărturisit totul, îi era mult mai bine.

— Hmm... mai murmura din cînd în cînd unchiul Gon.

Osugi plescăi din limbă, zicînd:

— Mă şochează purtarea ta. Şi acum ce faci? După cîte văd, eşti bine îmbrăcat. Ţi-ai găsit o slujbă unde te plătesc ca lumea?

— Da, spuse Matahachi.

Răspunsul îi scăpă fără să se gîndească şi se grăbi să se corecteze:

— Adică nu, n-am slujbă.

— Atunci de unde-ţi procuri bani ca să trăieşti?

— Cu ajutorul sabiei mele… Îi învăţ pe ceilalţi să mînuiască sabia.

Părea să spună adevărul şi mărturisirea lui avu efectul scontat.

— Zău? spuse Osugi cu vădit interes. Pentru prima oară îi apăru pe chip o licărire de bună dispoziţie. Arta mînuirii sabiei, zici? Ei bine, nu mă miră că fiul meu îşi găseşte timp pentru antrenament, chiar dacă a dus viaţa pe care a dus-o. Ştii ceva, unchiule Gon? E fiul meu, totuşi.

Unchiul Gon dădu entuziasmat din cap, încîntat că o vede pe bătrînă mai bine dispusă.

— Trebuia să ne fi dat seama, spuse el. Asta dovedeşte că îi curge sînge de Hon’iden prin vene. Şi ce dacă a călcat strîmb o vreme? E clar cu cine-avem de-a face!

— Matahachi, spuse Osugi.

— Da, mamă.

— Aici, în zona aceasta, de la cine ai învăţat arta mînuirii sabiei?

— De la Kanemaki Jisai.

— Oh! Dar e renumit! Osugi părea foarte fericită.

Matahachi, dornic să-i facă şi mai multă plăcere, scoase certificatul şi i-l arătă, avînd grijă să ascundă numele lui Sasaki cu degetul mare.

— Ia priveşte, o îndemnă el.

— Să văd, spuse Osugi. Întinse mîna să ia sulul, dar Matahachi îl ţinea bine.

— Vezi, mamă, n-ai de ce să te îngrijorezi din pricina mea.

Ea dădu din cap.

— Da, într-adevăr. E grozav. Ia uite, unchiule Gon. Nu e splendid? De copil l-am considerat pe Matahachi mai deştept decît Takezō sau decît alţi băieţi… şi mai capabil. Era atît de bucuroasă, încît începu să scuipe în timp ce vorbea.

Chiar în clipa aceea, degetul lui Matahachi alunecă, lăsînd să se vadă numele de pe sul.

— Stai o clipă, spuse Osugi. De ce scrie „Sasaki Kojirō”?

— A, ăla? Păi, e numele meu de războinic.

— Nume de războinic? La ce-ai nevoie de aşa ceva? Hon’iden Matahachi nu era la fel de bun?

— Ba da, foarte bun! răspunse Matahachi, căutînd repede alte explicaţii. Dar m-am gîndit bine şi m-am hotărît să nu-mi

folosesc numele. Din pricina trecutului meu, îmi era teamă să nu-mi fac de ruşine strămoşii.

— Aha! Te-ai gîndit bine, aş putea zice. Presupun că nu prea ştii ce s-a mai întîmplat în sat, aşa c-am să-ţi povestesc eu. Fii atent, e important.

Osugi se lansă într-o prezentare plină de viaţă a tuturor evenimentelor petrecute în Miyamoto, alegîndu-şi cuvintele în aşa fel încît să-l stîrnească pe Matahachi, să-l îndemne la răzbunare. I-a explicat că familia Hon'iden fusese insultată; că ea şi cu unchiul Gon îi căutau de ani de zile pe Otsū şi pe Takezō. Deşi încercă să nu se emoţioneze, se lăsă pradă propriilor cuvinte; ochii i se umeziră şi vocea i se îngroşă.

Matahachi, cu capul plecat, rămase uimit de vioiciunea cu care povestea. În momente ca acestea nu-i era deloc greu să fie ascultător, dar în timp ce pe mama lui o preocupa mai mult onoarea familiei şi spiritul de samurai, pe el îl apăsa cu totul altceva: dacă ceea ce spusese ea era adevărat, însemna că Otsū nu-l mai iubea. Era prima oară cînd auzea de fapt lucrul acesta.

— E adevărat? întrebă el.

Văzîndu-l că se schimbă la faţă, Osugi trase concluzia pripită că dădăceala ei despre onoare şi spirit începuse să-şi facă efectul.

— Dacă tu crezi că eu mint, spuse ea, întreabă-l pe unchiul Gon. Tîrfa aia te-a părăsit şi a fugit cu Takezō. Sau, de fapt Takezō, ştiind că nu te mai întorci, a ademenit-o pe Otsū să fugă cu el. Am dreptate, unchiule Gon?

— Da. Cînd a fost legat în copac, Takezō a convins-o pe Otsū să-l ajute să scape şi apoi au şters-o împreună. Toată lumea spunea că trebuie să fi fost ceva între ei.

Vestea aceasta îl stîrni cel mai tare pe Matahachi, făcîndu-l să se revolte pe prietenul lui din copilărie.

Simţind lucrul acesta, mama lui turnă gaz peste foc.

— Vezi tu, Matahachi? Vezi de ce unchiul Gon şi cu mine am plecat din sat? Avem de gînd să ne răzbunăm pe cei doi. Pînă nu-i omor, nu-mi mai pot arăta chipul în sat şi nici nu pot sta în faţa tăbliţelor memoriale ale strămoşilor noştri.

— Înţeleg.

— Şi-ţi dai seama că, pînă nu ne răzbunăm, nici tu nu te poţi întoarce în Miyamoto?

— Eu nu mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată.

— Asta nu contează. Trebuie să-i omori pe cei doi. Sînt duşmanii noştri de moarte.

— Da, asta-i şi părerea mea.

— Nu pari prea entuziasmat. Ce s-a întîmplat? Nu crezi că eşti destul de puternic ca să-l omori pe Takezō?

— Cum să nu fiu, protestă el.

Unchiul Gon intră şi el în vorbă:

— Te voi susţine.

— Şi bătrîna ta mamă la fel, spuse Osugi. O să le ducem capetele înapoi în sat, ca amintire. Nu-i o idee bună, fiule? După ce rezolvăm problema, poţi să-ţi vezi de-ale tale, să-ţi găseşti nevastă şi să te aşezi şi tu la casa ta. Te vei reabilita ca samurai şi vei dobîndi şi o bună reputaţie. Nu va exista alt nume mai mîndru decît Hon'iden în toată zona Yoshino şi vei dovedi tuturor lucrul acesta. Poţi, Matahachi? O vei face?

— Da, mamă.

— Bravo, fiule! Unchiule Gon, ce-aştepţi, felicită băiatul! A jurat că se va răzbuna pe Takezō şi pe Otsū.

Mulţumită în sfîrşit, se ridică de jos cu mare greutate.

— O, mă doare! strigă ea.

— Ce s-a întîmplat? întrebă unchiul Gon.

— Pămîntul e îngheţat. Mă doare stomacul şi mi-au amorţit coapsele.

— Nu prea e bine. Nu exagerezi?

Pentru a-şi dovedi dragostea filială, Matahachi îi spuse:

— Urcă-te în cîrca mea, mamă.

— Vrei să mă cari? Bravo! Îl cuprinse de umeri şi vărsă lacrimi de bucurie. Cîţi ani au trecut, Doamne? Uite, unchiule Gon, Matahachi mă cară în spate.

Simţindu-i lacrimile pe gît, Matahachi era şi el teribil de încîntat.

— Unchiule Gon, unde staţi? întrebă el.

— Trebuie să găsim un han fără multe pretenţii. Hai să căutăm unul.

— În ordine. Matahachi o sălta uşor pe mama lui în timp ce mergea. Ce uşoară eşti, mamă! Foarte uşoară! Mult mai uşoară decît un bolovan!

Tînărul cel chipeş

Însorita insulă Awaji se pierdea în zare, învăluită în pîcla iernii. Fîlfîitul velei bătute de vînt acoperea clipocitul valurilor. Barca, ce făcea de cîteva ori pe lună drumul dintre Osaka şi provincia Awa din Shikoku[26], traversa acum Marea Interioară a Japoniei, în drum spre Osaka. Deşi încărcătura ei consta în special din hîrtie şi vopsea indigo, plutea în aer un iz de marfă de contrabandă, adică tutun, pe care guvernul Tokugawa îl interzisese categoric. Oamenii nu aveau voie să-l fumeze, să-l miroasă sau să-l mestece. Se aflau la bord şi pasageri, majoritatea negustori, care fie se întorceau în oraş, fie îl vizitau în vederea stabilirii unor contacte negustoreşti la sfîrşit de an.

— Cum mai merge? Ies o grămadă de bani, pun pariu.

— Deloc! Toată lumea spune că lucrurile merg bine la Sakai, dar dacă te uiţi la mine, nu s-ar zice.

— Am auzit că nu prea au muncitori pe aici. Se pare că au nevoie de armurieri, nu?

În alt grup se discutau, în mare, cam aceleaşi lucruri.

— Eu însumi furnizez echipament pentru bătălii – cozi de steag, armuri şi tot soiul de asemenea lucruri. Dar nu-mi mai iese ca altădată.

— Zău?

— Da, au învăţat şi samuraii să facă socoteli.

— Ha, ha!

— Mergea bine pe vremea cînd piraţii îţi aduceau prada pe care o puteai revopsi sau repicta şi o vindeai fără nici o problemă armatelor. După următoarea bătălie, toate fleacurile astea se întorceau înapoi, iar le aranjai şi le vindeai din nou.

Un bărbat privea în gol dincolo de ocean şi preamărea bogăţiile ţărilor de dincolo.

— Nu se mai pot face bani la tine acasă. Dacă vrei cu adevărat bani, trebuie să urmezi exemplul lui Naya Luzon Sukezaemon sau Chaya Sukejiro. Să te apuci de comerţ exterior. E riscant, dar cu puţin noroc, merită.

— Ei bine, spuse altul, chiar dacă noi n-o ducem aşa de bine în ultima vreme, în comparaţie cu samuraii, putem spune că trăim domneşte. Sînt o mulţime printre ei care nici nu ştiu ce-i o mîncare bună. Noi vedem doar în ce lux trăiesc toţi *daimyō*, dar mai devreme sau mai tîrziu, tot le sună şi lor ceasul. Îmi pare rău pentru ei; sînt atît de preocupaţi de onoarea lor şi de codul samurailor, încît nici n-au timp să-şi tragă sufletul şi să se bucure de viaţă.

— Păi, nu-i aşa? Ne plîngem noi de vremuri grele, dar singurul lucru care merită în ziua de azi este negoţul.

— Da, ai dreptate. Cel puţin putem face ce ne place.

— De fapt ceea ce trebuie să facem sînt plecăciunile în faţa samurailor şi scoatem destui bani şi cu astea.

— Cît trăieşti, merită să te şi distrezi.

— Şi eu zic la fel. Uneori îmi vine să-i întreb pe samurai ce înţeleg ei din viaţa asta.

Covorul de lînă pe care acest grup îl întinsese pe jos era din import, semn că o duceau mai bine decît mulţi alţii. După moartea lui Hideyoshi, cea mai mare parte a obiectelor de lux din perioada Momoyama[27] trecuse în mîinile negustorilor şi mai puţin în cele ale samurailor. Cei mai bogaţi orăşeni erau acum cei care aveau servicii de saké elegante şi costume de călătorie frumoase şi scumpe. Pînă şi un negustor de rînd o ducea mai bine decît un samurai cu un venit de cinci mii de baniţe de orez pe an – venit considerat domnesc de către majoritatea samurailor.

— Nu prea avem mare lucru de făcut în asemenea călătorii, nu?

— Cam aşa-i. De ce nu jucăm cărţi să ne mai treacă timpul?

— De ce nu?

Au tras o perdea, stăpîna şi slujitoarele au adus saké-ul şi bărbaţii au început să joace *umsummo*, un joc introdus de curînd de către negustorii portughezi. Miza pe care jucau era imensă. Aurul de pe masă ar fi putut salva de la foamete sate întregi, dar negustorii îl aruncau ca pe nişte pietricele fără valoare.

Printre călători se aflau cîţiva pe care bogaţii negustori i-ar fi întrebat cu plăcere cu ce se aleg ei din viaţă – un preot călător, nişte *rōnin*-i, un filozof confucianist, cîţiva războinici profesionişti. Aproape toţi, după ce au văzut cum a demarat

jocul de cărţi, s-au aşezat lîngă bagaje şi priveau fix marea, nefiind de acord cu risipa etalată.

Un tînăr ţinea în poală ceva rotund şi cu blană, spunîndu-i din cînd în cînd:

— Stai cuminte!

— Ce maimuţică drăguţă aveţi! E dresată? întrebă un alt călător.

— Da.

— Deci o aveţi mai de mult, nu?

— Nu, am găsit-o nu cu multă vreme în urmă în munţii dintre Tosa şi Awa.

— Aţi prins-o dumneavoastră?

— Da, dar maimuţele mai bătrîne m-au zgîriat îngrozitor pînă am reuşit să fug de-acolo.

În timp ce vorbea, tînărul era ocupat să culeagă păduchii de pe animal. El ar fi atras atenţia celorlalţi şi dacă nu ar fi avut maimuţa, pentru că atît chimonoul, cît şi mantia lui roşie erau cam fanteziste. Părul din faţă nu-i era ras, iar moţul din vîrf fusese prins cu o bandă de un roşu aprins. După îmbrăcăminte, părea foarte tînăr, dar acum cu greu mai puteai distinge vîrsta cuiva numai după aspect. O dată cu ridicarea lui Hideyoshi, îmbrăcămintea devenise în general mai colorată. În mod frecvent, bărbaţii la vreo douăzeci şi cinci de ani se îmbrăcau tot ca nişte băieţi de cincisprezece sau şaisprezece ani şi nu-şi tăiau părul din faţă.

Pielea lui strălucea de tinereţe, buzele erau de un roşu sănătos, ochii-i sclipeau. Pe de altă parte, era bine făcut şi sprîncenele-i groase şi colţurile ochilor trădau o seriozitate de adult.

— Ce te tot agiţi atîta? se răsti el la maimuţă, dîndu-i cîteva palme peste cap. Inocenţa cu care culegea păduchii îl făcea să arate şi mai tînăr.

Greu de spus ce statut social avea. Deoarece călătorea, purta în picioare, ca toată lumea, sandale din pai şi ciorapi din piele. Pînă aici, nimic neobişnuit. Părea că se simte foarte bine în mijlocul grupului alcătuit din preotul cerşetor, păpuşar, samuraiul zdrenţăros şi ţăranii nespălaţi de pe punte. Putea fi uşor luat drept *rōnin*, dar avea ceva care-ţi spunea că e de rang superior – şi anume arma azvîrlită pe spate, oblic, prinsă cu o cureluşă din piele. Era o sabie lungă şi dreaptă, mare şi frumos

lucrată. Toată lumea care stătea de vorbă cu el observa că era cu totul deosebită.

Gion Tōji, care stătea puţin mai încolo, rămase profund impresionat de armă. Căscînd şi gîndindu-se că nici măcar la Kyoto nu se mai prea găseau asemenea săbii, începu să fie curios şi dornic să afle cîte ceva despre purtătorul ei.

Tōji era plictisit. Călătoria lui, care durase paisprezece zile, fusese supărătoare, obositoare şi inutilă. Dorea din tot sufletul să ajungă iar printre oamenii pe care-i cunoştea. „Sînt curios dacă o fi ajuns la timp curierul”, se gîndi el. Dacă da, atunci o să mă aştepte cu siguranţă în port, la Osaka. Încerca să-şi mai domolească plictiseala, invocînd în faţa ochilor chipul lui Okō.

Motivul nedeclarat al călătoriei îl constituia situaţia financiară precară a Casei Yoshioka, determinată de cheltuielile extravagante ale lui Seijūrō. Familia nu mai era bogată. Casa de pe strada Shijō era ipotecată şi în pericol de a fi înhăţată de negustorii creditori. Situaţia era agravată şi de o sumedenie de alte obligaţii de la sfîrşit de an; chiar dacă ar fi vîndut absolut totul din casă, tot n-ar fi reuşit să adune suficienţi bani pentru a putea achita notele de plată care se adunaseră. Dîndu-şi seama în ce situaţie se află, Seijūrō nu spunea decît:

— Cum s-a întîmplat?

Avînd mustrări de conştiinţă pentru că încurajase extravaganţele tînărului stăpîn, Tōji i-a spus să lase totul pe seama lui, promiţîndu-i că va rezolva el lucrurile.

După ce şi-a stors creierii, i-a venit ideea să construiască o şcoală nouă, mai mare, pe terenul de lîngă Nishinotoin, unde puteau fi cazaţi mult mai mulţi studenţi. După părerea lui, nu era momentul să se cramponeze de nimic. Dat fiind că existau o mulţime de oameni care doreau să înveţe artele marţiale, iar *daimyō* plîngeau după războinici instruiţi, ar fi fost în interesul tuturor să aibă o şcoală mai mare şi să dea mai mulţi oameni de arme pricepuţi. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se amăgea cu ideea că este datoria sacră a şcolii să pregătească tot mai mulţi experţi ai stilului Kempō.

Seijūrō compuse o circulară în sensul acesta şi, astfel înarmat, Tōji porni în căutare de sponsori printre foştii studenţi din Honshū, Kyūshū[28] şi Shikoku. Existau mulţi bărbaţi, pe diverse domenii, care studiaseră cu Kempō şi majoritatea celor care trăiau încă aveau o poziţie demnă de invidiat. Dar s-a

dovedit, cu toate strădaniile lui Tōji, că erau prea puţini cei dispuşi să facă donaţii substanţiale sau să-şi pună semnătura pe o asemenea bucăţică de hîrtie. Răspunsurile descurajatoare sunau cam aşa: „Vă voi scrie mai tîrziu dacă accept sau nu”; “Mai vedem data viitoare cînd ajung la Kyoto” sau altceva, la fel de evaziv. Contribuţiile cu care se întorcea Tōji acasă nu se ridicau decît la o fracţiune din ceea ce anticipase.

Căminul periclitat nu era, strict vorbind, al lui Tōji şi chipul care îi veni în minte nu era al lui Seijūrō, ci al lui Okō. Dar nici ea nu reuşea să-l scoată prea multă vreme dintr-ale lui. Îl invidia pe tînărul care culegea păduchi de pe maimuţă. Măcar îşi găsise ceva de făcut ca să-şi omoare timpul. Tōji se îndreptă spre el şi încercă să lege o conversaţie.

— Bună, tinere! Mergi la Osaka?

Fără să-şi ridice capul, tînărul aruncă o scurtă privire în sus şi spuse:

— Da.

— Familia ta locuieşte acolo?

— Nu.

— Atunci eşti din Awa.

— Nu, nici de-acolo.

Din tonul lui, reieşea clar că pusese capăt discuţiei.

Tōji tăcu o vreme, după care făcu o nouă încercare.

— Asta mai zic şi eu sabie!

Fericit că i se laudă arma, tînărul se răsuci cu faţa la Tōji şi îi răspunse încîntat:

— Da, se află în familia mea de multă vreme. Este o sabie de luptă, dar vreau să găsesc în Osaka un om priceput ca să mi-o reajusteze, să o pot purta într-o parte.

— E prea lungă pentru aşa ceva, nu?

— Nu ştiu. Are cam un metru.

— E cam lungă.

Zîmbind, tînărul îi răspunse cu convingere:

— Oricine ar trebui să fie în stare să mînuiască o asemenea sabie.

— O, da, dacă ar avea un metru sau ceva mai mult, spuse Tōji cu reproş. Dar numai un expert. Acum întîlneşti la tot pasul indivizi ce se fudulesc cu asemenea săbii uriaşe. Par impresionanţi, dar la o adică, o iau la sănătoasa. Ce stil ai

studiat? În materie de artă a mînuirii sabiei, Tōji nu-şi putea ascunde un sentiment de superioritate faţă de acest biet băiat.

Tînărul aruncă o privire întrebătoare celui care părea foarte mulţumit de sine şi spuse:

— Stilul Tomita.

— În Stilul Tomita se foloseşte o sabie mai scurtă decît aceasta, spuse Tōji cu un aer de cunoscător.

— Faptul că am studiat Stilul Tomita nu înseamnă că trebuie să folosesc o sabie mai scurtă. Nu-mi place să-i imit pe alţii. Profesorul meu a folosit o sabie mai scurtă, însă eu m-am hotărît să folosesc una mai lungă. Din cauza aceasta m-au dat afară din şcoală.

— Se pare că vouă, tinerilor, vă cam place să sfidaţi. Ce s-a întîmplat apoi?

— Am plecat din satul Jōkyōji din provincia Echizen şi m-am dus la Kanemaki Jisai. Şi el a renunţat la Stilul Tomita, creînd Stilul Chūjō. M-a plăcut, m-a acceptat şi, după ce am studiat sub îndrumarea lui timp de patru ani, mi-a spus că pot să stau de-acum pe picioarele mele.

— Profesorii de la ţară se cam pripesc cu certificatele.

— Nu, nu Jisai. El nu era aşa. De fapt, singura persoană căreia i-a dat certificat a fost Itō Yagorō Ittōsai. După ce m-am hotărît să fiu al doilea care obţine aşa ceva, am muncit foarte serios. Înainte de a-mi termina instruirea însă, m-au chemat brusc acasă pentru că mama era pe moarte.

— Unde ţi-e casa?

— În Iwakuni, provincia Suci. Acolo am exersat în fiecare zi în apropierea podului Kintai, doborînd rîndunele în zbor şi despicînd crengi de salcie. În felul acesta am dobîndit o tehnică personală. Înainte de a muri, mama mi-a dat sabia aceasta şi mi-a spus să am mare grijă de ea, că a fost făcută de Nagamitsu.

— Nagamitsu? Nu mai spune!

— Nu-i poartă semnătura, dar a fost întotdeauna considerată opera lui. În locurile de unde vin eu, este o sabie bine cunoscută. Oamenii îi spun „par de instrucţie”.

Deşi la început nu avusese chef de vorbă, cînd se abordau subiecte ce-i plăceau, era în stare să trăncănească întruna, ba chiar să furnizeze de bunăvoie informaţii. O dată pornit, nu se mai oprea, punînd prea puţin preţ pe reacţia interlocutorului.

Datorită acestui fapt, precum şi manierei în care povestea întîmplările prin care trecuse, se putea trage concluzia că este un caracter puternic, chiar mai puternic decît ai fi putut bănui judecîndu-l după îmbrăcăminte.

La un moment dat, tînărul se opri. Ochii i se înceţoşară şi căzu pe gînduri.

— Cît am stat în Suō, Jisai s-a îmbolnăvit. Cînd am auzit lucrul acesta de la Kusanagi Tenki, m-a podidit pur şi simplu plînsul. Tenki ajunsese la şcoală mult înaintea mea şi încă se mai afla acolo cînd maestrul era pe patul de suferinţă. Tenki este nepotul lui, dar lui Jisai nici nu i-a trecut prin cap să-i dea certificat. În schimb, i-a arătat că ar vrea să mi-l dea mie, împreună cu cartea ce cuprinde metodele lui secrete. Şi nu numai că voia să mi le dea, dar spera să mă vadă şi chiar să mi le ofere personal. Ochii tînărului se umeziră.

Pe Tōji nu-l impresionau cîtuşi de puţin trăirile tînărului, dar era oricum mai bine să stea de vorbă cu el decît să se plictisească de unul singur.

— Înţeleg, spuse el, prefăcîndu-se interesat. Şi a murit cît ai fost plecat?

— Aş fi vrut să zbor la el de îndată ce am auzit de boala lui, dar se afla în Kozuke, la sute de kilometri de Suō. Şi mama a murit cam în aceeaşi perioadă, aşa că mi-a fost imposibil să fiu alături de el.

Norii acoperiră soarele, dînd cerului o tentă cenuşie. Nava începu să se clatine şi spuma mării pătrunse în copastie.

Tînărul îşi continuă povestea sentimentală, din care reţinem că îşi încuiase casa de la Suō şi, în urma unui schimb de scrisori, aranjase o întîlnire cu Tenki în preajma echinocţiului de primăvară. Puţin probabil ca Jisai, care nu avea rude apropiate, să fi dispus de mare avere, dar îi încredinţase lui Tenki nişte bani pentru tînăr, împreună cu certificatul şi cartea secretelor. Pînă în ziua în care urmau să se întîlnească pe insuliţa muntoasă Hōraiji, în provincia Mikawa, la jumătatea drumului între Kōzuke şi Awa, Tenki călătorea, văzîndu-şi mai departe de studiu. Tînărul se decisese să-şi petreacă ceva timp în Kyoto, studiind şi vizitînd oraşul.

Terminînd de povestit, se întoarse spre Tōji şi îl întrebă:

— Sînteţi din Osaka?

— Nu, din Kyoto.

O vreme tăcură amîndoi, atenţia fiindu-le distrasă de valuri.

— Deci încerci să-ţi croieşti drum în viaţă prin artele marţiale? întrebă Tōji.

Întrebarea nu părea răutăcioasă, dar în privirea lui Tōji se distingea condescendenţa vecină cu dispreţul. Se săturase de tineri încrezuţi care se lăudau cu certificatele lor şi cu cărţile pline de secrete. După părerea lui, nu puteau exista prea mulţi oameni de arme pricepuţi. Nu stătuse el însuşi aproape douăzeci de ani la Şcoala Yoshioka şi nu era decît un simplu discipol, ce-i drept, unul privilegiat?

Tînărul îşi schimbă poziţia şi privea fix apa cenuşie.

— Kyoto? murmură el. Se întoarse apoi din nou spre Tōji. Am auzit că există acolo un bărbat cu numele de Yoshioka Seijūrō, fiul cel mare al lui Yoshioka Kempō. Încă mai luptă?

Tōji avea chef să-l sîcîie puţin.

— Da, răspunse simplu. Şcoala Yoshioka pare încă înfloritoare. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar dacă merg la Kyoto aş vrea să mă înfrunt cu acest Seijūrō, să văd şi eu cît e de bun.

Tōji tuşi ca să-şi stăpînească rîsul. Îi era din ce în ce mai greu să suporte îngîmfarea şi impertinenţa tînărului. Bineînţeles că acesta nu ştia ce poziţie ocupă Tōji în şcoală, pentru că dacă ar fi ştiut, ar fi regretat cu siguranţă ceea ce spusese. Tōji se strîmbă şi întrebă pe un ton dispreţuitor:

— Şi crezi c-ai să scapi nevătămat?

— De ce nu? i-o reteză tînărul. Acum era rîndul lui să rîdă. Yoshioka e o casă mare şi se bucură de mare prestigiu, deci îmi imaginez că Kempō a fost cu adevărat un mare om de arme. Dar am auzit că nici unul din fiii lui nu face două parale.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva fără să-i cunoşti?

— Păi, aşa spun samuraii din celelalte provincii. Nu cred ce aud, dar aproape toată lumea e de părere că această Casă Yoshioka se termină cu Seijūrō şi Denshichirō.

Tōji ar fi vrut să-i atragă tînărului atenţia să-şi ţină gura. Chiar i-a dat prin minte să-şi dezvăluie identitatea, dar dacă ar fi făcut-o, el ar fi pierdut. Abţinîndu-se din răsputeri, spuse:

— Circulă tot felul de atotştiutori prin provinciile acestea, aşa că nici nu mă miră că este subestimată Casa Yoshioka. Dar mai vorbeşte-mi despre tine. Nu spuneai adineauri că te pricepi să dobori rîndunelele în zbor?

— Da, aşa am spus.

— Şi ai reuşit s-o faci cu sabia asta lungă?

— Exact.

— Înseamnă că poţi să dobori şi un pescăruş care se roteşte deasupra vasului.

Tînărul nu răspunse pe loc. Înţelesese că Tōji punea ceva la cale. Examină buzele strînse ale lui Tōji, pe care cu uşurinţă se putea citi răutatea, şi spuse:

— Aş putea, dar nu văd ce rost are.

— Ei bine, zise Tōji emfatic, dacă eşti atît de bun încît să defăimezi Casa Yoshioka fără să fi fost vreodată acolo…

— V-am supărat?

— Nu, deloc, răspunse Tōji. Dar nimănui din Kyoto nu-i place să audă vorbindu-se de rău Casa Yoshioka.

— Ha! Păi, nu v-am spus părerea mea. Am repetat doar ce-am auzit.

— Tinere! îi zise Toji pe un ton sever.

— Poftim?

— Cunoşti expresia „samurai necopt”? Te previn de dragul viitorului ce-ţi stă în faţă. Nu ajungi nicăieri dacă-i subestimezi pe alţii. Te lauzi că dobori rîndunele din zbor şi vorbeşti despre actul acela care-ţi atestă Stilul Chūjō, dar ar fi mai bine să nu consideri că toată lumea e proastă. Nu ţi-ar strica să te uiţi bine la persoana cu care vorbeşti înainte de a începe cu lăudăroşeniile.

— Credeţi că-s doar lăudăroşenii?

— Da, aşa cred.

Întinzîndu-şi pieptul, Tōji se apropie mai mult.

— Nu deranjează pe nimeni cînd ascultă un tînăr lăudîndu-se cu vitejiile lui, dar ai grijă să nu împingi lucrurile prea departe.

Pentru că tînărul nu spunea nimic, continuă:

— Am stat şi-am ascultat tot ce-ai îndrugat şi n-am zis nimic. De fapt, trebuie să ştii că sînt Gion Tōji, discipolul principal al lui Yoshioka Seijūrō şi dacă mai faci o singură remarcă necuviincioasă la adresa Şcolii Yoshioka, o să-ţi iasă pe nas!

Reuşiseră să atragă pînă la urmă şi atenţia celorlalţi călători. După ce îşi dezvălui înaltul rang, Tōji o luă spre pupa vasului, bodogănind despre obrăznicia tinerilor. Băiatul îl urmă în tăcere, iar ceilalţi călători rămaseră cu ochii pe ei de la distanţă, pentru a se simţi în siguranţă.

Pe Tōji îl sîcîia situaţia creată. Okō o să-l aştepte la debarcader şi, dacă se încăiera acum, va avea sigur necazuri cu oficialităţile mai tîrziu. Cu un aer cît se poate de degajat, îşi rezemă coatele de balustradă şi privi fix apa vineţie ce se învolbura sub cîrmă.

Tînărul îl bătu uşor pe spate.

— Domnule, i se adresă el cu o voce în care nu se distingea nici mînie, nici resentiment.

Tōji nu răspunse.

— Domnule, repetă tînărul.

Nemaiputînd să facă pe surdul, Tōji întrebă:

— Ce vrei?

— M-aţi făcut lăudăros în faţa mulţimii de pe punte şi eu ţin la onoarea mea. N-am nici un chef să fac ceea ce mi-aţi cerut acum cîteva minute, dar vă rog să priviţi.

— Ce ţi-am cerut?

— Nu se poate să fi şi uitat! Aţi rîs cînd v-am spus că dobor rîndunelele în zbor şi mi-aţi cerut să dobor un pescăruş.

— Hm, da, aşa e!

— Dacă reuşesc lucrul acesta, o să vă convingeţi că nu e numai gura de mine?

— Ştiu eu… cred că da.

— Bine. Atunci, am s-o fac.

— Grozav! rîse Tōji sarcastic. Dar nu uita, dacă faci lucrul acesta numai din mîndrie şi dai greş, chiar că o să rîdă lumea de tine.

— Îmi încerc norocul.

— N-am să te opresc.

— Şi o să depuneţi mărturie?

— O voi face bucuros!

Tînărul luă poziţia de atac pe o placă de plumb din centrul dunetei şi-şi întinse mîna spre sabie. În timp ce făcea lucrul acesta, îl strigă pe Tōji. Privindu-l curios, Tōji îl întrebă ce doreşte şi tînărul îi răspunse serios:

— Vreau să zboare nişte pescăruşi în faţa mea. Sînt gata să dobor oricîţi.

Tōji sesiză imediat asemănarea dintre ceea ce se întîmpla şi o poveste hazlie atribuită preotului Ikkyū; tînărul reuşise să-şi bată joc de el. Strigă supărat:

— Ce prostii sînt astea? Oricine reuşeşte să facă nişte pescăruşi să zboare prin faţa lui îi poate doborî uşor.

— Marea se întinde pe mii de kilometri şi sabia mea are doar un metru lungime. Dacă păsările nu se apropie, n-am cum să le dobor.

Tōji se mai apropie cîţiva paşi şi îi spuse cu răutate în priviri:

— Mai bine recunoaşte că vrei să ieşi basma curată. Dacă nu eşti în stare să omori un pescăruş în zbor, recunoaşte şi apoi cere-ţi scuze.

— Dacă aveam de gînd să fac aşa ceva, nu stăteam aici să aştept. Dacă nu se apropie păsările, atunci am să dobor altceva.

— Adică?…

— Mai înaintaţi cinci paşi şi vă arăt.

Tōji se apropie, urlînd:

— Ce ai de gînd?

— Vreau doar să-mi permiteţi a folosi capul din faţa mea – capul ce m-a provocat să dovedesc că nu mă laud. Dacă staţi şi vă gîndiţi, e mai logic decît să ucid pescăruşi nevinovaţi.

— Ţi-ai pierdut minţile? ţipă Tōji.

Îşi retrase instinctiv capul, pentru că exact în clipa aceea tînărul îşi scoase sabia din teacă şi o folosi. Totul se petrecu atît de repede, încît sabia aceea de mai bine de un metru nu părea mai mare decît un ac.

— C… ce? strigă Tōji împleticindu-se îndărăt şi pipăindu-şi gîtul. Din fericire capul rămăsese la locul lui şi, aparent, nu fusese rănit.

— Înţelegeţi acum? întrebă tînărul, întorcîndu-i spatele şi luînd-o printre grămezile de bagaje.

Tōji se înroşise tot de jenă. Coborî privirile şi zări pe punte, în soare, un obiect cam ciudat, ca o periuţă. Un gînd oribil îi încolţi în minte şi îşi duse mîna la cap. Preţiosul lui smoc de păr nu mai era acolo. Mîndria şi bucuria oricărui samurai! Îngrozit, îşi trecu mîna peste cap şi constată că banda cu care-şi legase părul era desfăcută. Părul pe care aceasta îl ţinuse strîns se împrăştiase.

— Ah, ticălosul naibii!

Îl cuprinse o furie de nedescris. Acum ştia, şi încă bine, că tînărul nici nu minţise, nici nu aruncase vorbe-n vînt. Tōji se întreba cum poate fi atît de priceput un tînăr ca el, dar respectul pe care i-l purta în minte era una, iar ura din suflet, alta.

Îndreptîndu-şi privirile înspre proră, constată că tînărul se întorsese la locul lui şi căuta ceva pe punte. Era limpede că nu era în gardă şi Tōji simţi că sosise momentul să se răzbune. Scuipînd pe mînerul sabiei, îl apucă strîns şi se strecură în spatele celui care îl făcuse de ruşine. Nu era sigur dacă va reuşi să ţintească doar smocul, fără să-i ia capul, dar oricum nu-i păsa. Bombîndu-şi pieptul, cu respiraţia tăiată, se pregăti să atace.

Chiar în clipa aceea se stîrni agitaţie printre negustorii care jucau cărţi.

— Ce se-ntîmplă? Nu mai sînt destule cărţi!

— Unde-au dispărut?

— Uitaţi-vă acolo!

— M-am uitat şi nu sînt.

În timp ce ţipau şi scuturau covoraşul pe care stătuseră, unul dintre ei îşi ridică întîmplător privirile.

— Acolo sus! Maimuţa le-a luat!

Ceilalţi pasageri, bucuroşi că se pot amuza, priviră cu toţii la maimuţa cu pricina. Aceasta se cocoţase în vîrful catargului înalt de vreo zece metri.

— Ha, ha! rîse unul. Ce maimuţă! Ne-a furat cărţile!

— Le morfoleşte.

— Ba nu, parcă s-ar juca cu ele.

O singură carte pluti în jos. Unul dintre negustori o ridică şi zise:

— Trebuie să mai aibă trei sau patru.

— Să urce cineva acolo şi să le aducă! Nu putem juca fără ele.

— Cine să urce pînă acolo?

— De ce nu căpitanul?

— Cred că el ar putea, dacă ar vrea.

— Pe bani ar face-o.

Căpitanul auzi propunerea, se învoi, luă banii, dar, ca stăpîn al vasului, voia să vadă mai întîi cine era de vină pentru incident. Urcîndu-se pe o grămadă de bagaje, se adresă călătorilor:

— A cui e maimuţa! Îl rog pe stăpînul ei să vină aici.

Nu răspunse nimeni, dar cîţiva călători ştiau că maimuţa era a tînărului cel chipeş şi îl fixară cu privirea. Ştia şi căpitanul şi se înfurie cînd văzu că tînărul nu răspunde. Ridicînd vocea, spuse:

— Nu-i aici stăpînul ei?... Dacă maimuţa nu-i a nimănui, am eu grijă de ea, dar să nu aud pe urmă nici o reclamaţie.

Stăpînul maimuţei stătea rezemat de nişte bagaje, aparent dus pe gînduri. Cîţiva călători începură să şuşotească cu un aer dezaprobator; căpitanul îl fulgeră pe tînăr cu privirea. Cei care jucaseră cărţi începură şi ei să bombăne, iar alţii se întrebau dacă tînărul era surdo-mut sau numai nesimţit. Tînărul îşi schimbă doar puţin poziţia şi se comportă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Căpitanul începu iar:

— Se pare că maimuţele cresc şi pe apă şi pe uscat. După cum vedeţi, una s-a rătăcit şi pe la noi. Deoarece n-are stăpîn, presupun că putem face cu ea ce dorim. Oameni buni, fiţi martori! În calitate de căpitan, i-am cerut stăpînului să se prezinte, dar el nu m-a ascultat. Dacă mai tîrziu se plînge că nu m-a auzit, să-mi luaţi apărarea.

— Sîntem martorii dumneavoastră! strigară negustorii, care erau deja furioşi foc.

Căpitanul o luă pe scară-n jos spre cală. Cînd reapăru, ţinea în mînă o muschetă cu fitilul aprins. Toată lumea era convinsă că o va folosi. Feţele se întorceau de la căpitan spre proprietarul maimuţei.

Maimuţa se distra grozav. Sus, în aer, ea se juca cu cărţile şi parcă făcea tot posibilul să-i înfurie pe cei de pe punte. Îşi dezgoli deodată dinţii, începu să turuie, fugi în vîrful vergii şi acolo nu mai ştiu ce să facă.

Căpitanul ridică muscheta şi ţinti. În timp ce unul dintre negustori îl trăgea de mînecă şi-l îndemna să tragă, proprietarul strigă:

— Opreşte, căpitane!

Era rîndul căpitanului să se prefacă acum că nu aude. Apăsă pe trăgaci, pasagerii se aplecară cu mîinile peste urechi şi muscheta luă foc cu un zgomot puternic. Lovitura fu prea înaltă. În ultima clipă, tînărul deviase ţeava armei.

Urlînd de furie, căpitanul îl apucă de piept. O vreme chiar păru suspendat acolo deoarece, deşi bine făcut, era scund în comparaţie cu tînărul cel chipeş.

— Ce-aţi păţit? strigă tînărul. Eraţi pe punctul de a doborî o maimuţă inocentă cu jucăria aceea a dumneavoastră, nu?

— Da.

— N-aş spune că faceţi un lucru prea grozav.

— Te-am avertizat doar.

— Şi cum aţi procedat?

— N-ai ochi şi urechi?

— Gura! Sînt pasageri pe acest vas. Şi, în plus, sînt samurai. Te-aşteptai să răspund unui biet căpitan de vas care se postează în faţa călătorilor şi ţipă de parcă le-ar fi stăpîn?

— Nu fi impertinent! Te-am avertizat de trei ori. Chiar dacă nu ţi-a plăcut felul în care am făcut-o, puteai să arăţi puţină consideraţie faţă de aceşti oameni pe care i-ai deranjat cu maimuţa ta.

— Care oameni? O, vrei să spui adunătura asta de negustori care jucau cărţi?

— Nu mai face pe nebunul! Ei au plătit de trei ori mai mult decît alţii.

— Asta nu le schimbă cu nimic statutul: nişte negustori de joasă speţă, iresponsabili, care aruncă cu banii-n stînga şi-n dreapta, beau şi se comportă de parcă vasul ar fi al lor. I-am văzut şi nu-mi plac deloc. Şi ce dacă maimuţa a fugit cu cărţile lor? Nu i-am spus eu s-o facă. Ea n-a făcut decît să-i imite, aşa că nu văd de ce mi-aş cere scuze.

Tînărul îi privi fix pe bogaţii negustori şi le adresă un zîmbet sardonic.

Scoica uitării

Era seară cînd vasul se apropie de portul Kizugawa, întîmpinat de un puternic miros de peşte. Pe mal sclipeau luminiţe roşii şi valurile clipoceau neîncetat. Încetul cu încetul, distanţa dintre vocile care strigau de pe vas şi cele de pe mal se micşoră. Ancora făcu bîldîbîc în apă, se aruncară frînghiile şi se fixă puntea de debarcare.

Strigăte entuziasmate umpleau aerul.

— Este pe vas fiul preotului de la templul Sumiyoshi?

— E vreun curier?

— Stăpîne! Aici! Sîntem aici!

Felinare din hîrtie, înscripţionate cu numele hanului de care ţineau, se rostogoleau spre doc ca nişte valuri. Purtătoarele lor erau la mare concurenţă.

— Merge cineva la hanul Kashiwaya?

Tînărul cu maimuţa pe umăr îşi croi drum prin mulţime.

— Veniţi la noi, domnule. Nu vă taxăm în plus pentru maimuţă.

— Stăm exact în faţa templului Sumiyoshi. Este un loc foarte cunoscut pentru pelerinaje. Vă dăm o cameră frumoasă, cu privelişte încîntătoare!

Pe tînăr nu-l aştepta nimeni. O luă drept înainte, fără să acorde atenţie celor ce-şi făceau reclamă.

— Cine se crede? bombăni un pasager. Numai pentru că ştie şi el puţin să mînuiască sabia!

— Dacă n-aş fi fost decît un biet orăşean, n-ar fi scăpat el aşa uşor.

— Calmează-te! Lasă-i pe războinici să creadă că sînt mai buni decît oricine altcineva. Atîta vreme cît umblă ţanţoşi ca nişte regi, ei sînt fericiţi. Treaba noastră, ca orăşeni, este să-i lăsăm pe ei să culeagă florile şi noi să ne vedem de fructe. De ce să mai facem atîta caz de incidentul de astăzi?

În timp ce vorbeau astfel, negustorii avură grijă să se adune tot muntele lor de bagaje, apoi debarcară, întîmpinaţi de un

furnicar de lume, lanterne şi vehicule. Absolut toţi fură imediat înconjuraţi de femei grijulii.

Ultimul care coborî de pe vas a fost Gion Tōji, pe al cărui chip se citea îngrijorarea şi supărarea. În viaţa lui nu avusese o zi atît de groaznică. Îşi acoperise capul cu o eşarfă pentru a ascunde pierderea ruşinoasă a moţului, dar bucata de pînză nu-i putea ascunde nici sprîncenele încruntate, nici buzele strînse.

— Tōji! Sînt aici! strigă Okō.

Deşi îşi acoperise capul, faţa îi rămăsese expusă vîntului rece cît timp aşteptase şi ridurile se vedeau prin pudra albă care ar fi trebuit să le ascundă.

— Okō! Deci ai venit!

— Nu te aşteptai? Mi-ai trimis o scrisoare şi mi-ai spus să te aştept, nu?

— Da, dar am crezut că nu o să ajungă la timp.

— S-a întîmplat ceva? Pari întors pe dos.

— A, nu. Doar un pic de rău de mare. Hai să mergem la Sumiyoshi şi să găsim un han ca lumea.

— Vino pe aici. Ne aşteaptă un palanchin.

— Mulţumesc. Ai rezervat şi o cameră pentru noi?

— Da. Toată lumea aşteaptă la han.

Tōji o privi consternat.

— Toată lumea? Ce vrei să spui? Am crezut că o să petrecem cîteva zile plăcute numai noi doi, într-un loc liniştit. Dacă e lume, nu merg.

Refuză palanchinul şi o luă, supărat, înainte. Cînd Okō încercă să-i explice, o repezi şi o făcu idioată. Toată mînia care se adunase în el pe vas explodă acum.

— Am să stau singur undeva! ţipă el. Dă drumul palanchinului! Cum de-ai putut să fii atît de proastă? Nu mă înţelegi deloc. Îşi smulse mîneca din mîinile ei şi plecă în grabă.

Se găseau în piaţa de peşte; toate prăvăliile erau închise şi cîntarele împrăştiate pe stradă sclipeau ca nişte micuţe scoici argintii. Deoarece nu era nimeni în jurul lor, Okō se agăţă de Tōji şi încercă să-l calmeze.

— Dă-mi drumu! ţipă el.

— Dacă mergi singur, ceilalţi or să creadă că s-a întîmplat ceva.

— N-au decît să creadă ce vor!

— O, nu mai vorbi aşa! îl imploră ea. Îşi lipi obrazul rece de al lui.

Mirosul pudrei şi mireasma părului îi pătrunseră fiinţa şi, treptat, mînia şi sentimentul frustrării se estompară.

— Te rog, îi ceru ea stăruitor.

— De fapt, sînt foarte supărat, spuse el.

— Ştiu, dar o să mai avem ocazia să fim împreună.

— Dar aceste două sau trei zile cu tine… de-ai şti cît le-am aşteptat!

— Înţeleg.

— Dacă ai înţeles, de ce-ai mai tîrît şi pe alţii acolo? Pentru că nu simţi pentru mine ceea ce simt eu pentru tine.

— Iar începi, spuse Okō cu reproş, privind drept înainte şi dînd impresia că e gata să plîngă.

Dar nu plînse. Încercă să găsească alte argumente ca să-l determine s-o asculte. Cînd sosise curierul cu scrisoarea lui Tōji, ea-şi făcuse, bineînţeles, planuri să vină la Osaka singură, dar aşa a fost norocul ca în noaptea aceea să vină Seijūrō la Yomogi, cu şase sau şapte elevi şi Akemi îi spuse, fără să se gîndească la consecinţe, că vine Tōji. Cît ai clipi, hotărîră cu toţii că trebuie s-o însoţească pe Okō la Osaka şi că poate veni şi Akemi cu ei. În final, grupul care se afla la hanul de lîngă templul Sumiyoshi număra zece persoane.

Tōji recunoscu că într-o asemenea situaţie Okō nu avusese încotro, dar starea proastă tot nu îi dispăru. Aşa îi mersese toată ziua şi încă se mai aştepta la altele şi mai rele. În primul rînd, pentru că-l vor întreba imediat cum a mers cu munca de lămurire şi nu suporta să le dea veşti proaste. Se temea însă şi mai mult că va trebui să-şi scoată eşarfa. Cum să le explice lipsa moţului? Pînă la urmă îşi dădu seama că n-are încotro şi se resemnă.

— Bine, bine. Merg cu tine. Trimite după palanchin.

— O, ce fericită sînt! spuse Okō drăgăstos şi o luă înapoi spre doc.

La han, Seijūrō şi ceilalţi făcuseră deja baie, se înfofoliseră în chimonourile căptuşite primite de la han şi se aşezaseră pentru a-i aştepta pe Tōji şi Okō. Pentru că nu mai apăreau, cineva spuse:

— Ei tot or să vină, mai devreme sau mai tîrziu. N-are rost să stăm aşa, degeaba.

Aşa că s-au apucat să comande saké. La început băură doar ca să le treacă timpul mai uşor, dar curînd începură să-şi întindă picioarele confortabil. Nu după multă vreme şi uitară de Tōji şi de Okō.

— La Sumiyoshi nu sînt şi fete care cîntă?

— Ce idee bună! De ce să nu chemăm vreo trei sau patru fete?

Seijūrō ezită pînă cînd cineva sugeră ca el şi Akemi să se retragă în altă cameră mai liniştită. Manevra subtilă de a scăpa de el îi provocă un zîmbet trist, dar era bucuros că pleacă de acolo. Va fi mult mai plăcut să stea numai cu Akemi într-o cameră încălzită decît să bea cu necioplitţii aceia.

Imediat după plecarea lui, petrecerea se încinse în toată regula şi nu după mult timp apărură în grădina spre care dădea camera şi cîteva fete pricepute la cîntat, cunoscute acolo drept „mîndria din Tosamagawa”. Flautele şi *shamisen*-urile lor erau vechi, de proastă calitate şi uzate de atîta folosinţă.

— De ce atîta gălăgie? întrebă una dintre ele, ştrengăreşte. Aţi venit să beţi sau să vă certaţi?

Bărbatul care se dădea drept conducătorul grupului îi răspunse:

— Nu mai pune întrebări prosteşti! Nu ne păpăm banii pentru bătaie! V-am chemat ca să bem şi să ne distrăm.

— Ei bine, spuse fata cu tact, îmi pare bine că aud asta, dar aş vrea totuşi să fiţi puţin mai liniştiţi.

— Bun! Dacă asta vrei, atunci hai să cîntăm!

Din respect pentru prezenţa feminină din cameră, cîteva picioare păroase se retraseră sub chimonouri şi cîteva trupuri orizontale deveniră verticale. Începu muzica, spiritele se încinseră şi petrecerea era în toi. Cînd se distrau mai bine, o fată de la ceainărie îi anunţă că a sosit individul care a călătorit cu vasul din Shikoku.

— Ce zice? Vine cineva?

— Da, a zis că a venit unul pe nume Tōji.

— Grozav! Minunat! Vine bunul şi bătrînul Tōji… Cine-i Tōji?

Intrarea lui Tōji şi a lui Okō nu îi deranjă cîtuşi de puţin. De fapt, nu-i băga nimeni în seamă. Tōji era dezgustat pentru că

Okō încercase să-l convingă că petrecerea se dădea în cinstea lui şi de fapt lucrurile nu stăteau deloc aşa.

O strigă pe fata care-i adusese în această cameră şi o rugă să-l conducă în camera lui Seijūrō. Cînd ajunseră în hol, un chefliu, duhnind a saké, se apropie împleticindu-se de el şi îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui Tōji.

— Hei, Tōji! bolborosi el. Te-ai întors? Te-ai distrat pe cinste cu Okō, mai ştiu eu pe unde, şi pe noi ne-ai făcut să te aşteptăm. Nu-i frumos!

Tōji încercă în zadar să se descotorosească de el. Bărbatul îl tîrî cu forţa în cameră. În lupta cu Tōji, călcă peste o tavă sau două, răsturnă cu piciorul cîteva borcănele cu saké şi apoi căzu, trăgîndu-l şi pe Tōji după el.

— Eşarfa mea! strigă Tōji.

Îşi duse repede mîna la cap, dar prea tîrziu. În timp ce cădeau, individul îi înhăţase eşarfa şi-o ţinea triumfător în mînă. Cu gurile căscate, îşi întoarseră cu toţii privirile spre locul unde ar fi trebuit să fie smocul de păr al lui Tōji.

— Ce s-a întîmplat cu capul tău?

— Ha, ha, ha! Ce freză!

— Cine ţi-a făcut-o?

Tōji se înroşi tot. Înhăţîndu-şi eşarfa şi punîndu-şi-o la loc, zise supărat:

— Nu s-a întîmplat nimic. Am avut un furuncul.

Alte hohote de rîs, şi mai puternice.

— Şi-a adus un furuncul ca amintire!

— Ascunde-ţi pata scîrboasă!

— Lasă vorba! Arată-ne!

Era limpede din glumele pe care le făceau pe seama lui că nimeni nu-l credea pe Tōji. Petrecerea continuă şi ei uitară de smocul de păr.

A doua zi dimineaţă lucrurile stăteau cu totul altfel. Ora zece îi găsi pe plaja din spatele hanului, serioşi, angajaţi în discuţii aprinse. Stăteau în cerc, unii cu umerii drepţi, alţii cu braţele încrucişate, dar toţi încruntaţi.

— Oricum privim lucrurile, tot prost e.

— Problema este următoarea: e adevărat?

— Am auzit cu urechile mele. Vrei să spui că-s mincinos?

— Nu putem sta aşa, fără să facem nimic. E în joc onoarea Şcolii Yoshioka. Trebuie să acţionăm într-un fel!

— Bineînţeles, dar ce să facem?

— Păi, nu-i prea tîrziu. Îl găsim pe cel cu maimuţa şi-i tăiem smocul, îi arătăm noi că nu-i vorba numai de mîndria lui Gion Tōji, ci de demnitatea întregii Şcoli Yoshioka! Aveţi ceva de obiectat?

Beţivul din noaptea trecută era acum ca un locotenent curajos, care-şi îndemna oamenii la luptă.

După ce se treziseră, ei ceruseră să li se încălzească baia, ca să-şi spele mahmureala şi, în timp ce se aflau în baie, veni un negustor. Neştiind cine erau, le povesti ce se întîmplase pe vas cu o zi în urmă. Le descrise amănunţit şi cu mult umor scena tăierii smocului de păr, încheind astfel:

— Samuraiul care şi-a pierdut părul pretindea că era discipolul principal al Şcolii Yoshioka din Kyoto. Tot ce vă pot spune e că, dacă aşa stau lucrurile, atunci Şcoala Yoshioka se află într-o stare mai jalnică decît şi-ar putea imagina cineva.

Trezindu-se de tot, discipolii de la Yoshioka plecară imediat în căutarea ursuzului Tōji ca să-l chestioneze în legătură cu incidentul. Au aflat însă că s-a sculat devreme, a schimbat cîteva vorbe cu Seijūrō şi a plecat cu Okō la Kyoto imediat după micul dejun. Dispariţia lui era o confirmare a poveştii pe care o auziseră şi au decis să plece nu pe urmele laşului de Tōji, ci în căutarea tînărului cu maimuţa, pentru a reabilita numele Şcolii Yoshioka.

După ce căzură de acord asupra planului stabilit în consiliul de război de la malul mării, se ridicară, se scuturară de nisip şi porniră la acţiune.

Puţin mai încolo, Akemi, în picioarele goale, se juca la marginea apei, culegînd scoici şi dîndu-le imediat drumul înapoi. Deşi era iarnă, soarele strălucea destul de puternic, mirosea a mare, iar talazurile păreau nişte şiruri de trandafiri albi ce se întindeau pînă departe.

Cu ochii mari de curiozitate, Akemi îi urmări cu privirea pe oamenii de la Yoshioka cum o ia fiecare în altă direcţie, cu vîrfurile tecilor în aer. Cînd ultimul dintre ei trecu pe lîngă ea, Akemi strigă:

— Unde plecaţi cu toţii?

— A, tu erai? zise el. De ce nu vii şi tu să căutăm împreună? Fiecăruia îi revine o porţiune de teritoriu.

— Ce căutaţi?

— Un samurai tînăr cu un cîrlionţ lung. Are o maimuţă în braţe.

— Ce-a făcut?

— Ceva care va discredita numele Tînărului Stăpîn dacă nu acţionăm imediat.

Îi relată cele întîmplate, dar nu reuşi să-i stîrnească interesul absolut deloc.

— Voi mereu căutaţi gîlceavă! spuse ea dezaprobator.

— Nu pentru că ne place să ne batem, dar dacă-l lăsăm să ne scape aşa, ne va face de ocară Şcoala, cel mai mare centru de arte marţiale din ţară.

— Şi ce dacă?

— Eşti nebună?

— Voi, bărbaţii, vă petreceţi tot timpul alergînd după prostii.

— Ce? O privi cu coada ochiului, suspicios. Şi tu ce faci tot timpul, mă rog?

— Eu?

Îşi coborî privirile spre nisipul frumos de la picioarele ei şi spuse:

— Eu caut scoici.

— De ce le cauţi? Găseşti milioane peste tot. Ele ţi se arată singure. Femeile îşi irosesc timpul şi mai prosteşte decît bărbaţii.

— Eu caut un anume tip de scoică. Se numeşte scoica uitării.

— A, da? Există o asemenea scoică?

— Da, însă se spune că ea nu poate fi găsită decît aici, pe malul de la Sumiyoshi.

— Ei bine, pun pariu că nu există aşa ceva.

— Dacă nu crezi, vino cu mine şi-ţi arăt.

Îl tîrî pe tînăr după ea dincolo de nişte pini şi arătă cu degetul spre o piatră pe care era scrijelită o poezie:

“Să am timp,
Aici aş găsi-o, pe malul de la Sumiyoshi.
Se spune că ea vine aici,
Scoica ce aduce
Uitarea în dragoste.”

Mîndră, Akemi îi zise:

— Vezi? Mai vrei şi alte dovezi?

— A, e doar o legendă, una din minciunile inutile care se scriu în poezii.

— Dar la Sumiyoshi au şi flori care te fac să uiţi, şi apă.

— Ei bine, să presupunem că există. Şi ce efect au?

— Simplu. Dacă-ţi pui una în *obi* sau în mînecă, uiţi totul.

Samuraiul rîse.

— Adică vrei să fii şi mai distrată decît acum?

— Da. Aş vrea să uit totul. Lucruri pe care nu le pot uita şi din pricina lor sînt nefericită ziua şi nopţile în care nu pot dormi. De aceea o caut. De ce nu rămîi s-o căutăm împreună?

— N-am timp de joacă! spuse samuraiul dispreţuitor şi, amintindu-şi brusc de datoria pe care o avea, o luă la picior în mare grabă.

Cînd era tristă, Akemi se gîndea că problemele ei s-ar rezolva de la sine dacă ar reuşi să uite trecutul şi să se bucure de prezent. Chiar în clipa aceea, ea se gîndea dacă să mai păstreze cîteva din amintirile la care ţinea atît de mult sau să le arunce în mare. Dacă ar exista într-adevăr scoica uitării, decise ea, nu ar purta-o singură, ci ar strecura-o în mîneca lui Seijūrō. Oftă, imaginîndu-şi cît ar fi viaţa de frumoasă dacă el ar reuşi s-o uite.

Cînd se gîndea la el, îşi simţea inima grea. Înclina să creadă că singurul lui scop era să-i distrugă tinereţea. Cînd o asalta cu vorbe dulci de dragoste, ea se liniştea numai gîndindu-se la Musashi. Dar dacă ea considera din cînd în cînd prezenţa lui Musashi în inima ei o salvare, de cele mai multe ori aceasta o chinuia şi ar fi vrut să evadeze într-o lume a visurilor. Dar ezita să se lase pradă iluziilor, gîndindu-se că probabil Musashi o fi uitat-o complet.

„O, de-aş putea să-i şterg chipul din faţa ochilor mei!” se gîndi ea.

Apa albastră a Mării Interioare începuse brusc s-o ademenească. Privind-o, o cuprinse spaima. Ce uşor ar fi să se cufunde în ea şi să se tot ducă.

Mama ei nu ştia că lui Akemi îi trec prin cap asemenea gînduri disperate şi cu atît mai puţin Seijūrō. Toţi cei din jur o considerau o fiinţă fericită, poate chiar puţin uşuratică, dar încă un mugur neînflorit, departe de a accepta dragostea unui bărbat.

Pentru Akemi, mama şi bărbaţii care veneau la ceainărie se aflau departe de sufletul ei. În prezenţa lor ea zîmbea şi glumea,

era radioasă sau se bosumfla dacă situaţia i-o cerea, dar cînd rămînea singură ofta adînc şi trist.

Gîndurile îi fură întrerupte de un servitor de la han. Reperîndo lîngă înscripţia în piatră, el dădu fuga la Akemi şi îi spuse:

— Unde aţi fost, domnişoară? Tînărul Stăpîn vă caută şi este foarte îngrijorat.

Întorcîndu-se la han, Akemi îl găsi pe Seijūrō încălzindu-şi mîinile sub un pled roşu ce acoperea *kotatsu*[29]. Era linişte în cameră. Vîntul adia în grădină printre pinii bătrîni.

— Ai fost afară pe frigul ăsta? o întrebă el.

— Adică? Mie nu mi s-a părut frig. Plaja e însorită.

— Ce-ai făcut?

— Am căutat scoici.

— Te comporţi ca un copil.

— Asta şi sînt!

— Cîţi ani împlineşti?

— Ce contează? Încă sînt un copil. Ce-i rău în asta?

— Destul. Ar trebui să te gîndeşti la planurile pe care le face mama ta în legătură cu viitorul tău.

— Mama? Ea nu se gîndeşte la mine. E convinsă că şi ea e încă tînără.

— Aşază-te aici.

— Nu vreau. Mi-ar fi prea cald. Sînt încă tînără, să nu uiţi!

— Akemi!

O apucă de încheietura mîinii şi o trase spre el.

— Astăzi nu mai e nimeni pe-aici. Mama ta a dat dovadă de mult tact şi a plecat la Kyoto.

Akemi îi surprinse privirile aprinse şi îngheţă; încercă, fără să ştie prea bine de ce, să se dea îndărăt, dar el o ţinea strîns de mînă.

— De ce încerci să fugi? o întrebă el cu reproş.

— Nu fug.

— Nu e nimeni aici. A sosit momentul, Akemi, nu?

— Pentru ce?

— Nu fi încăpăţînată! Ne întîlnim de aproape un an. Ştii bine ce sentimente nutresc fată de tine. Okō şi-a dat de mult consimţămîntul. Ea spune că tu nu vrei să-mi cedezi pentru că nu-ţi cer deschis lucrul acesta. Aşa că astăzi, hai…

— Încetează! Lasă-mi mîna. Dă-mi drumul, îţi spun!

Akemi făcu o plecăciune şi lăsă capul în jos, stînjenită.

— Nu mă vrei, orice s-ar întîmpla?

— Termină! Dă-mi drumul!

Deşi braţul i se înroşise din pricina strînsorii, el nu-i dădea drumul şi fata nu era suficient de puternică pentru a rezista tehnicilor militare ale celor Opt Şcoli din Kyoto.

Seijūrō se comporta cu totul altfel astăzi faţă de alte dăţi. Îşi căuta deseori refugiul în saké, dar astăzi nu băuse nici o picătură.

— De ce te porţi aşa cu mine, Akemi? Încerci să mă umileşti?

— Nu vreau să mai vorbim despre asta! Dacă nu-mi dai drumul, ţip!

— Ţipă cît vrei! Tot nu te aude nimeni. Clădirea principală a casei e prea departe şi oricum le-am spus să nu ne deranjeze.

— Vreau să plec.

— Nu te las.

— Trupul meu nu-ţi aparţine.

— Aşa crezi tu? Mai bine ai întreba-o pe mama ta! I-am plătit destul.

— Mama m-o fi vîndut, dar eu n-am de gînd să fac aşa ceva. Şi oricum, nu cedez unui om pe care-l dispreţuiesc de moarte!

— Ce? strigă Seijūrō, aruncîndu-i pledul cel roşu pe cap.

Akemi ţipă cît o ţinu gura.

— Ţipă, tîrfă! Ţipă cît vrei! N-o să vină nimeni.

Pe *shōji* se proiecta lumina palidă a soarelui amestecată cu umbra neliniştită a pinilor, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Afară totul era liniştit şi nu se auzeau decît valurile mării şi ciripitul păsărelelor.

O tăcere adîncă urmă gemetelor înăbuşite ale lui Akemi. După cîtva timp, Seijūrō îşi făcu apariţia pe coridor. Era palid şi-şi ţinea mîna dreaptă peste cea stîngă, plină de zgîrieturi şi sînge.

Imediat după aceea, uşa se deschise din nou şi Akemi ţîşni afară. Surprins, Seijūrō, cu mîna înfăşurată de data aceasta într-un prosop, făcu un gest ca pentru a o opri, dar nu mai apucă. Fata zbură ca fulgerul, pe jumătate nebună.

Seijūrō păru o clipă îngrijorat, dar nu se duse după ea. Un zîmbet ipocrit îi flutură pe buze. În el se citea satisfacţia deplină.

Moartea unui erou

— Unchiule Gon!

— Ce?

— Eşti obosit?

— Da, puţin.

— Mi-am închipuit eu. Şi eu de-abia mă mai ţin pe picioare. Dar clădirile acestui templu sînt foarte frumoase, nu? Ia ascultă, nu-i cel de colo portocalul numit copacul sacru al lui Wakamiya Hachiman?

— Aşa se pare.

— Am impresia că e primul lucru, din cele optzeci de pe vas, oferit ca tribut de către regele Şilla împărătesei Jingū, cînd ea a cucerit Coreea.

— Ia uită-te în Grajdul Cailor Sacri! Nu-i grozav animalul acela? E sigur pe primul loc în cursa anuală de cai din Kamo.

— Cel alb?

— Da. Ce scrie pe panoul acela?

— Zice că dacă bei zeama în care ai fiert nutreţul, nu plîngi noaptea şi nu scrîşneşti din dinţi. Vrei?

Unchiul Gon rîse.

— Nu fi proastă!

Întorcîndu-se, întrebă:

— Ce s-a întîmplat cu Matahachi?

— Se pare că a întins-o.

— A, uite-l. Stă lîngă scena pe care se dansează dansurile sacre.

Bătrîna ridică mîna şi îşi strigă fiul.

— Dacă o luăm într-acolo, putem vedea originala Torii[30], dar hai să mergem mai întîi la Felinarul înalt.

Matahachi îi urmă, tîrşindu-şi picioarele. De cînd mama lui îl luase de guler în Osaka, fusese tot timpul cu ei. Începuse să-şi piardă răbdarea. Îi prindeau bine cinci sau zece zile de excursie, dar îl înnebunea gîndul că trebuie să-i însoţească pînă li se împlineşte dorinţa de răzbunare. Încercă în zadar să-i convingă

că n-are rost să călătorească împreună, că ar fi mai bine ca el să pornească singur în căutarea lui Musashi. Mama lui nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Anul Nou bate la uşă, sublinie ea. Şi vreau să-l petreci cu mine. Nu l-am mai sărbătorit împreună de foarte multă vreme şi s-ar putea să fie ultima dată.

Deşi Matahachi ştia că n-o poate refuza, se hotărî totuşi să-i părăsească în primele zile ale noului an. Osugi şi unchiul Gon, temîndu-se probabil că nu mai au mult de trăit, deveniseră tare pioşi şi se opreau la toate templele de pe drum, lăsînd ofrande şi adresări de rugăminţi fierbinţi zeilor şi lui Buddha. Ziua aceea şi-o petrecuseră aproape în întregime la templul Sumiyoshi.

Matahachi, plictisit de moarte, îşi tîra picioarele anevoie şi era bosumflat.

— Nu poţi să te mişti mai repede? întrebă Osugi, iritată.

Matahachi nu-şi schimbă pasul. La fel de supărat pe mama lui cum era şi ea pe el, bombăni:

— Mă grăbiţi şi după aceea mă faceţi să aştept! Repede, stai… repede, stai!

— Ce mă fac cu un fiu ca tine? Cînd ajungi la un loc sfînt, e foarte normal să te opreşti şi să te rogi zeilor. Nu te-am văzut închinîndu-te nici zeilor, nici lui Buddha şi ţine minte, o să regreţi mai tîrziu! În plus, dacă te-ai ruga şi tu cu noi, n-ar mai trebui să aştepţi atît de mult.

— Ce pacoste! mormăi Matahachi.

— Cine-i pacoste? întrebă Osugi indignată.

În primele două-trei zile totul fusese excepţional, toţi trei numai lapte şi miere, dar de îndată ce Matahachi se obişnui din nou cu mama lui, începu s-o contrazică tot timpul şi să rîdă de ea ori de cîte ori avea prilejul. Seara, la han, mama lui i-a cerut să se aşeze în faţa ei şi i-a făcut o morală zdravănă, care i-a stricat buna dispoziţie.

— Ce pereche! se văicărea unchiul Gon, încercînd să găsească o modalitate de a o calma pe bătrîna înfuriată şi de a descreţi fruntea nepotului său. O! strigă el vesel. Ce bine miroase! Se vînd scoici la grătar la ceainăria de lîngă plajă. Hai să mîncăm şi noi!

Nici mama, nici fiul nu se arătară prea entuziasmaţi, dar unchiul Gon reuşi să-i tîrască după el pînă la dugheana de la mal, cea cu obloane din fîşii subţiri de stuf. Pe cînd cei doi se

aşezau confortabil pe o bancă afară, el intră înăuntru şi se întoarse cu nişte saké.

Oferindu-i lui Osugi o ceşcuţă, îi spuse blajin:

— Poate asta o să-l mai înveselească niţel şi pe Matahachi. Cred că eşti prea dură cu el.

Osugi îşi întoarse privirea şi i-o tăie scurt:

— Nu vreau să beau nimic.

Neavînd încotro, unchiul Gon îi oferi ceşcuţa lui Matahachi care, deşi îmbufnat, nu ezită să dea pe gît trei ceşti, ştiind foarte bine cît de tare se va înfuria mama lui pentru asta. Cînd i-o ceru unchiului Gon şi pe a patra, Osugi izbucni:

— Îţi ajunge! îl certă ea. N-am venit la picnic şi nici ca să ne îmbătăm! Şi ai grijă şi tu, unchiule Gon! Eşti mai bătrîn decît Matahachi şi ar trebui să ştii mai bine!

Unchiul Gon, cuprins de remuşcări de parcă numai el ar fi băut pînă atunci, îşi şterse faţa cu mîna şi zise cu umilinţă:

— Da, ai dreptate.

Se ridică şi făcu cîţiva paşi.

Scandalul începu în toată regula pentru că Matahachi lovise la rădăcină simţul matern şi grijuliu, deşi violent, al lui Osugi. Ea nu mai avu răbdare pînă să ajungă la han. Se repezi la el furioasă, fără să-i pese că o aude lumea. Matahachi o privea cu impertinenţă, lăsînd-o să termine ce avea de spus.

— Bine, zise el. Înţeleg, deci, că nu sînt decît un mîrlan nerecunoscător. Aşa e?

— Da! Ce-ai făcut pînă acum ca să te poţi şi tu mîndri sau să atragi respectul altora?

— Ei bine, se pare că nu sînt chiar atît de netrebnic pe cît crezi, dar n-ai de unde să ştii.

— Ei, nu mai spune! Nimeni nu-şi cunoaşte copilul mai bine decît propriul părinte şi vreau să-ţi spun că ziua în care te-ai născut n-a fost o zi prea fericită pentru Casa Hon'iden!

— Aşteaptă şi-ai să vezi! Sînt încă tînăr. O să-ţi pară rău pe lumea cealaltă c-ai zis aşa ceva.

— Ha! Aş vrea eu, dar nu se va întîmpla nici peste o sută de ani. E atît de trist, dacă stau să mă gîndesc.

— Păi, dacă-i atît de trist că ai un asemenea fiu, nu văd de ce să mă mai ţin după voi. Plec!

Fierbînd de furie, se ridică şi se îndepărtă cu paşi lungi, hotărîţi.

Luată prin surprindere, bătrîna încercă cu o voce jalnică, tremurătoare să-l cheme înapoi. Matahachi nu îi dădu nici o atenţie. Unchiul Gon, care ar fi putut fugi după el ca să încerce să-l oprească, privea fix marea, cu gîndurile în altă parte.

Osugi se ridică, apoi se aşeză iar.

— Nu încerca să-l opreşti, îi spuse ea unchiului Gon. N-are rost.

Unchiul Gon se întoarse spre ea şi, în loc să-i răspundă, zise:

— Fata aceea de acolo se comportă foarte ciudat. Aşteaptă-mă o clipă!

Nici nu apucă bine să rostească cuvintele, că îşi şi azvîrli pălăria şi se îndreptă ca o săgeată spre apă.

— Idiotule! strigă Osugi. Unde te duci? Matahachi…

O luă după el, dar la cîţiva paşi de ceainărie îşi agăţă piciorul într-un snop de iarbă de mare şi căzu pe burtă. Bombănind supărată, se ridică, plină de nisip pe faţă şi pe umeri. Cînd îl zări iar pe unchiul Gon, i se făcură ochii cît cepele.

— Prost bătrîn ce eşti! Unde te duci? Ţi-ai pierdut minţile? ţipă ea.

Părea atît de tulburată, de parcă ar fi înnebunit. Alerga ca o apucată după unchiul Gon. Dar ajunse prea tîrziu. Unchiul Gon era deja în apă pînă la genunchi şi înainta rapid.

Învăluit în spuma mării, părea de-a dreptul în transă. Mai departe se afla o tînără ce înainta disperată spre apa adîncă. Cînd o zărise prima oară, ea stătea la umbra pinilor, privind absentă în zare; apoi, deodată, traversase repede nisipul şi se aruncase în apă. Părul negru îi flutura pe spate. Apa îi ajungea pînă la brîu, dar se apropia repede de punctul în care începea să fie adîncă.

Pe măsură ce se apropia de ea, unchiul Gon striga nebuneşte, dar ea-şi vedea de ale ei. Trupul îi dispăru brusc, cu un sunet ciudat, lăsînd doar un vîrtej la suprafaţă.

— Copil nebun! strigă Unchiul Gon. Vrei să te sinucizi?

Apoi se scufundă şi el.

Osugi alerga de colo-colo pe mal. Cînd văzu că amîndoi se duc la fund, strigătele ei se transformară în ţipete stridente de ajutor.

Dînd din mîini, alergînd, împiedicîndu-se, le ordona celor de pe mal să-i salveze, de parcă ei ar fi fost vinovaţi de accident.

— Salvaţi-i, idioţilor! Grăbiţi-vă! Dacă nu, se îneacă.

Cîteva minute mai tîrziu, nişte pescari aduseră trupurile la mal şi le întinseră pe nisip.

— Sinucidere din dragoste?

— Glumeşti? spuse altul, rîzînd.

Unchiul Gon o apucase pe fată de *obi* şi încă se mai ţinea de el, dar nici unul dintre ei nu mai respira. Fata arăta ciudat pentru că, deşi părul ei era încîlcit şi răvăşit, pudra şi rujul nu se spălaseră şi părea vie. Cu toate că dinţii muşcau buza de jos, gura ei roşie lăsa impresia că rîde.

— Am mai văzut-o undeva, zise cineva.

— Nu-i fata care căuta scoici mai deunăzi?

— Da, aşa-i! Stătea la hanul de acolo.

Patru sau cinci bărbaţi se apropiau dinspre han. Printre ei se afla şi Seijūrō, care-şi croia drum prin mulţime, respirînd anevoios.

— Akemi! strigă el.

Păli, dar rămase nemişcat.

— Este o prietenă de-a dumneavoastră? întrebă unul din pescari.

— D… d… da.

— Încercaţi repede să scoateţi apa din ea!

— O putem salva?

— Dacă staţi şi vă uitaţi, nu.

Pescarii îndepărtară mîna unchiului Gon de pe *obi*, aşezară trupurile unul lîngă altul şi începură să le dea palme şi să le apese abdomenele. Akemi îşi recapătă suflarea destul de repede şi Seijūrō, dornic să scape de privirile celor de pe mal, îi puse pe oamenii cu care venise s-o ducă la han.

— Unchiule Gon! Unchiule Gon! striga printre lacrimi Osugi la urechea bătrînului.

Akemi îşi reveni, pentru că era tînără, dar unchiul Gon… Nu numai că era bătrîn, dar mai avea şi nişte saké în el cînd pornise s-o salveze pe fată. Respiraţia îi încetă pentru totdeauna. Nici un îndemn de-al lui Osugi nu-i mai putea deschide ochii vreodată.

Pescarii renunţară, spunînd:

— Bătrînul s-a dus.

Osugi încetă din plîns atît cît să se repeadă la ei de parcă erau duşmani şi nu oameni care încercaseră să dea o mînă de ajutor.

— Ce vreţi să spuneţi? De ce să moară pentru că a salvat fata?

Atitudinea ei lăsa impresia că o să-i şi bată. Îi împinse la o parte şi spuse hotărît:

— Îl readuc eu la viaţă! Vă arăt eu!

Încercă să-l resusciteze pe unchiul Gon prin toate metodele care îi trecură prin minte. Încrîncenarea ei le stoarse lacrimi celor care priveau, iar cîţiva rămaseră chiar să o ajute. Departe de a le aprecia gestul, ea le dădea ordine de parcă-i angajase: se plîngea că nu apasă cum trebuie, le spuse că ce fac ei nu era bine, le ceru să aprindă un foc, trimise după medicamente. Era teribil de morocănoasă şi arţăgoasă. Pentru bărbaţii de pe mal, ea nu era nici rudă, nici prietenă, aşa că, pînă la urmă, şi cel mai înţelegător se înfurie.

— Cine-i cotoroanţa asta? mîrîi unul.

— Vai de ea! Nu e-n stare nici măcar să facă diferenţa între unul care trăieşte şi unul care a murit. Dacă-l poate readuce la viaţă, n-are decît.

Imediat după aceea, Osugi rămase singură cu cadavrul. Pe măsură ce se lăsa întunericul, ceaţa se ridica şi singura urmă a zilei ce apunea era fîşia de nori portocalii de la orizont. Făcu un foc lîngă trupul unchiului Gon şi se aşeză lîngă el.

— Unchiule Gon! Vai, unchiule Gon! se tînguia Osugi.

Valurile se întunecară. Nu renunţă la încercarea de a readuce căldura în trupul lui. Pe chip i se citea speranţa că el va deschide gura în orice clipă şi-i va vorbi. Luă nişte medicamente din cutiuţa pe care o avea în *obi* şi i le vîrî în gură. Îl ridică puţin şi-l legănă.

— Deschide ochii, unchiule Gon! îl implora. Spune ceva! Nu poţi pleca! Nu mă lăsa singură! Încă nu l-am omorît pe Musashi şi n-am pedepsit-o pe tîrîtura de Otsū.

Akemi avea un somn agitat. Cînd Seijūrō încercă să-i îndrepte pe pernă capul fierbinte, ea delira. Rămase o vreme nemişcat, mai palid decît ea. Cînd îi vedea pe chip suferinţa pe care el însuşi i-o provocase, suferea şi el.

Se aruncase peste ea ca un animal şi-şi satisfăcuse doar propriile-i pofte. Acum stătea alături, grav şi îngrijorat, şi se ruga să-şi revină la viaţa care o părăsise un timp. Într-o singură zi, el fusese şi fiară şi om. Om al extremelor, lui nu i se părea totuşi că ar fi inconsecvent.

Ochii îi erau trişti, colţurile gurii lăsate în jos. O privea şi murmura:

— Încearcă să te linişteşti, Akemi. Nu numai eu sînt aşa, ci majoritatea bărbaţilor… O să înţelegi în curînd, deşi cred că te-a şocat violenţa dragostei mele.

Era greu de spus dacă aceste vorbe se adresau fetei sau le rostea numai pentru a se linişti pe sine. Cert este că dădu glas acestui sentiment în repetate rînduri.

Camera era întunecată. Uşa glisantă înăbuşea vuietul vîntului şi al valurilor.

Akemi se mişcă şi braţele ei albe ieşiră de sub învelitoare. Cînd Seijūrō încercă s-o înveleească iar, ea murmură:

— Ce… ce dată este?

— Cum?

— Cîte… cîte zile… pînă la Anul Nou?

— Mai sînt şapte zile. Te faci bine pînă atunci şi ne întoarcem la Kyoto.

Îşi apropie faţa de a ei, dar ea îl dădu la o parte cu palma.

— Termină! Pleacă! Nu pot să te sufăr.

El se retrase, dar un alt torent de cuvinte dure se revărsă de pe buzele ei:

— Nebunule! Bestie!

Seijūrō rămase tăcut.

— Eşti o bestie. Nu… nu vreau să te văd.

— Iartă-mă, Akemi, te rog!

— Pleacă! Nu vreau să te mai aud!

Îl respinse cu mîna, nervoasă, pe întuneric. Seijūrō înghiţi în sec şi continuă să o privească.

— Ce… Ce dată e?

El nu-i mai răspunse.

— Nu e Anul Nou încă?… între data de întîi şi şapte… În fiecare zi… A zis că o să fie pe pod… Mesajul de la Musashi… În fiecare zi… Podul de la Gojō… Era aşa de mult pînă la Anul Nou… Trebuie să mă întorc la Kyoto… Dacă merg la pod, el o să fie acolo.

— Musashi? întrebă Seijūrō mirat.

Fata tăcu.

— Musashi… Miyamoto Musashi?

Seijūrō o privi fix, dar Akemi nu mai spuse nimic. Pleoapele vineţii se închiseră; dormea profund.

Ace uscate de pin băteau în *shōji*. Un cal necheza. O luminiţă apăru în uşă şi se auzi o voce de fată:

— Tînărul Stăpîn este aici?

Seijūrō se duse repede în camera de alături şi închise uşa încet.

— Cine-i? întrebă el. Sînt aici.

Ueda Ryōhei intră, îmbrăcat în haine de călătorie, plin de praf, şi se aşeză.

În timp ce făceau schimb de saluturi, Seijūrō se întreba ce l-o fi adus aici. Deoarece Ryōhei, ca şi Tōji, era unul dintre discipolii mai vechi de care el avea nevoie acasă, Seijūrō nu l-ar fi trimis niciodată într-o călătorie ad-hoc.

— De ce-ai venit? S-a întîmplat ceva în lipsa mea? întrebă Seijūrō.

— Da, trebuie să veniţi imediat acasă.

— De ce?

În timp ce Ryōhei scotocea după ceva în chimonou, se auzi vocea lui Akemi din camera alăturată.

— Nu te pot suferi!… Bestie!… Pleacă!

Cuvintele rostite răspicat trădau spaima; aveai impresia că e trează şi că e în pericol.

Uimit, Ryōhei întrebă:

— Cine-i acolo?

— A, acolo? Akemi s-a îmbolnăvit cînd a venit aici. Din cînd în cînd delirează.

— E Akemi?

— Da, dar n-are importanţă. Vreau să ştiu de ce-ai venit.

Ryōhei reuşi în cele din urmă să scoată din *obi* o scrisoare şi i-o întinse lui Seijūrō.

— Pentru asta, zise el fără alte explicaţii şi apropie lampa pe care servitoarea o lăsase lîngă Seijūrō.

— Hm! E de la Miyamoto Musashi.

— Da! spuse Ryōhei, apăsat.

— Ai deschis-o?

— Da. Am vorbit şi cu ceilalţi şi am considerat că e ceva important, aşa că am deschis-o şi am citit-o.

În loc să vadă singur despre ce e vorba, Seijūrō întrebă, ezitînd:

— Ce scrie?

Deşi nimeni nu îndrăznise să-i mai vorbească despre Musashi, acesta îl obseda pe Seijūrō. Totuşi, încerca să se convingă de faptul că nu-l va mai întîlni niciodată. Sosirea neaşteptată a scrisorii, după ce Akemi abia îi pronunţase numele, îl făcu să se-nfioare.

Ryōhei îşi muşcă buza supărat.

— Deci, a venit. Cînd a făcut pe nebunul primăvara trecută, am crezut că n-o să mai pună niciodată piciorul în Kyoto, dar... vezi cît e de îngîmfat? Hai, citeşte-o! E o provocare şi are neruşinarea să o adreseze întregii Case Yoshioka. O semnează singur. El crede că o să ne facă faţă tuturor!

Musashi nu menţiona nici o adresă şi nici nu se putea deduce din scrisoare pe unde se afla, dar nu uitase promisiunea pe care i-o făcuse lui Seijūrō şi discipolilor săi şi, cu această a doua scrisoare, zarurile erau aruncate. Declara război Casei Yoshioka; bătălia trebuia purtată pînă la capăt – o încăierare în care samuraii vor lupta pe viată şi pe moarte pentru a-şi salva onoarea şi pentru a se reabilita cu sabia. Musashi îşi punea viaţa la bătaie şi-i provoca pe cei de la Şcoala Yoshioka să facă la fel. Cînd va sosi momentul, vorbele şi lăudăroşeniile nu vor mai conta cîtuşi de puţin.

Seijūrō încă nu realiza în ce pericol se afla. Nu-şi dădea seama că sosise ziua încheierii socotelilor, că nu mai era cazul să-şi irosească timpul cu plăceri deşarte.

În ziua în care scrisoarea sosise la Kyoto, cîţiva dintre discipolii mai credincioşi Şcolii, dezgustaţi de comportarea Tînărului Stăpîn, începură să-şi arate pe faţă nemulţumirea că acesta lipsea într-un moment atît de important. Furioşi că au fost insultaţi de un *rōnin* nenorocit, deplîngeau moartea lui Kempō. După îndelungi discuţii, se hotărîră să-i aducă la cunoştinţă lui Seijūrō cele întîmplate şi să-l cheme imediat acasă. Acum, că scrisoarea ajunsese la el, Seijūrō o puse pe genunchi şi nici nu se sinchisi să o deschidă. Evident enervat, Ryōhei îl întrebă:

— Nu crezi că ar trebui s-o citeşti?

— Ce? A, asta? spuse Seijūrō absent.

Desfăcu sulul şi citi scrisoarea. Degetele începură să-i tremure fără să le mai poată controla, dar nu din cauza cuvintelor tari cu care-l provoca Musashi, ci din cauza sentimentului de slăbiciune şi vulnerabilitate care pusese

stăpînire pe el. Cuvintele aspre de respingere ale lui Akemi îi zdruncinaseră stăpînirea de sine şi îi afectaseră mîndria de samurai. Nu se mai simţise niciodată atît de neputincios.

Mesajul lui Musashi era simplu şi direct:

“Nădăjduiesc că sînteţi sănătos. Conform promisiunii mele anterioare, vă scriu să vă întreb unde şi la ce oră ne întîlnim. Eu nu am o preferinţă anume şi aş dori ca înfruntarea stabilită să aibă loc unde şi cînd doriţi dumneavoastră. V-aş ruga să-mi lăsaţi mesajul la podul din dreptul drumului Gojō înainte de data de şapte a noului an.

Am toată convingerea că nu aţi încetat să vă antrenaţi. Mărturisesc că şi eu am mai făcut unele progrese.

Shimmen Miyamoto Musashi.”

Seijūrō îşi băgă scrisoarea în chimonou şi se ridică.

— Plec la Kyoto chiar acum, zise el.

Spusese lucrul acesta nu pentru că se hotărîse s-o facă, ci pentru că era atît de copleşit de emoţii, încît nu mai suporta să rămînă acolo nici măcar o clipă. Trebuia să plece şi să uite ziua aceea îngrozitoare cît mai repede.

Îl chemă pe hangiu şi îi ceru să aibă grijă de Akemi, sarcină pe care acesta o acceptă fără tragere de inimă, cu toţi banii pe care îi îndesă Seijūrō în mînă.

— Am să-ţi iau calul, îi spuse scurt lui Ryōhei.

Sări în şa şi dispăru ca un bandit fugar, lăsîndu-l pe Ryōhei să se descurce cum poate.

Sabia de Bizen

— Un individ cu o maimuţă? Da, a venit mai adineauri.

— Aţi observat încotro a luat-o?

— Încolo, spre podul Nōjin. Cred că nu l-a traversat. Am impresia că a intrat la samuraiul de-acolo.

Studenţii de la Yoshioka se consultară repede şi ţîşniră într-acolo, lăsîndu-l cu gura căscată pe cel care le furnizase informaţiile.

Deşi sosise ora închiderii pentru dughenele aflate de-a lungul Şanţului de Est, prăvălia armurierului era încă deschisă. Unul dintre studenţi a intrat, l-a întrebat ceva pe ucenic şi a ieşit ţipînd:

— Temma! A luat-o spre Temma! Au plecat în goana mare.

Ucenicul îi spusese că în momentul în care voia să tragă obloanele, a intrat un samurai cu cîrlionţi lungi. Şi-a trîntit maimuţa lîngă uşă şi s-a aşezat pe scaun spunînd că vrea să-l vadă pe patron. Aflînd că nu era acolo, samuraiul a cerut să i se ascută sabia, dar nu o putea încredinţa oricui, decît maestrului însuşi, pentru că era un obiect extrem de preţios. A cerut, de asemenea, să i se arate cum se lucrează în atelierul acela.

Ucenicul, politicos, i-a arătat cîteva mostre, dar samuraiul, după ce s-a uitat la ele, n-a manifestat decît dispreţ.

— Am impresia că aici nu vă ocupaţi decît de arme obişnuite, a spus el sec. Cred că n-ar trebui să vă încredinţez arma mea. E mult prea bună. Este făcută de unul din maeştrii din Bizen. Vezi? E perfectă. A ridicat-o apoi cu multă mîndrie.

Ucenicul, amuzat de lăudăroşenia tînărului, i-a bălmăjit că după părerea lui nu-i cine ştie ce şi că singurele caracteristici remarcabile sînt lungimea şi forma perfect dreaptă. Aparent ofensat, samuraiul s-a ridicat brusc şi a întrebat cum poate ajunge la docul plutitor Temma-Kyoto.

— O s-o dau la Kyoto să vadă de ea, s-a răstit el. Se pare că toţi armurierii din Osaka se ocupă numai de vechiturile soldaţilor de rînd. Scuzaţi de deranj.

A plecat, străfulgerîndu-l cu privirea.

Ceea ce le spuse ucenicul îi înfurie şi mai mult, căci era o nouă dovadă a ceea ce ei consideraseră înfumurare dusă la extrem. Era limpede că lăudărosul devenise şi mai înfumurat de cînd îi tăiase smocul lui Gion Tōji.

— Precis e omul nostru!

— Punem noi mîna pe el. E ca şi prins.

Bărbaţii îşi continuară urmărirea, fără să se oprească nici după apusul soarelui. Apropiindu-se de docul de la Temma, cineva exclamă:

— L-am pierdut!

Se referea la vasul din ziua aceea.

— Imposibil!

— Nu vedeţi? E acolo, spuse primul bărbat, arătînd spre ponton. Ceainăriile îşi strîng scaunele. Pesemne că a plecat deja.

Rămaseră o clipă nemişcaţi, de parcă li s-ar fi înecat toate corăbiile. Făcînd apoi investigaţii, aflară că tînărul luase într-adevăr ultimul vas. Mai aflară că tocmai plecase şi nu va acosta la Toyosaki, următorul popas, decît după o bună bucată de vreme. Vasele care o luau în sus, spre Kyoto, înaintau încet. Aveau destul timp la dispoziţie să-l prindă la Toyosaki, chiar dacă nu se grăbeau.

Aflînd lucrul acesta, îşi băură ceaiul pe îndelete, mîncară turte de orez şi dulciuri înainte de a o lua repede în sus pe malul rîului. Rîul părea în zare ca un şarpe argintiu, sinuos. Nakatsu şi Temma se uneau pentru a forma rîul Yodo şi aici apa se vălurea puternic.

— Vasul! strigă unul dintre ei.

Cei şapte o luară repede la pas şi uitară de frigul pătrunzător. În cîmp deschis, trestiile uscate acoperite de brumă străluceau ca nişte săbii subţiri din oţel. Vîntul era rece ca gheaţa.

Distanţa dintre ei şi luminiţele plutitoare se micşoră şi vasul se vedea bine. Unul dintre ei strigă fără să vrea:

— Hei, încetiniţi!

— De ce? îl întrebă cineva de pe bord.

Supăraţi că au atras atenţia asupra lor, ceilalţi îl muştruluiră pe gură-spartă. Vasul se oprea oricum; atenţionarea nu era

necesară. Dacă tot o făcuseră, au decis că ar fi mai bine să afle dacă persoana care-i interesa era acolo.

— El e numai unul şi, dacă nu-l provocăm deschis, s-ar putea să sară peste bord şi să fugă.

Mergînd alături de vaporaş, strigară iar la cei de pe punte. O voce autoritară, cu siguranţă a căpitanului, vru să ştie ce doreau.

— Aduceţi vasul mai lîngă mal!

— Ce? Aţi înnebunit? sosi răspunsul, însoţit de hohote de rîs.

— Ancoraţi aici!

— Nici mort.

— Atunci vă aşteptăm la popas. Avem treabă cu un tînăr de pe vas. Are un cîrlionţ lung şi o maimuţă. Spuneţi-i să se prezinte singur dacă mai are simţul onoarei. Dacă-l lăsaţi să scape, vă tîrîm pe toţi la mal.

— Căpitane, nu le răspundeţi! îl rugă un pasager.

— Nu-i băgaţi în seamă, orice v-ar spune, îl sfătui altul. Haideţi să mergem la Moriguchi. Acolo există corp de gardă.

Majoritatea pasagerilor tremurau de frică şi vorbeau pe şoptite. Cel care le vorbise sfidător samurailor de pe mal, cu cîteva minute în urmă, stătea acum tăcut. Pentru el, cît şi pentru ceilalţi, cel mai bine era să se păstreze o distanţă considerabilă între vas şi mal.

Cei şapte bărbaţi, cu mînecile suflecate şi cu mîinile pe săbii, mergeau alături de vaporaş. Se opriră o dată şi ascultară, aşteptînd probabil un răspuns la provocarea lor, dar nu le vorbi nimeni.

— Sînteţi surzi? strigă unul din ei. V-am spus să-i transmiteţi lăudărosului să se arate.

— Adică eu? tună o voce de pe vas.

— Ia uite la el, neruşinatul!

În timp ce bărbaţii arătau cu degetul, privind ţintă la vas, pasagerii fură cuprinşi de o adevărată panică. Lor li se părea că bărbaţii de pe mal pot sări pe punte în orice clipă.

Tînărul cu sabia cea lungă stătea ţeapăn pe copastie şi dinţii-i străluceau ca nişte perle în lumina lunii.

— Nu mai e nimeni aici care să aibă maimuţă, aşa că bănuiesc că pe mine mă căutaţi. Cine sînteţi voi, piraţi neisprăviţi? O trupă de actori flămînzi?

— Tot nu ştii cu cine vorbeşti, Om-Maimuţă ce eşti? Mai bine ai fi atent cum te adresezi celor de la Casa Yoshioka!

În timp ce se derula duelul verbal, vasul se apropie de dig la Kema, unde existau şi stîlpi de ancorare, şi adăpost. Cei şapte se grăbiră să ajungă înaintea lui, dar nici nu ajunseră bine, că vasul se şi opri în mijlocul rîului şi începu să se răsucească.

Bărbaţii de la Yoshioka se făcură livizi.

— Ce-aveţi de gînd?

— Doar nu credeţi că o să staţi acolo o veşnicie!

— Veniţi încoace sau venim noi la voi.

Ameninţările nu încetară pînă ce nu văzură prova îndepărtîndu-se spre mal. O voce tună prin aerul rece:

— Tacă-vă gura, proştilor! Venim! Pregătiţi-vă de apărare!

În ciuda rugăminţilor pasagerilor, tînărul prinse cîrma şi îndreptă vasul spre mal. Cei şapte samurai se adunară imediat la locul unde urma să ajungă prova şi îl urmăriră cu privirile pe cel care cîrmuia vasul cum se făcea tot mai mare, pe măsură ce se apropia. Vasul prinse brusc viteză şi individul se aruncă peste ei cît ai zice peşte. Pe cînd corpul navei hîrşîia fundul apei, ei căzură pe spate şi un obiect negru, rotund, pluti prin tufăriş, încolăcindu-se de gîtul unuia dintre ei. Înainte de a-şi da seama că era vorba de maimuţă, îşi traseră cu toţii săbiile, instinctiv, şi tăiară aerul din jur. Ca să-şi ascundă stînjeneala, începură să-şi dea comenzi unii altora.

Sperînd să scape de încăierare, pasagerii se ghemuiră într-un colţ al vasului. Dorinţa de măcel a celor şapte de pe mal era evidentă, dacă nu chiar uimitoare, dar nici unul nu avea curajul să scoată o vorbă. Apoi, într-o clipă, toate capetele se întoarseră brusc spre aşa-zisul pilot, care-şi înfipse sabia în mal şi sări peste tufăriş, chiar cu mai multă sprinteneală decît maimuţa.

Lucrul acesta îi derută şi mai mult şi, nemaiavînd timp să se regrupeze, se îndreptară spre inamic pe un singur rînd. Nici nu-şi putea dori tînărul o mai bună poziţie de apărare.

Primul bărbat înaintase prea mult ca să se mai poată întoarce, cînd îşi dădu seama de stupizenia mişcării pe care o făcuse. În clipa aceea îl părăsi orice urmă de îndemînare deprinsă la artele marţiale. Nu mai fu în stare decît să-şi arate dinţii şi să învîrtă sabia la întîmplare.

Tînărul cel chipeş, conştient de avantajul lui psihologic, părea să crească şi mai mult în statură. Ţinea mîna dreaptă la spate, pe plăsele, şi cotul deasupra umărului.

— Deci sînteţi de la Şcoala Yoshioka, nu? Bravo. Am senzaţia că vă cunosc deja. Unul de-ai voştri a şi fost drăguţ şi m-a lăsat să-i îndepărtez smocul de păr. Se pare că nu v-a ajuns. Aţi venit cu toţii la tuns? Dacă da, vă pot servi. O să-mi ascut lama în curînd, aşa că nu mă deranjează dacă mi-o folosesc acum pe voi.

Acestea fiind zise, Sabia de Bizen spintecă mai întîi aerul şi apoi trupul celui mai apropiat samurai, care încercase să se ferească.

Văzînd cît de rapid îl măcelărise pe camaradul lor, ceilalţi paralizară de frică şi bătură în retragere, împleticindu-se ca nişte mingi care se ciocneau. Profitînd de dezorganizarea lor, atacantul îl azvîrli pe următorul, lateral, atît de puternic, încît acesta zbură drept în tufiş, urlînd cît îl ţinea gura.

Tînărul îi privi pe cei cinci rămaşi, care se aşezaseră în jurul lui ca nişte petale de flori. Asigurîndu-se că şi-au ocupat poziţii sigure, îşi căpătară încrederea şi încercară iar să-şi bată joc de tînăr. De data aceasta însă, cuvintele lor erau sfioase, sunau parcă în gol.

În cele din urmă, cu un ţipăt de luptă, unul dintre bărbaţi ţîşni în faţă. Era sigur că îşi atinsese ţinta. De fapt, fusese departe de ea cu mai bine de jumătate de metru şi sfîrşi prin a se ciocni de un bolovan. Omul căzu pe burtă, devenind o pradă uşoară.

Tînărul nu se sinchisi însă de el, ci sări în lături şi îl atacă pe următorul. În timp ce urletul morţii mai răsuna încă, ceilalţi trei îşi luară tălpăşiţa.

Furios, tînărul stătea cu sabia în mîini şi striga după ei:

— Laşilor! întoarceţi-vă şi luptaţi! Acesta-i Stilul Yoshioka cu care vă lăudaţi atîta? Provocaţi pe cineva şi apoi o întindeţi? Nici nu-i de mirare că mîndra Casă Yoshioka a ajuns de rîsul lumii.

Pentru orice samurai care se respectă, asemenea insulte erau mai grave chiar decît dacă l-ar fi scuipat cineva, dar foştii urmăritori ai tînărului erau prea preocupaţi să fugă pentru a le mai păsa de altceva.

Chiar în clipa aceea, lîngă dig se auziră nişte zurgălăi. Rîul şi bruma de pe cîmp dădeau suficientă lumină pentru ca tînărul să

poată distinge o siluetă călare şi alta alergînd în urmă-i. Deşi era foarte frig, de le ieşeau aburi pe nări, se părea că uitaseră cu totul de ger. Cei trei samurai, care fugeau mîncînd pămîntul, aproape că se ciocniră de calul înfrînat brusc.

Recunoscîndu-i pe cei trei, Seijūrō se răsti la ei:

— Ce dracu' faceţi aici? Unde naiba fugiţi?

— E… e Tînărul Stăpîn! se bîlbîi unul dintre ei.

Ueda Ryōhei apăru şi el din spatele calului şi le puse lumina în ochi:

— Ce-nseamnă toate astea? Ar fi trebuit să-l escortaţi pe Tînărul Stăpîn, adunătură de nebuni ce sînteţi! Presupun că, beţi, iar v-aţi încăierat pe undeva.

Cei trei se zăpăciră pe moment, dar, pe bună dreptate indignaţi, povestiră că departe de a se îmbăta, ei nu făcuseră decît să apere onoarea Şcolii Yoshioka şi a stăpînului ei, căzînd în mîinile unui samurai tînăr, dar demonic.

— Priviţi! spuse unul dintre ei. Vine!

Ochii înspăimîntaţi îl priveau pe duşmanul care se apropia.

— Potoliţi-vă! le ordonă Ryōhei, dezgustat. Vorbiţi prea mult. Bravo vouă că apăraţi onoarea Şcolii. Nu ştiu dacă o să apucăm să vă răsplătim pentru asta. La o parte! Mă ocup eu de el! Luă poziţie de atac şi aşteptă.

Tînărul se repezi la ei.

— Staţi şi luptaţi! le strigă el. Fuga este oare versiunea Artei Războiului la Şcoala Yoshioka? Eu personal nu vreau să vă omor, dar Sabia de Bizen este încă însetată de sînge. Singurul lucru pe care-l puteţi face, laşilor, este să vă lăsaţi capetele pe-aici.

Fugea de-a lungul digului cu paşi mari, hotărîţi, şi era cît pe-aci să treacă de Ryōhei, care îşi scuipă în mîini şi apucă cu mai multă hotărîre sabia.

În clipa în care tînărul zbură pe lîngă el, Ryōhei slobozi un strigăt ascuţit şi ridică sabia peste haina aurie a tînărului. I-o sfîşie, dar nu nimeri ţinta.

Oprindu-se brusc, tînărul se întoarse şi strigă:

— Ce-i asta? A mai apărut unul?

Ryōhei mai făcu cîţiva paşi din inerţie, împleticindu-se, şi tînărul îl atacă pe nepregătite. În viaţa lui nu avusese Ryōhei parte de o lovitură atît de puternică şi, cu toate că reuşi să o evite chiar la ţanc, plonjă cu capul înainte în cîmpul de orez de

sub el. Din fericire, digul era destul de jos şi cîmpul îngheţase, dar îşi pierduse arma şi, odată cu ea, şi încrederea.

După ce se căţără înapoi, îl văzu pe tînăr îndreptîndu-se cu paşi hotărîţi şi repezi, ca de tigru, spre cei trei discipoli, pe care îi împrăştie dintr-o mişcare. Apoi o luă spre Seijūrō.

Lui Seijūrō nu i se făcuse încă frică. El crezuse că totul o să se termine înainte de a-i veni rîndul. Dar pericolul îl viza acum direct pe el, sub forma unei săbii rapace.

Acţionînd sub inspiraţia momentului, Seijūrō strigă:

— Ganryū! Stai!

Îşi eliberă un picior din scăriţa de la şa, îl puse pe şa şi rămase drept. Cînd calul ţîşni în faţă, peste capul tînărului, Seijūrō zbură înapoi prin aer şi ateriză pe picioare la vreo trei paşi mai încolo.

— Ce grozav! strigă admirativ tînărul, pe cînd se îndrepta spre Seijūrō. Chiar dacă-mi eşti duşman, recunosc că a fost superb! Trebuie să fii Seijūrō în persoană. În gardă!

Lama sabiei lungi devenise întruparea spiritului de luptă al tînărului. Se apropia tot mai mult de Seijūrō, dar acesta, cu toate defectele sale, era totuşi fiul lui Kempō şi putea înfrunta pericolul cu sînge rece.

I se adresă tînărului încrezător:

— Eşti Sasaki Kojirō din Iwakuni. Sînt absolut sigur. E adevărat, aşa cum ai şi presupus, că eu sînt Yoshioka Seijūrō. Totuşi, n-am chef de încăierare acum. Dacă este absolut necesar, o lăsăm pe altă dată. În clipa aceasta doresc să aflu ce s-a întîmplat. Pune-ţi sabia la o parte.

Cînd Seijūrō îl strigase „Ganryū”, tînărul se prefăcuse că nu aude. Acum era uimit că i s-a adresat cu Sasaki Kojirō.

— De unde ştii cine sînt? întrebă el.

Seijūrō se bătu peste coapsă.

— Ştiam eu! De fapt, am presupus. Clar că am avut dreptate!

Inaintă apoi spre el.

— Îmi pare bine că te cunosc. Am auzit foarte mult vorbindu-se despre tine.

— De la cine? întrebă Kojirō.

— De la Itō Yagoro.

— Eşti prieten cu el?

— Da. Pînă toamna trecută a stat retras pe dealul Kagura din Shirakawa şi l-am vizitat deseori acolo. Şi el a venit la mine acasă de nenumărate ori.

Kojirō zîmbi.

— Deci mă cunoşti mai de mult, nu?

— Exact. Ittōsai mi-a vorbit mult despre tine. Mi-a spus că există un bărbat din Iwakuni, pe nume Sasaki, care a învăţat stilul lui Toda Seigen şi apoi a studiat cu Kanemaki Jisai. Mi-a spus că acest Sasaki este cel mai tînăr dintre membrii Şcolii lui Jisai, dar va fi singurul capabil, într-o bună zi, să-l înfrunte pe Ittōsai.

— Tot nu-mi dau seama cum de-ai ghicit atît de repede cine sînt.

— Păi, eşti tînăr şi corespunzi descrierii. Văzîndu-te cu sabia aceea lungă, mi-am amintit că ţi se spune Ganryū – „Trestia de pe malul rîului”. Am avut o presimţire că eşti tu şi nu m-am înşelat.

— Uimitor! Zău că da!

În timp ce chicotea de plăcere, Kojirō îşi privi sabia plină de sînge şi îşi aminti de încăierare. Se întreba cum o să reuşească să aplaneze lucrurile. Dar el şi Seijūrō s-au împăcat bine din prima clipă şi după cîteva minute se plimbau de-a lungul digului, umăr la umăr, ca nişte vechi prieteni. În spatele lor veneau Ryōhei şi ceilalţi trei discipoli, dezamăgiţi. Micul grup se îndrepta spre Kyoto.

Kojirō îi spuse:

— La început nu mi-am dat seama de ce ne încăieram. Eu n-am avut nimic cu ei.

Gîndurile lui Seijūrō se îndreptară spre comportarea din ultima vreme a lui Gion Tōji.

— Tōji mă scîrbeşte, spuse el. Cînd mă voi întoarce acasă, am să-i cer socoteală. Te rog să mă crezi că nu-ţi port pică, ci pur şi simplu nu înţeleg de ce oamenii din Şcoala mea nu sînt mai disciplinaţi.

— Vezi şi tu ce fel de om sînt eu, răspunse Kojirō. Vorbesc mult şi sînt gata să mă lupt cu oricine. Nu numai discipolii tăi au fost de vină. Părerea mea este că ar trebui să fii mulţumit că au încercat să apere reputaţia Şcolii. Păcat însă că habar n-au să lupte, dar cel puţin au încercat. Îmi pare rău pentru ei, zău.

— Eu sînt de vină, spuse Seijūrō simplu.

Pe chipul lui se citea o reală suferinţă.

— Hai să uităm totul!

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Cînd văzură că cei doi se împacă bine, ceilalţi răsuflară uşuraţi. Cine şi-ar fi putut imagina că acest tînăr frumos şi mult prea solid este marele Sasaki Kojirō, atît de lăudat de Ittōsai. („Minunea din Iwakuni”, obişnuia el să-l numească.) Nu-i de mirare că Tōji, în ignoranţa lui, avusese chef să-l hărţuiască puţin. Şi bineînţeles că sfîrşise prin a se face de ruşine.

Ryōhei şi ceilalţi trei se cutremurară la gîndul că se aflaseră la un pas de a fi măcelăriţi. Acum, că le venise mintea la cap, îi priveau umerii laţi şi spatele solid şi se întrebau cum de fuseseră atît de proşti încît să-l subestimeze pe Kojirō.

Ajunseră apoi la debarcader. Cadavrele îngheţaseră deja şi cei trei se apucară să le îngroape, în timp ce Ryōhei se duse să caute calul. Kojirō fluieră după maimuţă şi aceasta apăru imediat, nu se ştie de unde, şi se aşeză pe umărul stăpînului.

Seijūrō îl invită pe Kojirō să vină cu el la Şcoala de pe strada Shijō şi să stea acolo o vreme. Ba mai mult decît atît, îi oferi şi calul. Kojirō refuză.

— Nu s-ar cuveni, spuse el cu o politeţe neobişnuită. Eu nu sînt decît un tînăr *rōnin*, iar tu eşti stăpînul unei Şcoli renumite, fiul unui om distins, maestru cu sute de discipoli.

Apucă frîul şi continuă:

— Te rog, călăreşte tu. Eu ţin frîul. Umblu mai uşor aşa. Mi-ar plăcea să merg cu tine şi să stau o vreme la Kyoto.

Seijūrō îi răspunse cu aceeaşi cordialitate:

— Bine, călăresc eu acum, iar cînd îţi obosesc picioarele, facem schimb.

La gîndul că va trebui să lupte cu Miyamoto Musashi la începutul anului, Seijūrō socoti că nu-i rău să aibă prin preajmă un om de talia lui Sasaki Kojirō.

Muntele Acvilă

În anii 1550-1560, cei mai faimoşi maeştri în mînuirea sabiei din răsăritul Japoniei erau Tsukahara Bokuden şi seniorul Kōizumi din Ise, ai căror rivali în Honshu erau Yoshioka Kempō din Kyoto şi Yagyū Muneyoshi din Yamato. Mai era şi seniorul Kitabatake Tomonori din Kuwana, maestru al artelor marţiale şi remarcabil guvernator. Mult timp după moartea sa, oamenii din Kuwana vorbeau încă despre el cu afecţiune, deoarece pentru ei simboliza esenţa unei bune guvernări şi a prosperităţii.

După ce Kitabatake a învăţat cu Bokuden, acesta din urmă i-a trecut lui Suprema Îndemînare a Mînuirii Săbiei: cea mai secretă dintre metodele sale secrete. Fiul lui Bokuden, Tsukahara Hikoshirō, a moştenit numele şi domeniul tatălui său, dar nu şi comoara secretă a acestuia. De aceea stilul lui Bokuden nu s-a răspîndit în Est, unde Hikoshirō încă lupta, ci doar în regiunea Kuwana, unde conducea Kitabatake.

Legenda spune că, după moartea lui Bokuden, Hikoshirō a venit la Kuwana şi a încercat, prin vicleşug, să-l facă pe Kitabatake să-i dezvăluie metoda secretă.

— Tatăl meu m-a învăţat cu mult timp în urmă şi mi s-a spus că a făcut acelaşi lucru şi cu tine. În ultimul timp, m-am tot întrebat dacă am fost învăţaţi, de fapt, acelaşi lucru. Şi pentru că secretele de bază ale Căii Bushidō ne preocupă pe amîndoi, cred că ar trebui să vedem ce ştim fiecare, nu crezi?

Deşi Kitabatake şi-a dat seama că urmaşul lui Bokuden era departe de a se pricepe, a consimţit de îndată la o demonstraţie. Dar ceea ce a învăţat atunci Hikoshirō a fost doar forma exterioară a Supremei Îndemînări a Mînuirii Sabiei nu şi cel mai tainic secret al acesteia. Astfel, Kitabatake a rămas singurul maestru al adevăratului Stil Bokuden. Pentru a învăţa acest stil, cei dornici trebuiau să meargă la Kuwana. În est, Hikoshirō a fost considerat învelişul fals al îndemînării tatălui său – forma sa fără suflet.

Oricum, cam aşa suna povestea pe care o afla fiecare călător care trecea prin regiunea Kuwana. Nu era o poveste urîtă; era o poveste ca toate poveştile, inspirată din realitate, ce părea mai plauzibilă şi mai statornică decît cele mai multe dintre istorioarele populare locale pe care oamenii le povesteau ca să reafirme unicitatea iubitelor lor oraşe şi provincii.

Coborînd muntele Tarusaka, în drumul său dinspre oraşul cetate Kuwana, Musashi o auzise de la însoţitorul său. Dăduse din cap şi spusese politicos:

— Serios? Ce interesant!

Era pe la mijlocul celei din urmă luni a anului şi, deşi clima din Ise era destul de caldă, vîntul care bătea prin trecătoarea dinspre golfuleţul Nako era rece şi muşcător.

Purta doar un chimonou subţire, o cămaşă de bumbac pe dedesubt şi o manta fără mîneci; era îmbrăcat prea subţire şi, de asemenea, foarte murdar. Faţa îi era mai degrabă înnegrită de soare decît bronzată. Pe capul său înăsprit de intemperii, pălăria uzată, roasă, arăta absurd de mare. Dacă s-ar fi descotorosit de ea pe drum, nimeni nu s-ar fi obosit să o ia de pe jos. Părul lui, care părea să nu fi fost spălat de multe zile, era legat la spate, dar semăna cu un cuib de păsări. Şi, indiferent ce făcuse în ultimele şase luni, pielea îi era tăbăcită bine. Ochii îi străluceau ca două perle albe pe chipul negru-tuciuriu.

Pe rîndaş îl cuprinse neliniştea chiar din clipa în care se alăturase acestui călăreţ neîngrijit. Se îndoia că-şi va primi vreodată plata şi era sigur că nu va vedea pe nimeni venind din sens invers, dinspre locul către care se îndreptau ei, adînc în munţi.

— Domnule, spuse el cam timid.

— Hm?

— Vom ajunge la Yokkaichi puţin înainte de amiază şi la Kameyama pe seară, dar în satul Ujii vom sosi după miezul nopţii.

— Hm!

— E-n regulă?

— Hm!

Musashi era mult mai interesat de priveliştea golfuleţului decît de sporovăială, iar băiatul, deşi îşi dăduse toată silinţa, nu îi putu smulge alt răspuns în afară de o mişcare a capului şi un neutru „Hm”.

Încercă din nou:

— Ujii nu e decît un cătun, la vreo opt mile în munţi, pornind de la creasta muntelui Suzuka. Cum de mergeţi într-un loc ca acela?

— Vreau să întîlnesc pe cineva.

— Nu e nimeni acolo în afară de cîţiva fermieri şi tăietori de lemne.

— În Kuwana am auzit că e un bărbat foarte priceput la ghioagă.

— Cred că e vorba de Shishido.

— Da, ăsta-i omul. Îl cheamă Shishido sau cam aşa ceva.

— Shishido Baiken.

— Da.

— E fierar, face coase. Mi-aduc aminte că am auzit ce priceput e la arma aia. Studiaţi artele marţiale?

— Îhî.

— Atunci, decît să mergeţi să vă întîlniţi cu Baiken, mai bine mergeţi la Matsuzaka. Cîţiva dintre cei mai buni mînuitori ai sabiei din provincia Ise sînt acolo.

— Care, de pildă?

— Păi, unul este Mikogami Tenzen.

Musashi dădu din cap.

— Da, am auzit de el. Nu mai spuse nimic, lăsînd impresia că el ar cunoaşte foarte bine meritele lui Mikogami.

Cînd ajunseră la orăşelul Yokkaichi, şchiopătă dureros pînă la o tarabă, comandă o cutie cu mîncare şi se aşeză să mănînce. Laba unui picior îi era bandajată, din cauza unei răni infectate la talpă, ceea ce explica de ce preferase să închirieze un cal decît să meargă pe jos. În ciuda obiceiului de a avea grijă de trupul său, cu cîteva zile în urmă, în aglomeratul oraş-port Narumi, călcase pe un cui bătut într-o scîndură. Piciorul său roşu şi umflat arăta ca o prună murată şi făcuse febră.

Din punctul lui de vedere, avusese o bătălie cu un cui şi cuiul cîştigase. Ca învăţăcel în artele marţiale, se simţea umilit că se lăsase luat prin surprindere.

— Nu e nici o cale să rezişti unui asemenea inamic? se întrebase el de mai multe ori. Cuiul era întors cu vîrful în sus şi destul de vizibil. Am călcat pe el pentru că eram pe jumătate adormit, ba nu, orb, fiindcă spiritul meu nu e încă treaz în tot trupul. Mai mult, am lăsat să-mi pătrundă cuiul adînc, ceea ce

dovedeşte că am reflexe încete. Dacă m-aş fi controlat perfect, aş fi simţit cuiul exact cînd a atins talpa sandalei.

Trase concluzia că necazul său era imaturitatea. Trupul şi sabia lui încă nu formau un tot; deşi braţele îi deveneau din ce în ce mai puternice, spiritul şi restul trupului nu se armonizau. În starea sa sufletească autocritică, simţea acest lucru ca pe un defect, ca pe o schilodire.

Totuşi, considera că nu irosise în întregime ultimele şase luni. După ce plecase în grabă din Yagyū, se dusese întîi la Iga, apoi luă drumul spre Omi, pe urmă prin provinciile Minō şi Owari. În fiecare oraş, în fiecare vale din munţi, căuta să stăpînească adevărata Cale a Săbiei. Uneori simţea că era foarte aproape de ea, dar secretele sale îi rămîneau ascunse; nu era ceva ce puteai găsi furişîndu-te prin orice oraş sau vale.

Nu-şi mai amintea cîţi războinici înfruntase; fuseseră o mulţime, toţi bine antrenaţi, de înaltă clasă. Nu e greu să găseşti războinici îndemînatici. Un om adevărat era mai greu de găsit. Chiar dacă lumea era plină de oameni, prea plină, cu greu întîlneai un om adevărat. În drumurile sale, Musashi ajunsese să creadă profund în lucrul acesta, care-l îndurera mult şi îl descuraja. Dar întotdeauna gîndul său se întorcea la Takuan, pentru că acela, fără îndoială, era un om autentic şi unic.

„Cred că am noroc”, se gîndi Musashi. „Mi s-a oferit totuşi şansa să cunosc un om adevărat. Trebuie să mă conving că şansa aceasta dă roade.”

De cîte ori se gîndea la Takuan, un fel de durere fizică i se răspîndea din încheieturile mîinilor în întreg corpul. Era un sentiment ciudat, o amintire fiziologică de cînd fusese legat strîns de tot de creanga cedrului.

— Stai să vezi! promise Musashi. Într-una din zile o să-l leg pe Takuan sus, în copacul ăla, mă voi aşeza pe pămînt şi o să-i ţin o predică despre adevăratul drum în viaţă!

Nu pentru că-i purta pică lui Takuan sau pentru că dorea să se răzbune. Voia să-i arate că demnitatea de a fi, la care se ajunge prin Calea Săbiei este superioară celei atinse de oricine practică zen. Musashi zîmbi la gîndul că, într-o zi, ar putea schimba locul cu excentricul călugăr.

Desigur, s-ar putea întîmpla ca lucrurile să nu meargă exact aşa cum plănuise, dar presupunînd că făcuse mari progrese, că ar fi putut totuşi să-l lege pe Takuan sus, în acel copac şi să-i

ţină predica – ce-ar mai putea spune Takuan? Sigur ar striga bucuros: „E magnific! Acum sînt fericit!”

Dar nu, Takuan n-ar putea fi niciodată atît de direct. El ar rîde şi ar spune: „Prostule! Ai progresat, dar încă eşti prost!”

De fapt, cuvintele nici n-ar fi contat. Esenţial era că Musashi simţea, în mod ciudat, că a-i arunca în faţă lui Takuan propria lui superioritate era ca o datorie faţă de călugăr; un fel de datorie de onoare. Plăsmuirea părea destul de nevinovată. Musashi hotărîse să pornească pe o cale a sa proprie şi descoperea, zi de zi, ce infinit de lung şi dificil este drumul către umanitate. Cînd partea practică din firea sa îi amintea cît de departe ajunsese Takuan pe acel drum faţă de el, plăsmuirea dispărea.

Şi mai mult se tulbura cînd îşi dădea seama cît de imatur şi de absurd era în comparaţie cu Sekishūsai, sau cînd se gîndea la bătrînul maestru din Yagyū. Asta îl înnebunea şi îl întrista, scoţînd în evidenţă propria-i incompetenţă în a vorbi cu încredere despre Cale, despre Arta Războiului sau despre orice altceva.

În astfel de momente, lumea pe care o credea odată atît de plină de oameni proşti părea înspăimîntător de mare. Dar atunci viaţa, îşi spunea, nu ţine de logică. Spada nu e logică. Nu vorbele şi speculaţiile aveau importanţă, ci faptele. Probabil că existau oameni cu mult mai grozavi ca el în acel moment, dar şi el putea fi grozav!

Cînd îndoiala de sine ameninţa să-l copleşească, Musashi avea obiceiul să meargă direct în munţi, în a căror izolare se simţea el însuşi. Stilul său de viaţă putea fi lesne definit atunci cînd se reîntorcea la civilizaţie – avea obrajii supţi, ca ai unui cerb, trupul plin de zgîrieturi şi vînătăi, părul uscat şi aspru din pricina lungilor ore petrecute în ploaie. Din cauză că dormea pe pămînt devenea atît de murdar, încît albeaţa dinţilor săi părea nepămînteană. Dar astea erau doar lucruri de suprafaţă. În interior îl ardea o încredere vecină cu aroganţa şi plesnea de dorinţa vie de a întîlni un adversar de calibru care să merite osteneala. Această probă de curaj îl aducea întotdeauna înapoi din munţi.

Acum pornise din nou la drum pentru că era curios ce putea să facă expertul în ghioagă din Kuwana în cele zece zile rămase pînă la întîlnirea sa din Kyoto. Avea timp să meargă să afle dacă Shishido Baiken era un om cu o fire atît de rară, un om

adevărat, sau doar unul din mulţimea de viermi mîncători de orez ce populau pămîntul.

Se înnoptase bine cînd ajunse la destinaţie – în adîncul munţilor. După ce i-a mulţumit rîndaşului, i-a dat voie să plece, dar acesta îi răspunse că, fiind atît de tîrziu, prefera să-l conducă pînă la casa pe care o căuta şi să-şi petreacă noaptea sub streaşină. Dimineaţa putea coborî spre trecătoarea Suzuka şi, cu puţin noroc, lua în drum vreun pasager. Oricum, se făcuse prea frig şi prea întuneric ca să încerce să se întoarcă înainte de răsăritul soarelui.

Musashi fu de acord cu el. Se aflau într-o vale închisă din trei părţi şi, în orice direcţie ar fi luat-o rîndaşul, trebuia să urce muntele prin zăpada ce ajungea pînă la genunchi.

— Atunci, vino cu mine, îi spuse Musashi.

— La Shishido Baiken acasă?

— Da.

— Mulţumesc, domnule. Să vedem dacă o putem găsi.

Fiindcă Baiken avea o fierărie, oricare din săteni îi putea îndruma către casa acestuia, dar la acea oră din noapte tot satul se cufundase în somn. Singurul semn de viaţă erau bufniturile regulate ale unei lopeţi de lemn care lovea într-un butuc. Mergînd prin aerul rece, spre locul de unde venea sunetul, zăriră în cele din urmă o lumină.

Era chiar casa fierarului. În faţă se afla o grămadă de fier vechi, iar sub streaşină era funingine. La ordinul lui Musashi, băiatul deschise uşa şi intră. În atelierul de fierărie ardea focul şi o femeie spăla rufe, stînd cu spatele la flăcări.

— Bună seara, doamnă! O, aveţi şi foc! Ce grozav!

Băiatul se îndreptă spre ea.

Femeia tresări şi îşi întrerupse treaba.

— Cine naiba eşti? întrebă ea.

— Vă spun numaidecît, zise el, încălzindu-şi mîinile. Am adus de departe un bărbat care vrea să-l vadă pe soţul dumneavoastră. Abia am ajuns. Eu sînt un rîndaş din Kuwana.

— Păi…

Femeia se uită acru spre Musashi. După cum se încruntă, era evident că mai văzuse destui *shugyōsha* şi învăţase cum să se descurce cu ei. Îi spuse, vorbindu-i de sus, ca unui copil:

— Închide uşa! Răceşte copilul de la aerul ăsta îngheţat.

Musashi se înclină şi se supuse. Apoi, aşezîndu-se pe o buturugă lîngă foc, se uită primprejur, de la suprafaţa înnegrită a turnătoriei pînă la spaţiul de locuit, pentru trei persoane. De o scîndură bătută în cuie într-o parte a peretelui atîrnau vreo zece ghioage. Presupuse că erau ghioage pentru că, de fapt, nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Dar un alt motiv pentru care călătorise pînă aici era că un iniţiat ca el trebuia să cunoască fiecare tip de armă. Ochii săi scînteiară de curiozitate.

Femeia, în jur de treizeci de ani şi destul de drăguţă, lăsă lopata de lemn cu care bătea rufele şi se duse în spate, spre încăperile de locuit. Musashi crezu că aduce nişte ceai, dar ea se opri la o rogojină pe care dormea un copilaş, îl ridică şi începu să-l alăpteze. Îi spuse lui Musashi:

— Probabil eşti şi tu vreunul din acei tineri samurai care vin aici ca să fie măcelăriţi de bărbatu-meu. Dacă-i aşa, ai noroc. A plecat într-o călătorie, aşa că nu-ţi face griji, n-o să fii ucis.

Rîse vesel.

Musashi nu rîse pentru că era prea nervos. Nu venise în acel sat izolat ca să fie luat peste picior de o femeie, una din alea care au tendinţa să exagereze prosteşte statutul soţilor lor. Nevasta asta era mai rea decît multe altele; îl considera pe bărbatul ei cel mai important om din lume.

Nedorind s-o jignească, Musashi replică:

— Sînt dezamăgit să aflu că soţul dumneavoastră e plecat. Unde s-a dus?

— La Arakida.

— Unde-i asta?

— Ha, ha! Ai venit în Ise şi nu cunoşti nici măcar familia Arakida?

Copilul de la pieptul ei începu să se foiască şi femeia, uitînd de oaspeţi, începu să îngîne un cîntec de leagăn în dialectul local:

“Dormi, dormi,
Cînd dorm, bebeluşii sînt dulci,
Bebeluşii care se trezesc şi plîng nu sînt cuminţi
Şi le fac şi pe mamele lor să plîngă.”

Gîndindu-se că ar putea să afle totuşi ceva aruncînd o privire la armele fierarului, Musashi întrebă:

— Astea sînt armele pe care bărbatul dumneavoastră le mînuieşte aşa de bine?

Femeia mormăi ceva, iar cînd el ceru permisiunea să se uite la ele, ea dădu din cap şi bombăni din nou.

Luă una din cîrlig.

— Deci aşa arată, zise mai mult pentru sine. Am auzit că oamenii le folosesc foarte mult.

Arma din mîna sa era formată dintr-o bară de metal lungă cam de jumătate de metru (ce putea fi uşor purtată în *obi*), cu un inel la unul din capete, de care era prins un lanţ lung. La celălalt capăt al lanţului se afla o bilă turnată în metal, destul de grea ca să spargă ţeasta cuiva. Într-un şanţ adînc, pe o parte a barei, Musashi observă dosul unei lame. Cînd apăsă cu unghiile, aceasta ţîşni afară pieziş; arăta ca lama unei seceri.

— Cred că aşa se ţine, zise Musashi, prinzînd lama cu mîna stîngă şi lanţul cu dreapta.

Închipuindu-şi că are un duşman în faţa sa, îşi luă o poziţie de atac şi se gîndi ce mişcări ar fi necesare.

Femeia, care-şi întorsese privirea de la culcuşul copilului pentru a urmări scena, îl mustră:

— Nu aşa! E groaznic… Acoperindu-şi sînul cu chimonoul, veni lîngă el. Dacă o ţii aşa, oricine te poate omorî cu o sabie, fără nici o bătaie de cap. Ţine-o aşa.

Înşfăcă arma din mîinile lui şi îi arătă cum să stea. I se făcu rău văzînd o femeie luînd poziţia de luptă, cu o armă atît de înspăimîntătoare în mînă. Se holbă la ea cu gura căscată. Cînd hrănea copilul, i se păruse destul de insipidă, dar acum, gata de luptă, arăta nobil, demn şi… ei, da! frumoasă. Privind-o, Musashi observă că pe lama de un negru albăstrui, ca spatele unei scrumbii, era o înscripţie: „Modelul lui Shishido Yaegaki”.

Ea rămase în poziţia aceea doar cîteva clipe.

— Ei, oricum, cam aşa ceva… spuse, băgînd lama la loc în şanţul ei şi agăţînd arma în cui.

Lui Musashi i-ar fi plăcut s-o vadă mînuind din nou mecanismul, dar ei nici nu-i trecea prin minte aşa ceva. După ce termină cu rufele, se auzi zăngănit de oale; cu siguranţă spăla vase sau pregătea ceva de mîncare.

„Dacă femeia asta poate lua o poziţie atît de impunătoare”, se gîndi Musashi, „înseamnă că trebuie neapărat să-l întîlnesc pe bărbatul ei.” Ardea de nerăbdare să-l vadă pe Baiken şi îl

întrebă în şoaptă pe rîndaş ce ştia despre familia Arakida. Acesta, sprijinit de perete şi cuprins de căldura focului, mormăi că era familia însărcinată cu paza Templului din Ise.

Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi zise Musashi, n-ar fi fost greu de găsit. Era hotărît să dea de el. Apoi se culcă pe o rogojină lîngă foc şi adormi.

Dimineaţa devreme, ucenicul fierarului se trezi şi deschise uşa din afară a fierăriei. Se sculă şi Musashi şi îl rugă pe băiatul cu care venise să-l ducă la Yamada, cel mai apropiat orăşel de templul Ise. Acesta, mulţumit că fusese plătit cu o zi în urmă, acceptă imediat.

Spre seară, au ajuns la drumul lung, încadrat de copaci, care ducea la templu. Ceainăriile arătau dezolant, cu toate că era iarnă. Treceau puţini călători şi drumul era greu. Cîţiva copaci doborîţi de furtunile de toamnă zăceau încă acolo unde căzuseră.

De la hanul din Yamada, Musashi trimise un servitor la casa Arakida să se intereseze dacă Shishido Baiken era acolo. I se răspunse că trebuie să fie o greşeală: nu exista nimeni cu numele acela acolo. Dezamăgit, Musashi îşi concentră atenţia asupra piciorului rănit, care i se umflase şi mai tare peste noapte.

Era exasperat, fiindcă mai rămăseseră cîteva zile pînă la întrevederea din Kyoto. În scrisoarea de provocare pe care o trimisese din Nagoya Şcolii Yoshioka, le dădea posibilitatea să aleagă orice zi din prima săptămînă a anului. Acum nu mai putea să se scuze şi să bată în retragere din cauza unui picior rănit. Pe lîngă asta, promisese că se întîlneşte cu Matahachi la podul de pe drumul Gojō.

Îşi petrecu ziua următoare tratîndu-se cu un leac de care auzise odată. Culese depunerile de la laptele fermentat, le puse într-un sac de pînză pe care-l stoarse ca să iasă zeama caldă şi îşi înmuie piciorul. Nu se întîmplă nimic, ba mai mult, mirosul de lapte fermentat îi provocă greaţă. Îl frămînta problema piciorului şi îşi blestema prostia de a se fi abătut din drum, prin Ise. Ar fi trebuit să meargă direct spre Kyoto.

Noaptea, cu piciorul sub plapumă, febra îi crescu brusc şi durerea deveni insuportabilă. Dimineaţa următoare încercă disperat mai multe reţete, inclusiv să se ungă cu un medicament uleios pe care i-l dăduse hangiul, jurînd că familia

lui îl folosise generaţii la rînd. Dar umflătura nu voia să cedeze. Piciorul începu să-i pară lui Musashi ca un mare şi umflat tampon din lapte fermentat şi îl simţea greu ca un buştean.

Faptul acesta îl puse pe gînduri. În viaţa lui nu mai fusese ţintuit la pat de boală timp de trei zile. În afară de o bubă la cap pe cînd era copil, nu-şi amintea să mai fi fost vreodată bolnav.

„Boala e cel mai rău duşman”, se gîndi. „Sînt încă lipsit de putere în încleştarea ei.” Pînă acum îşi închipuise că adversarii ar putea veni spre el doar din afară şi faptul că era imobilizat de un inamic interior era, în acelaşi timp, un lucru nou şi supărător.

„Cîte zile au mai rămas din an?” se întrebă. „Nu pot să zac aşa fără să fac nimic!” Cum stătea frămîntîndu-se, coastele parcă îi apăsau inima şi simţea o mare greutate pe piept. Aruncă plapuma de pe piciorul umflat. „Dacă nu sînt în stare să-l înving nici măcar pe ăsta, cum pot să-mi închipui că o să înfrîng toată Casa Yoshioka?”

Gîndindu-se că ar putea ţintui şi înăbuşi demonul din el, se forţă să se sprijine hotărît pe pulpe. Era dureros şi atît de chinuitor! Aproape leşină de durere. Privi spre fereastră, dar închise ochii şi trecu ceva timp pînă roşeaţa din obraji începu să-i treacă şi corpul să i se răcorească. Se întrebă dacă nu cumva demonul ceda în faţa neclintitei sale tenacităţi.

Cînd deschise ochii, văzu înaintea sa pădurea din jurul Templului Ise. Dincolo de copaci se zărea dealul Mae şi o parte din dealul Asama, înspre răsărit. Între aceste două dealuri, deasupra lor, se înălţa un pisc ce privea în jos, spre poale şi spre vecinii săi, fixîndu-l insolent pe Musashi.

„E o acvilă”, se gîndi el, neştiind că acest vîrf chiar se numea Muntele Acvilă. Înfăţişarea arogantă a acestuia îl ofensă; ţinuta sa semeaţă îl lua în derîdere, pînă la a stîrni, din nou, spiritul lui bătăios. Nu se putu opri să nu se gîndească la Yagyū Sekishūsai, bătrînul maestru al sabiei care semăna cu acest pisc mîndru şi, încet-încet, începu să i se pară că piscul este chiar Sekishūsai, uitîndu-se în jos spre el, de deasupra norilor, şi rîzînd de slăbiciunea şi de micimea sa.

Privind fix muntele, uită pentru moment de picior, dar imediat durerea se făcu iar simţită. Dacă şi l-ar fi băgat în focul fierarului, nu l-ar mai fi durut, se gîndi cu amărăciune. Fără să-şi dea seama, trase de sub el obiectul acela mare şi umflat şi se

încruntă, nefiind în stare să accepte faptul că era cu adevărat o parte din el.

Strigă după fata din casă. Fiindcă aceasta nu apăru imediat, bătu cu pumnul în *tatami*.

— Unde sînt toţi? ţipă. Plec! Vreau să plătesc! Daţi-mi ceva de mîncare, nişte orez prăjit, şi aduceţi-mi trei perechi de sandale de pai, rezistente!

Curînd după aceea se afla din nou afară, în stradă, şchiopătînd prin vechea piaţă unde se presupunea că se născuse faimosul războinic Taira no Tadakiyo, eroul din „Povestea războiului Hōgen”. Dar acum aducea prea puţin cu un loc de naştere al eroilor; era mai degrabă un bordel în aer liber, mărginit de tarabe cu ceai şi colcăind de femei. De-a lungul uliţei erau mai multe ispite decît copaci, strigînd după călători şi agăţîndu-se de mîneca unor perspective trecătoare, cochetînd, insistînd şi tachinînd. Ca să ajungă la templu, Musashi trebui pur şi simplu să-şi croiască drum printre ele, încruntîndu-se şi evitînd privirile lor fixe, obraznice.

— Ce-ai păţit la picior?

— Să te-ngrijesc?

— Hei, lasă-mă să ţi-l frec!

Trăgeau de hainele lui, îl prindeau de mîneci sau de mîini.

— Un bărbat arătos nu se-alege cu nimic dacă se-ncruntă aşa!

Musashi se înroşise şi mergea orbeşte, împleticindu-se.

Lipsit de apărare în faţa acestui gen de atac, cerea politicos scuze cînd unora, cînd altora, ceea ce le făcea pe femei să chicotească. Cînd una din ele zise că e „dulce ca un pui de panteră”, asaltul mîinilor albe se intensifică. În final, renunţă la orice urmă de demnitate şi o luă la fugă, fără să se mai oprească nici măcar ca să-şi recupereze pălăria care-i zburase de pe cap. Chicotelile îl urmăriră printre copaci, pînă afară din oraş.

Musashi nu putea să ignore femeile şi îi luă mult să înăbuşe nebunia stîrnită în el de atingerea acelor mîini. Simpla amintire a parfumului pătrunzător de pudră albă era de-ajuns ca să-i crească pulsul şi nici un efort al minţii, oricît de însemnat, nu-l putea calma. Era o ameninţare mai mare decît un duşman ce stătea în faţa lui cu sabia scoasă; pe aceasta însă nu ştia cum să o învingă. Mai tîrziu, cu trupul arzînd de dorinţă, avea să se

zvîrcolească şi să se foiască toată noaptea. Pînă şi inocenta Otsū cădea cîteodată pradă fanteziilor lui.

Astăzi, din cauza piciorului, ar fi putut uita de femei, dar, fugind de ele cînd de-abia putea merge, a fost ca şi cînd ar fi trecut peste metal topit. La fiecare pas durerea îl înjunghia din cap pînă-n tălpi. Buzele i se înroşiseră, mîinile îi deveniseră lipicioase ca mierea şi părul îi mirosea înţepător a transpiraţie. Doar ca să ridice piciorul rănit îi trebuia toată puterea pe care şi-o putea aduna; cîteodată se simţea ca şi cînd trupul i s-ar fi sfărîmat brusc în bucăţi. Nu-şi făcuse nici o iluzie. Cînd părăsise hanul, ştia că asta ar putea fi o tortură şi avea de gînd să-i supravieţuiască. Într-un fel, reuşise să-şi păstreze controlul, înjurînd cu voce slabă de fiecare dată cînd îşi tîra nenorocitul de picior.

Traversarea rîului Isuzu şi apropierea de Templul Interior aduseră o binevenită schimbare a atmosferei. Simţea o prezenţă sacră, o simţea în flori, în copaci, chiar şi în glasurile păsărilor. Nu o putea defini, dar ea exista.

Se prăbuşi, gemînd, la rădăcina unui cedru, văitîndu-se încet de durere şi ţinîndu-şi picioarele cu ambele mîini. Stătu acolo mult timp, nemişcat ca o stîncă, cu trupul arzînd de febră, chiar dacă pielea îi era biciuită de vîntul rece.

De ce se sculase deodată din pat şi fugise de la han? Orice om normal ar fi stat acolo liniştit pînă i se vindeca piciorul. Nu era o copilărie, ba chiar o tîmpenie pentru un om în toată firea să se lase cuprins de nerăbdare?

Dar nu numai nerăbdarea îl mînase. Era vorba şi de o nevoie spirituală profundă. Cu toată durerea şi cu tot chinul fizic, spiritul îi era încordat şi îi vibra cu putere. Îşi ridică deodată capul şi privi cu ochi pătrunzători pustietatea din jur.

Prin geamătul necontenit şi trist al marilor copaci din pădurea sacră, urechea lui Musashi prinse un altfel de sunet. Undeva, nu prea departe, flaute şi fluiere din trestie dădeau glas unei muzici vechi, dedicată zeilor, în timp ce voci celeste de copii îngînau o invocare sfîntă. Atras de acest sunet liniştitor, Musashi încercă să se ridice în picioare. Muşcîndu-şi buzele, se chinui să se ridice, dar trupul său lipsit de vlagă se opunea la fiecare mişcare. Ajungînd la zidul murdar al templului, se prinse de el cu ambele mîini şi merse de-a lungul lui, mişcîndu-se greoi, ca un împiedicat.

Muzica venea dintr-o clădire aflată la mică distanţă; printr-o fereastră zăbrelită se vedea lumină. Era Casa Fecioarelor, adică a tinerelor fete aflate în serviciul sfînt. Aici ele învăţau să cînte la străvechi instrumente muzicale şi să danseze dansuri sacre, create cu secole în urmă.

Musashi îşi croi drum spre uşa din spate a clădirii. Se opri şi privi înăuntru, dar nu văzu pe nimeni. Uşurat că nu trebuie să dea explicaţii, îşi dădu jos săbiile şi bagajul din spate, le legă unele de altele şi le atîrnă într-un cui pe peretele dinăuntru. Astfel, nestînjenit de nimic, îşi puse mîinile în şolduri şi începu să şchiopăteze înapoi spre rîul Isuzu.

O oră mai tîrziu, gol complet, sparse gheaţa de la suprafaţă şi se aruncă în apa rece. Se bălăci şi se spălă, cufundîndu-şi capul, purificîndu-se. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă; orice preot în trecere l-ar fi crezut nebun şi şi-ar fi văzut de drum.

După legenda din Ise, demult, un arcaş pe nume Nikki Yoshinaga atacase şi ocupase o parte din teritoriul Templului din Ise. După ce se fortificase, pescuise în rîul sacru Isuzu şi folosise şoimi ca să prindă păsărele în pădurea sacră. În timpul acestor jafuri nelegiuite, spunea legenda, înnebunise, iar Musashi, purtîndu-se aşa, putea fi luat cu uşurinţă drept stafia acelui bărbat nebun.

Cînd termină, sări afară pe un bolovan cu uşurinţa unei păsărele. În timp ce se usca şi se îmbrăca, şuviţele de păr ce-i cădeau pe frunte se întăriră. Îngheţară.

Pentru Musashi, scufundarea în apele reci şi sacre era necesară. Dacă trupul său n-ar fi putut rezista frigului, cum ar fi putut supravieţui obstacolelor cu mult mai ameninţătoare ale vieţii? În acel moment nu era vorba de ceva ce s-ar fi putut întîmpla în viitor, ci de ceva cît se poate de real: confruntarea cu Yoshioka Seijūrō şi întreaga lui Şcoală. Vor încerca să-i smulgă fiecare strop de putere. Erau obligaţi să facă asta ca să salveze onoarea Şcolii. Ştiau că n-aveau încotro decît să-l omoare, iar Musashi era conştient că va avea nevoie de viclenie ca să se salveze.

În faţa acestei perspective, un samurai tipic ar fi vorbit invariabil despre „o luptă din toate puterile” sau despre „pregătirea pentru moarte”, dar lui Musashi asemenea lucruri i se păreau nişte prostii. A lupta din răsputeri, pe viaţă şi pe

moarte, era ceva ce ţinea de instinctul animalic, pe cînd păstrarea echilibrului în faţa morţii era o stare mentală de ordin superior, iar a înfrunta moartea ştiind că oricum cineva tot trebuia să moară nu era chiar atît de greu.

Musashi nu se temea de moarte, dar el ţintea spre o izbîndă definitivă, nu doar spre supravieţuire, şi încerca să-şi adune toată încrederea de sine pentru a reuşi. Să moară alţii eroic, dacă aşa aveau chef! El însă nu putea accepta decît o victorie eroică.

Kyoto nu era departe, doar la vreo şaptezeci-optzeci de kilometri. Dacă şi-ar putea păstra un ritm susţinut, ar ajunge acolo în trei zile. Dar timpul de care avea nevoie ca să se pregătească spiritual nu putea fi măsurat. Era pregătit sufleteşte? Mintea şi spiritul său deveniseră într-adevăr un tot?

Musashi nu se simţea în stare să răspundă afirmativ la aceste întrebări. Simţea că undeva în adîncul lui avea o slăbiciune: conştiinţa imaturităţii sale. Era dureros de conştient că încă nu atinsese starea mentală a unui maestru adevărat, că mai avea mult pînă să devină un om desăvîrşit. Cînd se compara cu Nikkan, Sekishūsai sau Takuan, nu putea să evite simplul adevăr: era încă necopt. Analiza capacităţilor şi trăsăturilor sale îi dezvăluia nu numai slăbiciuni în unele domenii, ci şi adevărate goluri în altele.

Dar fără să poată triumfa pe deplin în viaţă şi fără să lase o urmă de neşters în lumea din jurul său, nu se putea privi ca un maestru al Artei Războiului.

Se cutremură tot şi strigă:

— Voi cîştiga! Da, voi cîştiga!

Şchiopătînd în susul rîului Isuzu, strigă iar ca să audă toţi copacii din pădurea sacră.

— Voi învinge!

Trecu pe lîngă o cascadă tăcută şi îngheţată. Se tîrî ca un primitiv peste bolovani şi îşi croi drum prin crînguri dese şi văi adînci, pe unde puţini mai trecuseră vreodată.

Faţa lui era roşie ca a unui demon. Prinzîndu-se de pietre şi rădăcini, putea cu mare efort să avanseze numai cîte un pas.

Dincolo de vîrful numit Ichinose era un defileu lung de vreo cinci sau şase sute de metri, atît de plin de pietre colţuroase şi de vîrtejuri, încît nici măcar păstrăvii nu-şi puteau croi drum. La capătul cel mai îndepărtat al defileului răsărea o stîncă abruptă,

aproape verticală. Se spunea că numai maimuţele şi spiriduşii o puteau urca. Musashi îi aruncă o privire şi spuse degajat:

— Asta e. Aceasta e calea spre Muntele Acvilă.

Exaltat, nu vedea nici un obstacol imposibil de trecut. Apucîndu-se strîns de tulpini, începu să urce stînca ba căţărîndu-se, ba legănîndu-se în aer, ridicat parcă de o forţă gravitaţională inversă.

Ajuns în vîrf, explodă într-un strigăt de triumf. De aici distingea curgerea albă a rîului şi ţărmul argintiu de la Futamigaura. Înaintea sa, printr-un crîng rar, învăluit în ceaţa nopţii, revăzu poalele Muntelui Acvilă.

Muntele era Sekishūsai. Aşa cum rîsese de el atunci cînd zăcuse la pat, continua să-şi bată joc de el şi acum. Spiritul său de neclintit se simţi pur şi simplu asaltat de superioritatea lui Sekishūsai. Îl copleşea, trăgîndu-l înapoi.

Treptat, ţelul său prinse formă: să urce în vîrf şi să-şi descarce ciuda, să zdrobească sub picioare capul lui Sekishūsai, să-i arate că Musashi poate şi chiar o să-l învingă.

Înainta în ciuda buruienilor, copacilor, gheţii – toţi duşmani care încercau din răsputeri să-l tragă înapoi. Fiecare pas, fiecare respiraţie era o luptă. Sîngele, nu cu mult timp în urmă rece, îi fierbea acum, iar din trup îi ieşeau aburi din cauza transpiraţiei care venea în contact cu aerul îngheţat. Musashi îmbrăţişă suprafaţa roşie a stîncii, căutînd cu piciorul locuri de sprijin. De fiecare dată cînd găsea un reazem, trebuia să se lupte şi cădeau pietre sfărîmîndu-se spre păduricile de sub el. Treizeci de metri, şaizeci de metri, o sută de metri – ajunsese în nori. Cînd aceştia se împrăştiară, el apăru de sub ei suspendat în aer. Creasta muntelui îl privea cu răceală, de sus.

Acum se apropia de vîrf şi nu se dădea bătut, pentru a-şi salva viaţa. O singură mişcare greşită şi s-ar fi rostogolit în jos într-o cascadă de pietre şi bolovani. Răsufla des şi cu greu, gîfîind şi trăgînd aer prin toţi porii. Efortul era atît de mare, încît inima parcă stătea să-i urce şi să-i ţîşnească pe gură. Putea să se caţăre doar cîţiva paşi, apoi se odihnea, mai urca puţin şi iar se odihnea.

Întreaga lume se întindea sub el: pădurea cea mare, care împrejmuia templul, fîşia albă care trebuie să fi fost rîul, muntele Asama, muntele Mae, satul pescăresc Toba şi nesfîrşita întindere a mării.

„Sînt atît de aproape”, îşi zise. „Încă puţin! Încă puţin!” Uşor de zis, dar greu de făcut! Pentru că acel „încă puţin” era ceea ce deosebea sabia victorioasă de cea învinsă.

Ameţit de mirosul sudorii, avu o clipă impresia că era cuibărit la sînul mamei sale. Simţea suprafaţa aspră a muntelui moale ca pielea ei şi îi venea să doarmă. Dar chiar atunci o piatră îi fugi de sub degetul mare şi îl readuse în simţiri. Bîjbîi după un alt loc unde să-şi sprijine piciorul.

— Asta e! Aproape c-am ajuns! Cu mîinile şi picioarele încleştate de durere, se agăţă iar de stîncă. Dacă trupul sau voinţa îi slăbeau, atunci cu siguranţă că va fi învins într-o bună zi. Lupta aceasta era decisivă şi Musashi o ştia.

— Asta-i pentru tine, Sekishūsai! Ticălosule! La fiecare strădanie, la fiecare sforţare, îi înjura pe uriaşii pe care îi respecta, acei supraoameni care îl aduseseră aici şi pe care trebuia şi avea să-i cucerească. Una pentru tine, Nikkan! Şi pentru tine, Takuan!

Se căţăra pe capetele idolilor săi, călcîndu-le în picioare, dovedindu-le cine era cel mai bun. Devenise una cu muntele, dar muntele, ca şi cînd ar fi fost uimit de această creatură agăţată de el, îşi arăta colţii şi scuipa mereu avalanşe de pietre şi nisip. Lui Musashi i se opri respiraţia, de parcă cineva îl plesnise peste faţă. Cum stătea prins de stîncă, îl lovi o rafală de vînt, gata-gata să-l zboare cu bolovani cu tot.

Apoi se trezi deodată întins pe burtă, cu ochii închişi, neîndrăznind să se mişte. Dar inima sa cînta un cîntec de bucurie imensă. În momentul în care se lungise la pămînt, contemplase tot cerul şi lumina zorilor devenise vizibilă prin marea albă a norilor de dedesubt.

— Am reuşit! Am cîştigat!

În clipa în care îşi dădu seama că atinsese vîrful, voinţa sa încordată plesni ca o coardă de arc. Pe culme, vîntul îi biciuia spatele cu nisip şi pietre. Aici, la hotarul dintre cer şi pămînt, Musashi simţi o bucurie de nedescris umflîndu-i pieptul, umplîndu-i întreaga fiinţă. Trupul lui leoarcă de transpiraţie era una cu suprafaţa muntelui. Spiritul omului şi spiritul muntelui săvîrşeau măreaţa operă a procreării în imensa întindere a naturii, în zori. Învăluit de un extaz divin, dormi somnul păcii.

Cînd ridică în sfîrşit capul, mintea îi era pură şi limpede ca un cristal. Se simţi îmboldit să sară şi să zburde prin jur ca un peştişor în rîu.

— Nu este nimic deasupra mea! strigă el. Stau chiar în creştetul Acvilei!

Primele raze ale soarelui îşi aruncau lumina roşiatică peste el şi peste munte. Întinse braţele brune, sălbatice către cer. Se uită în jos, spre picioarele sale înfipte hotărît în stîncă şi văzu puroiul gălbui scurs din piciorul rănit. În mijlocul purităţii celeste ce-l înconjura, se ridica mirosul ciudat al omenescului – mirosul dulce al mîhnirii risipite.

Momeală pe timp de iarnă

În fiecare dimineaţă, după ce îşi terminau îndatoririle de la templu, fetele care stăteau în Casa Fecioarelor se duceau cu cărţile în mîini la Casa Arakida, unde studiau gramatica şi învăţau să compună poeme. Cînd îşi executau dansurile religioase, se îmbrăcau în chimonouri din mătase albă şi pantaloni de un roşu aprins, numiţi *hakama*, dar acum aveau chimonouri cu mîneci scurte din bumbac alb şi *hakama* pe care le purtau în mod obişnuit cînd învăţau sau îşi îndeplineau îndatoririle prin casă.

Cîteva fete ieşeau prin uşa din spate, cînd una exclamă:

— Ce-i asta?

Arătă spre pachetul cu săbiile legate de el, atîrnat acolo de Musashi cu o noapte în urmă.

— Al cui credeţi că e?

— Trebuie să fie al unui samurai.

— Fără îndoială!

— Nu, s-ar putea să-l fi lăsat aici un hoţ.

Se uitară cu ochi mari unele la altele şi li se puse un nod în gît, de parcă s-ar fi întîlnit cu însuşi tîlharul.

— Poate ar trebui să-i spunem lui Otsū despre asta, sugeră una din ele şi, consimţind toate, fugiră înapoi spre dormitor şi strigară de sub balustrada camerei lui Otsū.

— Sensei! Sensei! E ceva ciudat acolo. Veniţi să vedeţi!

Otsū puse jos pensula cu care scria şi scoase capul pe fereastră.

— Ce e? întrebă ea.

— Un hoţ şi-a lăsat săbiile şi o boccea. Sînt acolo, atîrnate de peretele din spate.

— Serios? Mai bine le-aţi duce la Casa Arakida.

— Nu putem! Ne e teamă să le atingem.

— Nu credeţi că vă agitaţi degeaba? Acum fuga la lecţiile voastre şi nu mai pierdeţi timpul.

Pînă să coboare Otsū din camera ei, fetele plecaseră. În odaie rămăsese doar bătrîna femeie care gătea şi una dintre fete, care se îmbolnăvise.

— Ale cui sînt lucrurile acelea atîrnate acolo? o întrebă Otsū pe bucătăreasă.

Femeia nu ştia.

— Le duc la Casa Arakida, zise Otsū.

Cînd dădu jos pachetul şi săbiile, era gata-gata să le scape, atît erau de grele. Apucîndu-le cu ambele mîini, se întrebă cîţi bărbaţi puteau căra o asemenea greutate.

Otsū şi Jōtarō veniseră aici cu două luni în urmă, după ce străbătuseră în sus şi-n jos drumurile prin Iga, Omi şi Mino în căutarea lui Musashi. Cînd au ajuns la Ise, au hotărît să poposească aici pe timpul iernii, pentru că ar fi fost greu să-şi croiască drum în munţi prin zăpadă. La început, Otsū dăduse lecţii de flaut în regiunea Toba, dar apoi atrăsese asupra sa atenţia stăpînului familiei Arakida, care, deoarece executa oficial ritualurile, era al doilea în rang după preotul principal.

Cînd Arakida o rugase pe Otsū să vină la templu ca să le înveţe pe fete, ea consimţise, nu atît din dorinţa de a le instrui pe ele, cît pentru a învăţa ea însăşi muzica veche, sacră. Apoi o atrăgea şi liniştea pădurii în care se afla templul, aşa încît se gîndi să locuiască un timp împreună cu fetele de acolo, dintre care cele mai tinere aveau treisprezece sau paisprezece ani, iar cele mai mari în jur de douăzeci.

Jōtarō fusese o piedică pentru ea, deoarece era interzis oricărei persoane de sex masculin, chiar şi de vîrsta lui, să împartă aceeaşi odaie cu fetele. Pînă la urmă stabiliseră ca în timpul zilei Jōtarō să măture grădinile sacre, iar nopţile să şi le petreacă în şopronul din lemn al familiei Arakida.

Cînd Otsū trecu prin grădinile templului, o adiere ameninţătoare şi misterioasă şuieră printre copacii fără frunze. O coloană subţire de fum se ridica dintr-un crîng în depărtare şi Otsū se gîndi la Jōtarō, care probabil era acolo şi curăţa pămîntul cu mătura sa din nuiele de bambus. Se opri şi zîmbi, mulţumită că Jōtarō, incorigibilul, îşi văzuse de treabă zilele astea, străduindu-se să-şi îndeplinească îndatoririle conştiincios. Avea exact vîrsta la care băieţii nu se gîndesc la nimic altceva decît la joacă şi la distracţie.

Trosnitura puternică pe care o auzi era ca a unei crengi rupte dintr-un copac. Se auzi iar. Apucînd bocceaua, fugi pe cărare spre crîng, strigînd:

— Jōtarō! Jōtarōōō!

— Daaa? veni răspunsul aşteptat.

Într-o clipă, ea îl auzi fugind. Dar cînd ajunse în faţa ei, spuse doar:

— A, tu eşti.

— Credeam că trebuie să munceşti, spuse Otsū sever. Ce faci cu sabia aceea de lemn?... şi îmbrăcat în hainele tale de lucru?

— Exersam. Exersam pe copaci.

— N-are nimeni nimic cu antrenamentul tău, dar nu aici, Jōtarō. Ai uitat unde te afli? Grădina aceasta simbolizează pacea şi puritatea. E o zonă sfîntă, sacră, a zeiţei din care ne tragem cu toţii. Priveşte! Nu vezi semnul care arată că e interzis să distrugi copacii şi să răneşti sau să ucizi animalele? E o ruşine pentru cineva care munceşte aici să rupă crengile cu o sabie de lemn.

— Ei, ştiu toate astea, mormăi el cu ciudă.

— Dacă ştii, de ce faci asta? Dacă te prinde domnul Arakida, chiar că o-ncurci!

— Nu văd nimic rău în a rupe crengile uscate. Dacă sînt uscate, e-n regulă, nu?

— Nu, nu e! Aici, nu.

— Doar atîta ştii! Să te-ntreb ceva.

— Ce anume?

— Dacă această grădină e atît de importantă, de ce nu au oamenii mai multă grijă de ea?

— Da, e ruşinos. E ca şi cînd ai lăsa ca buruienile să năpădească sufletul cuiva.

— N-ar fi aşa de rău dacă ar fi numai buruieni, dar priveşte copacii. Cei despicaţi de fulger au fost lăsaţi să moară, iar cei smulşi de taifun au rămas exact acolo unde au căzut. Din ăştia sînt peste tot. Păsările au lovit cu ciocul în acoperişurile clădirilor pînă le-au găurit. Şi nimeni nu repară niciodată vreuna din lanternele de piatră atunci cînd îşi pierd forma. Cum poate cineva să-şi închipuie că locul acesta e important? Ascultă, Otsū, nu e castelul din Osaka de un alb orbitor cînd îl vezi dinspre ocean, la Settsu? Nu construieşte Tokugawa Ieyasu cele mai

impunătoare castele la Fushimi şi în multe alte locuri? Nu strălucesc de ornamente din aur casele noi ale nobililor *daimyō* şi ale comercianţilor bogaţi din Kyoto şi Osaka? Nu spun maeştrii ai ceaiului, ca Rikyū şi Kobori Enshū, că e de-ajuns o pată mică de murdărie, de neîngăduit în grădina ceainăriei, ca să strice aroma ceaiului? Dar grădina e în paragină. Păi dacă lucrăm în ea doar eu şi cei trei sau patru bătrîni! Şi uite cît e de mare!

— Jōtarō! zise Otsū, punîndu-i mîna sub bărbie şi ridicîndu-i capul. Nu faci decît să repeţi, cuvînt cu cuvînt, ce a spus maestrul Arakida într-o prelegere.

— Ai auzit-o şi tu?

— Exact, spuse ea plină de reproş.

— Ei bine, nu poţi cîştiga mereu.

— Nu mă impresionezi repetîndu-mi ce spune maestrul Arakida. Nu sînt de acord cu asta, nici chiar atunci cînd are dreptate.

— Are dreptate, o ştii şi tu. Cînd îl ascult vorbind, mă întreb dacă Nobunaga, Hideyoshi şi Ieyasu sînt, într-adevăr, oameni atît de mari. Ştiu că sînt importanţi, dar să fie oare atît de grozav să deţii controlul asupra unei ţări dacă tu consideri că eşti singura persoană din ea care contează?

— Ei, Nobunaga şi Hideyoshi n-au fost atît de răi ca alţii. Totuşi, ei au reparat Palatul Imperial din Kyoto şi au încercat să aducă fericire poporului. Chiar dacă au făcut aceste lucruri doar ca să-şi justifice comportamentul faţă de ei înşişi sau faţă de alţii, merită totuşi încredere. Shōgunii Ashikaga au fost cu mult mai răi.

— De ce?

— Ai auzit de războiul Onin, nu?

— Mda!

— Shōgunatul Ashikaga a fost atît de incompetent, încît mereu era război civil – războinici luptîndu-se cu alţi războinici pentru a cîştiga fiecare cît mai multe teritorii. Oamenii de rînd nu aveau nici un moment de linişte şi pe nimeni nu interesa cu adevărat soarta ţării.

— Te referi la acele faimoase bătălii între clanurile Yamana şi Hosokawa?

— Da… În acele zile, acum mai bine de o sută de ani, Arakida Ujitsune a devenit preot principal al Templului din Ise şi nu erau destui bani nici ca să se continue vechile ceremonii şi ritualurile

sacre. Ujitsune a trimis guvernării douăzeci şi şapte de petiţii, cerînd ajutor pentru repararea clădirilor templului, dar Curtea Imperială era prea săracă, shōgunatul era prea slab, iar războinicii atît de ocupaţi cu băile lor de sînge, încît nu le-a păsat ce se întîmplă. În ciuda tuturor acestora, Ujitsune s-a dus peste tot ca să-şi pledeze cauza şi, în cele din urmă, a reuşit să înalţe un templu nou.

E o poveste tristă, nu? Dar, dacă stai şi te gîndeşti, cînd cresc, oamenii uită că-şi datorează viaţa strămoşilor lor, aşa cum noi toţi ne datorăm viaţa zeiţei din Ise.

Mulţumit de el însuşi că smulsese de la Otsū acest lung şi pasionat discurs, Jōtarō sări în sus, rîzînd şi bătînd din palme:

— Acum cine-l imită pe maestrul Arakida? Credeai că n-am mai auzit toate astea, nu-i aşa?

— Ah, eşti imposibil! exclamă Otsū, rîzînd şi ea.

Ar fi trebuit să-i ardă una, dar îi stătea în cale bocceaua aceea. Încă zîmbind, îl privi pătrunzător pe băiat, care, în cele din urmă, observă neobişnuitul pachet.

— Ale cui sînt astea? întrebă el, întinzînd mîna.

— Nu le atinge! Nu se ştie cui aparţin.

— Ei, n-am de gînd să stric nimic. Vreau doar să mă uit. Pun pariu că sînt grele. Sabia aia lungă chiar că e mare, nu?

Lui Jōtarō îi lăsa gura apă.

— *Sensei*! Lipăind cu sandalele din pai în picioare, una din fetele templului venea fugind spre ei. Vă cheamă maestrul Arakida. Cred că vrea să vă dea ceva de făcut. Nici nu rosti bine aceste cuvinte, că se şi întoarse şi fugi înapoi.

Jōtarō cercetă în jur, în toate cele patru direcţii, cu o expresie de uluire pe faţă. Soarele de iarnă strălucea printre copaci, iar rămurelele se legănau, ca valurile. Ochii săi priveau de parcă ar fi recunoscut o fantomă printre petele de soare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Otsū. La ce te uiţi?

— A, nimic, răspunse mîhnit băiatul, muşcîndu-şi degetul arătător. Cînd fata aceea a strigat *sensei*, am crezut pentru-o clipă că s-a adresat profesorului meu.

Otsū se întristă brusc şi se enervă puţin. Chiar dacă remarca lui Jōtarō fusese nevinovată, de ce trebuia să pomenească de Musashi?

În ciuda sfatului dat de Takuan, nici nu se gîndea măcar să încerce să-şi alunge din inimă dorul pe care îl nutrea pentru

Musashi. Takuan era atît de insensibil! Într-un fel, îi era milă de el şi de aparenta lui ignoranţă în ceea ce priveşte semnificaţia iubirii.

Dragostea era ca o durere de dinţi. Cînd Otsū era ocupată, nu o supăra, dar cînd amintirea o zdruncina, era stăpînită de imboldul de a porni din nou la drum, ca să-l caute, să-l găsească, să-şi pună capul pe pieptul lui şi să verse lacrimi de fericire.

Începu să se plimbe tăcută. Unde era el? Dintre toate suferinţele care pun stăpînire pe oameni, cu siguranţă cea mai chinuitoare, cea mai nenorocită, cea mai agonizantă este aceea de a nu putea privi la persoana după care tînjeşti. În timp ce mergea, lacrimile îi curgeau pe obraji.

Săbiile grele, cu garniturile lor uzate, nu însemnau nimic pentru ea. Cum şi-ar fi putut închipui că ducea chiar lucrurile lui Musashi?

Simţind că greşise cu ceva, Jōtarō o urma trist, la mică distanţă. Apoi, cînd Otsū intră pe poarta Casei Arakida, fugi spre ea şi o întrebă:

— Te-a supărat ce-am spus?

— A, nu, nu-i nimic.

— Îmi pare rău, Otsū, zău!

— Nu e vina ta. Sînt doar puţin tristă. Dar nu te îngrijora. Mă duc să văd ce vrea maestrul Arakida. Tu întoarce-te la lucru.

Arakida Ujitomi îşi numea căminul Casa Învăţăturii. Transformase o parte din el în şcoală, frecventată nu numai de fecioarele de la templu, ci şi de alţi patruzeci sau cincizeci de copii, din trei comitate care aparţineau Templului din Ise. Încerca să împărtăşească tinerilor un tip de cultură nu prea popular: studiul istoriei antice a Japoniei, care în cele mai rafinate capitale şi oraşe era considerat nesemnificativ. Istoria veche a ţării era strîns legată de Templul din Ise şi de pămînturile sale, dar aceasta era o perioadă în care oamenii tindeau să confunde soarta naţiunii cu cea a clasei războinicilor, iar ceea ce se întîmplase în trecutul îndepărtat avea prea puţină importanţă. Ujitomi se lupta de unul singur să sădească seminţele unei culturi timpurii, tradiţionale, în tinerii din zona templului. N-aveau decît să susţină alţii că regiunile de provincie n-au nimic de-a face cu destinul naţional. Ujitomi privea altfel lucrurile. Dacă ar reuşi să-i înveţe pe copiii de-acolo despre

trecut, îşi zicea el, poate că într-o bună zi, spiritul său ar creşte ca un copac măreţ în pădurea sacră.

Cu perseverenţă şi devotament, le vorbea copiilor în fiecare zi despre clasicii chinezi şi despre *Mărturie asupra problemelor Antichităţi*i – istoria începuturilor Japoniei –, sperînd că prin încercările sale aceste cărţi îşi vor redobîndi în cele din urmă valoarea. Făcea acest lucru de mai bine de zece ani. După el, Hideyoshi putea să pună stăpînire pe frîiele ţării şi să se autoproclame regent, Tokugawa Ieyasu putea deveni atotputernicul, „tiranicul” shōgun, dar copiii nu trebuiau, asemenea celor mai vîrstnici decît ei, să ia steaua norocoasă a vreunui erou militar drept strălucitorul soare. Dacă lucra cu răbdare, tinerii vor înţelege că aspiraţiile naţiunii erau simbolizate de minunata Zeiţă a Soarelui şi nu de un necioplit de războinic-dictator.

Arakida apăru din spaţioasa sa casă puţin cam transpirat. Cînd copiii se năpustiră afară, ca un roi de albine, fugind către casele lor, o fată de la templu îi spuse că Otsū îl aştepta. El îi răspunse cam iritat:

— Aşa e. Am trimis după ea, nu? Pur şi simplu am uitat. Unde e?

Otsū era chiar lîngă casă, unde stătea de cîtva timp, ascultînd prelegerea lui Arakida.

— Sînt aici, strigă ea. M-aţi chemat?

— Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi. Vino înăuntru!

O conduse în camera sa de lucru, dar înainte de a se aşeza arătă spre obiectele pe care ea le căra şi o întrebă ce era cu ele. Ea îi povesti cum le găsise; Arakida se uită pieziş şi cu suspiciune la săbii.

— Nişte simpli credincioşi n-ar fi venit aici cu lucruri din astea, zise el. Şi nu erau acolo aseară. Cineva a intrat în clădire în toiul nopţii.

Apoi, cu o expresie de dezgust pe chip, bombăni:

— Poate e o glumă a vreunui samurai, dar mie nu-mi place.

— A? Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să sugereze că a fost un bărbat în Casa Fecioarelor?

— Da. De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— E ceva ce mă priveşte pe mine în vreun fel?

— Ei, nu vreau să te simţi stînjenită, dar cam aşa e. E vorba de un samurai care m-a mustrat că te las să stai în acelaşi

dormitor cu fetele de la templu. A zis că mă avertizează pentru binele meu.

— Am făcut ceva care să vă dăuneze?

— N-ai de ce să te necăjeşti. Doar că… ei, ştii cum vorbeşte lumea. Nu te supăra, dar nu mai eşti o fetiţă. Ai stat în preajma bărbaţilor şi oamenii spun că templul este pîngărit dacă o femeie care nu e virgină stă împreună cu fetele în Casa Fecioarelor.

Deşi tonul lui Arakida era normal, lacrimi de supărare izbucniră din ochii lui Otsū. Era adevărat că ea călătorise mult, că se obişnuise să întîlnească lume, că hoinărise prin viaţă cu această veche iubire stăruitoare în inima ei. Probabil că oamenilor li se părea firesc să o ia drept o femeie de lume. Cu toate acestea, acuzaţia de a nu fi castă era foarte jignitoare, cînd de fapt, ea era.

Arakida nu părea să dea prea mare importanţă faptului, îl deranja doar că lumea vorbeşte şi pentru că era sfîrşitul anului, „şi aşa mai departe”, se întreba dacă ea ar fi atît de bună să întrerupă lecţiile de flaut şi să se mute din Casa Fecioarelor.

Otsū consimţi repede, nu ca o recunoaştere a vinovăţiei, ci pentru că oricum nu avea de gînd să mai rămînă şi pentru că nu dorea să provoace neplăceri, mai ales maestrului Arakida. În ciuda resentimentului ei faţă de grozăvia bîrfelor, îi mulţumi în grabă pentru bunătatea de care dăduse dovadă faţă de ea şi spuse că va pleca în ziua aceea.

— Nu e chiar atît de urgent, o asigură el, întinzînd mîna spre mica sa bibliotecă şi scoţînd nişte bani, pe care îi înveli în hîrtie.

Jōtarō, care o urmărise pe Otsū, găsi momentul să-şi vîre capul înăuntru, de pe verandă, şi să şoptească:

— Dacă pleci, vin şi eu cu tine. Oricum, m-am săturat să mătur grădina lor uscată.

— Iată un mic dar, spuse Arakida. Nu e mult, dar ia-i şi foloseşte-i ca bani de drum.

Îi întinse pachetul cu cîteva monede din aur.

Otsū refuză. Cu o privire uimită, îi zise că nu merită nici o plată pentru lecţiile de flaut pe care le dăduse fetelor. Mai degrabă ea ar fi trebuit să plătească pentru mîncare şi locuinţă.

— Nu, îi răspunse el. N-aş putea lua bani de la tine, dar aş vrea să faci ceva pentru mine, dacă ajungi întîmplător la Kyoto. Poţi lua banii aceştia ca răsplată pentru o favoare.

— Voi fi încîntată să fac orice îmi cereţi, dar bunătatea dumneavoastră e o răsplată suficientă.

Arakida se întoarse spre Jōtarō şi zise:

— De ce să nu-i dau lui banii? Ţi-ar putea cumpăra ce-ţi trebuie pe drum.

— Mulţumesc, spuse Jōtarō, întinzînd imediat mîna şi luînd pachetul.

Apoi, ezitînd, se uită la Otsū şi zise:

— E-n regulă?

În faţa faptului împlinit, ea nu mai obiectă şi îi mulţumi lui Arakida.

— Favoarea pe care ţi-o cer, îi spuse el, este să-i duci un comision din partea mea seniorului Karasumaru Mitsuhiro, care locuieşte la Horikawa, în Kyoto. În timp ce vorbea, luă două suluri de hîrtie de pe o poliţă cu rafturi care se clătina pe perete. Seniorul Karasumaru m-a rugat acum doi ani să-i pictez astea. Sînt, în sfîrşit, gata. El plănuieşte să caligrafieze comentariul care se potriveşte picturilor şi să prezinte sulurile împăratului. De aceea nu vreau să le încredinţez unui mesager oarecare sau unui curtean. I le vei duce şi vei avea grijă să nu se ude şi să nu se murdărească pe drum.

Era vorba de un comision de o neaşteptată importanţă şi Otsū ezită la început. I-ar fi fost greu să refuze, aşa că, pînă la urmă, acceptă. Arakida scoase apoi o cutie şi nişte hîrtie cerată, dar înainte de a înveli şi de a sigila sulurile, zise:

— Poate că ar trebui să ţi le arăt mai întîi.

Se aşeză şi începu să deruleze picturile pe podea, în faţa lor. Se mîndrea cu opera sa şi dorea el însuşi să arunce o ultimă privire înainte de a se despărţi de ea.

Lui Otsū i se tăie respiraţia în faţa frumuseţii picturilor, iar ochii lui Jōtarō se măriră cînd se aplecă să le cerceteze mai de-aproape. Deoarece comentariul nu era consemnat, nici unul din ei nu ştia ce poveste era înfăţişată, dar, pentru că Arakida derula scenă după scenă, văzură înaintea lor o pictură a vieţii de la vechea Curte Imperială, scrupulos realizată în culori magnifice, cu urme de pulbere de aur. Picturile erau în stilul Tosa, care deriva din arta japoneză clasică.

Deşi Jōtarō nu învăţase nimic pînă atunci despre artă, ceea ce vedea îl fascina.

— Uită-te la focul ăla de-acolo! exclamă el. Parcă arde cu adevărat, nu?

— Nu atinge pictura! îl mustră Otsū. Priveşte doar!

În timp ce ei contemplau plini de admiraţie, un servitor intră şi îi spuse ceva în şoaptă lui Arakida. Acesta dădu din cap şi răspunse:

— Mda! E bine şi aşa. Dar poate ar fi mai bine dacă l-ai convinge să-ţi dea o declaraţie scrisă.

Apoi îi dădu servitorului bocceaua şi cele două săbii pe care le adusese Otsū.

Cînd au auzit că profesoara lor de flaut pleacă, fetele din Casa Fecioarelor erau de neconsolat. În cele două luni în care fusese cu ele, ajunseseră să o considere ca pe o soră mai mare şi cînd se strînseră în jurul ei, pe feţele lor se citea mîhnirea.

— E adevărat?

— Chiar pleci?

— Te mai întorci vreodată?

Din spatele dormitorului, Jōtarō strigă:

— Sînt gata. Tu de ce zăboveşti atîta?

Îşi dăduse jos cămaşa lungă, albă şi se îmbrăcase iar în obişnuitul său chimonou scurt, cu sabia de lemn lîngă el. Cutia învelită în pînză, care conţinea sulurile de hîrtie, îi atîrna pe spate, în diagonală.

De la fereastră, Otsū îi răspunse:

— Ce rapid eşti!

— Întotdeauna sînt rapid, replică Jōtarō. Încă nu eşti gata? De ce le ia atîta timp femeilor să se îmbrace şi să împacheteze?

Stătea la soare, în curte, căscînd leneş. Dar, fiind nerăbdător din fire, se plictisi repede.

— N-ai terminat încă? îi strigă din nou.

— Vin într-un minut, răspunse Otsū.

Terminase deja cu împachetatul, dar fetele nu voiau s-o lase să plece. Încercînd să scape, Otsū li se adresă cu calm:

— Nu fiţi triste. Voi veni în vizită într-o bună zi. Pînă atunci, aveţi grijă de voi. O încerca sentimentul neplăcut că acest lucru nu putea fi adevărat pentru că, avînd în vedere ce se întîmplase, părea puţin probabil că se va întoarce vreodată.

Poate că fetele bănuiau asta, pentru că multe dintre ele plîngeau. În cele din urmă careva sugeră să o conducă pe Otsū

pînă la podul sfînt de pe rîul Isuzu. După care, se adunară în jurul ei şi o însoţiră afară din casă. Nu-l văzură imediat pe Jōtarō, aşa că îşi puseră mîinile pîlnie la gură şi-l strigară, dar nu primiră nici un răspuns. Otsū, prea obişnuită cu felul lui de a fi ca să se mai agite, spuse:

— Probabil că s-a săturat să aştepte şi a luat-o înainte.

— Ce băieţel nesuferit! exclamă una dintre fete.

Alta se uită deodată spre Otsū şi o întrebă:

— Este fiul tău?

— Fiul meu? Cum puteţi crede aşa ceva? Anul viitor împlinesc abia douăzeci şi unu de ani. Arăt atît de bătrînă ca să am un copil aşa mare?

— Nu, dar cineva a spus că e al tău.

Amintindu-şi de discuţia cu Arakida, Otsū se înroşi, apoi se linişti la gîndul că nu conta ce spune lumea atîta timp cît Musashi avea încredere în ea.

Chiar atunci, Jōtarō veni în fugă spre ele.

— Hei, ce se întîmplă? întrebă bosumflat. Întîi m-ai făcut să aştept o groază de timp, iar acum pleci fără mine?

— Nu erai unde trebuia să fii, îi răspunse Otsū apăsat.

— Dar puteai să mă cauţi, nu? Am văzut un bărbat acolo, pe drumul spre Toba, care semăna puţin cu profesorul meu. Am fugit într-acolo să văd dacă nu-i chiar el.

— Semăna cu Musashi?

— Da, dar nu era el. Am fost pînă la şirul acela de copaci şi m-am uitat bine la el, din spate, dar nu putea fi Musashi. Individul acela, oricine ar fi fost, şchiopăta.

Întotdeauna se întîmpla aşa atunci cînd Otsū şi Jōtarō călătoreau. Nu trecea o zi fără o licărire de speranţă, urmată de dezamăgire. Oriunde mergeau, vedeau pe cineva care le amintea de Musashi – omul care trecea prin faţa ferestrei, samuraiul de pe vasul pe care tocmai îl părăsiseră, *rōnin*-ul călare, pasagerul abia zărit într-un palanchin. Speranţele le dădeau aripi, dar cînd se grăbeau să se convingă, rămîneau uitîndu-se dezamăgiţi unul la altul. Se întîmplase asta de zeci de ori.

De aceea, Otsū nu fu de astă dată atît de supărată pe cît ar fi putut să fie, deşi Jōtarō era abătut. Rîzînd de întîmplare, ea spuse:

— Păcat că te-ai înşelat, dar nu te supăra pe mine că am luat-o înainte. Credeam că o să te găsesc la pod. Ştii, se spune că dacă porneşti într-o călătorie prost dispus, vei rămîne aşa tot drumul. Acum, hai să ne împăcăm.

Deşi părea mulţumit, Jōtarō se întoarse şi aruncă o privire cruntă spre fetele ce veneau în urmă.

— Ce fac toate aici? Vin cu noi?

— Bineînţeles că nu. Doar că le pare rău să mă vadă plecînd, aşa că au amabilitatea să ne însoţească pînă la pod.

— Vai, ce drăguţ din partea lor! zise Jōtarō, imitînd-o pe Otsū şi făcînd pe toată lumea să izbucnească în rîs.

Acum, că el se alăturase grupului, tristeţea despărţirii scăzu şi fetele îşi recăpătară buna dispoziţie.

— Otsū, strigă una din ele, ai greşit drumul! Nu aceea e poteca spre pod.

— Ştiu, spuse Otsū încet.

Se întoarse spre poarta Tamagushi ca să-şi aducă omagiile Templului Interior. Bătînd o dată din palme, se înclină către sanctuar şi rămase pentru cîteva clipe într-o atitudine de rugăciune mută.

— Înţeleg, murmură Jōtarō. Consideră că nu poate pleca fără să-şi ia rămas-bun de la zeiţă.

Era mulţumit să privească de la distanţă, dar fetele începură să-l bată pe spate şi să-l întrebe de ce nu urma exemplul lui Otsū.

— Eu? întrebă neîncrezător băiatul. Nu vreau să mă închin în faţa nici unui templu vechi.

— N-ar trebui să spui asta. Într-o zi vei fi pedepsit!

— M-aş simţi prost să mă prosternez aşa.

— Ce e prostesc în a-ţi arăta respectul faţă de Zeiţa Soarelui? Ea nu e ca una din acele zeităţi minore venerate prin oraşe.

— Ştiu.

— Atunci de ce nu-ţi aduci omagiile?

— Pentru că nu vreau!

— Tare sucit mai eşti!

— Tăceţi, muieri nebune! Toate!

— Vai! exclamară fetele în cor, îngrozite de grosolănia lui.

— Ce monstru! zise una.

Între timp, Otsū îşi terminase rugăciunile şi se întorcea la ele.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Păreţi supărate.

Una dintre fete izbucni:

— Ne-a făcut „muieri nebune” doar pentru că am încercat să-l convingem să i se închine Zeiţei.

— Ei, Jōtarō, ştii că nu e frumos, îl certă Otsū. Ar fi trebuit să spui o rugăciune.

— De ce?

— N-ai zis tu că, atunci cînd ai crezut că Musashi era gata-gata să fie ucis de preoţii din Hōzōin, ţi-ai împreunat mîinile şi te-ai rugat cît ai putut de tare? De ce nu te poţi ruga şi aici?

— Dar… se uită toate la mine.

— Bine, ne întoarcem în aşa fel încît să nu te putem vedea.

Se întoarseră toate cu spatele la băiat, dar Otsū trase cu coada ochiului. Jōtarō fugea, ascultător, către Poarta Tamagushi. Cînd ajunse la ea, se aşeză cu faţa la templu şi, într-un fel tare copilăresc, făcu o adîncă şi fulgerătoare plecăciune.

Morişca

Musashi stătea cu faţa spre mare, pe veranda îngustă a unui mic restaurant. Specialitatea casei erau melcii de mare, fierţi în cochilii. Două scufundătoare, avînd pe braţe coşuri cu moluşte proaspăt pescuite, şi un barcagiu stăteau lîngă verandă. În timp ce barcagiul îl bătea la cap să facă o plimbare în jurul insuliţelor din apropierea ţărmului, cele două femei încercau să-l convingă să ia cu el nişte melci de mare, indiferent unde mergea.

Musashi era preocupat să-şi înlăture de pe picior bandajul murdar de puroi. Suferise atît de mult din cauza rănii, încît nici nu-i venea să creadă că scăpase, în sfîrşit, şi de febră, şi de umflătură. Piciorul îi arăta iarăşi normal, cu toate că pielea era albă şi zbîrcită. Durerea devenise suportabilă.

Făcîndu-le semn barcagiului şi pescuitoarelor să plece, îşi lăsă încet piciorul bolnav pe nisip şi o luă spre ţărm ca să-l spele. Întorcîndu-se pe verandă, o aşteptă pe fata care servea, pe care o trimisese să-i cumpere ciorapi din piele şi sandale noi. Cînd aceasta se întoarse, se încălţă şi făcu cu grijă cîţiva paşi. Mai şchiopăta puţin, dar nu ca înainte.

Bătrînul care gătea melci îl strigă:

— Vă cheamă barcagiul. Nu voiaţi să traversaţi spre Ōminato?

— Ba da. Bănuiesc că există o cursă regulată de acolo spre Tsu.

— Da, este. Şi sînt vase şi spre Yokkaichi şi Kuwana.

— Cîte zile au mai rămas pînă la sfîrşitul anului?

Bătrînul rîse.

— Vă invidiez, spuse el. E clar că nu aveţi de plătit nici o datorie de sfîrşit de an. Azi e douăzeci şi patru.

— De-abia? Credeam că e mai mult.

— Ce bine e să fii tînăr!

În timp ce fugea cu paşi mărunţi spre barca trasă la mal, Musashi simţi un imbold de a continua să alerge tot mai departe, tot mai repede. Transformarea dintr-un invalid într-un

om sănătos îi ridicase moralul, dar ceea ce îl făcea cu mult mai fericit era experienţa spirituală pe care o avusese în acea dimineaţă.

Bacul era plin, dar reuşi să-şi facă loc. Imediat ce ajunse de partea cealaltă a golfului, la Ominato, se îmbarcă pe un vas mai mare, cu destinaţia Owari. Pînzele se umflară şi vasul lunecă pe suprafaţa ca o oglindă a Golfului Ise. Musashi stătea înghesuit cu ceilalţi pasageri şi, tăcut, privea lung peste apă, în stînga sa, la vechea piaţă Yamada şi la drumul ce ducea la Matsuzaka. Dacă mergea la Matsuzaka, s-ar putea să-l întîlnească pe minunatul om de arme Mikogami Tenzen; dar nu, era prea curînd pentru asta. Debarcă la Tsu, aşa cum hotărîse.

Abia coborî de pe vas, că observă un om mergînd înaintea lui, cu o bară metalică prinsă la brîu. În jurul barei era un lanţ, iar la capătul acestuia, o bilă. Bărbatul purta şi o sabie scurtă de luptă, într-o teacă din piele. Arăta de patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de ani. Faţa, la fel de întunecată ca a lui Musashi, îi era ciupită de vărsat, iar părul său roşcat era dat pe spate şi prins într-un nod.

Putea fi luat drept tîlhar, dacă în urma lui n-ar fi venit un băiat. Era negru de funingine pe amîndoi obrajii şi căra un baros. Evident, era ucenicul unui fierar.

— Aşteptaţi-mă, stăpîne!

— Mişcă-te!

— Uitasem ciocanul pe vas.

— Cum să-ţi uiţi uneltele cu care-ţi cîştigi existenţa?!

— M-am întors şi l-am luat.

— Şi probabil că eşti mîndru de asta. Data viitoare cînd mai uiţi ceva îţi crăp ţeasta!

— Stăpîne… încercă să se apere băiatul.

— Taci!

— Nu putem rămîne peste noapte în Tsu?

— E încă destulă lumină. Putem ajunge acasă pînă se-nnoptează.

— Oricum, aş vrea să ne oprim undeva. Cît călătorim mai putem să ne şi distrăm.

— Nu vorbi prostii!

Strada care ducea în oraş era mărginită de prăvălii cu suveniruri şi înţesată de cercetaşi de hanuri, ca şi în alte oraşe-port. Ucenicul se pierdu din nou de stăpînul său şi îl căută

îngrijorat prin mulţime, pînă ce acesta ieşi dintr-o prăvălie de jucării, cu o morişcă mică şi colorată.

— Iwa! îl strigă el pe băiat.

— Da, stăpîne.

— Ţine asta şi fii atent să nu se strice! Bagă-l în sîn.

— Cadou pentru copil?

— Îhî! mormăi bărbatul.

Plecase de cîteva zile şi îşi închipuia zîmbetul de încîntare al copilului atunci cînd îi va dărui jucăria.

Ai fi zis că perechea îl conducea pe Musashi. De cîte ori avea de gînd să se întoarcă, ei se întorceau înaintea lui. Lui Musashi îi trecu prin minte că acel fierar era probabil Shishido Baiken, dar nu putea fi sigur, aşa că inventă o mică strategie ca să se convingă. Prefăcîndu-se că nu-i cunoaşte, merse înainte o vreme, apoi rămase iar în urmă, trăgînd cu urechea tot timpul. Mergeau prin oraşul-cetate şi apoi spre drumul de munte spre Suzuka, probabil traseul pe care Baiken avea să-l parcurgă pînă acasă la el. Adăugînd acestea la fragmente din conversaţia lor dinainte, Musashi ajunse la concluzia că acela era într-adevăr Baiken.

Intenţionase să meargă direct la Kyoto, dar această întîlnire întîmplătoare se dovedi prea ispititoare. Se apropie şi li se adresă prietenos:

— Înapoi la Umehata?

Răspunsul bărbatului fu scurt:

— Da, mă duc la Umehata. De ce?

— Mă întrebam dacă nu cumva sînteţi Shishido Baiken.

— Ba da. Dar tu cine eşti?

— Mă cheamă Miyamoto Musashi. Învăţ arta războiului. Nu cu mult timp în urmă am fost acasă la dumneavoastră, în Ujii, şi v-am cunoscut soţia. Eu cred că soarta a făcut să ne întîlnim aici.

— Chiar aşa? zise Baiken. A, deci tu eşti tipul care a stat la hanul din Yamada, cel care a vrut o încăierare cu mine?

— Cum de-aţi aflat?

— Ai trimis pe cineva la casa Arakida ca să mă caute, nu-i aşa?

— Da.

— Lucram ceva pentru Arakida, dar nu stăteam acolo. Am închiriat un loc în sat, unde să muncesc. Era o treabă pe care numai eu puteam s-o fac.

— Înţeleg. Am auzit că sînteţi expert în ghioage.

— Ha, ha! Zici că ai cunoscut-o pe nevasta mea?

— Da. Mi-a arătat una din poziţiile Yaegaki.

— Ei bine, ţi-e de-ajuns. Nu mai are nici un rost să te ţii după mine. Sigur că eu ţi-aş putea arăta cu mult mai mult decît ţi-a arătat ea, dar imediat ce le-ai afla, ai porni pe calea spre lumea cealaltă.

Musashi o considerase pe nevastă-sa destul de înfumurată, dar abia acum avea de-a face cu adevărata aroganţă. Din ce văzuse deja, putea să-şi facă o impresie despre acest bărbat, dar nu trebuia să se grăbească. Takuan îl învăţase prima lecţie a vieţii, şi anume că pe lume sînt o mulţime de oameni care ar putea fi superiori altora. Lecţia fusese confirmată de experienţele sale de la Hōzōin şi de la Castelul Koyagyū. Înainte de a permite mîndriei şi încrederii să-l înşele, subestimînd un adversar, dorea să-l cîntărească din toate unghiurile posibile. Cît timp îşi va face o părere, va rămîne sociabil, chiar dacă uneori acest lucru îl va determina pe rivalul său să-l creadă laş sau slugarnic.

Ca răspuns la remarca dispreţuitoare a lui Baiken, spuse cu un respect potrivit tinereţii sale:

— Înţeleg, am învăţat foarte mult de la soţia dumneavoastră, dar pentru că am avut marele noroc să vă întîlnesc, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune mai multe despre arma pe care o folosiţi.

— Dacă vrei doar să vorbim, bine. Ai de gînd să rămîi peste noapte la hanul de la barieră?

— Da, numai dacă nu veţi fi atît de bun să mă găzduiţi dumneavoastră o noapte.

— Eşti binevenit, dacă vrei să dormi în fierărie, cu Iwa. Nu ţin un han şi nu avem locuri în plus pentru dormit.

La apusul soarelui ajunseră la poalele dealului Suzuka. Sătucul arăta sub norii roşii liniştit ca un lac. Iwa alergă înainte ca să le vestească sosirea şi cînd ajunseră acasă, nevasta lui Baiken îi aştepta sub streaşină, ţinînd în braţe copilul şi morişca.

— Uite, uite, uite! gînguri ea. Tati a fost plecat, tati s-a întors. Uite-l!

Într-o clipă „tăticul” încetă să mai fie un simbol al aroganţei şi pe faţă îi înflori un zîmbet părintesc.

— Uite, băiete, e tăticu’! spuse el, fluturîndu-şi degetele prin faţa ochilor copilaşului.

Soţul şi soţia dispărură înăuntru şi se aşezară, vorbind numai despre copilaş şi despre treburile casei, fără să-i acorde lui Musashi nici cea mai mică atenţie.

Cînd cina fu gata, Baiken îşi aminti în cele din urmă de musafir.

— Dă-i ceva de mîncare individului, îi spuse el soţiei.

Musashi se aşezase pe pardoseala murdară a atelierului de fierărie şi se încălzea lîngă foc. Nu-şi scosese sandalele.

— A fost aici şi zilele trecute. A rămas peste noapte, îi răspunse soţia, posacă.

Puse nişte saké la încălzit, în vatra din faţa soţului ei.

— Tinere! strigă Baiken. Bei saké?

— Nu mi-ar displăcea.

— Serveşte o ceşcuţă.

— Mulţumesc. Musashi trecu pragul încăperii cu vatră şi acceptă o ceşcuţă, pe care o duse la gură.

După ce-o bău, îi oferi ceşcuţa lui Baiken, spunîndu-i:

— Permiteţi-mi să vă torn eu de data aceasta.

— Nu te deranja, am şi eu. Îl privi pe Musashi o clipă şi apoi îl întrebă: Cîţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

— De unde eşti?

— Din Mimasaka.

Privirile lui Baiken, care rătăciseră în altă direcţie, se întoarseră spre Musashi din nou şi îl măsurară din cap pînă-n picioare.

— Ia ascultă, mi-ai spus înainte… numele tău. Cum ziceai că te cheamă?

— Miyamoto Musashi.

— Cum se scrie Musashi?

— La fel ca Takezō.

În clipa aceea intră soţia lui Baiken, care aşeză pe rogojina din faţa lui Musashi supă, murături, beţişoare şi un bol cu orez, îndemnîndu-l:

— Mănîncă!

— Mulţumesc, răspunse Musashi.

Baiken trase aer în piept de cîteva ori şi apoi spuse, ca pentru sine:

— E cald acum... saké-ul.

Îi mai turnă o ceşcuţă lui Musashi şi apoi întrebă degajat:

— Deci te chema Takezō cînd erai mai mic?

— Da.

— Tot aşa ţi se mai spunea şi pe la şaptesprezece ani?

— Da.

— Nu pe atunci ai fost la bătălia de la Sekigahara cu un alt băiat cam de vîrsta ta?

Surpriza se citea acum pe chipul lui Musashi.

— De unde ştiţi? întrebă el încet.

— O, ştiu o mulţime de lucruri. Am fost şi eu la Sekigahara.

Auzind aceasta, Musashi se simţi mai în largul lui. Şi Baiken păru dintr-o dată mai prietenos.

— Mi s-a părut mie că te-am mai văzut pe undeva, spuse fierarul. Cred că ne-am întîlnit pe cîmpul de luptă.

— Aţi fost în tabăra de la Ukita?

— Stăteam la Yasugawa atunci şi am plecat la război cu un grup de samurai de acolo. Am fost în linia întîi.

— Zău? Atunci probabil că acolo ne-am văzut.

— Ce s-a întîmplat cu prietenul tău?

— Nu l-am mai văzut de atunci.

— De la bătălie?

— Nu chiar. Am mai stat o vreme într-o casă din Ibuki, aşteptînd să ni se vindece rănile. Noi, din păcate, ne-am despărţit acolo. A fost ultima oară cînd l-am văzut.

Baiken îşi anunţă soţia că rămăseseră fără saké. Ea se băgase deja în aşternut, cu copilaşul.

— Nu mai avem, răspunse ea.

— Mai vreau! Chiar acum!

— Ce te-a apucat de bei atît de mult în seara asta?

— Discutăm lucruri interesante. Mai avem nevoie de saké.

— Dar s-a terminat.

— Iwa! strigă el spre peretele subţire ce-l despărţea de atelier.

— Da? spuse băiatul.

Deschise uşa şi intră, aplecîndu-se, deoarece pragul de sus era mult prea scund.

— Dă fuga la Onosaku şi împrumută o sticlă de saké.

Lui Musashi îi ajungea cît băuse.

— Dacă nu vă deranjează, eu încep să mănînc, spuse Musashi luînd beţişoarele în mînă.

— Nu, nu, aşteaptă, spuse Baiken, apucîndu-l repede de încheietura mîinii. Nu e timp de mîncare acum. Am trimis după saké, aşa că mai bei şi tu.

— Nu trebuia să trimiteţi după saké pentru mine. Nu cred că mai pot bea nici un strop.

— Ei, hai, insistă Baiken. Ai spus că vrei să afli multe lucruri despre ghioagă, îţi spun tot ce ştiu, dar să mai bem şi noi în timp ce vorbim.

După ce Iwa se întoarse cu saké-ul, Baiken puse puţin la încălzit şi vorbiră pe îndelete despre ghioagă şi avantajele ei în luptă. El îi spuse lui Musashi că, spre deosebire de sabie, ghioaga nu-i dădea răgaz inamicului să se apere. De asemenea, înainte de a-l ataca pe duşman direct, i se poate smulge arma cu lanţul. O aruncătură măiastră a lanţului, o înhăţare fermă şi inamicul nu mai avea sabie.

Baiken îi arătă şezînd cum trebuie să-şi ţină picioarele.

— Înţelegi? Ţii lama în mîna stîngă şi bila, în dreapta. Cînd se apropie duşmanul, îl ataci cu lama şi-i azvîrli bila în faţă. Aceasta ar fi o variantă.

Îşi schimbă poziţia şi continuă:

— În caz că există oarecare spaţiu între tine şi inamic, îi smulgi arma cu lanţul. N-are importanţă ce fel de armă are: sabie, lance, măciucă, orice.

Baiken i-a tot povestit lui Musashi despre cum se aruncă bila, despre o serie de obiceiuri legate de arme, despre lanţul care este ca un şarpe, despre posibilitatea de a alterna mişcările lanţului şi cele ale lamei pentru a crea iluzie optică, în aşa fel încît inamicul să facă mişcări de apărare în defavoarea lui. I-a vorbit despre toate secretele acestei arme.

Musashi era fascinat. Asculta cu toată fiinţa, dornic să absoarbă fiecare detaliu.

Lanţul. Lama. Două mîini…

În timp ce asculta, îi veneau alte idei. „Sabia poate fi folosită cu o mînă, dar omul are două…”

Se goli şi a doua sticlă de saké. Baiken îl tot îndemna pe Musashi să bea, dar acesta din urmă îşi depăşise de mult limitele, fiind mai beat ca oricînd.

— Trezeşte-te! îi strigă Baiken soţiei. Lasă-l pe musafir să doarmă acolo. Noi ne culcăm în camera din spate. Du-te şi pune aşternutul acolo.

Femeia nu se mişcă.

— Scoală-te! îi strigă Baiken şi mai tare. Musafirul nostru e obosit. Lasă-l să se culce.

Picioarele femeii se încălziseră şi nu-i convenea deloc să iasă din aşternut.

— Ai spus că o să doarmă în atelier cu Iwa, bombăni ea.

— Termină cu protestele! Fă cum ţi-am spus!

Se sculă supărată şi porni spre camera din spate. Baiken luă în braţe copilaşul adormit şi îi zise lui Musashi:

— Aşternutul este vechi, dar focul e lîngă tine. Dacă ţi se face sete, ai apă fierbinte pentru ceai. Du-te la culcare. Fă-te comod.

Plecă şi el spre camera din spate.

Cînd femeia se întoarse să schimbe perna, nu mai era deloc ursuză.

— Şi soţul meu este foarte beat, spuse ea, şi probabil foarte obosit din pricina călătoriei. A spus că vrea să doarmă pînă tîrziu, aşa că fă-te comod şi dormi cît doreşti. Mîine dimineaţă am să-ţi servesc un mic dejun cald şi bun.

— Mulţumesc.

Musashi nu mai ştia ce să adauge. Abia aştepta să iasă din ciorapii de piele şi din haine.

— Mulţumesc foarte mult.

Se trînti în aşternutul cald încă, dar el era şi mai înfierbîntat de la băutură.

Femeia se opri în prag şi îl privi puţin, apoi stinse opaiţul şi spuse:

— Noapte bună!

Musashi îşi simţea capul ca prins în menghină; îi zvîcneau tîmplele. Se întreba de ce naiba băuse atît de mult. Se simţea îngrozitor, dar nu se putea abţine să nu se gîndească la Baiken. Oare de ce fierarul, care la început păruse destul de bădăran, devenise deodată politicos şi trimisese după saké? De ce nevasta asta nesuferită a lui devenise brusc amabilă şi grijulie? De ce i-au oferit aşternutul acesta cald?

Totul i se părea inexplicabil, dar înainte să rezolve misterul, Musashi simţi că-l cuprinde somnul, închise ochii, respiră adînc

de cîteva ori şi îşi trase cuvertura peste faţă. Nu-i mai rămase afară decît fruntea, luminată din cînd în cînd de scînteile din vatră. Încet-încet, respiraţia regulată stătea mărturie somnului profund.

Soţia lui Baiken se retrase spre camera din spate, tîrîndu-şi picioarele pe rogojini.

Un fragment din visul lui Musashi se repetă mereu. O amintire din copilărie îi bîzîia prin creierul adormit aidoma unei insecte, încercînd, se pare, să scrie ceva cu litere luminescente. Auzi şi un cîntec de leagăn:

“Dormi, dormi,
Cînd dorm, bebeluşii sînt dulci...”

Era acasă, în Mimasaka, şi auzea cîntecul de leagăn al soţiei fierarului, cîntat în dialectul din Ise. Era copil mic, în braţele unei femei de vreo treizeci de ani... mama lui... Femeia aceasta este sigur mama lui... Ghemuit la pieptul mamei, îi privea faţa albă. „... nu sînt cuminţi şi le fac şi pe mamele lor să plîngă”.

Mama îl legăna în braţe şi cînta duios. Faţa albă, distinsă, părea puţin cam verzuie, ca o floare de păr. Era un zid, un zid lung de piatră, pe care atîrna coada rîndunicii. Un zid murdar, deasupra căruia crengile deveneau tot mai negre, pe măsură ce se lăsa noaptea. Lumina opaiţului se strecura afară. Pe obrajii mamei sclipeau lacrimi. Bebeluşul se uita mirat la lacrimile ei.

— Pleacă! Du-te acasă la tine!

Vocea aspră a lui Munisai se auzea din casă. Era un ordin. Mama lui Musashi se ridică încet. O luă la fugă de-a lungul digului lung din piatră. Intră în apă plîngînd şi înotă spre mijloc.

Incapabil să vorbească, copilaşul se zbătea în braţele mamei, încercînd să o avertizeze de pericol. Cu cît se zbătea mai mult, cu atît ea-l ţinea mai strîns. Îşi frecă obrazul ud de lacrimi de-al lui. „Takezō”, spuse ea, „eşti al lui tata sau al mamei?”

Munisai ţipa de pe mal. Mama lui s-a scufundat. Copilul a fost azvîrlit pe malul pietros şi ţipa cît îl ţinea gura printre florile de ciuboţica-cucului.

Musashi deschise ochii. Cînd era gata-gata să adoarmă din nou, o femeie – mama lui? altcineva? — s-a strecurat în vis şi l-a trezit din nou. Musashi nu-şi amintea cum arăta mama lui. Se gîndea deseori la ea, dar nu-i putea contura chipul. Ori de cîte

ori vedea o altă mamă, se gîndea că poate şi mama lui arătase la fel.

„De ce tocmai astă-seară?” se gîndi el.

Efectul sakéului trecuse. Deschise ochii şi se uită în tavan. Peste negrul funinginii se reflecta lumina roşie a tăciunilor din vatră. Privirile i se opriră asupra moriştii atîrnate de tavan. Simţea încă în aşternut mirosul mamei şi al copilaşului. Pe jumătate adormit, rămase cu ochii la morişcă, cuprins de o uşoară nostalgie.

Morişca începu să se învîrtă încet. Nu asta i se păru ciudat, pentru că era făcută să se învîrtă… dar nu fără să fie pusă în mişcare de o adiere de vînt sau de un curent de aer. Musashi dădu să se ridice, dar se opri şi ascultă cu atenţie. Se auzi o uşă închizîndu-se încet. Morişca nu se mai învîrtea.

Musashi puse din nou capul pe pernă şi încercă să-şi imagineze ce se petrece în casă. Era ca o insectă sub o frunză, încercînd să ghicească vremea de deasupra. Întregul trup percepea cea mai mică schimbare din jur, nervii îi erau încordaţi la maximum. Musashi ştia că-i e viaţa în pericol, dar de ce?

„O fi un cuib de hoţi?” se întrebă el la început.

Nu. Dacă erau profesionişti, şi-au dat seama că n-au ce să-i fure.

„Au oare ceva cu mine?”

Şi acest lucru era puţin probabil. Musashi era aproape sigur că nu îl mai văzuse pe Baiken în viaţa lui.

Incapabil să găsească motivul, simţea în piele şi în oase că cineva sau ceva îi ameninţă viaţa. Ştia de asemenea că, orice-ar fi, e foarte aproape. Trebuia să se hotărască repede dacă să stea şi să aştepte sau să se dea la o parte înainte să se întîmple ceva îngrozitor.

Întinse mîna peste prag şi îşi înhăţă sandalele. Le încălţă pe rînd, sub cuvertură.

Morişca începu să se învîrtească din nou. La lumina focului, părea o floare vrăjită. Se auzeau, vag, paşi, atît înăuntru, cît şi afară! Musashi aranjă aşternutul, dîndu-i forma unui corp omenesc.

Sub draperia scurtă de deasupra uşii apărură ochii unui bărbat ce se furişa înăuntru cu sabia în teacă. Un altul, cu lance, se strecură pe lîngă zid şi ajunse la piciorul aşternutului. Priviră amîndoi ţintă aşternutul şi ciuliră urechile ca să audă respiraţia

celui care dormea. Apoi, ca un nor de fum, ţîşni în încăpere şi al treilea bărbat. Era Baiken, cu lama ghioagei în mîna stîngă şi cu bila în dreapta.

Privirile li se întîlniră şi îşi sincronizară respiraţia. Bărbatul de la capătul patului aruncă perna în aer cu piciorul, iar cel de la picioare stătea cu lancea pregătită pe conturul aşternutului.

Baiken ţinea lama la spate şi strigă:

— Sus, Musashi!

Nici un răspuns, nici o mişcare.

Bărbatul cu lancea dădu învelitoarea la o parte.

— Nu-i aici! strigă el.

Aruncînd o privire rapidă prin cameră, Baiken zări morişca învîrtindu-se repede.

— E deschisă undeva o uşă! ţipă el.

Se mai auzi o voce furioasă. Uşa fierăriei dinspre cărarea ce ducea în spatele casei era trasă de vreun metru şi bătea un vînt puternic.

— Pe-aici a ieşit!

— Ce fac tîmpiţii ăia? ţipă Baiken, dînd fuga afară.

Din întuneric şi de sub streşini începură să distingă mai multe siluete negre.

— Stăpîne! Gata? A mers? întrebă o voce emoţionată.

Baiken era încruntat şi furios.

— Ce vrei să spui, idiotule? De ce crezi că te-am pus aici de pază? A plecat! Pe-aici a luat-o, sigur!

— Plecat? Cum putea să iasă?

— Pe mine mă întrebi? Măgar tîmpit ce eşti!

Baiken intră din nou în casă şi tropăia nervos.

— Nu există decît două drumuri pe care o putea lua: ori spre rîul Suzuka, ori înapoi, spre drumul Tsu. Indiferent pe unde a luat-o, nu poate fi departe. Duceţi-vă şi puneţi mîna pe el!

— Pe unde credeţi că a plecat?

— Of! O iau eu spre Suzuka. Voi o luaţi pe dincolo!

Bărbaţii dinăuntru întăriră rîndurile celor de afară, alcătuind un grup de zece, toţi înarmaţi. Unul dintre ei, cel cu muscheta, arăta ca un vînător; altul, cu o sabie scurtă, era probabil tăietor de lemne.

Cînd se despărţiră, Baiken strigă:

— Dacă-l găsiţi, trageţi o salvă şi ne adunăm cu toţii laolaltă.

Porniră în mare viteză, dar după vreo oră se întoarseră cu coada între picioare. Erau foarte amărîţi. Se aşteptau la o muştruluială zdravănă, dar cînd ajunseră acasă, îl găsiră pe Baiken în fierărie, cu privirile plecate, lipsite de expresie.

Cînd încercară să-l mai îmbărbăteze, el le spuse:

— Regretele nu-şi mai au rostul.

Încercînd să-şi verse cumva mînia, luă o bucată de lemn ars şi îl rupse pe genunchi.

— Aduceţi nişte saké! Vreau să beau.

Aţîţă focul şi mai aruncă nişte vreascuri în vatră.

Soţia lui Baiken, încercînd să-şi liniştească copilaşul, îi reaminti că nu mai aveau saké. Unul dintre ei se oferi să aducă de la el de acasă, ceea ce şi făcu, cu promptitudine. Băutura se încălzi imediat şi ceşcuţele circulau din mînă-n mînă.

Vorbeau puţin şi erau tare mohorîţi.

— Îmi vine să înnebunesc.

— Ticălosul naibii!

— Parcă-i vrăjit!

— Nu vă mai necăjiţi, stăpîne! Aţi făcut tot ce era de făcut. Cei de afară nu şi-au îndeplinit datoria.

Cei vizaţi se scuzară ruşinaţi.

Încercau să-l îmbete pe Baiken ca să se culce, dar el stătea nemişcat, încruntîndu-se la saké. Nu mai învinuia pe nimeni de eşec. În cele din urmă, zise:

— N-ar fi trebuit să mă agit atîta, să adun atîtea ajutoare. Mă descurcam şi singur cu el, dar m-am gîndit că nu strică să-mi iau măsuri de precauţie. La urma urmei, el mi-a omorît fratele şi Tsujikaze Temma nu era un luptător de lepădat.

— Oare *rōnin*-ul acesta e băiatul care se ascundea în casa lui Okō cu patru ani în urmă?

— Cu siguranţă! Sînt convins că duhul fratelui meu l-a adus aici. Nu mi-am dat seama de la început, dar el mi-a spus că a fost la Sekigahara şi-l chema Takezō. Are vîrsta şi statura celui care mi-a ucis fratele. Ştiu că-i el.

— Haideţi, nu vă mai gîndiţi la asta acum. Întindeţi-vă. Dormiţi puţin.

Îl ajutară să se bage în aşternut; cineva luă perna ce fusese azvîrlită şi i-o puse sub cap. În clipa în care închise ochii, mînia ce-l stăpînea fu înlocuită de sforăit.

Bărbaţii se uitară unii la alţii, dădură din cap şi se risipiră în pîcla zorilor. Făceau parte cu toţii din drojdia societăţii, oameni de-ai piraţilor ca Tsujikaze Temma din Ibuki şi Tsujikaze Kōhei din Yasugawa, care-şi spunea acum Shishido Baiken. Sau, mai bine zis, erau paraziţi aflaţi pe treapta cea mai de jos a societăţii. Datorită vremurilor schimbătoare, deveniseră gospodari, sau artizani, sau vînători, dar tot mai aveau dinţi gata să-i muşte pe cei cinstiţi, cînd li se ivea prilejul.

În casă nu se mai auzea decît răsuflarea regulată a celor care dormeau şi ronţăitul unui şoarece.

Într-un colţ al coridorului ce lega atelierul de bucătărie, lîngă un cuptor mare, se afla o stivă de lemne. Deasupra ei atîrnau o umbrelă precum şi nişte pelerine grele din pai. Una dintre pelerine, aflată între cuptor şi perete, începu să se mişte încet, fără zgomot, pînă cînd se agăţă într-un cui.

Deodată, începu să iasă parcă din perete o figură plină de funingine. Musashi nu se îndepărtase nici un pas de casă. După ce ieşise din aşternut, deschisese uşa exterioară şi se făcuse una cu lemnele de foc, trăgînd o pelerină peste el.

Traversă încet atelierul şi îl privi pe Baiken. „Are polipi”, se gîndi Musashi, pentru că sforăia înfiorător. Situaţia i se păru caraghioasă şi chipul i se strîmbă într-un rînjet.

Rămase o clipă locului şi cugetă. Cîştigase bătălia cu Baiken din toate punctele de vedere. Era o victorie limpede. Şi totuşi, bărbatul care zăcea acolo era fratele lui Tsujikaze Temma şi încercase să-l omoare pentru a linişti spiritul mortului – admirabil sentiment pentru un biet pirat.

Să-l ucidă? Dacă-l lăsa să trăiască, acesta va căuta neîncetat o ocazie să se răzbune şi cel mai sigur ar fi să scape de el acum. Dar rămînea o problemă: merita să fie omorît?

Musashi chibzui o vreme înainte de a găsi ceea ce considera el a fi soluţia ideală. Se duse la peretele pe care-l atingeau picioarele lui Baiken, luă din cui una din armele fierarului şi în timp ce scotea lama din şănţuleţul ei, examina chipul celui care dormea. Înfăşură apoi lama într-o hîrtie umedă şi-o aşeză cu grijă peste gîtul lui Baiken. Se dădu un pas îndărăt ca să-şi admire opera.

Şi morişca dormea. Dacă n-ar fi înfăşurat lama, se gîndi Musashi, morişca s-ar fi trezit dimineaţă şi s-ar fi învîrtit nebuneşte la vederea capului stăpînului, căzut de pe pernă.

Cînd Musashi l-a ucis pe Tsujikaze Temma, avusese un motiv şi încă mai simţea febra luptei, dar n-avea nimic de cîştigat dacă-i lua viaţa fierarului. Şi cine ştie? Dacă-l omora, poate stăpînul cel mic al morişti avea să-şi petreacă viaţa căutînd să răzbune moartea tatălui său.

A fost noaptea în care Musashi s-a gîndit mult la părinţii lui. Invidia această familie adormită şi simţea chiar un iz de lapte de mamă în jurul lui. Parcă nu-i venea să plece.

Inima lui le spunea:

— Îmi pare rău că v-am deranjat. Somn uşor!

Deschise uşa încet şi ieşi.

Calul zburător

Otsū şi Jōtarō au sosit la barieră noaptea tîrziu, au poposit la un han şi şi-au reluat călătoria înainte de ridicarea ceţii. De la muntele Fudesute s-au dus la Yonkenjaya, unde au simţit pentru prima oară razele calde ale soarelui pe spinările lor îngheţate.

— Ce frumos! exclamă Otsū, oprindu-se să contemple globul auriu.

Părea plină de speranţe şi foarte veselă. Era unul dintre acele momente minunate cînd toate fiinţele, chiar şi plantele şi animalele, simt bucuria şi mîndria existenţei lor pe pămînt.

Jōtarō spuse cu vădită plăcere:

— Sîntem primii oameni pe drum. N-a mai pornit nici un suflet înaintea noastră.

— Te cam lauzi. Ce mai contează?

— Pentru mine contează foarte mult.

— Crezi că asta scurtează drumul cu ceva?

— Nu-i vorba de asta. Mă simt bine că sîntem primii, chiar pe drum. Trebuie să recunoşti şi tu că e mai bine decît să mergi în spatele palanchinelor sau cailor.

— Adevărat.

— Cînd nu mai e nimeni pe drumul pe care merg eu, am senzaţia că-mi aparţine.

— În cazul acesta, de ce nu-ţi imaginezi că eşti un mare samurai călare, care-şi trece domeniile în revistă. Eu aş fi atunci servitorul tău.

Culese de jos un băţ de bambus şi învîrtindu-l ceremonios, strigă oarecum cîntat:

— Plecaţi-vă cu toţii, plecaţi-vă în faţa seniorului vostru!

Un bărbat privea nedumerit de sub streaşina unei ceainării. Prinsă în flagrant delict, jucîndu-se ca un copil, Otsū se înroşi toată şi mări pasul.

— Nu poţi face aşa ceva, protestă Jōtarō. N-ai voie să fugi de stăpînul tău. Dacă o faci, te ucid!

— Nu vreau să ne mai jucăm.

— Tu te jucai, nu eu.
— Da, dar tu ai început. Vai! Bărbatul de la ceainărie se mai uită încă la noi. Cred că ne consideră nerozi.
— Să ne-ntoarcem.
— De ce?
— Mi-e foame.
— Deja?
— N-am putea mînca jumătate din găluştile de orez pe care le-am luat pentru prînz?
— Ai răbdare. N-am parcurs nici doi kilometri. Dacă ar fi după capul tău, ai mînca şi de cinci ori pe zi.
— Posibil. Dar eu nu merg în palanchine şi nici nu închiriez cai, ca tine.
— S-a întîmplat aseară, pentru că se întuneca şi trebuia să ne grăbim. Dacă-ţi pare rău, azi am să merg toată ziua pe jos.
— Azi ar fi rîndul meu să merg călare.
— Copiii nu trebuie să meargă călare.
— Dar aş vrea şi eu să încerc. Nu se poate? Te rog.
— Bine, dar numai azi.
— Am văzut un cal la ceainărie. L-am putea închiria.
— Nu, e încă prea devreme.
— Deci n-ai vorbit serios? Nu mă laşi să călăresc?
— Ba da, dar încă n-ai obosit. Ne-am irosi banii de pomană acum.
— Ştii foarte bine că eu nu obosesc niciodată. N-aş obosi nici dacă am umbla o sută de zile şi o mie de kilometri. Dacă trebuie să aştept pînă mă simt obosit, n-o să mai ajung niciodată să urc pe un cal. Hai, Otsū, hai să închiriem calul acum, pînă nu se strînge multă lume înaintea noastră. Mă simt mult mai în siguranţă decît după ce se aglomerează. Te rog!
Dîndu-şi seama că dacă vor continua aşa, vor pierde timpul pe care l-au cîştigat pornind devreme, Otsū cedă rugăminţilor lui şi Jōtarō, mai mult ghicind că ea e de acord, se şi întoarse la ceainărie.
Deşi erau de fapt patru ceainării în apropiere, după cum spunea şi numele de Yonkenjaya, ele se aflau în locuri diferite pe pantele dealurilor Fudesute şi Kutsukake. Cea pe lîngă care trecuseră era singura la vedere.
Dînd fuga la proprietar şi oprindu-se brusc, Jōtarō strigă:
— Hei, vreau un cal! Scoateţi unul pentru mine.

Bătrînul tocmai deschidea obloanele şi strigătul puternic al băiatului îl trezi de-a binelea. Bombăni supărat:

— Ce înseamnă asta? De ce ţipi aşa?

— Îmi trebuie un cal. Vă rog să-mi pregătiţi imediat unul. Cît costă pînă la Minakuchi? Dacă nu-i prea mult, îl pot lua chiar pînă la Kusatsu.

— Al cui eşti tu?

— Sînt al lui mama şi al lui tata, răspunse Jōtarō, obraznic.

— Am crezut că eşti odrasla cea rea a Zeului Furtunii.

— Sînteţi Zeul Furtunii? Păreţi furios ca trăsnetul.

— Obrăznicătură!

— Aduceţi-mi calul.

— Crezi că acel cal se închiriază? Ei bine, nu-i aşa. Mi-e teamă deci că nu voi avea onoarea să-l împrumut Luminăţiei voastre.

Imitîndu-i tonul, Jōtarō zise:

— Deci, domnule, nu voi avea plăcerea să-l închiriez?

— Pungaşule! strigă omul, luînd o mînă de surcele aprinse şi aruncînd cu ele în băiat.

Nu îl nimeri pe Jōtarō, dar atinse calul bătrîn legat sub streaşină. Cu un nechezat înfiorător, acesta se dădu îndărăt şi se lovi de o grindă.

— Ticălosule! ţipă proprietarul.

Ieşi fuga din dugheana lui, împroşcînd cu înjurături, şi se duse repede la animal.

După ce îl dezlegă şi-l duse în curtea din spate, Jōtarō începu iar:

— Vă rog să mi-l împrumutaţi.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că n-am grăjdar cu care să-l trimit.

Otsū, care se afla acum lîngă Jōtarō, îi spuse că ea poate plăti anticipat şi-l trimite înapoi cu un călător care vine de la Minakuchi. Tonul cu care îl rugă îl mai îmblînzi pe bătrîn, care hotărî că în ea putea avea încredere. Întinzîndu-i ei căpăstrul, îi zise:

— În cazul acesta, îl puteţi duce pînă la Minakuchi, sau chiar şi pînă la Kusatsu, dacă doriţi. Tot ce vă rog este să-l trimiteţi înapoi.

După ce plecară, Jōtarō, furios foc, îi zise:

— Ia uită-te la el! Pe mine m-a tratat ca pe un prost şi de îndată ce ţi-a văzut chipul drăgălaş…

— Mai bine ai grijă şi nu-l vorbi de rău pe bătrîn. Calul ascultă. S-ar putea să se supere şi să te trîntească.

— Crezi că mîrţoaga asta e în stare să mă dea gata?

— Tu nu ştii să călăreşti, nu?

— Ba ştiu.

— Atunci de ce încerci să te urci pe la spate?

— Bine, ajută-mă să mă urc.

— Eşti îngrozitor! Îl luă de subsuori şi îl ridică pe cal.

Jōtarō privea încîntat în jur, la lumea de la picioarele lui.

— Te rog, Otsū, ia-o înainte.

— Nu stai ca lumea.

— Nu te-ngrijora. Stau bine.

— Bine, dar să nu-ţi pară rău.

Luînd căpăstrul într-o mînă şi făcîndu-i semne de rămas-bun proprietarului cu cealaltă, Otsū porni împreună cu băiatul.

Nu făcură nici o sută de paşi, că auziră pe cineva strigînd în urma lor şi apoi, paşi grăbiţi.

— Cine să fie? întrebă Jōtarō.

— Pe noi ne strigă? se miră Otsū.

Opriră calul şi se uitară în jur. Umbra unui bărbat începu să prindă contur în ceaţa albicioasă. La început distinseră doar contururile, apoi culorile, dar omul se apropia repede, aşa că şi-au putut da seama cum arată şi cam ce vîrstă are. Un nimb diabolic îi înconjura capul, de parcă era însoţit de un vîrtej puternic. Se apropie de Otsū, se opri şi cu o mişcare rapidă îi smulse căpăstrul din mînă.

— Jos! ordonă el, străpungîndu-l pe Jōtarō cu privirea.

Calul dădu îndărăt. Apucîndu-se bine de coamă, Jōtarō strigă:

— Nu poţi face aşa ceva! Eu am închiriat calul, nu dumneata.

Bărbatul se întoarse spre Otsū rînjind dispreţuitor:

— Ascultă, femeie!

— Da? spuse Otsū încet.

— Mă numesc Shishido Baiken. Locuiesc în satul Ujii, sus în munţi, dincolo de barieră. Din motive pe care nu stau să ţi le explic acum, urmăresc un bărbat pe nume Miyamoto Musashi. A trecut pe drumul acesta înainte de răsăritul soarelui. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să-l prind la Yasugawa, pe hotarul Omi. Daţi-mi calul.

Vorbea foarte repede şi i se vedeau coastele cînd respira. În aerul rece, pîcla se condensa şi făcea flori de gheaţă pe crengi şi pe ramuri, dar gîtul lui strălucea de sudoare ca o piele de şarpe.

Otsū rămase nemişcată, îngrozitor de palidă, de parcă tot sîngele i s-ar fi scurs în pămînt. Buzele îi tremurau, voia cu disperare să-l întrebe şi să se asigure că auzise bine. Nu putu să articuleze nici un cuvînt.

— Musashi aţi spus? scăpă Jōtarō fără să vrea.

Se ţinea încă bine de coamă, dar mîinile şi picioarele îi tremurau.

Baiken era prea grăbit ca să bage în seamă şocul lor.

— Haideţi! ordonă el. Jos de pe cal, repede, sau îţi ard cîteva de o să mă ţii minte. Rotea capătul căpăstrului ca pe un bici.

Jōtarō dădu din cap ferm:

— Nu vreau.

— Adică cum… cum adică nu vrei?

— E calul meu. Nu ţi-l dau. Ce-mi pasă mie că te grăbeşti!

— Ai grijă! Am fost drăguţ şi v-am explicat totul, pentru că sînteţi doar o femeie şi un copil, dar…

— Nu-i aşa, Otsū? îl întrerupse Jōtarō. Nu-i putem da calul, nu?

Lui Otsū îi venea să-l îmbrăţişeze pe băiat. Pe ea nu o interesa atît de mult calul, cît cum să-l împiedice pe monstrul acela să mai înainteze.

— Aşa-i, spuse ea. Nu mă îndoiesc că vă grăbiţi, dar şi noi ne grăbim, domnule. Puteţi închiria unul dintre caii care trec pe aici în mod regulat. După cum spunea şi băiatul, nu-i cinstit să ne luaţi calul.

— Nu cobor! repetă Jōtarō. Nici mort!

— Deci v-aţi hotărît să nu-mi daţi calul? întrebă Baiken, aspru.

— Puteaţi să vă daţi seama de la bun început, răspunse Jōtarō.

— Tîrîtura naibii! ţipă Baiken, înfuriat de tonul băiatului.

Ţinîndu-se strîns de coamă, Jōtarō părea un pic mai mare decît un păduche. Baiken se întinse, îl apucă de un picior şi începu să-l tragă jos de pe cal. Sosise momentul ca Jōtarō să-şi folosească sabia de lemn, dar zăpăcit cum era, uită cu totul de armă. În faţa unui duşman mult mai puternic decît el, singura

cale de a se apăra ce îi veni în minte în clipa aceea fu să-l scuipe pe Baiken în faţă, ceea ce şi făcu.

Otsū era pur şi simplu îngrozită. I se uscase gura de teama de a nu fi lovită sau ucisă de acest om, dar nici nu se punea problema să-i dea calul. Musashi era urmărit. Cu cît îl reţinea mai mult pe demonul ăsta, cu atît cîştiga Musashi mai mult timp. Acum nu mai avea importanţă că se mărea şi distanţa dintre el şi ea – chiar în clipa în care aflase că sînt pe acelaşi drum. Îşi muşcă buza şi strigă:

— Nu poţi face una ca asta!

Îl izbi pe Baiken în piept cu o forţă de care nu se credea nici ea capabilă.

Baiken, care îşi mai ştergea scuipatul de pe faţă, se dezechilibră şi în aceeaşi clipă Otsū puse mîna pe mînerul sabiei lui.

— Căţea! tună el, încercînd s-o apuce de încheietura mîinii.

Deodată însă urlă de durere deoarece sabia, pe jumătate ieşită din teacă, îl tăie pe el în loc s-o rănească pe Otsū. Vîrfurile a două dintre degetele de la mîna dreaptă căzură pe jos. Sări îndărăt, ţinîndu-şi mîna însîngerată, din care pricină sabia ieşi complet din teacă. Sclipirea strălucitoare a oţelului din mîna lui Otsū atinse pămîntul şi se opri în spatele ei.

Baiken făcea gafe şi mai mari decît cu o noapte în urmă. Blestemîndu-se singur pentru lipsa de atenţie, încerca să-şi recapete echilibrul. Otsū, care nu se mai temea acum de nimic, îl ameninţa cu sabia. Era însă o armă de aproape un metru şi nu oricine putea s-o mînuiască cu uşurinţă. Cînd Baiken se feri, mîinile ei şovăiră o clipă şi înaintă clătinîndu-se. Simţi că pumnul i se răsuceşte şi sînge de un roşu închis îi ţîşni în faţă. După un moment de ameţeală, îşi dădu seama că sabia lovise crupa calului.

Rana nu era adîncă, dar calul scoase un nechezat fioros, se dădu îndărăt şi începu să lovească sălbatic cu copitele. Strigînd vorbe de neînţeles, Baiken o apucă pe Otsū de încheietura mîinii şi încercă să-şi recupereze sabia, dar în clipa aceea calul îi azvîrli pe amîndoi în aer. Apoi, ridicîndu-se pe picioarele din spate, necheză tare şi ţîşni pe drum ca o săgeată scăpată din arc, cu Jōtarō ţinîndu-se bine pe spinarea lui, presărînd sînge în urma lui.

Baiken se învîrtea încoace şi încolo, prin aerul încărcat de praf. Ştia foarte bine că nu mai poate prinde animalul înnebunit, aşa că ochii lui furioşi se întoarseră spre locul unde fusese Otsū mai înainte. Nu mai era acolo.

Zări sabia lîngă o zadă. Făcu o săritură şi şi-o recuperă. În timp ce se îndrepta din şale, îl străfulgeră un gînd: precis exista o legătură între femeia aceasta şi Musashi! Dacă ea este prietena lui Musashi, va fi o momeală excelentă; ea trebuie să ştie încotro o luase.

Ba alergînd, ba alunecînd pe dig în jos, ajunse la o gospodărie cu acoperiş din stuf. Se uită pe sub podele, în hambar, în timp ce o femeie cocoşată îl privea îngrozită din spatele unei roţi care se învîrtea.

O zări apoi pe Otsū alergînd printre tufişuri, spre valea de dincolo, unde mai rămăseseră pete de zăpadă.

Luînd-o pe deal în jos cu forţa unei avalanşe, el scurtă imediat distanţa dintre ei.

— Tîrfă! strigă Baiken, întinzînd mîna şi atingîndu-i părul.

Otsū se trînti la pămînt şi se prinse de o rădăcină de copac, dar piciorul îi alunecă pe marginea unei stînci şi rămase acolo atîrnînd ca un pendul. Praf şi pietre îi cădeau acum pe faţă, pe cînd privea în sus la ochii mari ai lui Baiken şi la sabia lui sclipitoare.

— Proasto! exclamă el plin de dispreţ. Crezi că mai poţi scăpa de-acolo?

Otsū privi în jos: la douăzeci de metri, un rîu străbătea fundul văii. Curios, nu-i era frică, deoarece considera valea salvarea ei. Putea să scape simplu, în orice moment, dînd drumul rădăcinii de copac de care se ţinea şi lăsîndu-se în voia spaţiului de dedesubt. Simţea moartea aproape, dar mintea ei se concentra pe o singură imagine: Musashi. Avea impresia că-l vede, cu faţa ca o lună plină pe un cer dezlănţuit.

Baiken o prinse repede de mîini şi, săltînd-o, o trase de pe marginea prăpastiei.

Chiar în clipa aceea, unul dintre oamenii lui de pe drum îl strigă.

— Ce faci acolo? Mai bine ne-am mişca mai repede. Bătrînul de la ceainărie mi-a spus că l-a trezit un samurai azi-dimineaţă devreme, i-a cerut o cutie cu gustări şi a întins-o spre valea Kaga.

— Valea Kaga?

— Aşa zicea el. Dar n-are nici o importanţă dacă o ia pe-acolo sau trece dealul Tsuchi spre Minakuchi. Drumurile se întîlnesc la Ishibe. Dacă ne mişcăm ca lumea pînă la Yasugawa, îl putem prinde acolo.

Baiken stătea cu spatele la om şi cu ochii pe Otsū, care şedea ghemuită, împietrită de privirea lui fioroasă.

— Hei! strigă el. Veniţi toţi trei încoace.

— De ce?

— Coborîţi repede!

— Dacă mai pierdem timpul, nu-l mai prindem pe Musashi la Yasugawa.

— N-are importanţă!

Cei trei făceau şi ei parte din grupul care-l căutase în zadar cu o noapte în urmă. Obişnuiţi să-şi croiască drum în munţi, năvăliră în jos pe pantă cu viteza unor porci sălbatici. Cînd ajunseră la stînca unde se afla Baiken, o zăriră pe Otsū. El le explică repede ce se întîmplase.

— Şi-acum legaţi-o bine şi-o luăm cu noi, spuse Baiken. Mişcaţi-vă repede pînă nu dispare în pădure.

O legară, dar le părea rău de ea. Zăcea neputincioasă pe pămînt, cu faţa într-o parte; îi contemplară pe furiş profilul palid.

Baiken era deja în valea Kaga. Se opri, privi înapoi spre stîncă şi strigă:

— Ne întîlnim la Yasugawa. Eu o iau pe scurtătură, voi rămîneţi pe drum. Fiţi cu ochii-n patru.

— Da, stăpîne, răspunseră ei în cor.

Baiken, care alerga printre stînci ca o capră sălbatică, dispăru curînd din raza lor vizuală.

Jōtarō zbura pe drum. În ciuda vîrstei, calul era atît de înnebunit, încît nu era chip să-l oprească cu un biet căpăstru, chiar dacă Jōtarō ar fi ştiut cum trebuia să procedeze. Rana deschisă îl ardea ca o torţă şi alerga nebuneşte înainte, peste dealuri şi peste văi, prin sate.

Jōtarō avu mare noroc că reuşise să rămînă în şa.

— Ai grijă! Ai grijă! Ai grijă! repeta el fără întrerupere.

Cuvintele deveniseră o adevărată litanie.

Pentru că nu mai era în stare să se agaţe de coama calului, îi cuprinse strîns gîtul cu braţele şi închise ochii.

Cînd crupa sălta, se ridica în aer şi Jōtarō. Dîndu-şi treptat seama că ţipetele nu aveau nici un efect, rugăminţile lui cedară locul unor gemete disperate. Cînd o rugase pe Otsū să-l lase să călărească, se gîndea ce grozav va arăta galopînd în voie pe un armăsar splendid, dar, după cîteva minute de galop nebunesc, se săturase.

Jōtarō spera că cineva, oricine, se va îndura să prindă calul zburător şi să-l oprească. Se pare însă că era mult prea optimist, pentru că nici un călător şi nici un sătean nu era dispus să-şi rişte viaţa într-o situaţie care nu-l privea cîtuşi de puţin. Nu numai că nu-l ajuta nimeni, dar cînd apărea, toată lumea se dădea la o parte şi-l asalta cu înjurături pe călăreţul aparent iresponsabil.

Traversă rapid satul Mikumo şi ajunse în orăşelul Natsumi. Dacă ar fi fost un călăreţ priceput, ar fi putut admira frumuseţea peisajului din munţii şi valea Iga – culmea Nunobiki, rîul Yokota şi, în zare, apa sclipitoare a lacului Biwa.

— Stai! Stai! Stai!

Cuvintele litaniei lui se schimbaseră; tonul era şi mai disperat. Cînd o luară în jos pe dealul Koji, ţipetele lui sunau altfel:

— Ajutor!

Calul alerga în jos pe panta înclinată şi Jōtarō sărea ca o minge pe spinarea lui.

Cam la o treime din pantă, crengile mai mici ale unui stejar ce se afla pe partea stîngă ajungeau pînă în mijlocul drumului. Cînd Jōtarō simţi frunzele atingîndu-i faţa, se apucă cu ambele mîini de crengi, crezînd că zeii i-au auzit rugăciunile şi i-au scos copacul în cale. Poate că avea dreptate.

Sări ca o broască şi în clipa următoare atîrna în aer, ţinîndu-se bine de o creangă de deasupra. Calul plecă de sub el, prinzînd chiar viteză, acum că nu mai avea călăreţ.

Nu erau mai mult de trei metri pînă la pămînt, dar Jōtarō nu se putea hotărî să-şi dea drumul. În disperarea lui, distanţa i se părea o prăpastie uriaşă, aşa că se ţinu mai departe de creangă, cuprinzînd-o cu picioarele, schimbîndu-şi poziţia mîinilor şi întrebîndu-se înnebunit ce să facă.

Problema se rezolvă de la sine, căci creanga se rupse cu zgomot. O clipă, Jōtarō crezu că totul s-a terminat, dar în următoarea secundă stătea nevătămat pe jos.

— Pfiu! a fost tot ce-a putut articula.

Rămase cîteva minute nemişcat, abătut, dar îşi aminti de ce se afla acolo şi sări în picioare.

Fără să-şi dea seama ce distanţă a parcurs, strigă:

— Otsū!

Fugi înapoi, în sus pe pantă, ţinînd sabia strîns.

— Oare ce s-o fi întîmplat cu ea?… Otsū! O-tsū-ū-ū!

Imediat după aceea, văzu un bărbat într-un chimonou gri cu roşu coborînd dealul. Avea *hakama* din piele şi două săbii, dar nu purta mantie. După ce trecu pe lîngă Jōtarō, se uită peste umăr şi zise:

— Bună!

Jōtarō se întoarse şi omul îl întrebă:

— S-a întîmplat ceva?

— Veniţi de dincolo de deal, nu? întrebă Jōtarō.

— Da.

— N-aţi văzut o femeie drăguţă la vreo douăzeci de ani?

— Ba da.

— Unde?

— Am văzut la Natsumi nişte tîlhari umblînd cu o fată. Mîinile-i erau legate la spate, ceea ce m-a şi mirat, dar n-am avut nici un motiv să mă bag. Mi s-a părut că oamenii erau din banda lui Tsujikaze Kohei. Acum cîţiva ani a adus de la Yasugawa un sat întreg de scandalagii în valea Suzuka.

— Ea era, sînt sigur.

Jōtarō dădu să plece, dar omul îl opri.

— Călăreaţi împreună? întrebă el.

— Da. O cheamă Otsū.

— Dacă rişti prosteşte, te omoară înainte să o poţi ajuta. De ce nu aştepţi aici? Pe-aici trec, mai devreme sau mai tîrziu. Şi-acum spune-mi ce s-a întîmplat. Poate pot să-ţi dau vreun sfat.

Băiatul îi acordă deplină încredere acestui bărbat şi îi povesti tot ce se întîmplase de dimineaţă. Din cînd în cînd, omul dădea din cap. Cînd Jōtarō termină de povestit, bărbatul spuse:

— Înţeleg în ce situaţie te afli, dar cu tot curajul tău, o femeie şi un băiat n-au cum să ţină piept oamenilor lui Kōhei. Cred că mai bine aş salva-o eu pe Otsū în locul tău – parcă aşa ai zis c-o cheamă, nu?

— Dar ei or să vrea să v-o dea dumneavoastră?

— Poate că nu, dacă mă limitez numai să le-o cer, dar o să văd cum mă descurc la momentul potrivit. Între timp, ascunde-te şi stai nemişcat.

În timp ce Jōtarō alegea nişte tufişuri după care să se ascundă, omul cobora în continuare dealul, zglobiu. O clipă, Jōtarō se întrebă dacă nu cumva îl trăsese pe sfoară. Oare *rōnin*-ul îi spusese doar cîteva cuvinte de încurajare şi-şi vedea mai departe de drum? Voia să-şi salveze propria-i piele? Cuprins de nelinişte, îşi înălţă capul peste tufişuri, dar auzind voci se ascunse din nou.

Nu după mult timp o văzu pe Otsū înconjurată de trei bărbaţi, cu mîinile strîns legate la spate. O rană de la picior prinsese coajă.

Unul dintre tîlhari ţipa la Otsū, împingînd-o de umăr:

— Ce te tot uiţi în jur? Mişcă mai repede!

— Aşa-i! Mişcă!

— Îl caut pe băiatul cu care călătoream. Oare ce s-o fi întîmplat cu el?… Jōtarō!

— Linişte!

Jōtarō se pregătea să ţipe şi să sară din ascunziş, cînd îl văzu pe *rōnin* întorcîndu-se, de data asta fără pălăria împletită pe cap. Avea cam douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani şi un ten închis. În privirile lui se citea multă hotărîre. Urcînd panta în fugă, el îşi zicea cu voce tare:

— Îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor!

Cînd trecu pe lîngă Otsū şi cei trei bărbaţi care o legaseră, mormăi un salut şi îşi văzu de drum, dar aceştia îl opriră.

— Hei! strigă unul dintre ei. Nu eşti nepotul lui Watanabe? Ce-i atît de îngrozitor?

Watanabe era numele unei familii vechi în această zonă, în fruntea căreia se afla acum Watanabe Hanzō, un foarte respectat practicant al stilului numit *ninjutsu*.

— N-aţi auzit?

— Ce anume?

— La poalele acestui deal e un samurai pe nume Miyamoto Musashi, gata de-o încăierare serioasă. Stă în mijlocul drumului, cu sabia scoasă din teacă, legîndu-se de toţi cei care trec pe lîngă el. Are cei mai fioroşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

— Face Musashi aşa ceva?

— Exact. S-a apropiat de mine şi m-a întrebat cum mă cheamă. I-am spus că sînt Tsuge Sannojō, nepotul lui Watanabe Hanzō şi că vin din Iga. Şi-a cerut scuze şi m-a lăsat să trec. A fost, de fapt, foarte politicos, şi mi-a zis că eu n-am nici o legătură cu Tsujikaze Kōhei.

— Cum?

— L-am întrebat ce s-a întîmplat. A zis că Kōhei e pe drum cu oamenii lui, gata să-l prindă şi să-l omoare. S-a hotărît să aştepte acolo unde se află şi să-i atace. Părea pregătit de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Spui adevărul, Sannojō?

— Sigur că da. De ce v-aş minţi?

Cei trei păliră. Se priviră nervoşi, neştiind ce să facă mai departe.

— Aveţi grijă! le spuse Sannojō, prefăcîndu-se că urcă dealul mai departe.

— Sannojō?

— Ce e?

— Nu ştim ce să facem. Şi şeful ne-a spus că acest Musashi este neobişnuit de puternic.

— Da, se pare că are multă încredere în forţele lui. Cînd s-a apropiat de mine cu sabia aia, chiar că mi-a pierit cheful să mă iau de el.

— Ce crezi c-ar fi bine să facem? Noi o ducem pe femeia asta la Yasugawa din ordinul stăpînului nostru.

— Nu văd ce legătură are asta cu mine.

— Nu fi rău. Dă-ne o mînă de ajutor.

— Nici mort! Dacă vă ajut şi află unchiul meu, mă dezmoşteneşte. Dar aş putea să vă dau un sfat.

— Ia spune! Ce crezi că ar trebui să facem?

— Hm… În primul rînd ar trebui să legaţi femeia de un copac şi s-o lăsaţi aici. În felul acesta, v-aţi putea mişca mai repede.

— Şi altceva?

— N-o luaţi pe drumul ăsta. Deşi e mai ocolit, aţi putea merge la Yasugawa prin vale şi apoi să înştiinţaţi şi lumea de acolo ce se întîmplă. Apoi l-aţi încercui pe Musashi şi în felul acesta l-aţi putea prinde.

— Nu-i rea ideea!

— Dar fiţi foarte atenţi! Musashi se luptă aprig ca să-şi salveze viaţa şi-o să ia cîteva suflete cu el pe lumea cealaltă. Aţi prefera să evitaţi asta, nu-i aşa?

Întru totul de acord cu sugestiile lui Sannojō, bărbaţii o tîrîră pe Otsū pînă-n crîng şi o legară de un copac. Apoi plecară, dar se întoarseră după cîteva minute să-i bage un căluş în gură.

— Aşa trebuie, spuse unul.

— Hai să mergem!

O luară spre pădure. Chircit pe vine în spatele paravanului lui de frunze, Jōtarō aşteptă pînă plecară toţi şi apoi scoase capul. Nu mai văzu nici un suflet – nici călători, nici tîlhari, nici pe Sannojō.

— Otsū! strigă el, ţîşnind din tufiş.

O găsi repede, o dezlegă şi o luă de mînă. Fugiră împreună spre drum.

— Hai să o întindem de-aici! o îndemnă el.

— Ce căutai în tufişuri?

— Ce importanţă are! Hai să mergem!

— Stai puţin, spuse Otsū oprindu-se să-şi aranjeze părul, să-şi îndrepte gulerul şi să-şi fixeze *obi*-ul mai bine.

Jōtarō plescăi din limbă supărat.

— Nu-i momentul să te găteşti acum, scînci el. Nu te poţi aranja mai tîrziu?

— Dar *rōnin*-ul acela a spus că Musashi este la poalele dealului.

— De aceea te-ai oprit şi vrei să te faci frumoasă?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Otsū, apărîndu-se cu o seriozitate vecină cu comicul. Dar dacă Musashi este atît de aproape, nu avem motive de îngrijorare. Şi pentru că necazurile noastre par să se fi terminat, pot să-mi permit să mă gîndesc şi la felul cum arăt.

— Chiar crezi că *rōnin*-ul l-a văzut pe Musashi?

— Desigur. Unde-i?

— A dispărut. Cam ciudat, nu?

— Plecăm? întrebă Otsū.

— Eşti sigură că arăţi destul de bine?

— Jōtarō!

— Te necăjesc şi eu. Pari atît de fericită.

— Şi tu arăţi fericit.

— Sînt, dar eu nu încerc să ascund lucrul acesta, aşa cum faci tu. Eu am să ţip să mă audă toată lumea: *Sînt fericit*!

Făcu o mică demonstraţie de dans, fluturîndu-şi mîinile şi dînd din picioare, apoi spuse:

— Cred că vom fi foarte dezamăgiţi dacă Musashi nu-i acolo, nu? Dau fuga înainte să văd!

Otsū nu se grăbi. Inima ei zburase deja la poalele pantei, mai repede decît ar fi fost în stare Jōtarō.

„Arăt îngrozitor”, se gîndi ea, privindu-şi piciorul rănit, mizeria şi frunzele lipite de mîneci.

— Haide! îi strigă Jōtarō. Ce naiba faci acolo?

După tonul vocii lui, Otsū era aproape sigură că l-a zărit pe Musashi.

„În sfîrşit!” se gîndi. Pînă acum fusese nevoită să-şi găsească alinare în sine însăşi şi se cam săturase. Simţea un fel de mîndrie, atît în ea, cît şi faţă de zei pentru că a reuşit să rămînă credincioasă scopului pe care şi-l propusese. Acum, că sosise clipa să-l revadă pe Musashi, îi venea să ţopăie de fericire. Era foarte bine dispusă, dar ea nu avea de unde să ştie dacă Musashi o să-i accepte devotamentul. Bucuria la gîndul că-l va întîlni era puţin umbrită de o presimţire chinuitoare că această revedere îi va aduce tristeţe.

Pe partea umbroasă a dealului Kōji pămîntul era îngheţat, dar la ceainăria de la poale era atît de cald, încît bîzîiau muştele. Acesta era un orăşel, aşa că la magazin se vindea şi ceai călătorilor; mai existau o serie de articole solicitate de ţăranii din zonă, de la dulciuri ieftine pînă la juguri pentru boi. Jōtarō stătea în faţa prăvăliei – un puştan într-o mulţime mare şi gălăgioasă.

— Unde-i Musashi?

Otsū privea în jur scrutător.

— Nu-i nimeni, răspunse Jōtarō descurajat.

— Cum? Trebuie să fie!

— Ei bine, nu-l găsesc nicăieri şi vînzătorul spune că n-a văzut pe-aici nici un samurai care să-i semene. O fi fost o greşeală.

Deşi dezamăgit, Jōtarō nu părea deloc supărat.

Otsū ar fi fost gata să recunoască faptul că nu avea nici un motiv să se aştepte la prea multă fericire, dar o scotea din sărite

nonşalanţa cu care îi răspunsese Jōtarō. Şocată şi puţin supărată de lipsa lui de interes, zise:

— L-ai căutat acolo?

— Da.

— Şi după indicatorul de mile de la Kōshin?

— Am căutat. Nu-i acolo.

— În spatele ceainăriei?

— Ţi-am mai spus că nu-i acolo!

Otsū îşi întoarse privirile.

— Ce faci, plîngi? întrebă el.

— Nu te priveşte, răspunse tăios.

— Nu te înţeleg. În general pari raţională, dar uneori te comporţi ca un copilaş. De unde să ştim dacă povestea lui Sannojō a fost adevărată sau nu? Tu ai stabilit că este şi acum că lucrurile nu stau aşa, te pui pe plîns. Femeile-s nebune, exclamă Jōtarō, izbucnind în rîs.

Lui Otsū îi venea să se aşeze chiar acolo şi să lase totul baltă. Speranţa din suflet îi dispăruse într-o clipă; se simţea la fel de părăsită ca şi mai înainte – ba nu, chiar mai mult. Dinţii de lapte cariaţi ai lui Jōtarō o dezgustau. Se întreba supărată de ce trebuia să tîrască după ea copilul ăsta. Îi venea să-l abandoneze chiar acolo.

Era adevărat că şi el îl căuta pe Musashi, dar băiatul îl iubea doar ca profesor. Pentru ea, Musashi însemna viaţa însăşi. Jōtarō era în stare să treacă cu foarte mare uşurinţă peste orice, dar Otsū se simţea stoarsă şi epuizată şi zile în şir nu găsea energia necesară nici să meargă mai departe. Poate că în mintea tînără a lui Jōtarō sălăşluia nădejdea că într-o bună zi, mai devreme sau mai tîrziu, îl va regăsi pe Musashi. Otsū nu mai credea într-un sfîrşit fericit. Deoarece fusese prea optimistă crezînd că azi îl va întîlni pe Musashi, acum căzuse în extrema cealaltă, întrebîndu-se dacă viaţa va continua aşa, fără ca ea să-l vadă şi fără să poată sta de vorbă cu omul pe care-l iubea.

Cei care iubesc au o filozofie a lor şi de aceea le place singurătatea. Dar pentru că Otsū era orfană, la ea se manifesta şi un puternic simţ al izolării de ceilalţi. Ca răspuns la indiferenţa lui Jōtarō, se încruntă şi se îndepărtă de ceainărie.

— Otsū!

Era vocea lui Sannojō. Ţîşnise din spatele pietrei indicatoare şi se îndrepta spre ea prin lăstăriş.

— N-ai spus adevărul, îl acuză Jōtarō.

— Ce vrei să zici?

— Ai spus că Musashi aşteaptă la poalele dealului. Ai minţit!

— Nu fi prost! îi reproşă Sannojō. Datorită acestei minciuni a reuşit Otsū să scape, nu? De ce te plîngi? Mai bine mi-ai mulţumi!

— Ai inventat povestea ca să-i păcăleşti?

— Bineînţeles.

Întorcîndu-se triumfător spre Otsū, zise:

— Vezi? Nu ţi-am spus eu?

Otsū avea toate motivele să fie supărată pe Jōtarō, dar de ce să-i poarte pică lui Sannojō? Făcu cîteva plecăciuni şi îi mulţumi din toată inima că a salvat-o.

— Huliganii aceia din Suzuka s-au mai îmblînzit, spuse Sannojō, dar dacă pîndesc pe cineva, puţin probabil ca acela să scape cu bine. Şi totuşi, din cîte am auzit despre acest Musashi, pentru care voi sînteţi foarte îngrijoraţi, e prea isteţ ca să cadă în vreuna din capcanele lor.

— Mai sînt şi alte drumuri care duc la Ōmi? întrebă Otsū.

— Sînt, răspunse Sannojō, ridicîndu-şi privirile spre culmile ce străluceau ameţitor în lumina soarelui de miazăzi. Dacă mergeţi în valea Iga, se deschide un drum spre Ueno, şi din valea Ano este unul care duce la Yokkaichi şi Kuwana. Trebuie să mai fie şi alte trei sau patru poteci de munte şi scurtături. Părerea mea e că Musashi a abandonat de mult drumul principal.

— Deci credeţi că e în siguranţă?

— Foarte posibil. Oricum, mai în siguranţă decît voi doi. Azi aţi fost salvaţi o dată, dar dacă mai rămîneţi pe drumul acesta, oamenii lui Tsujikaze vă prind iar la Yasugawa. Dacă suportaţi un urcuş mai abrupt, veniţi cu mine şi vă arăt o potecă neştiută de nimeni.

Consimţiră pe loc. Sannojō îi conduse pînă la trecătoarea Makado, de unde o cărare ducea la Seto, în Ōtsu.

După ce le explică amănunţit pe unde s-o ia, le spuse:

— Nu mai sînteţi în pericol acum. Dar căscaţi bine ochii şi urechile şi găsiţi-vă un adăpost sigur înainte de a se întuneca.

Otsū îi mulţumi pentru tot şi tocmai se pregătea să se îndepărteze, cînd Sannojō o privi fix şi-i zise:

— Ne despărţim acum. Vorbele lui păreau încărcate de semnificaţie şi în priviri i se citea jignirea. M-am gîndit tot timpul: „Nu mă întreabă oare?” dar n-ai vrut să ştii nimic.

— Ce anume?

— Cum mă cheamă.

— Dar v-am aflat numele sus, pe dealul Koji.

— Şi ţi-l aminteşti?

— Desigur. Sînteţi Tsuge Sannojō, nepotul lui Watanabe Hanzō.

— Mulţumesc. Nu-ţi cer recunoştinţă veşnică, dar sper să nu mă uiţi niciodată.

— Vă rămîn profund îndatorată.

— Nu asta am vrut să spun. Ştii, sînt necăsătorit. Dacă unchiul meu n-ar fi atît de sever, te-aş lua chiar acum la mine acasă... Dar văd că te grăbeşti. Oricum, veţi găsi ceva mai încolo un han unde puteţi poposi peste noapte. Îl cunosc bine pe hangiu, aşa că pomeneşte-i numele meu. Rămas-bun!

După plecarea lui, un sentiment straniu puse stăpînire pe Otsū. Nu reuşise să-şi dea seama ce fel de om era Sannojō şi după ce s-au despărţit, se simţea de parcă ar fi scăpat din ghearele unui animal periculos. Mulţumise cum se cuvenea, dar în adîncul sufletului nu se simţea foarte recunoscătoare.

Jōtarō, căruia de obicei îi plăceau străinii, reacţionă şi el cam la fel. Cînd porniră în jos prin trecătoare, spuse:

— Nu-mi place omul acesta.

Otsū nu voia să-l vorbească de rău pe Sannojō, dar recunoscu că nici ei nu-i plăcea. Adăugă:

— De ce crezi că mi-a spus că nu s-a căsătorit încă?

— Se gîndeşte că într-o bună zi te va cere de nevastă.

— Cum aşa? E absurd!

Cei doi parcurseră drumul spre Kyoto fără alte incidente, doar dezamăgiţi că nu-l găsiseră pe Musashi nicăieri unde speraseră că ar putea fi – nici pe malul lacului la Ōmi, nici la podul Kara din Seta, nici la bariera din Osaka.

Din Keage plonjară direct în mulţimea adunată la sfîrşit de an pe drumul Sanjō, la intrarea în oraş. În capitală, faţadele erau împodobite cu crengi de pin, decoraţiile tradiţionale de Anul Nou. Cînd văzu toate acestea, Otsū se mai înveseli şi, în loc să se plîngă de şansele pierdute în trecut, începu să se gîndească

la viitor şi la ocaziile pe care le va avea să-l găsească pe Musashi. Marele Pod de la drumul Gojō. Prima zi a Anului Nou. Dacă nu apare în prima dimineaţă, va veni în a doua, sau în a treia... A zis că va fi cu siguranţă acolo, după cum aflase de la Jōtarō. Chiar dacă el nu venea să se întîlnească cu ea, ei îi ajungea să-l vadă şi să-i vorbească.

Doar posibilitatea de a da peste Matahachi îi mai umbrea visurile. Jōtarō zicea că îi lăsase doar lui Akemi mesajul lui Musashi. S-ar putea ca Matahachi să nu-l fi primit. Otsū se ruga pentru asta, ea dorea să vină doar Musashi, nu şi Matahachi.

Otsū mai încetini pasul, gîndindu-se că Musashi putea fi chiar în mulţimea în care se aflau şi ei. Un fior o străbătu din cap pînă-n picioare şi mări pasul. Putea să apară în orice clipă şi înspăimîntătoarea mamă a lui Matahachi.

Jōtarō n-avea nici o grijă pe lume. Culorile şi zgomotul oraşului, văzute şi auzite după atîta amar de vreme, îl înveseliră de nu-şi mai încăpea în piele.

— Mergem direct la vreun han? întrebă el cu teamă.

— Nu, nu încă.

— Grozav! Ar fi plictisitor înăuntru cînd e atîta lumină afară. Hai să ne mai plimbăm! Am impresia că acolo e o piaţă.

— N-avem timp de piaţă. Avem alte treburi mai importante.

— Treburi? Zău?

— Ai uitat de cutia pe care o cari în spate?

— A, aia.

— Da. Nu-mi găsesc liniştea pînă nu găsim casa seniorului Karasumaru Mitsuhiro ca să-i înmînăm sulurile.

— Şi-o să rămînem la el peste noapte?

— Bineînţeles că nu. Otsū rîse, privind spre rîul Kamo. Crezi că un mare nobil ca el lasă un băiat murdar ca tine să-i doarmă sub acoperiş, aşa plin de păduchi cum eşti?

Un fluture iarna

Akemi ieşi pe furiş din hanul de la Sumiyoshi. Se simţea ca o păsărică scăpată din colivie, dar nu suficient de restabilită după ce văzuse moartea cu ochii, ca să poată zbura prea sus. Rănile lăsate de violenţa lui Seijūrō nu se vindecau uşor. El îi spulberase visul cel drag: de a se oferi, neprihănită, bărbatului pe care-l iubea cu adevărat.

Călătorind pe rîul Yodo spre Kyoto, simţea că toată apa aceea n-ar putea egala lacrimile pe care-ar vrea să le verse. În timp ce alte vase, încărcate cu provizii şi podoabe pentru sărbătoarea de Anul Nou, treceau în goană pe lîngă vasul pe care se afla ea, Akemi le privea fix şi gîndea: „Acum, chiar dacă-l găsesc pe Musashi...” Ochii îngrijoraţi i se umplură de lacrimi. Nimeni n-avea de unde să ştie cît de mult aşteptase ea dimineaţa de Anul Nou, cînd îl va întîlni la Marele Pod de la drumul Gojō.

Îi era din ce în ce mai dor de Musashi. Firul dragostei se lungise şi ea îl făcuse ghem, păstrîndu-l în pieptul ei. În toţi aceşti ani, ea l-a tors din amintiri de demult şi din frînturi de zvonuri, făcînd ghemul din ce în ce mai mare. Pînă cu cîteva zile în urmă, îşi păstrase ca pe-o comoară sentimentele ei de fecioară şi le purtase mereu cu ea, ca pe o floare sălbatică proaspătă de pe versantul muntelui Ibuki; floarea ce înflorise în sufletul ei fusese strivită. Deşi era puţin probabil ca cineva să ştie ce i se întîmplase, avea impresia că toată lumea se uita la ea cu subînţeles.

La Kyoto, Akemi se plimbă în lumina palidă a serii printre sălciile desfrunzite şi pagodele în miniatură din cartierul Teramachi, lîngă drumul Gojō, la fel de înfrigurată şi de solitară ca un fluture iarna.

— Hei, frumoaso! îi strigă un bărbat. Ţi s-a desfăcut şiretul de la *obi*. Nu vrei să ţi-l strîng eu? Era slab, prost îmbrăcat şi nu părea nici rafinat, dar purta cele două săbii de samurai.

Akemi nu-l mai văzuse, dar obişnuiţii prăvăliilor cu saké de prin preajmă i-ar fi putut spune că e Akakabe Yasoma, care hoinărea pe străzi lăturalnice în nopţile de iarnă, fără vreun rost. Sandalele uzate din pai îi clămpăneau în timp ce fugea după Akemi, ca să-i ridice capătul şiretului desfăcut.

— Ce cauţi singură în locurile acestea pustii? Presupun că nu eşti una din nebunele alea care apar în piesele *kyōgen*, nu? Tu eşti drăguţă. De ce nu-ţi aranjezi puţin părul şi de ce nu umbli şi tu ca celelalte fete?

Akemi îşi văzu mai departe de drum şi se făcu că nu-l aude. Yasoma luă atitudinea ei drept timiditate.

— Pari de la oraş. Ce-ai făcut? Ai fugit de-acasă? Sau ai un soţ de care încerci să scapi?

Akemi nu îi răspunse.

— Ar trebui să ai grijă. O fată drăguţă ca tine, care umblă într-o asemenea stare de zăpăceală, ar putea da de necazuri. Nu ştii ce se poate întîmpla. Sigur că nu mai există hoţi şi bandiţi ca pe vremea lui Rashōmon, dar sînt o mulţime de tîlhari cărora le lasă gura apă cînd văd o femeie. Şi destui vagabonzi, precum şi oameni care vînd şi cumpără femei.

Deşi Akemi nu scotea o vorbă, Yasoma insista, răspunzîndu-şi singur la întrebări cînd era cazul.

— Zău că e periculos! Se spune că femeile din Kyoto se vînd la preţ ridicat în Edo. Cu multă vreme în urmă duceau femeile de aici la Hiraizumi, în nord-est, dar acum le duc la Edo. Şi fac asta pentru că al doilea shōgun, Hidetada, îşi construieşte foarte repede oraşul. Toate bordelurile care se deschid acum în Kyoto sînt sucursale ale Edo-ului.

Akemi tăcea în continuare.

— Baţi la ochi pe oriunde ai umbla, aşa că ar trebui să fii atentă. Dacă n-ai grijă, pune vreun nemernic mîna pe tine. E foarte periculos!

Akemi se săturase. Aruncîndu-şi furioasă mînecile peste umeri, se întoarse şi şuieră ceva printre dinţi.

Yasoma rîse.

— Păi, vezi? zise el. Chiar cred că eşti nebună.

— Taci din gură şi lasă-mă-n pace!

— Păi, nu-i aşa?

— Tu eşti nebun!

— Ha, ha, ha! O dovadă în plus. Eşti nebună, îmi pare rău pentru tine.

— Dacă nu pleci de-aici, arunc cu o piatră în tine!

— A, n-o să faci aşa ceva, nu?

— Pleacă, bestie!

Îndrăzneala pe care o arborase îi masca teama pe care o simţea de fapt. Ţipă la Yasoma şi o luă spre tufişurile unde altădată se afla conacul seniorului Komatsu şi grădina lui plină de felinare din piatră. Aveai impresia că înoată prin plantele care se legănau.

— Stai! strigă Yasoma, alergînd după ea ca un ogar.

Luna se înălţase deasupra dealului Toribe, arătînd ca rînjetul sălbatic al unei demoniţe.

Nu era nimeni prin preajmă. Abia la vreo sută de metri mai încolo se zăreau nişte oameni care coborau încet dealul, care însă n-ar fi alergat în ajutorul ei dacă ar fi ţipat, pentru că se întorceau de la o înmormîntare. Îmbrăcaţi în alb şi cu pălării cu panglică albă pe cap, ţineau în mîini mătăniile; cîţiva din grup încă mai plîngeau.

Împinsă tare de la spate, Akemi se împiedică brusc şi căzu.

— O, îmi pare rău, spuse Yasoma. Căzu peste ea, cerîndu-şi tot timpul scuze. Te-ai lovit? întrebă el grijuliu, trăgînd-o mai aproape.

Clocotind de furie, Akemi îl plesni peste faţă, dar lucrul acesta nu-l deranjă. Nu făcu decît să o privească şi să mîrîie în timp ce ea-l lovea. O strînse mai tare în braţe şi îşi frecă obrazul de al ei. Îi simţi barba pe pielea-i fină ca şi cînd ar fi înţepat-o cineva cu mii de ace. Abia mai putea respira. Îl zgîria disperată, nimeri cu una dintre unghii în nara lui şi începu să-i curgă sînge din nas. Însă Yasoma nu slăbea strînsoarea.

Clopotul de la templul Amida, de pe dealul Toribe, dăngănea tînguitor, jelind parcă nestatornicia lucrurilor şi deşertăciunea vieţii pe pămînt. Dar acesta nu-i impresiona pe cei doi care se luptau. Tufişurile uscate se unduiau o dată cu mişcările lor.

— Potoleşte-te, nu te mai împotrivi, o rugă el. N-are de ce să-ţi fie teamă. O să-mi fii mireasă. Ţi-ar plăcea, nu?

Akemi ţipă:

— Vreau să mor!

Suferinţa din vocea ei îl uimi pe Yasoma.

— De ce? Ce… ce s-a întîmplat? se bîlbîi el.

Poziţia chircită a lui Akemi, cu mîinile, genunchii şi pieptul strînse laolaltă, aminteau de floarea ce se închide la întuneric. Yasoma încercă să o liniştească şi să o ademenească cu vorbe dulci, sperînd că în felul acesta ea va ceda. Părea că nu era prima oară cînd se întîlnea cu o asemenea situaţie. Dimpotrivă, aveai impresia chiar că-i place, pentru că faţa lui strălucea de bucurie, fără să-şi piardă însă nimic din trăsăturile ameninţătoare. Nu se grăbea; ca unei pisici, şi lui îi plăcea să se joace mai întîi cu victima.

— Nu mai plînge, spuse el. N-ai nici un motiv! O sărută pe ureche. Doar te-ai mai culcat şi cu alţi bărbaţi! La vîrsta ta nu poţi fi neprihănită.

Seijūrō! Îşi aminti cum se sufoca şi cît de îngrozitor se simţise atunci, doar cu conturul uşii în faţa ochilor.

— Aşteaptă! zise ea.

— Să aştept? Bine, aştept, spuse el, luîndu-i căldura trupului drept dorinţă. Dar să nu încerci să fugi, că mă înfurii.

Akemi mormăi ceva, scutură din umeri şi îi împinse mîinile la o parte. Străfulgerîndu-l cu privirea, se ridică încet.

— Ce vrei să-mi faci?

— Ştii bine ce!

— Te porţi cu femeile de parc-ar fi nişte proaste. Toţi faceţi la fel! Ei bine, oi fi eu femeie, dar mai am şi un dram de minte. Buza îi sîngera pentru că se înţepase într-un spin. O podidi din nou plînsul.

— Ce ciudăţenii spui! zise el. Nu eşti în toate minţile?

— Spun ce vreau! ţipă ea. Îl îmbrînci cu toată puterea şi o luă anevoie prin tufişurile care se întindeau cît vedeai cu ochii în lumina lunii.

— Ucigaşule! Ajutor! Ucigaşul!

Yasoma porni după ea. Nu apucă să facă nici zece paşi, că o şi ajunse din urmă şi o trînti la pămînt. I se vedeau picioarele albe de sub chimonou, părul îi acoperea faţa şi zăcea întinsă pe jos cu obrazul lipit de pămînt. Chimonoul îi era pe jumătate desfăcut şi pe sîni simţea vîntul rece.

Chiar în clipa în care Yasoma se pregătea să sară peste ea, ceva tare ateriză lîngă urechea lui. Se înroşi de furie şi ţipă de durere. Se întoarse să vadă ce era, dar de data aceasta obiectul se fărîmă de capul lui. Nu mai simţi nici o durere pentru că îşi pierdu pe loc cunoştinţa. Capul lui atîrna ca al unui tigru de

hîrtie. Pe cînd zăcea acolo fără vlagă, atacantul, un călugăr-cerşetor, se aplecă deasupra lui, ţinînd în mînă *shakuhachi*-ul cu care dăduse loviturile.

— Bestia! spuse el. A căzut mai repede decît m-am aşteptat.

Călugărul îl mai privi o vreme pe Yasoma, gîndindu-se că poate ar fi mai bine să-l omoare. Chiar dacă îşi va reveni, nu va mai fi niciodată zdravăn.

Akemi îl privea pe salvatorul ei cu gura căscată. În afară de *shakuhachi*, nimic din ţinuta lui nu indica faptul că ar fi călugăr; după hainele murdare şi sabia de la şold, ai fi crezut mai degrabă că e un samurai sărac sau chiar un cerşetor.

— În regulă, spuse el. Nu mai ai motive de îngrijorare.

Revenindu-şi din uimire, Akemi îi mulţumi şi începu să-şi aranjeze părul şi să-şi îndrepte chimonoul. Privea în întunericul din jur cu ochii plini de spaimă.

— Unde locuieşti? întrebă călugărul.

— Ăă… locuiesc… Adică unde e casa mea? întrebă ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Ea încerca să răspundă la întrebări printre suspine, dar nu putea să fie cinstită cu el. Parte din ceea ce îi spuse era adevărat – că mama ei era altfel decît ea, că mama ei voia să-i vîndă trupul pe bani şi de aceea fugise de la Sumiyoshi – dar restul, le inventase pe loc.

— Mai bine mor decît să mă întorc acasă, scîncea ea. Am avut atîtea de suferit de la mama! Am fost umilită de atîtea ori! Şi cînd eram mică, trebuia să ies pe cîmp, după bătălii, să fur lucrurile soldaţilor morţi.

Sila pe care o simţea faţă de mama ei o făcea să tremure toată.

Aoki Tanzaemon o îndrumă să o ia printr-o vîlcea mai ferită de vînt. Ajunseră la un templu dărăpănat şi el i se adresă cu un rînjet larg:

— Aici locuiesc eu. Nu-i cine ştie ce, dar mie îmi place.

Deşi îşi dădea seama că nu se cade să-l întrebe, ea nu se putu abţine:

— Chiar locuiţi aici?

Tanzaemon împinse o uşă cu zăbrele şi îi făcu loc să treacă. Akemi ezită.

— E mai cald înăuntru decît crezi, spuse el. Tot ce mai am de făcut este să acopăr pardoseala cu rogojini. Oricum, nu-i chiar aşa de rău. Ţi-e teamă că o să mă port şi eu ca bruta aceea?

Akemi clătină din cap fără să spună nimic. Tanzaemon n-o înspăimînta. Era sigură că-i om bun şi oricum trecuse de cincizeci de ani, se gîndi ea. Avea reţineri din pricina mizeriei din templu şi a mirosului pe care-l emana Tanzaemon. Dar n-avea unde să se ducă... nemaivorbind despre ce s-ar fi putut întîmpla dacă ar fi dat de ea Yasoma sau unul ca el. Fruntea îi ardea de febră.

— Nu vă deranjez? întrebă ea pe cînd urca scările.

— Absolut deloc. Nu se sinchiseşte nimeni dacă stai aici şi luni de zile.

Înăuntru era beznă, o atmosferă propice liliecilor.

— Aşteaptă o clipă, zise Tanzaemon.

Auzi un scîrţîit de cremene pe metal şi apoi văzu o lumină palidă a unei lămpi culeasă, probabil, din gunoi. Privi în jur şi văzu că acest individ ciudat reuşise să-şi procure strictul necesar pentru a vieţui acolo – o oală sau două, nişte farfurii, o pernă din lemn şi cîteva rogojini. Spunîndu-i că-i prepară nişte fiertură din făină de orez, se învîrtea pe-acolo cu un vas spart pentru mangal, după care aduse nişte vreascuri şi le dădu foc.

„E un bătrîn cumsecade”, se gîndea Akemi. Pe măsură ce se liniştea, locul nu i se mai părea atît de murdar.

— Ia ascultă! Cred că ai febră şi ai spus că eşti obosită. Se poate să fi răcit. De ce nu te întinzi acolo pînă-i gata masa? Îi arătă o saltea din pai şi nişte săculeţi cu orez.

Akemi acoperi perna din lemn cu nişte hîrtie pe care o avea la ea şi, scuzîndu-se că se odihneşte în timp ce el muncea, se întinse. Ca învelitoare, folosi rămăşiţele zdrenţăroase ale unei plase pentru ţînţari. Tocmai se pregătea să se acopere, cînd de sub ea ţîşni un animal cu ochi sclipitori, care sări peste capul ei. Akemi ţipă şi îşi îngropă faţa în saltea.

Tanzaemon era şi mai mirat decît Akemi. Scăpă săculeţul din care se pregătea să toarne făină în apă, vărsînd jumătate din el pe genunchi.

— Ce-a fost asta? strigă el.

Fără să-şi ridice faţa din ascunzătoare, Akemi răspunse:

— Nu ştiu. Era mai mare decît un şobolan.

— Poate o veveriţă. Mai vin pe-aici cînd le miroase a mîncare. Dar n-o mai văd.

Ridicîndu-şi capul încetişor, Akemi spuse:

— Uite-o!

— Unde?

Tanzaemon se îndreptă din şale şi privi în jur. Cocoţată pe o stinghie a sanctuarului din care imaginea lui Buddha dispăruse de mult, tremura sub privirea aspră a lui Tanzaemon o maimuţă.

Tanzaemon o privi uimit şi, în clipa aceea, spaima maimuţei se topi. După cîteva salturi în sus şi-n jos, se aşeză liniştită şi, cu o faţă de piersică păroasă, începu să clipească din ochi.

— De unde crezi c-a apărut?... Aha! Înţeleg. Cred c-a găsit nişte orez pe-aici.

Se îndreptă spre maimuţă, dar aceasta, anticipîndu-i mişcarea, se ascunse în spatele sanctuarului.

— Ce diavol isteţ! spuse Tanzaemon. Dacă-i dăm şi ei de mîncare, n-o să facă pozne. Hai să vedem! Îşi scutură făina de pe genunchi şi se aşeză iar în faţa vasului cu mangal. N-ai de ce să te temi, Akemi. Odihneşte-te liniştită.

— Credeţi c-o să fie cuminte?

— Da. Nu e sălbatică. E a cuiva, probabil. Nu-ţi face probleme. Ţi-e destul de cald?

— Da.

— Atunci, dormi. Somnul e cel mai bun leac pentru răceală.

Mai adăugă nişte făină în apă şi începu să amestece cu beţişoarele. Focul ardea bine acum şi cînd fiertura dădu în clocot, începu să toace nişte hasme. Le tăie direct pe o masă veche, iar drept cuţit folosi un stilet ruginit. Luă frunzele tăiate cu mîinile murdare şi le puse într-un vas din lemn, după care curăţă masa, transformînd-o în tavă.

Şi camera părea că se încălzeşte de la vasul în care fierbea apa. Cuprinzîndu-şi genunchii fusiformi cu braţele, fostul samurai privea ciorba cu ochi flămînzi. Părea fericit şi nerăbdător, de parcă oala din faţa lui conţinea cea mai mare minunăţie a lumii.

Clopotul templului Kiyomizudera bătu, ca în fiecare noapte. Rigorile iernii, care ţinuse treizeci de zile, erau pe sfîrşite şi se apropia Anul Nou, dar, ca de obicei în aceste momente, fiecare simţea o greutate mai mare apăsîndu-l pe suflet. Departe, în

noapte, răsunau monoton clopotele şi rugăciunile adresate lui Buddha de către enoriaşi.

În timp ce amesteca fiertura ca să nu se prindă, Tanzaemon reflecta: „Eu îmi primesc pedeapsa şi mi-o ispăşesc, dar ce s-o fi întîmplat cu Jōtarō?… Copilul n-avea nici o vină. O, binecuvîntată Kannon[31], pedepseşte-l pe tată pentru păcatele lui, dar ai milă de fiu…”

Un ţipăt îi întrerupse rugăciunea:

— Bestie!

Akemi plîngea în somn, cu faţa la perna din lemn. Continuă tot aşa pînă ce propria-i voce o trezi.

— Am vorbit în somn? întrebă ea.

— Da, m-am speriat, zise Tanzaemon, venind lîngă ea şi ştergîndu-i fruntea cu o cîrpă rece. Ai transpirat mult. Cred că ai febră.

— Ce… ce-am spus?

— O, o mulţime de lucruri.

— Ce anume? Se înroşi de jenă. Îşi trase învelitoarea peste cap.

Fără să-i răspundă direct la întrebare, Tanzaemon zise:

— Akemi, pe cine ai vrea să cadă blestemul?

— Am pomenit eu aşa ceva?

— Hm! Ce s-a întîmplat? Te-a părăsit?

— Nu.

— Aha! spuse el, trăgînd propria-i concluzie.

Akemi se ridică în şezut şi zise:

— Ce mă fac? Spuneţi-mi, ce să fac?

Akemi îşi jurase să nu dezvăluie nimănui secretul, dar mînia şi tristeţea răbufniră şi nu le mai putu înăbuşi. Se aruncă la picioarele lui Tanzaemon şi, printre suspine, îi mărturisi totul.

— Oh! se văicări ea. Vreau să mor! Lăsaţi-mă să mor!

Respiraţia lui Tanzaemon se înteţi. Nu mai fusese de multă vreme atît de aproape de o femeie şi parfumul ei îi ardea nările şi ochii. Poftele trupeşti, pe care el credea că le înfrînase de multă vreme, începură să-l asalteze iar şi-şi simţi trupul, pînă nu de mult ca un copac veştejit, readus la viaţă. Îşi aminti că există plămîni şi inimă sub coaste.

— Hm, murmură el, deci din ăştia mi-e Yoshioka Seijūrō.

Simţea că-l urăşte pe Seijūrō din tot sufletul. Nu indignarea, ci un fel de gelozie inexplicabilă îl făcu să se încordeze tot, de

parcă propria lui fiică fusese violată. Pe cînd Akemi se scutura de plîns pe genunchii lui, el se simţi cuprins de un val de intimitate şi nedumerirea i se strecură pe chip.

— Ei, hai, nu mai plînge. Inima ţi-e curată încă. Asta nu înseamnă că tu ai vrut să faci dragoste cu el. La o femeie nu trupul contează, ci inima, iar puritatea se ascunde în interiorul fiinţei sale. Chiar dacă o femeie nu cedează unui bărbat, dar îl doreşte, atîta vreme cît simte lucrul acesta, ea nu e pură şi curată.

Pe Akemi nu o linişteau aceste cuvinte abstracte. Lacrimile ei fierbinţi umeziră chimonoul călugărului şi ea repeta întruna că vrea să moară.

— Hai, hai, gata cu plînsul, spuse Tanzaemon din nou, bătînd-o uşor pe spate.

Dar tremurul gîtului ei alb nu îl impresiona pe călugăr cu adevărat. Pielea aceasta moale, plăcut mirositoare îi fusese furată de un alt bărbat.

Văzînd maimuţa lîngă oală, mîncînd ceva, îndepărtă repede capul lui Akemi de pe genunchii lui şi se repezi la ea, ameninţînd-o cu pumnul şi înjurînd-o. Fără nici o îndoială, mîncarea era mai importantă decît suferinţele unei femei.

A doua zi dimineaţa, Tanzaemon o anunţă că pleacă în oraş să cerşească.

— Stai aici cît lipsesc eu, zise el. Trebuie să fac rost de nişte bani să-ţi iau medicamente; mai avem nevoie de orez şi de ulei, ca să mîncăm şi noi o mîncare caldă.

Pălăria lui nu era din trestie împletită, cum poartă majoritatea călugărilor-călători, ci una obişnuită, din bambus, iar sandalele din pai, roase şi plesnite la călcîie, măturau pămîntul cînd îşi tîrşîia picioarele. Totul la el arăta jalnic, mai puţin mustaţa. Şi aşa sperietoare de ciori cum era, obişnuia să iasă din casă în fiecare zi, dacă nu ploua.

Pentru că nu dormise bine, în dimineaţa aceea avea cearcăne. După ce plînsese cît plînsese şi-şi descărcase sufletul, Akemi sorbise fiertura, după care dormise buştean toată noaptea. El nu închisese ochii pînă în zori. Acum îi era somn, cu tot soarele strălucitor. Dar pe Akemi nu şi-o putea scoate din minte.

„Este cam de vîrsta lui Otsū”, se gîndi el. „Dar sînt temperamente complet diferite. Otsū este delicată şi finuţă, dar rece; Akemi e atrăgătoare şi cînd rîde, şi cînd plînge, şi cînd e bosumflată.”

Sentimentele tinereşti stîrnite în celulele uscate ale lui Tanzaemon de farmecul irezistibil al lui Akemi îl făcură şi mai conştient de vîrsta sa înaintată. În timpul nopţii, pe cînd o privea grijuliu, la fiecare tresărire a ei în inima lui răsunase cîte un avertisment.

— Ce prost sînt! N-am învăţat încă? Deşi port stihar şi cînt la *shakuhachi*-ul călugărului-călător, sînt încă departe de a atinge perfecţiunea lui P’u-hua. N-o să găsesc oare niciodată înţelepciunea care să mă elibereze de cele trupeşti?

După ce se beştelise straşnic, închisese ochii şi încercase să doarmă, dar în zadar.

Cînd s-a crăpat de ziuă, şi-a zis hotărît:

— Trebuie… trebuie să las gîndurile rele în urmă!

Dar Akemi era o fată încîntătoare. Suferise atît de mult. Trebuia să încerce să o liniştească. El trebuia să-i arate că nu toţi bărbaţii din lume sînt nişte demoni lascivi.

Pe lîngă medicamente, oare ce cadou să-i aducă seara, la întoarcere? Toată ziua, cît a cerşit, s-a tot frămîntat ce să-i ia lui Akemi ca să-i dăruiască un strop de fericire. Nici nu-şi dorea altceva.

Cînd se mai linişti şi căpătă puţină culoare în obraji, auzi un fîlfîit de aripi deasupra stîncii de lîngă el. Un şoim trecu razant şi Tanzaemon văzu o pană gri căzînd de pe-o creangă de stejar desfrunzit. Cu pasărea în gheare, şoimul o luă drept în sus.

Auzi o voce de bărbat:

— A luat-o! Stăpînul şoimului fluieră să cheme pasărea.

Cîteva clipe mai tîrziu, Tanzaemon zări doi bărbaţi în costume de vînătoare coborînd dealul din spatele templului Ennenji. Şoimul se cocoţase pe pumnul stîng al unuia dintre ei, care avea un sac pentru pradă pe partea opusă celor două săbii. Un cîine de vînătoare maro, cu ochi inteligenţi, venea în urma lor.

Kojirō se opri şi scrută împrejurimile.

— S-a întîmplat pe-aici pe undeva, ieri seară, zise el. Maimuţa s-a încăierat cu cîinele şi acesta a muşcat-o de coadă.

S-a ascuns pe undeva şi n-a mai apărut. O fi în vreunul dintre copacii aceştia?

Puţin cam enervat, Seijūrō se aşeză pe un bolovan.

— De ce să mai fie pe-aici? Are şi ea picioare. Oricum, tot nu înţeleg de ce iei maimuţa cu tine cînd pleci la vînătoare cu şoimi.

Kojirō se aşeză confortabil la rădăcina unui copac.

— N-am adus-o eu, dar nici nu mă pot descotorosi de ea. M-am obişnuit atît de mult cu ea, încît îmi lipseşte cînd nu-i pe lîngă mine.

— Am crezut că numai femeile şi cei fără ocupaţie ţin maimuţe şi cîini de lux, dar se pare că m-am înşelat. E greu de imaginat că un învăţăcel-samurai ca tine se poate ataşa atît de mult de o maimuţă.

Văzîndu-l pe Kojirō la acţiune pe digul de la Kema, Seijūrō simţea un respect deosebit pentru tehnica lui de mînuire a sabiei, dar gusturile lui şi modul lui de viaţă erau prea copilăreşti. Locuind împreună cîteva zile, Seijūrō se convinsese că omul se maturizează numai o dată cu vîrsta. Deoarece nu reuşea să-l respecte pe Kojirō ca om, îi era mai uşor să colaboreze cu el.

Kojirō îi răspunse rîzînd:

— Pentru că sînt atît de tînăr. Dar dacă o să-mi placă şi mie femeile în curînd, poate o să uit de maimuţă.

Kojirō avea chef de vorbă, dar Seijūrō părea din ce în ce mai preocupat. Ochii lui păreau nervoşi, nu ca ai şoimului care se aşezase pe mîna lui. Izbucni iritat:

— Ce face preotul acela cerşetor acolo? Se holbează la noi de cînd am venit.

Seijūrō îl privea suspicios şi Kojirō se întoarse să vadă despre ce era vorba.

Tanzaemon le întoarse spatele şi îşi văzu de drum.

Seijūrō se ridică brusc.

— Kojirō, zise el. Vreau să merg acasă. Oricum, nu-i momentul să vînăm acum. Sîntem deja în douăzeci şi nouă.

Rîzînd puţin dispreţuitor, Kojirō îi replică:

— Am ieşit la vînătoare, nu? Am prins doar o turturică şi cîţiva sturzi. Nu-i cine ştie ce! Hai să mai încercăm şi sus, pe deal.

— Nu, gata pe ziua de azi. N-am chef de vînătoare şi cînd eu nu sînt în apele mele, nici şoimul nu zboară ca lumea. Hai să ne întoarcem şi să mai exersăm.

Apoi adăugă, ca pentru sine:

— Eu de asta am nevoie, de exerciţiu.

— Bine, dacă trebuie să te întorci, merg cu tine. I se alătură lui Seijūrō, dar nu-l prea încînta ideea. Cred că eu am greşit că ţi-am propus aşa ceva.

— Ce mi-ai propus?

— Să ieşim la vînătoare şi ieri şi azi.

— Nu-ţi mai face griji. Ştiu c-ai avut cele mai bune intenţii. Dar se apropie sfîrşitul anului şi a mai rămas puţin pînă la confruntarea cu Musashi.

— De aceea m-am şi gîndit că ţi-ar prinde bine să ieşi la vînătoare. Te-ai putea relaxa, ai dobîndi starea de spirit necesară, dar văd că nu eşti genul ăsta.

— Hm! Cu cît aud mai mult vorbindu-se despre Musashi, cu atît îmi dau seama că n-ar trebui să-l subestimez.

— Cu atît mai mult nu e cazul să te agiţi şi să intri în panică. Ar trebui să te disciplinezi puţin.

— Nu mă agit. Prima lecţie în Arta Războiului este să nu-ţi subestimezi adversarul şi mi se pare normal să te antrenezi înainte de o confruntare. Dacă e să pierd, măcar să fiu cu conştiinţa împăcată că am făcut tot ce era de făcut. Dacă omul e mai bun decît mine, ei bine…

Deşi aprecia sinceritatea lui Seijūrō, Kojirō sesiza la el o micime de caracter care nu-i permitea să menţină la cote ridicate reputaţia Şcolii Yoshioka. Lui Kojirō îi părea rău că Seijūrō nu are calităţile tatălui său, atît de necesare pentru a putea conduce o şcoală aşa de mare. După părerea lui, fratele său mai mic, Denshichirō, avea mai multă tărie de caracter, dar şi acesta era un fluşturatic incorigibil. Şi cu toate că era un luptător mai bun decît Seijūrō, numele lui nu avea răsunet.

Kojirō ar fi dorit ca Seijūrō să uite de apropiata confruntare cu Musashi, pentru că aceasta ar fi fost, după părerea lui, cea mai bună pregătire. Ar fi vrut să-i pună o întrebare, dar n-o făcu: ce credea el că ar mai putea învăţa în cîteva zile?

„Ei bine, se gîndi el resemnat, aşa e el şi pace! Nu cred că-i pot fi de mare ajutor.”

Cîinele fugise şi lătra tare, undeva, în depărtare.

— Înseamnă că a găsit ceva! spuse Kojirō, luminîndu-se la faţă.

— Lasă-l! O să ne ajungă din urmă.

— Mă duc să văd. Aşteaptă-mă aici.

Kojirō o luă sprinten în direcţia lătratului şi după puţin timp zări cîinele pe veranda unui templu în paragină. Animalul se năpustea la uşa cu zăbrele şi cădea înapoi. După cîteva încercări, se porni să zgîrie urmele de lac roşu de pe stîlpii ponosiţi şi de pe pereţi.

Întrebîndu-se de ce-o fi atît de agitat, Kojirō o luă spre altă uşă. Se uită printre gratii, dar parcă ar fi privit într-o vază de lac negru.

Zgomotul pe care îl făcea încercînd să forţeze uşa îl aduse şi pe cîine la picioarele lui; dădea fericit din coadă. Kojirō îl alungă, dar fără nici un rezultat. Cînd reuşi să intre, cîinele i-o luă înainte.

Ţipetele femeii, ţipete ce puteau preface în ţăndări sticla, îţi spărgeau timpanele. Cîinele se puse pe urlat şi începu o luptă între el şi femeia care scotea acele ţipete asurzitoare. Kojirō se întreba dacă grinda o să reziste. Dădu fuga şi o găsi pe Akemi zăcînd sub plasa de ţînţari, cu maimuţa, care sărise pe fereastră ca să scape de cîine, ascunsă în spatele ei.

Akemi se afla între cîine şi maimuţă, împiedicîndu-l pe cîine s-o atace. Se rostogoli pe-o parte şi lătratul atinse punctul culminant.

Akemi ţipa acum de durere, nu de frică. Cîinele îşi înfipsese colţii în antebraţul ei. Kojirō trase o înjurătură şi lovi tare cîinele în coaste. Acesta muri pe loc din pricina loviturii, dar colţii i se încleştaseră de braţul fetei.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă ea, chircindu-se de durere.

Kojirō îngenunche lîngă ea şi desfăcu maxilarele animalului, care răsunară ca nişte bucăţi sfărîmate de lemn încleiat. Gura se deschise în sfîrşit; încă un efort din partea lui Kojirō şi capul i-ar fi plesnit în două. Azvîrli cadavrul afară şi se întoarse la Akemi.

— Linişteşte-te, n-ai nimic, încerca el s-o potolească, dar sîngele ce curgea pe pielea albă dădea muşcăturii impresia unui bujor mare, roşu.

Kojirō se cutremură la vederea rănii.

— Unde-o fi nişte saké? Aş spăla-o cu saké… bănuiesc că nu există aşa ceva aici. Sîngele cald îi curgea spre încheietura mîinii.

Trebuie să fac ceva, spuse el, dacă nu, otrava din dinţii cîinelui s-ar putea să-ţi provoace turbare. S-a comportat cam ciudat în ultimele cîteva zile.

În timp ce Kojirō se gîndea la ce măsuri să ia, Akemi încruntă din sprîncene, îşi lăsă gîtul ei frumos şi alb pe spate şi strigă:

— Nebună? O, ce minunat! Asta şi vreau să fiu – nebună! Nebună adevărată, nebună de legat!

— C… ce? se bîlbîi Kojirō.

Nu mai scoase o vorbă. Se aplecă asupra mîinii ei şi începu să-i sugă sîngele din rană. Îşi umplea gura, scuipa şi iar o lua de la capăt.

Tanzaemon se întoarse acasă spre seară.

— Am venit, Akemi! o anunţă el din poartă. Ţi-a fost urît singură?

Puse medicamentele într-un colţ, împreună cu mîncarea şi borcanul de ulei pe care-l cumpărase, şi zise:

— Stai puţin, să fac lumină!

După ce aprinse opaiţul, văzu că ea nu era-n cameră.

— Akemi! strigă. Oare unde s-o fi dus?

Dragostea neîmpărtăşită se transformă în furie, repede înlocuită de singurătate. Tanzaemon îşi aminti că nu mai era tînăr, că s-a zis cu onoarea şi cu speranţa. Se gîndi la trupul lui bătrîn şi se înfioră.

— Am salvat-o şi am avut grijă de ea, mormăi el, şi-acum a plecat fără să-mi lase o vorbă. Vezi cum e lumea? Oare aşa-i şi ea? Sau n-avea încredere în bunele mele intenţii?

Găsi pe aşternut o bucăţică de material din *obi*-ul ei. Pata de sînge îi reaprinse instinctele animalice. Azvîrli rogojina în aer şi aruncă medicamentele pe fereastră.

Îi era foame, dar nu se simţea în stare să-şi pregătească ceva de mîncare, aşa că îşi luă *shakuhachi*-ul şi, cu un oftat, ieşi pe verandă. Cîntă fără încetare timp de vreo oră, încercînd să-şi alunge dorinţele şi amăgirile, dar îşi dădu seama că nu putea scăpa de ele şi nici nu va scăpa pînă la moarte.

„A pus altul mîna pe ea”, se gîndi el. „De ce naiba a trebuit să fiu corect cu ea, să tînjesc după trupul ei toată noaptea?”

Pe de-o parte regreta că nu trecuse la fapte, pe de altă parte îşi condamna poftele desfrînate. Acest conflict interior care-l măcina era exact ceea ce Buddha considera a fi înşelăciune. Încerca să se debaraseze de el, dar, cu cît se străduia mai mult, cu atît *shakuhachi*-ul lui răsuna mai tulbure.

Cerşetorul care dormise sub verandă îşi scoase capul şi întrebă:

— De ce stai acolo şi cînţi? Eşti fericit? Dacă ai făcut rost de bani şi-ai cumpărat saké, ce-ar fi să-mi dai şi mie? Era schilod şi, din punctul lui de vedere, Tanzaemon trăia ca un rege.

— Nu ştii ce s-a întîmplat cu fata pe care am adus-o aici noaptea trecută?

— Era o tîrfuliţă arătoasă, nu? Dacă ar fi fost în puterile mele, n-aş fi lăsat-o să plece. Imediat după ce ai plecat azi-dimineaţă, a venit un samurai cu părul mare şi cu o sabie lungă pe spate şi a răpit-o. A luat şi maimuţa. A cărat fata pe-un umăr şi maimuţa, pe celălalt.

— Samurai… părul lung?

— Oh! Şi ce tip bine! Mult mai arătos decît tine sau decît mine, spuse el hohotind de rîs.

Înştiinţare

Seijūrō se întoarse la şcoală într-o dispoziţie mizerabilă. Trînti şoimul în mîinile unui discipol, ordonîndu-i scurt să-l bage înapoi în cuşcă.

— Kojirō n-a venit?

— Nu, dar trebuie să vină şi el.

După ce îşi schimbă hainele, Seijūrō se aşeză în camera de oaspeţi. În partea cealaltă a curţii se afla *dōjō*-ul, închis încă de pe data de douăzeci şi cinci, cînd se exersase ultima oară. În tot cursul anului era un du-te-vino de studenţi, dar acum era închis şi nu avea să se deschidă decît după Anul Nou. Casa părea părăsită cînd nu se auzeau săbiile de lemn.

Dorind cu disperare să se mai antreneze puţin cu Kojirō, Seijūrō îl tot întreba pe discipol dacă acesta nu se întorsese. Kojirō nu veni în seara aceea, şi nici a doua zi.

Fiind ultima zi a anului – ziua încheierii socotelilor – au avut alţi oaspeţi, nepoftiţi însă. Pentru creditori se punea problema să-şi recupereze banii acum sau să aştepte pînă la următorul festival Bon[32], deci pînă la vară. De aceea, casa se umplu de creditori. Aceştia erau de obicei servili în prezenţa unui samurai, dar răbdarea lor era pe sfîrşite şi nu ezitau cîtuşi de puţin să spună ce aveau de spus:

— Nu ne puteţi plăti măcar o parte din ceea ce ne datoraţi?

— Ne-aţi tot spus că cel care răspunde de asta e plecat sau că stăpînul lipseşte. Au trecut luni de zile. Credeţi că ne puteţi amîna la infinit?

— De cîte ori să mai venim pe aici?

— Bătrînul stăpîn a fost un client bun. N-aş zice nimic dacă ar fi vorba doar de ultima jumătate a anului, dar nu mi-aţi plătit nici în prima parte. Ba nu, am şi note de plată neachitate de anul trecut!

Cîţiva dintre ei băteau nerăbdători cu degetele în registrele contabile şi le vîrau sub nasul discipolului. Printre ei se aflau dulgheri, zidari, negustorul de orez, cel de saké, croitori şi

furnizori de produse diverse. Rîndurile lor erau întărite şi de proprietarii de ceainării, unde Seijūrō mîncase şi băuse pe credit. Aceştia erau însă nimic pe lîngă cămătarii de la care Denshichirō împrumutase bani fără ştirea fratelui său.

Stăteau cu toţii acolo şi refuzau să plece.

— Vrem să vorbim cu stăpînul Seijūrō personal. N-are rost să ne pierdem timpul cu discipolii.

Seijūrō ordonă, fără să se mişte din ultima cameră:

— Spuneţi-le că am plecat.

Şi bineînţeles că nici Denshichirō nu se apropia de casă într-o zi ca aceasta. Şi mai invizibil devenise cel care răspundea de registrele şi socotelile Şcolii: Gion Tōji. Dispăruse împreună cu Okō cu cîteva zile în urmă, luînd toţi banii pe care îi adunase în călătorie.

Imediat după aceea, intrară în casă şase sau şapte bărbaţi, cu un aer măreţ, în frunte cu Ueda Ryōhei, care chiar şi în asemenea împrejurări umilitoare nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie că este unul din Cei Zece Războinici ai Casei Yoshioka. Întrebă cu o privire ameninţătoare:

— Ce se-ntîmplă aici?

Discipolul încercă să-i arate că situaţia nu necesită explicaţii şi îi relată pe scurt despre ce era vorba.

— Asta-i tot? spuse Ryōhei dispreţuitor. Doar o adunătură de zgîrciţi? Ce mai fac atîta caz dacă pînă la urmă tot se vor achita notele de plată? Spune-le celor care nu vor să mai aştepte că stau personal de vorbă cu ei în *dōjō*.

Auzind ameninţarea, creditorii se îmbufnară. Datorită onestităţii lui Yoshioka Kempō în problemele băneşti, ca să nu mai vorbim de poziţia pe care o ocupase ca instructor al shōgunilor Ashikaga, ei se plecaseră întotdeauna în faţa celor din familia Yoshioka, se tîrîseră în patru labe la nevoie, le împrumutaseră orice solicitaseră, veniseră ori de cîte ori fuseseră chemaţi, plecaseră cînd li se ceruse şi spuseseră „da” în orice situaţie. Dar şi plecăciunile în faţa acestor războinici găunoşi aveau o limită. Ziua în care se vor lăsa intimidaţi de ameninţări ca cele ale lui Ryōhei va însemna sfîrşitul lor ca oameni de afaceri. Ce s-ar face samuraii fară ei? Şi-au imaginat vreo clipă că se descurcă singuri?

În timp ce stăteau acolo morocănoşi, Ryōhei îi făcu să priceapă că, din punctul lui de vedere, nu erau decît o adunătură de ticăloşi.

— Ei, hai, acasă cu voi! N-are rost să mai pierdeţi timpul pe-aici!

Negustorii tăceau, dar nu dădeau semne de plecare.

— Azvîrle-i afară! ţipă Ryōhei.

— E scandalos!

— Ce înţelegeţi voi prin „scandalos”? întrebă Ryōhei.

— E nedrept!

— Adică?

— E nedrept să ne daţi afară!

— Atunci de ce nu plecaţi singuri? Sîntem ocupaţi.

— Dacă n-ar fi ultima zi a anului, nu ne-am afla aici să cerşim. Avem nevoie de bani ca să ne plătim şi noi datoriile, pînă nu se încheie ziua.

— Foarte rău! Foarte rău! Acum, plecaţi!

— Nu se cuvine să vă comportaţi astfel cu noi!

— Cred că v-am ascultat destul văicărelile!

Ryōhei se înfurie din nou.

— N-o să mai zică nimeni nimic dacă ne plătiţi ce ne datoraţi.

— Ia vino încoace! îi ordonă Ryōhei.

— C… cine?

— Oricine-i nemulţumit.

— Aţi înnebunit?

— Cine-a zis asta?

— Nu mă refeream la dumneavoastră… ci la situaţia creată.

— Gura! Ryōhei îl apucă de păr şi îl azvîrli afară pe o uşă lăturalnică. Se mai plînge cineva? mîrîi Ryōhei. Nu vreau să mai împuţiţi aerul pe aici, pretinzînd sume de bani neînsemnate. Nu vă permit! Chiar dacă Tînărul Stăpîn vrea să vă plătească, eu n-am să-i permit.

Văzînd pumnul lui Ryōhei, creditorii se împiedicară unul de altul în graba de a ieşi mai repede pe poartă. O dată ajunşi afară, nemulţumirile lor faţă de Casa Yoshioka crescură.

— Ce-aş mai rîde şi-aş mai bate din palme să văd la poartă anunţul „De vînzare”! Oricum, nu mai durează mult.

— Lumea zice că nu se va întîmpla aşa ceva.

— Cum să nu!

Teribil de amuzat, Ryōhei porni rîzînd spre camera din dos. Îl însoţiră şi ceilalţi discipoli spre camera unde Seijūrō, singur şi tăcut, stătea aplecat deasupra focului.

— Tinere Stăpîn! spuse Ryōhei. De ce sînteţi aşa de mohorît? S-a întîmplat ceva?

— A, nu, răspunse Seijūrō, înveselindu-se puţin la vederea celor mai credincioşi discipoli ai săi. Se apropie ziua cea mare, nu-i aşa?

— Aşa-i, confirmă Ryōhei. De aceea am şi venit să stăm de vorbă. N-ar trebui să hotărîm locul şi ziua şi să-l înştiinţăm şi pe Musashi?

— Ba da, n-ar fi rău, spuse Seijūrō, dus pe gînduri. Locul… Oare unde ar fi mai bine? Ce ziceţi de platoul de lîngă templul Rendaiji, la nord de oraş?

— De acord. Şi cînd?

— Înainte de desfacerea decoraţiunilor de Anul Nou sau după?

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Nu vreau să-i lăsăm răgaz să se antreneze prea mult.

— Ce ziceţi de data de opt?

— Nu e aniversarea morţii maestrului Kempō?

— A, da, aşa-i. Atunci, pe nouă? La şapte dimineaţa. E bine, nu?

— În ordine. O să punem afişul pe pod, în seara asta.

— Grozav.

— Eşti pregătit? întrebă Ryōhei.

— Am fost tot timpul pregătit, răspunse Seijūrō, care nu putea să dea alt răspuns.

Nu se gîndise nici o clipă la posibilitatea de a pierde în faţa lui Musashi. Deoarece studiase sub îndrumarea tatălui său încă din copilărie şi pentru că nu pierduse în faţa nimănui, nici măcar în înfruntările cu cei mai vechi şi mai buni discipoli, el nu putea concepe să fie învins de acest ţopîrlan tînăr şi fără de experienţă.

Nu avea, însă, încredere absolută. Simţea o oarecare nesiguranţă, dar în loc s-o pună pe seama eşecului în aplicarea Codului Bushidō, o atribuia recentelor necazuri personale. Unul dintre ele, poate cel mai mare, era Akemi. Nu se simţea în largul lui încă de cînd cu incidentul de la Sumiyoshi, dar după ce Gion

Tōji spălase putina, îşi dădea seama că situaţia financiară a Şcolii Yoshioka atinsese punctul critic.

Ryōhei şi ceilalţi se întoarseră cu mesajul pentru Musashi, scris pe o plăcuţă proaspăt tăiată.

— Cam aşa îl doreai? întrebă Ryōhei. Caracterele nu se uscaseră încă:

Răspuns: Ca urmare a solicitării unei încăierări, stabilesc următoarele: Locul: platoul de lîngă templul Rendaiji. Timpul: ora şapte dimineaţa, în ziua de nouă a primei luni. Jur pe ce am mai sfînt că voi fi prezent.

Dacă, întîmplător, nu-ţi ţii promisiunea, voi considera că am toate drepturile să te fac de ruşine în public.

Dacă eu încalc înţelegerea, fie ca pedeapsa zeilor să se abată asupra mea! Seijūrō, Yoshioka Kempō II, Kyoto. Ultima zi a anului (1605).

Către *rōnin*-ul din Mimasaka,
Miyamoto Musashi.

După ce termină de citit, Seijūrō spuse:

— În regulă.

Înştiinţarea îl făcu să se mai relaxeze, poate şi pentru că-şi dădea seama în sfîrşit că zarurile fuseseră aruncate.

La apusul soarelui, Ryōhei îşi luă tăbliţa sub braţ şi, însoţit de ceilalţi oameni ai săi, porni mîndru spre Marele Pod de la Gojō.

La poalele dealului Yoshida, bărbatul căruia îi era adresată înştiinţarea se plimba prin zona în care locuiau samuraii de viţă nobilă, dar cu mijloace de subzistenţă reduse. Ei trăiau modest şi puţin probabil să fi fost în stare de vreo faptă care să stîrnească vreun comentariu mai aprig.

Musashi umbla din poartă-n poartă şi citea plăcuţele cu nume. Se opri deodată în mijlocul străzii, lăsînd impresia că nu vrea sau nu poate privi mai departe. Îşi căuta mătuşa, sora mamei lui, singura rudă în viaţă în afară de Ogin.

Soţul mătuşii era samurai în slujba Casei Konoe, în schimbul unui venit derizoriu. Musashi crezuse că va găsi cu uşurinţă casa lîngă dealul Yoshida, dar constată că se deosebea greu o casă de alta. Majoritatea erau mici, înconjurate de copaci, cu porţile ferecate. Doar cîteva dintre ele nu aveau plăcuţe la intrare.

Neştiind exact ce căuta, nici n-avea cum să întrebe pe unde să o ia.

„S-or fi mutat”, îşi zise el. „Mai bine nu mai caut.”

O luă înapoi spre centrul oraşului care, deşi învăluit în pîclă, era plin de luminiţele obişnuite prin pieţe, la sfîrşit de an. Deşi era ajunul Anului Nou, străzile din centru vuiau de lume.

Musashi se întoarse să se uite după o femeie care se afla pe partea cealaltă. N-o mai văzuse pe mătuşa lui de şapte sau opt ani, dar era sigur că o recunoscuse, pentru că semăna cu mama lui. Merse în spatele ei la o oarecare distanţă şi apoi o strigă.

Femeia îl privi cu suspiciune o clipă, apoi în ochii ei ridaţi din pricina traiului sărăcăcios pe care-l ducea se putu citi surpriza.

— Eşti Musashi, fiul lui Munisai, nu-i aşa?

El se întreba de ce i-a spus Musashi şi nu Takezō, dar îl deranja mai mult faptul că nu era bine întîmpinat.

— Da, răspunse el. Sînt Takezō din Casa Shimmen.

Îl măsură din cap pînă-n picioare, fără să facă vreunul din comentariile obişnuite în asemenea împrejurări: „vai, ce mare te-ai făcut” sau „vai, ce mult te-ai schimbat”.

— Ce cauţi aici? întrebă ea pe un ton sever.

— N-am vreun motiv anume. Am trecut prin Kyoto. M-am gîndit că mi-ar face plăcere să vă văd. Privindu-i ochii şi părul, îşi aduse aminte de mama lui. Dacă ar mai trăi, ar avea cam aceeaşi înălţime şi cam aceeaşi voce ca şi femeia aceasta.

— Ai venit să mă vezi? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da, îmi cer scuze că nu v-am prevenit.

Mătuşa făcu un gest de respingere.

— Ei bine, m-ai văzut, aşa că nu mai ai ce căuta aici. Te rog, pleacă!

Uimit de o asemenea primire, îi scăpă fără să vrea:

— De ce-mi vorbiţi aşa? Abia ne-am întîlnit. Dacă vreţi să plec, plec, dar nu înţeleg de ce. Am făcut ceva necuviincios? Dacă da, măcar spuneţi-mi şi mie.

Mătuşa începu să cedeze:

— Ei bine, dacă tot eşti aici, de ce nu vii să-l saluţi şi pe unchiul tău? Dar ştii ce fel de om e, aşa că nu trebuie să te dezamăgească vorbele lui. Sînt mătuşa ta şi pentru că ai venit să ne vezi, nu vreau să pleci de-aici cu inima grea.

Liniştindu-se cît de cît, Musashi o însoţi pînă acasă şi aşteptă în hol pînă cînd îi dădu vestea soţului ei. Auzi prin *shōji* vocea astmatică şi morocănoasă a unchiului său, Matsuo Kaname.

— Ce? exclamă Kaname, nevenindu-i să creadă. Fiul lui Munisai e aici?… Mă temeam eu c-o să vină într-o bună zi. Adică e aici, în casă? I-ai dat drumul să intre fără să mă întrebi?

Asta era prea de tot, dar tocmai cînd Musashi se hotărî să-şi ia la revedere de la mătuşa lui, Kaname spuse:

— Eşti aici? şi deschise uşa.

Nu era încruntat, ci profund dispreţuitor – avea privirea pe care cei de la oraş o rezervă rudelor nespălate de la ţară. De parcă o vacă dăduse buzna înăuntru şi-şi înfipsese copitele în tatami.

— De ce-ai venit? întrebă Kaname.

— Eram în trecere prin oraş. M-am gîndit să vă întreb de sănătate.

— Nu-i adevărat!

— Poftim?

— N-ai decît să minţi cît vrei, dar eu am aflat ce-ai făcut. Ai provocat o mulţime de necazuri în Mimasaka, i-ai făcut pe oameni să te urască, ţi-ai dezonorat familia şi apoi ai fugit. Nu-i adevărat?

Musashi rămăsese mut de uimire.

— Cum poţi fi atît de neruşinat să mai treci pe la rudele tale?

— Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut, spuse Musashi. Dar am de gînd să îndrept totul, să restabilesc onoarea strămoşilor şi a satului.

— Bănuiesc că nici nu te poţi întoarce acasă. Ei bine, culegem ce semănăm. Cred că Munisai se răsuceşte în mormînt!

— Am stat de-ajuns, spuse Musashi. Trebuie să plec.

— Ba nu! spuse Kaname supărat. Stai aici! Dacă umbli brambura, iar dai de necazuri. Bătrîna aia cîrcotaşă din familia Hon'iden a venit la noi acum vreo jumătate de an şi de cîtăva vreme iar se învîrte pe-aici. Ne-a tot întrebat pe unde umbli, crezînd că noi ştim. Te urmăreşte… şi are de gînd să se răzbune îngrozitor.

— Osugi! A fost aici?

— Bineînţeles. Am aflat de la ea totul despre tine. Dacă nu mi-ai fi rudă, te-aş lega şi i te-aş preda, dar aşa… Oricum, stai

aici deocamdată. E mai bine să pleci la miezul nopţii, ca să nu ne mai provoci necazuri.

Era teribil de jignit că unchiul şi mătuşa lui crezuseră vorbele defăimătoare ale lui Osugi. Se simţea îngrozitor de singur, aşa că rămase tăcut, cu ochii pironiţi în pardoseală. Pînă la urmă, mătuşii i se facu milă de el şi îl trimise în altă cameră să se odihnească puţin.

Musashi se trînti pe jos şi îşi scoase tecile. Avea din nou senzaţia că n-are nici un sprijin pe lume, decît pe el însuşi.

Se gîndea că unchiul şi mătuşa lui se poartă cu el astfel pentru că le era rudă apropiată. Mai devreme se supărase şi-i venise să le scuipe-n prag şi să plece, dar acum îşi revenise şi se gîndea că n-ar fi rău să le risipească îndoielile.

Era prea naiv ca să-i poată judeca cum trebuie pe cei din jurul său. Dacă ar fi fost deja un om bogat şi renumit, sentimentele lui faţă de rude ar fi fost cu totul altele, dar aşa cum a dat el buzna în ajunul Anului Nou, în chimonoul zdrenţăros… În asemenea împrejurări nici nu era de mirare lipsa de afecţiune a unchiului şi a mătuşii.

Totul i se confirmă în scurt timp. Zăcuse acolo flămînd, cu speranţa că i se va da şi lui ceva de mîncare. De la bucătărie venea un miros plăcut şi se auzeau oalele şi cratiţele, dar nimeni nu s-a apropiat de camera lui, unde focul abia mai pîlpîia în vatră. Ajunse repede la concluzia că foamea şi frigul contau mai puţin decît un somn bun.

Se trezi după vreo patru ore cînd auzi clopotele templelor anunţînd sfîrşitul anului. Somnul îi prinsese bine. Sări în picioare simţind că i-a trecut oboseala. Mintea îi era limpede şi înviorată.

În tot oraşul clopotele băteau într-un ritm egal şi măreţ, anunţînd sfîrşitul întunericului şi începutul luminii. O sută opt bătăi pentru o sută opt iluzii în viaţă – fiecare bătaie îi îndemna pe bărbaţi şi pe femei să reflecteze la deşertăciunea vieţii pe care o duceau.

Musashi se întreba cîţi puteau afirma în noaptea aceea: „Am procedat bine”. „Am făcut ceea ce trebuia să fac.” „Nu regret nimic.” Pentru el, fiecare răsunet însemna remuşcare. El nu putea să-şi amintească decît greşelile pe care le făcuse cu un an înainte. Dar nu numai anul trecut, ci şi anii de dinainte îl umpleau de regrete. Nici măcar un singur an nu fusese lipsit de regrete. De fapt, nici măcar o singură zi.

După cum vedea el lucrurile, oamenii trebuiau să regrete tot ce făceau. Bărbaţii, de exemplu, se însurau cu gîndul să-şi petreacă viaţa alături de nevestele lor, dar apoi se răzgîndeau. Ierţi uşor o femeie dacă procedează astfel, pentru că ea tace şi suferă, dar bărbaţii nu. De cîte ori nu auzise el de bărbaţi care şi-au defăimat soţiile şi s-au descotorosit de ele ca de o pereche de sandale uzate?

Musashi nu avea probleme conjugale, desigur, dar fusese şi el victima iluziilor, iar remuşcările nu-i erau străine. Chiar în clipa aceea îi părea rău că venise la mătuşa lui.

— Nici măcar acum, se lamenta el, nu pot să nu depind de nimeni. Îmi tot propun să stau pe picioarele mele şi să am grijă de mine însumi. Şi iar găsesc pe cineva drept proptea. Ce tîmpenie! Ce prostie! „Ştiu ce am de făcut!” se gîndi el. „Trebuie să notez hotărîrea pe care o iau.”

Îşi desfăcu săculeţul de *shugyōsha* şi scoase un carneţel şi nişte foi de hîrtie împăturite. Le folosea pentru a-şi nota gîndurile din timpul călătoriilor, expresii zen, date geografice, poveţe către el însuşi şi, uneori, cîte o schiţă sumară a ceea ce i se părea lui mai interesant. Deschise carneţelul, luă pensula şi privi fix foaia albă de hîrtie.

Apoi scrise: „Nu voi mai regreta absolut nimic”.

El scria deseori hotărîrile pe care le lua şi constatase că lucrul acesta îi făcea bine. Trebuia să şi le repete dimineaţa şi seara, ca pe o rugăciune. De aceea îşi alegea cuvintele uşor de ţinut minte, ca să le poată recita ca pe nişte poezii.

Se uită la ceea ce scrisese, modifică şi apoi citi: „Nu-mi voi mai regreta faptele”.

Murmură de cîteva ori cuvintele, dar tot era nemulţumit. Le schimbă iar: „Nu voi mai face nimic de care să-mi pară rău”.

Mulţumit de cea de-a treia variantă, puse pensula jos. Deşi scrisese cele trei propoziţii cu aceeaşi intenţie, primele două însemnau că nu va regreta nimic, indiferent dacă era bine sau rău, pe cînd a treia sublinia hotărîrea lui de a proceda în aşa fel încît să nu regrete pe urmă.

Musashi repetă de cîteva ori hotărîrea luată, dîndu-şi seama că era un ideal pe care nu-l va atinge dacă nu-şi disciplinează sufletul şi mintea. Oricum, trebuia să urmeze această cale.

— Voi reuşi într-o bună zi! îşi jură el, înfigîndu-şi legămîntul ca pe o ţeapă în inimă.

În spatele lui se deschise *shōji*-ul şi mătuşa privi înăuntru. Îi spuse cu tremur în glas:

— Ştiam eu! Ceva îmi spunea că nu trebuie să te primesc şi acum n-am scăpat de ceea ce-mi era frică. A venit Osugi la noi şi a bătut la uşă. Ţi-a văzut sandalele în hol şi e convinsă că eşti aici. Insistă să i te predăm! Ascultă! Se aude de aici! O, Musashi, fă ceva, te rog!

— Osugi? Aici? spuse Musashi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Dar nu era vorba de nici o greşeală. Îi auzea vocea strecurîndu-i-se printre crăpăturile uşii ca vîntul rece. I se adresa lui Kaname de sus, cu asprime.

Osugi sosise chiar în clipa în care încetaseră să bată clopotele şi mătuşa lui Musashi se pregătea să aducă apă proaspătă pentru Noul An. Înnebunită la gîndul că Revelionul ei se va duce de rîpă la vederea sîngelui, nu făcea nici un efort să-şi ascundă supărarea.

— Fugi repede! îl imploră ea. Unchiul o ţine la uşă încercînd s-o convingă de faptul că nu eşti şi nici n-ai trecut pe aici. Strecoară-te afară cît mai ai timp. Îi luă pălăria şi legăturica şi îl conduse la uşa din spate, unde-i pregătise nişte ciorapi şi sandale de-ale soţului ei.

În timp ce-şi punea sandalele, Musashi zise timid:

— Nu-mi place să deranjez, dar nu-mi daţi şi mie un castronaş cu orez? N-am mîncat nimic în seara asta.

— N-ai acum timp de mîncare! Dar poftim, ia-le pe astea. Şi dă-i drumu'! Îi întinse cinci turte din orez pe o bucată de hîrtie albă.

Musashi le luă cu plăcere şi le ridică în dreptul frunţii în semn de mulţumire.

— La revedere, spuse el.

Musashi ieşi pe aleea îngheţată în prima zi a Noului An. Cînd toată lumea era veselă, el umbla trist, ca o pasăre jumulită ce zboară spre cerul întunecat. Îi era frig la cap şi la degete. Nu vedea altceva decît respiraţia lui albă ce se transforma imediat în promoroacă pe firele de păr din jurul gurii.

— E frig! spuse el cu voce tare. În mod sigur cele Opt Iaduri nu sînt rebegite de frig! De ce simţea el atît de aprig frigul în această dimineaţă, cînd în mod normal lui nu-i păsa de frig?

Îşi răspunse singur la întrebare:

— Nu e numai trupul. Sînt rece pe dinăuntru. Nu m-am disciplinat îndeajuns. Asta-i buba! Încă mai tînjesc după carne caldă, ca un bebeluş, şi cad prea repede în sentimentalisme. Îmi plîng de milă pentru că sînt singur şi-i invidiez pe cei care au case încălzite. În sufletul meu sînt josnic şi demn de dispreţ! Oare de ce nu pot fi recunoscător pentru independenţa şi libertatea mea! Pot să merg unde doresc. De ce nu-mi văd de idealurile şi de mîndria mea?

Savurînd avantajele libertăţii, picioarele i se încălziră pînă-n vîrful degetelor şi respiraţia i se înteţi.

— Un hoinar fără ideal, nerecunoscător pentru independenţa sa, nu e altceva decît un biet cerşetor! Diferenţa dintre un cerşetor şi marele călugăr-călător Saigyō se află tocmai în străfundul inimii!

Deodată văzu că ceva sclipea sub picioarele sale. Călcase pe gheaţă. Ajunsese, fără să-şi dea seama, la malul îngheţat al rîului Kamo. Şi rîul, şi cerul erau încă întunecate şi nu se zărea nici un semn al zorilor. Picioarele i se opriră. Îl purtaseră pînă aici pe întuneric fără nici o păţanie, dar refuzau să-l ducă mai departe.

La umbra stăvilarului, adună nişte crenguţe şi vreascuri şi le dădu foc. Dovedi multă răbdare pînă reuşi să aprindă primele frunze uscate. Se apucă apoi, cu priceperea unui pădurar, să clădească focul. După cîteva clipe, ardea tare, gata să pîrlească faţa celui care îl aprinsese.

Musashi luă turtele de orez pe care i le dăduse mătuşa lui şi le puse pe flacără. Acestea se prăjiră şi se umflară ca nişte baloane, amintindu-i de revelioanele petrecute în copilărie. Turtele de orez n-aveau nici un miros şi nici un gust anume: nu erau nici sărate, nici dulci. În timp ce le mesteca, compara gustul orezului simplu cu cel al lumii înconjurătoare.

„Îmi petrec şi eu propriul meu Revelion”, se gîndi el fericit. Cu flăcările în faţă şi cu gura plină, începu chiar să se amuze.

— E Revelion! Dacă şi un hoinar ca mine are cinci turte de orez, asta înseamnă că Cerul vrea ca toată lumea să-şi petreacă Anul Nou într-un fel sau altul. Am să ciocnesc cu rîul Kamo, iar cele treizeci şi şase de culmi ale munţilor Higashiyama o să fie pe post de crengi de pin. Trebuie să-mi curăţ trupul şi să aştept primul răsărit.

Îşi dezlegă *obi*-ul, îşi scoase chimonoul şi lenjeria de corp, plonjă în rîul rece şi, bălăcindu-se ca o pasăre, se spălă bine.

Stătea pe mal, frecîndu-şi energic pielea, cînd se iviră primele raze ale soarelui şi îi încălziră spatele. Privi spre foc şi zări pe cineva deasupra stăvilarului. Un alt călător, diferit de el ca vîrstă şi aspect, adus aici de soartă. Osugi.

Bătrîna îl văzuse şi exclamase în sinea ei: „E aici!”

Cel care îi provocase atîtea necazuri era aici! Nu mai putea de bucurie şi de teamă în acelaşi timp. Era gata să leşine. Voia să strige la el, dar nu putea articula nici un cuvînt; trupul îi tremura şi nu-i dădea ascultare. Se aşeză la umbra unui pin.

— În sfîrşit, spuse ea bucuroasă. L-am găsit pînă la urmă! Spiritul unchiului Gon m-a condus la el. În săculeţul ce-i atîrna la brîu, avea nişte rămăşiţe din osemintele unchiului Gon şi o buclă de păr.

După moartea lui, vorbea în fiecare zi cu el.

— Unchiule Gon, spunea ea, chiar dacă te-ai dus, eu nu mă simt singură. Ai fost cu mine cînd am jurat să nu mă întorc în sat pînă nu-i pedepsesc pe Musashi şi pe Otsū. Încă mai eşti cu mine. Tu eşti mort, ştiu, dar sufletul tău e cu mine pentru totdeauna. Uită-te la mine! N-am să-l las pe Musashi nepedepsit.

Unchiul Gon murise doar de o săptămînă, dar Osugi era hotărîtă să-i fie credincioasă pînă în clipa cînd ea însăşi se va transforma în cenuşă. În ultimele zile îşi înteţise căutările cu furia teribilei Kishimojin, care, înainte de a fi convertită de către Buddha, omorîse alţi copii pentru a şi-l hrăni pe-al ei – se spune că vreo cinci sute, sau o mie, sau chiar zece mii.

Osugi se ghidase după zvonul pe care îl auzise pe străzi: în cîteva zile Musashi se va confrunta cu Yoshioka Seijūrō. Cu o seară în urmă, fusese printre primii care citiseră anunţul de pe Marele Pod de la Gojō. Ce emoţionată fusese! Îl citi şi reciti de nenumărate ori, gîndindu-se.

„Deci ambiţia lui Musashi l-a învins în cele din urmă. Ce-o să mai rîdă lumea de el! Yoshioka îl va omorî. Oh! Dacă se întîmplă aşa ceva, cum voi mai da eu ochii cu cei de-acasă? Trebuie să-l găsesc înaintea lor. Să-l duc pe mucosul ăsta înapoi acasă şi să-l ţin de păr ca să-l vadă toată lumea din sat!” Se rugă apoi zeilor şi strămoşilor ei să-i vină în ajutor.

Cu toată furia şi veninul din ea, se întoarse dezamăgită de la casa lui Matsuo. Luînd-o pe malul rîului Kamo, la început a

crezut că un cerşetor făcuse focul. Fără nici un motiv, se opri la stăvilar şi aşteptă. Cînd îl zări pe bărbatul acela musculos ieşind din rîu, uitînd de frig şi de toate, îl recunoscu imediat pe Musashi.

Pentru că era dezbrăcat, acum ar fi fost momentul să-l ia prin surprindere şi să-l taie în bucăţi, dar nici măcar inima ei haină nu era capabilă de aşa ceva.

Îşi împreună palmele şi adresă zeilor o rugăciune de mulţumire, de parcă i-ar fi tăiat deja capul lui Musashi.

— Ce fericită sînt! Mulţumesc zeilor că îl am pe Musashi în faţa ochilor. Nici nu-mi puteam dori o ocazie mai bună! Credinţa mi-a fost răsplătită; am pus mîna pe duşman!

Făcu plecăciuni adînci Cerului, convinsă că avea destul timp pentru a-şi duce misiunea la bun sfîrşit.

Bolovanii de la marginea apei păreau că plutesc pe pămînt, unul cîte unul, pe măsură ce lumina cădea asupra lor. Musashi îşi îmbrăcă chimonoul, îşi legă bine *obi*-ul şi îşi fixă cele două săbii. Se lăsă pe mîini şi pe genunchi, în semn de recunoştinţă faţă de zeii cerului şi ai pămîntului.

Osugi tresări şi şopti:

— Acum!

Exact în clipa aceea, Musashi se ridică brusc, în picioare. Sări sprinten peste un ochi de apă şi-o luă cu pas vioi de-a lungul rîului. Avînd grijă să nu-şi dea de gol prezenţa, Osugi o porni şi ea de-a lungul stăvilaralui.

Contururile albe ale acoperişurilor şi podurilor din oraş începuseră să se distingă, dar stelele mai zăboveau încă sus, pe cer, iar la poalele muntelui Higashiyama era încă beznă. Cînd Musashi ajunse la podul de lemn de la drumul Sanjō, o luă pe sub el şi apăru în vîrful stăvilarului de dincolo, cu paşi mari, bărbăteşti. Lui Osugi îi veni de cîteva ori să-l strige, dar se abţinu.

Musashi ştia că îl urmăreşte. Dar mai ştia şi că, dacă se întoarce, ea se va năpusti asupra lui şi el va trebui să-i răsplătească eforturile cu cîteva gesturi de apărare, avînd grijă în acelaşi timp să n-o rănească.

„Ce adversar de temut!” se gîndi. Dacă ar mai fi fost încă Takezō, la el în sat, nu i-ar fi trebuit mult să o trîntească şi s-o bată pînă scuipa sînge, dar acum nu mai putea face aşa ceva.

În realitate, el avea mai multe motive s-o urască, decît avea ea, dar voia să-i arate că sentimentele ei faţă de el se bazau pe o mare neînţelegere. Era convins că dacă i-ar putea explica nişte lucruri, ea nu l-ar mai privi ca pe un etern duşman. Dar pentru că mînia clocotea în ea de ani de zile, era puţin probabil că ar mai putea-o convinge de ceva, chiar dacă i-ar explica de mii de ori. Exista o singură soluţie: deşi încăpăţînată, l-ar fi crezut imediat pe Matahachi.

Dacă Matahachi i-ar spune exact ce s-a întîmplat înainte şi după Sekigahara, ea nu l-ar mai considera pe Musashi un duşman al familiei Hon'iden, ci doar un răpitor al miresei fiului ei.

El se apropia de pod, zona care înflorise spre sfîrşitul secolului al XII-lea, cînd clanul Taira se afla în culmea prosperităţii sale. Chiar şi după războaiele din secolul al XV-lea, tot mai era una din zonele cele mai populate din Kyoto. Soarele începea să bată în faţadele şi grădinile caselor, unde se mai zăreau urme ale măturilor folosite cu o seară în urmă, dar la ora aceasta matinală, nici o uşă nu era deschisă.

Osugi îi distingea urmele în noroi. Şi pe acestea le dispreţuia.

Încă treizeci de metri, apoi cincisprezece.

— Musashi! ţipă bătrîna.

Îşi strînse pumnii şi, cu capul înainte, o porni repede după el.

— Diavole! strigă ea. N-ai urechi?

Musashi nu se întoarse.

Osugi fugea mai departe. Deşi bătrînă, hotărîrea de a pune mîna pe el îi dădea forţe noi şi călca apăsat, bărbăteşte. Musashi rămase cu spatele la ea, încercînd să facă repede un plan de acţiune.

Ea sări brusc în faţa lui, strigînd:

— Stai!

Umerii ascuţiţi şi coastele-i vlăguite tremurau. Rămase nemişcată o clipă, ţinîndu-şi respiraţia şi adunînd salivă în gură.

Fără să-şi ascundă privirea resemnată, Musashi i se adresă cît putu el de indiferent:

— E, ia uite! Matroana Casei Hon'iden! Ce faceţi aici?

— Cîine neruşinat! De ce să nu fiu aici? Eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta. Te-am lăsat să-mi scapi la Sannen, dar azi pun eu mîna pe drăgălaşul tău cap!

Gîtul ei uscăţiv arăta ca al unui cocoş de luptă şi vocea stridentă, ce părea că-i împinge dinţii şi aşa ieşiţi în afară, i se părea mai înfiorătoare decît un strigăt de luptă.

Teama lui Musashi faţă de bătrînă îşi avea rădăcinile în zilele copilăriei, cînd Osugi îi prindea, pe el şi pe Matahachi, făcînd cine ştie ce pozne prin bucătăria familiei Hon'iden. Îşi amintea clar că avea vîrsta de opt sau nouă ani – cînd băieţii se ţin de năzbîtii – şi Osugi ţipase la ei. Fugise de-acolo înspăimîntat, simţind un nod în stomac; şi simplele amintiri îl făceau să se cutremure. Pe vremea aceea o considera o vrăjitoare fioroasă şi nebună şi în plus nu putea uita cum îl trădase cînd se întorsese de la Sekigahara. În mod curios, se obişnuise să se gîndească la ea ca la o persoană de la care nu putea scoate niciodată tot ce putea da. Cu trecerea timpului însă, sentimentele lui faţă de ea se mai atenuară.

Cu Osugi se întîmplă însă pe dos. Ea nu putea scăpa de imaginea lui Takezō, puştiul obraznic şi nesuferit pe care îl cunoştea din faşă, băiatul căruia-i curgea mereu nasul şi avea furuncule pe cap, cu mîini şi picioare atît de lungi, încît părea diform. Îşi dădea prea bine seama de trecerea timpului. Era bătrînă acum; ştia lucrul acesta. Şi Musashi crescuse. Dar nu se putea abţine să nu-l trateze tot ca pe un băiat rău. Cînd îşi amintea cum o făcuse de ruşine… răzbunare! Nu se punea doar problema reabilitării ei în faţa întregului sat. Trebuia să-l vadă pe Musashi mort înainte de a coborî ea în mormînt.

— N-are rost s-o mai lungim, ţipă ea strident. Ori îmi dai capul tău, ori pregăteşte-te să simţi lama sabiei mele! Fii gata, Musashi! Îşi şterse buzele cu degetele, scuipă în palma stîngă şi puse mîna pe teacă.

Există un proverb referitor la o călugăriţă[33] care a atacat o caleaşcă imperială. Trebuie să fi fost inventat pentru a ţi-o putea imagina pe Osugi, cu picioarele ei fusiforme, atacîndu-l pe Musashi. Arăta exact ca ea: ochii, pielea, poziţia ciudată, toate erau la fel. Şi cum stătea Musashi în gardă, privind-o cum se apropia, ca un copil ce se joacă, umerii şi pieptul lui aduceau cu invincibila caleaşcă de fier.

În ciuda situaţiei absurde, lui nu-i venea să rîdă pentru că îl cuprinsese brusc un sentiment de milă faţă de bătrînă.

— Ei, hai, bunico! Aşteaptă! o rugă el, apucînd-o de cot nu prea strîns, dar ferm.

— Ce… ce faci? strigă ea.

Braţul ei lipsit de vlagă îi tremura şi dinţii îi clănţăneau de surpriză.

— La… la… laşule! se bîlbîi ea. Crezi că mă duci cu vorba? Ei bine, am petrecut vreo patruzeci de revelioane mai mult decît tine, aşa că nu mă duci. Ia-ţi pedeapsa!

Era pămîntie la faţă şi vocea, plină de disperare.

Musashi dădu din cap şi zise:

— Înţeleg. Ştiu ce simţiţi. Aveţi în dumneavoastră spiritul de luptă al familiei Hon'iden. Bravo! Prin venele dumneavoastră curge acelaşi sînge ca şi prin al primilor Hon'iden, cei care au slujit cu credinţă pe vremea lui Shimmen Munetsura.

— Dă-mi drumul!… Nu vreau să ascult linguşelile unuia care-mi poate fi nepot.

— Potoliţi-vă. Unei persoane de vîrsta dumneavoastră nu-i stă bine să fie nesăbuită. Trebuie să vă spun ceva.

— Sînt ultimele vorbe înainte de moarte?

— Nu. Vreau să vă explic.

— N-am nevoie de explicaţiile tale!

Bătrîna se încordă.

— Ei bine, atunci trebuie să vă iau sabia. Cînd o să vină Matahachi, o să vă explice el totul.

— Matahachi?

— Da. I-am trimis un mesaj primăvara trecută.

— Zău?

— I-am cerut să vină aici în dimineaţa de Anul Nou.

— Ce minciună! urlă Osugi, dînd cu putere din cap. Să-ţi fie ruşine, Musashi! Nu eşti fiul lui Munisai? Nu te-a învăţat că atunci cînd îţi soseşte clipa, trebuie să mori ca un bărbat? Ajunge cu vorbăria! Toată viaţa mea este concentrată în această sabie, iar zeii şi Bodhisattvas mă susţin. Dacă ai curajul s-o înfrunţi, înfrunt-o!

Îşi smulse braţul din strînsoarea lui şi strigă:

— Slavă lui Buddha! Îşi scoase sabia din teacă şi apucînd-o cu ambele mîini, se năpusti înainte.

El se feri.

— Liniştiţi-vă, vă rog!

O bătu uşor pe spate şi ea se întoarse brusc să-l înfrunte din nou. Pregătindu-se de atac, invocă numele zeiţei Kannon.

— Lăudat fie numele tău, Kannon Bosatsu!

Atacă din nou. Cînd trecu pe lîngă el, Musashi o apucă de încheietura mîinii.

— Aşa nu faceţi decît să vă epuizaţi forţele. Priviţi, podul e acolo. Veniţi cu mine.

Întorcîndu-şi capul peste umăr, Osugi îşi dezgoli dinţii şi strînse din buze.

— Pfui! îl scuipă ea cu toată forţa care îi mai rămăsese.

Musashi îi dădu drumul şi se feri, frecîndu-şi ochiul stîng cu mîna. Îl durea de vedea scîntei. Îşi privi mîna pe care o dusese la ochi. Nu era sînge pe ea şi totuşi nu-şi putea deschide ochiul. Văzînd că nu e în gardă, Osugi atacă din nou, cu forţe proaspete, invocînd numele lui Kannon. Se repezi la el de două ori, de trei ori.

A treia oară, preocupat de ochiul său, Musashi nu făcu decît să se aplece puţin. Sabia îi trecu prin mînecă şi îl zgîrie pe mînă.

O bucăţică de mînecă se desprinse şi căzu, iar Osugi avu ocazia să vadă sînge pe lenjeria albă.

— L-am rănit! ţipă ea în extaz, învîrtind sabia sălbatic.

Era atît de mîndră, de parcă doborîse un copac mare dintr-o singură lovitură, dar faptul că Musashi nu răspundea în nici un fel atacurilor ei îi umbrea bucuria. Continua să invoce numele zeiţei Kannon de la templul Kiyomizudera, chemînd-o pe pămînt.

Într-o frenezie dezlănţuită, ea îl ataca şi din faţă şi din spate. Musashi nu făcea altceva decît să evite loviturile.

Îl deranja ochiul şi mai avea şi o zgîrietură pe braţ. Deşi sesizase lovitura, nu se mişcase suficient de repede ca s-o evite. Pînă acum nimeni nu reuşise să-l ia prin surprindere şi să-l rănească. Deoarece nu luase în serios atacul lui Osugi, nici nu-şi pusese problema cine cîştigă sau cine pierde.

Dar nu era mai puţin adevărat că fusese rănit pentru că n-o luase în serios. Conform *Artei Războiului*, oricît de uşoară ar fi fost rana, el suferise o înfrîngere. Credinţa bătrînei şi sabia ei îi arătaseră cît era încă de imatur.

„Am greşit”, îşi zise el. Văzînd că nu e bine să nu facă nimic, sări în lături, evitînd un nou atac şi apoi o lovi pe Osugi în spate şi o azvîrli cît colo, de-i zbură şi sabia din mînă.

Cu mîna stîngă Musashi culese sabia de pe jos, iar cu dreapta o ridică pe bătrînă.

— Lasă-mă jos! ţipă ea, bătînd aerul cu mîinile. Nu mai există zei? Nu mai sînt Bodhisattvas? L-am rănit o dată! Ce mă fac?

Musashi! Nu mă umili în halul ăsta! Taie-mi capul! Omoară-mă chiar în clipa asta!

În timp ce Musashi, cu buzele strînse, mergea pe drum cu paşi mari, ducînd-o pe bătrînă sub braţ ca pe-un balot, ea-şi continua protestele răguşite:

— Aşa-i în război! Dacă asta este voinţa zeilor, eu nu voi fi o laşă!... Cînd o să audă Matahachi că unchiul Gon a murit şi eu am fost ucisă încercînd să mă răzbun, va clocoti de furie şi ne va răzbuna pe amîndoi; va fi o lecţie bună pentru el. Musashi, omoară-mă! Omoară-mă chiar acum!... Unde mergi? Vrei să mă şi umileşti? Stai! Taie-mi capul în clipa asta!

Musashi n-o băgă în seamă, dar cînd ajunse la pod, se întrebă ce să facă cu ea.

Îi veni o idee. Coborî la rîu, găsi o barcă şi o legă de unul din stîlpii de susţinere ai podului. O puse pe bătrînă jos, cu băgare de seamă.

— Acum aveţi răbdare şi rămîneţi pe loc. Matahachi trebuie să vină în curînd.

— Ce faci? întrebă ea, încercînd să dea la o parte mîinile lui şi rogojinile din fundul bărcii în acelaşi timp. Ce mai contează dacă vine Matahachi? De unde ştii că vine? Te cunosc eu! Nu-ţi ajunge numai că mă omori, vrei să mă şi umileşti!

— Credeţi ce vreţi! Nu va mai trece mult şi veţi afla adevărul.

— Omoară-mă!

— Ha, ha, ha!

— Ce te-amuză? Nu-i mare lucru să tai gîtul acesta bătrîn dintr-o singură lovitură!

Negăsind altă cale de a o ţine locului, o legă de barcă, îi băgă apoi sabia în teacă şi o puse chiar lîngă ea. Pe cînd se pregătea să plece, ea îl luă peste picior:

— Musashi! Nu cred că înţelegi Codul Bushidō! Întoarce-te şi o să ţi-l explic eu.

— Mai tîrziu.

O luă în sus pe stăvilar, dar bătrîna făcea atîta gălăgie, încît fu nevoit să se întoarcă şi să arunce nişte rogojini peste ea.

Un soare mare, roşu se ridică peste Higashiyama. Musashi îl privea fascinat, simţind cum razele îi pătrund în adîncul fiinţei. Se gîndi că doar o dată pe an are omul prilejul să vadă un asemenea soare, gîndurile lui meschine topindu-se şi dispărînd în lumina lui măreaţă. Musashi era fericit că trăieşte.

Strigă plin de bucurie în zorii strălucitori:
— Sînt încă tînăr!

Marele pod de la drumul Gojo

— Platoul de la Rendaiji… pe data de nouă…

Simţi cum i se ridică sîngele la cap cînd citi aceste cuvinte.

Atenţia lui Musashi era totuşi distrasă de o durere ascuţită în ochiul stîng. Cînd îşi duse mîna la pleoapă, observă un ac mic în mîneca chimonoului şi, uitîndu-se mai atent, mai văzu vreo patru sau cinci sclipind ca nişte ţurţuri în soarele dimineţii.

— Deci asta era! exclamă el, scoţîndu-l şi examinîndu-l.

Era de mărimea unui ac de cusut, dar n-avea ureche şi capătul nu era rotund, ci triunghiular.

— Cotoroanţa naibii! spuse el, cutremurîndu-se şi privind în jos, spre barcă. Am mai auzit eu despre asemenea ace, dar cine s-a gîndit că babornița asta e-n stare de aşa ceva. A fost cît pe ce!…

Cu obişnuita lui curiozitate, adună toate acele, unul cîte unul, şi le înfipse bine în guler cu gîndul să le studieze mai tîrziu. Auzise că în rîndul războinicilor există două tabere opuse în ce priveşte folosirea unor asemenea arme. Unii erau de părere că pot fi aruncate adversarului în faţă, pentru a-l deruta, în timp ce alţii susţineau că asta e o prostie.

Adepţii acelor susţineau că se dezvoltase o tehnică foarte veche pentru folosirea acestora şi ea provenea dintr-un joc jucat de croitoresele şi ţesătoarele care veniseră din China în Japonia în secolul al VI-lea sau al VII-lea. Deşi nu era considerată o metodă de atac permisă, spuneau ei, se practicase pînă în vremea shōgunatului Ashikaga, ca mijloc preliminar de înlăturare a inamicului.

Cei din tabăra opusă au mers atît de departe cu argumentarea, încît susţineau că nu existase niciodată vreo tehnică străveche, deşi recunoşteau şi ei că se mai practica din cînd în cînd jocul cu aruncatul acelor. Încuviinţînd că femeile îşi petreceau timpul în felul acesta, ei negau cu înverşunare că această tehnică poate fi utilizată pentru a provoca răni. Ei subliniau de asemenea că saliva poate absorbi o anumită

cantitate de căldură, frig sau aciditate, dar nu şi durerea provocată de înţepături în gură. La această observaţie s-a răspuns că, desigur, cu suficient exerciţiu, puteai să ţii acele în gură fără să simţi înţepăturile, manevrîndu-le cu limba, cu multă forţă şi precizie. Suficient ca să orbeşti pe cineva.

Cei care nu credeau susţineau că, dimpotrivă, şansele de a răni pe cineva cu acele erau minime, chiar dacă le puteai arunca repede şi cu forţă. La urma urmei, spuneau ei, singura parte vulnerabilă a feţei ar fi ochii şi existau slabe şanse de a-i nimeri. În plus, rana nu era cîtuşi de puţin însemnată dacă acul nu pătrundea în pupilă.

După ce cîntărise toate argumentele, Musashi înclinase să dea dreptate celor care se îndoiau de efectul acelor. Pus el însuşi într-o asemenea situaţie, îşi dădea seama cît de pripit judecase şi cît de importante puteau fi chiar şi informaţiile dobîndite întîmplător.

Acul nu pătrunsese în pupilă, dar ochiul îi lăcrima. Pe cînd căuta ceva cu care să-şi şteargă ochiul, auzi un zgomot de material sfîşiat. Se întoarse şi văzu o fată care-şi sfîrteca mîneca de la lenjeria ei roşie.

Akemi venea în fugă spre el. Nu-şi aranjase părul pentru a întîmpina Anul Nou şi chimonoul îi era în dezordine. Avea sandale în picioare, dar nu şi ciorapi. Musashi o privi atent; chipul îi părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia.

— Sînt eu, Takezō… adică Musashi, spuse ea ruşinată, oferindu-i bucata de material roşu. Ţi-a intrat ceva în ochi? Nu trebuie să-l freci. Mai rău faci. Poftim, foloseşte asta.

Musashi luă bucăţica de material şi îşi acoperi ochiul. Apoi o privi fix pe fată.

— Nu-ţi aminteşti de mine? spuse ea, nevenindu-i să creadă. Trebuie!

Musashi părea îngîndurat.

— Trebuie!

Tăcerea lui rupse zăgazul ce-i ţinuse emoţiile în frîu atîta vreme. Obişnuită doar cu tristeţe şi cruzime, ea se agăţase de această ultimă speranţă şi acum îşi dădea seama că nu fusese altceva decît propria ei închipuire. I se puse un nod în gît. Deşi îşi acoperise nasul şi gura pentru a-şi înăbuşi suspinele, umerii îi tremurau fără voie.

Cînd ea începu să plîngă, ceva îi aminti lui de privirile feciorelnice de la Ibuki, cînd alerga şi-i răsuna clopoţelul în obi. Musashi îi cuprinse umerii slabi cu braţele.

— Eşti Akemi! Îmi amintesc. Cum de eşti aici? Ce surpriză! Nu mai stai la Ibuki? Ce s-a întîmplat cu mama ta?

Întrebările lui o chinuiau şi cel mai rău a fost cînd a pomenit-o pe Okō, care îl ducea negreşit cu gîndul la prietenul lui.

— Mai locuiţi împreună cu Matahachi? Trebuia să vină aici în dimineaţa aceasta. Nu l-ai văzut cumva?

Fiecare cuvînt o făcea pe Akemi să se simtă şi mai rău. Cuibărită în braţele lui, nu era în stare decît să dea din cap în timp ce plîngea.

— Nu vine Matahachi? insistă Musashi. Ce s-a întîmplat cu el? Cum să aflu dacă nu faci decît să plîngi?

— El… el… el nu vine. Nu… n-a… n-a primit mesajul tău.

Akemi se lipi şi mai strîns de pieptul lui şi izbucni într-un nou torent de lacrimi.

Avea să-i spună atîtea lucruri, dar ideile dispăruseră din creierul ei înfierbîntat. Cum putea să-i descrie cîte pătimise din pricina mamei ei? Cum putea ea să exprime în cuvinte ce se întîmplase la Sumiyoshi şi de atunci încoace?

Podul era scăldat de razele soarelui de Anul Nou şi treceau din ce în ce mai mulţi oameni: fete în chimonouri de sărbătoare, care mergeau la Kiyomizudera să se roage, bărbaţi eleganţi care porniseră să-şi facă vizitele cerute de buna-cuviinţă. Printre ei se afla şi Jōtarō, cu părul lui de drăcuşor zburlit ca de obicei. Ajunsese aproape în mijlocul podului cînd îi zări pe Musashi şi pe Akemi.

— Ce-nseamnă asta? se întrebă el. Am crezut că-i cu Otsū. Asta nu-i Otsū! Se opri şi făcu o figură uimită.

Era şocat. Nu l-ar fi deranjat dacă nu i-ar fi văzut nimeni, dar era atîta aglomeraţie acolo şi ei păreau îmbrăţişaţi. Chiar aşa, în public? Ce ruşine! Nu şi-ar fi imaginat că un adult se poate comporta atît de neruşinat şi cu atît mai puţin respectatul său *sensei*. Inima lui Jōtarō bătea puternic. Era şi trist, şi gelos. Şi supărat, atît de supărat, încît îi venea să ia un bolovan de pe jos şi să arunce în ei.

„Am mai văzut-o pe femeia asta undeva”, se gîndi el. „E cea căreia i-am transmis mesajul lui Musashi pentru Matahachi.

Lucrează la ceainărie. La ce te poţi aştepta de la una ca ea? Dar de unde naiba se cunosc? Cred c-ar trebui să-i spun lui Otsū!”

Privi în sus şi-n jos, se uită peste balustradă, dar nici urmă de Otsū.

Cu o noapte înainte, sigură că-l va întîlni pe Musashi, Otsū se spălase pe cap şi stătuse pînă tîrziu să-şi aranjeze părul. Îşi pusese apoi un chimonou pe care i-l dăduse familia Karasumaru şi, înainte de zori, a plecat la templele Gion şi Kiyomizudera ca să se roage. Urma s-o ia apoi spre drumul Gojō. Jōtarō voia s-o însoţească, dar ea refuzase.

Îi explicase că în mod normal n-ar avea nimic împotrivă, dar astăzi i-ar sta în cale.

— Stai aici, îi spusese ea. Vreau să vorbesc numai eu cu Musashi mai întîi. Vino şi tu la pod după ce se luminează, dar nu te grăbi. Şi nu te-ngrijora. Îţi promit că te voi aştepta acolo împreună cu Musashi pînă vii.

Jōtarō se supărase foc. Nu numai că înţelegea sentimentele pe care le nutrea Otsū, dar pricepea şi ce-nseamnă atracţia dintre un bărbat şi o femeie. Încă nu uitase cum se tăvălise cu Kocha prin paie la castelul Koyagyū. Cu toate acestea, era un mister pentru el cum poate o femeie în toată firea ca Otsū să fie tristă şi să plîngă din pricina unui bărbat.

O căută pe Otsū, dar n-o găsi. În timp ce el se agita astfel, Musashi şi Akemi o luară spre capătul podului, probabil ca să nu mai bată aşa la ochi. Musashi îşi încrucişă braţele şi se aplecă peste balustradă. Akemi stătea lîngă el şi privea apa. Nu observară cînd Jōtarō trecu prin dreptul lor, pe partea cealaltă a podului.

— De ce nu vine? Cît timp te poţi ruga zeiţei Kannon? bombăni Jōtarō şi se ridică pe vîrful picioarelor ca să privească spre capătul drumului Gojō.

Cam la zece paşi de el se aflau patru sau cinci sălcii desfrunzite. Se adunau aici deseori bîtlani ca să prindă peşte, dar azi nu se vedea nici unul. Un tînăr cu cîrlionţ lung se prinsese de o creangă de salcie ce se întindea spre pămînt ca un dragon somnoros.

Pe pod, Musashi dădea din cap cînd Akemi îi vorbea cu înfocare. Lăsase mîndria la o parte şi-i spunea totul pe nerăsuflate, în speranţa că-l va convinge să fie numai al ei. Era greu să-ţi dai seama dacă el pricepea cuvintele, sau dacă

acestea treceau dincolo de urechile lui. Chiar dacă dădea din cap, nu avea privirea unui îndrăgostit care spune vrute şi nevrute iubitei lui. Dimpotrivă, pupilele lui străluceau şters, fără pic de căldură şi se fixaseră pe un anume obiect.

Akemi nu observă nimic. Complet absorbită de problemele ei, părea să aibă un nod în gît în timp ce încerca să-şi analizeze sentimentele.

— O, ţi-am spus tot ce-am avut de spus. Nu ţi-am ascuns nimic.

Apropiindu-se şi mai mult de el, zise cu regret:

— Au trecut mai bine de patru ani de la bătălia de la Sekigahara. M-am schimbat şi la trup şi la suflet. Izbucni în lacrimi. Ba nu! Nu m-am schimbat aşa de mult. Sentimentele mele faţă de tine nu s-au schimbat cîtuşi de puţin. Sînt absolut sigură! Înţelegi, Musashi? Înţelegi ce simt?

— Hm!

— Te rog, încearcă să înţelegi! Ţi-am spus totul. Nu mai sînt floarea inocentă pe care ai cunoscut-o la poalele muntelui Ibuki. Sînt doar o femeie obişnuită care a fost violată… Dar este castitatea o problemă ce priveşte trupul, sau sufletul? Este cu adevărat castă o virgină care nutreşte pofte destrăbălate?… Mi-am pierdut virginitatea din pricina lui – nu-i pot rosti numele –, dar inima mi-e curată.

— Hm! Hm!

— N-ai nici un sentiment faţă de mine? Nu pot avea secrete faţă de cel pe care-l iubesc. M-am gîndit ce să-ţi spun cînd o să te văd: să-ţi mărturisesc totul sau nu? Pînă la urmă am ajuns la o concluzie. Nu te puteam înşela, chiar dacă voiam. Te rog să mă înţelegi! Spune ceva! Spune-mi că mă ierţi. Sau mă consideri vrednică de dispreţ?

— Hm! Ah…

— Cînd mă gîndesc la asta, iar mă cuprinde furia!

Îşi rezemă faţa de balustradă.

— Vezi tu, mi-e ruşine că-ţi cer să mă iubeşti. N-am dreptul să fac lucrul acesta. Dar… dar… Sînt încă neprihănită sufleteşte. Preţuiesc prima mea dragoste ca pe o perlă adevărată. N-am pierdut această comoară, şi n-am s-o pierd, indiferent ce viaţă voi duce de-acum încolo şi indiferent de bărbaţii cu care îmi voi petrece timpul!

Fiecare fir de păr îi tremura cînd suspina. Sub pod, unde cădeau lacrimile lui Akemi, sub soarele strălucitor al Noului An, rîul curgea, ca şi visurile lui Akemi, spre o speranţă eternă.

— Hm!

În timp ce la povestea ei tristă răspundea cu multe aprobări din cap şi mormăieli, ochii lui Musashi rămaseră fixaţi undeva, departe. Tatăl lui remarcase odată: „Tu nu eşti ca mine. Ochii mei sînt negri, dar ai tăi sînt căprui închis. Se spune că fratele bunicului tău, Hirata Shōgen avea nişte ochi căprui înfricoşători, aşa că probabil cu el semeni”.

În clipa aceea, în razele piezişe ale soarelui, ochii lui Musashi erau ca un coral pur, fără cusur.

„El trebuie să fie”, se gîndi Sasaki Kojirō, bărbatul ce se prinsese de creanga de salcie. Auzise de multe ori vorbindu-se despre Musashi, dar acum îl vedea pentru prima oară.

Musashi se întreba: „Cine poate fi?”

Din clipa în care li se întîlniră privirile, se scrutară în tăcere unul pe altul, fiecare cercetînd sufletul celuilalt. În Arta Războiului se spune că trebuie să-ţi cunoşti adversarul şi să ştii de ce e-n stare numai privindu-i vîrful sabiei. Exact lucrul acesta îl făceau acum cei doi. Erau nişte luptători care se măsurau atent, înainte de a se încleşta în luptă. Şi fiecare avea motivele lui să-l privească cu suspiciune pe celălalt.

„Nu-mi place”, se gîndi Kojirō, neplăcut impresionat. El avusese grijă de Akemi de cînd plecase de la Amida şi această discuţie, evident intimă, dintre ea şi Musashi, îl întorcea pe dos. „Poate e genul de om care se dă la femei inocente. Şi ea! Nu mi-a spus unde merge şi iat-o acum plîngînd pe umerii acestui bărbat!” El se afla aici pentru că o urmărise.

Lui Musashi nu-i scăpă duşmănia din privirile lui Kojirō şi era perfect conştient de conflictul spontan ce se poate ivi între doi *shugyōsha*. Fără îndoială că şi Kojirō surprinsese privirea sfidătoare a lui Musashi.

„Cine poate fi?” se întrebă Musashi din nou. „Pare un luptător. Dar de ce privirea aceea răutăcioasă în ochii lui? Mai bine să fiu atent.”

Tensiunea nu provenea din ochii lor, ci din interior. Pupilele scînteiau ca nişte artificii. Musashi părea cu un an sau doi mai tînăr decît Kojirō, dar la fel de bine putea fi şi invers. Erau amîndoi la vîrsta insolenţei, cînd contau pe faptul că ştiu totul

despre politică, societate, Arta Războiului şi alte asemenea lucruri. Cum un cîine rău mîrîie cînd întîlneşte un alt cîine rău, tot aşa şi Musashi şi Kojirō simţiseră instinctiv că celălalt este un luptător periculos.

Kojirō fu primul care îşi desprinse privirile de pe adversar, mîrîind încetişor. În ciuda dispreţului pe care-l citea pe chipul lui Kojirō, Musashi ştia că a cîştigat. Duşmanul cedase sub privirile sale, voinţei sale şi asta îl făcea fericit.

— Akemi, zise el punîndu-i mîna pe umăr.

Ea mai suspina încă şi era întoarsă cu spatele, aşa că nu-i răspunse.

— Cine-i bărbatul de colo? Cineva care te cunoaşte, nu-i aşa? Acela care pare a fi un *shugyōsha*. Cine e?

Akemi tăcu. Nu-l văzuse pe Kojirō, iar cînd îl văzu, chipul ei buhăit de plîns păru derutat.

— Oh… acela înalt de-acolo?

— Da. Cine e?

— E… ei bine… este… Nici eu nu ştiu prea bine.

— Dar îl cunoşti, nu?

— Păi, da.

— Cel cu sabia aceea lungă şi îmbrăcat ca să atragă atenţia – parcă s-ar crede maestru al sabiei! De unde-l cunoşti?

— Acum cîteva zile, spuse Akemi repede, m-a muşcat un cîine şi-am sîngerat îngrozitor. M-am dus la un doctor şi era şi el acolo. A avut grijă de mine cîteva zile.

— Cu alte cuvinte, ai locuit sub acelaşi acoperiş cu el?

— Da, dar asta nu înseamnă nimic. Nu e nimic între noi doi.

Vorbea cu mai multă hotărîre acum.

— În cazul acesta, presupun că nu prea ştii multe despre el. Ai idee cum îl cheamă?

— Numele lui e Sasaki Kojirō. I se mai spune şi Ganryū.

— Ganryū?

Mai auzise numele acesta. Deşi nu era prea renumit, era totuşi cunoscut războinicilor din numeroase provincii. Era mai tînăr decît îşi imaginase Musashi. Îl mai privi o dată.

Apoi se întîmplă ceva ciudat. Apărură nişte gropiţe în obrajii lui Kojirō.

Musashi îi întoarse zîmbetul. Cu toate acestea, comunicarea mută dintre ei nu era plină de lumina păcii şi a prieteniei, ca zîmbetele pe care Buddha i le adresa discipolului său Ananda pe

cînd striveau flori uscate între degete. În ochii lui Kojirō se distingea atît un sarcasm provocator, cît şi o vagă ironie.

Zîmbetul lui Musashi nu însemna doar acceptarea provocării lui Kojirō, dar şi o puternică dorinţă de înfruntare.

Prinsă între aceşti doi oameni puternici, Akemi era gata să dea din nou frîu liber sentimentelor sale, dar înainte de a apuca, Musashi îi spuse:

— Şi acum, Akemi, cred că ar fi mai bine să te întorci cu omul acela la locuinţa ta. Am să vin să te văd în curînd. Nu te îngrijora!

— Chiar vii?

— Da, bineînţeles.

— Hanul se numeşte Zuzuya, în faţa mănăstirii de pe drumul Rokujō.

— Bine.

Răspunsul lui în doi peri nu avu darul s-o liniştească pe Akemi. Îi luă mîna de pe balustradă şi i-o strînse cu putere în umbra mînecii ei.

— Vii negreşit? Îmi promiţi?

Răspunsul lui Musashi fu acoperit de un hohot puternic de rîs:

— Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Oh…

Kojirō întoarse spatele şi plecă, neputîndu-şi stăpîni veselia.

Privind acru din capătul podului, Jōtarō se gîndi: „Nu văd ce-i de rîs!” El însuşi era dezgustat de lumea aceasta, dar mai ales de capriciosul său profesor şi de Otsū.

„Unde s-o fi dus?” se întrebă, luînd-o supărat spre oraş. Abia făcuse cîţiva paşi şi zări chipul alb al lui Otsū printre roţile unui car ce staţiona la colţul următor.

— Iat-o! ţipă el şi, în graba de a ajunge mai repede la ea, se ciocni de botul boului.

În ziua aceea, spre deosebire de alte dăţi, Otsū se rujase puţin. Nu se machiase chiar cu foarte multă pricepere, dar avea un aer plăcut, iar chimonoul ei era primăvăratic, cu un model alb brodat cu verde pe un fond roz închis. Jōtarō o îmbrăţişă de la spate, nepăsîndu-i că-i strică coafura sau că-i şterge pudra de pe gît.

— De ce te ascunzi aici? Te-am aşteptat ore-n şir. Vino cu mine, repede!

Ea nu-i răspunse.

— Haide, vino chiar acum! o rugă el, scuturînd-o de umeri. Şi Musashi e aici. Uite-l, se vede de aici. Şi eu sînt furios pe el, dar hai să mergem la el. Dacă nu ne grăbim, pleacă! Cînd o apucă de încheietura mîinii şi încercă să o ridice în picioare, observă că era udă pe mînă. Otsū! Plîngi?

— Jō, ascunde-te în spatele căruţei. Te rog!

— De ce?

— N-are importanţă!

— Fie… dar… Jōtarō nu încercă să-şi mai ascundă mînia. Asta nu pot eu să sufăr la femei. Fac numai tîmpenii! Tot zici că vrei să-l vezi pe Musashi şi-l cauţi disperată peste tot. Acum, că e chiar în faţa ta, te ascunzi. Şi mai vrei să mă ascund şi eu cu tine! Nu-i ciudat? Ha! Ah, nici măcar nu-mi vine să rîd.

Cuvintele băiatului acţionară ca un bici asupra ei. Ridicîndu-şi ochii înlăcrimaţi, zise:

— Te rog, nu vorbi aşa. Te implor. Nu fi şi tu rău cu mine!

— De ce mă acuzi de răutate? Ce ţi-am făcut?

— Stai liniştit. Pitulează-te aici.

— Nu pot. E bălegar pe jos. Ştii, se spune că, dacă plîngi de Anul Nou, rîd şi ciorile de tine.

— Puţin îmi pasă. Eu…

— Ei, bine, atunci rîd eu de tine! Am să rîd ca samuraiul acela care a plecat acum cîteva minute. Primul meu hohot de rîs de Anul Nou. Îţi convine?

— Da. Rîzi! Rîzi cît vrei!

— Nu pot, spuse el ştergîndu-şi nasul. Pun pariu că ştiu de ce eşti supărată. Eşti geloasă pentru că Musashi stă de vorbă cu femeia aceea.

— Nu… nu de asta! Nu de asta, te asigur.

— Ba da. Ştiu eu mai bine. Şi pe mine m-a înfuriat. Dar nu-i un motiv în plus să mergi şi să vorbeşti cu el? Nu înţelegi nimic, nu-i aşa?

Otsū nu dădea semne că intenţionează să se ridice, dar el o trăgea cu atîta forţă de mînă, încît nu mai avu încotro.

— Încetează! strigă ea. Mă doare! Nu fi aşa rău! Tu spui că eu nu pricep nimic, dar habar n-ai cum mă simt.

— Ştiu exact ce simţi. Eşti geloasă!

— Nu numai atît.

— Gura! Hai să mergem!

Otsū apăru de după căruţă, dar nu de bunăvoie. Băiatul o trăgea; îşi tîra picioarele. În timp ce o trăgea, Jōtarō se înălţă pe vîrfuri şi privi spre pod.

— Ia uite! spuse el. Akemi nu mai e acolo.

— Akemi? Cine-i Akemi?

— Fata cu care a stat Musashi de vorbă... Cum? Musashi pleacă. Dacă nu te grăbeşti, nu-l mai prinzi.

Jōtarō îi dădu drumul lui Otsū, care rămăsese cu privirile pironite pe pod.

— Stai! strigă Otsū, plimbîndu-şi privirile pe pod ca să fie sigură că Akemi nu se ascunde pe undeva. Asigurîndu-se că rivala ei plecase cu-adevărat, părea mult mai relaxată şi fruntea i se descreţise. Se întoarse în spatele căruţei ca să-şi şteargă ochii umezi cu mîneca, să-şi aranjeze părul şi să-şi îndrepte chimonoul.

— Grăbeşte-te, Otsū! striga Jōtarō impacientat. Se pare că Musashi a luat-o spre rîu în jos. Nu-i timp de găteală acum!

— Unde-i?

— Jos, pe malul rîului. Nu ştiu de ce, dar acolo s-a dus.

O luară la fugă spre capătul podului, cerîndu-şi scuze în dreapta şi-n stînga în timp ce îşi croiau drum prin mulţime.

Musashi stătea lîngă barca în care se agita Osugi, încercînd să-şi desfacă legăturile.

— Îmi pare rău, bunico, spuse el, dar se pare că Matahachi nu mai vine. Sper să-l văd în viitorul apropiat şi să-i insuflu curaj. Între timp, ar trebui să-l căutaţi şi dumneavoastră şi să-l luaţi acasă, ca pe un fiu cuminte. Ar fi o cale mult mai înţeleaptă de a vă exprima recunoştinţa faţă de strămoşi, decît să încercaţi să-mi tăiaţi mie capul.

Băgă mîna pe sub rogojini şi tăie sfoara cu un cuţitaş.

— Vorbeşti prea mult, Musashi! N-am nevoie de sfaturile tale. Pune-ţi mintea aia proastă la contribuţie şi hotărăşte-te odată. Mă omori tu pe mine sau să te omor eu pe tine?

Venele stăteau să-i plesnească în efortul de a ieşi de sub rogojini, dar cînd se ridică, Musashi traversa deja rîul, sărind ca o codobatură peste bolovani şi peste bancurile de nisip. Ajunse imediat pe partea cealaltă şi se căţăra pe stăvilar.

Jōtarō îl zări şi strigă:

— Uite, Otsū! Uite-l!

Băiatul o luă pe stăvilar în jos şi ea, după el.

Pentru picioarele sprintene ale lui Jōtarō, munţii şi rîurile nu însemnau mare lucru, dar Otsū, îmbrăcată în chimonoul cel frumos, se opri brusc la malul rîului. Musashi nu se mai vedea, dar ea stătea acolo şi-l striga din răsputeri.

— Otsū! auzi ea un răspuns de unde nu se aştepta.

Osugi era la o sută de paşi de ea.

Cînd o văzu, Otsū scoase un ţipăt, îşi acoperi faţa cu mîinile o clipă şi apoi o luă la fugă.

Bătrîna porni imediat după ea, cu păru-i alb filfîind în vînt.

— Otsū! ţipă ea, cu o voce care ar fi despicat şi apele rîului Kamo. Stai! Vreau să-ţi vorbesc!

Prezenţa lui Otsū acolo contura deja o explicaţie în mintea bătrînei suspicioase. Era sigură că Musashi o legase pentru că avea întîlnire cu fata şi nu voia ca ea să-i vadă. Apoi, se gîndi ea, Otsū o fi spus ceva care l-a înfuriat pe Musashi şi el a părăsit-o. Nu mai avea nici o îndoială că acesta era motivul pentru care ea scîncea în halul ăla ca să-l aducă înapoi.

— Fata asta e incorigibilă! spuse bătrîna, urînd-o pe Otsū mai mult decît pe Musashi. În mintea ei, Otsū ar fi trebuit să-i fie noră, chiar dacă nu avusese loc căsătoria. Promisiunea fusese făcută şi dacă ea ajunsese să-i urască fiul, probabil că o ura şi pe Osugi.

— Stai! strigă ea din nou.

Forţa cu care ţipă îl uimi pe Jōtarō, care se afla exact lîngă ea. O prinse de mînă şi strigă la ea.

— Ce-ai de gînd, vrăjitoare bătrînă?

— Piei din calea mea! zise Osugi, împingîndu-l la o parte.

Jōtarō nu ştia cine e şi nici de ce fuge Otsū de ea, dar simţi pericolul plutind în aer. Ca fiu al lui Aoki Tanzaemon şi unic elev al lui Miyamoto Musashi, nu îngăduia să fie dat la o parte de cotul costeliv al unei cotoroanţe.

— Nu-mi faci tu mie una ca asta! O ajunse din urmă şi îi sări drept în spinare.

Ea se scutură şi îi strînse gîtul cu braţul stîng; apoi îi arse cîteva palme zdravene.

— Diavol mic ce eşti! Să-ţi fie învăţătură de minte să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

În timp ce Jōtarō se zbătea ca să se elibereze din strînsoarea ei, Otsū fugea mai departe, cu mintea răvăşită de atîtea evenimente. Era tînără şi, ca majoritatea tinerilor, plină de

speranţe şi neobişnuită să-şi deplîngă soarta tristă. Savura frumuseţea fiecărei zile de parcă admira florile dintr-o grădină însorită. Necazurile şi dezamăgirile erau realităţi ale vieţii, care însă n-o doborau pentru multă vreme. De altfel, ea nici nu putea concepe bucuria fără durere.

Dar azi îi fusese zdruncinat optimismul nu o dată, ci de două ori. De ce oare, se întreba ea, a trebuit să vină aici în dimineaţa asta?

Nici lacrimile, nici furia nu-i puteau atenua şocul. Gîndindu-se în fugă la sinucidere, îi acuză pe bărbaţi că sînt nişte mincinoşi şi nişte ticăloşi. Era ba furioasă, ba tristă, ura pe toată lumea, se ura pe sine, era prea copleşită ca să-şi poată găsi alinarea în lacrimi sau să gîndească cu mintea limpede ce are de făcut. Sîngele îi fierbea de gelozie şi nesiguranţa o făcea să se admonesteze singură pentru numeroasele sale defecte, chiar şi pentru lipsa de echilibru de care dădea dovadă acum. Îşi repeta că trebuie să-şi păstreze sîngele rece şi treptat îşi înfrînse impulsurile, ascunzîndu-le sub masca demnităţii de care trebuie să dea dovadă o femeie.

Atîta timp cît fata aceea ciudată stătuse lîngă Musashi, Otsū nu fusese în stare să facă un pas. După plecarea lui Akemi însă, nu se mai putu abţine, simţindu-se atrasă în mod irezistibil de Musashi şi dorind să-i destăinuiască totul. Deşi habar nu avea cu ce să înceapă, se hotărîse să-şi deschidă inima şi să-i spună totul.

Viaţa este însă plină de neprevăzut. Un pas greşit – o clipă calculată anapoda chiar în toiul evenimentelor – poate, în multe cazuri, să dea lucrurile peste cap pentru luni şi ani de zile. O secundă de neatenţie şi îl scăpase şi pe Musashi din ochi, şi devenise şi pradă pentru Osugi. În această dimineaţă splendidă a Anului Nou, sufletul lui Otsū era înveninat.

Un coşmar care devenise realitate. Văzuse chipul răutăcios al lui Osugi în multe dintre coşmarurile sale, dar acum era aici, în carne şi oase, gata să se năpustească asupra ei.

Epuizată după ce alergase cîteva sute de metri, se opri în loc şi privi în urmă. O clipă i se tăie complet respiraţia. Osugi îl bătea pe Jōtarō şi-l scutura zdravăn.

El încerca să se apere, bătînd cu piciorul în pămînt, lovind aerul, reuşind să-i mai ardă şi el cîte una bătrînei care pusese mîna pe el.

Otsū îşi dădu seama că nu va trece mult pînă-şi va scoate Jōtarō sabia lui de lemn. Şi cînd o va face, era aproape sigură că bătrîna nu se va mulţumi doar să-şi scoată şi ea sabia din teacă, ci o va folosi fără milă. În momente ca acestea, Osugi nu cunoştea ce-i mila. Ar fi putut chiar să-l omoare.

Otsū nu ştia ce să facă: Jōtarō trebuia salvat, dar ea nu avea curajul să se apropie de Osugi.

Jōtarō reuşi, într-adevăr, să-şi scoată sabia din *obi*, dar nu şi capul din menghina lui Osugi. Loviturile din picioare şi zvîrcolirile erau în defavoarea lui; nu făceau decît să o îndîrjească pe bătrînă.

— Măi, ţîcă! spuse ea. Ce-ncerci tu să faci, să imiţi o broască?

Aşa cum îi ieşiseră dinţii în afară, părea că are buză de iepure, dar pe chipul ei se citea un triumf hidos. Pas cu pas, se tot apropia de Otsū.

Privind-o pe fata înspăimîntată, şiretenia-i înnăscută ieşi la iveală. Într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama că nu procedează bine. Dacă duşmanul ar fi fost Musashi, şiretlicurile n-ar fi ţinut, dar inamicul din faţa ei era Otsū – blînda, inocenta Otsū –, pe care o putea face să creadă orice, cu condiţia să i se adreseze blînd şi cu un aer de sinceritate. Mai întîi s-o îmbrobodească cu vorbe, se gîndi Osugi, şi-apoi s-o frigă pentru cină.

— Otsū! strigă ea cu un ton emoţionat. De ce fugi de mine? Ce te face să dispari în clipa în care dai ochii cu mine? Aşa ai făcut şi la ceainăria Mikazuki. Nu înţeleg. Ce-i în capul tău? Nici prin gînd nu-mi trece să-ţi fac vreun rău.

O umbră de îndoială se strecură pe chipul lui Otsū, dar Jōtarō, captiv încă, întrebă:

— E adevărat, bunico? Vorbeşti serios?

— Cum să nu! Otsū nu înţelege ce simt eu. Se pare că-i e frică de mine.

— Dacă-i aşa, dă-mi drumul şi ţi-o aduc eu.

— Ia stai! Dacă-ţi dau drumul, de unde ştiu eu că nu mă loveşti cu sabia aia a ta şi-apoi o întinzi?

— Crezi că sînt laş? N-aş face nici în ruptul capului aşa ceva. Am impresia că ne ciondănim degeaba. Undeva s-a strecurat o greşeală.

— Bine. Du-te la Otsū şi spune-i că nu mai sînt supărată pe ea. Am fost cîndva, dar nu mai sînt, gata. De cînd a murit unchiul Gon, hoinăresc de una singură cu cenuşa lui la mine. Sînt o bătrînă singură, care n-are unde să se ducă. Explică-i tu că, indiferent de sentimentele pe care le nutresc faţă de Musashi, pe ea o consider fiica mea. Nu-i cer să se întoarcă şi să fie mireasa lui Matahachi. Nădăjduiesc doar că-i va fi milă de mine şi va asculta ce am de spus.

— Ajunge! Dacă îmi spui prea multe, n-o să mai ţin minte nimic.

— Bine. Spune-i doar ce-ai auzit.

În timp ce băiatul fugea la Otsū ca să-i transmită mesajul lui Osugi, bătrîna, prefăcîndu-se că nu se uită într-acolo, se aşeză pe un bolovan, privind spre un banc de nisip în apropierea căruia înotau nişte peştişori. Oare o să vină Otsū sau nu? Osugi aruncă o privire fulgerătoare, mai iute decît mişcările repezi ale peştişorilor.

Îndoielile lui Otsū nu erau uşor de risipit, dar Jōtarō o convinse în cele din urmă. Porni timid spre Osugi care, încîntată de victoria obţinută, îi zîmbea cu toată gura.

— Otsū, draga mea, i se adresă ea pe un ton drăgăstos.

— Bunicuţo! îi răspunse Otsū, aruncîndu-se jos, la picioarele bătrînei. Iertaţi-mă, vă rog, iertaţi-mă! Nici nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Totul s-a întîmplat din vina lui Matahachi. Se pare că e încă supărat că ţi-ai schimbat sentimentele faţă de el şi cîndva aveam şi eu un cui împotriva ta. Dar totul a trecut.

— Deci, mă iertaţi pentru felul cum m-am comportat?

— Ştiu şi eu?! zise ea, ridicînd puţin tonul, dar aşezîndu-se în acelaşi timp jos, lîngă Otsū.

Otsū se juca cu degetele în nisip, făcînd o gaură mică. Apa, care nu era atît de rece ca nisipul de la suprafaţă, începu să bolborosească printre degetele ei.

— Ca mamă a lui Matahachi, să zicem că te iert, dar trebuie să ne gîndim şi la el. Nu vrei să-l vezi şi să stai de vorbă cu el? Deoarece a fugit cu altă femeie, nu cred că o să-ţi ceară să te întorci la el. De fapt, nici nu i-aş permite să dea dovadă de atîta egoism, dar…

— Dar?

— Ei bine, n-ai vrea măcar să-l vezi? Şi-atunci, cu amîndoi lîngă mine, am să spun ce am de spus. În felul acesta, mi-aş îndeplini datoria de mamă. Aş avea sufletul împăcat că am făcut tot ce se putea face.

— Înţeleg, răspunse Otsū.

Un pui de rac ieşi din nisip în spatele ei şi se ascunse după un bolovan. Jōtarō îl prinse, se duse în spatele lui Osugi şi îi dădu drumul pe creştetul ei.

Otsū continuă:

— După atîta timp, cred că ar fi mai bine să nu-l văd pe Matahachi, după toate cele întîmplate.

— O să fiu şi eu cu tine. Nu te-ai simţi mai bine dacă l-ai vedea şi i-ai spune ce-ai pe suflet?

— Da, dar…

— Atunci, hai. De dragul viitorului tău.

— Dacă sînt de acord… cum dăm de Matahachi? Ştiţi unde e?

— Pot, of, pot să-l găsesc repede. Foarte repede. Ştii, l-am văzut nu de mult în Osaka. Era într-o pasă proastă şi-a plecat şi m-a lăsat la Sumiyoshi, dar cînd face asemenea gesturi, le regretă imediat. Nu va trece mult şi o să vină sigur să mă caute la Kyoto.

În ciuda senzaţiei că Osugi nu-i spunea adevărul, pe Otsū o impresiona încrederea pe care o avea bătrîna în netrebnicul său fiu. Iar convingerea că propunerea făcută de Osugi era cinstită şi corectă o făcu să cedeze.

— Ce-aţi zice, propuse ea, dacă am merge să-l căutăm împreună pe Matahachi?

— Vrei? întrebă Osugi, prinzînd-o pe Otsū de mînă.

— Da, da, vreau.

— În ordine. Vino cu mine la han. Au! Ce-i asta?

Ridicîndu-se în picioare, îşi duse mîna la guler şi prinse racul.

Se cutremură şi ţipă:

— Cum a ajuns ăsta aici? Întinse mîna şi îl scutură din palmă.

Jōtarō, care era în spatele ei, îşi înăbuşi chicotitul, dar bătrîna înţelese totul. Străfulgerîndu-l cu privirea, se întoarse spre el:

— Una dintre boroboaţele tale!

— Nu eu. N-am făcut eu aşa ceva. Dădu fuga la stăvilar ca să se simtă în siguranţă şi strigă: Otsū, te duci cu ea la han?

Înainte ca Otsū să-i răspundă, Osugi zise:

— Da, ea vine cu mine. Stau la un han de la poalele dealului Sannen. Acolo mă opresc întotdeauna cînd vin la Kyoto. Nu mai avem nevoie de tine. Du-te de unde-ai venit.

— Bine, merg la Karasumaru. Vino şi tu, Otsū, după ce termini.

Otsū era oarecum îngrijorată.

— Jō! Stai!

O luă şi ea la fugă spre stăvilar; nu voia să-l lase să plece. Temîndu-se că fata s-ar putea răzgîndi, Osugi veni şi ea fuga, dar cîteva secunde tot apucase Otsū să fie numai cu Jōtarō.

— Cred că trebuie să merg cu ea, spuse Otsū. Dar vin şi eu la seniorul Karasumaru de îndată ce pot. Explică-le totul, şi roagă-i să te lase să stai acolo pînă-mi termin eu treburile.

— Nu te îngrijora. Stau cît e nevoie.

— Cît aştepţi, caută-l pe Musashi.

— Iar începi! Şi cînd îl găseşti, te ascunzi. Acum îţi pare rău. Să nu zici că nu te-am prevenit.

— M-am purtat prosteşte.

Ajunse şi Osugi şi se băgă între ei. Cei trei o luară înapoi spre pod. Osugi o săgeta mereu cu privirile pe Otsū, pentru că nu avea încredere în ea. Deşi Otsū n-avea nici cea mai vagă idee la ce pericol se expunea, o stăpînea totuşi senzaţia că fusese prinsă în capcană.

Cînd ajunseră la pod, soarele se înălţase deja deasupra sălciilor şi pinilor, iar străzile erau pline de lume, aşa cum se întîmpla de Anul Nou. În faţa afişului de la pod se adunase un grup destul de mare de oameni.

— Musashi? Cine-i ăsta?

— Cunoaşteţi vreun renumit om de arme cu numele acesta?

— N-am auzit în viaţa mea de el.

— Trebuie să fie un mare luptător, dacă se încaieră cu cei de la Casa Yoshioka. Bănuiesc că avem ce vedea.

Otsū se opri brusc şi rămase cu ochii pironiţi. Osugi şi Jōtarō se opriră şi ei să privească, ascultînd în acelaşi timp şoaptele ce reverberau în mulţime. Numele *Musashi* se răspîndi în mulţime cu iuţeală.

CARTEA A IV-A
VÎNT

Cîmpia chinurilor

Oamenii de arme de la Şcoala Yoshioka se adunaseră pe platoul golaş de unde se vedea intrarea Nagasaka de pe drumul ce ducea spre Tamba[34]. Dincolo de copacii care mărgineau drumul, zăpada sclipitoare de pe munţii de la nord-vest de Kyoto izbea privirile ca fulgerul.

Unul dintre oameni propuse să facă un foc, susţinînd că săbiile reci băgate în teci acţionau ca nişte conducte, transmiţîndu-le frigul în trupuri. Era început de primăvară, data de nouă din prima lună a anului. Bătea un vînt atît de rece dinspre dealul Kinugasa, încît şi păsărelele păreau pierdute.

— Ce bine arde, nu?

— Hm! Fii atent. Vezi să nu aprinzi stufărişul.

Focul ce trosnea le încălzea mîinile şi feţele, dar nu trecu mult şi Ueda Ryōhei, frecîndu-se la ochi din cauza fumului, bombăni:

— E prea cald!

Fulgerîndu-l cu privirea pe unul dintre oameni, care se pregătea să mai arunce nişte frunze uscate pe foc, zise:

— Ajunge! Gata!

Se mai scurse o oră fără să se întîmple nimic.

— Trebuie să fi trecut de ora şase.

Ridicară toţi dintr-o dată privirile spre soare.

— E mai aproape de şapte.

— Trebuie să sosească şi Tînărul Stăpîn.

— Dintr-o clipă într-alta.

Erau încordaţi şi priveau îngrijoraţi spre drum. Nu puţini dintre ei simţeau un nod în gît.

— Ce s-o fi întîmplat cu el?

O vacă mugi, rupînd tăcerea din jur. Locul fusese cîndva folosit ca păşune pentru vacile împăratului şi mai erau încă vaci prin apropiere. Soarele se înălţă şi mai sus, aducînd o dată cu căldura şi un miros de bălegar şi fîn.

— Nu credeţi că Musashi e deja pe platoul de la Rendaiji?

— S-ar putea.

— Să meargă cineva să vadă. Nu sînt decît vreo şase sute de metri pînă acolo.

Nici unul n-avea chef să meargă. Se cufundară din nou în tăcere, cu feţele ascunse de fum.

— Totul e clar, nu?

— Da. Ueda a primit aseară toate instrucţiunile direct de la Tînărul Stăpîn. Nu poate fi nici o greşeală.

Ryōhei confirmă şi el.

— Aşa e. Nu m-ar surprinde să aflu că Musashi e deja acolo. S-ar putea ca Tînărul Stăpîn să întîrzie înadins, ca să-l enerveze pe Musashi. Să mai aşteptăm. Dacă facem un pas greşit şi lăsăm impresia că vrem să-l ajutăm pe Tînărul Stăpîn, facem Şcoala de ruşine. Nu putem întreprinde nimic pînă nu vine el. Cine-i Musashi, de fapt? Un biet *rōnin*. Nu poate fi cine ştie ce de capul lui.

Învăţăceii care-l văzuseră pe Musashi la fapte, în *dōjō*, cu un an în urmă, ştiau că nu-i chiar aşa, dar nici ei nu concepeau ca Seijūrō să piardă. Toţi erau de părere că stăpînul lor va cîştiga, dar deh! se mai întîmplă şi accidente. În plus, din moment ce confruntarea fusese anunţată public, vor fi cu siguranţă mulţi spectatori a căror prezenţă, simţeau ei, nu va constitui doar o notă în plus la prestigiul Şcolii, dar va spori şi mai mult reputaţia personală a profesorului lor.

Deşi Seijūrō le spusese să nu-l ajute în nici un caz, vreo patruzeci dintre ei se adunaseră aici să-l aştepte, să-i ureze succes şi să fie pe-aproape, în caz de nevoie. În afară de Ueda, mai erau prezenţi cinci din cei Zece Războinici ai Casei Yoshioka.

Trecuse de şapte şi calmul pe care îl impusese Ryōhei începea să lase loc plictiselii, iar unii dintre ei bombăneau nemulţumiţi.

Spectatorii, în drum spre locul încăierării, se întrebau dacă nu se strecurase undeva o greşeală.

— Unde-i Musashi?

— Unde-i celălalt – Seijūrō?

— Cine sînt toţi samuraii aceia?

— Au venit probabil să-l susţină, ori pe unul, ori pe celălalt.

— Ciudat duel! Secundanţii sînt prezenţi, eroii principali, nu.

Deşi se aduna tot mai multă lume şi vocile răsunau tot mai zgomotos, spectatorii dădeau dovadă de prudenţă şi nu se apropiau de elevii de la Şcoala Yoshioka, iar aceştia, la rîndul lor, nu-i băgau în seamă pe curioşii ce priveau de după tufişuri sau din copaci.

Jōtarō îşi croia şi el drum prin mulţime, lăsînd un mic nor de praf în urma lui. Cu sabia lui imensă, de lemn, şi cu sandalele prea mari pentru el, scruta fiecare chip de femeie.

— Nu-i aici, nu e, murmura. Ce s-o fi întîmplat cu Otsū? Ştie de încăierarea de azi. Trebuia să fie aici, îşi zicea. S-ar putea ca Musashi să fie în pericol. Oare ce-o reţine?

Căutarea lui se dovedi zadarnică. Nu renunţă însă la ea, deşi era mort de oboseală.

„Ce ciudat!” se gîndi. „N-am văzut-o de la Anul Nou. Oare o fi bolnavă... Cotoroanţa cu care a plecat vorbea frumos cu ea, dar poate a atras-o într-o cursă. Poate i-a făcut ceva îngrozitor lui Otsū.”

Era teribil de îngrijorat din cauza ei, mai mult chiar decît din pricina posibilului rezultat al încăierării de azi. N-avea nici un fel de presimţiri în legătură cu asta. Din sutele de persoane care se aflau acolo, puţini credeau că nu va cîştiga Seijūrō. Numai Jōtarō avea o încredere oarbă în Musashi. Vedea în faţa ochilor cum îi înfruntase pe preoţii de la Hōzōin pe platoul Hannya.

În cele din urmă, se opri în mijlocul cîmpului.

— Mai e ceva ciudat, cugetă el. Ce caută toţi oamenii ăştia aici? Din cîte scria pe afişul de la pod, întrevederea va avea loc pe platoul de lîngă Rendaiji.

Părea a fi singurul nedumerit de lucrul acesta.

Din mulţimea aceea imensă, răsună o voce dură:

— Hei, băiete! Ia ascultă!

Jōtarō îl recunoscu pe bărbat: era cel care îi privise pe Musashi şi pe Akemi cînd stătuseră de vorbă pe pod, în dimineaţa Anului Nou.

— Ce doriţi, domnule? întrebă Jōtarō.

Sasaki Kojirō se apropie, dar, înainte de a-i vorbi, îl măsură din cap pînă-n picioare.

— Nu te-am văzut de curînd pe drumul Gojō?

— Deci vă amintiţi.

— Erai cu o tînără.

— Da. Cu Otsū.

— Aşa o cheamă? Spune-mi, are vreo legătură cu Musashi?
— Aşa s-ar zice.
— E verişoara lui?
— Îîî…
— Îi e soră?
— Îîî…
— Atunci?
— Îl place.
— Se iubesc?
— Nu ştiu. Eu sînt doar elevul lui.
Jōtarō dădu din cap cu mîndrie.
— Deci, de asta te afli aici. Ia ascultă, mulţimea începe să-şi piardă răbdarea. Trebuie să ştii unde-i Musashi. A plecat de la han?
— De ce mă întrebaţi pe mine? Nu l-am văzut cam de mult.
Cîţiva bărbaţi îşi croiră drum prin mulţime şi se apropiară de Kojirō.
Acesta îi privi cu ochi de vultur.
— A, aici erai Sasaki!
— Tu erai, Ryōhei!
— Unde-ai umblat atîta vreme? îl întrebă Ryōhei, apucîndu-l de mînă de parcă voia să-l facă prizonier. N-ai mai intrat în *dōjō* de mai bine de zece zile. Tînărul Stăpîn voia să mai exerseze cu tine.
— Şi ce dacă am lipsit? Azi sînt aici.
Înconjurîndu-l, fără ca acesta să bage de seamă, Ryōhei şi camarazii lui îl conduseră spre foc.
De îndată ce Kojirō îşi făcu apariţia, cu sabia lui lungă şi îmbrăcat ţipător, prin mulţime începu să circule zvonul că acesta era Musashi.
— El e?
— El trebuie să fie.
— Cam ţipătoare hainele de pe el. Totuşi, nu pare prea slab.
— Ăla nu e Musashi, strigă Jōtarō dispreţuitor. Musashi nu arată deloc aşa! N-o să-l vedeţi niciodată îmbrăcat ca un actor de teatru Kabuki!
Imediat după aceea, chiar şi cei care nu auziseră protestul băiatului îşi dădură seama de confuzie şi continuară să se întrebe ce naiba se întîmpla.

Kojirō stătea cu învăţăceii de la Yoshioka, privindu-i cu vădit dispreţ. Îl ascultau în tăcere, dar erau ursuzi.

— Pînă la urmă e mai bine pentru Casa Yoshioka că nici Seijūrō, nici Musashi nu au ajuns la timp, spuse Kojirō. Ar fi mai bine să vă împărţiţi în grupuri, să-i ieşiţi în cale lui Seijūrō şi să-l duceţi acasă înainte de a fi rănit.

Propunerea aceasta de laşitate i-a înfuriat, dar el îşi văzu mai departe de sfaturile lui:

— Ceea ce vă spun eu acum i-ar face mult mai mult bine lui Seijūrō decît orice alt ajutor din partea voastră.

Apoi, cu un aer solemn, continuă:

— Cerul m-a trimis aici ca mesager, spre binele Casei Yoshioka. Vă avertizez: dacă se luptă, Seijūrō va pierde. Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, dar Musashi îl va înfrînge negreşit, ba poate chiar îl va omorî.

Miike Jūrōzaemon ieşi semeţ din grup şi ţipă la tînăr:

— Asta-i curată insultă!

Cu cotul ridicat între faţa lui şi a lui Kojirō, se pregăti să-şi scoată sabia şi să lovească.

Kojirō privi în jos, mîrîind:

— Pun pariu că nu ţi-a plăcut ce ai auzit.

— Exact!

— În cazul ăsta, îmi pare rău, spuse Kojirō şugubăţ. N-o să vă mai ajut deloc de-acum încolo.

— Nu ţi-a cerut nimeni ajutorul.

— Nu-i chiar aşa. Dacă n-aveţi nevoie de sprijinul meu, de ce-aţi insistat să vin de la Kema şi să stau la voi? De ce v-aţi dat atîta silinţa să mă faceţi să mă simt bine? Tu, Seijūrō, voi toţi!

— N-am făcut decît să fim politicoşi cu un musafir. Ai o părere prea bună despre tine.

— Ha, ha, ha! Haideţi s-o lăsăm baltă, pînă nu mă lupt cu voi toţi. Dar vă previn, dacă nu luaţi în considerare profeţia mea, o să regretaţi! I-am cîntărit din ochi pe cei doi bărbaţi şi Seijūrō are toate şansele să piardă. Musashi a fost la podul de la drumul Gojō în dimineaţa Anului Nou. De îndată ce am dat cu ochii de el, am realizat cît e de periculos. Mi se pare că anunţul vostru sună mai degrabă a doliu pentru Casa Yoshioka. E foarte trist, dar se pare că aşa-s oamenii, nu ştiu niciodată cînd le sună ceasul.

— Ai trăncănit destul! Ai venit aici numai ca să proroceşti tîmpenii?

Kojirō îşi mai înmuie tonul:

— Este tipic pentru cei care se prăbuşesc să nu ia în seamă un sfat prietenesc. N-aveţi decît! Credeţi ce vreţi! Nici nu va trebui să aşteptaţi sfîrşitul zilei. Veţi afla singuri în mai puţin de-o oră cît de tare v-aţi înşelat.

— Pfiu! Jūrōzaemon îl scuipă pe Kojirō.

Patruzeci de bărbaţi făcură un pas înainte, clocotind de mînie.

Kojirō acţionă încrezător în forţele sale. Sări repede într-o parte şi luă o poziţie prin care le demonstra că, dacă ei doreau să lupte, el era pregătit. Bunăvoinţa pe care o manifestase mai adineauri părea acum ipocrizie curată. Un observator atent s-ar fi putut întreba dacă nu cumva se folosea de psihologia maselor ca să fure pentru sine spectacolul pe care ar fi trebuit să-l ofere Musashi şi Seijūrō.

Cei care erau suficient de aproape ca să vadă ce se-ntîmpla începură să se agite. Nu pentru încăierarea aceasta veniseră, dar promitea şi ea să fie interesantă.

În mijlocul acestei atmosfere încărcate, apăru deodată o tînără. În spatele ei se rostogolea ca o minge o maimuţică. Tînăra dădu buzna între Kojirō şi oamenii de la Yoshioka şi ţipă:

— Kojirō! Unde-i Musashi? Nu-i aici?

Kojirō se întoarse spre ea, furios:

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Akemi! strigă unul dintre samurai. Ce caută ea aici?

— De ce-ai venit? o luă la rost Kojirō. Nu ţi-am spus să nu vii?

— Nu sînt proprietatea ta! De ce să nu vin?

— Gura! Pleacă de-aici! Înapoi cu tine la Zuzuya, ţipă Kojirō, împingînd-o uşor.

Cu respiraţia tăiată, Akemi scutura din cap, împotrivindu-se.

— Nu-mi mai da ordine! Am stat cu tine, dar nu-ţi aparţin. Eu… Începu să plîngă cu suspine. După toate cîte am pătimit din pricina ta, îmi mai spui şi ce am de făcut? După ce m-ai legat şi m-ai lăsat la han? După ce m-ai făcut de două parale şi m-ai repezit cînd ţi-am spus că sînt îngrijorată din pricina lui Musashi?

Kojirō dădu să spună şi el ceva, dar Akemi nu-i lăsă răgaz:

— M-a auzit unul dintre vecini ţipînd şi s-a îndurat să mă dezlege. Am venit aici să-l văd pe Musashi!

— Nu eşti în toate minţile? Nu-i vezi pe cei din jur? Taci din gură!

— Nu vreau! Nu-mi pasă cine mă aude. Ai zis că Musashi o să fie ucis azi, că dacă Seijūrō nu se descurcă, treci tu la acţiune şi-l omori pe Musashi. Poate sînt nebună, dar numai pentru Musashi e loc în inima mea! Trebuie să-l văd. Unde e?

Kojirō plescăi din limbă, dar rămase fără replică în faţa atacului ei violent.

Pentru oamenii de la Yoshioka, Akemi era prea zăpăcită ca să fie luată în serios. Dar poate că exista un grăunte de adevăr în ceea ce spusese. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, Kojirō îşi folosise amabilitatea doar pentru a o atrage şi apoi o folosise pentru propria lui plăcere.

Stînjenit, Kojirō o privea cu o ură nedisimulată.

Deodată, atenţia le-a fost atrasă de unul din slujitorii lui Seijūrō, un tînăr pe nume Tamihachi. Alerga ca un nebun, fluturîndu-şi arma şi ţipînd:

— Ajutor! Tînărul Stăpîn! S-a întîlnit cu Musashi. E rănit! O, îngrozitor! În-gro-zitor!

— Ce tot bolboroseşti acolo?

— Tînărul Stăpîn? Musashi?

— Unde? Cînd?

— Tamihachi, spui adevărul?

Întrebări precipitate de la cei al căror sînge se retrăsese deja de pe chip.

Tamihachi continua să ţipe fără să poată articula vreun cuvînt. Nici nu răspundea la întrebări, nici nu se oprea să-şi tragă sufletul şi deodată o luă la fugă înapoi pe drumul ce ducea spre Tamba. Neştiind ce să creadă şi gîndindu-se la ceea ce auziseră, Ueda, Jūrōzaemon şi ceilalţi porniră repede după el, ca nişte animale sălbatice la vînătoare.

După ce au alergat vreo cinci sute de metri spre nord, au ajuns pe un teren viran, care se întindea dincolo de copaci spre dreapta, scăldat de razele soarelui primăvăratic, aparent senin şi netulburat. Păsărelele ciripeau de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, dar îşi luară repede zborul cînd Tamihachi tîşni în iarbă. Se căţără pe o moviliţă care arăta ca un tumul străvechi şi căzu în genunchi. Îşi încleştă mîinile în pămînt şi începu să jelească şi să strige:

— Stăpîne! Tinere Stăpîn!

Ceilalţi îl ajunseră din urmă şi rămaseră ţintuiţi locului, îngroziţi de spectacolul care li se înfăţişa privirii. Seijūrō, îmbrăcat într-un chimonou cu flori albastre, cu mînecile suflecate prinse într-o cureluşă din piele şi cu o bandă albă în jurul capului, zăcea cu faţa îngropată în iarbă.

— Stăpîne!

— Sîntem aici! Ce s-a întîmplat?

Nu exista nici o picătură de sînge pe banda albă, nici pe mînecă, nici pe iarba din jurul său, dar în ochi şi pe frunte i se citea o durere sfîşietoare. Buzele lui aveau culoarea strugurilor sălbatici.

— Mai… mai respiră?

— Foarte slab.

— Repede! Luaţi-l de jos!

Un bărbat se aplecă şi îl apucă pe Seijūrō de braţul drept, pregătindu-se să-l ridice. Seijūrō urlă de durere.

— Găsiţi ceva cu care să-l cărăm! Orice!

Trei sau patru bărbaţi, ţipînd dezorientaţi, porniră în fugă pe drum în jos, pînă la prima gospodărie, şi se întoarseră cu o uşă ce servea drept apărătoare de ploaie. Îl rostogoliră uşurel pe Seijūrō care, deşi părea că-şi revine puţin, tot se mai zvîrcolea de durere. Ca să-l imobilizeze pe targa improvizată, cîţiva bărbaţi îşi scoaseră *obi*-urile şi îl legară de tăblie.

Apucă fiecare de cîte un colţ, îl ridicară şi porniră într-o tăcere funebră.

Seijūrō dădea violent din picioare, gata să spargă uşa.

— Musashi… a plecat? Oh, mă doare!… Braţul drept… umărul. Osul… Au-u-u-u!. Nu mai pot! Tăiaţi-l de tot!… N-auziţi? Tăiaţi-mi braţul!

Chinurile sale îngrozitoare îi făcură pe cei care cărau targa improvizată să întoarcă privirile. Acesta era omul pe care-l respectau, era profesorul lor; nu se cuvenea să se uite la el cum suferă.

Se opriră, se întoarseră spre Ueda şi Jūrōzaemon şi strigară:

— Suferă cumplit şi ne roagă să-i tăiem braţul. Nu i-am mai uşura durerea dacă am face-o?

— Nu vorbiţi prostii, tună Ryōhei. Normal să-l doară, dar nu moare din asta. Dacă-i tăiem braţul, nu mai putem opri hemoragia, şi s-a terminat cu el. Tot ce putem face este să ajungem repede acasă şi să vedem cît e de grav. Dacă totuşi

trebuie îndepărtat braţul, o vom face după ce vom lua toate măsurile ca să nu sîngereze de moarte. Cîţiva dintre voi s-o ia înainte şi să aducă doctorul la Şcoală.

Se afla lume în jur, care stătea tăcută în spatele pinilor înşiraţi de-a lungul drumului. Enervat, Ryōhei îi privi încruntat şi se întoarse spre cei care veneau în urma lui.

— Alungaţi-i! comandă el. Tînărul Stăpîn nu se dă în spectacol pentru ei.

Majoritatea samurailor, mulţumiţi că li se oferise în sfîrşit ocazia să-şi verse mînia, îi îndepărtară cu gesturi furioase pe cei care priveau.

— Tamihachi, vino încoace! strigă Ryōhei supărat, învinuindu-l pe tînărul slujitor pentru cele întîmplate.

Tînărul, care mergea smiorcăindu-se în spatele tărgii, se cutremură de groază.

— Ce… ce s-a-ntîmplat? se bîlbîi el.

— Erai cu Tînărul Stăpîn cînd a plecat de-acasă?

— D… da… da.

— Unde şi-a făcut pregătirile?

— Aici, după ce-am ajuns în cîmp.

— Dar ştia foarte bine unde-l aşteptăm. De ce n-a venit acolo mai întîi?

— Nu ştiu.

— Musashi era deja aici?

— Stătea pe moviliţa unde… unde…

— Era singur?

— Da.

— Cum s-a întîmplat? Tu ce-ai făcut? Ai stat şi-ai privit?

— Tînărul Stăpîn s-a uitat fix la mine şi a zis… a zis că dacă se întîmplă să piardă, să-i iau trupul şi să-l duc pe platou. A zis că voi şi ceilalţi îl aşteptaţi acolo din zori, dar nu mi-a permis să spun nimănui nimic pînă după încăierare. A spus că sînt situaţii cînd un om care studiază Arta Războiului n-are altă şansă decît să rişte o înfrîngere şi el nu voia să cîştige prin mijloace necinstite, ca un laş. După aceea, a luat-o înainte să-l înfrunte pe Musashi.

Tamihachi vorbea repede, uşurat că apucase să spună totul.

— Şi apoi?

— I-am văzut faţa lui Musashi. Părea că zîmbeşte. Au făcut un schimb de saluturi. Apoi… apoi am auzit un ţipăt. A străbătut

cîmpul dintr-o parte în alta. Am văzut sabia Tînărului Stăpîn zburînd prin aer şi apoi… numai Musashi mai era în picioare. Avea o bandă portocalie în jurul capului, dar părul îi stătea ridicat.

Drumul fusese curăţat de curioşi. Bărbaţii care cărau targa erau trişti şi abătuţi, dar păşeau cu grijă pentru a-l scuti pe rănit şi de alte dureri.

— Ce-i acolo?

Se opriră şi unul dintre ei îşi duse mîna la gît. Altul se uită în sus. Ace uscate de pin zburau în jos spre Seijūrō. Pe o creangă deasupra lor stătea maimuţa lui Kojirō, privind în gol şi făcînd gesturi obscene.

— Au! strigă unul dintre bărbaţi, pe care îl lovise în faţă un con de pin în timp ce privea în sus. Blestemînd, îşi scoase stiletul din teacă şi îl azvîrli spre maimuţă, dar nu o atinse.

Auzind fluieratul stăpînului, maimuţa făcu cîteva tumbe şi se aşeză uşor pe umărul lui. Kojirō stătea undeva la umbra unor copaci, cu Akemi alături. În timp ce oamenii de la Yoshioka îl priveau cu ură, Kojirō se uita fix la trupul de pe targă. Zîmbetul lui înfumurat îi pierise de pe chip şi acum privea respectuos. Se strîmbă cînd auzi gemetele înfiorătoare ale lui Seijūrō. Avînd proaspătă în minte teoria pe care le-o ţinuse, samuraii presupuneau că venise să rîdă pentru ultima oară.

Ryōhei îi îndemna pe cei care purtau targa să se mişte mai repede, zicînd:

— N-a fost decît o maimuţă, nici măcar un om. Gata, daţi-i drumul!

— Staţi! strigă Kojirō.

Se apropie de Seijūrō şi i se adresă:

— Ce s-a întîmplat? întrebă fără să aştepte răspunsul. Te-a învins Musashi, nu? Unde te-a lovit? Umărul drept?… O, arată rău. Osul s-a sfărîmat. Braţul e ca un sac cu pietriş. N-ar trebui să stai pe spate, să te zguduie pe targă. Ţi s-ar putea urca sîngele la creier.

Întorcîndu-se spre ceilalţi, le ordonă cu aroganţă:

— Puneţi-l jos! Haideţi, puneţi-l jos!… Ce mai aşteptaţi? Faceţi ce vă spun!

Seijūrō părea la un pas de moarte, dar Kojirō îi porunci să se ridice în picioare.

— Poţi, dacă încerci. Rana nu e chiar atît de gravă. E doar braţul drept. Dacă încerci să faci cîţiva paşi, ai să poţi. Te mai poţi folosi încă de braţul stîng. Nu te mai gîndi la durere! Gîndeşte-te la tatăl tău mort. Îi datorezi mai mult respect decît ţi se citeşte pe chip, mult mai mult. Ce spectacol ar fi să te care aşa pe străzile din Kyoto! Gîndeşte-te la renumele tatălui tău!

Seijūrō îl privi fix, cu ochii goi. Apoi, cu o mişcare rapidă, se ridică în picioare. Braţul drept, pe care nu-l putea folosi, părea cu vreo treizeci de centimetri mai lung decît stîngul.

— Miike! strigă Seijūrō.

— Da, stăpîne!

— Taie-l!

— Cum?

— Nu sta ca prostul! Taie-mi braţul!

— Dar…

— Tîmpitule! Ueda, taie-l! în clipa asta!

— Da-d-d-a, stăpîne!

Dar înainte ca Ueda să se mişte, Kojirō zise:

— Îl tai eu dacă vrei.

— Te rog! spuse Seijūrō.

Kojirō se apropie şi, apucînd ferm braţul lui Seijūrō, îl ridică, scoţîndu-şi în acelaşi timp sabia scurtă. Braţul căzu la pămînt cu un zgomot scurt, înfiorător. Sîngele ţîşni din încheietură.

Seijūrō se împletici şi învăţăceii se repeziră să-l susţină, acoperindu-i rana cu cîrpe, ca să-i oprească hemoragia.

— De-acum pot să umblu, spuse Seijūrō. Merg pe picioarele mele.

Cu faţa ca de ceară, făcu zece paşi. Sîngele închis la culoare se prelingea pe jos, în urma lui.

— Tinere Stăpîn! Fiţi atent!

Discipolii îl înconjurară ca cercurile unui butoi; în vocile lor se citea îngrijorarea, care se transformă repede în mînie.

Unul dintre ei îl blestema pe Kojirō:

— De ce-a trebuit să se bage tîmpitul ăla încrezut? Era mai bine înainte.

Ruşinat de cuvintele lui Kojirō, Seijūrō zise:

— Am spus că merg pe picioarele mele şi o să merg!

După o scurtă pauză, mai făcu vreo douăzeci de paşi, purtat mai degrabă de voinţă decît de picioare. Dar nu rezistă mult; după vreo cincizeci-şaizeci de metri se prăbuşi.

— Repede! Trebuie să ajungem cu el la doctor!

Îl ridicară de jos şi se îndreptară repede spre drumul Shijō. Seijūrō nu mai avea putere să se împotrivească.

Kojirō rămase o vreme sub un copac, privind furios. Se întoarse apoi spre Akemi şi zise cu un surîs afectat:

— Ai văzut? Am impresia că ţi-a făcut bine, nu?

Era palidă moartă şi îi privea rînjetul cu scîrbă, dar el continuă.

— Ai tot zis că ţi-ar plăcea să i-o plăteşti. Eşti mulţumită? E suficientă răzbunarea pentru fecioria ta pierdută?

Akemi era prea răvăşită ca să mai poată scoate vreun cuvînt. Kojirō i se părea în clipa aceea mai înspăimîntător, mai rău şi mai meschin decît Seijūrō. Deşi Seijūrō fusese pricina necazurilor ei, el cel puţin nu era un om rău. Nu era om fără suflet, nici chiar un nemernic. Kojirō, însă, era răutatea întruchipată – nu tipul de păcătos pe care ţi l-ai puteai imagina, ci un demon în carne şi oase, unul pervers care, departe de a se bucura de fericirea altora, găsea chiar o deosebită plăcere în a-i privi cum suferă. El n-ar fi furat şi n-ar fi trişat niciodată, dar era cu mult mai periculos decît un bandit obişnuit.

— Hai să mergem acasă! spuse el, punîndu-şi maimuţa înapoi pe umăr. Akemi ar fi vrut să fugă, dar nu avea suficient curaj. Nu-ţi serveşte la nimic să-l tot cauţi pe Musashi, bombăni Kojirō, vorbind ca pentru sine, dar să-l audă şi Akemi. N-are de ce să mai zăbovească pe-aici.

Akemi se întreba de ce nu s-a folosit de prilejurile pe care le-a avut ca să scape de el, să se elibereze, de ce n-a fost capabilă să părăsească această brută. Deşi îşi blestema prostia, ea nu se putea dezlipi de el.

Maimuţa se întoarse spre ea şi o privi. Mormăi ceva caraghios şi îşi dezgoli dinţii într-un rînjet larg.

Akemi vru s-o certe, dar renunţă. Se simţea legată de această maimuţă prin aceeaşi soartă. Îşi aminti cît de jalnic arăta Seijūrō şi, fără să vrea, inima îi era alături de el. Dispreţuia bărbaţii ca Seijūrō sau Kojirō şi, cu toate acestea, se simţea atrasă de ei ca un fluture de lampă.

Un om de valoare

Musashi plecă de pe cîmp, zicîndu-şi în sinea lui: „Am cîştigat. L-am învins pe Yoshioka Seijūrō, am înfrînt Stilul Kyoto!”

Dar nu se bucura din tot sufletul. Plecase privirile şi picioarele păreau că i se afundă în frunzele moarte. O păsărică în zbor, expunîndu-şi pîntecele, îi aminti de un peşte.

Privind în urmă, văzu pinii cei zvelţi de pe colina unde luptase cu Seijūrō.

„Am lovit doar o dată”, îşi zise. „Cred că n-a murit.” Îşi examină sabia de lemn să se asigure că nu se pătase de sînge.

Dimineaţă, în drum spre locul stabilit, se aşteptase să-l găsească pe Seijūrō însoţit de o mulţime de învăţăcei, care puteau foarte bine să pună la cale o manevră necinstită. Se gîndise de-a dreptul la posibilitatea de a fi ucis şi, ca să nu pară neîngrijit, îşi frecase bine dinţii cu sare şi se spălase pe cap.

Seijūrō se prezentase mult sub aşteptările lui Musashi. Se întreba dacă acesta era într-adevăr fiul lui Yoshioka Kempō. El nu putea să vadă în bine crescutul şi civilizatul Seijūrō un maestru de seamă al Stilului Kyoto. Era prea slab, prea blînd, prea manierat ca să fie un mare om de arme.

Pe cînd făceau schimbul de saluturi, Musashi se gîndea stînjenit: „N-ar fi trebuit niciodată să ajung la această încăierare”.

Regreta sincer, pentru că el ţintea întotdeauna spre un adversar mai puternic decît el. O privire îi fusese suficientă; n-ar fi avut nevoie de un an întreg să se antreneze pentru această înfruntare. Ochii lui Seijūrō trădau neîncrederea de sine. Îi lipsea văpaia necesară, nu numai de pe chip, ci din tot trupul.

„De ce-a venit aici în dimineaţa aceasta?” se întreba Musashi. „Ce caută aici dacă n-are încredere în el?” Musashi înţelegea totuşi situaţia dificilă în care se afla Seijūrō şi-i era milă de el. Seijūrō nu-şi permitea să contramandeze o luptă, chiar dacă ar fi dorit. Discipolii pe care îi preluase de la tatăl său

îl considerau acum mentorul lor; el n-avea de ales, trebuia să meargă pînă la capăt. În timp ce luau poziţia de luptă, Musashi încercase să găsească o scuză pentru a anula lupta, dar nu-i veni în minte nimic.

Şi acum, că totul se terminase, Musashi se gîndea: „Ce păcat! Aş fi vrut să nu fiu nevoit s-o fac!” În sufletul lui se ruga pentru Seijūrō, îi dorea ca rana să i se vindece repede.

Dar faptul era consumat şi nu era un semn de maturitate ca un războinic să stea şi să regrete cele petrecute.

Mă리 pasul. Deasupra unui petec de iarbă răsări chipul uimit al unei femei în vîrstă. Se învîrtea pe loc, căutînd aparent ceva, şi zgomotul paşilor lui o luase prin surprindere. Îmbrăcată într-un chimonou uşor şi simplu, s-ar fi distins cu greu din iarbă dacă n-ar fi avut la brîu un *obi* purpuriu. Deşi îmbrăcată ca un om de rînd, banda din jurul capului era de călugăriţă. Era mică de statură şi părea manierată.

Musashi era la fel de uimit ca şi femeia. Dacă ar mai fi făcut trei sau patru paşi, ar fi călcat-o în picioare.

— Ce căutaţi? o întrebă el binevoitor.

Zări pe braţul ei un şirag de mătănii din coral, chiar în interiorul mînecii. Într-o mînă ţinea un coş plin cu plante sălbatice. Degetele şi mătăniile îi tremurau uşor.

Ca să o liniştească, Musashi îi spuse blînd:

— Ce repede au răsărit verdeţurile anul acesta. Chiar că a venit primăvara. Hm, văd că aveţi păstîrnac, napi-de-cîmp şi siminoc. Dumneavoastră le-aţi cules?

Bătrîna călugăriţă dădu drumul coşului şi strigă:

— Kōetsu! Kōetsu!

Musashi privi uimit silueta ce se retrăgea spre un dîmb din cealaltă parte a cîmpului. De dincolo de el se înălţa un nor subţire de fum.

Gîndindu-se că ar fi fost păcat ca bătrîna să rămînă fără zarzavaturi după ce îşi dăduse atîta osteneală să le găsească, le ridică şi, cu coşul în mînă, porni după ea. După cîteva minute apărură doi bărbaţi.

Întinseseră un covoraş pe partea sudică a pantei line. Mai existau acolo şi cîteva ustensile folosite de iubitorii ceremoniei ceaiului, inclusiv un ibric de metal ce atîrna deasupra focului, precum şi un ulcior cu apă. Considerînd natura drept propria lor

grădină, îşi improvizaseră în aer liber un loc pentru ceremonia ceaiului. Părea cochet şi elegant.

Unul dintre bărbaţi părea să fie slujitor, pe cînd pielea albă a celuilalt, tenul neted şi trăsăturile grave aminteau de o păpuşă chinezească din porţelan, reprezentînd un aristocrat din Kyoto. Avea un pîntece de om mulţumit şi siguranţa de sine i se citea pe obraji şi în ţinută.

„Kōetsu.” Numele parcă îi spunea ceva. Exista la vremea aceea un Hon’ami Kōetsu renumit, care locuia la Kyoto. Se zvonea, cu oarecare invidie, că însuşi bogatul senior Maeda Toshiie de Kaga îi asigura un venit de o mie de baniţe pe an. Ca orăşean de rînd, ar fi putut trăi împărăteşte numai din acesta, dar el se bucura şi de favoruri deosebite din partea lui Tokugawa Ieyasu şi era deseori primit în casele înalţilor demnitari. Se spunea că cei mai mari războinici din ţinut erau nevoiţi să descalece şi să treacă prin faţa prăvăliei lui pe jos, ca nu cumva să lase impresia că-l privesc de sus.

Numele de familie provenea de la aleea pe care îşi ridicaseră casa, Hon’ami, iar afacerile lui Kōetsu constau din curăţirea, lustruirea şi evaluarea săbiilor. Familia lui se bucurase de o bună reputaţie încă de la începutul secolului al XIV-lea şi înflorise în timpul shōgunatului Ashikaga. Mai tîrziu, fuseseră ocrotiţi de *daimyō* de seamă, ca: Imagawa Yoshimoto, Oda Nobunaga şi Toyotomi Hideyoshi.

Kōetsu era apreciat pentru numeroasele sale talente. Picta, era un excelent ceramist şi lăcuitor, era considerat şi un mare cunoscător al lucrărilor de artă. El însuşi considera că punctul lui forte era caligrafia, egalînd chiar maeştrii ca Shōkadō Shōjō, Karasumaru Mitsuhiro şi Konoe Nobutada, creatorul renumitului Stil Sammyakuin, foarte îndrăgit la vremea aceea.

În ciuda faimei de care se bucura, Kōetsu avea impresia că nu este destul de apreciat, sau cel puţin aşa se părea dintr-o poveste care circula pe seama lui. Potrivit istorioarei, el îl vizita adesea pe prietenul lui, Konoe Nobutada, nu numai nobil, dar şi actualul Ministru de Stînga al Guvernului Imperial. În timpul uneia dintre vizite, discuţia a ajuns, fireşte, şi la caligrafie şi Nobutada l-a întrebat:

— Kōetsu, cine consideri tu că ar fi primii trei mari caligrafi din ţară?

Kōetsu i-a răspuns fără urmă de ezitare:

— Al doilea eşti tu şi apoi cred că urmează Shōkadō Shōjō.

Puţin uimit, Nobutada l-a întrebat:

— Începi cu al doilea, dar cine-i primul?

Kōetsu l-a privit în ochi şi i-a răspuns serios:

— Eu, bineînţeles.

Musashi căzu pe gînduri şi se opri la o oarecare distanţă de grup.

Kōetsu ţinea o pensulă în mînă, iar pe genunchi avea cîteva foi de hîrtie. Schiţa atent curgerea apei dintr-un pîrîiaş din apropiere. Desenul acesta, ca şi schiţele lui anterioare, pe care le aruncase pe jos, consta numai din linii vălurite ce voiau să reprezinte unduirea apei. După părerea lui Musashi, şi un începător ar fi putut desena aşa ceva.

Kōetsu îşi ridică privirile şi întrebă liniştit:

— S-a întîmplat ceva?

Apoi, înregistră imediat scena: Musashi pe de-o parte, iar de cealaltă, mama lui, tremurînd în spatele slujitorului.

Musashi se simţea mai calm în prezenţa acestui bărbat. Era cu siguranţă o persoană cu care nu aveai ocazia să te întîlneşti în fiecare zi. Îl găsea chiar atrăgător. Avea în ochi o lumină profundă. Îi zîmbi lui Musashi, de parcă era o veche cunoştinţă.

— Bine-ai venit, tinere! A greşit mama cu ceva? Eu am patruzeci şi opt de ani, aşa că-ţi imaginezi cîţi are ea. Este foarte sănătoasă, dar uneori se mai plînge de vedere. Dacă a făcut vreo prostie, sper că-mi vei accepta scuzele. Îşi aşeză pensula şi culorile pe covoraşul pe care şedea, îşi duse mîinile în faţă, pe pămînt, şi îi făcu lui Musashi o plecăciune adîncă.

Musashi se lăsă repede pe genunchi, încercînd să-l oprească pe Kōetsu din plecăciuni.

— Deci, sînteţi fiul ei? întrebă el derutat.

— Da.

— Eu trebuie să vă cer scuze. Nu ştiu de ce s-a speriat mama dumneavoastră, dar de îndată ce m-a văzut, a aruncat coşul şi a fugit. M-am simţit vinovat cînd am văzut plantele împrăştiate pe jos. Am adus lucrurile pe care le-a aruncat de spaimă. Asta-i tot. Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

Rîzînd încîntat, Kōetsu se întoarse spre călugăriţă şi zise:

— Ai auzit, mamă? Ai avut o impresie complet greşită.

Uşurată, ea păşi în faţa servitorului după care se ascunsese.

— Adică *rōnin*-ul n-a vrut să-mi facă nici un rău?

— Vreun rău? Nu, nici vorbă. Uite, ţi-a adus şi coşul înapoi. Nu-i drăguţ din partea lui?

— Îmi pare rău, se scuză călugăriţa, făcînd plecăciuni adînci, atingînd cu fruntea mătăniile de la încheietura mîinii.

Era veselă acum şi îi spuse fiului ei, rîzînd:

— Mi-e ruşine să recunosc, dar, cînd l-am văzut pe tînărul acesta, am avut impresia că-mi miroase a sînge. O, a fost îngrozitor! Mi s-a făcut pielea de găină. Îmi dau seama acum cît am fost de proastă.

Intuiţia bătrînei îl uimi pe Musashi. Îl citise ca pe o carte deschisă şi, fără să ştie, îi spusese totul pe şleau. Era de aşteptat ca această femeie sensibilă să se fi speriat la apariţia lui înspăimîntătoare.

Kōetsu îi prinsese şi el privirea pătrunzătoare şi chica ameninţătoare, acele elemente care spuneau că-s gata să lovească la cea mai mică provocare. Şi totuşi, Kōetsu încerca să-i găsească părţile bune.

— Dacă nu te grăbeşti, stai şi odihneşte-te puţin. E foarte multă linişte aici. Mă simt purificat şi proaspăt chiar dacă stau fără să fac nimic.

— Dacă mai culeg nişte verdeţuri, vă pot pregăti o fiertură, spuse călugăriţa. Şi nişte ceai. Sau nu-ţi place ceaiul?

În compania mamei şi a fiului, Musashi se simţea împăcat cu lumea. El îşi ascunsese spiritul războinic, ca o pisică care-şi retrage ghearele. În atmosfera aceea plăcută, nu-i venea să creadă că se afla printre străini. Nici nu şi-a dat seama cînd şi-a scos sandalele şi s-a aşezat pe covoraş.

Permiţîndu-şi să pună cîteva întrebări, află că mama, al cărei nume de călugăriţă era Myōshū, fusese înainte o soţie devotată şi că fiul ei era într-adevăr celebrul estet şi artizan. Nu exista nici un om de arme vrednic de pîinea pe care o mănîncă să nu cunoască numele de Hon'ami. Un asemenea renume de buni cunoscători într-ale săbiilor avea familia.

Lui Musashi îi era greu să-i asocieze pe Kōetsu şi pe mama lui cu imaginea pe care şi-o făurise în minte despre asemenea oameni renumiţi. Pentru el, ei nu erau decît nişte oameni obişnuiţi pe care îi întîlnise întîmplător într-un cîmp pustiu. Aşa voia să fie, căci altfel s-ar fi simţit încordat şi ar fi stricat picnicul.

Pregătind ibricul pentru ceai, Myōshū îl întrebă pe fiul ei:

— Cam cîţi ani crezi că are tînărul?

Kōetsu îi aruncă o privire lui Musashi şi răspunse:

— Douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase, presupun.

Musashi dădu din cap.

— Nu, am numai douăzeci şi trei.

— Doar douăzeci şi trei? exclamă Myōshū.

Apoi îi puse obişnuitele întrebări: unde locuieşte, dacă îi mai trăiesc părinţii, cine l-a învăţat să mînuiască sabia şi aşa mai departe.

I se adresa blînd, de parcă era nepotul ei, şi asta îl făcu pe Musashi să se simtă bine. Maniera lui de a vorbi alunecă pe panta tinereţii şi a firescului. Obişnuit doar cu disciplină şi antrenament riguros, fiind nevoit să-şi petreacă tot timpul mînuind lama lui frumoasă de oţel, el nu prea cunoştea aspectele mai civilizate ale vieţii. În timp ce bătrîna călugăriţă vorbea, simţi cum căldura i se răspîndeşte în trupul bătut de intemperii.

Myōshū, Kōetsu, lucrurile de pe covoraş, chiar ceainicul, toate se dizolvau în atmosfera de acolo şi deveneau o părticică din natură. Dar Musashi era prea nerăbdător, trupul lui prea agitat ca să poată sta multă vreme locului. A fost plăcut cît au stat de vorbă, dar cînd Myōshū începu să privească tăcută ibricul, iar Kōetsu se întoarse cu spatele pentru a-şi continua desenul, Musashi începu să se plictisească.

„De ce le-o fi plăcînd atît de mult să vină aici?” se întrebă Musashi. „Abia a venit primăvara şi e încă frig.”

Dacă voiau să culeagă verdeaţă, de ce nu aşteptau vara? Atunci se găseau şi multe flori şi plante proaspete. Şi dacă aveau chef de o ceremonie a ceaiului, ce rost avea să plimbe ibricul şi vasele atîta drum? O familie bogată ca a lor trebuia să aibă o încăpere pentru ceremonia ceaiului şi acasă.

Toate astea doar pentru a desena?

Privind spatele lui Kōetsu constată că, dacă se dădea puţin mai într-o parte, putea vedea mişcarea pensulei. Artistul nu făcea decît să deseneze linii care reprezentau apa curgătoare croindu-şi drum prin iarba uscată. Se concentra numai asupra mişcării apei, încercînd în repetate rînduri să-i prindă curgerea, dar nu reuşea. Lucrul acesta nu-l deranja însă şi el trăgea linii după linii.

„Hm!” se gîndi Musashi. „Se pare că nu-i chiar aşa uşor să desenezi.” Îi mai trecu puţin plictiseala, privind fascinat mişcările pensulei lui Kōetsu. Probabil că acesta simţea cam ce simţea Musashi cînd înfrunta duşmanul, sabie la sabie. La un moment dat se ridica deasupra lui însuşi şi simţea că a devenit una cu natura – nu, nu „simţea”, pentru că orice senzaţie se ştergea în clipa cînd sabia lui străpungea adversarul. Clipa aceea magică de transcendenţă însemna totul.

„Kōetsu consideră apa duşmanul său”, medită el. „De aceea nu o poate desena. Ca să reuşească, el trebuie să devină una cu ea.”

Neavînd nimic de făcut, trecu de la plictiseală la apatie şi lucrul acesta îl îngrijora. Nu avea voie să se destindă nici o clipă. Trebuia să plece de acolo.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse el brusc şi începu să-şi lege sandalele.

— Pleci aşa de repede? întrebă Myōshū.

Kōetsu se întoarse spre el şi i se adresă calm:

— Nu mai poţi sta puţin? Mama pregăteşte ceaiul într-o clipă. Bănuiesc că tu eşti cel care s-a înfruntat cu stăpînul Casei Yoshioka în dimineaţa aceasta. Un pic de ceai după luptă îţi face bine sau cel puţin aşa spune seniorul Maeda. Şi Ieyasu. Ceaiul este bun pentru starea de spirit. Nu cred că există altceva mai bun. După părerea mea, fapta s-a născut din tăcere. Rămîi să mai stăm de vorbă. Îţi voi ţine companie.

Deci Kōetsu ştia despre luptă! Dar poate nici nu trebuia să se mire, pentru că Rendaiji nu era prea departe, se afla doar dincolo de colină. Oare de ce n-o fi pomenit nimic despre asta pînă acum? Considera asemenea lucruri ca aparţinînd unei lumi total diferite de a lui? Musashi îi mai privi o dată pe fiu şi pe mamă şi se aşeză.

— Dacă insistaţi, spuse el.

— Nu-ţi putem oferi mare lucru, dar ne bucurăm că rămîi cu noi, spuse Kōetsu. Îşi acoperi cutia cu tuş şi o puse pe foi ca să nu le ia vîntul. Capacul sclipea în mîna lui ca licuricii: avea incrustaţii de argint şi sidef în aur masiv.

Musashi se aplecă să-l vadă mai bine. Acum, că zăcea pe covoraş, parcă nu mai strălucea atît de puternic. Constată că nu avea nimic extraordinar; frumuseţea lui se putea compara cu cea a frunzelor de aur şi a picturilor colorate de pe pereţii

castelului Momoyama, redusă mult ca dimensiune. Mai avea în el ceva foarte vechi, o patină ce sugera glorii apuse. Musashi privea fix. Cutia, în ansamblul ei, avea ceva odihnitor.

— Eu am făcut-o, spuse Kōetsu, cu modestie. Îţi place?

— Confecţionaţi şi obiecte lăcuite?

Kōetsu zîmbi. În timp ce îl privea pe tînăr, care părea să admire mai mult obiectele artificiale decît frumuseţea naturii, se gîndea amuzat: „La urma urmei, e de la ţară”.

Musashi nu sesiză îngîmfarea acestuia şi îi spuse cu sinceritate:

— Este cu-adevărat frumoasă.

Nu-şi putea lua ochii de la cutia cu tuş.

— Am zis că am făcut-o eu, dar de fapt, poezia de pe ea îi aparţine lui Konoe Nobutada, aşa că s-ar cuveni să spun că am făcut-o împreună.

— Adică familia Konoe din care fac parte regenţii imperiali?

— Da. Nobutada este fiul fostului regent.

— Soţul mătuşii mele este de mulţi ani în serviciul familiei Konoe.

— Cum îl cheamă?

— Matsuo Kaname.

— Oh, îl cunosc bine pe Kaname. Îl văd ori de cîte ori merg la Konoe acasă şi uneori vine şi el în vizită la noi.

— Zău?

— Auzi, mamă, ce mică-i lumea! Mătuşa lui este soţia lui Matsuo Kaname.

— Ei, nu mai spune! exclamă Myōshū.

Se îndepărtă de foc şi puse în faţa lor vasele pentru ceai. Fără îndoială, se pricepea la ceremonia ceaiului. Avea mişcări elegante, naturale, iar mîinile ei delicate erau pline de farmec. La cei şaptezeci de ani ai ei părea să reprezinte, la scară redusă, graţia şi frumuseţea feminină.

Musashi, deloc în largul lui, stătea politicos pe coapse în aceeaşi manieră, spera el, ca şi Kōetsu. Prăjitura servită nu era decît o chiflă simplă, numită *manjū* de Yodo, dar fusese aşezată frumos pe o frunză verde, o specie care nu se găsea pe cîmpul înconjurător. Musashi ştia că existau reguli fixe de servire a ceaiului, aşa cum existau şi pentru folosirea sabiei şi, pe cînd o urmărea cu privirea pe Myōshū, îi admira măiestria şi cunoaşterea perfectă a acestora. Judecînd-o în termeni

războinici, îşi zise în sinea lui: „Este perfectă! Fără cusur!” Cînd bătea spumă pulberea de ceai, sesiză la ea aceeaşi îndemînare de care dădea dovadă un maestru al mînuirii sabiei în poziţie de atac.

„Aceasta este Calea”, se gîndi el, „esenţa artei. Trebuie să o stăpîneşti ca să fii perfect.”

Reveni la bolul cu ceai din faţa lui. Pentru prima oară era servit astfel şi habar nu avea ce trebuia să facă. Bolul îl surprinse pentru că semăna cu un obiect făcut din nămol, de un copil. În comparaţie cu culoarea lui, verdele adînc al spumei ceaiului părea mai nepămîntesc chiar decît cerul.

Privea neajutorat la Kōetsu, care îşi mîncase deja prăjiturica şi ţinea elegant bolul cu ambele mîini, de parcă dezmierda un obiect cald pe o noapte răcoroasă. Bău tot ceaiul din două sau trei sorbituri.

— Ştiţi, spuse Musashi, eu sînt un biet băiat de la ţară şi nu ştiu nici cele mai elementare lucruri despre ceremonia ceaiului. Nici măcar nu mă pricep cum trebuie să beau ceaiul.

Myōshū îi zise blînd.

— Lasă, dragul meu, nu contează. Nu e nimic complicat sau sofisticat în asta. Bea-l ca şi cum ai fi la ţară.

— Se poate?

— Bineînţeles. Nu regulile contează, ci ceea ce-ţi dictează inima. E la fel ca în arta mînuirii sabiei, nu?

— Dacă o luăm aşa, atunci, da.

— Dacă te gîndeşti cum trebuie să-l bei, n-o să-ţi mai facă nici o plăcere. Cînd foloseşti sabia, nu-ţi ţii capul încordat. Aceasta ar strica armonia dintre sabie şi trup. Am dreptate?

— Da, doamnă.

Musashi îşi plecă imediat capul şi aşteptă să mai primească nişte lecţii de la călugăriţă.

Ea chicoti:

— I-auzi! Îţi vorbesc eu despre arta mînuirii sabiei, cînd eu nu ştiu nimic despre asta!

— Acum pot să beau ceaiul, spuse Musashi cu încredere sporită. Îl dureau picioarele de la poziţia cerută de etichetă, aşa că şi le încrucişă în faţă, încercînd să se aşeze comod. Goli repede bolul şi îl puse jos. Ceaiul fusese foarte amar. Nici măcar din politeţe nu putu să spună că i-a plăcut.

— Mai doreşti?

— Nu, mulţumesc, îmi ajunge.

Oare de ce zice lumea că-i bun lichidul acesta amar? De ce vorbeau cu atîta seriozitate despre „puritatea simplă” a parfumului său? Deşi asemenea lucruri îi scăpau, el nu putea să nu-şi privească amfitrioana cu multă admiraţie. La urma urmei, reflectă el, trebuia să existe ceva la ceaiul acesta, ceva de care el nu-şi dădea seama; altfel n-ar fi devenit punctul central al unei întregi filozofii artistice şi de viaţă. N-ar manifesta interes faţă de el oameni mari ca Hideyoshi şi Ieyasu.

Yagyū Sekishūsai, îşi aminti el, îşi dedicase bătrîneţile Ceremoniei Ceaiului, iar Takuan îi vorbise şi el despre virtuţile ei. Privind bolul de ceai şi şervetul de sub el, îşi aminti brusc de bujorul alb din grădina lui Sekishūsai şi îl trecură fiori. Acum, în mod cu totul inexplicabil, bolul de ceai îl impresiona la fel de tare. Se întrebă, o clipă, dacă cei din jur sesizaseră ceva.

Întinse mîna după bol şi îl aşeză cu grijă pe genunchi. Ochii îi străluceau pe cînd îl examina; simţi o emoţie cum nu mai încercase pînă atunci. Studiind fundul bolului şi urmele lăsate de spatula olarului, observă că liniile aveau exact aceeaşi subtilitate ca şi tăietura din tulpina bujorului lui Sekishūsai. Bolul acesta simplu fusese făcut la rîndul lui de un geniu. El dezvăluia înrîurirea spiritului, o înţelegere misterioasă.

Simţea că nu mai avea destul aer. Nu ştia de ce, dar intuise forţa maestrului artizan. Îşi dădu seama de ea treptat, dar fără greş, deoarece era mult mai sensibil la forţa latentă inerentă decît oricine altcineva. Mîngîia vasul, pentru că nu dorea să piardă contactul fizic cu el.

— Nu ştiu mare lucru despre ustensilele folosite în ceremonia ceaiului, dar presupun că vasul acesta a fost făcut de un olar deosebit de priceput.

— De ce crezi asta?

Cuvintele artistului erau la fel de blînde ca şi chipul lui, cu ochi înţelegători şi gură fermă. Colţurile ochilor erau puţin lăsate, dîndu-i un aer grav, dar se mai vedeau şi nişte riduri fine ce sugerau tachinare.

— Nu ştiu cum să explic, dar simt.

— Ce anume simţi? Spune-mi.

Musashi cugetă o clipă şi zise:

— Ei bine, mi-e greu să explic, dar există ceva supraomenesc în tăietura pătrunzătoare făcută în lut…

— Hm!

Kōetsu arăta ca un artist adevărat. Nu se aştepta ca alţii să ştie prea multe lucruri despre arta lui şi nu vedea de ce-ar fi fost Musashi o excepţie. Strînse din buze.

— Ce-i cu tăietura, Musashi?

— Este extrem de bine definită.

— Asta-i tot?

— Nu, nu... e mai complicat. Cel care a făcut-o este un om mare şi curajos.

— Altceva?

— Olarul însuşi este la fel de pătrunzător ca o sabie din Sagami[35]. Şi totuşi, a învăluit întregul obiect într-o frumuseţe de nedescris. Bolul acesta de ceai arată foarte simplu, dar are în el o măreţie, ceva regesc şi arogant, de parcă nu i-ar privi pe oameni ca pe nişte fiinţe.

— Hm!

— Greu de spus ce fel de om e cel care l-a făcut. Dar oricine ar fi, pun pariu că e foarte renumit. Aş vrea să ştiu şi eu despre cine-i vorba.

Buzele groase ale lui Kōetsu se destinseră într-un hohot de rîs.

— Îl cheamă Kōetsu. Dar l-am făcut doar din amuzament.

Neştiind că era supus unui test, Musashi se arătă sincer surprins şi impresionat de faptul că Kōetsu îşi face propriile sale vase din ceramică. Ce îl tulbura mai mult decît talentele artistului era, însă, caracterul adînc uman ce se ascundea în simplitatea evidentă a bolului de ceai. N-avea încotro, trebuia să recunoască profunzimea resurselor spirituale ale lui Kōetsu. Obişnuit să măsoare oamenii după priceperea lor în mînuirea sabiei, îşi dădea seama că rigla lui de măsurat era prea scurtă. Se simţea umilit; iată un alt om faţă de care trebuie să se recunoască înfrînt. Cu toată victoria lui splendidă de dimineaţă, acum se simţea ca un tînăr sfios.

— Îţi place ceramica, nu? întrebă Kōetsu. Se pare că te pricepi.

— Mă îndoiesc de priceperea mea, răspunse Musashi modest. Am spus doar ce mi-a trecut prin cap. Îmi cer scuze dacă am vorbit prostii.

— Ei, bine, nu mă aşteptam să ştii prea multe despre subiectul acesta, pentru că a face un singur bol de ceai ca

lumea implică o experienţă de-o viaţă. Dar ai simţ estetic, sau, mai bine zis, o putere de discernămînt instinctivă. Am impresia că ea se datorează studiului artei războiului.

Remarca lui Kōetsu putea fi luată drept admiraţie, dar fiind mai în vîrstă, el nu-şi permitea să-l laude pe băiat. Nu numai că nu se făcea, dar şi-o putea lua în cap.

Servitorul se întoarse în scurt timp cu alte verdeţuri şi Myōshū le pregăti fiertura. O turnă pe farfurii mici, care păreau şi ele făcute de Kōetsu. Încălziră nişte saké plăcut mirositor şi ospăţul începu.

Mîncarea ce se servea la ceremonia ceaiului era prea uşoară şi prea fină pentru gusturile lui Musashi. El ar fi dorit ceva mai consistent şi cu o aromă mai puternică. Îşi dădu însă toată silinţa să savureze aroma slabă a terciului din frunze, pentru că ştia că are foarte multe de învăţat de la Kōetsu şi de la fermecătoarea lui mamă.

Pe măsură ce trecea timpul, Musashi se uita tot mai nervos spre cîmp. Pînă la urmă, i se adresă gazdei:

— A fost foarte plăcut, dar trebuie să plec. Aş vrea să mai stau, dar mi-e teamă c-or să vină oamenii adversarului meu şi vă vor provoca necazuri. Nu vreau să vă implic cu nimic. Sper că voi mai avea ocazia să vă întîlnesc.

Myōshū se ridică să-l conducă şi-i zise:

— Dacă te afli vreodată prin apropierea drumului Hon’ami, treci neapărat pe la noi.

— Da, te rog să ne faci o vizită. Putem sta de vorbă pe îndelete, adăugă Kōetsu.

În ciuda temerilor lui Musashi, nu era nici urmă de învăţăcei de la Yoshioka. După ce îşi luă rămas-bun, se întoarse să-i mai privească o dată pe noii lui prieteni care şedeau pe covoraş. Da, lumea lor era cu totul alta decît a lui. Drumul lung şi îngust pe care-l avea el de străbătut nu-l va conduce niciodată în sfera plăcerilor paşnice ale lui Kōetsu. Porni tăcut spre marginea cîmpului, cu capul plecat, dus pe gînduri.

Prea mulţi Kojiro

În cîrciumioara de la marginea oraşului plutea în aer un miros de lemn ars şi de mîncare gătită. Era de fapt doar o baracă – fără duşumea, cu o scîndură mare ce servea drept masă şi nişte scăunele împrăştiate în jurul ei. Afară, roşeaţa asfinţitului lăsa impresia că pe undeva ardea o clădire, iar ciorile care se învîrteau deasupra pagodei Tōji arătau ca nişte aşchii negre spulberate de flăcări.

La masa improvizată stăteau trei sau patru negustori şi un călugăr-călător, iar într-un colţ cîţiva muncitori jucau ceva, ca să facă rost de băutură. În vîrful unui băţ înfipt într-o gaură din mijloc se afla o monedă de cupru, pe care o tot învîrteau.

— Yoshioka Seijūrō a încurcat-o de data asta! spuse unul dintre negustori. Eu sînt tare bucuros! Să bem pentru asta!

— Beau şi eu! spuse un altul.

— Mai vrem saké, îi strigă cineva proprietarului.

Negustorii băură în ritm constant, dar rapid. La un moment dat, unul dintre ei strigă, din pricină că lumina era prea slabă:

— E atît de întuneric aici, încît nu văd nici dacă duc paharul la gură sau la nas. Vrem lumină!

— Staţi aşa. Am eu grijă de asta, spuse plictisit proprietarul.

În curînd flăcările ţîşniră în vatră şi, cu cît era mai întuneric afară, cu atît păreau acestea mai roşiatice.

— Îmi vine să înnebunesc numai cînd mă gîndesc! spuse primul. Banii pe care mi-i datorau pentru peşte şi mangal! S-a adunat ceva, vă rog să mă credeţi. Uitaţi-vă la Şcoală, cît e de mare! Puteam să jur că o să iau ceva la sfîrşit de an şi ce s-a întîmplat cînd am ajuns acolo? Nemernicii aceia de la Yoshioka au blocat intrările, terorizînd şi ameninţînd pe toată lumea. Neruşinaţii! Să-i dea afară pe creditori, negustori cinstiţi care i-au aprovizionat cu de toate, ani de zile!

— Ce rost are să mai vorbim despre asta? Ce-a fost, a fost şi gata. Şi-apoi, după lupta de la Rendaiji, ei sînt cei care au motive de plîns, nu noi.

— A, nu mai sînt supărat. Au găsit ce-au căutat!

— Imaginaţi-vă: Seijūrō doborît dintr-o lovitură!

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Nu, dar am auzit de la cineva care a văzut. Musashi l-a învins cu o singură lovitură. Şi cu o sabie de lemn! Acum e ciung pe viaţă.

— Ce se va-ntîmpla cu Şcoala?

— N-o văd bine! Discipolii au ieşit să-l vîneze pe Musashi. Dacă nu-l omoară, s-a zis cu onoarea lor! Numele de Yoshioka va fi la pămînt. Şi e atît de puternic, încît toată lumea zice că singurul care i-ar putea veni de hac ar fi Denshichirō, fratele mai mic al lui Seijūrō. Îl caută cu toţii.

— Nu ştiam că are un frate mai mic.

— Puţină lume ştie, dar se spune că e mai bun ca Seijūrō la mînuirea sabiei. E oaia neagră a familiei. Nu-şi face apariţia pe la Şcoală decît atunci cînd are nevoie de bani. Îşi petrece tot timpul mîncînd şi bînd în contul numelui pe care-l poartă. Trăieşte pe socoteala celor care i-au respectat tatăl.

— Ce pereche! Cum a putut un om de talia lui Yoshioka Kempō să scoată asemenea băieţi?

— Deci nu numai sîngele contează!

Un *rōnin* încremenise lîngă foc. Se afla acolo de o bună bucată de vreme, dar proprietarul îl lăsase în pace. Venise însă vremea să-l trezească:

— Domnule, fiţi amabil şi daţi-vă puţin mai în spate. Mai puse nişte vreascuri pe foc. S-ar putea să vă ia foc chimonoul.

Ochii înroşiţi de băutură ai lui Matahachi se deschiseră încet.

— Hm! Ştiu. Ştiu. Lăsaţi-mă în pace!

Matahachi auzise despre încăierarea de la Rendaiji în mai multe locuri. Toată lumea vorbea despre asta şi, cu cît devenea Musashi mai renumit, cu atît se simţea el mai mizerabil.

— Hei, mai adu-mi unul! strigă el. Nu-i nevoie să-l încălzeşti, toarnă-l în ceşcuţă, aşa.

— Vă simţiţi bine? Sînteţi foarte palid.

— Şi ce te priveşte? E faţa mea.

Se rezemă de perete şi îşi încrucişă mîinile.

„Le arăt eu lor într-una din zile”, îşi zise el. „Arta mînuirii sabiei nu e singurul drum spre succes. Nu contează cum ajungi sus, sus de tot: că eşti bogat, sau că ai un titlu, sau că eşti bandit… Şi Musashi are douăzeci şi trei de ani. Nu mulţi dintre

cei care-şi fac un nume la vîrsta aceasta ajung prea departe. Cînd împlinesc treizeci de ani sînt deja bătrîni şi pe punctul de a se prăbuşi – «bătrînii copii-minune».”

Vestea înfruntării de la Rendaiji se răspîndise în Osaka, ceea ce l-a adus pe Matahachi la Kyoto imediat. Deşi nu ştia exact ce are de făcut, triumful lui Musashi îl apăsa atît de tare, încît trebuia să vadă cu ochii lui cum stăteau lucrurile.

„Nu-şi mai încape în piele, desigur”, se gîndi Matahachi cu ostilitate. „Merită şi el o înfrîngere. Sînt o mulţime de oameni pricepuţi la Şcoala Yoshioka – cei Zece Războinici, Denshichirō, mulţi alţii…” Abia aştepta ziua cînd Musashi îşi va primi pedeapsa binemeritată. Între timp, poate se va întoarce şi pentru el roata norocului.

— Mi-e sete! rosti cu glas tare. Sprijinindu-se de perete, reuşi să rămînă în picioare. Toţi ochii se aţintiră asupra lui cînd se aplecă peste butoiul cu apă din colţ, gata să cadă cu capul înăuntru. Bău cu poftă cîteva polonice, după care dădu draperia la o parte şi ieşi împleticindu-se.

Proprietarul îşi reveni repede din uimire şi porni după individul care abia se ţinea pe picioare.

— Domnule, nu mi-aţi plătit! strigă el.

— Ce anume? articulă Matahachi cu greu.

— Cred că aţi uitat, domnule.

— N-am uitat nimic.

— Banii pentru saké-ul dumneavoastră. Ha, ha!

— A, da?

— Îmi pare rău că vă necăjesc.

— N-am bani.

— N-aveţi bani?

— Nu, n-am nici un sfanţ. Am avut pînă acum cîteva zile, dar…

— Vreţi să spuneţi că i-aţi băut… De ce… dumneavoastră…

— Gura!

Se scotoci prin chimonou şi găsi cutia cu pilule a samuraiului mort, pe care i-o aruncă în faţă.

— Ce atîta scandal! Sînt samurai cu două săbii. Se vede, nu? N-am decăzut chiar în aşa hal, încît să o întind fără să plătesc. Ce ai acolo valorează mai mult decît saké-ul pe care l-am băut eu. Păstrează restul!

Cutia cu pilule îl izbi pe proprietar drept în faţă şi acesta icni de durere, acoperindu-şi ochii cu mîinile. Ceilalţi clienţi, care priveau prin deschizăturile din draperie, ţipau de indignare. Nu suportau beţivii care nu-şi achitau datoriile.

— Ticălosul!

— Şarlatanul!

— Să-l învăţăm minte!

Ieşiră afară şi îl înconjurară pe Matahachi.

— Pungaşule! Plăteşte! Să nu crezi că scapi cu una, cu două.

— Coţcarule! Aşa procedezi tot timpul, nu? Dacă nu plăteşti, te spînzurăm!

Matahachi îşi duse mîna la sabie ca să-i sperie.

— Credeţi că puteţi? mîrîi el. Ar fi o chestie, încercaţi numai! Ştiţi cine sînt eu?

— Ştim ce eşti tu – un *rōnin* împuţit, cu mai puţină mîndrie decît un cerşetor şi mai mult tupeu decît un hoţ!

— Voi aţi vrut-o! strigă Matahachi, privindu-i furios şi încruntîndu-şi sprîncenele. O să cîntaţi altă melodie după ce-mi auziţi numele.

— Numele? Ce-i aşa nemaipomenit?

— Sînt Sasaki Kojirō, elev de-al lui Itō Ittōsai, maestru al Stilului Chūjō. Nu se poate să nu fi auzit de mine!

— Nu mai spune! Ce-mi pasă mie de nume plăsmuite! Plăteşte şi gata!

Unul dintre bărbaţi întinse mîna să-l apuce pe Matahachi, care striga:

— Dacă nu v-ajunge cutia cu medicamente, vă fac cunoştinţă şi cu sabia mea! Scoţîndu-şi arma, îi tăie pe loc mîna omului.

Ceilalţi, văzînd că şi-au subestimat adversarul, reacţionară de parcă sîngele lor curgea pe jos. Se făcură nevăzuţi în întuneric.

Cu o privire triumfătoare, Matahachi continua să-i provoace:

— Întoarceţi-vă, viermilor! Vă arăt eu cum îşi foloseşte Kojirō sabia cînd vorbeşte serios. Haideţi, vă tai capetele la toţi.

Privi în sus, spre cer, chicotind de fericire pentru succesul obţinut. Dinţii albi îi sclipeau în întuneric. Starea de spirit i se schimbă însă brusc. Se întristă şi era gata să plîngă. Vîrî sabia înapoi în teacă, cu stîngăcie, şi porni mai departe, împleticindu-se.

Cutia cu pilule sclipea pe jos la lumina stelelor. Confecţionată din lemn negru de santal, pe care era încrustată o scoică, nu părea foarte valoroasă, dar sclipirea sidefului albăstrui o făcea să strălucească frumos, ca un roi de licurici.

Ieşind din bodegă, călugărul văzu cutia pe jos şi o ridică. Dădu să plece mai departe, dar se întoarse şi o privi atent, sub streaşina cîrciumii, la luminiţa slabă ce răzbătea dinăuntru.

„Hm!” îşi zise el. „Precis e a stăpînului meu. A avut-o probabil cu el cînd a fost ucis la Castelul Fushimi. Da, iată-i numele, Tenki, scris pe fundul cutiei.”

Călugărul o luă repede după Matahachi.

— Sasaki! strigă el. Sasaki Kojirō!

Matahachi auzi numele, dar cherchelit cum era, nu făcu nici o legătură cu el însuşi. Merse mai departe, împleticindu-se, de la drumul Kujō pînă la strada Horikawa.

Călugărul îl ajunse din urmă şi îl apucă de teacă.

— Stai, Kojirō! Doar o clipă!

— E? Matahachi sughiţă. Adică eu?

— Eşti Sasaki Kojirō, nu? În ochii călugărului apărură sclipiri dure.

Matahachi deveni mai serios.

— Da, sînt Kojirō. Şi ce dacă?

— Vreau să-ţi pun o întrebare.

— Poftim!

— De unde ai luat cutia cu pilule?

— Cutia cu pilule? întrebă el cu un aer distrat.

— Da. De unde o ai? Asta vreau să aflu. Cum a ajuns la tine?

Călugărul îi vorbea fără să se formalizeze. Era încă tînăr, avea vreo douăzeci şi şase de ani şi nu părea a fi un călugăr-cerşetor care umbla din templu în templu, după pomană. Într-o mînă ţinea un par din lemn de stejar, de vreo doi metri lungime.

— Cine eşti? îl întrebă Matahachi, începînd să se îngrijoreze.

— Nu contează asta. De ce nu-mi spui de unde ai asta?

— E a mea. A fost întotdeauna.

— Minţi! Spune adevărul!

— Am spus adevărul.

— Nu vrei să mărturiseşti?

— Să mărturisesc ce? întrebă Matahachi inocent.

— Nu eşti Kojirō!

Într-o clipă, bîta din mîna călugărului spintecă aerul. Matahachi se retrase din reflex, dar era încă prea beat ca să se mişte repede. Bîta îl atinse şi, cu un ţipăt de durere, se împletici îndărăt vreo trei metri înainte de a cădea pe spate. Se ridică repede şi o luă la fugă.

Călugărul porni după el şi după cîţiva paşi azvîrli cu bîta în Matahachi. Acesta o auzi vîjîind prin aer şi plecă repede capul. Bîta îi zbură pe lîngă urechi. Înspăimîntat, iuţi pasul.

Cînd ajunse la arma de pe jos, călugărul o luă şi ţinti iar în Matahachi, dar acesta se feri iute.

Alergînd cît îl ţineau picioarele, Matahachi trecu de drumul Rokujō şi se apropia de Gojō. Acolo i se păru că scăpase de urmăritor. Abia mai respira.

— Bîta aia – teribilă armă! Trebuie să fii foarte atent tot timpul.

Îi era frig, foame şi sete. Porni în căutarea unei fîntîni şi găsi una în celălalt capăt al unei alei înguste. Scoase găleata şi bău pe săturate, apoi o puse jos şi se spălă pe faţă.

— Cine-o fi fost acela? se întrebă el. Şi ce-o fi vrut?

De îndată ce începu să se simtă mai bine, îl cuprinse iar tristeţea. Îi apăru în faţa ochilor chipul fără bărbie, schimonosit de durere, al cadavrului de la Fushimi. Îl mustra conştiinţa că tocase banii mortului şi nu era prima oară cînd se gîndea că va trebui să plătească pentru ce a făcut.

„Cînd o să am bani”, se gîndi el, „primul lucru pe care am să-l fac va fi să înapoiez banii pe care i-am împrumutat. Şi după ce voi deveni şi eu cineva, îi voi ridica o piatră funerară. Nu mi-a mai rămas decît certificatul. Poate că ar trebui să mă descotorosesc de el. Dacă-l găseşte cine nu trebuie, dau de bucluc.” Băgă mîna în chimonou şi atinse sulul, pe care îl păstra întotdeauna înfăşurat sub *obi*, deşi nu-i era prea comod.

Chiar dacă nu-l transforma într-o mare sumă de bani, putea fi o portiţă, o primă treaptă pe scara succesului. Experienţa nefericită pe care o avusese cu Akakabe Yasoma nu-l împiedica să viseze în continuare.

Certificatul îi fusese de folos, pentru că dacă îl arăta celor de la săli de antrenament lipsite de importanţă sau unor orăşeni naivi, dornici să înveţe arta mînuirii sabiei, nu numai că le impunea respect, dar mai şi căpăta, fără să le ceară, mese şi un

loc de dormit gratuit. În felul acesta îşi cîştigase el existenţa în ultimele şase luni.

— N-are rost să-l arunc. Ce s-a întîmplat cu mine? Am impresia că sînt din ce în ce mai timid. Poate din cauza aceasta nu-mi croiesc un drum în viaţă. De-acum încolo n-am să mai fiu aşa! Voi fi puternic şi curajos, ca Musashi. Le arăt eu lor!

Privi la căsuţele sărăcăcioase din preajma fîntînii. Cei care locuiau aici i se păreau de invidiat. Casele stăteau să se prăbuşească din pricina noroiului şi a buruienilor de pe acoperiş, dar ei cel puţin aveau un adăpost. Fără ruşine, aruncă un ochi în cîteva gospodării. Într-una din ele îi văzu pe soţ şi soţie aplecaţi deasupra unui singur blid cu mîncare. Lîngă ei, fiul şi fiica, împreună cu bunica, lucrau ceva, ca să mai cîştige un ban.

Deşi păreau foarte săraci, aveau un sentiment al familiei, comoară ce lipsea pînă şi unor oameni mari ca Hideyoshi şi Ieyasu. Matahachi ajunse la concluzia că oamenii, cu cît sînt mai săraci, cu atît sînt mai uniţi. Chiar şi cei nevoiaşi se puteau bucura de privilegiul de a fi oameni.

Cu o urmă de ruşine îşi aduse aminte de ce a părăsit-o pe mama sa la Sumiyoshi. Plecase supărat. „N-ar fi trebuit să-i fac una ca asta”, se gîndi el. „Oricare i-ar fi defectele, nimeni pe lume nu mă iubeşte mai mult decît ea.”

Într-o săptămînă cît fuseseră împreună, mama lui îl tîrîse din templu în templu şi, spre marea lui disperare şi plictiseală, Osugi îi vorbise de nenumărate ori despre puterile miraculoase ale Zeiţei Kannon de la Kiyomizudera. „Nici un sfînt de pe lume nu face minuni mai mari”, îl asigurase ea. „N-au trecut nici trei săptămîni de cînd mă rugam acolo, că zeiţa Kannon mi l-a şi adus pe Takezō, chiar la templu. Ştiu că ţie nu-ţi prea pasă de religie, dar măcar ai încredere în Kannon.”

Gîndindu-se la asta, îşi aminti că mama lui îi spusese că la începutul Anului Nou va merge la Kiyomizu şi îi va cere zeiţei Kannon să protejeze familia Hon’iden. Acolo ar trebui să se ducă şi el? Oricum n-avea unde dormi. Şi-ar putea petrece noaptea în pridvor şi ar avea totodată şansa să-şi revadă mama.

În timp ce se îndrepta pe străzile întunecate, spre drumul Gojō, nişte cîini vagabonzi se luară după el, dar, din nefericire, nu dintre aceia care puteau fi alungaţi cu cîteva pietre. Nu-l deranja că-l lătrau, pentru că i se mai întîmplase şi altă dată, şi nici nu s-a speriat cînd l-au mîrîit, dezgolindu-şi colţii.

La Matsubara, un crîng de pini de lîngă drumul Gojō, mai văzu o haită de javre în jurul unui copac. Cei care-l escortaseră li se alăturară celorlalţi. Era greu să le aprecieze numărul şi făceau larmă mare, sărind cît puteau de sus pe trunchiul copacului.

Îşi aţinti privirile într-acolo şi reuşi să distingă vag, printre crengi, o fată stînd ghemuită şi tremurînd de frică. Sau, cel puţin, bănuia că era vorba de o fată.

Îşi arătă pumnul şi ţipă la cîini, dar fără nici un rezultat, apoi azvîrli cu pietre în ei. Tot degeaba. Îşi aminti apoi că auzise undeva că i-ar putea speria pe cîini aşezîndu-se în patru labe şi urlînd cît putea de tare. Dar nu i-a mers nici aşa, poate din pricină că erau prea mulţi şi se agitau ca nişte peşti în năvod. Dădeau din coadă, zgîriau scoarţa copacului cu labele şi urlau înfiorător.

Realiză brusc că, dacă-l vedea o femeie în patru labe, comportîndu-se ca un animal, deşi purta două săbii, o să se facă de ruşine. Trase o înjurătură şi sări în picioare. În clipa următoare, unul dintre cîini scoase un urlet şi îşi dădu sfîrşitul. Cînd ceilalţi văzură sabia însîngerată a lui Matahachi atîrnînd deasupra hoitului, se grupară şi spinările lor osoase se văluriră din pricina respiraţiei agitate.

— Mai vreţi?

Simţind ameninţarea sabiei, cîinii se împrăştiară în toate direcţiile.

— Hei, poţi coborî! strigă Matahachi.

Un uşor clinchet metalic răsună printre acele de pin.

— E Akemi, spuse el uimit. Akemi, tu eşti?

Ea întrebă:

— Cine eşti?

— Matahachi. Nu-mi recunoşti vocea?

— Nu se poate! Matahachi?

— Ce faci acolo? Nu ştiam că ţi-e frică de cîini.

— Nu sînt aici din pricina cîinilor.

— Ei bine, oricare ar fi motivul pentru care te ascunzi, te rog coboară.

De unde era cocoţată, Akemi scrută întunericul.

— Matahachi! îi spuse precipitat. Pleacă de-aici. Cred că mă caută.

— Cine anume?

— N-am timp să-ţi povestesc acum. Un bărbat. M-a ajutat la sfîrşitul anului trecut, dar e o bestie. La început am crezut că e drăguţ, dar mi-a făcut tot soiul de mizerii. Astă-seară am reuşit să fug.

— Deci nu Okō te urmăreşte?

— Nu, nu mama! Un bărbat!

— Gion Tōji, cumva?

— Nu fi prost. Nu mi-e frică de el… O, o… uite-l acolo! Dacă stai şi tu aici, o să mă găsească. O să-ţi facă rău! Ascunde-te repede!

— Şi ce, vrei să fug pentru că vine un bărbat?

Rămase pe loc, nehotărît. Ar fi avut chef de o faptă curajoasă. Era bărbat, doar! Avea în mîinile sale o femeie ce se afla la ananghie. Şi i-ar fi plăcut să-şi spele ruşinea de a fi stat în patru labe ca să izgonească cîinii. Cu cît Akemi insista mai mult ca el să se ascundă, cu atît era mai tentat să-şi demonstreze bărbăţia, atît ei cît şi lui.

— Cine-i acolo?

Matahachi şi Kojirō puseseră întrebarea simultan. Kojirō se uită fix la sabia lui Matahachi şi zări sînge picurînd de pe ea.

— Cine eşti? întrebă el, pus pe harţă.

Matahachi nu răspunse. Sesizînd teama din vocea lui Akemi, se crispase, dar se relaxă imediat. Străinul era înalt şi bine făcut, dar nu era mai în vîrstă decît Matahachi. După felul cum se pieptănase şi se îmbrăcase, Matahachi îl luă drept începător şi dispreţul i se citea în ochi. Călugărul îl cam speriase, dar era sigur că nu va pierde în faţa acestui filfizon.

— El o fi bruta care a torturat-o pe Akemi? se întrebă. Mi se pare un nepriceput. N-am aflat încă ce s-a întîmplat, dar dacă el e cel care-i provoacă necazuri, îl învăţ eu minte.

— Cine eşti? întrebă Kojirō din nou.

Vocea lui era atît de puternică, încît avu impresia că şi întunericul o să se prăbuşească în jurul lor.

— Eu? răspunse ironic Matahachi. Sînt şi eu un biet om.

Rînji sfidător.

Lui Kojirō i se urcă sîngele la cap.

— Deci n-ai nume, spuse el, sau ţi-e ruşine de numele tău.

Fusese provocat, dar nu se temea, aşa că Matahachi răspunse:

— Nu văd de ce să-i spun unui străin cum mă cheamă. Oricum n-ar şti ce reprezintă numele meu.

— Ai grijă cum vorbeşti! se răsti Kojirō. Dar hai să lăsăm lupta dintre noi pe mai tîrziu. Am s-o iau pe fată din copac şi o duc înapoi, unde-i e locul. Aşteaptă-mă aici.

— Nu vorbi prostii! Cine crezi că te lasă s-o iei?

— Ce legătură ai tu cu ea?

— Mama fetei mi-a fost soţie şi nu vreau să-i facă nimeni nici un rău. Dacă te atingi de ea, te fac bucăţele.

— Ia uite, ce interesant! Am impresia că te crezi un mare samurai, deşi n-am mai văzut de multă vreme unul aşa ciolănos ca tine. Sabia asta din spinare plînge şi în somn pentru că, de cînd a intrat în posesia mea – am moştenit-o din familie, să ştii –, nu s-a săturat nici măcar o dată de sînge. A şi ruginit, aşa că am de gînd să mi-o lustruiesc puţin pe carcasa aia osoasă. Să nu încerci cumva să fugi!

Matahachi nu înţelese că nu era de glumă cu omul acesta, aşa că zise dispreţuitor:

— Ia nu mai face pe grozavul! Dacă vrei să mai reflectezi, acum e momentul. Pleacă pînă mai vezi pe unde-o iei. Îţi cruţ viaţa.

— Acelaşi lucru ţi-l doresc şi eu ţie. Dar ia ascultă, drăguţul meu om. Te-ai lăudat că ai un nume mult prea vrednic pentru bietele mele urechi. Fii bun, cum spuneai că te cheamă? Se cade să-ţi spui numele înainte de o confruntare; aşa cere eticheta. Sau nu ştiai nici măcar atîta lucru?

— Nu mă deranjează să ţi-l spun, dar vezi să nu te uimească.

— O să am grijă să nu mă arăt surprins. Dar, mai întîi, ce stil de mînuire a sabiei foloseşti?

Matahachi îşi imagină că un asemenea flecar nu putea fi prea priceput, aşa că îl aprecie şi mai puţin.

— Eu, îl informă el pe Kojirō, am certificat în Stilul Chūjō, o ramură a stilului lui Toda Seigen.

Kojirō făcu eforturi să nu-şi trădeze surpriza.

Considerînd că avantajul era de partea lui, Matahachi se gîndi că ar fi o prostie să nu profite. Maimuţărindu-l pe cel care-i pusese întrebările, zise:

— Acum vrei să-mi spui care-i stilul tău? Aşa cere eticheta, ştii doar.

— Mai tîrziu. De la cine-ai învăţat Stilul Chūjō?

— De la Kanemaki Jisai, desigur, veni răspunsul lui Matahachi cît se poate de firesc. De la cine altcineva?

— Cum? exclamă Kojirō, cu-adevărat uimit de data aceasta. Şi îl cunoşti pe Itō Ittōsai?

— Cum să nu!

Interpretînd întrebările lui Kojirō drept o dovadă a efectului pe care îl avusese povestea sa, Matahachi era sigur că tînărul o să propună pînă la urmă un compromis. Şi, ca s-o facă şi mai gogonată, spuse:

— Presupun că n-am motive să-mi ascund legăturile cu Itō Ittōsai. A fost predecesorul meu. Adică, amîndoi am învăţat cu Kanemaki Jisai. De ce întrebi?

Kojirō se prefăcu că nu aude întrebarea.

— Atunci, pot să te întreb cine eşti?

— Sînt Sasaki Kojirō.

— Mai spune o dată!

— Sasaki Kojirō, răspunse Matahachi foarte politicos.

Kojirō rămase mut de uimire cîteva clipe, după care mormăi un „hm” şi îşi arătă gropiţele.

Matahachi îl privea fix.

— De ce te uiţi aşa la mine? Te-a surprins cumva numele meu?

— Să ştii că da.

— Bine, atunci pleacă! îi ordonă Matahachi ameninţător, ridicînd bărbia.

— Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Kojirō se ţinea cu mîinile de burtă de atîta rîs. Cînd reuşi, în sfîrşit, să se potolească, spuse: Am întîlnit mulţi bărbaţi în drumurile mele, dar niciodată n-am mai pomenit aşa ceva. Şi-acum, Sasaki Kojirō, vrei să fii amabil să-mi spui cine sînt eu?

— De unde să ştiu?

— Trebuie să ştii! Sper că nu-ţi par mitocan, dar, ca să fiu sigur că am auzit bine, vrei să-mi mai spui o dată cum te cheamă?

— N-ai urechi? Sînt Sasaki Kojirō.

— Şi eu…?

— Tot un om, presupun.

— Nu asta contează, spune-mi cum mă cheamă!

— Ia ascultă, ticălosule! Îţi baţi joc de mine?

— Nu, categoric nu. Sînt foarte serios. N-am fost mai serios ca acum în viaţa mea. Deci, spune-mi Kojirō, cum mă cheamă?

— Nu mă plictisi. Răspunde-ţi singur la întrebare.

— Bine! O să mă întreb mai întîi pe mine şi apoi, cu riscul de a-ţi părea impertinent, am să ţi-l spun şi ţie.

— Fie, hai să-l auzim!

— Dar să nu te uimească!

— Idiotule!

— Eu sînt Sasaki Kojirō, cunoscut şi sub numele de Ganryū.

— C… ce… ce?

— Din moşi-strămoşi, familia mea a locuit la Iwakuni. Am primit numele de Kojirō de la părinţii mei. Oamenii de arme mă ştiu sub numele de Ganryū. Şi-acum, spune-mi şi mie cum crezi tu că se face de sîntem doi Sasaki Kojirō pe lume?

— Deci… tu… tu eşti…

— Da, şi cu toate că circulă multă lume pe la ţară, tu eşti primul pe care l-am întîlnit cu numele meu. Primul, primul. Ce coincidenţă ciudată a făcut să ne întîlnim?

Matahachi îşi puse mintea la contribuţie.

— Ce s-a întîmplat? Mi se pare că tremuri.

Matahachi îşi îndoi spinarea, pentru a-i face plecăciuni. Kojirō se apropie de el, îl bătu pe umăr şi-i spuse:

— Hai să fim prieteni.

Palid mort, Matahachi făcu o mişcare bruscă şi scoase un strigăt.

— Dacă fugi, te omor.

Vocea lui Kojirō îl izbi în faţă ca o sabie.

Sabia de Bizen şuieră peste umărul lui Kojirō ca un şarpe argintiu. Doar o lovitură, nu mai multe. Matahachi zbură cam trei metri. Ca o insectă suflată de pe o frunză, făcu trei tumbe şi se prăbuşi la pămînt fără cunoştinţă.

Kojirō nu-i aruncă nici o privire. Sabia lungă de vreun metru, fără urme de sînge pe ea, intră la loc, în teacă.

— Akemi! strigă Kojirō. Coboară! Nu-ţi mai fac nimic. Vino înapoi la han cu mine. Ţi-am doborît prietenul, dar nu l-am rănit. Coboară şi ai grijă de el.

Nici un răspuns. Nevăzînd nimic printre crengi, Kojirō se căţără în copac, dar Akemi fugise din nou.

Bătea o briză uşoară printre acele pinilor. Stătea acolo sus, liniştit, întrebîndu-se unde i-o fi zburat vrăbiuţa. Pur şi simplu nu

pricepea de ce-i era ei atît de frică de el. Nu-şi arătase oare afecţiunea cum se pricepuse mai bine? Ar fi fost dispus să accepte că era puţin cam brutal, dar nu-şi dădea seama prin ce se deosebea el de alţi bărbaţi care făceau curte unei femei.

Ar fi putut găsi răspunsul în atitudinea sa faţă de arta mînuirii sabiei. Cînd a intrat, copil fiind, la şcoala lui Kanemaki Jisai, şi-a dovedit imediat talentele şi a fost tratat ca un geniu. Felul cum mînuia sabia era cu totul deosebit. Dar şi mai grozavă era tenacitatea lui. Pur şi simplu nu voia să renunţe. Cînd întîlnea un adversar mai puternic, se înverşuna şi mai tare.

În zilele acelea, conta mai puţin modul în care cîştigă un luptător, decît faptul în sine de a fi cîştigat. Nimeni nu întreba prea stăruitor ce metode foloseşti şi lupta lui Kojirō nu era considerată necinstită, cînd acesta se ghida după principiul că scopul scuză mijloacele. Adversarii se plîngeau că-i hărţuieşte, cînd alţii s-ar fi recunoscut învinşi, dar nimeni nu-l considerase laş.

Odată, în copilărie, un grup de învăţăcei pe care îi dispreţuia făţiş îl bătuse cu săbii de lemn pînă căzuse lat. Făcîndu-i-se milă de el, unul dintre atacanţi rămăsese cu el, i-a dat apă şi l-a îngrijit pînă şi-a revenit. Kojirō, însă, luase sabia de lemn a binefăcătorului şi-l lovise cu ea pînă-l omorîse.

Cînd pierdea în cîte o încăierare, nu uita şi nu ierta niciodată. Îşi pîndea adversarul pînă-l prindea nepregătit şi-l ataca cu toată forţa. A-l înfrînge pe Kojirō însemna a-ţi face un duşman de moarte.

Cînd mai crescuse, vorbea despre sine însuşi ca despre un geniu. Jisai şi Ittōsai recunoscuseră că se laudă cam mult. Dar nu inventa niciodată nimic. El ajunsese într-adevăr să doboare rîndunele în zbor şi-şi crease un stil propriu. Din pricina aceasta, oamenii din jur îl considerau „vrăjitor”, apreciere cu care el fusese întru totul de acord.

Greu de spus cum se manifesta dorinţa lui de a domina atunci cînd iubea o femeie. Nimeni nu putea şti lucrul acesta. Dar îşi avea pesemne propriul său stil. Nici el nu vedea nici o legătură între arta mînuirii sabiei şi cea a dragostei. Nu putea pricepe de ce nu-l plăcea Akemi, cînd el o iubea atît de mult.

Pe cînd se frămînta astfel din pricina problemelor de amor, Kojirō zări o siluetă sub copac.

— Ia uite, e un bărbat aici care zace.

Se aplecă şi îl privi mai îndeaproape. E ticălosul de la dugheana de saké!

Cel care tocmai făcuse remarca era călugărul-călător. Luîndu-i bocceaua din spinare, spuse:

— Se pare că nu e rănit. Şi trupul e cald încă.

Pipăi şi găsi şnurul cu care era legat *obi*-ul, îl desfăcu şi îi legă mîinile la spate. Îşi propti apoi genunchii pe şalele lui Matahachi şi îi trase umerii în spate, apăsîndu-l pe plex. Matahachi îşi reveni cu un geamăt înăbuşit. Călugărul îl cără ca pe un sac de cartofi pînă la primul copac şi îl propti de el.

— Drepţi! îi porunci el sever, însoţindu-şi ordinul şi de o lovitură de picior. Drepţi, am spus!

Matahachi, care fusese cu un picior în groapă, începu să-şi revină în simţiri, dar încă nu pricepea ce se întîmplă. Uimit, făcu eforturi să se ridice în picioare.

— Grozav! spuse călugărul. Rămîi aşa.

Îi legă apoi şi picioarele de copac.

Matahachi deschise încet ochii şi slobozi un ţipăt de uimire.

— Ei, mincinosule, îi spuse călugărul, m-ai cam făcut tu să alerg, dar acum totul s-a terminat. Pe urmă începu să se ocupe de Matahachi, plesnindu-l peste faţă şi izbindu-l cu capul de pom.

— De unde ai luat cutia cu pilule? întrebă el. Spune-mi adevărul, în clipa asta!

Matahachi nu răspunse.

— Crezi că poţi minţi cu neruşinare? Înfuriat, călugărul îl apucă pe Matahachi de nas, cu două degete, şi-l scutură zdravăn.

Matahachi se sufoca, dar pentru că lăsa impresia că vrea să vorbească, călugărul îi dădu drumul.

— Spun tot! ţipă Matahachi disperat. Totul.

Lacrimile îi curgeau din ochi.

— S-a întîmplat vara trecută... începu el şi-i istorisi toată povestea.

La sfîrşit, imploră milă.

— Nu pot restitui banii chiar acum, dar promit că, dacă nu mă omorîţi, voi munci din greu şi-i voi înapoia cît de curînd. Fac şi legămînt scris, semnat şi sigilat.

Mărturisirea îi făcu bine, ca puroiul care ţîşneşte din rana ce supurează. Nu mai avea nimic de ascuns, nu mai avea de ce să-i fie teamă. Sau cel puţin aşa credea.

— Ai spus tot ce-aveai de zis? întrebă călugărul.

— Da. Matahachi îşi plecă privirile în semn de căinţă.

După ce se gîndi cîteva minute, călugărul îşi scoase sabia scurtă şi o îndreptă spre chipul lui Matahachi. Matahachi îşi întoarse capul imediat şi strigă:

— Vreţi să mă omorîţi?

— Da, cred că trebuie să mori.

— V-am spus adevărul. Am înapoiat cutia cu pilule. Vă dau şi certificatul, într-una din zile o să-mi plătesc şi datoria. Jur! De ce să mă omorîţi?

— Te cred, dar mă aflu într-o situaţie foarte dificilă. Eu locuiesc la Shimonida, în Kozuke, şi m-am numărat printre vasalii lui Kusanagi Tenki. El a fost samuraiul care a murit la Castelul Fushimi. Deşi m-am îmbrăcat ca un călugăr, sînt de fapt samurai. Mă numesc Ichinomiya Gempachi.

Matahachi se zbătea, încercînd să scape, aşa că nu prea auzea mare lucru.

— Îmi cer scuze, se văicări el. Ştiu că am greşit, dar n-am vrut să fur nimic. Am avut de gînd să duc obiectele familiei lui, dar am rămas fără bani şi, cu toate că ştiam că nu-i frumos, i-am folosit. Fac orice, dar, vă rog, nu mă omorîţi.

— Aş prefera să nu te mai scuzi atîta, spuse Gempachi, în sufletul căruia părea că se dă o luptă aprigă.

Clătină din cap şi continuă.

— Am fost eu însumi la Fushimi şi am făcut cercetări. Totul se potriveşte cu ceea ce ai spus. Dar trebuie să ofer o consolare familiei lui Tenki. Nu mă refer la bani. Am nevoie de ceva care să le arate că răzbunarea s-a împlinit. Nu e vorba de un singur răufăcător – nu numai unul l-a omorît pe Tenki. Şi atunci cum să le duc capul ucigaşului?

— Eu… eu… nu eu… nu eu l-am omorît. Să nu credeţi aşa ceva.

— Ştiu că nu l-ai omorît tu. Dar familia şi prietenii lui nu ştiu că a fost omorît cu pietre de gloata muncitorilor. O asemenea poveste nu i-ar face cinste deloc. Şi nici eu n-aş putea să le spun adevărul. Deşi îmi pare teribil de rău pentru tine, mi-e teamă că

va trebui să fii tu vinovatul. Ţi-ar fi mai uşor dacă m-ai lăsa să te omor.

Matahachi se zbătea şi ţipa:

— Daţi-mi drumul! Nu vreau să mor!

— E firesc! Dar hai s-o luăm şi altfel. N-ai fost în stare să plăteşti saké-ul băut. Asta înseamnă că nu prea ştii să ai grijă de tine. Decît să mori de foame şi să duci o existenţă ruşinoasă pe lumea asta crudă, n-ar fi mai bine să te odihneşti în pace, pe cealaltă? Dacă banii te îngrijorează, am eu ceva la mine. Aş fi bucuros să-i trimit părinţilor tăi pentru înmormîntare. Dacă preferi altfel, îi pot trimite la templul strămoşesc, ca donaţie. Te asigur că vor ajunge cu bine.

— V-aţi pierdut minţile. Nu vreau bani! Vreau să trăiesc!... Ajutor!

— Ţi-am explicat totul amănunţit. Fie că vrei, fie că nu, teamă mi-e că va trebui să treci drept ucigaşul stăpînului meu. Gata, prietene! Consideră că asta ţi-a fost soarta. Îşi înşfăcă sabia şi făcu un pas înapoi ca să aibă loc suficient să-l lovească.

— Gempachi! Stai!

Gempachi privi în sus şi strigă:

— Cine eşti?

— Sasaki Kojirō.

Gempachi îi repetă numele încet, cu neîncredere. Oare cobora acum din cer un alt Kojirō fals? Vocea era însă prea omenească pentru a aparţine unei stafii. Sări destul de departe de copac şi-şi ridică sabia drept în sus.

— E absurd, spuse el rîzînd. Se pare că mai nou toată lumea se numeşte Sasaki Kojirō. Mai este unul aici, jos, care arată foarte trist. Ah! Încep să înţeleg. Eşti unul din prietenii lui, nu?

— Nu, sînt Kojirō. Ascultă, Gempachi, eşti gata să mă tai în două în clipa în care cobor, aşa-i?

— Da. Adu-i pe toţi Kojirō falşi, ca tine. O să am grijă de toţi.

— Bun. Dacă mă tai, e clar că sînt fals, dar dacă te trezeşti pe lumea cealaltă, o să ştii că-s Kojirō cel adevărat. Cobor imediat, ai grijă! Dacă nu mă tai în timp ce cobor, Sabia de Bizen te va despica în două, ca pe-un băţ de bambus.

— Ia stai! Parcă-ţi cunosc vocea şi dacă sabia ta e renumita Sabie de Bizen, atunci cu siguranţă eşti Kojirō.

— Mă crezi acum?

— Da, dar ce făceai acolo sus?

— Vorbim mai tîrziu despre asta.

Kojirō sări peste faţa întoarsă în sus a lui Gempachi şi ateriză în spatele lui, cu o ploaie de ace de pin după el. Transformarea îl uimi pe Gempachi. Kojirō pe care-l cunoscuse la Şcoala lui Jisai avea pielea negricioasă şi părea tare nătăfleţ. N-avea altă treabă decît să scoată apa din fîntînă şi, în conformitate cu dragostea pentru simplitate a lui Jisai, era întotdeauna îmbrăcat cît se poate de modest.

Kojirō se aşeză la poalele copacului şi îi făcu semn lui Gempachi să facă la fel. Gempachi îi povesti apoi cum fusese luat Tenki drept spion din Osaka şi omorît cu pietre, iar certificatul lui căzuse în mîinile lui Matahachi. Deşi amuzat de felul în care-şi dobîndise un tiz, Kojirō îi spuse că n-are rost să omoare un om lipsit de forţă, numai pentru că s-a dat drept el. Existau şi alte moduri de a-l pedepsi pe Matahachi. În cazul în care Gempachi era îngrijorat din pricina reputaţiei familiei lui Tenki, se va duce el personal la Kozuke şi va face în aşa fel încît stăpînul lui Gempachi să fie recunoscut drept războinic brav şi onorabil. Nu trebuia să-l scoată pe Matahachi ţap ispăşitor.

— Nu eşti de acord, Gempachi? spuse Kojirō în concluzie.

— Dacă luăm lucrurile aşa, atunci da.

— În regulă. Asta e. Eu trebuie să plec acum, dar cred că tu ar trebui să te întorci la Kozuke.

— Merg direct acolo.

— Să-ţi spun drept, eu mă grăbesc. Încerc să găsesc o fată care m-a părăsit cam brusc.

— N-ai uitat nimic?

— Cred că nu.

— Dar certificatul?

— A, da.

Gempachi băgă mîna în chimonoul lui Matahachi şi scoase sulul. Matahachi se simţea uşurat, fără nici o povară acum. Pentru că se părea că viaţa-i va fi cruţată, se bucura că scapă de document.

— Hm! exclamă Gempachi. Dacă stau şi mă gîndesc bine, incidentul din seara aceasta a fost aranjat de spiritele lui Jisai şi Tenki ca să pot recupera certificatul şi să ţi-l dau.

— N-am nevoie de el, spuse Kojirō.

— De ce? îl întrebă Gempachi neîncrezător.

— Pur şi simplu nu-mi trebuie.

— Nu înţeleg.

— La ce-mi serveşte o bucată de hîrtie ca aceasta?

— I-auzi? Chiar n-ai pic de recunoştinţă pentru profesorul tău? I-au trebuit ani de zile lui Jisai ca să se decidă să ţi-l dea. Nu s-a hotărît decît pe patul de moarte. L-a însărcinat pe Tenki să ţi-l înmîneze şi vezi ce-a păţit bietul Tenki. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ce-a făcut Jisai, e treaba lui. Eu am ambiţiile mele.

— Nu aşa se vorbeşte!

— Te rog, nu mă înţelege greşit.

—Îl insulţi pe cel care te-a învăţat?

— Bineînţeles că nu, nu spun că m-am născut mai talentat decît Jisai, dar eu vreau să ajung mai departe decît el. Nu vreau să rămîn un ilustru om de arme necunoscut. Nu spre asta ţintesc.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

Kojirō n-avea nici o reţinere în a-şi face cunoscute ambiţiile, chiar dacă ele erau exagerate.

— Îi sînt recunoscător lui Jisai, dar să mă întorc cu un certificat eliberat de o Şcoală de la ţară nu prea cunoscută mi-ar face mai mult rău decît bine. Itō Ittōsai şi l-a acceptat pe-al lui, dar nici el n-a dus mai departe Stilul Chūjō. El a creat un stil nou. Am de gînd să fac acelaşi lucru. Pe mine mă interesează Stilul Ganryū, nu Chūjō. În curînd, Ganryū va fi un nume binecunoscut. Aşa că, vezi tu, documentul acela nu are nici o valoare pentru mine. Du-l înapoi la Kozuke şi spune-le să-l păstreze la templu împreună cu celelalte acte.

Nu era nici urmă de modestie în cuvintele lui Kojirō.

Gempachi îl privi resemnat.

— Te rog, transmite toate cele bune familiei Kusanagi, spuse Kojirō politicos. O s-o iau într-o bună zi spre est şi-i vizitez şi pe ei, să fii sigur de asta.

Îi adresă un zîmbet larg de despărţire.

Această ultimă etalare a politeţii îi mirosi lui Gempachi a îngîmfare fără margini. Se gîndi o clipă să-l muştruluiască pe Kojirō pentru nerecunoştinţa şi lipsa de respect faţă de Jisai, dar îşi dădu seama că şi-ar irosi timpul degeaba. Îşi luă bocceluţa, puse certificatul în ea, salută scurt şi plecă.

După plecarea lui, Kojirō rîse cu poftă.

— Da’ ştiu că s-a supărat, nu glumă! Ha, ha, ha, ha!

Se întoarse apoi către Matahachi:

— Şi-acum, ce-ai de spus, neisprăvitule?

Matahachi n-avea, bineînţeles, nimic de spus.

— Răspunde-mi! Recunoşti că te-ai dat drept mine?

— Da.

— Ştiu că te cheamă Matahachi, dar care ţi-e numele de familie?

— Hon’iden.

— Eşti *ronin*?

— Da.

— Învaţă şi tu ceva de la mine, măgar neruşinat ce eşti! Ai văzut că i-am dat certificatul înapoi, nu? Dacă n-ai suficientă mîndrie pentru un asemenea gest, nu vei fi niciodată capabil de nimic ca lumea. Uită-te la tine! Te foloseşti de numele altcuiva, îi furi certificatul, trăieşti pe seama reputaţiei sale. Nimic nu poate fi mai josnic! Poate înveţi şi tu ceva din experienţa din seara aceasta: pisica n-are decît să-şi pună piele de tigru, tot pisică rămîne.

— Am să fiu foarte atent pe viitor.

— N-am să te omor, dar cred că te las aşa, să te eliberezi singur dacă poţi. Kojirō îşi scoase brusc pumnalul din teacă şi curăţă tulpina copacului deasupra capului lui Matahachi. Bucăţelele de scoarţă îi căzură pe gît. Am nevoie de ceva de scris, bombăni Kojirō.

— Am o trusă în *obi*, spuse Matahachi îndatoritor.

— Bine! O împrumut o clipă.

Kojirō înmuie pensula în tuş şi scrise pe porţiunea de copac fără scoarţă. Se dădu apoi cîţiva paşi înapoi şi îşi admiră opera.

„Omul acesta”, scria acolo, „este un impostor care s-a folosit de numele meu şi a umblat de colo-colo făcînd lucruri ruşinoase. L-am prins şi-l las aici ca să rîdă toată lumea de el. Numele meu este Sasaki Kojirō, iar cel de războinic, Ganryū, şi ele îmi aparţin mie, şi numai mie.”

— Aşa se cade! spuse Kojirō mulţumit.

Vîntul suspina în pădurea întunecată. Kojirō plecă de-acolo cu gîndul la ambiţiile lui şi trecu imediat la acţiune. O lumină i se aprinse în ochi pe cînd sărea printre copaci ca un leopard.

Fratele mai mic

Încă din vremuri străvechi oamenii bogaţi călătoreau în palanchin. De puţin timp însă exista şi un model mai simplu de palanchin, accesibil şi oamenilor de rînd: un pic mai mare decît un coş nu prea adînc, suspendat de un par orizontal; ca să nu cadă, călătorul trebuia să se ţină bine de nişte curele prinse în faţă şi-n spate. Purtătorii de palanchin intonau întotdeauna o cîntare rituală, pentru a ţine pasul, dar ei aveau tendinţa să-şi considere clienţii doar o simplă încărcătură. Cei care alegeau un asemenea mod de transport erau sfătuiţi să-şi regleze respiraţia după cea a purtătorilor, în special cînd aceştia alergau.

Palanchinul ce se îndrepta în grabă spre crîngul de pini de pe drumul Gojō era însoţit de şapte sau opt bărbaţi. Atît purtătorii, cît şi ceilalţi însoţitori respirau, de parcă erau gata-gata să-şi dea duhul.

— Am ajuns pe drumul Gojō.

— Nu-i Matsubara?

— Nu mai e mult.

Deşi felinarele pe care le duceau aveau emblema curtezanelor din cartierul plăcerilor din Osaka, pasagerul nu era o curtezană.

— Denshichirō! strigă unul dintre slujitorii din faţă. Sîntem aproape de drumul Shijō.

Denshichirō nu-l auzi. Dormea şi capul i se bălăbănea ca al unui tigru din hîrtie. Coşul se înclină şi unul dintre purtători îl ţinu cu mîna pe pasager ca să nu zboare jos.

Denshichirō deschise ochii mari şi spuse:

— Mi-e sete. Daţi-mi nişte saké!

Bucuroşi că puteau să-şi mai tragă sufletul, purtătorii lăsară jos palanchinul şi începură să se şteargă de transpiraţie cu un prosopel.

— Nu prea mai este saké, spuse un slujitor, întinzîndu-i butelcuţa din lemn de bambus.

Denshichirō o goli dintr-o sorbitură şi apoi se văită:

— E frig, îmi clănţănesc dinţii.

Dar frigul îl trezi suficient cît să observe:

— S-a întunecat. Am parcurs o bucată bună de drum.

— Sînt sigur că fratelui tău i s-a părut mult. Pentru el acum fiecare minut e cît un an, într-atît e de dornic să te vadă.

— Sper că mai e în viaţă.

— Doctorul a spus că e în afara pericolului. Totuşi, e foarte agitat şi nu i se opreşte hemoragia. Asta poate fi primejdioasă.

Denshichirō ridică butelcuţa goală şi o duse la buze; nu mai curgea nici o picătură.

— Musashi! spuse plin de dezgust, aruncînd-o. Haideţi! urlă el. Grăbiţi-vă!

Denshichirō, mare băutor, dar un şi mai mare luptător, şi foarte irascibil, era cu totul altă fire decît fratele său. Încă pe cînd trăia Kempō, se găsiseră unii care au avut curajul să afirme că era chiar mai bun decît tatăl său. Şi tînărul credea la fel. Cît a trăit tatăl lor, cei doi fraţi s-au antrenat împreună în *dōjō* şi s-au împăcat destul de bine, dar după moartea lui Kempō, Denshichirō a refuzat să mai participe la activităţile Şcolii şi i-a spus lui Seijūrō în faţă că el se retrage şi-l lasă să se ocupe singur de mînuirea săbiilor.

De cînd plecase la Ise, cu un an în urmă, se zvonise că-şi pierdea timpul prin provincia Yamato. De-abia după dezastrul de la Rendaiji fuseseră trimişi oameni să-l caute. În ciuda aversiunii sale faţă de Seijūrō, Denshichirō acceptase să se întoarcă acasă.

În goana lui nebună spre Kyoto, îi mînase atît de tare pe purtătorii de palanchin, încît fusese nevoit să-i schimbe de trei sau patru ori. Dar îşi găsise timp să se oprească să-şi cumpere saké la fiecare popas. Poate avea nevoie de alcool ca să-şi potolească nervii, căci trebuie să fi fost într-o stare de mare agitaţie.

Pe cînd se pregăteau să pornească din nou la drum, nişte cîini care lătrau în pădure le atraseră atenţia.

— Oare ce se întîmplă?

— Nimic. O haită de cîini.

Oraşul era plin de cîini vagabonzi şi mulţi dintre ei veneau de la periferie, căci nu se mai dădeau bătălii şi deci nu mai găseau carne de om ca hrană.

Denshichirō ţipă la ei să nu mai tragă de timp, dar unul dintre elevi spuse:

— Staţi! Se petrece ceva ciudat acolo.

— Du-te şi vezi ce e, spuse Denshichirō.

După plecarea lui Kojirō, cîinii se întorseseră. Cele trei sau patru rînduri de animale din jurul lui Matahachi făceau o larmă nemaiîntîlnită. Dacă şi cîinii ar fi capabili de sentimente înalte, ai fi putut crede că-şi răzbunau camaradul ucis. Dar mai degrabă îşi chinuiau victima; simţiseră că se afla într-o poziţie ingrată, iar ei erau morţi de foame. Aveau burţile lipite de spate şi colţii atît de ascuţiţi, încît te apuca groaza.

Matahachi se temea de ei mai mult decît de Kojirō sau de Gempachi. Incapabil să-şi folosească braţele şi picioarele, el avea drept arme doar faţa şi vocea.

După ce, la început, încercase să vorbească cu animalele, îşi schimbă tactica. Începu să urle ca o fiară sălbatică. Cîinii se speriară puţin şi se dădură îndărăt. Dar pe urmă începu să-i curgă nasul şi tot efectul se duse naibii.

Apoi deschise gura, căscă ochii mari şi îi privi fix, încercînd să nu clipească. Se strîmbă, scoase limba de tot, încît îşi atingea cu ea vîrful nasului, dar obosi repede. Îşi puse mintea la contribuţie şi găsi altceva: se prefăcu că e unul de-al lor şi că n-are nimic cu ei. Lătră, ba chiar îşi imagină că are şi coadă.

Urletul se înteţi şi cîinii care erau mai aproape de el îşi arătau colţii şi îi lingeau picioarele.

Sperînd că-i poate potoli cu muzică, începu să cînte un pasaj celebru din *Povestea clanului Heike*[36], imitîndu-i pe barzii ce colindau de colo-colo, acompaniindu-se la flaut.

„Şi-apoi împăratul sihastru decise
Ca în primăvara celui de-al doilea an
Să-şi vadă casa de la Kenreimon'in,
În munţi, tocmai lîngă Ōhara.
Dar în a doua şi-a treia lună
Vîntul a fost aspru, frigul n-a cedat,
Şi nici zăpada de pe culmi nu s-a topit."

Cu ochii închişi, cu faţa încordată, Matahachi cînta cît îl ţineau puterile, cît pe ce să asurzească el însuşi de propria-i voce.

Încă mai cînta cînd sosi Denshichirō cu oamenii lui şi alungară cîinii.

Matahachi, lipsit de orice urmă de demnitate, strigă:

— Ajutor! Salvaţi-mă!

— L-am mai văzut pe individ la Yomogi, spuse unul dintre samurai.

— Îhî, e soţul lui Okō.

— Soţ? Dar parcă nu avea nici un soţ.

— Cel puţin aşa i-a spus lui Tōji.

Lui Denshichirō i se făcu milă de Matahachi şi le ceru oamenilor săi să termine cu bîrfa şi să-l dezlege.

Ca răspuns la întrebările lor, Matahachi le turnă o poveste care îi scotea în evidenţă doar calităţile şi nici măcar o slăbiciune. Profitînd de faptul că vorbea cu partizani ai Şcolii Yoshioka, rosti şi numele lui Musashi. Fuseseră prieteni în copilărie, le spuse el, pînă cînd Musashi a fugit cu logodnica lui şi i-a făcut întreaga familie de ruşine. Curajoasa lui mamă jurase să nu se întoarcă acasă; atît mama lui, cît şi el, erau în căutarea lui Musashi, cu gînd să-l distrugă. Cît despre faptul că ar fi fost soţul lui Okō, nici vorbă de aşa ceva. A stat, într-adevăr, destul de mult la Yomogi, dar nu pentru că ar fi avut ceva cu proprietăreasa, iar cea mai bună dovadă o constituia faptul că ea se îndrăgostise de Gion Tōji.

Apoi le explică cum de era legat de copac. Fusese atacat de o bandă de hoţi, care îi furaseră banii. Nu opusese rezistenţă, bineînţeles; trebuia să fie atent să nu păţească nimic, căci avea o datorie faţă de mama lui.

Sperînd că i-a convins, Matahachi spuse:

— Vă mulţumesc. Bănuiesc că soarta a vrut să ne aducă laolaltă. Avem un duşman comun, un duşman cu care nu putem trăi sub acelaşi cer. Aţi sosit exact la momentul oportun în seara aceasta. Vă sînt recunoscător pe vecie. Am impresia, după cum arătaţi, că sînteţi Denshichirō. Sînt convins că aveţi de gînd să-l întîlniţi pe Musashi. Nu ştiu care dintre noi îl va omorî mai întîi, dar sper să ne mai întîlnim.

Nu voia să le dea ocazia să-i mai pună întrebări, aşa că adăugă repede:

— Osugi, mama mea, a plecat în pelerinaj la Kiyomizudera să se roage pentru succesul nostru în lupta împotriva lui Musashi. Trebuie să mă întîlnesc cu ea. Am să trec cît se poate de repede pe la casa din Shijō pentru a-mi prezenta omagiile. În altă ordine

de idei, vă rog să mă scuzaţi că v-am reţinut, cînd eraţi şi aşa destul de grăbiţi.

Şi dus a fost, lăsîndu-i pe ceilalţi să se întrebe cît adevăr exista în ceea ce le povestise.

— Cine naiba-i bufonul ăsta? pufni Denshichirō, furios că şi-au pierdut timpul de pomană.

Aşa cum spusese doctorul, primele cîteva zile au fost mai grele. Trecuseră deja patru şi, din noaptea precedentă, Seijūrō se simţea ceva mai bine.

Deschise încet ochii, întrebîndu-se dacă e zi sau noapte. Opaiţul de lîngă perna lui era pe cale să se stingă. Din camera alăturată se auzeau sforăituri; cei care-l păzeau adormiseră.

„Cred că mai trăiesc”, se gîndi el. „Viu şi complet dezonorat!” Îşi trase cuvertura peste faţă, cu degetele tremurînd. „Cum să mai dau ochii cu lumea?” Înghiţi ca să-şi înăbuşe lacrimile.

— Totul s-a terminat, gemu el. Sfîrşitul meu şi sfârşitul Casei Yoshioka.

Se auzi cîntatul unui cocoş şi opaiţul se stinse cu un sfîrîit. Pe cînd lumina zorilor pătrundea în cameră, el se întoarse cu gîndul la dimineaţa de la Rendaiji. Privirea din ochii lui Musashi! Amintirea îl făcu să se-nfioare. Trebuia să recunoască faptul că nu era de nasul individului. De ce nu-şi aruncase el sabia de lemn? Să fi acceptat înfrîngerea ca să salveze reputaţia familiei.

— Aveam o părere prea bună despre mine, gemu el. În afară de faptul că sînt fiul lui Yoshioka Kempō, ce-am realizat eu deosebit în viaţă?

Pînă şi el îşi dădea seama că, mai devreme sau mai tîrziu, Casa Yoshioka tot s-ar fi dus de rîpă dacă rămînea el în fruntea ei. N-avea cum să prospere, cu toate schimbările care se petreceau în lume.

„Înfruntarea mea cu Musashi n-a făcut decît să-i grăbească sfîrşitul. De ce n-am murit pe loc? De ce trebuia să trăiesc?”

Încruntă din sprîncene. Îl durea îngrozitor umărul rămas fără braţ.

Se auzi o bătaie în poarta principală şi imediat un bărbat veni să-l trezească pe samuraiul ce dormea în camera de lîngă Seijūrō.

— Denshichirō? exclamă o voce uimită.

— Da, tocmai a sosit.

Doi dintre ei fugiră afară să-l întîmpine, iar un altul se apropie de Seijūrō.

— Stăpîne! Veşti bune! S-a întors Denshichirō.

Deschiseră obloanele de ploaie, aşezară mangal în vas şi o pernă pe duşumea. Apoi se auzi vocea lui Denshichirō de dincolo de *shōji*:

— Fratele meu e aici?

Seijūrō se gîndi cu nostalgie: „A trecut atîta vreme”. Deşi chiar el ceruse să-l vadă pe Denshichirō, nu dorea ca fratele său să-l vadă în halul acela; mai ales fratele său. Cînd Denshichirō intră, Seijūrō ridică privirea trist şi încercă, în zadar, să schiţeze un zîmbet.

Denshichirō părea în vervă.

— Vezi! rîse el. Cînd dai de necaz, netrebnicul tău frate se întoarce să te ajute. Am lăsat totul baltă şi am venit cît am putut de repede. Ne-am oprit în Osaka să facem provizii, apoi am călătorit toată noaptea. Acum sînt aici, aşa că nu te mai îngrijora. Orice s-ar întîmpla, n-am să las pe nimeni să se atingă de Şcoală… Ce-i asta? spuse el supărat, întorcîndu-se spre servitorul care-i adusese ceaiul. Nu vreau ceai! Du-te şi adu-mi nişte saké.

Strigă apoi către cineva să închidă uşile exterioare.

— Aţi înnebunit cu toţii? Nu vedeţi că fratelui meu îi e frig?

Se aşeză, se rezemă de vasul cu mangal şi îl privi fix pe bolnav.

— Ce poziţie ţi-ai luat cînd te-ai luptat? întrebă el. De ce-ai pierdut? O fi încercînd acest Miyamoto Musashi să-şi facă un nume, dar e numai un începător, nu? Cum de te-a luat prin surprindere un nimeni ca el?

Unul dintre învăţăcei îl strigă pe Denshichirō din uşă.

— Ce doreşti?

— Saké-ul e gata.

— Adu-l.

— Am aşezat totul în cealaltă cameră. Nu faceţi o baie mai întîi?

— Nu vreau să fac baie! Adu saké-ul aici.

— Chiar lîngă patul Stăpînului?

— De ce nu? Nu l-am mai văzut de cîteva luni şi vreau să vorbesc cu el. N-am fost întotdeauna în termenii cei mai buni,

dar nu-i nimeni ca un frate atunci cînd eşti la ananghie. O să beau aici cu el.

Îşi turnă o ceşcuţă, apoi alta, şi alta.

— Ce bun e! Dacă ai fi sănătos, ţi-aş turna şi ţie.

Seijūrō suportă cîteva minute, apoi ridică privirile şi zise:

— N-ai vrea să nu bei aici?

— Ooo!

— Îmi aminteşte de multe lucruri neplăcute.

— Adică?

— Mă gîndesc la tata. Nu cred că i-ar plăcea să ştie cum am tras noi la măsea. Şi la ce ne-a folosit?

— Ce-ai păţit?

— Poate tu nu-ţi dai încă seama, dar eu, am avut răgaz, de cînd zac aici, să regret timpul irosit în zadar.

Denshichirō rîse.

— Hai, dă-i drumul! Ai fost întotdeauna un tip nervos şi sensibil. De aceea n-ai devenit un adevărat om de arme. Dacă vrei să ştii, cred că ai făcut o mare greşeală cînd ai acceptat încăierarea cu Musashi. De fapt, nici nu contează dacă-i Musashi sau altcineva. Lupta nu e pentru tine şi gata. Înfrîngerea asta ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte şi să te laşi de sabie. Ţi-am mai spus şi altădată că e cazul să te retragi. Poţi să rămîi în continuare în fruntea Casei Yoshioka, iar dacă te provoacă cineva şi nu poţi refuza, lupt eu în locul tău. Lasă-mi mie *dōjō*-ul de acum încolo. Am să-ţi dovedesc că-l încununez de şi mai mult succes decît pe vremea tatei. Dacă nu mă mai bănuieşti că vreau să pun mîna pe Şcoală, am să-ţi demonstrez de ce sînt în stare. Îşi turnă restul de saké în ceşcuţă.

— Denshichirō! strigă Seijūrō.

Încercă să se ridice de pe saltea, dar nu izbuti nici măcar să-şi dea cuvertura la o parte.

Căzu înapoi pe spate, întinse mîna şi îl apucă pe fratele lui de încheietură.

— Atenţie! îl avertiză Denshichirō. Îmi verşi saké-ul!

Îşi mută ceşcuţa în mîna cealaltă.

— Denshichirō, ţi-aş lăsa cu plăcere Şcoala, dar trebuie să preiei şi postul de conducător al Casei.

— Bine, dacă aşa vrei tu.

— Nu trebuie să iei lucrurile atît de uşor. Mai bine te-ai gîndi serios. Prefer… să închid Şcoala acum, decît să te las să faci şi tu aceleaşi greşeli şi să dezonorăm numele tatălui nostru.

— Nu fi caraghios. Eu nu-s ca tine.

— Îmi promiţi că te îndrepţi?

— Ia ascultă! Dacă vreau să beau, beau – dacă la asta te referi.

— Nu-mi pasă că bei, dar să nu exagerezi. De fapt, greşelile pe care le-am făcut eu nu s-au tras de la saké.

— Ah, pun pariu că necazul tău au fost femeile. Întotdeauna ţi-au cam plăcut. După ce te faci bine, ar trebui să te căsătoreşti şi să te aşezi şi tu la casa ta.

— Nu. Renunţ la sabie, dar nu-i momentul să mă gîndesc la însurătoare. Şi apoi, există o persoană pentru care ar trebui să fac ceva. Dacă am să mă asigur că-i fericită, nu mai vreau nimic. O să fiu mulţumit să trăiesc singur într-o căsuţă din pădure.

— Cine-i?

— Ce contează! Nu te priveşte. Ar trebui să mă reabilitez ca samurai, dar îmi calc pe mîndrie şi-ţi cedez ţie Şcoala.

— Bine. Îţi promit că totul o să meargă ca pe roate. Şi jur să şterg şi pata de pe numele tău. Pe unde-i Musashi acum?

— Musashi? întrebă Seijūrō cu voce gîtuită. Doar n-ai de gînd să te lupţi cu Musashi! Te-am avertizat să nu faci şi tu aceleaşi greşeli ca mine.

— Cum nu? Atunci de ce-ai trimis după mine? Trebuie să dăm de Musashi înainte să ne scape. Dacă nu acesta e motivul, atunci de ce crezi că am venit acasă valvîrtej?

— Nu ştii ce vorbeşti! Seijūrō dădu hotărît din cap. Îţi interzic să te lupţi cu Musashi!

Tonul lui Denshichirō deveni iritat. Întotdeauna se enerva cînd fratele mai mare îi dădea ordine.

— Şi de ce nu, mă rog?

Obrajii palizi ai lui Seijūrō prinseră puţină culoare.

— Nu poţi cîştiga! spuse el dur.

— Cine nu poate?

Chipul lui Denshichirō era livid.

— *Tu*! Oricum, nu într-o confruntare cu Musashi.

— De ce să nu pot?

— Nu eşti destul de bun!

— Pe naiba! Denshichirō izbucni în rîs.

Îşi eliberă mîna din strînsoarea lui Seijūrō şi ridică ceaşca cu saké.

— Să aducă cineva saké! urlă el. Nu mai este.

Cînd învăţăcelul se întoarse cu saké-ul, Denshichirō ieşise deja din cameră, iar Seijūrō zăcea pe burtă, sub cuverturi. Cînd învăţăcelul îi luă capul şi i-l aşeză frumos pe pernă, Seijūrō îi şopti:

— Cheamă-l înapoi. Mai am să-i spun ceva.

Uşurat că Tînărul Stăpîn vorbeşte clar, omul ieşi să-l caute pe Denshichirō. Îl găsi aşezat pe duşumeaua din *dōjō*, împreună cu Ryōhei şi Miike Jūrōzaemon, Nampo Yoichibei, Otaguro Hyōsuke şi alţi cîţiva discipoli mai în vîrstă.

Unul dintre ei întrebă:

— L-ai văzut pe Tînărul Stăpîn?

— Îhî! Vin chiar din camera lui.

— Cred că s-a bucurat să te vadă.

— N-a părut prea încîntat. Pînă să intru la el în cameră, abia am aşteptat să-l văd. Dar era deprimat şi supărat, aşa că i-am spus ce-am avut de spus. Am ajuns să ne certăm, ca de obicei.

— Te-ai certat cu el? N-ar fi trebuit să faci aşa ceva. Abia începuse să-şi mai revină.

— Staţi să vă spun tot.

Denshichirō era prieten cu discipolii mai în vîrstă. Îl apucă de umăr pe Ryōhei şi îl scutură prieteneşte.

— Ia ascultaţi ce-a spus fratele meu, începu el. Mi-a zis să nu încerc să-i reabilitez numele luptîndu-mă cu Musashi pentru că n-am cum să cîştig! Şi, dacă mă învinge şi pe mine, Casa Yoshioka se duce de rîpă. Mi-a spus că se retrage şi nu vrea de la mine nimic altceva decît să-i continuu eu activitatea şi să pun Şcoala din nou pe picioare.

— Aha!

— Ce vrei să spui?

Ryōhei nu răspunse.

Chiar atunci intră un discipol şi-i spuse lui Denshichirō:

— Tînărul Stăpîn te cheamă înapoi în camera lui.

Denshichirō se încruntă.

— Ce s-a întîmplat cu saké-ul? tună el.

— L-am lăsat în camera lui Seijūrō.

— Adu-l aici!

— Dar fratele tău?

— Se pare că-i e teamă. Fă cum ţi-am spus.

Protestele celorlalţi şi refuzul lor de a bea îl înfuriară pe Denshichirō, care ţipă la ei:

— Ce s-a întîmplat cu voi toţi? Şi voi vă temeţi de Musashi?

Pe chipurile lor se citea şocul, suferinţa şi amărăciunea. N-aveau să uite toată viaţa cum l-a schilodit Musashi pe stăpînul lor cu o singură lovitură de sabie de lemn, dezonorînd în acelaşi timp Şcoala. Cu toate acestea, nu izbutiseră încă să conceapă un plan de acţiune. Orice discuţie din ultimele trei zile nu conducea decît la împărţirea lor în două tabere: unii erau pentru o nouă înfruntare, alţii susţineau să lase lucrurile baltă, aşa rău cum stăteau. Cîţiva dintre cei mai în vîrstă îl priveau aprobator pe Denshichirō, dar restul, inclusiv Ryōhei, ţineau cu stăpînul lor învins. Din păcate, una era ca Seijūrō să-i îndemne la răbdare şi cu totul altceva ca elevii săi să fie de acord, mai ales în prezenţa acestui înfierbîntat frate mai tînăr.

Văzîndu-i că ezită, Denshichirō declară:

— Chiar dacă fratele meu e rănit, el nu trebuie să se poarte ca un laş. Parcă-i femeie! Cum aş putea să-l ascult, ba să mai şi fiu de acord cu el?

Sosi saké-ul, iar el turnă fiecăruia cîte o ceşcuţă. Acum, că el avea să conducă totul, avea de gînd să-şi impună tonul care-i convenea. Aşa-i stătea bine unui bărbat adevărat.

— Iată ce am de gînd să fac, anunţă el. Voi lupta cu Musashi şi-l voi înfrînge. Nu contează ce spune fratele meu. Dacă el consideră că-l putem lăsa pe individul acesta nepedepsit, n-are decît. Nici nu mă miră că a fost învins. Să nu cumva să mă consideraţi un fricos ca el!

Nampo Yoichibei luă cuvîntul:

— Nu e vorba de măiestria ta. Noi avem cu toţii încredere în ea, dar…

— Dar ce? Ce anume vă frămîntă?

— Se pare că fratele tău consideră că Musashi nu e o persoană importantă. Are dreptate, nu? Gîndeşte-te la riscul…

— Risc? urlă Denshichirō.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi retrag cuvintele, se bîlbîi Yoichibei.

Insulta fusese aruncată. Denshichirō sări în picioare şi îl apucă de guler, izbindu-l cu forţă de perete.

— Ieşi afară! Ticălosule!

— Mi-a scăpat. N-am vrut să…

— Gura! Afară! Debilii n-au ce căuta cu mine, la un pahar.

Yoichibei păli. Apoi se lăsă încet pe genunchi, cu faţa la ceilalţi.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să stau atît de mult cu voi, spuse el simplu. Se duse la altarul shintoist din spatele încăperii, făcu o plecăciune şi plecă.

Denshichirō nu-i aruncă decît o privire scurtă, apoi zise:

— Acum, hai să bem cu toţii. După aceea, vreau să mi-l găsiţi pe Musashi. Nu cred să fi părăsit Kyoto. Se laudă probabil prin tot oraşul cu victoria lui. Şi mai e ceva. Vreau să dăm din nou viaţă acestui dōjō. Vreau ca fiecare dintre voi să exerseze serios şi să aveţi grijă să facă şi studenţii voştri acelaşi lucru. Mă odihnesc puţin şi mă apuc şi eu de treabă. Să nu uitaţi un lucru. Eu nu sînt blînd, ca fratele meu. Pretind ca şi cei tineri să dovedească ce pot.

O săptămînă mai tîrziu, unul dintre elevii mai tineri intră în fugă în *dōjō*, zicînd:

— L-am găsit!

Denshichirō se ţinuse de cuvînt şi exersase neobosit în fiecare zi. Energia lui inepuizabilă îi cam surprinsese pe discipoli, care tocmai îl priveau cum se ocupă de Oaguro – unul dintre cei mai experimentaţi – ca de un copilaş.

— Gata! spuse Denshichirō, retrăgîndu-şi sabia şi aşezîndu-se pe marginea sălii de antrenament. Zici că l-ai găsit?

— Da.

Novicele veni şi îngenunche în faţa lui Denshichirō.

— Unde?

— La est de templul Jissōin, pe aleea Hon’ami. Musashi stă la Hon’ami Kōetsu. Sînt sigur de asta.

— Ciudat. De unde cunoaşte un ţopîrlan ca Musashi un om precum Kōetsu?

— Nu ştiu, dar acolo e.

— Bine, hai după el. Acum! tună Denshichirō, pornind în grabă să se pregătească. În urma lui, Ōtaguro şi Ueda încercau să-l convingă să renunţe.

— Dacă-l luăm prin surprindere, o să pară un scandal obişnuit. Lumea n-o să fie de acord, chiar dacă ne descurcăm.

— N-are importanţă. Eticheta este pentru *dōjō*. Într-o bătălie adevărată, cine cîştigă, cîştigă!

— Da, dar nu aşa l-a învins idiotul acela pe fratele tău. Nu consideri că ar fi mai potrivit pentru un om de arme să trimită o scrisoare în care să specifice timpul şi locul înfruntării şi apoi să-l facă praf?

— Hm, poate ai dreptate. Bine, aşa facem. Între timp, nu vreau ca vreunul din voi să se lase convins de fratele meu ca să mi se împotrivească. Am să lupt cu Musashi, indiferent ce spune Seijūrō sau oricine altcineva.

— Am scăpat de toţi cei care nu erau de acord, precum şi de ingraţii care voiau să ne părăsească.

— Bun! Sîntem cu atît mai puternici. N-avem nevoie de ticăloşi ca Gion Tōji sau de fricoşi ca Nampo Yoichibei.

— Nu-i spunem fratelui tău înainte de a trimite scrisoarea?

— Nu, nu-i spuneţi voi! Am s-o fac eu însumi.

În timp ce se îndrepta spre camera lui Seijūrō, ceilalţi se rugau să nu mai izbucnească un nou scandal între cei doi fraţi; nici unul dintre ei nu cedase în problema cu Musashi. Neauzind voci ridicate, discipolii abordară problema timpului şi a locului pentru a doua confruntare cu duşmanul lor de moarte.

Apoi răsună glasul lui Denshichirō:

— Ueda! Miike! Otaguro… toţi! Veniţi încoace! Denshichirō stătea posomorît în mijlocul camerei, cu lacrimi în ochi. Nimeni nu-l mai văzuse în halul acesta.

— Ia uitaţi-vă la asta.

Ţinea în mînă o scrisoare foarte lungă şi zise cu mînie exagerată:

— Uitaţi-vă ce-a făcut idiotul de frate-meu. Trebuia să-mi spună din nou părerea lui şi acum a şters-o… Nici măcar nu mi-a zis unde.

Dragoste de mamă

Otsū îşi puse jos lucrul la care cosea şi strigă:

— Cine-i?

Trase uşa glisantă care dădea spre verandă, dar nu văzu pe nimeni. Simţi o uşoară dezamăgire. Spera să fi fost Jōtarō. Avea nevoie de el mai mult ca oricînd.

O nouă zi de cumplită singurătate. Nu se putea concentra asupra lucrului.

Aici, sub templul Kiyomizudera, la poalele dealului Sannen, străzile erau murdare, dar în spatele caselor şi dughenelor se aflau boscheţi şi parcele de teren, camelii care înfloreau şi flori de prun care începuseră să cadă. Lui Osugi îi plăcea foarte mult hanul acesta. Trăgea aici ori de cîte ori venea la Kyoto şi hangiul îi dădea întotdeauna căsuţa aceasta mică şi liniştită. În spatele ei se aflau cîţiva copaci şi o parte din grădina ce aparţinea căsuţei de alături; în faţă, o mică grădină de legume, dincolo de care era bucătăria mereu agitată a hanului.

— Otsū! strigă o voce din bucătărie. E ora prînzului. Să ţi-l aduc acum?

— Prînzul? întrebă Otsū. O să mănînc cînd se întoarce bătrîna.

— A spus că se întoarce tîrziu. Pînă desearăn-o vedem.

— Nu mi-e foame.

— Nu văd cum o să mai trăieşti dacă mănînci atît de puţin.

În curte venea fumul dinspre cuptoarele olarilor din zonă. În zilele în care ardeau, te sufocai pur şi simplu, dar după ce se curăţa aerul, cerul de primăvară era mai albastru ca niciodată.

De pe stradă se auzeau zgomote de copite, paşi şi voci ale pelerinilor care mergeau spre templu. De la un trecător Otsū află despre victoria lui Musashi asupra lui Seijūrō. În faţa ochilor îi apăru chipul lui Musashi. „Jōtarō a fost sigur la Rendaiji în ziua aceea”, se gîndi ea. „De-ar veni să-mi spună şi mie!”

Nu putea crede că băiatul a căutat-o şi n-a găsit-o. Trecuseră douăzeci de zile şi el ştia că ea locuieşte la poalele dealului

Sannen. Poate era bolnav, dar nici asta nu-i venea să creadă; nu era Jōtarō omul care să se îmbolnăvească.

„S-o fi jucînd cu vreun zmeu pe undeva”, îşi spuse. Gîndul acesta o indispuse.

Poate că el era cel care aştepta. Ea nu se întorsese la Karasumaru, aşa cum promisese.

Nu putea pleca nicăieri, pentru că i se interzisese să părăsească hanul fără permisiunea lui Osugi. Osugi spusese tuturor de la han să stea cu ochii pe ea. Era de-ajuns să privească spre stradă, că cineva o şi întreba:

— Pleci undeva, Otsū?

Întrebarea, tonul, vocea, toate păreau nevinovate, dar ea înţelegea ce se ascunde în spatele lor. Singura cale de a trimite o scrisoare ar fi fost să o încredinţeze oamenilor de la han, dar aceştia primiseră dispoziţii să reţină orice mesaj pe care ar fi încercat ea să-l trimită.

Osugi era cunoscută în zonă şi oamenii se lăsau uşor convinşi să facă ce le cerea. Destul de mulţi vînzători, purtători de palanchine şi căruţaşi o văzuseră cu un an în urmă, cînd se legase de Musashi la templul Kiyomizudera şi, cu tot arţagul ei, o priveau cu o teamă respectuoasă.

În timp ce Otsū se străduia să termine de cusut costumul de călătorie al lui Osugi, care era rupt şi trebuia spălat, o umbră apăru afară. Auzi o voce necunoscută:

— Oare n-am nimerit bine?

O femeie tînără, care venise dinspre stradă, se opri sub un prun, între două parcele de hasme. Părea nervoasă, puţin stînjenită, dar nu voia cu nici un chip să plece.

— Nu-i acesta hanul? Pe felinarul de la intrare aşa scria, îi spuse ea lui Otsū.

Lui Otsū nu-i venea să-şi creadă ochilor, atît era încă de dureroasă amintirea.

Crezînd că făcuse o greşeală, Akemi întrebă timidă:

— Care e hanul? Apoi, privind în jur, observă florile de prun şi exclamă: Doamne, ce frumoase sînt!

Otsū o privi pe fată fără să răspundă. Unul dintre funcţionari, atenţionat de fetele de la bucătărie, veni în fugă.

— Căutaţi intrarea? întrebă el.

— Da.

— E chiar la colţ, în dreapta pasajului.

— Hanul e chiar la stradă?

— Da, dar camerele sînt liniştite.

— Aş vrea să stau undeva unde să nu mă vadă lumea cînd vin şi cînd plec. Am crezut că nu e la stradă. Căsuţa asta nu ţine de han?

— Ba da.

— Pare un loc liniştit.

— Avem camere bune şi în clădirea principală.

— Am impresia că locuieşte o femeie acolo. N-aş putea sta şi eu?

— Păi, mai e cineva. Cealaltă e cam bătrînă şi nervoasă.

— O, pe mine nu mă deranjează, dacă ar fi şi ea de acord.

— Am s-o întreb cînd se întoarce. Acum e plecată.

— Pot să mă odihnesc undeva pînă atunci?

— Desigur.

Funcţionarul o conduse pe Akemi pe coridor, lăsînd-o pe Otsū să regrete că nu se folosise de prilej ca să-i pună cîteva întrebări. „De-aş fi şi eu mai îndrăzneaţă”, se gîndi ea cu tristeţe.

Ca să-şi potolească gelozia, Otsū încerca să se convingă singură de faptul că Musashi nu-i genul de om care să umble cu alte femei. Dar încă din ziua aceea se simţea deprimată.

— Ea a avut mai multe ocazii să fie în preajma lui Musashi… Poate e mai deşteaptă decît mine… ştie cum să cîştige inima unui bărbat.

Pînă în ziua aceea, nu se gîndise că ar mai putea exista şi altă femeie. Acum se gîndea la ceea ce considera ea a fi punctele ei slabe. „Nu sînt frumoasă… Nici prea deşteaptă… N-am nici părinţi sau rude care să-mi fie sprijin în căsătorie”.

Dacă se compara cu alte femei, îşi dădea seama că n-are nici un drept să ceară prea multe de la viaţă, că era pur şi simplu impertinenţă din partea ei să spere că Musashi va fi al ei. Nu mai avea curajul acela care o făcuseră să se caţăre în cedru pe furtuna aceea îngrozitoare.

— Dacă m-ar ajuta Jōtarō! se văicărea ea.

Îşi imagina că îşi pierduse pînă şi tinereţea.

— La Shippōji, mai aveam încă inocenţa pe care o are Jōtarō acum. De aceea am reuşit să-l eliberez pe Musashi.

Începu să plîngă în timp ce cosea.

— Otsū, eşti aici? întrebă Osugi autoritar. Ce faci? De ce stai pe întuneric?

Se înserase fără ca ea să-şi dea seama.

— Aprind îndată opaiţul, se scuză ea. Se ridică şi se duse într-o cămăruţă din spate.

În timp ce se aşeza, Osugi îi aruncă pe la spate o privire ucigătoare. Otsū puse lampa lîngă Osugi şi făcu o plecăciune.

— Cred că sînteţi frîntă. Ce-aţi făcut azi?

— Ar trebui să-ţi dai seama fără să mai întrebi.

— Să vă masez picioarele?

— Nu picioarele-s problema. Umerii mi-au înţepenit de patru sau cinci zile. Dacă vrei, masează-mi-i puţin. În sinea ei îşi spunea că trebuia să o mai suporte pe fata asta îngrozitoare cîteva zile, pînă-l găsea pe Matahachi, ca să îndrepte tot răul din trecut.

Otsū îngenunche în spatele ei şi începu să-i maseze umerii.

— Am impresia că vă dor, nu? Cred că vă e greu şi să respiraţi!

— Da, parcă aş avea un nod în piept uneori. Dar sînt bătrînă. În curînd o să fac un atac şi-am să mor.

— O, n-o să vi se întîmple aşa ceva. Sînteţi mai plină de viaţă chiar decît cei tineri.

— Poate, dar gîndeşte-te la unchiul Gon. Şi el era cît se poate de viguros şi totul s-a terminat într-o clipă. N-ai de unde să ştii ce se întîmplă. Un singur lucru e sigur. Ca să fiu eu însămi nu trebuie decît să mă gîndesc la Musashi.

— Greşiţi în privinţa lui Musashi. Nu e un om rău.

— Da, da, aşa-i, spuse ea cu dispreţ. La urma urmei, el este bărbatul pe care-l iubeşti atît de mult, încît ai renunţat la fiul meu pentru el. N-ar trebui să-l vorbesc de rău.

— O, nu-i adevărat!

— Nu? Dar îl iubeşti pe Musashi mai mult decît pe Matahachi, nu? De ce nu recunoşti?

Otsū nu răspunse, aşa că bătrîna continuă:

— După ce-l găsesc pe Matahachi, vorbesc eu cu el şi stabilim totul aşa cum vrei tu. Dar presupun că după aceea o să dai fuga la Musashi şi amîndoi o să ne vorbiţi de rău toată viaţa.

— De ce credeţi asta? Nu sînt genul. Eu n-am să uit ce-aţi făcut cîndva pentru mine.

— Aşa spun toate tinerele din ziua de azi! Nici nu ştiu cum de reuşeşti să pari atît de inocentă. Eu sînt o femeie cinstită. Eu nu pot să-mi ascund sentimentele în spatele cuvintelor. Să ştii că dacă te măriţi cu Musashi, vei deveni duşmanca mea. Ha, ha, ha! Cred că nu prea-ţi convine să-mi masezi umerii.

Fata nu răspunse.

— De ce plîngi?

— Nu plîng.

— Dar ce-mi curge pe gît?

— Scuzaţi-mă. Nu m-am mai putut abţine.

— Termină! Am senzaţia că se tîrăşte o ploşniţă. Nu te mai prăpădi atîta după Musashi şi mişcă-ţi mîinile mai cu forţă!

O lumină apăru în grădină. Otsū crezu că-i fata de la han care le aducea masa de seară, dar îşi dădu seama pînă la urmă că era un preot.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el, oprindu-se în dreptul verandei. Aici locuieşte văduva Hon’iden? Ah, dumneavoastră sînteţi! Pe felinarul pe care-l avea în mînă scria: „Kiyomizudera de pe dealul Otowa”.

— Să vă explic, continuă el. Sînt preot de la Shiandō, care-i sus pe deal.

Puse felinarul jos şi scoase o scrisoare din chimonou.

— Nu ştiu cine era, dar astă-seară, înainte de apus, a venit la templu un tînăr *rōnin* şi a întrebat dacă o doamnă în vîrstă, din Mimasaka, îşi face rugăciunile pe-aici. I-am spus că există o asemenea persoană care vine să se închine din cînd în cînd. A cerut o pensulă şi a scris această scrisoare. M-a rugat să i-o dau doamnei data viitoare cînd vine. Am auzit că locuiţi aici şi, pentru că eram în drum spre Gojō, am trecut pe-aici să v-o dau.

— Sînteţi foarte amabil, îi spuse Osugi politicoasă. Îi oferi o pernă, dar el plecă imediat.

„Ce-o fi?” se gîndi Osugi. Derulă sulul şi, în timp ce citea scrisoarea, se schimbă la faţă.

— Otsū! strigă ea.

— Da! Ce s-a întîmplat? răspunse fata din camera din dos.

— Nu mai e nevoie să faci ceai. Omul a plecat.

— A, da? De ce nu-l beţi dumneavoastră?

— Cum îndrăzneşti să-mi serveşti ceaiul pregătit pentru altcineva? Drept cine mă iei, mă rog? Lasă ceaiul şi îmbracă-te!

— Ieşim?

— Da. În seara aceasta vom lămuri lucrurile, aşa cum îţi doreai.

— Deci scrisoarea era de la Matahachi.

— Nu te priveşte.

— Foarte bine. Am să cer să ni se servească masa chiar acum.

— N-ai mîncat încă?

— Nu. V-am aşteptat pe dumneavoastră.

— Întotdeauna faci prostii. Eu am mîncat în oraş. Hai, mănîncă nişte orez şi murături. Dar, repede!

Pe cînd Otsū se îndrepta spre bucătărie, bătrîna spuse:

— O să-mi fie frig pe munte în noaptea asta. Mi-ai terminat de cusut haina?

— Mai aveam puţin la chimonou.

— Nu vorbeam de chimonou, ci de haină. Ţi-am dat-o să mi-o repari. Mi-ai spălat ciorapii? Şireturile de la sandalele mele nu mai ţin. Cere unele noi.

Poruncile veneau una după alta, încît Otsū nici n-avea timp să răspundă, darămite să le mai şi facă pe toate odată. N-avea însă puterea să se răzvrătească, îi era groază de această zgripţuroaică bătrînă.

Nici nu mai putea fi vorba de mîncare. După cîteva minute, Osugi era gata de plecare.

Punîndu-i sandale noi la intrare, Otsū zise:

— Luaţi-o înainte. Vă ajung eu din urmă.

— Ai adus un felinar?

— Nu…

— Prostănaco! Ce, vrei să bîjbîi pe munte fără lumină? Du-te şi ia unul de la han.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu m-am gîndit.

Otsū ar fi vrut să ştie încotro se duceau, dar nu întrebă pentru că ştia că asta ar fi înfuriat-o pe Osugi. Aduse felinarul şi o luă înainte pe dealul Sannen, ca să lumineze drumul. Cu toată hărţuiala de care avusese parte, era bine dispusă. Scrisoarea era, probabil, de la Matahachi şi asta însemna că problema care o necăjise atîţia ani, se va rezolva în seara aceea.

„După ce punem totul la punct”, se gîndi ea, „plec la Karasumaru. Trebuie să-l văd pe Jōtarō.”

Urcuşul nu era uşor. Trebuiau să păşească cu grijă pentru a evita bolovanii şi gropile de pe cărare. În tăcerea nopţii, cascada răsuna mai tare decît ziua.

După o vreme, Osugi spuse:

— Sînt sigură că acesta este locul sacru destinat zeului munţilor. A, iată semnul: „Cireşul dedicat Zeului Munţilor". Matahachi! strigă ea în întuneric. Matahachi! Sînt aici.

Vocea tremurătoare şi chipul pe care se citea dragostea maternă erau o revelaţie pentru Otsū. Nu se aştepta ca Osugi să fie preocupată de soarta fiului său.

— Vezi să nu se stingă felinarul! ţipă Osugi.

— Da, răspunse supusă Otsū.

Bătrîna bombăni:

— Nu-i aici. Pur şi simplu nu-i aici.

Dădu o raită prin împrejurimile templului, apoi încă una.

— În scrisoare mi-a scris să vin aici.

— În seara asta?

— N-a menţionat în care. Mă întreb dacă o să se maturizeze vreodată. Nu înţeleg de ce n-a venit el la han, dar probabil se simte stînjenit din pricina celor petrecute la Osaka.

Otsū o trase de mînecă.

— Sst! S-ar putea să fie el.

Cineva urca dealul.

— Fiule, tu eşti? strigă Osugi.

Bărbatul trecu pe lîngă ele fără să le bage în seamă şi o luă drept spre spatele micului templu. Se întoarse în scurtă vreme şi se opri lîngă ele, privind-o pe Otsū cu neruşinare. Cînd trecuse prima dată, ea nu-l recunoscuse, dar acum, da – era samuraiul care stătuse pe pod în ziua de Anul Nou.

— Voi două aţi urcat dealul? întrebă Kojirō.

Întrebarea fu atît de neaşteptată, încît nici Otsū, nici Osugi nu-i răspunseră. Rămăseseră fără grai la vederea hainelor ţipătoare ale lui Kojirō.

El arătă cu degetul spre chipul lui Otsū şi continuă:

— Caut o fată cam de vîrsta ta. O cheamă Akemi. E puţin mai mică decît tine şi ceva mai rotundă la faţă. A crescut într-o ceainărie şi e destul de matură pentru vîrsta ei. Aţi văzut-o cumva pe-aici?

Ele dădură din cap, fară să scoată un cuvînt.

— Ciudat. Mi-a spus cineva că a fost văzută prin zonă. Eram sigur că-şi petrece noaptea pe la unul din temple. Deşi le privea cu multă atenţie, părea să vorbească mai degrabă cu el însuşi. Mai mormăi cîteva cuvinte şi plecă.

Osugi plescăi din limbă.

— Un alt terchea-berchea. Are două săbii, aşa că presupun că-i samurai, dar ai văzut cum e îmbrăcat? Şi caută o femeie pe-aici, în toiul nopţii! Sper că şi-a dat seama că nu sîntem noi.

Deşi nu-i spuse nimic lui Osugi, Otsū era aproape sigură că fata pe care o căuta samuraiul era cea care sosise la han în cursul după-amiezii. Ce legătură putea să existe între Musashi şi această fată pe de-o parte, şi între fată şi omul acesta, pe de alta?

— Hai să ne întoarcem, spuse Osugi.

Era dezamăgită şi resemnată.

În faţa drumului Hongandō, acolo unde avusese loc confruntarea dintre Osugi şi Musashi, dădură iar peste Kojirō. El se uită la ele, ele se uitară la el, dar nimeni nu spuse nimic. Osugi îl urmări cu privirea cum urca pe Shiandō, apoi se întoarse şi o luă în jos pe dealul Sannen.

— Bărbatul acela are nişte ochi care te îngrozesc, murmură Osugi; ca ai lui Musashi.

Chiar în clipa aceea zări o umbră şi umerii ei încovoiaţi tresăriră. „Uuuu!” făcu ea ca o bufniţă. Din spatele unui cedru mare, cineva făcea semne cu mîna. „Matahachi”, şopti ea, crezînd că nu vrea să fie văzut de nimeni altcineva.

Strigă apoi la Otsū, care coborîse deja cîţiva paşi:

— Ia-o înainte, Otsū. Dar nu prea departe. Aşteaptă-mă la locul numit Chirimazuka. Vin şi eu în cîteva minute.

— Bine, spuse Otsū.

— Ia ascultă, să n-o întinzi cumva! Sînt cu ochii pe tine. Să nu încerci să fugi.

Osugi dădu fuga la copac.

— Matahachi, tu eşti?

— Da, mamă. Întinse mîinile şi o îmbrăţişă de parcă n-ar fi văzut-o de ani de zile.

— De ce te-ascunzi după copacul acesta? Vai, ce mîini reci ai! Era ea însăşi impresionată de cît e de grijulie.

— A trebuit să mă ascund, spuse Matahachi, privind nervos în jur. L-ai văzut pe bărbatul acela care a trecut pe-aici acum cîteva minute, nu?

— Bărbatul cu sabia aceea lungă pe spate?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Să zicem, îl cheamă Sasaki Kojirō.

— Ce? Am crezut că tu eşti Sasaki Kojirō.

— Cum?

— Mi-ai arătat un certificat cînd ne-am întîlnit la Osaka. Acesta era numele scris pe certificat. Mi-ai spus că ţi-ai luat numele acesta.

— A, da? Nu era adevărat… L-am zărit azi, venind încoace. Kojirō mi-a pricinuit multe necazuri cu cîteva zile în urmă, aşa că m-am ascuns să nu mă vadă. Dacă se întoarce tot pe-aici, s-ar putea să dau de belea.

Osugi era atît de şocată, încît nu reuşea să articuleze nici un cuvînt. Dar observă că Matahachi era mai slab ca înainte. Lucrul acesta şi starea lui de agitaţie o făceau să-l iubească şi mai mult – deocamdată, cel puţin.

Cu o privire care lăsa să se înţeleagă că nu mai doreşte alte amănunte, ea îi spuse:

— Toate astea nu contează. Ia ascultă, fiule, ştiai că a murit unchiul Gon?

— Unchiul Gon?…

— Da, unchiul Gon. A murit chiar acolo, pe plaja de la Sumiyoshi, imediat după ce ne-ai părăsit.

— N-am ştiut.

— Ei, asta e! Problema este dacă tu înţelegi motivul tragicei sale morţi şi al misiunii pe care mi-am asumat-o, atît de lungă şi de tristă, mai ales la vîrsta mea.

— Da. Mi s-a întipărit în minte chiar din noaptea aceea, la Osaka, atunci cînd… mi-ai amintit de toate defectele mele.

— Aşadar, îţi aminteşti. Ei bine, atunci am noutăţi pentru tine, veşti care te vor bucura.

— Adică?

— În legătură cu Otsū.

— Oh! Deci ea era cu tine.

Matahachi făcu o mişcare, dădu să plece, dar Osugi îi blocă trecerea şi îl întrebă cu reproş:

— Încotro, mă rog?

— Dacă aceea-i Otsū, vreau s-o văd. A trecut atîta vreme…

Osugi dădu din cap.

— Am adus-o aici tocmai ca s-o vezi tu. Dar n-ai vrea să-i spui şi mamei tale cam ce ai de gînd?

— Am să-i spun că regret tot ce-am făcut, că m-am purtat urît cu ea şi sper că mă va ierta.

— Şi apoi?

— Apoi… Apoi am să-i spun că n-am să mai fac o asemenea greşeală. Îi spui şi tu, mamă?

— Şi?

— Şi o să fie ca înainte.

— Adică?

— Eu şi cu Otsū. Vreau să fim iar prieteni. Vreau să mă căsătoresc cu ea. O, mamă, crezi că ea…

— Prostule! îi arse o palmă zdravănă.

El se împletici cîţiva paşi şi-şi duse mîna la obrazul înroşit.

— Ce… ce, mamă, ce s-a întîmplat? se bîlbîi el.

Osugi, mai furioasă decît o văzuse el vreodată, ţipă:

— Tocmai mi-ai promis că n-ai să uiţi niciodată ce-am spus la Osaka, nu?

El tăcu.

— Am pomenit eu vreodată ceva de scuze faţă de tîrfa asta ordinară? Cum poţi tu să-i ceri iertare acestui monstru care te-a părăsit şi a plecat cu alt bărbat? Bine, îţi dau voie s-o vezi, dar nu să-i ceri scuze! Şi acum, ascultă-mă!

Osugi îl apucă de guler cu ambele mîini şi-l scutură zdravăn. Lui Matahachi i se bălăngănea capul încolo şi-ncoace. Închise ochii şi ascultă, supus, interminabilele ei reproşuri.

— Ce? ţipă ea. Plîngi? Încă o mai iubeşti pe tîrfa aia? Plîngi din pricina ei? Dacă-i aşa, atunci nu eşti fiul meu! Îl trînti la pămînt şi se prăbuşi şi ea.

Rămaseră acolo cîteva minute plîngînd amîndoi.

Osugi nu se lăsă copleşită de supărare prea multă vreme. Se ridică şi spuse:

— Trebuie neapărat să iei o hotărîre. S-ar putea ca eu să nu mai trăiesc mult. Şi, după ce mor, n-o să mai poţi vorbi cu mine aşa şi să vrei. Gîndeşte-te, Matahachi. Otsū nu e singura fată de pe lumea asta.

Vocea i se mai calmă.

— Nu trebuie să te simţi ataşat de cineva care s-a purtat cu tine aşa ca ea. Găseşte o fată care să-ţi placă şi ţi-o aduc, chiar de-ar trebui să-i vizitez părinţii de o sută de ori, chiar de-ar fi să mor de epuizare din pricina asta.

El stătea în continuare posomorît, fără să zică nimic.

— Uit-o pe Otsū, de dragul numelui Hon'iden. Orice-ai zice tu, din punctul de vedere al familiei nu o putem accepta sub nici o formă. Dacă nu poţi trăi fără ea, atunci taie-mi capul meu bătrîn. Apoi, poţi să faci ce doreşti. Dar atîta vreme cît trăiesc eu…

— Mamă, termină!

Asprimea din tonul lui o înfurie.

— Dar ştii că ai tupeu, nu glumă! Cum îţi permiţi să ţipi la mine?

— Spune-mi doar un lucru: femeia cu care mă căsătoresc va fi soţia mea sau a ta?

— Ce prostii spui?

— De ce n-am dreptul să aleg singur?

— Ei, hai! Ai fost întotdeauna un încăpăţînat! Cîţi ani ai, mă rog? Nu mai eşti un copil, sau ai uitat?

— Dar… chiar dacă eşti mama mea, îmi ceri prea mult. Nu-i cinstit!

Neînţelegerile lor se derulau întotdeauna în felul acesta: ciocnire de interese, încleştare într-un antagonism implacabil; înţelegerea reciprocă era subminată înainte chiar de a i se oferi şansele să apară.

— Nu-i cinstit? şuieră Osugi printre dinţi. Fiul cui crezi tu că eşti? Din al cui pîntece ai ieşit?

— N-are rost să vorbim despre asta. Vreau să mă căsătoresc cu Otsū! Pe ea o iubesc!

Incapabil să înfrunte privirile încruntate ale mamei, el îşi îndreptă vorbele spre cer.

— Fiule, vorbeşti serios?

Osugi îşi scoase sabia scurtă şi îndreptă lama spre propriu-i gît.

— Mamă, ce faci?

— M-am săturat. Să nu încerci să mă opreşti! Ai măcar bunul simţ şi dă-mi lovitura finală.

— Să nu-mi faci una ca asta! Sînt fiul tău! Nu pot să stau să mă uit la tine nepăsător!

— Bine. Atunci, renunţă la Otsū! Chiar în clipa asta!

— Dacă asta voiai, atunci de ce-ai mai adus-o aici? De ce mă aţîţi, plimbîndu-mi-o prin faţa ochilor? Nu te înţeleg.

— Păi, ar fi fost foarte simplu s-o omor, dar nu pe mine m-a nedreptăţit, ci pe tine. Ca mamă, ţi-am lăsat ţie sarcina s-o pedepseşti. Am crezut că fac bine. Cred c-ar trebui să-mi fii recunoscător pentru asta.

— Adică vrei s-o ucid pe Otsū?

— Nu vrei? Dacă nu, spune! Dar hotărăşte-te odată!

— Dar… dar, mamă…

— Deci nu ţi-a trecut iubirea, nu? Dacă acestea-ţi sînt sentimentele, atunci tu nu eşti fiul meu, nici eu nu sînt mama ta. Dacă nu poţi să-i tai capul tîrîturii ăleia, atunci taie-l pe-al meu! Lovitura finală, te rog!

„Copiii”, se gîndi Matahachi, „sînt făcuţi pentru a le aduce necazuri părinţilor, dar uneori se mai întîmplă şi invers.” Osugi nu numai că-l băgase în sperieţi; ea îl punea acum în cea mai dificilă situaţie din viaţa lui. Privirea ei sălbatică îl mişcă pînă în străfunduri.

— Mamă! Încetează! Nu face asta! Bine, accept. Am s-o uit pe Otsū!

— Asta-i tot?

— Am s-o pedepsesc. Promit s-o pedepsesc cu mîinile mele.

— O omori?

— Uf, da. Am s-o omor.

Osugi izbucni triumfătoare în lacrimi de bucurie. Îşi puse sabia la o parte şi îl luă pe fiul ei de mînă.

— Bravo! Acum pot spune că eşti viitorul cap al Casei Hon’iden. Strămoşii tăi vor fi mîndri de tine.

— Crezi?

— Hai, dă-i drumu’! Otsu aşteaptă acolo jos, la Chirimazuka. Grăbeşte-te.

— Hm!

— Vom scrie o scrisoare pe care s-o trimitem la Shippōji, împreună cu capul ei. Toată lumea din sat va şti că ne-am spălat ruşinea. Şi cînd va afla şi Musashi că ea a murit, mîndria îl va împinge spre noi. Ce grozav!… Matahachi, grăbeşte-te!

— Mă aştepţi aici?

— Nu. Vin după tine, dar stau mai la o parte. Dacă mă vede Otsū, o să înceapă să scîncească şi să-mi reproşeze că nu mi-am ţinut promisiunea. Nu m-aş simţi în apele mele.

— E o femeie lipsită de apărare, spuse Matahachi, ridicîndu-se încet. Termin cu ea imediat, aşa că de ce să nu mă aştepţi aici? Îţi aduc capul ei. N-ai de ce să te îngrijorezi. N-o las eu să-mi scape.

— Ei, nu se ştie! O fi ea femeie, dar cînd o să vadă lama sabiei, o să se apere.

— Nu-ţi mai face griji. N-ai nici un motiv.

Tot făcîndu-şi curaj, o luă pe deal în jos, cu mamă-sa după el. Pe chipul ei se citea îngrijorarea.

— Să nu uiţi! spuse ea. Nu o subestima!

— Tot mai vii după mine? Am crezut că nu vrei să te arăţi.

— Chirimazuka e mai încolo, pe cărare.

— Ştiu, mamă! Dacă vrei să mergi, atunci du-te tu, iar eu te aştept aici.

— De ce eziţi?

— E şi ea om. Mi-e greu s-o atac, parcă aş omorî o pisicuţă nevinovată.

— Aha, înţeleg. Ţi-a pricinuit necazuri, dar a fost logodnica ta. Bine! Dacă nu vrei să te urmăresc, du-te singur. Rămîn aici.

El plecă, tăcut.

Otsū se gîndise la început să fugă, dar dacă ar fi făcut-o, s-ar fi ales praful de toată răbdarea cu care se înarmase în ultimele douăzeci de zile. Se hotărî să mai suporte puţin. Ca să-i treacă timpul mai uşor, se gîndi la Musashi, şi apoi la Jōtarō. Dragostea pe care i-o purta lui Musashi făcea să strălucească milioane de stele în sufletul ei. Ca într-un vis, îşi trecu în revistă toate speranţele de viitor şi-şi aminti jurămintele pe care i le făcuse Musashi – la trecătoarea Nakayama, la podul Hanada. Poate că o să mai treacă ani mulţi, dar era convinsă că în cele din urmă el nu o va abandona.

Apoi începu să o obsedeze imaginea lui Akemi, întunecîndu-i speranţele şi făcînd-o să se simtă stînjenită. Dar numai pentru o clipă. Temerile ei în legătură cu Akemi erau lipsite de temei în comparaţie cu încrederea ei neţărmurită în Musashi. Îşi aminti de asemenea ce spusese Takuan: că ea era de plîns. Dar nici

asta nu avea prea mare importanţă. Cum putea el să-i înţeleagă bucuria iubirii!

Chiar şi acum, cînd aştepta pe întuneric, într-un loc pustiu, o persoană pe care nu dorea deloc s-o vadă… visul acela frumos legat de viitorul ei îi făcea suferinţa suportabilă.

— Otsū!

— Cine-i? întrebă ea.

— Hon'iden Matahachi.

— Matahachi? şopti ea uimită.

— Mi-ai uitat vocea?

— Nu. Acum te recunosc. Ai văzut-o pe mama ta?

— Da, mă aşteaptă. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa? Arăţi la fel ca pe vremea cînd erai în Mimasaka.

— Unde eşti? Pe întunericul ăsta nu reuşesc să te văd.

— Pot să vin mai aproape? Stăteam aici. Mi-e ruşine să dau ochii cu tine. La ce te gîndeai?

— O, la nimic, nimic deosebit.

— Te-ai gîndit la mine? N-a trecut nici măcar o zi fără ca eu să mă fi gîndit la tine.

Pe măsură ce el se apropia, lui Otsū i se făcu frică.

— Matahachi, ţi-a explicat mama ta totul?

— Îhî!

— Acum că ştii totul, spuse ea cu un suspin de uşurare, înţelegi ce simt, te-aş ruga să priveşti lucrurile şi din punctul meu de vedere. Hai să uităm ce-a fost. Să nu ne mai gîndim la trecut. N-a fost să fie!

— Ei, hai, Otsū, nu spune asta!

El dădu din cap. Deşi habar n-avea ce-i spusese mama lui, era aproape convins că nu urmărise decît s-o înşele.

— Mă doare cînd vorbim despre trecut. Mi-e greu să-mi ţin capul sus în faţa ta. Numai Dumnezeu ştie cît mi-aş dori să pot uita trecutul. Dar nu ştiu de ce, nu mă pot împăca cu ideea de a renunţa la tine.

— Matahachi, fii rezonabil. Inimile noastre nu mai comunică. Sînt despărţite de o vale imensă.

— Adevărat! Şi au trecut mai mult de cinci ani prin valea aceea.

— Aşa-i. Anii aceia nu se mai întorc niciodată. N-avem cum să regăsim sentimentele pe care le-am avut cîndva.

— Ba nu! Le putem regăsi. Putem!

— Nu se mai poate. S-au dus pentru totdeauna.

O privea fix, uimit de răceala care i se citea pe chip şi de hotărîrea din glasul ei. Se întreba dacă aceasta-i fata care, atunci cînd îndrăznise să-şi dezvăluie sentimentele, era ca lumina soarelui de primăvară. Avea senzaţia că se lovea de o bucată albă de alabastru. Oare unde se ascunsese pînă acum atîta neînduplecare?

Îşi amintea de pridvorul de la templul Shippōji şi pe ea stînd acolo, cu ochii limpezi şi visători, uneori chiar mai bine de o jumătate de zi, cu privirile în gol, de parcă desluşea printre nori mame şi taţi, fraţi şi surori.

Se mai apropie puţin, timid, cu grijă, ca şi cînd ar fi întins mîna să culeagă un trandafir îmbobocit de printre spini. Îi şopti:

— Hai să mai încercăm, Otsū. N-avem cum să mai aducem înapoi cei cinci ani, dar hai s-o luăm de la capăt, numai noi doi.

— Matahachi, spuse ea, sec. De ce nu înţelegi? Nu vorbeam de perioada de timp care a trecut. Eu vorbeam despre prăpastia care ne separă inimile, vieţile.

— Ştiu. Dar dacă o luăm de la început, am să-ţi recîştig dragostea. Poate n-ar trebui să-ţi spun asta, dar de greşeala pe care am făcut-o eu poate fi învinuit orice tînăr.

— Orice mi-ai spune, eu n-o să te mai pot crede niciodată.

— Of, Otsū! Ştiu că am greşit! Sînt bărbat, dar iată, îmi cer scuze unei femei. Nu înţelegi cît îmi e de greu să fac lucrul acesta?

— Termină! Dacă eşti bărbat, poartă-te ca un bărbat!

— Dar nimic nu mă interesează pe lumea asta mai mult. Dacă vrei, mă arunc în genunchi şi-ţi cerşesc iertarea, îţi dau cuvîntul meu. Jur pe ce vrei tu.

— Nu-mi pasă!

— Te rog, nu te supăra. Ascultă, nu putem vorbi aici. Hai să mergem undeva să stăm de vorbă.

— Nu.

— Nu vreau să ne găsească mama. Hai, hai să plecăm. Nu te pot omorî. N-aş putea să te ucid!

O luă de mînă, dar ea şi-o retrase.

— Nu mă atinge! strigă ea furioasă. Mai bine mor decît să-mi petrec restul vieţii cu tine!

— Nu vrei să vii cu mine?

— Nu, nu, nu!

— E ultimul tău cuvînt?
— Da!
— Asta înseamnă că încă-l mai iubeşti pe Musashi?
— Da, îl iubesc. Am să-l iubesc toată viaţa, ba chiar şi pe lumea cealaltă.
El tremura tot.
— Nu faci bine că spui aşa ceva, Otsū.
— Mama ta ştie deja. Mi-a promis că o să-ţi spună, că o să avem o discuţie amîndoi şi că punem punct trecutului.
— Înţeleg. Şi presupun că Musashi ţi-a cerut să mă cauţi şi să-mi spui toate astea. Aşa e?
— Nu, nu-i aşa. Nu trebuie să-mi spună Musashi ce am de făcut.
— Am şi eu mîndria mea, să ştii. Toţi bărbaţii sînt mîndri. Dacă asta simţi tu pentru mine…
— Ce faci? ţipă ea.
— Şi eu sînt la fel de bărbat ca Musashi şi chiar dacă-mi trebuie o viaţă de om, tot am să te ţin departe de el. Nu-i îngădui să mi te ia, înţelegi? Nu-i permit!
— Dar cine eşti tu, mă rog, ca să-i permiţi sau nu?
— N-am să te las să te măriţi cu Musashi! Ţine minte, Otsū, nu cu Musashi ai fost tu logodită.
— Nu eşti tu cel mai în măsură să vorbeşti.
— Ba da! Mi s-a promis că-mi vei fi mireasă. Fără consimţămîntul meu, nu te poţi mărita cu nimeni.
— Eşti un ticălos, Matahachi! Mi-e milă de tine. Cum te poţi înjosi în halul acesta? Cu multă vreme în urmă, am primit scrisoarea ta şi a unei femei, pe nume Okō, prin care mi-aţi anunţat ruperea logodnei.
— Eu nu ştiu nimic. Nu ţi-am scris nici o scrisoare. Okō ţi-a scris fără ştirea mea.
— Nu-i adevărat! Una dintre scrisori era scrisă de mîna ta şi-mi cereai să te uit şi să mă mărit cu altcineva.
— Unde-i scrisoarea? Arată-mi-o.
— N-o mai am. Cînd a citit-o Takuan, a rîs, şi-a suflat nasul în ea şi a aruncat-o.
— Cu alte cuvinte, n-ai nici o dovadă, aşa că nu te va crede nimeni. Toată lumea din sat ştie că ai fost logodită cu mine. Eu am toate dovezile şi tu n-ai nici una. Gîndeşte-te, Otsū: dacă te izolezi de toată lumea doar ca să rămîi cu Musashi, nu vei fi

niciodată fericită. Probabil te deranjează existenţa lui Okō, dar îţi jur că nu mai am absolut nimic cu ea.

— Îţi pierzi timpul în zadar.

— Nu vrei să mă asculţi, nici dacă-mi cer scuze?

— Matahachi, înainte te-ai lăudat că eşti bărbat, nu? De ce nu te porţi ca un bărbat? Nici o femeie nu-şi dă inima unui laş neruşinat, slab şi mincinos. Femeile n-au pic de consideraţie faţă de bărbaţii lipsiţi de voinţă.

— Ai grijă ce spui!

— Dă-mi drumu'! Îmi rupi mîneca.

— Tu… tîrfă nestatornică ce eşti!

— Termină!

— Dacă nu mă asculţi, nu-mi mai pasă ce se întîmplă.

— Matahachi!

— Dacă ţii la viaţă, jură că renunţi la Musashi!

Dădu drumul mînecii ca să-şi scoată sabia. O dată scoasă, se părea că aceasta are controlul asupra lui. Era ca un apucat şi o luminiţă sălbatică i se ivi în ochi.

Otsū ţipă, nu pentru că văzuse arma, ci din pricina privirii lui.

— Curvă! strigă el pe cînd ea se întoarse ca să fugă de-acolo.

Sabia coborî, atingîndu-i în treacăt nodul *obi*-ului. „Nu trebuie să o las să-mi scape!" se gîndi el şi porni după ea, strigînd-o peste umăr pe mama lui.

Osugi coborî dealul în fugă. „O fi făcut treaba de mîntuială?" se întrebă ea, scoţîndu-şi propria sabie.

— E acolo! Prinde-o, mamă!

Dar imediat după aceea se întoarse şi se opri chiar înainte de a se ciocni cu femeia. Cu ochii cît cepele, întrebă:

— Unde-a plecat?

— N-ai omorît-o?

— Nu, a scăpat.

— Prostule!

— Uite! E acolo, jos. Ea e! Acolo!

Luînd-o la fugă pe malul abrupt, Otsū se opri să-şi tragă mîneca ce i se agăţase într-o creangă. Ştia că a ajuns aproape de cascadă, pentru că îi auzea zgomotul. Fugea mai departe, ţinîndu-şi mîneca sfîşiată, dar Matahachi şi Osugi se apropiau şi cînd Osugi strigă: „Am prins-o", se afla chiar în spatele ei.

În fundul prăpastiei, întunericul făcuse zid în jurul lui Otsū.

— Matahachi, omoar-o! Uite-o acolo, zace pe jos.

Matahachi se lăsă complet pradă sabiei. Sări în faţă, ţinti silueta neagră şi coborî lama asupra ei cu sălbăticie.

— Diavoliţa! ţipă el.

O dată cu pîrîitul crengilor, se auzi şi un ţipăt de moarte sfîşietor.

— Na! Aşa-ţi trebuie! Matahachi lovi de trei ori, de patru ori – iar şi iar, pînă avu impresia că o să i se frîngă sabia în două. Era beat de sînge; ochii lui scuipau foc.

Apoi, totul se sfîrşi. Se lăsă tăcerea.

Ţinînd sabia însîngerată, cu indiferenţă, îşi reveni şi căzu pe gînduri. Îşi privi mîinile şi văzu sînge, îşi pipăi faţa şi dădu iar de sînge; era plin de sînge şi pe haine. Se făcu alb ca varul, îl cuprinse ameţeala şi i se făcu rău la gîndul că fiecare picătură de sînge era a lui Otsū.

— Minunat, fiule! În sfîrşit, ai făcut o treabă bună.

Respirînd greu, mai mult din pricina veseliei ce-o cuprinsese, decît din cauza efortului, Osugi stătea în spatele lui. Se aplecă peste umărul lui şi privi în jos la frunzele rupte şi zdrobite.

— Ce încîntată sînt că văd aşa ceva, spuse ea bucuroasă la culme. Am reuşit, fiule. Mi-am uşurat povara pe jumătate şi acum pot să merg iar cu capul sus prin sat. Ce-ai păţit? Repede! Taie-i capul!

Văzîndu-l buimac, ea rîse.

— N-ai pic de bărbăţie în tine! Dacă nu te-nduri să-i tai capul, o fac eu în locul tău. Dă-te la o parte din calea mea.

Matahachi rămase împietrit locului pînă cînd bătrîna porni spre tufişuri. Atunci ridică sabia şi o lovi cu mînerul în umăr.

— Ce faci? strigă Osugi împleticindu-se. Ţi-ai pierdut minţile?

— Mamă!

— Ce-i?

Nişte sunete ciudate gîlgîiră în gîtul lui Matahachi. Îşi şterse ochii cu mîinile însîngerate.

— Am… am omorît-o. Am ucis-o pe Otsū!

— Bine-ai făcut! Şi-acum ce faci, plîngi?

— Nu mă pot abţine. Of, prostule! Prost netrebnic ce sînt! Vai mie!

— Îţi pare rău?

— Da… da! Dacă n-ai fi fost tu – mai bine mureai –, aş fi reuşit s-o aduc pe Otsū înapoi, la mine. Tu şi onoarea ta de familie!

— Termină cu prostiile. Dacă însemna aşa de mult pentru tine de ce nu m-ai omorît pe mine s-o salvezi pe ea?

— Dacă aş fi putut face asta, eu... Nimic nu-i mai groaznic decît o mamă încăpăţînată şi obsedată!

— Termină odată! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?!

— De-acum încolo voi trăi cum găsesc eu de cuviinţă. Dacă nu mă descurc cum trebuie, e treaba mea şi numai a mea.

— Acesta-i marele tău cusur, Matahachi. Te enervezi şi faci scene, numai ca să-mi provoci mie necazuri.

— Îţi pricinuiesc necazuri? Foarte bine! Scroafă bătrînă! Eşti o vrăjitoare! Te urăsc!

— Ia uite la el ce s-a înfuriat... Dă-te la o parte din calea mea. Îi tai capul lui Otsū şi-apoi îţi mai spun eu vreo cîteva.

— Mai ai ceva de spus? Nu vreau să mai aud nimic.

— Vreau să te uiţi bine la capul fetei. O să vezi cît e de drăguţă. Vreau să vezi cu ochii tăi cum arată o femeie după ce moare. Nu mai rămîn decît oasele din ea. Vreau să înţelegi şi tu ce înseamnă o pasiune absurdă.

— Gura!

Matahachi dădu puternic din cap.

— Cînd mă gîndesc la asta, îmi dau seama că nu mi-aş fi dorit nimic altceva pe lume, decît pe Otsū. Cînd realizam că nu sînt bun de nimic, doar gîndul la Otsū îmi dădea putere să doresc să pornesc pe calea cea bună şi să reuşesc – numai pentru că voiam să mă căsătoresc cu ea. Nu onoarea familiei mă îmboldea, şi nicidecum o bătrînă oribilă.

— Cît mai ai de gînd să te agiţi pentru ceva care oricum s-a terminat? Ţi-ar face mai bine dacă ai spune nişte rugăciuni. Roagă-te lui Amida Buddha!

Scotoci printre crengile rupte şi iarba uscată, plină de sînge, găsi nişte iarbă curată şi îngenunche.

— Otsū, spuse ea, nu mă urî. Acum, că eşti moartă, nu mai am nimic cu tine. A trebuit să fac asta. Odihneşte-te în pace.

Pipăi cu mîna stîngă şi dădu de un smoc de păr negru.

Se auzi vocea lui Takuan:

— Otsū!

Purtată în hău de vîntul întunecat, părea să vină dinspre copaci şi stele.

— Ai găsit-o? strigă el.

Vocea lui părea cam tensionată.

— Nu, nu-i aici.

Proprietarul hanului la care stătuseră Osugi şi Otsū îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Eşti sigur că ai auzit bine?

— Foarte sigur. După ce-a venit aseară preotul de la Kiyomizudera, bătrîna a plecat brusc, spunînd că merge la templul Zeului Munţilor. A luat-o şi pe fată.

Îşi încrucişară braţele şi căzură amîndoi pe gînduri.

— Poate or fi urcat pe munte sau s-or fi abătut de la drumul principal, spuse Takuan.

— De ce sînteţi atît de îngrijorat?

— Am impresia că lui Otsū i s-a întins o capcană.

— E chiar atît de ticăloasă bătrîna?

— Nu, spuse Takuan enigmatic. E o femeie foarte bună.

— După cîte spuneţi, nu-mi prea vine-a crede. A, tocmai mi-am amintit ceva.

— Ce anume?

— Azi am văzut-o pe fată plîngînd în camera ei.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Bătrîna ne-a spus că e mireasa fiului ei.

— Aşa spunea ea mereu.

— Din cîte am înţeles, bătrîna o ura şi-o chinuia pe fată.

— Da, asta e una. Dar s-o ducă în munţi, pe o noapte întunecoasă, e cu totul altceva. Am impresia că Osugi s-a hotărît s-o ucidă.

— S-o ucidă! Atunci cum puteţi să spuneţi că-i o femeie bună?

— Pentru că, fără îndoială, aşa o consideră lumea. Merge deseori la templul Kiyomizudera să se roage, nu? Şi cînd stă în faţa zeiţei Kannon cu mătăniile în mînă, se apropie spiritual de ea, nu?

— Am auzit că se roagă şi lui Buddha Amida.

— Există o mulţime de budişti ca ea pe lume. Ei sînt consideraţi credincioşi. Fac ceea ce n-ar trebui: merg la templu şi se roagă lui Amida. Speră ca Amida să le ierte toate ticăloşiile. Omoară un om cu sînge rece, convinşi că dacă pe urmă se roagă lui Amida, păcatele le vor fi iertate şi după moarte vor ajunge în Paradis. Asemenea oameni buni sînt, într-adevăr, o problemă.

Matahachi se uită cu teamă în jur, întrebîndu-se de unde venea vocea.

— Auzi, mamă? întrebă el agitat.

— Recunoşti vocea?

Osugi îşi înălţă capul, fără ca întreruperea s-o deranjeze cîtuşi de puţin. Ţinea încă părul în mînă şi sabia gata să lovească.

— Ascultă! Se aude iar!

— Ciudat. Dacă o caută cineva pe Otsū, nu poate fi decît băiatul acela, Jōtarō.

— E voce de bărbat.

— Da, ştiu. Cred că am mai auzit vocea asta undeva.

— Nu-mi place. Mamă, lasă capul. Adu felinarul. Vine cineva!

— Încoace?

— Da, doi bărbaţi. Hai să fugim!

Pericolul îi uni din nou pe mamă şi pe fiu, dar Osugi nu se putea desprinde prea uşor de sarcina ce-i revenea acum.

— O clipă! spuse ea. Dacă tot am ajuns pînă aici, n-am de gînd să mă întorc fără capul ei. Dacă nu-l am, cum pot dovedi că m-am răzbunat pe Otsū? Termin îndată.

— Oh! gemu el dezgustat.

Osugi slobozi un ţipăt îngrozitor. Dădu drumul capului şi, pe jumătate în picioare, se împletici şi se prăbuşi.

— Nu e ea! strigă. Dădu din mîini, încercă să se ridice, dar căzu iar.

Matahachi se apropie şi el să vadă mai bine:

— C… e… ce… ce? se bîlbîi.

— Uite! Nu e Otsū! E un bărbat… cerşetor… invalid…

— Nu se poate! exclamă Matahachi. Îl cunosc.

— Ce? Vreun prieten de-al tău?

— Nu! M-a păcălit şi i-am dat toţi banii, se dădu de gol Matahachi. Ce căuta un pungaş ca Akakabe Yasoma în apropierea templului?

— Cine-i acolo? strigă Takuan. Otsū, tu eşti?

Takuan apăru deodată chiar în spatele lor.

Matahachi fu mai iute de picior decît mama lui. Se făcu nevăzut, iar Takuan o ajunse pe ea din urmă şi o apucă strîns de guler.

— Exact cum mă aşteptam. Şi sînt convins că iubitul tău fiu e cel care şi-a luat tălpăşiţa. Matahachi! De ce fugi şi-ţi laşi mama aici? Mîrlan nerecunoscător ce eşti! Vino înapoi!

Deşi Osugi se zvîrcolea să scape din strînsoare, nu-şi pierduse curajul cîtuşi de puţin.

— Cine eşti? întrebă ea supărată. Şi ce vrei?

Takuan îi dădu drumul şi spuse:

— Nu-ţi aminteşti de mine, bunico? Înseamnă că te-ai senilizat.

— Takuan!

— Te miri?

— Nu văd de ce. Un cerşetor ca tine, care umblă pe unde-i place... mai devreme sau mai tîrziu tot ajungeai la Kyoto.

— Da, într-adevăr, aprobă el cu un rînjet. Chiar aşa. Hoinăream prin valea Koyagyū şi prin provincia Izumi, dar am ajuns şi-n capitală; aseară, la un prieten de-al meu, am auzit o veste care m-a tulburat. Am considerat că e prea important ca să nu acţionez.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Am crezut că Otsū e cu tine. O căutam.

— Hm!

— Bunico!

— Ce-i?

— Unde-i Otsū?

— Nu ştiu.

— Nu te cred.

— Veniţi aici! îi chemă hangiul. E plin de sînge. Încă proaspăt.

Apropie felinarul de cadavru.

Takuan îi aruncă bătrînei o privire tăioasă. Văzîndu-l preocupat, Osugi se ridică repede şi o luă la fugă. Preotul strigă după ea, fără să se mişte de pe loc:

— Stai! Ai plecat de acasă pentru a-ţi reabilita numele, nu? Vrei să te întorci cu el şi mai pătat? Ai spus că-ţi iubeşti fiul. Vrei să-l părăseşti tocmai acum, după ce l-ai nenorocit?

Vocea lui tunătoare o învălui pe Osugi, făcînd-o să se oprească brusc.

Chipul i se schimonosi de riduri, sugerînd sfidare. Ea strigă:

— Am pătat numele familiei, mi-am nenorocit fiul – ce vrei să spui?

— Ce-ai auzit.
— Prostule! rîse scurt şi dispreţuitor. Drept cine te crezi? Umbli de colo-colo, mănînci mîncarea oamenilor, locuieşti pe la templele altora, îţi faci nevoile pe cîmp. Ce ştii tu despre onoarea de familie? Ce ştii tu despre dragostea unei mame pentru fiul ei? Ai avut vreodată parte de greutăţile pe care le înfruntă oamenii obişnuiţi? Înainte de a spune altora ce au de făcut, ar trebui să munceşti şi să-ţi cîştigi singur existenţa, aşa cum fac alţii.
— Loveşti un loc sensibil, şi mă doare. Există pe lume preoţi cărora mi-ar plăcea să le pot spune acelaşi lucru. Am recunoscut întotdeauna că nu mă pot măsura cu tine la vorbă şi, după cîte văd, încă ai limba ascuţită.
— Mai am nişte lucruri importante de făcut pe lumea asta. Să nu crezi cumva că nu mă pricep decît la vorbe.
— Nu contează. Altceva aş vrea să discut cu tine.
— Ce anume?
— În seara aceasta l-ai pus pe Matahachi s-o omoare pe Otsū, nu-i aşa? Aţi omorît-o amîndoi, bănuiesc.
Întinzîndu-şi gîtul ridat, Osugi rîse dispreţuitor.
— Takuan, n-ai decît să cari după tine felinarul toată viaţa, tot nu-ţi serveşte la nimic dacă nu deschizi bine ochii. Ce sînt ei, de fapt? Doar nişte găuri în capul tău, sînt doar de decor?
Puţin stînjenit, Takuan îşi întoarse ochii spre scena măcelului.
Cînd îşi ridică uşurat privirile, bătrîna zise, nu fără o urmă de ranchiună:
— Bănuiesc că eşti fericit că nu-i Otsū, dar să nu crezi c-am uitat că tu ai fost codoşul nelegiuit care a aruncat-o în braţele lui Musashi, pricinuindu-ne numai necazuri.
— Dacă asta e părerea ta, te priveşte. Dar ştiu că eşti o femeie cu credinţă şi socot că nu se cade să pleci şi să laşi cadavrul acesta aici.
— Se afla oricum acolo, la un pas de moarte. Matahachi l-a omorît fără să vrea.
— *Rōnin*-ul acesta, spuse hangiul, era puţin cam ciudat. În ultimele zile a hoinărit prin oraş, trăncănind vrute şi nevrute. Avea un cucui imens.
Fără să-i pese cîtuşi de puţin de ceea ce se întîmplă, Osugi se întoarse şi îşi văzu de drum. Takuan îl rugă pe hangiu să aibă grijă de cadavru şi o porni după ea, spre disperarea lui Osugi.

Tocmai se pregătea să dea din nou frîu liber limbii ei veninoase, cînd auzi vocea lui Matahachi:

— Mamă!

O luă fericită în direcţia vocii. Era, totuşi, un băiat bun; rămăsese pe loc să se asigure că mama lui nu păţise nimic. Îşi şoptiră cîteva cuvinte şi probabil au stabilit că nu scăpaseră complet de pericol în prezenţa preotului, aşa că o luară la fugă spre poalele dealului.

— N-are rost, murmură Takuan. Dacă judecăm după cele întîmplate, oricum nu ascultă, orice li s-ar spune. Ce bine ar fi dacă n-ar mai exista vrajbă între oameni! Mult mai puţină lume ar avea de suferit.

Trebuia s-o găsească pe Otsū cît mai repede. Deci reuşise să scape. Se mai învioră puţin, dar nu se putea linişti complet pînă nu se asigura că fata se afla în afara oricărui pericol. Hotărî s-o caute în continuare, deşi era întuneric.

Hangiul o pornise deja pe deal în sus. Se întoarse, însoţit de şapte sau opt oameni cu felinare. Paznicii de noapte de la templu fuseseră de acord să dea o mînă de ajutor la îngroparea cadavrului, aşa că aduseseră cazmale şi sape. Takuan auzi curînd după aceea sunetul neplăcut al cazmalelor săpînd groapa.

Cînd groapa fu destul de adîncă, cineva strigă:

— Ia uitaţi-vă acolo! Încă un trup. E o tînără drăguţă. Omul se afla la vreo trei metri de groapă, la marginea unei mlaştini.

— E moartă?

— Nu, doar fără cunoştinţă.

Meşteşugarul civilizat

Pînă în ziua morţii, tatăl lui Musashi îi tot vorbise despre străbuni.

— Oi fi eu un biet samurai de ţară, dar nu uita că clanul Akamatsu a fost cîndva renumit şi puternic. Aceasta trebuie să-ţi dea forţă şi să fii mîndru.

De cînd venise la Kyoto, Musashi se hotărîse să viziteze templul Rakanji, lîngă care locuise cîndva familia Akamatsu. Clanul se prăbuşise de mult, dar nu era exclus să mai găsească la templu nişte documente care să ateste existenţa strămoşilor săi. Chiar dacă nu găsea nimic, putea măcar să ardă nişte tămîie în memoria lor.

Cînd ajunse la podul Rakan, de peste rîul Kogawa, crezu că se află în apropierea templului, pentru că se spunea că se afla ceva mai la răsărit de locul unde Kogawa Superioară devine Kogawa Inferioară. Întrebă prin zonă, dar în zadar. Nimeni nu auzise de templu.

Se întoarse la pod şi rămase cu privirile aţintite la apa limpede şi puţin adîncă ce curgea pe dedesubt. Deşi nu trecuse chiar atît de mult de la moartea lui Munisai, se pare că templul fusese ori mutat, ori distrus şi nu rămăsese nici o urmă, nici măcar amintiri.

Privea alene la vîrtejurile care se formau şi dispăreau neîncetat. Zări noroi prelingîndu-se de pe o parcelă ierboasă, aflată pe malul stîng, şi trase concluzia că vine de la atelierul unui şlefuitor de săbii.

— Musashi!

Se întoarse şi o zări pe bătrîna călugăriţă Myōshū, întorcîndu-se de la plimbare.

— Ce bine că ai venit! exclamă ea, crezînd că se afla acolo în vizită. Kōetsu e acasă astăzi. O să se bucure că te vede. Îl pofti să intre pe poarta unei case din apropiere şi trimise un servitor să-l aducă pe fiul ei.

După ce îl întîmpină cu căldură pe musafir, Kōetsu zise:

— Acum sînt ocupat cu o lucrare urgentă, dar mai tîrziu putem sta la taclale în tihnă.

Lui Musashi îi făcu plăcere că atît mama, cît şi fiul se comportau la fel de deschis şi de prietenos ca şi prima dată cînd îi văzuse. Îşi petrecu după-amiaza şi seara stînd de vorbă cu ei, iar cînd îl invitară să rămînă şi peste noapte, el acceptă. A doua zi, în timp ce îi arăta atelierul şi-i vorbea despre tehnica şlefuitului, Kōetsu îl rugă pe Musashi să rămînă atît cît îi face plăcere.

Casa, cu poarta aparent modestă, se afla într-un colţ la sud-est de rămăşiţele templului Jissōin. Prin preajmă mai erau cîteva case care aparţineau verilor şi nepoţilor lui Kōetsu, sau altora de aceeaşi profesie. Toţi cei din familia Hon'ami locuiau şi munceau aici, după moda marilor clanuri de provincie din trecut.

Hon'ami descindeau dintr-o distinsă familie de războinici, vasali ai shōgunilor Ashikaga. Conform actualei ierarhii sociale, familia aparţinea clasei artizanilor, dar dacă ne-am lua după bogăţie şi prestigiu, Kōetsu ar putea fi considerat membru al clasei samurailor. Se împrietenise la cataramă cu nobili de la înalta Curte şi uneori era chiar invitatul lui Tokugawa Ieyasu la Castelul Fushimi.

Poziţia pe care o ocupa familia Hon'ami nu era unică; majoritatea meşteşugarilor şi negustorilor bogaţi ai zilei – Suminokura Soan, Chaya Shirōjirō şi Haiya Shōyū, printre alţii, proveneau din familii de samurai. Pe vremea shōgunilor Ashikaga, strămoşilor lor li se încredinţaseră diverse meşteşuguri sau afaceri. Succesele pe care le dobîndiseră în aceste domenii atrăseseră după sine separarea de clasa războinicilor şi, pe măsură ce afacerile particulare deveniseră rentabile, ei nu mai depindeau de retribuţiile oferite de guvernul feudal. Deşi rangul lor social era oarecum inferior celui al războinicilor, ei erau totuşi foarte puternici.

Cînd venea vorba de afaceri, rangul de samurai nu-i ajuta cu nimic, ba dimpotrivă, îi împiedica. Breslaşul îşi avea avantajele lui nete, dintre care cel mai demn de luat în seamă era stabilitatea. Cînd izbucnea cîte un război, marii comercianţi erau susţinuţi de ambele tabere. Într-adevăr, uneori se vedeau nevoiţi să furnizeze articole de război pe nimica toată, dar ei ajunseseră să considere această obligaţie ca pe o taxă pentru a-şi salva averile.

În timpul războiului Ōnin, din anii 1460-1470, întreaga zonă din preajma templului Jissōin fusese nimicită şi chiar şi acum, cei care plantau copaci mai scoteau rămăşiţe de săbii şi coifuri. Reşedinţa familiei Hon'ami se număra printre primele înălţate în zonă, după terminarea războiului.

Un afluent al rîului Arisugawa trecea chiar pe-acolo, şerpuind mai întîi pe o parcelă din grădina de legume, dispărînd apoi într-un crîng, ca să-şi facă din nou apariţia lîngă fîntîna din faţa intrării principale. Mai era un pîrîiaş care curgea spre bucătărie, unul spre baie şi încă unul spre modestul pavilion de ceai, şi a cărui apă limpede se folosea la ceremonia ceaiului. Rîul constituia sursa de apă şi pentru atelierul în care se şlefuiau săbiile executate de maeştrii renumiţi ca Masamune, Muramasa şi Osafune. Deoarece întreaga familie considera acest atelier ca un loc sfînt, deasupra intrării atîrna o frînghie, exact ca la templele shintoiste.

Musashi nici nu-şi dădu seama cînd trecură patru zile, aşa că se hotărî să-şi ia rămas-bun. Kōetsu, însă, i-o luă înainte:

— Nu prea facem mare lucru ca să te simţi bine, dar dacă nu te plictiseşti, te rog să stai cît îţi face plăcere. Ai să găseşti în biroul meu nişte cărţi vechi şi obiecte rare, dacă vrei să le vezi. Mîine sau poimîine voi arde nişte boluri de ceai şi farfurii. Poate te-ar interesa să le vezi. O să constaţi că ceramica este aproape la fel de interesantă ca sabia. Poate o să reuşeşti chiar să modelezi tu însuţi o piesă, două.

Impresionat de invitaţie şi de asigurarea gazdei că nimeni nu se supără dacă Musashi decide într-o clipă să plece, îşi îngădui să se liniştească şi să se bucure de atmosfera plăcută. Nici vorbă să se plictisească. În birou erau cărţi în chineză şi japoneză, suluri pictate din perioada Kamakura[37], caligrafii realizate de vechi maeştri chinezi şi o mulţime de alte lucruri pe care Musashi le-ar fi contemplat cît era ziua de lungă. Îl interesa în mod deosebit o pictură atîrnată în alcov. Se numea *Alunele* şi era opera maestrului Liang-k'ai, din vremea dinastiei Sung. Era mică, doar de vreo şaizeci de centimetri înălţime şi şaptezeci şi cinci lăţime, dar atît de veche, încît era aproape imposibil să se stabilească pe ce fel de hîrtie fusese realizată.

Rămăsese cu ochii pironiţi. În cele din urmă, într-o zi îi spuse lui Kōetsu:

— Sînt sigur că un amator n-ar putea picta ceea ce pictaţi dumneavoastră, dar mă întreb dacă n-aş fi şi eu în stare să desenez ceva atît de simplu.

— E exact invers, îi răspunse Kōetsu. Oricine poate învăţa să picteze la fel de bine ca şi mine, dar pictura lui Liang-k'ai are o profunzime şi o măreţie spirituală ce nu se poate dobîndi doar prin simpla studiere a artei.

— Adevărat? întrebă Musashi surprins.

Primi asigurări că aşa era.

Pictura nu reprezenta decît o veveriţă privind două alune căzute pe jos: una crăpată, iar cealaltă întreagă; veveriţa părea că ar vrea să se repeadă la alune, dar ezita de teama ţepilor. Deoarece pictura fusese executată liber, în tuş, Musashi o consideră naivă. Dar, după ce stătuse de vorbă cu Kōetsu, cu cît o privea mai mult, cu atît îşi dădea seama mai bine că artistul avusese dreptate, că interpretase totul corect.

Într-o după-amiază, Kōetsu intră în cameră şi-i spuse:

— Iar te uiţi la pictura lui Liang-k'ai? Am impresia că te-ai ataşat de ea. Cînd pleci, fă-o sul şi ia-o cu tine. Mi-ar face plăcere să ţi-o ofer.

— N-aş putea să o accept, obiectă Musashi. Şi aşa vă stau atît de mult pe cap. De altfel, trebuie să fie o moştenire de familie!

— Dar îţi place, nu?

Bătrînul zîmbi îngăduitor.

— Ţi-o dau dacă doreşti. Zău că nu am nevoie de ea. Picturile trebuie să intre în posesia celor care le iubesc şi le apreciază cu adevărat. Sînt sigur că asta ar fi şi dorinţa artistului.

— Dacă o luăm aşa, atunci nu sînt eu cel care o merită. Ca să spun adevărul, m-am gîndit de nenumărate ori că mi-ar plăcea să o am, dar dacă ar fi a mea, ce-aş face cu ea? Nu sînt decît un om de arme care hoinăreşte de colo-colo. Nu rămîn prea multă vreme în acelaşi loc.

— Ar fi, într-adevăr, incomod să porţi după tine o pictură pe unde mergi. La vîrsta ta probabil că nu-ţi doreşti nici măcar o casă a ta, dar eu consider că fiecare om trebuie să aibă un loc pe care să-l poată numi casă, chiar dacă nu-i altceva decît o colibă. Fără o casă te simţi singur, pierdut. De ce nu faci rost de nişte buşteni ca să-ţi construieşti şi tu o căsuţă într-un colţ liniştit al oraşului?

— Nu m-am gîndit niciodată la asta. Mi-ar plăcea să călătoresc în locuri pe care nu le-am mai văzut, să ajung în cel mai îndepărtat colţ din Kyushu, să văd cum trăiesc oamenii din Nagasaki, sub influenţa străinilor. Abia aştept să văd noua capitală pe care o construieşte shōgunul la Edo şi munţii mari şi rîurile din partea de nord a insulei Honshū. Cred că în adîncul sufletului meu sînt un hoinar.

— Nu eşti singurul. E normal să fie aşa, dar să nu cumva să crezi că visele tale se pot realiza numai într-un loc îndepărtat. Dacă vezi lucrurile astfel, vei neglija posibilităţile din imediata vecinătate. Mă tem că majoritatea tinerilor procedează în felul acesta şi ajung să fie nemulţumiţi de ceea ce realizează în viaţă.

Kōetsu rîse.

— Dar un bătrîn leneş ca mine n-ar trebui să facă morală tinerilor. Oricum, nu de asta am venit aici. Am venit să te invit în oraş în seara asta. Ai fost vreodată în cartierul rău famat?

— Cartierul gheişelor?

— Da. Am un prieten pe care-l cheamă Haiya Shōyū. În ciuda vîrstei înaintate, e întotdeauna pus pe şotii. Tocmai am primit un bileţel prin care mă invită să-l însoţesc pe drumul Rokujo în seara aceasta şi mă întrebam dacă nu ţi-ar face plăcere să vii şi tu.

— Nu, nu cred.

— Dacă nu vrei, nu vrei. Nu insist, dar cred că ţi s-ar părea interesant.

Myōshū, care se strecurase în tăcere şi asculta cu vădit interes conversaţia lor, se amestecă în vorbă:

— Cred că ar trebui să mergi, Musashi. Ai ocazia să vezi ce n-ai mai văzut. Haiya Shōyū nu e genul de om faţă de care să te simţi crispat şi stînjenit. Eu cred că o să-ţi placă. Du-te neapărat!

Bătrîna călugăriţă se duse la scrin şi scoase imediat un chimonou şi un *obi*. De obicei, persoanele mai în vîrstă încearcă să-i împiedice pe cei tineri să-şi toace banii şi timpul în casele gheişelor, dar Myōshū părea atît de entuziasmată, de parcă ea s-ar fi pregătit să plece undeva.

— Şi acum, hai să vedem care dintre chimonouri îţi place? întrebă ea. Merge *obi*-ul acesta? Sporovăia întruna, încercînd să găsească lucruri potrivite pentru Musashi, de parcă era propriul ei fiu. Alese o cutiuţă lăcuită pentru pilule, o sabie scurtă

decorativă şi o pungă de bani din brocart; apoi scoase din cutia cu bani cîteva monede din aur pe care i le strecură în pungă.

— Ei bine, spuse Musashi, fără să opună prea multă rezistenţă, dacă insistaţi, merg, dar nu-mi vine mie bine toaleta aceasta luxoasă. O să merg în vechiul meu chimonou. Dorm în el şi sub cerul liber, aşa că sînt obişnuit.

— Aşa ceva nu se poate! spuse Myōshū sever. S-ar putea ca pe tine să nu te deranjeze, dar gîndeşte-te la ceilalţi. În camerele acelea plăcute o să pari un zdrenţăros murdar. Bărbaţii merg acolo ca să se distreze şi să uite de necazuri. Ei vor să fie înconjuraţi de lucruri frumoase. Nu te gîndi că te costumezi ca să arăţi ceea ce de fapt nu eşti. Oricum, hainele acestea nu sînt chiar atît de extravagante. Sînt doar curate şi puse la punct. Hai, îmbracă-le!

Musashi se conformă.

Cînd fu gata, Myōshū remarcă veselă:

— Vai, ce bine arăţi!

Pe cînd se pregăteau de plecare, Kōetsu se duse la altarul budist al familiei şi aprinse o lumînare. Atît el, cît şi mama lui erau membri devotaţi ai sectei Nichiren.

Myōshū pusese la intrare două perechi de sandale şi curele noi. În timp ce se încălţau, ea şuşoti ceva cu unul dintre slujitori, care aştepta să închidă poarta din faţă după ei.

Kōetsu îi spuse la revedere mamei sale, dar ea îşi ridică repede privirea spre el şi îl reţinu:

— Stai o clipă!

Era încruntată şi pe chip i se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Omul acesta spunea c-au venit trei samurai cam neciopliţi şi-au vorbit foarte urît. Să fie ceva important?

Kōetsu îl întrebă pe Musashi din priviri.

— N-aveţi motive de îngrijorare, îi asigură el. Sînt probabil de la Casa Yoshioka. Cu mine au ce au, nu cu dumneavoastră.

— Unul din muncitori pretindea că s-a întîmplat acelaşi lucru acum cîteva zile. Era doar unul, dar a intrat pe poartă fără să fie poftit şi a aruncat o privire spre pavilionul de ceai, spre partea casei unde locuieşti tu.

— Atunci cu siguranţă că sînt oamenii de la Yoshioka.

— Şi eu zic la fel, încuviinţă Kōetsu. Se întoarse spre paznicul care tremura de frică. Ce-au spus?

— Muncitorii plecaseră cu toţii şi eram pe punctul de a încuia poarta, cînd aceşti trei samurai m-au înconjurat deodată. Unul dintre ei – părea un nemernic – a scos o scrisoare din chimonou şi mi-a ordonat să i-o dau musafirului care stă aici.

— N-a rostit numele de Musashi?

— Abia mai tîrziu a zis „Miyamoto Musashi”. A menţionat că Musashi locuieşte aici de cîteva zile.

— Ce i-ai spus?

— Mi-aţi cerut să nu pomenesc nimănui despre Musashi, aşa că am dat din cap şi i-am zis că aici nu există nici o persoană cu numele acesta. S-a supărat şi m-a făcut mincinos, dar un altul – ceva mai bătrîn şi cu un surîs încrezut – l-a potolit şi i-a spus că vor găsi ei o cale de a-i înmîna scrisoarea personal. N-am înţeles ce voia să spună, dar suna ca o ameninţare. Au pornit-o spre colţul de colo.

— Luaţi-o înainte, îl îndemnă Musashi pe Kōetsu. Nu vreau să vă rănească nimeni sau să daţi de bucluc din pricina mea.

Kōetsu îi răspunse rîzînd:

— Nu trebuie să te îngrijorezi, mai ales dacă eşti convins că sînt de la Yoshioka. Nu mi-e cîtuşi de puţin teamă de ei. Hai să mergem!

După ce ieşiră, Kōetsu îşi băgă iar capul pe poartă şi strigă:

— Mamă!

— Ai uitat ceva? întrebă ea.

— Nu, dar mă gîndeam că, dacă eşti îngrijorată din pricina mea, pot să-i trimit un mesaj lui Shōyū, să-l anunţ că nu pot merge cu el în seara asta.

— A, nu. Mi-e mai teamă să nu i se întîmple ceva lui Musashi. Dar nu cred că el ar vrea să se întoarcă. Hai, daţi-i drumul şi distraţi-vă!

Kōetsu îl ajunse pe Musashi din urmă şi pe cînd păşeau împreună mărunt, pe malul rîului, i se adresă:

— Casa lui Shōyū se află chiar la capătul drumului, între Ichijō şi Horikawa. Cred că e gata şi el, aşa că hai să ne oprim să-l luăm. E în drumul nostru.

Era încă lumină şi plimbarea de-a lungul rîului fusese plăcută, cu atît mai mult cu cît la ora aceea ei îşi permiteau să umble alene, pe cînd alţii alergau cu treburi.

Musashi remarcă:

— Am auzit de Haiya Shōyū, dar nu prea ştiu mare lucru despre el.

— M-aş fi mirat să nu fi auzit de el. Este un mare maestru al jocului poetic, care presupune o virtuozitate deosebită.

— A, deci e poet.

— Da, dar nu trăieşte din poezie. Provine dintr-o veche familie de negustori din Kyoto.

— De unde numele de Haiya?

— Este numele afacerii lui.

— Ce vinde?

— Numele lui înseamnă „vînzător de cenuşă” şi chiar asta vinde – cenuşă.

— Cenuşă?

— Da, se foloseşte la vopsitul pînzei. E o afacere serioasă. Vinde cenuşă vopsitorilor din toată ţara. La începutul perioadei Ashikaga, negoţul cu cenuşă a fost controlat chiar de un agent al shōgunului, dar mai tîrziu a trecut în mîna negustorilor. Sînt trei mari negustori în Kyoto, iar Shōyū e unul dintre ei. El, de fapt, nu mai munceşte, dar duce o viaţă lejeră. Uite colo, aceea e casa lui, cea cu poartă frumoasă şi modernă.

Musashi asculta şi dădea din cap, dar atenţia îi fu distrasă de mînecă. În timp ce dreapta flutura uşor, în aer, stînga nu se mişca deloc. Băgă mîna înăuntru şi, spre surprinderea lui, scoase o cureluşă din piele, roşie şi frumoasă, dintre cele cu care războinicii îşi prindeau mînecile chimonoului atunci cînd luptau.

„Myōshū”, se gîndi el. „Numai ea putea s-o pună acolo.”

Întoarse capul şi le zîmbi bărbaţilor din spatele lor, care, după cîte înţelese, îi urmăreau la o oarecare distanţă încă de cînd ieşiseră de pe aleea Hon’ami.

Zîmbetul lui păru să-i încurajeze pe cei trei. Schimbară cîteva cuvinte în şoaptă, după care măriră pasul.

Ajungînd la casa lui Haiya, Kōetsu trase clopoţelul de la poartă şi imediat apăru un servitor cu o mătură în mînă, gata să-i poftească înăuntru. Kōetsu intrase pe poartă, dar observă că Musashi nu-l urmase. Se întoarse şi strigă:

— Intră, Musashi! N-ai motive să eziţi.

Cei trei samurai îl înghesuiau deja pe Musashi, cu mîinile pe teaca sabiei. Kōetsu nu desluşi ce-i spuneau lui Musashi şi nici nu auzi răspunsul lui.

Musashi îi spuse să nu-l aştepte şi Kōetsu îi răspunse calm:

— Bine, sînt înăuntru. Vino şi tu după ce-ţi termini treburile.

— N-am venit aici, spuse unul dintre bărbaţi, ca să discutăm dacă ai fugit să te ascunzi sau nu. Sînt Otaguro Hyōsuke, unul din cei Zece Războinici ai Casei Yoshioka. Ţi-am adus o scrisoare de la Denshichirō, fratele mai mic al lui Seijūrō. Scoase scrisoarea şi i-o întinse lui Musashi. Citeşte-o şi răspunde-ne pe loc.

Acesta deschise scrisoarea degajat, o citi repede şi zise:

— Accept.

Hyōsuke îl privi cu suspiciune.

— Eşti sigur?

Musashi aprobă:

— Foarte sigur.

Calmul lui Musashi îi surprinse.

— Dacă nu te ţii de cuvînt, n-o să-ţi mai poţi face apariţia în Kyoto niciodată. O să avem noi grijă de asta!

Musashi îi privi fix şi schiţă un zîmbet, fară să mai scoată nici un cuvînt.

— Eşti mulţumit de condiţiile puse? Nu mai ai mult timp la dispoziţie ca să te pregăteşti.

— Sînt gata, răspunse Musashi calm.

— Atunci ne vedem mai tîrziu.

În timp ce Musashi se îndrepta spre poartă, Hyōsuke se apropie iar de el şi îl întrebă:

— Stai aici pînă la ora stabilită?

— Nu. Gazda mea m-a invitat în cartierul distracţiilor de lîngă drumul Rokujō.

— Cartierul distracţiilor? întrebă surprins Hyōsuke. Deci, presupun că vei fi ori aici, ori acolo. Dacă întîrzii, trimit după tine. Sper că n-ai să pui nimic necinstit la cale.

Musashi îi întorsese deja spatele şi intrase pe poarta din faţă. Avea senzaţia că păşise într-o altă lume.

Pietrele de pe cărarea din grădină, de forme neregulate şi cu spaţii între ele, păreau să fi fost acolo de la natură. De ambele părţi, pîlcuri umede de bambuşi pitici, răspîndiţi printre alţii mai înalţi, nu mai groşi însă decît o pensulă de scris. Pe măsură ce înainta, îi apăru în faţa ochilor acoperişul casei, apoi intrarea principală, o clădire mai mică şi un pavilion în grădină, contribuind toate la atmosfera de vechime şi tradiţie

îndelungată. Pinii înalţi din jurul clădirilor sugerau bogăţie şi confort.

Auzea jucîndu-se *kemari*, cîte o lovitură sporadică de minge, joc practicat de obicei de nobilii de la curte. Se miră că aude aşa ceva într-o casă de negustor.

O dată intrat, a fost poftit într-o cameră care dădea spre grădină. Doi servitori intrară cu ceai şi prăjiturele şi îi anunţară că vine şi gazda imediat. Musashi îşi dădu seama din gesturile lor că erau instruiţi impecabil.

Kōetsu şopti:

— S-a răcorit, acum că a apus soarele, nu?

Ar fi vrut să închidă *shōji*, dar nu se îndura văzîndu-l pe Musashi atît de încîntat de priveliştea prunilor înfloriţi. Kōetsu îşi întoarse privirile înspre grădină.

— Văd că s-au adunat norii deasupra muntelui Hiei. Oare vin dinspre nord? Nu ţi-e frig?

— Nu prea, răspunse Musashi cinstit, fără să priceapă aluzia camaradului său.

Un servitor aduse un sfeşnic şi Kōetsu se folosi de prilej ca să tragă *shōji*. Musashi constată imediat că atmosfera acestui cămin era paşnică şi plăcută. Se simţea relaxat şi asculta cu plăcere rîsetele ce răsunau din interior, mirat de lipsa de ostentaţie. Aveai impresia că decorul şi împrejurimile fuseseră deliberat alese cît mai simple cu putinţă. Se imagina pe sine în camera de oaspeţi a unei case de ţară.

Haiya Shōyū intră în cameră şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am lăsat să aşteptaţi.

Vocea îi era caldă, deschisă, prietenoasă, tinerească, exact opusul tărăgănării blînde a lui Kōetsu. Slab ca un cocostîrc, era poate cu vreo zece ani mai bătrîn decît prietenul său, dar mult mai jovial. Cînd Kōetsu explică cine era Musashi, el zise:

— A, deci tu eşti nepotul lui Matsuo Kaname? Îl cunosc foarte bine.

„Shōyū l-o fi cunoscut pe unchiul meu prin intermediul nobilei Case Konoe”, se gîndi Musashi, începînd să sesizeze legăturile strînse dintre negustorii bogaţi şi curtenii de la palat.

Fără alte comentarii, bătrînul cel sprinten adăugă:

— Hai să ne vedem de drum! Aveam de gînd să plecăm pe lumină, ca să mai putem hoinări puţin, dar s-a întunecat deja.

Mai bine am trimite după palanchine. Presupun că tînărul vine cu noi, nu?

Au fost aduse palanchinele şi cei trei se instalară în ele: Shōyū şi Kōetsu, în faţă, Musashi, în spate. Călătorea pentru prima oară în aşa ceva.

Cînd ajunseră pe terenurile de călărie de la Yanagi, purtătorii de palanchine scoteau deja aburi pe gură.

— O, ce frig e! se plînse unul.

— Vîntul te taie, pur şi simplu.

— Şi cică-i primăvară!

Cele trei felinare se legănau de colo-colo, pîlpîind în bătaia vîntului. Norii negri de deasupra oraşului anunţau o vreme şi mai urîtă înainte de sfîrşitul nopţii. Dincolo de terenul de călărie, oraşul strălucea într-o splendoare ameţitoare. Musashi avu impresia că un roi de licurici sclipea vesel în briza rece.

— Musashi! îl strigă Kōetsu din palanchinul din mijloc. Uite, acolo mergem. Ce grozav e să dai peste aşa ceva, nu?

Îl lămuri că, pînă cu trei ani în urmă, cartierul plăcerilor fusese pe drumul Nijō, lîngă palat, dar mai-marele samurailor, Itakura Katsushige, ceruse să fie mutat pentru că îl deranjau petrecerile nocturne. Îi mai spuse că întreaga zonă era foarte prosperă şi noua modă îşi avea originile în acele şiruri de lumini roşii.

— S-ar putea spune că o întreagă cultură a fost creată aici.

Tăcu şi ascultă o clipă, apoi adăugă:

— Auzi, nu? Sunetul corzilor şi vocile?

Era o muzică pe care Musashi n-o mai auzise niciodată.

— Sînt *shamisen*-uri; o versiune îmbunătăţită a instrumentelor cu trei corzi, aduse din insulele Ryūkyū. S-au compus foarte multe cîntece noi pentru acest instrument, chiar aici, apoi s-au răspîndit şi printre oamenii de rînd. Aşa că înţelegi cît este de influent acest cartier şi de ce trebuie să se păstreze nişte limite ale decenţei, chiar dacă e destul de izolat de restul oraşului.

Cotiră pe una dintre străzi. Lumina de la nenumăratele lămpi şi felinare strălucitoare se reflecta în ochii lui Musashi. Cartierul îşi păstra fostul nume: Yanagimachi. Oraşul Sălciilor. Sălciile erau asociate de multă vreme cu băutura şi distracţia.

Kōetsu şi Shōyū erau bine cunoscuţi în casa în care intrară. Fură salutaţi politicos, dar vesel în acelaşi timp şi se pare că aici

se foloseau poreclele. Lui Kōetsu i se spunea Mizuochi-sama – Domnul Pîrîiaşe –, din pricina numeroaselor pîraie care-i traversau moşia. Shōyū era Funabashi-sama – Domnul Ponton, din cauza podului de vase din apropierea casei lui.

Dacă Musashi devenea şi el de-al casei, primea cu siguranţă o poreclă, pentru că în acest ţinut al nimănui foarte puţini erau cei care-şi foloseau numele adevărate. Hayashiya Yojibei era doar pseudonimul proprietarului casei pe care o vizitau, dar de cele mai multe ori i se spunea Ōgiya – după numele stabilimentului. Alături de Kikyōya, aceasta era una din cele mai renumite case din cartier, şi ambele se bucurau de cea mai bună reputaţie. Frumuseţea de la Ōgiya era Yoshino Dayū, iar perechea ei de la Kikyoya, Murogimi Dayū. Ambele doamne se bucurau de o mare faimă în oraş, rivalizată doar de marii *daimyō*.

Deşi Musashi îşi dădea toată silinţa să nu i se citească mirarea pe faţă, era pur şi simplu uimit de eleganţa împrejurimilor, asemănătoare cu cea a opulentelor palate. Tavanele reticulare, grinzile transversale sculptate într-un stil înflorit, balustradele splendid curbate, grădinile interioare frumos îngrijite – totul era o încîntare. Absorbit de o pictură de pe unul din panourile uşii, nu observă că ceilalţi o luaseră înainte, pînă nu veni Kōetsu după el.

Din pricina luminii, uşile argintii păreau să se fi transformat într-un lichid tulbure. O parte dădea înspre grădina în stil Kobori Enshū, cu un nisip bine greblat şi un aranjament de pietre care sugera un peisaj chinezesc de munte, aşa cum sînt cele din picturile de pe vremea dinastiei Sung.

Plîngîndu-se de frig, Shōyū se aşeză pe o pernă şi îşi strînse umerii. Se aşeză şi Kōetsu şi îl pofti şi pe Musashi să facă acelaşi lucru. Imediat apărură cîteva fete care îi serviră cu saké cald.

Văzînd că lui Musashi i s-a răcit băutura, Shōyū insistă:

— Bea, tinere! Serveşte o ceşcuţă caldă.

După ce-l mai îndemnă de două sau de trei ori, blînd, Shōyū deveni mai aspru:

— Kobosatsu! strigă el uneia dintre fete. Fă-l să bea! Hai, Musashi! Ce-i cu tine? De ce nu bei?

— Dar beau, protestă Musashi.

Bătrînul se cam ameţise.

— Nu te comporţi prea grozav! N-ai pic de vlagă-n tine!

— Nu obişnuiesc să beau.
— Vrei să spui că nu eşti un mare războinic, nu?
— O putem lua şi-aşa, răspunse Musashi calm, rîzînd încetişor, fără să ia în seamă insulta.
— Dacă te îngrijorează faptul că băutura te împiedică la studiu, sau te dezechilibrează, sau îţi slăbeşte tăria, sau te împiedică să-ţi faci un nume, atunci n-ai să ajungi niciodată un luptător adevărat.
— Nu-i vorba de asta. Am şi eu o mică problemă.
— Ce anume?
— Mi se face somn de la băutură.
— Ei, n-ai decît să dormi aici sau să te duci la culcare altundeva. Nu deranjează pe nimeni lucrul acesta.
Se întoarse spre fete şi li se adresă:
— Tînărului îi e teamă că-l apucă somnul dacă bea. Dacă-i e somn, trimiteţi-l la culcare!
— Cu plăcere! exclamară fetele în cor, zîmbind sfioase.
— Dacă merge la culcare, una trebuie să-i ţină de cald. Kōetsu, ce zici, care să fie aceea?
— Da, chiar, care? spuse Kōetsu nehotărît.
— Nu poate fi Sumigiku Dayū; ea e soţioara mea. Şi nici tu nu i-o cedezi pe Kobosatsu Dayū. Poate Karakoto Dayū. Hm, nici ea nu e bună. Este prea dificilă.
— Nu-şi face apariţia şi Yoshino Dayū? întrebă Kōetsu.
— Asta-i! E foarte nimerită! Şi oaspetele nostru, care pare că se opune, se va simţi bine cu ea. De ce nu e aici? Să meargă cineva s-o cheme. Vreau să i-o prezint tînărului samurai.
Sumigiku protestă:
— Yoshino nu-i ca noi. Ea are mulţi clienţi şi nu vine fuga-fuga să stea la cheremul oricui.
— Ba, de dragul meu, o să vină! Spune-i că sînt aici şi o să vină, indiferent cine o reţine. Du-te şi cheam-o!
Shōyū se înălţă puţin, privi în jur şi strigă spre una din slujnicele curtezanelor, aflate acum în camera alăturată:
— Rin’ya e acolo?
Răspunse chiar ea.
— Vino o clipă. Tu o serveşti pe Yoshino Dayū, nu? De ce nu-i aici? Spune-i că a venit Funabashi şi să mişte încoace imediat. Dacă o aduci repede, îţi dau un cadou.

Rin'ya îl privi puţin mirată. Făcu ochii mari, apoi dădu din cap că a înţeles. Pe chipul ei se vedea că va fi o mare frumuseţe şi era aproape sigur că va ajunge succesoarea renumitei Yoshino. Dar nu avea decît unsprezece ani. De îndată ce ieşi pe coridor şi închise uşa după ea, bătu din palme, strigînd tare:

— Uneme, Tamami, Itonosuke! Veniţi să vedeţi!

Cele trei fete ieşiră repede afară, bătură din palme şi strigară de bucurie cînd văzură zăpada.

Bărbaţii, cu excepţia lui Shōyū, priviră şi ei afară să vadă de ce era atîta gălăgie şi se amuzară cînd le văzură pe fete sporovăind fericite, încercînd să ghicească dacă zăpada se va topi sau nu pînă dimineaţă. Rin'ya uită de misiunea ei şi dădu fuga în grădină să se joace.

Nerăbdător, Shōyū o trimise pe una dintre curtezane în căutarea lui Yoshino Dayū.

Aceasta se întoarse şi-i şopti la ureche:

— Yoshino a spus că ar dori din tot sufletul să poată veni, dar nu-i permite oaspetele pe care-l are.

— Nu-i permite! Ce caraghios! Poate alte femei de-aici trebuie să facă aşa cum le cer clienţii, dar Yoshino este liberă să facă ce vrea. Sau acum se lasă şi ea cumpărată?

— O, nu, dar oaspetele din seara asta este deosebit de încăpăţînat. De cîte ori vrea să plece de lîngă el, insistă cu şi mai multă îndîrjire să rămînă.

— Hm! Presupun că nici un client nu vrea să-i dea drumul. Cu cine este în seara aceasta?

— Cu seniorul Karasumaru.

— Seniorul Karasumaru? repetă Shōyū cu un zîmbet ironic. A venit singur?

— Nu.

— E cu vreun prieten bun de-al lui?

— Da.

Shōyū se plesni peste genunchi.

— Interesant. Zăpada e grozavă, saké-ul minunat, şi dacă am avea-o şi pe Yoshino, totul ar fi nemaipomenit. Kōetsu, hai să-i scriem Alteţei sale o scrisoare. Fetiţo, adu-mi cerneală şi pensulă!

Cînd fata puse uneltele de scris în faţa lui Kōetsu, acesta întrebă:

— Ce să scriu?

— Cred că ar merge o poezie. N-ar fi rea nici proza, dar mai bine o poezie. Seniorul Karasumaru este unul dintre renumiţii noştri poeţi.

— Nu ştiu dacă mă descurc. Deci, vrem ca poezia să-l convingă să ne-o lase pe Yoshino, nu-i aşa?

— Exact.

— Dacă poezia nu-i frumoasă, el nu se va răzgîndi. Poeziile bune nu se scriu cu una, cu două. De ce nu scrii tu primele versuri şi să scriu eu restul?

— Hm! Bine. Hai să vedem ce putem face.

Shōyū luă pensula şi scrise:

„La căsuţa noastră modestă
Trimite un cireş,
Să fie din Yoshino.”

— Sună bine, spuse Kōetsu şi scrise mai departe:

„Florile tremură de frig
În norii de deasupra piscului.”

Shōyū era foarte încîntat.

— Excelent, zise el. Ele trebuie să aibă grijă de Alteţa sa şi nobilii săi însoţitori – „oamenii de deasupra norilor”. Împături hîrtia cu grijă, i-o dădu lui Sumigiku, spunîndu-i grav: Se pare că celelalte fete nu au prestanţa ta, aşa că te numesc trimisul meu special la Seniorul Kangan. Dacă nu greşesc, acesta-i numele sub care e cunoscut pe aici.

Porecla însemna „Colţul de Stîncă Îngheţat”, aluzie la poziţia înaltă a seniorului Karasumaru.

Sumigiku se întoarse imediat:

— Poftiţi răspunsul seniorului Kangan, spuse ea punînd reverenţios, în faţa lui Shōyū şi Kōetsu, o cutie de scrisori splendid lucrată.

Ei priviră cutia, care însemna formalism, apoi se uitară unul la altul. Totul pornise ca o glumă şi acum lua o întorsătură serioasă.

— Pe cuvîntul meu! spuse Shōyū. Data viitoare trebuie să fim mai atenţi. Trebuie să fi rămas tare surprinşi. Nu ştiau că o să fim şi noi aici în seara aceasta.

Sperînd totuşi într-un schimb mulţumitor, Shōyū deschise cutia şi despături răspunsul. Spre dezamăgirea lui, nu era decît o bucată de hîrtie crem, goală-goluţă.

Crezînd că zburase vreo foaie din cutie, privi în jur în căutarea altei coli şi apoi se uită iar cu luare-aminte înăuntru.

— Sumigiku, ce-nseamnă asta?

— Habar n-am. Seniorul Kangan mi-a dat cutia şi mi-a spus să v-o înmînez.

— Îşi bate joc de noi? Sau poezia noastră a fost prea deşteaptă pentru el şi ridică steagul alb, în semn că se predă? Shōyū interpreta întotdeauna lucrurile cum îi convenea lui, dar de data aceasta nu părea să fie prea stăpîn pe situaţie. Îi întinse lui Kōetsu hîrtia şi îl întrebă: Tu ce înţelegi din asta?

— Cred că el vrea ca noi s-o citim.

— Să citim ce, dacă nu scrie nimic.

— Cred că am putea totuşi tălmăci răspunsul lui.

— Da? Şi ce înseamnă, mă rog?

Kōetsu se gîndi o clipă.

— Zăpadă… zăpada care acoperă totul.

— Hm! S-ar putea să ai dreptate.

— Ca răspuns la cererea noastră de a ne trimite un cireş din Yoshino, asta ar însemna:

„Dacă priveşti zăpada
Şi-ţi umpli ceşcuţa cu saké,
Chiar şi fără flori…”

— Cu alte cuvinte, ne spune că, deoarece ninge în seara aceasta, ar trebui să uităm de dragoste, să deschidem uşile ca să admirăm zăpada şi să bem. Cel puţin asta-i impresia mea.

— Ce enervant! exclamă Shōyū cu dezgust. N-am de gînd să beau într-o atmosferă atît de sumbră. Şi nici să stau aici degeaba şi să tac. Într-un fel sau altul, vom transplanta noi cireşul de Yoshino în camera noastră şi-i vom admira florile. Îşi trecu, emoţionat, limba peste buze.

Kōetsu îl lăsă în legea lui, sperînd că se potoleşte, dar Shōyū se ţinea de fete să i-o aducă pe Yoshino şi nu voia cu nici un chip să vorbească despre altceva. Cu toate insistenţele lui, dorinţa nu i-a fost îndeplinită şi, pînă la urmă, situaţia deveni comică, iar fetele se prăpădeau de rîs.

Musashi îşi părăsi locul în tăcere. Alesese momentul oportun. Nimeni nu băgă de seamă cînd a plecat.

Reverberaţii în zăpadă

Musashi trecu prin multe holuri şi coridoare, evitînd saloanele luminate puternic. Nimeri într-o cameră întunecată unde se ţineau aşternuturile şi în alta, plină de tot felul de unelte. Pereţii păreau să emane mirosul călduţ al mîncării care tocmai se pregătea, dar tot nu găsea bucătăria.

Dintr-o cameră ieşi o servitoare, care îi blocă trecerea cu braţele întinse în lături.

— Domnule, oaspeţii nu au ce căuta aici, spuse ea ferm, fără tonul prefăcut pe care l-ar fi folosit în salonul de musafiri.

— A, nu?

— Bineînţeles că nu!

Îl împinse înapoi şi porni şi ea în aceeaşi direcţie.

— Nu eşti tu cea care a căzut în zăpadă adineauri? Rin'ya, nu?

— Da, mă cheamă Rin'ya. Am impresia că v-aţi rătăcit tot căutînd toaleta. Vă arăt eu unde e. Îl luă de mînă şi-l trase după ea.

— Nu despre asta e vorba. Nu sînt beat. Te-aş ruga să-mi faci un serviciu. Du-mă într-o cameră goală şi adu-mi ceva de mîncare.

— Dacă asta doriţi, vă duc în salonul dumneavoastră.

— Nu, nu acolo. Toată lumea se distrează. Nu vor să se gîndească încă la masă.

Rin'ya mergea cu capul sus.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Vă aduc ceva aici. Ce aţi dori?

— Nimic special. Îmi ajung două boluri cu orez.

Rin'ya se întoarse în cîteva minute cu orezul şi i-l servi într-o cameră neluminată.

După ce termină de mîncat, Musashi spuse:

— Presupun că pot să ies şi prin grădina interioară.

Nu mai aşteptă răspunsul. Se ridică şi porni spre verandă.

— Unde mergeţi?

— Nu te-ngrijora. Mă întorc repede.

— De ce plecaţi prin spate?

— Dacă aş lua-o prin faţă, lumea s-ar agita cam mult. Şi dacă m-ar vedea gazdele, s-ar indispune şi le-aş strica petrecerea.

— Vă deschid eu poarta, dar să vă întoarceţi repede. Dacă nu, o să mă certe pe mine.

— Înţeleg. Dacă întreabă domnul Mizuochi, spune-i că am plecat spre templul Rengeōin. Am o întîlnire prin apropiere cu un cunoscut. Vreau să mă întorc repede.

— Trebuie să vă întoarceţi repede. Partenera dumneavoastră din seara aceasta va fi Yoshino Dayū.

Deschise poarta de lemn, pe care se aşezase deja zăpada, şi-l lăsă să iasă.

Chiar vizavi de intrarea principală în cartierul plăcerilor se afla o ceainărie numită Amigasa-jaya. Musashi se opri acolo şi ceru o pereche de sandale din pai, dar nu aveau. După cum indica şi numele, afacerea lor de bază era vînzarea pălăriilor împletite, cu boruri mari, pentru ca bărbaţii să-şi poată ascunde chipul în acest cartier.

După ce trimise o fată de la prăvălie să-i cumpere sandale, se aşeză pe un scăunel şi-şi strînse *obi*-ul. Îşi scoase de pe el haina largă şi o împături frumos, împrumută hîrtie şi pensulă, scrise un bilet, îl îndoi şi-l strecură în mîneca hainei. Îl strigă apoi pe bătrînul care stătea ghemuit lîngă vatră, în camera din spatele magazinului, pe care îl luase drept proprietarul prăvăliei.

— Vreţi să-mi păstraţi şi mie haina asta? Dacă nu mă întorc pînă la ora unsprezece, vă rog s-o duceţi la Ogiya şi să i-o daţi unui bărbat pe nume Kōetsu. În mînecă este şi o scrisoare pentru el.

Bărbatul îi promise că-l ajută bucuros. Musashi îl întrebă cît e ceasul şi el îi răspunse că tocmai a trecut paznicul pe-acolo şi l-a anunţat că-i şapte.

Cînd se întoarse fata cu sandalele, Musashi examină curelele ca să se asigure că nu erau prea strînse. Le încălţă peste ciorapii de piele. Îi întinse proprietarului mai mulţi bani decît ar fi trebuit, luă o pălărie împletită şi ieşi. Nu-şi legă pălăria, ci o ţinea deasupra capului ca să nu-l ningă. Fulgii cădeau mai alene decît florile de cireş.

Luminile se vedeau doar de-a lungul rîului, pe drumul Shijō, dar spre est, în pădurile Gion, domnea întunericul, cu excepţia peticelor luminate ce veneau de la felinarele din piatră. Tăcerea mormîntală era întreruptă sporadic de zăpada care aluneca de pe cîte o creangă.

În poarta unui templu stăteau în genunchi şi se rugau, cu faţa la clădirea părăsită, vreo douăzeci de bărbaţi. Clopotele templelor de pe dealurile învecinate tocmai bătură de cinci ori, ceea ce însemna că anunţau ora opt. În noaptea aceea, mai ales, sunetul limpede şi tare al clopotelor părea să lovească drept în plex.

— Gata cu rugăciunea, spuse Denshichirō. Haideţi să ne vedem de drum.

După ce porniră la drum, unul dintre ei îl întrebă pe Denshichirō dacă curelele sandalelor lui erau bine legate.

— Pe o noapte geroasă ca aceasta, dacă sînt prea strînse, plesnesc.

— Sînt tocmai bine. Cînd e atît de frig, cel mai bun lucru ar fi să folosim şireturi. Să nu uitaţi lucrul acesta.

La templu, Denshichirō îşi termină pregătirile pentru luptă; îşi puse pînă şi banda în jurul capului şi îşi legă mîneca chimonoului cu cureluşa din piele. Înconjurat de cortegiul lui posac, călca apăsat în zăpadă, cu paşi mari, respira adînc şi pufăia aburi albi.

Îl provocase pe Musashi în zona din spatele templului Rengeōin, la ora nouă. Temîndu-se, sau mai bine zis pretinzînd că se temeau ca nu cumva Musashi să-şi ia tălpăşiţa dacă-i acordau prea mult timp, cei de la Şcoala Yoshioka se hotărîseră să acţioneze rapid. Hyōsuke rămase în apropierea casei lui Shōyū, dar îi trimise pe ceilalţi doi să raporteze cum stau lucrurile.

Apropiindu-se de Rengeōin, văzură un foc chiar în spatele templului.

— Cine-i acolo? întrebă Denshichirō.

— Probabil Ryōhei şi Jūrōzaemon.

— Au venit şi ei? întrebă din nou Denshichirō uşor enervat. Sînt prea mulţi de-ai noştri. Nu vreau să spună lumea că Musashi a pierdut pentru că a fost atacat de prea mulţi deodată.

— Cînd o veni vremea, plecăm.

Clădirea principală a templului Sanjūsangendō se sprijinea pe treizeci şi trei de coloane. În spatele ei se afla un teren mare,

tocmai bun pentru antrenamente de tragere cu arcul şi multă vreme fusese folosit în acest scop. Această legătură cu artele marţiale îl determinase pe Denshichirō să aleagă tocmai Rengeōin pentru înfruntarea lui cu Musashi. Erau cu toţii mulţumiţi de această alegere. Se aflau acolo şi cîţiva pini, suficienţi pentru a nu se putea spune că peisajul era sterp, dar nu existau ierburi şi tufişuri care să le stea în cale în timpul luptei.

Ryōhei şi Jūrōzaemon se ridicară să-l întîmpine pe Denshichirō, iar Ryōhei zise:

— Cred că ţi-a fost frig prin zăpadă. Mai ai destul timp. Stai jos şi încălzeşte-te puţin.

Denshichirō se aşeză, fără nici o vorbă, pe locul pe care stătuse mai înainte Ryōhei. Îşi întinse apoi mîinile deasupra flăcărilor şi-şi pocni pe rînd degetele.

— Am impresia că am ajuns prea devreme, spuse el.

Faţa, încălzită de foc, trăda nerăbdarea de a vedea curgînd sînge. Întrebă, încruntat:

— N-am trecut pe lîngă o ceainărie?

— Ba da, dar era închisă.

— Să meargă unul din voi să aducă nişte saké. Dacă baţi tare cineva o să răspundă.

— Saké? Acum?

— Da, acum. Mi-e frig.

Denshichirō se apropie şi mai mult de foc, aproape că-l luă în braţe.

Deoarece nimeni nu-şi amintea vreun moment al zilei – dimineaţă, prînz sau seară – în care el să apară în *dōjō* fără să miroasă a alcool, nimeni nu se mai mira cînd îl vedea că bea. Deşi era în joc soarta Şcolii Yoshioka, unul dintre oamenii lui Denshichirō se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-şi încălzească trupul cu puţin saké, decît să mînuiască sabia cu mîinile şi picioarele îngheţate. Altul ţinu să sublinieze că n-ar fi tocmai înţelept să nu i se supună, aşa că vreo doi dintre ei plecară imediat la ceainărie şi aduseră saké fierbinte.

— Bine! spuse Denshichirō. Cel mai bun prieten şi aliat al meu.

Îl priveau nervoşi cum absoarbe saké-ul ca o sugativă, sperînd că totuşi nu va bea ca de obicei. Denshichirō se opri doar cu cîteva înghiţituri înainte de porţia lui obişnuită. Deşi nu

voia să le arate celorlalţi, el ştia foarte bine că viaţa-i era pe muchie de cuţit.

— Ia ascultaţi! O fi Musashi?

Îşi ciuliră urechile.

Bărbaţii din jurul focului se ridicară repede în picioare şi o siluetă neagră apăru în colţul clădirii. Le făcu semn cu mîna şi le strigă:

— Nu vă-ngrijoraţi. Sînt eu.

Deşi era îmbrăcat frumos, cu *hakama* ridicată, ca să poată fugi, omul nu-şi putea ascunde vîrsta. Spatele îi era încovoiat ca un arc. După ce-l văzură mai bine, îşi spuseră unii altora că nu era decît „bătrînul din Mibu”; emoţiile se domoliră. Bătrînul era Yoshioka Genzaemon, fratele lui Kempō şi unchiul lui Denshichirō.

— Ia uite! Unchiul Gen! Ce vînt te-aduce pe-aici? întrebă Denshichirō.

Nici nu-i trecu prin cap că unchiul lui s-ar putea considera de folos în seara aceea.

— Ah, Denshichirō, spuse Genzaemon, trebuie s-o faci şi pe asta! Tare-mi pare bine că te-am găsit aici.

— Aveam de gînd să discut problema asta cu tine mai întîi, dar…

— Să o discuţi? Ce mai e de discutat? Numele de Yoshioka a fost tîrît în noroi, fratele tău e invalid pe viaţă! Dacă n-ai fi trecut tu la fapte, m-aş fi simţit nevoit s-o fac eu!

— N-ai de ce să te îngrijorezi. Nu sînt slab ca fratele meu.

— Te cred pe cuvînt. Şi ştiu că vei cîştiga, dar am zis că poate-i mai bine să vin să te încurajez. Am fugit tot drumul din Mibu. Denshichirō, nu uita însă că nu trebuie să-ţi subestimezi duşmanul, după cîte am auzit vorbindu-se despre el.

— Ştiu foarte bine lucrul acesta.

— Nu te grăbi prea tare să cîştigi. Fii calm, lasă-te în seama zeilor. Dacă, Doamne fereşte, vei fi omorît, am eu grijă de trupul tău.

— Ha, ha, ha! Ei hai, unchiule Gen, încălzeşte-te şi tu lîngă foc.

Bătrînul bău în tăcere o ceaşcă de saké, apoi li se adresă celorlalţi cu reproş:

— Ce căutaţi aici? Doar n-aveţi de gînd să-l sprijiniţi cu săbiile voastre, nu? Lupta aceasta este între doi oameni de

arme şi pare o laşitate să ai prea mulţi suporteri în jur. A sosit vremea. Haideţi cu mine, cu toţii. Ne îndepărtăm suficient de mult ca să nu lăsăm impresia unui atac în grup.

Oamenii făcură întocmai cum li s-a cerut, lăsîndu-l pe Denshichirō singur. Acesta se aşeză lîngă foc, gînditor:

— Cînd am auzit clopotele, era ora opt. Acum trebuie să fie nouă. Musashi întîrzie.

Singurul semn lăsat de discipolii săi erau urmele din zăpadă; singurul sunet, cel făcut de ţurţurii de gheaţă ce cădeau de pe streşini. O dată, pîrîi şi o crenguţă sub greutatea zăpezii. Ori de cîte ori liniştea era întreruptă de cîte un zgomot, ochii lui Denshichirō se roteau în jur, ca ochii unui şoim.

Şi tot ca un şoim, înainta prin zăpadă un bărbat.

Nervos şi respirînd greu, Hyōsuke rosti pe nerăsuflate:

— Vine.

Denshichirō ştiuse lucrul acesta înainte de a-l auzi, aşa că era deja în picioare.

— Vine? întrebă ca un papagal, dar picioarele lui au şi călcat peste tăciuni.

Hyōsuke raportă că Musashi îşi petrecuse timpul pe-ndelete după ce a plecat de la Ogiya şi lăsa impresia că nici nu-i pasă de zăpadă.

— Chiar acum cîteva minute a urcat treptele templului Gion. Am luat-o pe o străduţă lăturalnică şi m-am grăbit cît am putut, dar chiar aşa încet cum vine, nu poate fi cu mult în urma mea. Sper că eşti gata.

— Hm, să zicem… Hyōsuke, pleacă de-aici.

— Unde sînt ceilalţi?

— Nu ştiu. Dar nu vreau să stai aici. Prezenţa ta mă enervează.

— Bine, am înţeles. Hyōsuke răspunse ascultător, dar nu prea voia să plece şi se hotărî să rămînă prin preajmă. După ce călcase în foc cu picioarele ude de zăpadă, Denshichirō se întoarse, agitat, spre curte. Hyōsuke se ascunse repede sub duşumelele templului, stînd nemişcat în întuneric. Deşi afară nu băgase de seamă vîntul muşcător, acum îi era îngrozitor de frig. Îngheţase pînă-n măduva oaselor, dar îşi cuprinse genunchii şi încercă să se autosugestioneze că tremurul de pe şira spinării şi clănţănitul dinţilor se datorau frigului şi nu fricii.

Denshichirō se îndepărtă vreo sută de paşi de templu, îşi luă o poziţie fermă, proptindu-şi piciorul în rădăcina unui pin înalt şi aştepta cu nerăbdare vizibilă. Căldura provocată de saké trecuse repede şi Denshichirō era din ce în ce mai nervos. De fapt, de-acolo de unde se afla, se vedea curtea foarte bine, ca ziua.

O creangă de copac îşi scutură zăpada. Denshichirō tresări.

Musashi tot nu mai apărea.

În cele din urmă, nerăbdător, Hyōsuke ieşi din ascunziş, strigînd:

— Ce s-a-ntîmplat cu Musashi?

— Tot aici eşti? întrebă Denshichirō supărat.

Era şi el nervos ca şi Hyōsuke, aşa că nu-i mai ceru să plece. Ca şi cînd s-ar fi înţeles tacit, cei doi porniră unul spre celălalt. Rămaseră pe loc, privind în toate direcţiile, spunîndu-şi din cînd în cînd:

— Nu-l văd.

De fiecare dată tonul le era mai iritat şi mai bănuitor.

— Ticălosul naibii! A întins-o! exclamă Denshichirō.

— Nu se poate, insistă Hyōsuke, recapitulînd tot ce văzuse şi motivînd de ce avea el certitudinea că Musashi o să vină.

Denshichirō îl întrerupse.

— Ce-i aia? întrebă el, privind spre un colţ al templului.

Din bucătăria ce se afla în spatele holului cel lung apăruse o lumînare. Era în mîinile unui preot. Lucrul acesta se vedea foarte clar, dar nu se putea distinge figura vagă din spatele lui.

Două umbre şi o pată de lumină apărură, trecură pe poarta dintre bucătărie şi clădirea principală şi începură să urce pridvorul cel lung al templului Sanjūsangendō.

Preotul vorbea în şoaptă:

— Totul e închis aici peste noapte, aşa că nu pot să vă spun. Au venit în seara aceasta nişte samurai în curte şi s-au încălzit la foc. S-ar putea ca ei să fie cei de care întrebaţi, dar au plecat, după cum vedeţi şi dumneavoastră.

Celălalt spuse:

— Îmi pare rău că v-am deranjat din somn. A, nu sînt doi bărbaţi acolo, sub copac? Poate-s cei care mi-au trimis vorbă că mă aşteaptă.

— Păi, întrebaţi-i şi veţi vedea.

— Aşa o să fac. De-acum mă descurc singur. Vă rog să vă întoarceţi în cameră.

— Vă întîlniţi cu prietenii dumneavoastră ca să admiraţi zăpada?

— Cam aşa ceva, spuse celălalt, rîzînd.

Preotul stinse lumînarea şi zise:

— Poate că n-ar trebui să vă spun, dar dacă aprindeţi un foc lîngă templu, aşa cum au făcut oamenii aceia mai devreme, vă rog să fiţi foarte atent şi să-l stingeţi cînd plecaţi.

— Nici o grijă!

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi.

Preotul intră din nou pe poartă şi o încuie. Bărbatul din pridvor rămase nemişcat o vreme, privindu-l fix pe Denshichirō.

— Hyōsuke, cine-i acolo?

— Nu ştiu, dar a venit dinspre bucătărie.

— Nu cred că e de la templu.

Cei doi se mai apropiară vreo douăzeci de paşi de clădire. Omul din umbră o luă spre mijlocul pridvorului, se opri şi-şi prinse mîneca chimonoului cu o cureluşă. Bărbaţii din curte se apropiară, fără să vrea, prea mult, ca să vadă totul, dar apoi picioarele lor parcă refuzau să se mai mişte.

După ce respiră adînc de două-trei ori, Denshichirō strigă:

— Musashi!

Ştia că bărbatul, care era ceva mai sus decît el, se afla într-o poziţie foarte avantajoasă. Nu numai că avea spatele asigurat, dar oricine ar fi vrut să-l atace din dreapta sau din stînga trebuia mai întîi să ajungă la acelaşi nivel cu el. Era liber deci să-şi concentreze toată atenţia asupra duşmanului din faţa lui.

În spatele lui Denshichirō era teren deschis, zăpadă şi vînt. Era sigur că Musashi n-o să aducă pe nimeni cu el, dar nu putea ignora spaţiul imens din spatele lui. Făcu o mişcare de parcă şi-ar fi scuturat ceva de pe chimonou şi-i spuse precipitat lui Hyōsuke:

— Pleacă de-aici!

Hyosuke o luă spre partea cealaltă a curţii.

— Eşti gata?

Întrebarea lui Musashi fusese calmă, dar tăioasă, căzînd ca gheaţa pe înfierbîntata emoţie a adversarului.

Denshichirō îl privi atent pe Musashi pentru prima oară.

„Deci, acesta-i ticălosul!” se gîndi el. Îl ura din tot sufletul. Mutilarea fratelui său îl înfuriase, era supărat că lumea-l compară cu Musashi şi nutrea un dispreţ profund pentru ţărănoiul parvenit, care poza în samurai.

— Mai întrebi? A trecut de mult de ora nouă!

— Ţi-am spus eu că o să fiu aici la nouă fix?

— Nu căuta scuze! Aştept de mult. După cum vezi, sînt gata. Coboară de-acolo!

Nu-şi subestima adversarul chiar într-atît încît să aibă curajul să-l atace din poziţia în care se afla.

— Într-o clipă, spuse Musashi, rîzînd încetişor.

Era o diferenţă între ceea ce înţelegea Musashi prin „gata” şi ce înţelegea Denshichirō. Acesta din urmă, deşi se pregătise fizic, abia începuse să se adune din punct de vedere spiritual, pe cînd Musashi începuse lupta cu mult înainte de a apărea în faţa inamicului. Pentru el, lupta intra acum în a doua fază, şi cea mai importantă. Văzuse la templul Gion urmele în zăpadă şi în clipa aceea i se stîrnise spiritul de luptă. Dîndu-şi seama că umbra celui care-l urmărise nu mai era acolo, intrase curajos pe poarta din faţă a templului Rengeōin şi se apropiase repede de bucătărie. Îl trezise pe preot special ca să afle ce se petrecuse pe-acolo în cursul serii. În ciuda faptului că se făcuse tîrziu, îşi băuse ceaiul şi se încălzise puţin. Cînd îşi făcuse apoi apariţia, aceasta a fost bruscă şi dintr-un loc în care se afla în siguranţă. Iniţiativa îi aparţinea.

A doua ocazie bună pentru el fu încercarea lui Denshichirō de a-l scoate de-acolo. Un mod de a lupta ar fi fost să accepte; altul, să o ignore şi să-şi creeze el o deschidere, cum dorea. Era bine să-şi ia măsuri de precauţie; într-o astfel de situaţie, victoria se profila ca luna ce se reflectă în lac. Dacă nu sari cum trebuie, te poţi îneca uşor.

Exasperarea lui Denshichirō era fără margini.

— Nu numai că ai întîrziat, ţipă el, dar nici nu eşti gata. Şi eu n-am o poziţie ca lumea aici.

Musashi, încă foarte calm, răspunse:

— Vin îndată! Doar o clipă.

Lui Denshichirō nu trebuia să i se spună că mînia duce la înfrîngere, dar era incapabil să-şi mai stăpînească emoţiile. Uitase toate lecţiile de strategie pe care le învăţase.

— Coboară! urlă el. Aici! în curte! Să terminăm cu şiretlicurile şi să luptăm! Eu sînt Yoshioka Denshichirō! Şi-mi vine să scuip cînd văd tactici înşelătoare şi atacuri laşe. Dacă te-a apucat frica înainte de a ne confrunta, n-am ce discuta cu tine. Coboară de-acolo!

Musashi mîrîi:

— Yoshioka Denshichirō! De ce să mă tem de tine? Ce motive aş avea? Te-am tăiat în două primăvara trecută, aşa că dacă am s-o fac din nou astă-seară, nu înseamnă decît că repet ce-am mai făcut o dată.

— Ce tot vorbeşti? Unde? Cînd?

— La Koyagyū, în Yamato.

— Yamato?

— În baia de la hanul Wataya, ca să fiu mai exact.

— Ai fost acolo?

— Da, am fost. Eram amîndoi în pielea goală, dar am calculat din ochi dacă te pot tăia sau nu. Şi te-am ciopîrţit din ochi pe toate părţile, impecabil, dacă pot să spun aşa. Probabil n-ai observat pentru că nu ţi-au rămas urme pe corp, dar ai fost înfrînt, fără nici o îndoială. Poate alţii au chef să te asculte cînd te lauzi cît eşti de grozav la mînuirea sabiei, dar de la mine nu obţii decît un rînjet dispreţuitor.

— Eram curios cum vorbeşti, dar acum m-am lămurit – ca un idiot. Mă intrigă bîiguiala ta. Hai, coboară de acolo şi-ţi deschid eu ochii, încrezutule!

— Ce armă ai? Sabie obişnuită? Sabie din lemn?

— De ce întrebi dacă tot n-ai sabie din lemn? Ai venit crezînd că o să foloseşti o sabie obişnuită, nu?

— Da, dar m-am gîndit că dacă vrei să foloseşti o sabie din lemn, am să ţi-o iau pe-a ta şi lupt cu ea.

— N-am, prostule! Gata cu fanfaronada! Luptă!

— Gata?

— Nu!

Călcîiele lui Denshichirō traseră o linie neagră, piezişă şi lungă de vreo trei metri, făcîndu-i loc lui Musashi să aterizeze. Musashi mai făcu vreo douăzeci-treizeci de paşi rapizi pe pridvor înainte de a sări. Şi cînd începură să se mişte, cu săbiile în teacă, privindu-se ochi în ochi cu prudenţă, la vreo şaizeci de metri de templu, Denshichirō îşi şi pierdu capul. Trase brusc sabia şi făcu o singură mişcare. Sabia era lungă, pe măsura

trupului lui. Doar un şuierat şi zbură prin aer cu o uşurinţă ameţitoare, exact în locul unde stătuse Musashi.

Musashi fu mai rapid decît sabia. Şi mai rapidă a fost ieşirea ei din teacă. Părea că erau prea aproape unul de altul ca să scape nevătămaţi, dar după o rapidă sclipire a săbiilor, se dădură îndărăt.

Trecură cîteva minute încordate. Cei doi adversari stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, cu săbiile atîrnînd în aer, cu vîrfurile îndreptate unul spre altul, dar la o distanţă de vreo trei metri. Zăpada care se adunase pe sprîncenele lui Denshichirō îi căzu pe gene. Ca să o scuture, se strîmbă pînă cînd muşchii frunţii arătau ca nişte cucuie mişcătoare. Ochii bulbucaţi sclipeau ca ferestrele unui furnal şi respiraţia îi duhnea.

Îl cuprinse disperarea, pentru că-şi dădea seama în ce poziţie nefavorabilă se afla.

„De ce ţin sabia la nivelul ochilor, cînd, de fapt, o ţin întotdeauna deasupra capului atunci cînd atac?” se gîndi el. De fapt „nu gîndea”, în adevăratul sens al cuvîntului. Şi sîngele, care-i curgea tumultuos prin vene, îi spunea lucrul acesta. Dar îşi concentra întregul trup, pînă la unghiile de la picioare, pentru a reuşi să-i ofere duşmanului o imagine înspăimîntătoare.

Îl obseda gîndul că el nu excela în poziţia în care se afla acum. Încercase de nenumărate ori să-şi mişte puţin cotul, pentru a aduce sabia deasupra capului, dar era prea riscant. Musashi era în gardă şi nu aştepta decît o asemenea mişcare, acea fracţiune de secundă cînd el nu va putea vedea din cauza braţelor.

Şi Musashi ţinea sabia la nivelul ochilor, cu coatele relaxate, flexibile şi capabile să se mişte în orice direcţie. Mîinile lui Denshichirō, neobişnuite cu poziţia, erau ţepene şi rigide, iar sabia nu avea stabilitate. Sabia lui Musashi era complet nemişcată; zăpada începuse să se depună pe muchia ei subţire.

În timp ce pîndea, ca un uliu, cea mai mică greşeală a adversarului, Musashi număra de cîte ori respiră. Nu numai că voia să cîştige, dar *trebuia*. Era din nou conştient de hotarul dintre viaţă şi moarte. Îl vedea pe Denshichirō ca pe un bloc uriaş de piatră, o prezenţă copleşitoare. Îi trecu prin minte numele Zeului Războiului, Hachiman.

— Tehnica lui e mai bună decît a mea, spuse el candid.

Mai avusese acelaşi sentiment de inferioritate cînd îl încercuiseră patru războinici de seamă ai Şcolii Yagyū. Întotdeauna se simţea astfel cînd întîlnea oameni de arme instruiţi, căci tehnica lui nu avea nici o bază, nu era altceva decît o încercare de acţionează-sau-mori. Privindu-l pe Denshichirō, constată că stilul creat de Şcoala Yoshioka era şi simplu şi complex în acelaşi timp, ordonat şi sistematic, şi nu putea fi învins decît de o forţă brutală sau de un geniu.

Musashi avea grijă să nu facă nici o mişcare inutilă. Tactica lui primitivă refuza să intre în joc. Lucrul acesta îl surprinse oarecum, braţele i se răzvrăteau pentru că le ţinea întinse. Cel mai bun lucru era să-şi păstreze poziţia defensivă şi să aştepte. Ochii i se înroşiră de efortul de a găsi o portiţă şi se ruga lui Hachiman pentru victorie.

Inima lui începu s-o ia la galop. Dacă ar fi fost un om obişnuit, s-ar fi pierdut cu siguranţă şi nervii i-ar fi cedat. Dar el rămînea nemişcat, scuturîndu-se de senzaţia de imperfecţiune ca şi cum ar fi înlăturat zăpada de pe mînecă. Spiritul îi era treaz acum, de parcă i-ar fi smuls cineva vălul de pe ochi.

Tăcere mormîntală. Zăpada se aduna pe părul lui Musashi, pe umerii lui Denshichirō.

Musashi nu mai vedea în faţa lui un bloc uriaş de piatră. Nici el nu mai exista ca individ. Dorinţa de a cîştiga dispăruse. Vedea albul zăpezii care se aşternea între el şi celălalt, şi spiritul zăpezii era la fel de uşor ca al lui. Spaţiul îi părea acum o prelungire a propriului său trup. Devenise una cu universul, sau universul era în locul lui. Se afla acolo, şi totuşi nu era.

Picioarele lui Denshichirō se mişcară aproape imperceptibil. În vîrful sabiei lui fremăta dorinţa de a face prima mişcare.

Două vieţi se stinseră cu două lovituri ale unei singure săbii. Mai întîi, Musashi atacă în spatele său şi capul lui Otaguro Hyōsuke, sau o parte din el, zbură peste Musashi, ca o cireaşă roşie, în timp ce trupul lui se clătina fără viaţă spre Denshichirō. Al doilea ţipăt înspăimîntător – strigătul de atac al lui Denshichirō – a fost întrerupt pe la jumătate, iar ceea ce rămase din el se diluă în spaţiul din jurul lor. Musashi sări atît de sus, încît aveai impresia că ţîşnise de la nivelul pieptului adversarului. Trupul lui Denshichirō se rostogoli pe spate, în zăpada albă.

Cu trupul încovoiat de ţi se rupea sufletul cînd îl vedeai, cu faţa îngropată în zăpadă, muribundul striga:

— Stai! Stai!

Musashi nu mai era acolo.

— Ai auzit?

— E Denshichirō!

— A fost rănit!

Siluetele negre ale lui Genzaemon şi ale discipolilor Yoshioka alergau frenetic prin curte.

— Uite! L-a omorît şi pe Hyōsuke!

— Denshichirō!

— *Denshichirō*!

Ştiau că nu mai avea rost să-l strige, că un medic nu mai putea face nimic. Capul lui Hyōsuke fusese ciopîrţit de la urechea dreaptă pînă la mijlocul gurii, al lui Denshichirō de sus în jos, pe partea dreaptă. Totul, în cîteva secunde.

— De… de aceea te-am avertizat, scuipă Genzaemon. De aceea ţi-am spus să nu-l subestimezi. O, Denshichirō!

Bătrînul luă în braţe trupul nepotului, încercînd în zadar să-l consoleze.

Genzaemon se agăţă de cadavrul lui Denshichirō, dar se înfurie cînd îi văzu pe ceilalţi lovind cu pumnii zăpada înroşită.

— Ce s-a-ntîmplat cu Musashi? tună el.

Unii porniseră deja să-l caute, dar nu se zărea nici urmă de Musashi.

— Nu-i aici, veni răspunsul, timid şi descurajat.

— Trebuie să fie pe undeva, lătră Genzaemon. Doar n-are aripi! Dacă nu-i dau lovitura de răzbunare, n-am să mai pot ţine capul sus ca membru al familiei Yoshioka. Găsiţi-l!

Unul dintre ei arătă cu degetul, rămînînd cu suflarea tăiată. Ceilalţi priviră în direcţia arătată.

— E Musashi.

— Musashi?

Pe măsură ce ideea încolţea, tăcerea umplea aerul şi nu era tăcerea ce se cuvenea unui loc de rugăciune, ci una diabolică, de parcă urechile, ochii şi creierii ar fi încetat să mai funcţioneze.

Indiferent ce văzuse omul, nu era Musashi, căci Musashi stătea sub streaşina celei mai apropiate clădiri. Cu privirile fixate pe bărbaţii Yoshioka şi cu spatele lipit de zid, îşi croi încet

drum, pînă ajunse în colţul de sud-vest al clădirii Sanjūsangendō. Se căţără pe pridvor şi se strecură, încet şi tăcut, spre mijloc.

„Oare or să atace?” se întrebă el. Pentru că nu făcură nici o mişcare în direcţia lui, Musashi continuă să se strecoare spre partea de nord a clădirii şi, cu o săritură, dispăru în întuneric.

Oameni distinşi

— Nu cedez eu în faţa unui nobil neruşinat! Ce crede el, că mă dau bătut numai pentru că mi-a trimis o foaie goală de hîrtie? Am să stau de vorbă cu el. Am s-o aduc pe Yoshino aici, fie şi numai din mîndrie.

Se spune că nu trebuie să fii tînăr ca să-ţi placă să te distrezi. Cînd Haiya Shōyū era cu chef, n-avea nici o reţinere.

— Du-mă în camera lor! îi ordonă lui Sumigiku.

Se rezemă de umărul ei ca să poată sta într-o poziţie decentă.

Kōetsu încercă în zadar să-l potolească.

— Nu, mă duc s-o aduc pe Yoshino... Stegari! Generalul vostru trece la acţiune! Cei inimoşi, urmaţi-l!

O caracteristică ciudată a celor beţi este că, deşi par a fi în permanenţă în pericol de a se prăbuşi sau de a li se întîmpla ceva neplăcut, dacă sînt lăsaţi singuri, de obicei nu păţesc nimic. Dar dacă nimeni nu ia măsuri să-i protejeze, atunci să te ţii. Cu atîţia ani de experienţă, Shōyū era capabil să tragă o linie de demarcaţie între amuzamentul propriu şi cel al altora. Cînd alţii îl credeau destul de afumat ca să-l mînuiască cum voiau, reuşea să devină atît de dificil, încît se împleticea şi se clătina pînă-i venea cineva în ajutor şi în acest punct spiritele se întîlneau la hotarul unde beţia trezeşte simpatie.

— O să cădeţi, strigă Sumigiku, dînd fuga să-l ajute.

— Nu fi proastă! S-or fi clătinînd picioarele mele puţin, dar mintea mi-e limpede!

Părea totuşi arţăgos.

— Încercaţi să mergeţi singur.

Ea îi dădu drumul şi el se prăbuşi imediat.

— Cred că sînt niţel cam obosit. Să mă care cineva.

În drum spre salonul seniorului Kangan, prefăcîndu-se că nu-şi dă seama de nimic, dar perfect conştient de tot ce se întîmplă, se împletici, se clătină, şovăi şi le dădu de furcă însoţitoarelor sale de la un cap la altul al coridorului.

Se punea problema dacă „neruşinaţii şi neisprăviţii de nobili”, cum le spunea el, o vor monopoliza sau nu pe Yoshino Dayū. Marii negustori, care nu erau altceva decît nişte oameni de rînd bogaţi, nu arătau pic de respect faţă de curtenii împăratului. Erau conştienţi de rangul lor, dar lucrul acesta conta prea puţin, pentru că ei nu aveau bani. Risipind destui bani în dreapta şi-n stînga pentru a-i face fericiţi, participînd la distinsele lor distracţii, arătîndu-le respectul cuvenit poziţiei lor şi permiţîndu-le să fie mîndri, îi puteai manipula ca pe nişte marionete. Nimeni nu ştia lucrul acesta mai bine decît Shōyū.

Luminiţele dansau vesel pe uşa glisantă a anticamerei salonului seniorului Karasumaru şi Shōyū bîjbîi ca s-o deschidă.

Uşa se deschise brusc dinăuntru.

— Ei, poftim, Shōyū, tu erai! exclamă Takuan Sōhō.

Shōyū făcu ochii mari, la început de uimire, apoi de bucurie.

— Părinte, ce surpriză plăcută! Ai fost tot timpul aici?

— Şi tu, domnul meu, ai fost aici tot timpul? îl imită Takuan.

Îl luă pe Shōyū pe după umăr şi se îmbrăţişară ca doi îndrăgostiţi, obraz lîngă obraz.

— Ce mai faci, ticălos bătrîn?

— Bine. Dar tu, escroc bătrîn?

— Îmi doream foarte mult să te văd.

— Şi eu.

Înainte ca întîlnirea sentimentală să se sfîrşească, cei doi se băteau pe cap şi-şi lingeau nasurile.

Seniorul Karasumaru îşi întoarse privirile dinspre anticameră spre seniorul Konoe Nobutada, care şedea în faţa lui, şi spuse cu un rînjet sardonic:

— Ha! Exact cum mă aşteptam. A sosit gălăgiosul.

Karasumaru Mitsuhiro era încă tînăr; avea în jur de treizeci de ani. Chiar şi fără îmbrăcămintea impecabilă pe care o purta, tot avea un aer aristocratic, pentru că era frumos, cu tenul deschis la culoare, cu sprîncenele groase, buzele roşii şi privirea inteligentă. Lăsa el impresia unui om blînd, dar în fond era o fire foarte puternică, alimentată şi de resentimentul nemanifestat faţă de clasa războinicilor. Spunea adesea:

— La ce mi-a trebuit să mă nasc nobil în această epocă în care doar războinicii sînt consideraţi oameni perfecţi?

După părerea lui, clasa războinicilor ar fi trebuit să se ocupe numai de probleme militare şi de nimic altceva; şi orice tînăr

curtean inteligent care nu făcea faţă prezentei stări de lucruri, era un prost. Pretenţia pe care o aveau războinicii, de a controla totul, răsturnase vechiul principiu conform căruia guvernul trebuia condus de Curtea Imperială cu ajutor militar. Samuraii nu mai făceau nici cel mai mic efort pentru a se înţelege cu nobilimea; ei conduceau totul, îi tratau pe membrii Curţii de parcă erau acolo doar de decor. Nu numai capetele împopoţonate ale curtenilor nu aveau nici un sens, dar şi hotărîrile pe care le puteau lua puteau fi luate şi de nişte marionete.

Seniorul Karasumaru considera o gravă greşeală din partea zeilor să facă dintr-un om ca el, un nobil. Şi, cu toate că era în slujba împăratului, el nu vedea decît două cărări deschise în faţa lui: să trăiască în permanenţă nefericit sau să-şi petreacă timpul distrîndu-se. Cea mai bună alegere era să-şi pună capul pe genunchii unei femei frumoase, să admire lumina palidă a lunii, cireşii în floare şi să moară cu ceşcuţa de saké în mînă.

Avansînd de la funcţia de Ministru Imperial de Finanţe la cea de Viceprim-Ministru al Aripii Drepte şi apoi la aceea de Consilier Imperial, el putea fi considerat o înaltă oficialitate în sistemul birocratic neputincios al împăratului, dar îşi petrecea foarte multă vreme în cartierul plăcerilor unde atmosfera îi permitea să uite insultele pe care trebuia să le îndure cînd participa la afaceri mai importante. Printre amicii lui se mai aflau şi alţi tineri nobili nemulţumiţi de situaţie, toţi săraci în comparaţie cu conducătorii militari, dar capabili totuşi să-şi procure banii necesari pentru escapadele lor nocturne la Ogiya – singurul loc, mărturiseau ei, unde erau liberi să se considere oameni.

În seara aceea, avea un oaspete de cu totul altă factură: taciturnul şi manieratul Konoe Nobutada, care era cu vreo zece ani mai în vîrstă. Nobutada avea şi el un comportament aristocratic şi o privire gravă în ochi. Era rotund la faţă, cu sprîncenele groase şi, cu toate că tenul său închis era ciupit de vărsat, modestia lui plăcută făcea ca aceste semne chiar să i se potrivească. În locuri ca Ogiya, cineva din afară n-ar fi bănuit niciodată că el este unul din cei mai răsăriţi nobili ai oraşului Kyoto, capul familiei din care erau aleşi regenţii imperiali.

Zîmbindu-i politicos lui Yoshino, se întoarse spre ea şi o întrebă:

— E vocea domnului Funabashi, nu?

Ea îşi muşcă buzele mai roşii decît florile de prun şi ochii îi trădau stînjeneala provocată de situaţia delicată.

— Ce mă fac dacă intră? se agită ea.

Seniorul Karasumaru îi ordonă:

— Nu te ridica! şi o apucă de poala chimonoului.

— Takuan, ce faci acolo? Ţii uşa deschisă şi s-a făcut frig. Dacă vrei să ieşi, n-ai decît, şi dacă te-ntorci, haide odată, dar închide uşa.

Înghiţind momeala, Takuan îi spuse lui Shōyū:

— Hai, intră, şi-l trase pe bătrîn în încăpere.

Shōyū se duse şi se aşeză chiar în faţa celor doi nobili.

— Vai, ce surpriză plăcută! exclamă Mitsuhiro cu prefăcută sinceritate.

Shōyū se dădu mai aproape, pe genunchii lui osoşi. Întinse mîna către Nobutada şi-i spuse:

— Vreau şi eu nişte saké.

După ce-şi primi ceşcuţa, făcu plecăciuni peste plecăciuni, cam exagerate.

— Ce bine-mi pare că te văd, bătrîne Funabashi! exclamă Nobutada cu un rînjet. Pari întotdeauna bine dispus.

Shōyū goli ceşcuţa şi o dădu înapoi.

— Nici n-am visat că prietenul seniorului Kangan este Excelenţa voastră.

Continuînd să se prefacă mai beat decît era, îşi scutură gîtul subţire şi ridat, ca un servitor de pe vremuri, şi spuse în bătaie de joc:

— Iertaţi-mă, stimată Excelenţă!

Apoi, pe un cu totul alt ton:

— De ce să fiu atît de politicos? Nu-i aşa, Takuan? Ha, ha!

Îl luă de gît pe Takuan, îl trase pe călugăr spre el şi-i arătă cu degetul pe cei doi curteni.

— Takuan, spuse el, oamenii din lumea asta de care îmi pare cel mai rău sînt nobilii. Ei poartă titluri răsunătoare ca Regent sau Consilier, dar cu atîta se aleg. Şi negustorii o duc mai bine ca ei, nu crezi?

— Ba da, răspunse Takuan, încercînd să-şi elibereze gîtul.

— Ia ascultă, spuse Shōyū, punînd o ceşcuţă sub nasul călugărului. De la tine n-am primit încă nici o băutură.

Takuan îi turnă nişte saké. Bătrînul îl bău.

— Eşti un viclean, Takuan. În lumea în care trăim, preoţii ca tine sînt şireţi, negustorii sînt deştepţi, războinicii – puternici şi nobilii – proşti. Ha, ha! N-am dreptate?

— Da, aşa e, consimţi Takuan.

— Nobilii nu pot face ceea ce doresc din pricina rangului lor, dar n-au dreptul să se bage nici în politică sau guvern. Aşa că nu le mai rămîne decît să compună poezii sau să devină maeştri caligrafi. Adevărat?

Rîse iar.

Deşi şi lui Mitsuhiro şi lui Nobutada le plăcea să se distreze, ridiculizarea aceasta pe faţă îi făcea să se simtă prost. Răspunseră printr-o tăcere de piatră.

Profitînd de stînjeneala lor, Shōyū puse degetul pe rană:

— Yoshino, ce preferi: nobili sau negustori?

— Hi, hi! chicoti Yoshino. Vai, domnule Funabashi, ce întrebare ciudată!

— Nu glumesc. Vreau să pătrund adînc în inima femeii. Acum îmi dau seama ce-i acolo. Preferi negustori, nu? Cred că aş face mai bine să te iau de-aici. Vino cu mine în salonul meu. O luă de mînă şi se ridică, cu o expresie şireată pe chip.

Mitsuhiro, prea uimit de situaţie, vărsă saké-ul.

— Să nu ne-ntrecem cu gluma, spuse el, înhăţînd-o pe Yoshino de mînă şi trăgînd-o mai aproape de el.

Prinsă de cei doi, Yoshino rîse şi încercă să salveze situaţia. Apucă mîna lui Mitsuhiro în mîna ei dreaptă, şi pe a lui Shōyū, în stînga, luă o expresie îngrijorată şi zise:

— Ce mă fac cu amîndoi?

Pentru cei doi bărbaţi, deşi nu se dispreţuiau şi nici nu erau rivali în dragoste, regula jocului cerea să facă tot posibilul pentru a o pune pe Yoshino într-o situaţie cît mai stînjenitoare.

— Hai, buna mea doamnă, spuse Shōyū. Trebuie să decizi singură. Trebuie să-l alegi pe cel a cărui cameră o vei onora, pe cel căruia îi vei dărui inima ta.

Takuan se amestecă şi el.

— Ce problemă interesantă, nu? Spune-ne, Yoshino, pe care-l alegi?

Singura persoană care nu participa la joc era Nobutada. După o vreme, grăi simţul bunelor uzanţe din el:

— Hai, terminaţi, sînteţi oaspeţi; nu fiţi neruşinaţi. După cum vă comportaţi, înclin să cred că Yoshino ar fi fericită să scape de

amîndoi. De ce nu ne distrăm şi s-o lăsăm în pace, să n-o mai necăjim? Kōetsu a rămas singur. Să meargă una din fete să-l cheme aici.

Shōyū făcu semn cu mîna.

— N-are rost să-l aduci aici. Mă întorc eu în camera mea cu Yoshino.

— Ba nu, spuse Mitsuhiro, strîngînd-o şi mai tare la piept.

— Obrăznicie de aristocrat! exclamă Shōyū.

Cu ochii scînteindu-i, îi oferi lui Mitsuhiro o ceşcuţă, spunînd:

— Hai să decidem a cui e, printr-o întrecere la băutură, chiar sub ochii ei.

— Păi, asta sună a distracţie serioasă.

Mitsuhiro luă o ceaşcă mare şi o puse pe măsuţa dintre ei.

— Eşti sigur că la vîrsta ta mai rezişti? întrebă el în glumă.

— Nu trebuie să fiu prea tînăr ca să mă iau la întrecere cu un nobil scheletic!

— De unde o să ştim al cui e rîndul? N-o să fie prea amuzant dacă nu facem altceva decît să bem. Ar trebui să jucăm un joc. Cine pierde, bea o ceaşcă plină. Ce joc să jucăm?

— Am putea să ne privim fix unul pe altul.

— Asta ar însemna să-ţi văd chipul hidos de negustor. N-ar mai fi distracţie, ar fi tortură.

— Nu mă insulta! Ce-ar fi să jucăm piatra-foarfeca-hîrtia?

— Grozav!

— Takuan, tu eşti arbitrul.

— La dispoziţia voastră.

Începură, cu un aer foarte serios. După fiecare tur, cel care pierdea, se văicărea cu amărăciune şi toată lumea rîdea.

Yoshino Dayū se strecură, încet, afară, tîrîndu-şi cu graţie chimonoul după ea şi păşind maiestuos pe culoare. Imediat după plecarea ei, Konoe Nobutada zise:

— Trebuie să plec şi eu.

Se retrase fără să observe nimeni.

Takuan căsca cu neruşinare şi, întins cum era, îşi rezemă capul pe genunchii lui Sumigiku. Deşi era plăcut să moţăie aici, avea totuşi mustrări de conştiinţă.

„Ar trebui să plec”, se gîndi el. „Le-o fi urît fără mine.” Se referea la Jōtarō şi Otsū, care se aflau din nou acasă la seniorul Karasumaru. Takuan o dusese pe Otsū acolo, după chinurile prin care trecuse la Kiyomizudera.

Takuan şi seniorul Karasumaru erau prieteni vechi şi aveau multe în comun – interesul pentru poezie, pentru zen, băutură şi politică. Spre sfîrşitul anului trecut, Takuan primise o scrisoare în care era invitat să-şi petreacă Anul Nou la Kyoto.

„Cred că te-ai săturat să stai închis într-un templu de la ţară”, îi scria Mitsuhiro. „Nu ţi-e dor de capitală, de nişte saké bun de Nada, de compania femeilor frumoase, de drăgălaşii fluierari de pe rîul Kamo? Dacă-ţi place să dormi, n-ai decît să practici zen la ţară, dar dacă vrei o viaţă mai vioaie, atunci vino aici, printre oameni. Dacă ţi se face dor de capitală, fă-ne neapărat o vizită.”

De cum sosi, în primele zile ale anului, Takuan fu surprins să-l vad pe Jōtarō jucîndu-se în curte. A aflat de la Mitsuhiro toate amănuntele legate de prezenţa băiatului acolo şi apoi Jōtarō i-a spus că nu mai avea nici o veste de la Otsū de cînd Osugi pusese mîna pe ea, în ziua Anului Nou.

După ce se întoarse acolo, Otsū căzu la pat cu febră mare, iar Jōtarō o îngrijea, stînd toată ziua la căpătîiul ei, răcindu-i fruntea cu prosoape umede şi dîndu-i medicamentele la ora la care trebuia.

Oricît de mult ar fi dorit Takuan să plece, nu putea face lucrul acesta pînă nu se ridica şi gazda lui, iar Mitsuhiro părea tot mai prins de întrecerea la băutură.

Ambii combatanţi fiind veterani, întrecerea nu luă sfîrşit decît prin tragere la sorţi. Continuară oricum să bea, faţă-n faţă, genunchi lîngă genunchi, discutînd aprins. Takuan nu-şi dădea seama dacă subiectul discuţiei îl constituia guvernul condus de clasa militară, valoarea inerentă a nobilimii sau rolul negustorilor în comerţul exterior, dar părea oricum foarte serios. Îşi înălţă capul de pe genunchiul lui Sumigiku şi, cu ochii încă închişi, se rezemă de un stîlp al alcovului, zîmbind din cînd în cînd din pricina frînturilor de conversaţie care-i ajungeau la urechi.

Mitsuhiro întrebă brusc, pe un ton ofensat:

— Unde-i Nobutada? A plecat acasă?

— Ce-ţi pasă! Unde-i Yoshino? întrebă deodată Shōyū, întristîndu-se.

Mitsuhiro îi porunci lui Rin’ya să meargă şi s-o aducă înapoi pe Yoshino.

Cînd trecu pe lîngă încăperea unde stătuseră iniţial Shōyū şi Kōetsu, Rin'ya aruncă o privire înăuntru. Musashi stătea acolo singur, cu faţa lîngă lumina albă a lămpii.

— N-am ştiut că v-aţi întors, spuse Rin'ya.

— N-am venit de mult.

— Aţi intrat prin spate?

— Da.

— Unde-aţi fost?

— Hm, am ieşit din cartier.

— Pun pariu că aţi avut întîlnire cu o fată frumoasă. Să vă fie ruşine! Să vă fie ruşine! Am să vă spun stăpînei, zise ea pe un ton impertinent.

Musashi rîse.

— Nu mai e nimeni pe-aici. Ce s-a întîmplat cu ei?

— Sînt în altă cameră şi joacă jocuri cu seniorul Kangan şi cu un preot.

— Şi Kōetsu?

— Nu. El nu ştiu unde e.

— Poate a plecat acasă. Ar trebui să merg şi eu atunci.

— N-aveţi voie să spuneţi aşa ceva. O dată ce-aţi intrat în casa aceasta, nu mai puteţi pleca fără consimţămîntul lui Yoshino Dayū. Dacă o întindeţi pe furiş, o să rîdă de dumneavoastră. Şi pe mine or să mă certe.

Nepricepînd umorul curtezanelor, primi vestea calm şi serios, meditînd la modul în care se petrec lucrurile aici.

— În nici un caz să nu plecaţi fără să vă luaţi rămas-bun aşa cum se cuvine. Aşteptaţi aici pînă mă întorc.

Cîteva minute mai tîrziu, îşi făcu apariţia Takuan.

— Şi tu de unde-ai mai apărut? întrebă el, bătîndu-l pe *rōnin* pe umăr.

— Ce? spuse Musashi uimit la culme.

Îşi îndepărtă perna pe care şedea, îşi puse ambele mîini pe duşumea şi făcu o adîncă plecăciune.

— Ce multă vreme a trecut de cînd nu te-am mai văzut!

Takuan îi ridică mîinile lui Musashi de jos, spunîndu-i:

— Acesta-i loc de distracţie şi relaxare. Nu se cade să saluţi politicos… Mi s-a spus că-i şi Kōetsu aici, dar nu-l văd.

— Oare unde-o fi plecat?

— Hai să-l căutăm. Am să-ţi spun o grămadă de lucruri, între patru ochi, dar mai pot aştepta pînă găsim o ocazie potrivită.

Takuan deschise uşa camerei alăturate. Acolo, cu picioarele sub învelitoarea de peste *kotatsu* şi cu o plapumă peste el, separat de restul încăperii printr-un paravan, Kōetsu dormea liniştit. Takuan nu se îndură să-l trezească.

Kōetsu deschise ochii de bunăvoie. Îl privi o clipă pe preot, apoi pe Musashi, neînţelegînd unde se află.

După ce i-au explicat cum stau lucrurile, Kōetsu zise:

— Dacă sînteţi numai voi şi Mitsuhiro acolo, n-am nimic împotrivă.

Cînd se întoarseră în camera lor, constatară că Mitsuhiro şi Shōyū terminaseră de spus tot ce aveau pe suflet şi căzuseră în butoiul cu melancolie. Ajunseseră în stadiul în care saké-ul are gust amar, buzele se usucă şi o sorbitură de apă îţi aminteşte de casă. Efectele băuturii erau mai dure în noaptea aceea. Yoshino îi părăsise.

— De ce nu plecăm cu toţii acasă? sugeră cineva.

— Nu-i o idee rea, fură de acord ceilalţi.

Deşi nu prea aveau chef să plece, se temeau că, dacă mai stau, nu va mai rămîne nimic din tot ce fusese plăcut. Pe cînd se ridicau să plece, intră în fugă Rin'ya, împreună cu alte două fete mai tinere. Apucîndu-l de mîini pe seniorul Kangan, Rin'ya spuse:

— Vă rog să ne scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi atît de mult. Vă rog să nu plecaţi. Yoshino Dayū vă aşteaptă în propriul ei apartament. Ştiu că-i tîrziu, dar e lumină afară, de la zăpadă, şi pe frigul acesta ar trebui să vă încălziţi puţin înainte de a urca în palanchin. Veniţi cu noi.

Nimeni nu mai avea chef de joacă. O dată ce le trecuse pofta, era greu să le revină.

Observîndu-le ezitarea, una din fete spuse:

— Yoshino e sigură că v-a supărat plecarea ei, dar n-a avut încotro. Dacă ar fi ţinut cu seniorul Kangan, s-ar fi supărat domnul Funabashi, iar dacă ar fi plecat cu acesta din urmă, seniorul Kangan s-ar fi simţit singur. Ea doreşte ca nimeni să nu se simtă prost; acum vă invită la un pahar, înainte de culcare. Vă rog să o înţelegeţi şi să mai staţi puţin.

Înţelegînd că un refuz n-ar fi fost tocmai politicos şi mai mult decît curioşi să vadă o curtezană în propriu-i apartament, se lăsară convinşi. Conduşi de fete, găsiră cinci perechi de sandale din pai în capătul treptelor din grădină. Le încălţară şi-şi croiră

drum prin zăpada moale. Musashi habar n-avea ce se întîmplă, dar ceilalţi presupuneau că vor lua parte la o ceremonie a ceaiului, pentru că Yoshino era foarte devotată cultului acestei arte. Pentru că le prindea bine un bol de ceai după toată băutura pe care o înghiţiseră, nimeni nu obiectă pînă nu trecură de Casa Ceaiului, ajungînd în cîmp.

— Unde ne duceţi? întrebă seniorul Kangan, cu reproş în glas. Am ajuns la aleea cu duzi.

Fetele chicotiră şi Rin'ya se grăbi să dea explicaţii:

— O, nu! E grădina noastră de bujori. Cînd vine vara, ne scoatem scăunelele aici şi toată lumea vine să bea şi să admire florile.

— Fie alee cu duzi, fie grădină cu bujori, nu-i prea plăcut să stai afară pe frigul ăsta, în zăpadă. Yoshino vrea să răcim?

— Îmi pare rău. Mai avem puţin de mers.

Într-un colţ al terenului se afla o căsuţă cu acoperiş din stuf care, după cum arăta, părea a fi o gospodărie ce se găsea acolo de cînd se construise zona. În spatele ei se vedea un crîng, iar curtea era izolată de grădina frumos îngrijită de la Ogiya.

— Pe-aici, spuse una dintre fete, conducîndu-i într-o încăpere cu pardoseala murdară, ai cărei pereţi şi stîlpi erau negri de funingine.

Rin'ya anunţă sosirea lor şi Yoshino Dayū le răspunse dinăuntru:

— Fiţi bineveniţi! Intraţi, vă rog.

Focul din vatră arunca o strălucire roşiatică pe hîrtia uşii glisante. Atmosfera de aici părea cu totul ruptă de oraş. În timp ce bărbaţii se uitau prin bucătărie şi văzură pelerinele din pai atîrnînd pe perete, se întrebau ce fel de distracţie le pregătea Yoshino. *Shōji*-ul se deschise şi păşiră, unul cîte unul, în încăperea cu vatră.

Chimonoul lui Yoshino era de un galben pai, *obi*-ul, din satin negru. Se fardase foarte puţin şi se coafase simplu, ca o gospodină. Oaspeţii o priviră cu admiraţie.

— Ce neobişnuit!

— Ce încîntător!

În îmbrăcămintea ei simplă, ce contrasta cu negreala pereţilor, Yoshino era de o sută de ori mai frumoasă decît în chimonourile cu broderii complicate, în stil Momoyama, pe care le purta cu alte ocazii. Chimonourile elegante cu care erau

obişnuiţi bărbaţii, rujul de buze irizat, decorul format din paravane aurii şi sfeşnice argintii erau accesorii necesare unei femei cu ocupaţia lui Yoshino. Dar ea n-avea nevoie de nimic din toate acestea pentru a-şi pune în valoare frumuseţea.

— Hm, spuse Shōyū, asta-i ceva cu totul special.

Pentru că nu mai era nimeni care să adreseze laude, bătrînul, cu limba lui ascuţită, pentru moment părea îmblînzit.

Yoshino nu le oferi perne, ci îi pofti să se aşeze pe jos, lîngă foc.

— Aici locuiesc, după cum se vede. Nu vă pot oferi multe, dar cel puţin am un foc. Sper că sînteţi de acord că pe o noapte friguroasă, cu zăpadă, focul e cel mai grozav lucru pe care-l poţi oferi unui oaspete, fie el prinţ sau cerşetor. Avem destule vreascuri şi chiar dacă stăm toată noaptea, tot nu va trebui să pun şi plantele pe foc. Vă rog să vă simţiţi ca acasă.

Nobilul, negustorul, artistul şi preotul se aşezară lîngă foc cu picioarele încrucişate, încălzindu-şi mîinile deasupra flăcărilor. Kōetsu se gîndea la plimbarea prin frig pe care o făcuseră de la Ogiya şi la invitaţia la focul cel plăcut. Era într-adevăr o bucurie, exact miezul distracţiei.

— Vino şi tu lîngă foc, spuse Yoshino. Îi zîmbi lui Musashi şi se dădu puţin la o parte, ca să-i facă loc şi lui.

Lui Musashi nu-i venea să creadă că se află într-o asemenea companie. Probabil că după Toyotomi Hideyoshi şi Tokugawa Ieyasu, ea era cea mai renumită persoană din Japonia. Fără a le pune la socoteală pe Okuni, renumită în teatrul Kabuki, şi pe Yodogimi, concubina lui Hideyoshi. Yoshino era considerată de viţă mai nobilă decît prima şi mai inteligentă, mai frumoasă şi mai bună decît cea de-a doua. Bărbaţii care întreţineau legături cu Yoshino erau cunoscuţi ca „cumpărători”, în timp ce ei i se spunea „Tayū”. Orice curtezană de primă clasă se numea „Tayū”, dar dacă spuneai „Tayū”, nu putea fi vorba decît despre Yoshino. Musashi auzise că are şapte servitoare care o îmbăiază şi două care-i taie unghiile.

În seara aceea, pentru prima dată în viaţa lui, se afla şi Musashi în compania unor doamne vopsite şi rafinate şi de aceea se simţea foarte încordat. Asta şi pentru că nu putea să nu se întrebe ce găseau bărbaţii atît de extraordinar la Yoshino.

— Te rog, relaxează-te. Vino şi stai aici.

După a patra sau a cincea invitaţie, el cedă. Se aşeză lîngă ea şi încercă să-i imite pe ceilalţi, întinzîndu-şi, stîngaci, mîinile peste flăcări.

Yoshino zări o pată roşie pe mîneca lui. În timp ce ceilalţi erau absorbiţi de discuţie, ea scoase, tăcută, o bucăţică de hîrtie din mînecă şi o şterse.

— O, mulţumesc, spuse Musashi.

Dacă ar fi tăcut, n-ar fi observat nimeni, dar în momentul în care se mulţumise, toţi ochii se întoarseră spre pata purpurie de pe hîrtia din mîna lui Yoshino.

Mitsuhiro deschise ochii mari şi zise:

— Sînge?

Yoshino spuse zîmbind:

— Nicidecum. E o petală de bujor roşu.

Lăuta spartă

Cele patru sau cinci vreascuri ardeau domol în vatră, împrăştiind o mireasmă plăcută şi luminînd odăiţa de parcă ar fi fost vremea amiezii. Fumul blînd nu irita ochii, iar focul semăna cu unduirea petalelor albe de smirdar în bătaia vîntului şi era punctat, din cînd în cînd, cu sclipiri galben-roşiatice şi purpurii. De cîte ori dădea semne că se va stinge, Yoshino mai punea cîteva surcele subţiri şi scurte din coş.

Oamenii erau prea captivaţi de frumuseţea flăcărilor ca să mai întrebe şi despre lemnul de foc, dar în cele din urmă Mitsuhiro zise:

— Ce soi de lemn foloseşti? Nu-i pin.

— Nu, răspunse Yoshino, este lemn de smirdar.

Erau puţin uimiţi, deoarece se ştia că smirdarul, cu crengile lui subţiri şi dese, nu era bun ca lemn de foc. Yoshino luă un beţişor care arsese puţin şi i-l întinse lui Mitsuhiro.

Ea le spuse că tufişurile de smirdar din grădină fuseseră sădite cu mai bine de un secol în urmă. La începutul iernii, grădinarii le tăiau scurt şi îndepărtau crengile de sus, mîncate de omizi. Resturile erau păstrate ca lemn de foc. Cu toate că nu erau în cantitate mare, lui Yoshino îi ajungeau.

Smirdarul, remarcă ea, este regele florilor. Este poate firesc, la urma urmei, ca ramurile lui uscate să fie de o calitate mult mai bună decît cea a lemnului obişnuit, tot aşa cum şi anumiţi oameni sînt mai valoroşi decît alţii.

— Există oare multe fiinţe ale căror merite mai persistă după ce mugurii li s-au veştejit şi au murit? medită ea.

Apoi, cu un zîmbet melancolic, îşi dădu singură răspunsul la întrebare.

— Noi, oamenii, înflorim doar la vremea tinereţii, iar pe urmă, chiar înaintea morţii, ne transformăm în schelete uscate, lipsite de mireasmă.

Puţin mai tîrziu, Yoshino le spuse:

— Îmi pare rău că nu am altceva să vă ofer în afară de saké şi foc, dar cel puţin vă pot spune că avem lemne destule pînă la răsăritul soarelui.

— Nu trebuie să te scuzi. E o petrecere demnă de un prinţ, răspunse Shōyū, sincer în lauda sa, cu toate că el era obişnuit cu o viaţă de lux.

— V-aş ruga să faceţi un singur lucru pentru mine, continuă Yoshino. V-aş ruga să scrieţi ceva în amintirea acestei seri.

În timp ce ea agita cerneala, fetele întinseră un covoraş de lînă în cealaltă cameră şi aduseră cîteva bucăţi de hîrtie de scris chinezească. Fiind făcută din lemn de bambus şi dud, hîrtia era uşor impregnabilă, tocmai bună pentru caligrafie.

Mitsuhiro, luîndu-şi rolul gazdei, se întoarse către Takuan şi rosti:

— Bunule preot, n-ai vrea să scrii ceva potrivit, de vreme ce doamna ne-a rugat? Sau poate s-ar cuveni să-l întreb mai întîi pe Kōetsu?

Kōetsu înaintă încet, pe genunchi. Luă pensula, se gîndi o clipă şi desenă o floare de smirdar.

Deasupra lui, Takuan scrise:

“Pentru ce să mă agăţ
De o viaţă atît de înstrăinată de
Frumuseţe şi pasiune?
Smirdarul, deşi minunat,
Îşi scutură strălucitoarele petale şi moare.”

Poemul lui Takuan era în stil japonez, în vreme ce Mitsuhiro se hotărî să scrie în manieră chinezească şi reproduse cîteva versuri dintr-un poem al lui Tsai Wen:

„Cînd trudesc, muntele mă priveşte;
Cînd mă odihnesc, privesc muntele
Deşi pare acelaşi lucru, totuşi nu-i aşa
Căci truda este inferioară contemplaţiei.”

Sub poezia lui Takuan, Yoshino scrise şi ea:

“Chiar şi cînd înfloresc,
Un suflu de tristeţe se-abate

Asupra florilor.
Oare se gîndesc la ce va fi,
Cînd petalele se vor fi dus?”

Shōyū şi Musashi priveau în linişte, iar cel din urmă se simţi uşurat cînd văzu că nimeni nu insistă să scrie şi el ceva.

Se întoarseră la vatră şi pălăvrăgiră o vreme pînă cînd Shōyū, observînd o *biwa*, un fel de lăută, aşezată lîngă alcovul din camera interioară, îi ceru lui Yoshino să le cînte. Ceilalţi se alăturară rugăminţii lui.

Yoshino, fără a trăda vreo urmă de sfială, luă instrumentul şi se aşeză în mijlocul camerei slab luminate. Comportarea ei nu era aceea a unui virtuoz mîndru de îndemînarea sa, dar nici nu încerca să pară prea modestă. Bărbaţii îşi alungară din minte gîndurile răzleţe, ca să poată asculta mai bine şi cu mai multă atenţie interpretarea unui fragment din *Povestirile clanului Heike*. Tonurile blînde, liniştite, făcură loc unui pasaj turbulent, zguduitor. Focul se micşora treptat şi camera se întuneca. Vrăjiţi de muzică, nu se mişcară, pînă cînd nu îi readuse pe pămînt o mică explozie de scîntei.

După ce muzica încetă, Yoshino rosti cu un zîmbet:

— Cred că nu am cîntat prea bine.

Spunînd acestea, puse lăuta deoparte şi se reîntoarse la foc. Cînd bărbaţii se ridicară să plece, Musashi se îndreptă primul spre uşă, bucuros că va fi scutit de alte plictiseli. Yoshino le spuse la revedere tuturor, mai puţin lui. Cînd el se întorcea să iasă, îl prinse de mînecă şi zise:

— Musashi, poţi să-ţi petreci noaptea aici. Într-un fel… nu vreau să te las să pleci acasă.

Faţa unei fecioare stînjenite nu putea fi mai roşie decît a lui Musashi. El încercă să tăinuiască întîmplarea, prefăcîndu-se că nu aude, însă ceilalţi ghiciseră, căci era prea tulburat ca să mai poată vorbi.

Întorcîndu-se către Shōyū, Yoshino spuse:

— Nu este nici o problemă dacă îl reţin aici, nu-i aşa?

Musashi îndepărtă mîna lui Yoshino.

— Nu, merg cu Kōetsu.

Kōetsu îl opri, în vreme ce se îndrepta grăbit spre uşă.

— Nu te purta aşa, Musashi. De ce nu rămîi aici în seara aceasta? La mine te poţi întoarce mîine. La urma urmei, doamna a fost destul de drăguţă cu tine.

După ce spuse acestea, se îndreptă grăbit către ceilalţi doi bărbaţi.

Intuiţia îi spunea lui Musashi că încercau intenţionat să-l păcălească să rămînă, gîndindu-se cum vor rîde mai tîrziu pe socoteala lui. Cu toate acestea, seriozitatea de pe chipurile lui Yoshino şi Kōetsu îi spunea că nu era vorba de nici o glumă.

Înveseliţi de stînjeneala lui, Shōyū şi Mitsuhiro continuau să-l tachineze. Primul îi spuse că era cel mai norocos om din ţară, iar al doilea se oferi să rămînă în locul lui.

Sosirea unui om trimis de Yoshino pentru a cerceta cartierul puse capăt glumelor. Servitorul gîfîia şi dinţii îi clănţăneau de frică.

— Ceilalţi pot pleca, zise el, dar Musashi n-ar trebui să se gîndească la aşa ceva. Este deschisă numai poarta principală, iar de o parte şi de alta a ei, în jurul ceainăriei Amigasa, de-a lungul străzii, mişună samurai înarmaţi pînă-n dinţi, care se plimbă de colo-colo în grupuri mici. Sînt de la Şcoala Yoshioka. Negustorii se tem că s-ar putea întîmpla ceva rău, aşa că au închis prăvăliile devreme. Am aflat că sînt cel puţin o sută de oameni mai încolo, către terenul de călărie.

Bărbaţii erau impresionaţi nu numai de ceea ce auziseră, ci şi de faptul că Yoshino luase asemenea măsuri. Numai Kōetsu avusese bănuiala că s-ar putea întîmpla vreun incident.

Yoshino ghicise că se punea ceva la cale atunci cînd văzuse pata de sînge de pe mîneca lui Musashi.

— Musashi, interveni ea, acum că ai auzit ce e afară, poate eşti mai hotărît ca niciodată să pleci, doar pentru a dovedi că nu ţi-e frică. Dar te rog să nu te pripeşti. Dacă duşmanii te cred laş, le poţi arăta mîine că nu au dreptate. În seara aceasta rămîi aici şi destinde-te, căci este în firea unui bărbat adevărat să se şi distreze. Clanul Yoshioka îţi doreşte moartea, dar ai dreptul să te fereşti. La urma urmei, mulţi te-ar putea acuza de lipsă de judecată, dacă te-ai grăbi să le cazi în capcană. Este vorba de onoarea personală, continuă ea, dar te rog să te gîndeşti la necazurile pe care le-ar putea pricinui oamenilor de pe aici o luptă. Vieţile prietenilor tăi vor fi şi ele primejduite. În aceste

condiţii, singurul lucru înţelept pe care îl poţi face este să stai aici.

Fără a-i aştepta răspunsul, se întoarse către ceilalţi şi le spuse:

— Cred că puteţi pleca, dar aveţi grijă pe drum.

Cîteva ceasuri mai tîrziu bătea ora patru. Muzica nu se mai auzea din depărtare. Musashi, prizonier singuratic, aşteptînd ivirea zorilor, stătea în pridvorul camerei cu vatră. Yoshino rămase lîngă foc.

— Nu ţi-e frig acolo? întrebă ea. Te rog să vii aici, unde este cald.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Du-te la culcare. O să plec cînd va răsări soarele.

Ea mai insistă de cîteva ori, dar fără nici un rezultat.

Yoshino se simţea atrasă de el, în ciuda faptului că nu era prea cultivat. Se spune că o femeie care este interesată de un bărbat mai degrabă decît de sursa de venit nu are ce căuta în cartierul distracţiilor. Aceste cuvinte aparţineau de fapt patronilor de bordeluri – bărbaţi care cunoşteau doar prostituatele de rînd şi nu avuseseră nici o legătură cu adevăratele curtezane. Femeile cu educaţia şi pregătirea lui Yoshino erau capabile să se îndrăgostească fulgerător.

Era mai în vîrstă decît Musashi cu un an sau doi şi avusese cîteva experienţe amoroase. Privindu-l cum stă ţeapăn, ţinîndu-şi emoţiile în frîu, ferindu-se să se uite la ea ca şi cînd o singură privire l-ar fi putut orbi, Yoshino se simţi din nou ca o fecioară lipsită de griji, care încearcă pentru întîia oară chinurile dragostei.

Slujnicele, fără să ia în seamă tensiunea psihologică, aranjaseră în camera alăturată aşternuturi vrednice de fiul şi fiica unui *daimyō*. Clopoţei mici, aurii, străluceau blînd la colţurile pernelor de satin.

Sunetul produs de zăpada ce aluneca de pe acoperiş semăna cu zgomotul unui om care sare de pe gard, în grădină. De cîte ori îl auzea, Musashi se strîngea ca un arici. Avea impresia că nervii i se întinseseră pînă în vîrful firelor de păr.

Yoshino simţi că o trece un fior. Era cu o oră înainte de zori, partea cea mai friguroasă a nopţii şi totuşi, cauza neliniştii sale

nu era frigul. Tulburarea i-o provoca acest om aspru, de care se simţea atrasă.

Ceainicul de pe foc începu să fluiere, scoţînd un sunet voios, liniştitor. Yoshino turnă ceaiul în linişte.

— Se face dimineaţă în curînd. Bea o ceaşcă de ceai şi încălzeşte-te la foc.

— Mulţumesc, rosti Musashi fară a se clinti.

— Ceaiul e gata, spuse ea din nou şi renunţă la orice altă încercare.

Nu ţinea deloc să-l sîcîie. Cu toate acestea, se simţea jignită că Musashi nu dădea nici o atenţie băuturii. După ce se răci prea tare ca să-l mai bea, îl turnă într-o ulcică specială.

„Ce rost are”, se gîndi ea „să oferi aşa ceva unui ţăran, deoarece pentru el ritualul ceaiului nu are nici o semnificaţie.”

Deşi stătea cu spatele la ea, Yoshino îi vedea trupul încordat ca o armură de oţel. În ochi i se citea înţelegerea.

— Musashi! strigă ea.

— Ce e?

— De cine ţi-e teamă?

— De nimeni. Numai că nu vreau să mă relaxez prea mult.

— Din cauza duşmanului? insistă Yoshino.

— Sigur că da.

— Dacă ai fi atacat într-o asemenea stare, ai fi ucis imediat. Sînt sigură de asta şi îmi pare rău.

El nu răspunse.

— O femeie ca mine nu ştie nimic despre arta războiului, dar văzîndu-te în seara aceasta, am avut sentimentul îngrozitor că mă aflu în faţa unui om aproape învins. Într-un fel, umbra morţii te învăluie. Să fie oare acesta un lucru bun pentru un războinic ce poate, din clipă în clipă, să se confrunte cu o duzină de săbii? Se poate aştepta un asemenea om la victorie?

Întrebarea fusese pusă pe un ton înţelegător şi, totuşi, îl deranjă. Se răsuci, se îndreptă spre vatră şi se aşeză cu faţa la ea.

— Vrei să spui că nu sînt matur?

— Te-am supărat cumva?

— Nu mă supără spusele unei femei, dar sînt curios de ce consideri tu că acţionez ca un om pe cale de a fi omorît.

Musashi avea conştiinţa dureroasă a ţesăturii de intrigi, blestemăţii şi arme cu care îl înconjurau partizanii Şcolii

Yoshioka. Anticipase o încercare de răzbunare, iar în curtea templului Rengeōin se gîndise să fugă şi să se ascundă. Un asemenea gest ar fi fost nedrept şi nepoliticos faţă de Kōetsu şi ar fi însemnat încălcarea promisiunii făcute lui Rin'ya. Totuşi, cel mai mult atîrnase în balanţă dorinţa de a nu fi acuzat că fugise de frică.

După ce s-a întors la Ogiya, s-a gîndit că făcuse dovada unei mari stăpîniri de sine şi acum Yoshino rîdea de lipsa lui de maturitate. Nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi făcut haz de el după obiceiul curtezanelor, însă Yoshino părea foarte serioasă.

Se hotărî să-şi păstreze calmul, dar ochii îi deveniră aprigi ca un vîrf de sabie. Privea fix la faţa ei albă.

— Explică-mi ce-ai vrut să spui, zise el şi, pentru că nu primi răspuns imediat, continuă:

— Sau poate doar glumeai.

În obrajii ei reapărură gropiţele care se şterseseră o clipă.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Dădea din cap şi rîdea.

— Crezi că aş glumi cu un războinic despre o chestiune atît de serioasă?

— Atunci, ce-ai vrut să zici? Explică-mi!

— Bine. Dacă ţii neapărat să ştii, voi încerca să-ţi explic. Ai ascultat cînd am cîntat din lăută?

— Ce legătură are asta?

— Poate c-a fost o prostie din partea mea să întreb. Aşa încordat cum erai, urechile tale cu greu ar fi putut prinde tonurile delicate şi subtile ale muzicii.

— Nu e adevărat. Te ascultam.

— Te-ai gîndit vreodată cum pot doar patru cozi să reproducă toate acele combinaţii complicate de tonuri blînde şi tari, slabe şi puternice?

— Ascultam versurile. Ce altceva era de auzit?

— Mulţi oameni fac exact ca tine, dar aş vrea să încerc o comparaţie între lăută şi om. Decît să intru în amănunte despre arta cîntecului, hai mai bine să recit un poem de Po Chü-i, în care sînt descrise sunetele lăutei. Sînt sigură că-l ştii şi tu.

Îşi încruntă uşor fruntea, în timp ce intona cu voce joasă poemul, într-un stil aflat la graniţa dintre cînt şi vorbire:

"Strunele lungi murmură ca ploaia,

Cele scurte şoptesc ca un secret,
Murmurînd, şoptite şi apoi îngemănate
Ca o curgere de perle mari şi mici într-o farfurie de jad.
Aud limpede un grangure ascuns printre flori.
Aud pîrîul plîngînd amarnic de-a lungul malului de nisip...
La atingerea rece, pînă şi coarda pare ruptă
Fără putinţă de remedieri, iar notele, stingîndu-se în adîncul tristeţii şi-n tînguirile tăinuite,
Spun chiar mai mult cînd tac decît atunci cînd răsună...
Un vas de-argint s-a spart şi apa s-a prelins,
Afară au sărit cai blindaţi şi arme-au zdrăngănit –
Înainte de a pune pana jos, a mai lovit o dată,
Şi toate cele patru corzi au scos un singur sunet, ca de mătase sfîşiată.”

— Deci, după cum vezi, o singură lăută poate produce o infinită varietate de tonalităţi. Acest lucru mă uimea încă de pe vremea cînd eram ucenică. În cele din urmă, am spart lăuta ca să văd ce are înăuntru. Apoi am căutat să făuresc şi eu una. După ce am încercat de cîteva ori, am înţeles că secretul instrumentului se află în inima lui.

Întrerupîndu-se o clipă, se duse şi luă lăuta din cealaltă cameră. Aşezîndu-se la loc, apucă instrumentul de coadă şi îl ţinu în picioare, în faţa lui.

— Dacă-i examinezi inima dinăuntru, vei vedea de ce sînt posibile varietăţile de ton.

Yoshino luă în mîna ei gingaşă un cuţitaş ascuţit şi spintecă partea din spate, în formă de pară, a instrumentului. Operaţia se termină cu două-trei mişcări agile, atît de repede şi hotărît, încît Musashi se aştepta să vadă sîngele ţîşnind. Simţi chiar un uşor junghi, ca şi cînd lama i-ar fi crestat lui pielea. Punînd cuţitaşul la spate, Yoshino ridică lăuta pentru ca el să-i poată vedea alcătuirea.

Uitîndu-se întîi la faţa ei şi apoi la lăuta spartă, se întrebă dacă exista cu adevărat în ea acel element de violenţă pe care îl afişase cînd mînuise arma. Durerea usturătoare lăsată de zgîrieturile tăieturii persista încă.

— După cum vezi, rosti ea, interiorul lăutei este aproape gol. Toate variaţiile îşi au originea în această unică piesă din apropierea centrului. Această piesă de lemn reprezintă osatura,

organele vitale, inima instrumentului. Dacă ar fi fost perfect întinsă şi rigidă, sunetul ar fi rămas monoton, dar ea a fost de fapt cioplită într-o formă curbată. Numai acest lucru tot n-ar fi putut crea infinita varietate a sunetului, care vine din faptul că piesa din centru are o anumită disponibilitate de a vibra liber în fiecare capăt. Sau, cu alte cuvinte, bogăţia tonurilor vine dintr-o anumită relaxare a celor două capete ale piesei. La fel se întîmplă şi cu oamenii, urmă ea. Trebuie să fim maleabili în viaţă. Spiritele noastre trebuie să fie capabile să se mişte liber. A fi prea ţeapăn înseamnă a fi rigid şi lipsit de reacţie.

Ochii lui nu se dezlipeau de pe lăută şi nici buzele nu i se deschideau.

— Măcar atîta lucru ar trebui să fie clar pentru oricine, dar nu este oare în firea oamenilor să fie şi rigizi? Cu o singură mişcare a penei, pot să fac cele patru corzi să sune ca o lance, ca o sabie, ca sfîşierea unui nor, deoarece echilibrul dintre tărie şi flexibilitate se află în inima de lemn. În seara asta, cînd te-am văzut prima dată, n-am simţit la tine nici o urmă de flexibilitate. De fapt, n-am văzut în viaţa mea atîta rigiditate. Dacă piesa din centru ar fi la fel de încordată şi inflexibilă ca tine, o singură mişcare a penei ar rupe o coardă sau poate tot instrumentul. Probabil că a fost obrăznicie din partea mea să-ţi spun aceste lucruri, dar eram îngrijorată. N-am glumit şi n-am rîs de tine. Mă înţelegi?

Un cocoş se auzi cîntînd în depărtare. Lumina soarelui, reflectată de zăpadă, pătrundea printre crăpăturile obloanelor de ploaie. Musashi privea fix corpul schilodit al lăutei şi aşchiile de pe podea. Nu auzise cîntecul cocoşului. Nu observase lumina soarelui.

— Oh, exclamă Yoshino, s-au ivit zorile.

Parcă regreta că trecuse noaptea. Întinse mîna după nişte vreascuri, înainte să constate că nu mai rămăseseră.

Zgomotele dimineţii – uşile trîntite, ciripitul păsărelelor – pătrundeau în cameră, dar Yoshino nu schiţă nici o mişcare să deschidă obloanele. Sîngele îi curgea, cald, prin vene, deşi focul se stinsese.

Tinerele fete care o slujeau ştiau prea bine ce aveau de făcut: nu deschideau uşa căsuţei înainte de a li se fi poruncit.

O boală a sufletului

În două zile zăpada se topi şi vîntul cald de primăvară încuraja miriadele de boboci proaspeţi să înflorească. Soarele era puternic şi chiar veşmintele de bumbac deveniseră incomode.

Un tînăr călugăr zen, cu partea din spate a chimonoului stropită de noroi pînă la brîu, stătea la intrarea locuinţei seniorului Karasumaru. Văzînd că nu primeşte nici un răspuns la repetatele sale chemări, ocoli clădirea servitorilor şi se ridică în vîrful picioarelor ca să poată arunca o privire pe fereastră.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Jōtarō.

Călugărul se răsuci şi rămase cu gura căscată. Nu-şi putea închipui ce făcea un asemenea coate-goale în curtea casei lui Karasumaru Mitsuhiro.

— Dacă cerşeşti, trebuie să te duci la bucătărie, spuse Jōtarō.

— N-am venit aici pentru cerşit, răspunse călugărul. Scoase din chimonou o cutie de scrisori. Sînt de la Nansōji, provincia Izumi. Această scrisoare este pentru Takuan Sōhō şi, din cîte înţeleg, el se află aici. Eşti de-al casei?

— Bineînţeles că nu. Sînt oaspete, ca şi Takuan.

— Da. Vrei să-l vesteşti că am sosit?

— Aşteaptă-mă. O să-l chem.

Cînd intră în hol, Jōtarō se împiedică de piciorul unui paravan şi mandarinele din poală căzură pe jos. Le culese la repezeală şi se grăbi către camerele interioare.

Reveni peste cîteva minute pentru a-i da de ştire călugărului că Takuan plecase:

— Slujitorii spun că s-ar fi dus la templul Daitokuji.

— Ai idee cînd se întoarce?

— Au spus că în curînd.

— Pot aştepta într-un loc unde să nu deranjez pe nimeni?

Jōtarō îl conduse pe călugăr drept la şopron, ţopăind prin curte.

— Poţi să aştepţi aici, îi zise, nu stai în calea nimănui.

Şopronul era plin de paie, de roţi de căruţă, bălegar şi o grămadă de alte lucruri, dar înainte ca preotul să mai adauge ceva, Jōtarō o luă la fugă traversînd grădina şi îndreptîndu-se către o căsuţă de la marginea de vest a terenului.

— Otsū! strigă el. Ţi-am adus nişte mandarine.

Doctorul seniorului Karasumaru îi spusese lui Otsū că nu are motive de îngrijorare. Ea îl crezuse, deşi putea lesne să-şi dea seama cît era de slabă, doar pipăindu-şi faţa. Avea în continuare febră, pofta de mîncare nu-i revenise, dar în acea dimineaţă îi şoptise lui Jōtarō că ar vrea o mandarină.

După ce plecase de la căpătîiul ei, Jōtarō se dusese mai întîi la bucătărie, dar aflase că nu mai erau mandarine în casă. Deoarece nu găsi nici la zarzavagii, nici la alte dughene, băiatul se duse la piaţa din Kyōgoku. Acolo se aflau o mulţime de mărfuri – cupoane de mătase, lucruri din bumbac, lămpi de ulei, blănuri şi multe altele, numai mandarine nu. După ce plecase din piaţă, speranţele i-au fost reînsufleţite de cîteva ori la vederea unor fructe de culoarea mandarinei, aflate în spatele zidurilor unei grădini. Dar se dovediseră a fi portocale şi gutui.

După ce străbătuse aproape jumătate din oraş, norocul surîse numai după ce se hotărî să fure.

În faţa unui mic templu shintoist, Jōtarō văzu nişte ofrande constînd în grămăjoare de cartofi, morcovi şi mandarine. Îndesă fructele în chimonou şi privi în jur pentru a se asigura că nu-l vede nimeni. Pe drumul de întoarcere s-a rugat neîntrerupt, deoarece se temea că mînia zeului păgubit s-ar putea dezlănţui oricînd: „Te rog nu mă pedepsi. Nu vreau să le mănînc eu”.

Alinie mandarinele, îi oferi una lui Otsū şi se apucă să i-o cureţe. Fata se întoarse şi o refuză.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Cînd se aplecă să-i privească faţa, ea îşi îngropă capul în pernă.

— Nu-i nimic, suspină.

— Iar ai început să plîngi, spuse Jōtarō plescăind din limbă.

— Îmi pare rău.

— Nu te mai scuza. Mănîncă doar una.

— Mai tîrziu.

— Cel puţin mănînc-o pe asta curăţată. Hai, te rog, insistă el.

— Jō, îţi apreciez gestul, dar acum nu pot mînca nimic.

— Asta-i din cauză că plîngi atît de mult. De ce eşti atît de tristă?
— Plîng de fericire că eşti bun cu mine.
— Nu-mi place să te văd aşa. Îmi vine şi mie să plîng.
— Îţi promit că încetez. Acum mă ierţi?
— Numai dacă iei mandarina. Mori dacă nu mănînci nimic.
— Mai tîrziu. Ia-o tu pe asta.
— Nu pot.
Înghiţi în sec, imaginîndu-şi ochii mînioşi ai zeului.
— Bine. O să mîncăm fiecare cîte una.
Se răsuci către el şi începu să desprindă feliile subţiri cu degetele sale delicate.
— Unde-i Takuan? întrebă ea indiferentă.
— Servitorii zic că e la Daitokuji.
— E adevărat că l-a văzut pe Musashi ieri noapte?
— Ai auzit tu aşa ceva?
— Da, am auzit. Mă întreb dacă i-o fi spus lui Musashi că sînt aici.
— Cred că i-a spus.
— Takuan voia să-l invite pe Musashi aici într-una din zile. Ştiai?
— Nu.
— Oare să fi uitat?
— Vrei să-l întreb?
— Te rog, răspunse ea zîmbind pentru întîia oară. Ba nu, mai bine nu.
— De ce?
— Takuan e îngrozitor. Tot spune că sufăr de „răul lui Musashi”.
— Dacă Musashi ar veni, te-ai înzdrăveni numaidecît, nu-i aşa?
— Pînă şi tu gîndeşti aşa! rosti Otsū, dar vocea ei trăda fericire.
— Jōtarō e aici? se auzi glasul unuia dintre samuraii lui Mitsuhiro.
— Aicea-s.
— Vino cu mine. Takuan vrea să te vadă.
— Du-te şi află ce doreşte, îl îndemnă Otsū. Şi nu uita ce-am discutat. O să-l întrebi, nu-i aşa?

O umbră de roşeaţă i se strecură pe obrajii palizi şi trase cuvertura ca să-şi acopere faţa pe jumătate.

Takuan stătea în camera de zi şi vorbea cu seniorul Mitsuhiro. Jōtarō lovi de perete uşa glisantă şi întrebă:

— M-aţi chemat?

— Da. Intră şi apropie-te.

Mitsuhiro îl privi pe băiat cu un zîmbet indulgent şi nu-i luă în seamă grosolănia.

În timp ce se aşeza, Jōtarō îi spuse lui Takuan:

— Mai devreme a venit aici un preot ca tine. Zicea că e din Nansōji. Să-l aduc înăuntru?

— Nu-ţi mai bate capul. Am aflat. Călugărul s-a plîns ce ticălos mic eşti.

— Eu?

— Crezi că-i politicos să conduci un oaspete în şopron şi să-l laşi acolo?

— Zicea că vrea să aştepte într-un loc unde nu deranjează pe nimeni.

Mitsuhiro rîse pînă începură să-i tremure genunchii. Regăsindu-şi stăpînirea de sine, îl întrebă pe Takuan:

— Te duci direct la Tajima, fără să te întorci în Izumi?

Preotul aprobă din cap.

— Scrisoarea era cam îngrijorătoare, aşa că mă voi duce direct. Nu trebuie să fac nici o pregătire. Plec azi.

— Pleci? întrebă Jōtarō.

— Da. Trebuie să mă întorc acasă cît mai repede cu putinţă.

— De ce?

— Tocmai am fost anunţat că starea sănătăţii mamei mele este critică.

— *Tu* ai o mamă?

Băiatului nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Sigur că am.

— Cînd te întorci?

— Asta depinde de sănătatea mamei.

— Ce… ce-am să fac fără tine aici? mormăi Jōtarō. Înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată?

— Cum să nu? O să ne întîlnim din nou în curînd. Am aranjat ca voi doi să mai rămîneţi şi contez pe tine să ai grijă de Otsū. Încearcă s-o convingi să înceteze cu lîncezeala şi să se însănătoşească. Nu de doctorii are nevoie, ci de voinţă.

— Nu sînt destul de puternic pentru a-i da aşa ceva. Nu se va însănătoşi pînă nu-l vede pe Musashi.

— Te asigur că e un pacient dificil. Nu te invidiez pentru un tovarăş de călătorie ca ea.

— Takuan, unde l-ai întîlnit pe Musashi?

— Eu… Takuan privi către seniorul Mitsuhiro şi rîse prosteşte.

— Cînd vine aici? Ai spus că o să-l aduci şi de atunci Otsū numai la asta se gîndeşte.

— Musashi? aruncă Mitsuhiro la întîmplare. Nu e *rōnin*-ul care a venit cu noi la Ogiya?

— N-am uitat că i-am promis lui Otsū, răspunse Takuan. Cînd m-am întors de la Daitokuji, m-am oprit acasă la Kōetsu să văd dacă Musashi e acolo. Kōetsu nu l-a văzut şi crede că este încă la Ogiya. Spunea că mama lui este atît de îngrijorată, încît i-a trimis o scrisoare lui Yoshino Dayū, în care îi cerea să-l trimită imediat acasă pe Musashi.

— Ah! exclamă seniorul Mitsuhiro înălţîndu-şi sprîncenele, pe jumătate de uimire, pe jumătate de invidie.

— E tot cu Yoshino?

— Se pare că Musashi este doar un bărbat ca toţi ceilalţi. Deşi par să fie diferiţi la tinereţe, pînă la urmă se dovedesc a fi la fel.

— Yoshino este o femeie ciudată. Ce-o fi găsind la războinicul acela necioplit?

— Nu pretind c-o înţeleg, şi nici pe Otsū n-o înţeleg. De fapt, nu înţeleg, în general, femeile. Dacă vrei părerea mea, am impresia că toate sînt puţin bolnave. În ceea ce-l priveşte pe Musashi, cred că a ajuns la primăvara vieţii. Adevărata sa pregătire abia începe şi sper să-i intre-n cap că femeile sînt mai primejdioase decît săbiile. Totuşi, nu pot rezolva alţii problemele în locul lui, deci nu văd nimic altceva de făcut decît să-l las în pace.

Simţindu-se oarecum jenat că spusese atît de multe în prezenţa lui Jōtarō, Takuan se grăbi să-i mulţumească gazdei şi să-şi ia rămas-bun, cerîndu-i încă o dată permisiunea de a-i lăsa acolo pe Jōtarō şi pe Otsū.

Vechea zicală, conform căreia călătorul trebuie s-o pornească de dimineaţă, nu însemna nimic pentru Takuan. El era gata de plecare, deşi soarele se afla la apus.

Jōtarō alergă după el şi-l trase de mînecă.

— Te rog, te rog vino înapoi şi spune-i o vorbă lui Otsū. Plînge iar şi n-o pot înveseli.

— Aţi vorbit despre Musashi?

— M-a rugat să te întreb cînd vine. Mă tem c-o să moară dacă nu vine.

— Nu-ţi face probleme, n-o să moară. Las-o în pace.

— Takuan, cine-i Yoshino Dayū?

— De ce vrei să ştii?

— Nu spuneai tu că Musashi e cu ea?

— Hm! N-am de gînd să mă întorc şi să încerc să o consolez pe Otsū, dar aş vrea să-i transmiţi ceva din partea mea.

— Ce anume?

— Spune-i să se hrănească bine.

— I-am mai zis de o sută de ori.

— Zău? Ei bine, e cel mai bun sfat care i se poate da. Dar dacă nu te ascultă, spune-i adevărul gol-goluţ.

— Şi care-i adevărul?

— Musashi s-a îndrăgostit de o curtezană pe nume Yoshino şi n-a mai părăsit casa plăcerilor de două zile şi două nopţi, iar ea este o proastă că iubeşte un asemenea om.

— Nu-i adevărat! protestă Jōtarō. E *sensei*-ul meu! E samurai. Nu-i aşa cum zici! Dacă i-aş spune lui Otsū, s-ar putea sinucide. Tu eşti cel prost, Takuan. Un prost mare şi bătrîn.

— Ha, ha, ha!

— N-ai dreptul să spui răutăţi despre Musashi sau să zici că Otsū e neghioabă.

— Eşti un băiat bun, Jōtarō, răspunse preotul, mîngîindu-l pe cap.

Jōtarō se feri de mîna lui.

— M-am săturat de tine, Takuan. N-o să-ţi mai cer niciodată ajutorul. O să-l găsesc pe Musashi, o să i-l aduc înapoi lui Otsū!

— Ştii unde se află?

— Nu, dar îl voi găsi.

— N-ai decît, dar nu-ţi va fi lesne să găseşti casa lui Yoshino. Să te îndrum eu?

— Nu te deranja!

— Jōtarō, nu sînt duşmanul lui Otsū şi n-am nimic cu Musashi. Departe de mine aşa ceva! Ani de zile m-am rugat ca ei doi să-şi poată croi o viaţă fericită împreună.

— Atunci de ce spui asemenea răutăţi?

— Aşa ţi se pare? Poate că ai dreptate, dar în momentul de faţă sînt bolnavi amîndoi. Dacă Musashi va fi lăsat în pace, îşi va reveni. Otsū, însă, are nevoie de ajutor. Ca preot, am încercat s-o ajut. Se zice că noi sîntem capabili să vindecăm bolile sufletului, aşa cum doctorii vindecă bolile trupului. Din păcate, n-am reuşit să fac nimic pentru ea, aşa că renunţ. De vreme ce nu pricepe că dragostea nu-i este împărtăşită, cel mai bun sfat este să mănînce bine.

— Nu-ţi face griji, Otsū n-o să-i ceară ajutor unui prefăcut ca tine.

— Dacă nu mă crezi, du-te la Ogiya, în cartierul Yanagimachi şi ai să vezi singur de ce e în stare Musashi. Apoi întoarce-te şi spune-i lui Otsū ce-ai văzut. O vreme va suferi, însă asta ar putea să-i deschidă ochii.

Jōtarō îşi băgă degetele în urechi.

— Taci din gură, bătrîne-cap-de-bibilică! Ne-ai înşelat!

— Ai uitat că tu ai alergat după mine?

În timp ce Takuan se depărta, Jōtarō stătea în mijlocul străzii, intonînd un cîntec ruşinos cu care micii vagabonzi obişnuiau să-i zeflemisească pe preoţii cerşetori. În clipa cînd Takuan dispăru din raza lui vizuală, se înecă, izbucni în lacrimi şi plînse disperat. După ce-şi veni în fire, îşi şterse ochii şi, asemenea unui căţeluş care îşi aminteşte drumul spre casă, porni să caute Ogiya.

Prima persoană pe care o întîlni a fost o femeie. Cu capul acoperit de un văl, aceasta părea să fie nevasta unui om de rînd. Jōtarō alergă spre ea şi o întrebă:

— Cum pot ajunge la Yanagimachi?

— Cartierul deocheat?

— Ce e aia „cartier deocheat”?

— O, zei binevoitori!

— Ei, spune-mi, ce se întîmplă acolo?

— Aaa, fir-ai…!

Se holbă la el indignată preţ de o clipă şi se îndepărtă în grabă.

Jōtarō nu se dădu bătut şi merse hotărît mai departe, întrebînd din om în om unde se afla Ogiya.

Parfumul lemnului de aloe

Luminile de la ferestrele caselor de plăceri ardeau strălucitor, dar era încă prea devreme pentru ca mulţimea de clienţi să înceapă a da tîrcoale celor trei străzi principale din cartier.

La Ogiya, unul din servitorii mai tineri aruncă întîmplător o privire către uşa de la intrare. Era ceva ciudat în ochii ce se uitau pe furiş printr-o crăpătură a perdelei, pe sub care se observa o pereche de picioare cu sandale din pai, murdare, şi vîrful unei săbii de lemn. Tînărul avu o mică tresărire de surpriză şi, înainte de a apuca să deschidă gura, Jōtarō era deja înăuntru spunînd cu ce treburi venise acolo.

— Nu-i aşa că Miyamoto Musashi se află în această casă? Este profesorul meu. Vreţi să-l anuţaţi că Jōtarō e aici? L-aţi putea ruga să iasă?

Căutătura plină de uimire a servitorului se transformă într-una încruntată şi aspră.

— Cine eşti, micule cerşetor? mîrîi el. Nu-i nimeni cu acest nume aici. Cum îndrăzneşti să-ţi vîri mutra jegoasă înăuntru ca şi cînd ai avea vreo treabă? Marş afară! Înhăţîndu-l pe Jōtarō de guler, îi dădu un brînci zdravăn.

Gata să explodeze, Jōtarō urlă:

— Încetează! Am venit aici să-mi văd profesorul.

— Puţin îmi pasă de ce-ai venit, şobolan pricăjit. Musashi ăsta ne-a pricinuit o grămadă de necazuri. Nu-i aici.

— Dacă nu e, de ce nu spui aşa de la început? Ia-ţi mîinile de pe mine.

— Arăţi ca o tîrîtoare. De unde ştiu eu că nu eşti un spion de la Şcoala Yoshioka?

— N-am nici o legătură cu ăia. Cînd a plecat Musashi? Unde s-a dus?

— Întîi îmi porunceşti, apoi îmi ceri informaţii. Ar trebui să înveţi să vorbeşti civilizat. De unde să ştiu unde e?

— Dacă nu ştii, nu-i nimic, dar dă drumul la guler.

— O să-ţi dau... uite aşa!

Îl trase pe Jōtarō de urechi, răsucindu-l şi apoi îl îmbrînci spre poartă.

— Au! ţipă acesta.

Se lăsă pe vine, îşi scoase spada de lemn şi-l pocni pe servitor peste gură, spărgîndu-i dinţii din faţă.

— Aaaa!

Tînărul îşi acoperi gura însîngerată cu o mînă, iar cu cealaltă îl doborî pe Jōtarō.

— Ajutor! Mă omoară! zbiera Jōtarō.

Îşi încordă puterile, aşa cum făcuse cînd ucisese cîinele la Koyagyū, şi lovi cu sabia ţeasta servitorului. Sîngele îi ţîşni pe nas şi tînărul se prăbuşi sub o trestie, cu un oftat aproape neauzit.

O prostituată, care privea din spatele zăbrelelor unei ferestre de vizavi, îşi înălţă capul şi ţipă către cineva de la o fereastră alăturată:

— Priviţi! Uitaţi-vă! Băiatul cu sabia de lemn tocmai a ucis un om de la Ogiya! Fuge!

Cît ai clipi din ochi, strada se umplu de oameni ce alergau încolo şi încoace, iar văzduhul răsuna de strigătele celor însetaţi de sînge:

— Unde s-a dus?

— Cum arăta?

Vacarmul se potoli la fel de repede cum pornise şi, la vremea cînd începeau să apară chefliii, întîmplarea era deja uitată. Locuitorii cartierului se obişnuiseră cu luptele, iar uneori chiar le muşamalizau pe cele sîngeroase, ca să evite consecinţele unor investigaţii.

În timp ce străzile principale erau luminate ca ziua, aleile lăturalnice şi locurile virane se aflau complet cufundate în întuneric. Jōtarō găsi o ascunzătoare, apoi alta. Credea că o să scape, însă întreaga zonă era înconjurată de un zid înalt de zece picioare, construit din buşteni arşi, cu vîrful ascuţit. După ce descoperi zidul, bîjbîi de-a lungul lui, fără să găsească nici o spărtură mai mare, darămite o poartă. Pe cînd se întorcea încercînd să evite străzile mari, zări o tînără fată. Privirile li se întîlniră şi ea îl strigă încet şi-i făcu semn cu mîna albă, delicată.

— Cu mine vorbeşti? întrebă el prudent. Nu observă nici o intenţie rea pe chipul ei acoperit cu un strat gros de pudră, aşa că se apropie puţin. Ce e?

— Nu eşti tu băiatul care a venit la Ogiya şi a întrebat de Miyamoto Musashi? întrebă ea blînd.

— Ba da.

— Te cheamă Jōtarō, nu-i aşa?

— A, a…

— Vino cu mine. Te duc la Musashi.

— Unde e? se interesă Jōtarō, devenind iar neîncrezător.

Fata se opri şi-i explică cum Yoshino Dayū, îngrijorată de incidentul cu servitorul, o trimisese să-l caute pe Jōtarō şi să-l ducă la ascunzătoarea lui Musashi.

El întrebă cu o privire recunoscătoare:

— O slujeşti pe Yoshino Dayū?

— Da. Acum linişteşte-te. Nimeni din cartier nu se va atinge de tine dacă eşti protejatul ei.

— Profesorul meu chiar e acolo?

— Dacă n-ar fi, de ce te-aş mai conduce?

— Dar ce face aici?

— Dacă vei deschide uşa căsuţei de colo, vei vedea singur ce face. Acum trebuie să mă întorc înapoi la lucru.

Dispăru, tăcută, în spatele tufişurilor din grădina vecină.

Căsuţa era prea modestă ca să-l atragă, însă nu putea pleca fără a se convinge… Ca să ajungă la o fereastră laterală, rostogoli un bolovan din grădină pînă la zid, se cocoţă pe el şi-şi lipi nasul de zăbrelele de bambus.

— Aici e! îşi spuse, stăpînindu-şi vocea şi ascunzîndu-şi cu greu prezenţa.

Simţea nevoia să întindă mîna să-l atingă pe stăpînul său. Trecuse atîta vreme!

Musashi dormea lîngă vatră, cu capul sprijinit de braţ. Era îmbrăcat cum nu-l mai văzuse Jōtarō niciodată – un chimonou de mătase cu modele mari, aşa cum purtau prin oraş tinerii înfumuraţi. Pe podea zăcea întinsă o cîrpă roşie de lînă, pe care se aflau o pensulă, o cutie de cerneală şi cîteva bucăţi de hîrtie. Pe una dintre foi Musashi schiţase o vînătă, iar pe cealaltă, un cap de pui.

Jōtarō se cutremură.

„Cum poate să-şi piardă timpul desenînd?” îşi zise el furios. „Nu ştie că Otsū e bolnavă?”

O manta bogat brodată îi acoperea umerii lui Musashi. Era negreşit o podoabă de femeie, ca şi chimonoul ţipător. Jōtarō

sesiză o aură de voluptate, îndărătul căreia stătea la pîndă răul. Un val de indignare amară îl străbătu la vederea moravurilor corupte ale adulţilor, aşa cum i se întîmplase şi în ziua Anului Nou.

„Ceva nu e în regulă”, se gîndi băiatul. „Nu pare a fi el însuşi.”

Uimirea se transformă treptat în răutate, aşa că hotărî imediat ce are de făcut.

„O să-l sperii grozav”, îşi zise. Coborî încet de pe bolovan.

— Jōtarō, îl strigă Musashi. Cine te-a adus aici?

Băiatul se stăpîni şi privi iar pe fereastră. Musashi stătea încă întins, dar ochii-i erau deschişi pe jumătate şi zîmbea larg.

Jōtarō se repezi la intrarea casei, dădu buzna pe uşă şi îl îmbrăţişă pe Musashi.

— *Sensei*! bolborosi el fericit.

— Deci, ai venit!

Întins pe spate, Musashi îşi deschise braţele şi strînse la piept capul murdar al băiatului.

— Cum ai ştiut că sînt aici? Ţi-a spus Takuan? A trecut multă vreme, nu-i aşa? Fără a-şi slăbi strînsoarea, Musashi se ridică.

Adăpostit la pieptul cel cald pe care aproape îl uitase, Jōtarō se gudura ca un căţeluş. În cele din urmă, îşi mută capul pe genunchii lui Musashi şi rămase nemişcat.

— Otsū e bolnavă la pat. Nici nu-ţi închipui cît de mult doreşte să te vadă. Tot spune că se face mai bine numai dacă te vede. Doar o dată, atîta tot.

— Biata Otsū!

— Te-a văzut de Anul Nou, pe pod, vorbeai cu fata aceea nebună. Otsū s-a supărat şi s-a retras în cochilia ei ca un melc. Am încercat să o tîrăsc spre pod, dar n-a vrut să vină.

— N-o învinui. Atunci şi eu eram supărat pe Akemi.

— Trebuie să te duci să o vezi. Stă în casa seniorului Karasumaru. Doar intri şi spui: „Uite, Otsū, am venit” şi se face bine imediat.

Dornic să-i povestească ce se întîmplase, Jōtarō vorbi întruna, dar acesta era esenţialul. Musashi mormăia din cînd în cînd şi o dată sau de două ori întrebă:

— Zău, chiar aşa?

Din motive pe care băiatul nu le putea înţelege, Musashi nu declara ferm că va merge, în ciuda rugăminţilor şi insistenţelor

sale. Cu tot devotamentul său faţă de profesor, lui Jōtarō începu să-i displacă atitudinea lui Musashi şi tare ar fi avut chef să se încaiere amîndoi.

Simţea că fierbe de furie şi se stăpînea numai din respect. Se cufundă în tăcere, cu dezaprobarea întipărită pe chip. Avea ochii trişti şi buzele strînse de parcă ar fi băut o ceaşcă de oţet.

Musashi luă cartea de pictură şi pensula şi începu să adauge cîteva tuşe uneia dintre schiţe. Privind sever şi dezgustat desenul cu vînăta, Jōtarō îşi zise: „Ce-l face să creadă că ştie să deseneze? E îngrozitor!”

În cele din urmă, Musashi se plictisi şi spălă pensula. Jōtarō era gata să-l mai roage o dată, cînd auziră un zgomot de saboţi pe pietrele de-afară.

— Vi s-au uscat rufele, zise o voce de fetiţă.

Servitoarea care fusese călăuza lui Jōtarō intră cu un chimonou şi o mantie, frumos împăturite. Punîndu-le în faţa lui Musashi, îl îndemnă să se uite la ele.

— Mulţumesc, zise el. Arată ca noi.

— Petele de sînge nu ies uşor. Trebuie să freci întruna.

— Par să se fi dus, mulţumesc… Unde-i Yoshino?

— Oh, e foarte ocupată, se plimbă de la un oaspete la altul. Nu-i lasă o clipă de răgaz.

— A fost extrem de plăcut aici, dar voi deveni o povară dacă mai rămîn. Am plănuit să ies pe furiş la răsăritul soarelui. Vrei să-i spui tu lui Yoshino şi să-i transmiţi mulţumirile mele nemărginite?

Jōtarō se destinse. Mai mult ca sigur, Musashi avea de gînd s-o vadă pe Otsū. Aşa trebuia să fie maestrul său – un bărbat drept, de neclintit. Un zîmbet fericit îi înflori pe faţă.

Imediat după plecarea fetei, Musashi puse hainele în faţa lui Jōtarō, spunîndu-i:

— Ai venit la ţanc. Hainele acestea trebuie înapoiate femeii care mi le-a împrumutat. Vreau să te duci la casa lui Hon’ami Kōetsu, în partea de nord a oraşului, şi să-mi aduci înapoi chimonoul meu. Vrei să faci asta pentru mine?

— Bineînţeles, rosti Jōtarō, cu o privire aprobatoare. Mă duc chiar acum.

Împachetă veşmintele într-o bucată de pînză, împreună cu o scrisoare a lui Musashi către Kōetsu şi-şi aruncă pachetul în spinare.

Tocmai atunci apăru servitoarea cu cina şi se îngrozi.

— Ce faceţi? gîfîi ea.

După ce Musashi îi explică, ea izbucni:

— Nu-l puteţi lăsa să plece! şi îi povesti isprava lui Jōtarō.

Din fericire, băiatul nu ţintise prea bine şi slujitorul supravieţuise. Îl asigură pe Musashi că, de vreme ce fusese doar o încăierare ca multe altele, totul se sfîrşise, iar Yoshino îi avertizase personal pe patron şi pe tinerii din clădire să-şi ţină gura. Sublinie însă că Jōtarō, susţinînd că este elevul lui Miyamoto Musashi, confirmase zvonurile potrivit cărora Musashi era încă la Ogiya.

— Înţeleg, răspunse acesta, simplu.

Se uită cercetător la Jōtarō, care se scărpină în cap, se retrase într-un colţ şi se făcu mic.

Fata continuă:

— Nu-i nevoie să vă mai spun ce i s-ar putea întîmpla dacă pleacă. O mulţime de oameni de la Yoshioka aşteaptă să vă arătaţi la faţă. Lui Yoshino şi proprietarului le este deja greu, deoarece Kōetsu ne-a rugat să vă veghem cu grijă. Cei de la Ogiya nu vă pot trimite drept în ghearele lor. Yoshino este hotărîtă să vă apere. Samuraii aceia sînt foarte îndîrjiţi. Au stat mereu de pază şi de cîteva ori chiar au trimis oameni să ne acuze că vă ascundem aici. Am scăpat de ei, dar nu s-au prea lăsat convinşi. Nu înţeleg de ce. Se poartă ca şi cînd ar fi într-o campanie însemnată. În spatele porţii sînt vreo trei sau patru grupuri şi santinele împrăştiate peste tot. Sînt cu toţii înarmaţi pînă-n dinţi. Yoshino consideră că ar trebui să mai rămîneţi vreo patru-cinci zile, sau cel puţin pînă se satură de aşteptat.

Musashi îi mulţumi pentru grijă şi bunătate, dar adăugă misterios:

— Am şi eu un plan al meu.

Căzu de acord să trimită un servitor la Kōetsu în locul lui Jōtarō. Slujitorul se întoarse în mai puţin de o oră cu un bilet: „Mi-ar plăcea să ne întîlnim cînd vom mai avea ocazia. Viaţa, deşi pare lungă, este de fapt prea scurtă. Te rog să ai mare grijă de tine. Îţi trimit salutul meu din depărtare”. Deşi puţine la număr, cuvintele păreau calde şi în acord cu faptele lui Kōetsu.

— Hainele dumneavoastră sînt în acest pachet, spuse slujitorul. Mama lui Kōetsu m-a rugat în mod special să vă trimit cele mai bune urări din partea ei.

Făcu o plecăciune şi ieşi.

Musashi privi chimonoul de bumbac învechit, cam zdrenţuit, plin de pete de sudoare, care făcuse faţă de atîtea ori la rouă şi la ploaie. O să se simtă mai bine în el decît în mătăsurile fine împrumutate de la Ogiya; acesta era echipamentul potrivit pentru un bărbat angajat în arta mînuirii sabiei. În acel moment nu avea nevoie şi nici nu dorea ceva mai bun.

Se aştepta să aibă un miros neplăcut după ce stătuse împăturit cîteva zile, dar strecurîndu-şi braţele în mînecile chimonoului, îl simţi proaspăt. Fusese spălat şi dungile ieşeau frumos în evidenţă. Gîndindu-se că Myōshū îl spălase cu mîna ei, îşi dorea să fi avut şi el o mamă şi medită asupra vieţii solitare… el nu avea decît o soră care locuia în munţii unde el nu se va întoarce niciodată. Rămase o vreme uitîndu-se la foc.

— Hai să mergem! spuse el.

Îşi legă *obi*-ul şi strecură între el şi coaste sabia mult îndrăgită. Sentimentul singurătăţii îl părăsi la fel de repede cum îl cuprinsese. Sabia îi va ţine loc de mamă, tată, fraţi şi surori. Acesta era jurămîntul făcut cu mulţi ani în urmă şi aşa aveau să rămînă lucrurile.

Jōtarō era deja afară. Privea stelele şi se gîndea că, oricît de tîrziu vor ajunge la seniorul Karasumaru, o vor găsi trează pe Otsū.

„Da’ ştiu c-o să fie surprinsă”, îşi spuse. „O să fie aşa de fericită, că iar o s-o apuce plînsul.”

— Jōtarō, spuse Musashi, ai intrat pe poarta de lemn din spate?

— Nu ştiu dacă e cea din spate. Uite, e aia de-acolo.

— Du-te la ea şi aşteaptă-mă.

— Nu plecăm împreună?

— Ba da, dar mai întîi vreau să-mi iau rămas-bun de la Yoshino. Nu durează mult.

— Bine. Voi fi la poartă.

Simţea o urmă de nelinişte la gîndul că Musashi îl părăsea cîteva clipe, dar în noaptea aceea ar fi făcut orice i-ar fi cerut profesorul său.

Ogiya fusese un adăpost plăcut, dar trecător. Musashi considera că-i făcuse bine îndepărtarea de lumea exterioară, pentru că pînă atunci trupul şi mintea îi fuseseră ca gheaţa. Fusese complet nesimţitor la frumuseţea lumii, a florilor şi la

prezenţa soarelui. Nu avea nici o îndoială în legătură cu cinstea vieţii de pustnic pe care o dusese, dar acum înţelegea că tăgăduirea propriei sale individualităţi îl făcea retras, îngust la minte şi încăpăţînat. Cu mulţi ani în urmă, Takuan îi spusese că puterea lui seamănă cu aceea a unei fiare sălbatice; Nikkan îl avertizase că este prea puternic. Trupul şi mintea îi fuseseră prea încordate şi obosite după lupta cu Denshichirō. În ultimele două zile se eliberase şi îşi lăsase spiritul să se descătuşeze. A băut, a dormit de cîte ori a simţit nevoia, a citit, a mîzgălit nişte desene, a căscat şi s-a întins după pofta inimii. Odihna i-a prins foarte bine şi atunci, dîndu-şi seama cît era de importantă, s-a hotărît să-şi rezerve din cînd în cînd două-trei zile de relaxare.

Stînd în grădină şi privind luminile şi umbrele din saloanele din faţă, se gîndi: „Trebuie să-i spun un cuvînt de mulţumire lui Yoshino Dayū pentru tot ce a făcut”. Dar se răzgîndi. Auzea acordurile *shamisenului* şi glasurile răguşite ale clienţilor. Nu vedea cum s-ar fi putut strecura înăuntru ca să o vadă. Mai bine să-i mulţumească în sufletul lui şi să spere că ea va înţelege. Făcu o plecăciune în faţa casei şi plecă.

Se întoarse şi-i făcu semn lui Jōtarō. În timp ce băiatul alerga spre el, auziră paşii lui Rin’ya, care venea cu un bilet de la Yoshino. Îl îndesă în mîna lui Musashi şi îi părăsi.

Hîrtia era micuţă şi frumos colorată. Cînd desfăcu biletul, parfumul lemnului de aloe îi inundă nările. Mesajul era următorul: „Mult mai demnă de amintire decît nefericitele flori ce se ofilesc şi mor în fiecare noapte este lumina lunii strălucind printre copaci. Deşi ei rîd în timp ce eu plîng servindu-i, îţi trimit acest cuvînt de amintire”.

— De la cine-i biletul? întrebă Jōtarō.

— De la nimeni important.

— O femeie?

— Are vreo importanţă?

— Şi ce spune?

— Nu trebuie să ştii tu, răspunse Musashi, împăturind hîrtia.

Jōtarō se aplecă spre ea şi remarcă:

— Miroase frumos… a lemn de aloe.

Poarta

Jōtarō credea că vor pleca pe furiş.

— Dacă o luăm pe aici, ajungem la poarta principală, zise el, şi ar putea fi periculos.

— Hm! exclamă Musashi.

— Trebuie să găsim altă ieşire.

— Nu sînt toate intrările închise noaptea, în afară de cea principală?

— Ne-am putea căţăra pe zid.

— Ar fi o laşitate. Tu ştii că ţin la simţul onoarei şi la reputaţie. La vremea potrivită, voi ieşi pe poarta principală.

— Aşa vei face?

Deşi neliniştit, băiatul nu-l contrazise, deoarece ştia foarte bine că, în codul samurailor, un bărbat fără mîndrie este nedemn de luat în seamă.

— Sigur că da, răspunse Musashi. Dar tu n-o să vii cu mine. Eşti un copil. Poţi scăpa pe o cale mai sigură.

— Cum?

— Sărind zidul.

— Singur?

— Singur.

— Dar nu pot.

— De ce nu?

— O să fiu considerat laş.

— Nu fi prost! Pe mine mă caută, nu pe tine.

— Şi unde ne întîlnim?

— La terenul de călărie Yanagi.

— O să vii sigur?

— Absolut sigur.

— Îmi promiţi că nu vei fugi iar?

— Nu fug. Minciuna este un lucru oribil, cu care nu vreau să te deprind. Am spus că o să ne întîlnim şi aşa va fi. Hai să mergem la zid acum cît nu e nimeni prin preajmă.

Jōtarō se uită prudent în jur înainte de a o lua la fugă spre zid. Acolo se opri locului, privind trist în sus. Îngrăditura era de două ori cît înălţimea lui. Musashi îl ajunse din urmă, cărînd un sac de mangal. Îşi lăsă jos povara şi privi printr-o spărtură din zid.

— Vezi pe cineva dincolo? întrebă Jōtarō.

— Nu. Nu-i nimic în afară de stufăriş. S-ar putea să fie apă dedesubt, aşa că ai grijă cînd cobori.

— Nu-mi pasă dacă mă ud, dar cum voi ajunge în vîrf?

Musashi ignoră întrebarea.

— Trebuie să ne asigurăm că paznicii stau în punctele strategice de lîngă intrarea principală. Cască bine ochii înainte de a sări, dacă nu vrei să dai de o sabie îndreptată spre tine.

— Am înţeles.

— O să arunc mangalul peste zid ca momeală. Dacă nu se întîmplă nimic, poţi sări.

Se apleca şi Jōtarō se căţără pe spinarea lui.

— Urcă-te pe umerii mei.

— Am sandalele murdare.

— Nu-i nimic.

Jōtarō se întinse cît putu.

— Ajungi la vîrf?

— Nu.

— Dar dacă sari, ajungi?

— Nu cred.

— Bine, pune picioarele în palmele mele.

Îşi întinse braţele deasupra capului.

— Am reuşit! şopti Jōtarō.

Musashi luă sacul într-o mînă şi-l aruncă în sus. Sacul căzu cu o bufnitură în stufăriş. Nu se întîmplă nimic.

— Nu-i apă, raportă Jōtarō după ce sări jos.

— Ai grijă de tine.

Privi prin crăpătură pînă cînd nu mai auzi paşii lui Jōtarō, apoi se îndreptă repede, cu inima uşoară, către cea mai populată dintre străzile principale. Nici unul dintre petrecăreţii care se fîţîiau de colo-colo nu-i dădu atenţie.

Cînd ieşi pe poartă, oamenii de la Yoshioka rămaseră cu gura căscată, cu ochii aţintiţi asupra lui. Pe lîngă santinelele de la poartă, cîţiva samurai stăteau pe vine în jurul focurilor, unde purtătorii de palanchine îşi petreceau timpul în aşteptarea

clienţilor, precum şi gărzile de la ceainăria Amigasa şi de la cîrciuma de peste drum. Vigilenţa nu le slăbise cîtuşi de puţin. Smulgeau nepoliticos pălăriile de paie ale oamenilor şi le cercetau chipurile, opreau palanchinele ca să vadă cine era înăuntru.

Încercaseră de cîteva ori să obţină de la Ogiya permisiunea de a cerceta locuinţele anexe, dar nu reuşiseră. Opinia conducerii era că Musashi nu se afla acolo, iar oamenii de la Yoshioka nu puteau acţiona din cauza zvonului că Yoshino Dayū îl va apăra. Era prea admirată, atît în cartier, cît şi în oraş, iar molestarea ei ar fi avut consecinţe grave.

Obligaţi la un război al nervilor, samuraii încercuiseră cartierul de departe. Nu excludeau posibilitatea ca Musashi să încerce se escaladeze zidul, însă cei mai mulţi se aşteptau să iasă pe poartă, fie în travesti, fie într-un palanchin închis. Singura situaţie pentru care nu erau pregătiţi li se înfăţişa chiar acum.

Nici unul nu se mişcă pentru a-i bloca drumul şi nici el nu se opri ca să le dea atenţie. Apucă să facă o sută de paşi, călcînd îndrăzneţ, cînd un samurai ţipă:

— Opriţi-l! După el!

Opt sau nouă oameni năvăliră pe stradă în spatele lui şi o luară pe urmele lui.

— Musashi, stai! strigă o voce furioasă.

— Ce s-a întîmplat? răspunse el imediat, uimindu-i cu forţa vocii sale.

Se trase către o parte a drumului şi-şi lipi spinarea de zidul unei barăci. Aceasta era o anexă a fabricii de cherestea şi cîţiva lucrători dormeau acolo. Unul dintre ei crăpă uşa, însă după ce aruncă o privire afară, o trînti la loc şi o zăvorî.

Oamenii îl înconjurară încet-încet pe Musashi, lătrînd şi urlînd ca o haită de cîini sălbatici. El îi privea atent, le măsura puterea şi le observa poziţiile în încercarea de a dibui de unde va porni prima mişcare. Cei treizeci de oameni aproape că îşi pierduseră capul. Nu era greu pentru Musashi să descifreze intenţiile acestui creier colectiv.

După cum anticipase, nici unul nu ieşi în faţă să-l provoace. Bombăneau şi aruncau insulte, din care majoritatea semănau cu apelativele adresate vagabonzilor de rînd:

— Ticălosule!

— Laşule!

— Nepriceputule!

Erau departe de a înţelege că afişau o vitejie doar cu vorbele, dezvăluindu-şi astfel slăbiciunea. Musashi cîştigase deja un avantaj pînă cînd gloata se organiză puţin. Le cercetase chipurile, observîndu-i pe cei care puteau deveni periculoşi, prinsese punctele slabe ale grupului şi se pregătise de luptă.

Nu se grăbea şi, după ce le scrută feţele, declară:

— Eu sînt Musashi. Cine mi-a spus să mă opresc?

— Noi toţi!

— Înţeleg că reprezentaţi Şcoala Yoshioka.

— Aşa-i.

— Ce treabă aveţi cu mine?

— Ştii bine! Eşti gata?

— Gata!

Un rînjet îi schimonosi gura. Rîsul care izbucni printre dinţii lui albi le îngheţă entuziasmul.

— Un adevărat războinic este pregătit şi în somn. Apropiaţi-vă, dacă doriţi! Cînd vă angajaţi într-o luptă fără teamă, ce rost mai are să încercaţi să vorbiţi ca nişte oameni sau să ţineţi la etichetă? Spuneţi-mi, totuşi, un lucru. Vreţi numai să mă vedeţi mort? Sau vreţi să luptaţi ca nişte adevăraţi bărbaţi?

Nu primi nici un răspuns.

— Aţi venit pentru o răfuială sau pentru o provocare la revanşă?

Dacă Musashi le-ar fi oferit un punct descoperit printr-o uşoară mişcare greşită a ochilor sau a trupului, săbiile lor s-ar fi repezit la el ca aerul atras în vid, însă el îşi menţinea un echilibru perfect. Nimeni nu mişca. Întreaga ceată rămăsese tăcută şi împietrită, aidoma unui şir de mătănii.

Un strigăt puternic sfîşie liniştea tulbure.

— Ar trebui să cunoşti răspunsul.

Musashi îl străfulgeră cu privirea pe vorbitor, Miike Jūrōzaemon, şi aprecie după înfăţişarea omului că era un samurai vrednic de a susţine reputaţia lui Yoshioka Kempō. Numai el părea dornic să depăşească situaţia încordată şi să dea prima lovitură. Picioarele omului înaintară cu o mişcare uşoară.

— L-ai schilodit pe Seijūrō, profesorul nostru, l-ai ucis pe Denshichirō, fratele său. Cum să mai ţinem capul sus dacă te

lăsăm în viaţă? Sute dintre noi, credincioşi ai stăpînului nostru, au jurat să distrugă izvorul umilinţei sale şi să reabiliteze numele Şcolii Yoshioka. Nu e vorba de răfuieli sau de violenţă nejustificată. Ne vom răzbuna stăpînul şi vom consola spiritul fratelui său măcelărit. Nu te invidiez, căci îţi vom lua capul. În gardă!

— Provocarea ta este vrednică de un samurai, răspunse Musashi. Dacă acesta ţi-e scopul, s-ar putea să te las să mă ucizi. Tu însă vorbeşti despre îndeplinirea datoriei, despre o răzbunare în acord cu Calea Samuraiului. Atunci de ce nu mă provocaţi cum se cuvine, aşa cum au făcut Seijūrō şi Denshichirō? De ce atacaţi în gloată?

— Tu eşti cel care se ascunde!

— Prostii! Nu faci decît să dovedeşti că laşul îi acuză pe alţii de laşitate. Nu stau eu acum în faţa ta?

— Fiindcă îţi era teamă că te vom prinde pe cînd ai fi încercat să fugi.

— N-ai dreptate. Puteam scăpa într-o sută de feluri.

— Şi crezi că oamenii de la Yoshioka te-ar fi lăsat?

— Ştiam că-mi veţi ieşi în cale, într-un fel sau altul. Dar nu ne-am face de rîs, nu numai ca oameni, ci şi ca membri ai clasei noastre, dacă ne-am încăiera astfel, aici? Să tulburăm locuitorii ca o haită de fiare sălbatice sau ca nişte vagabonzi? Vorbiţi despre obligaţie faţă de stăpînul vostru, dar o răfuială acum n-ar arunca şi mai multă ruşine asupra numelui Yoshioka? Dacă asta doriţi, asta veţi avea! Dacă sînteţi hotărîţi să distrugeţi truda profesorului vostru, să dezmembraţi şcoala şi să încălcaţi Codul Bushidō, eu n-am de adăugat decît că Musashi va lupta cît se va ţine pe picioare.

— Omorîţi-l! urlă omul de lîngă Jūrōzaemon, agitîndu-şi sabia.

Se auzi o voce îndepărtată:

— Fiţi atenţi! Itakura!

Ca magistrat la Kyoto, Itakura Katsusnige era un bărbat puternic şi, deşi îşi făcea bine datoria, guverna cu o mînă de fier. Chiar şi copiii cîntau despre el: „Al cui e murgul roşcat/ care tropăie pe drum în jos?/ E al lui Itakura Katsushige?/ Fugiţi cu toţii, fugiţi” sau: „Itakura, Stăpîn pe Iga are/ mai multe mîini decît Kannon, cea cu o mie de braţe/ mai mulţi ochi decît Temmoku, cel cu trei ochi/ Poliţaii lui sînt peste tot”.

Kyoto nu era un oraş uşor de guvernat. În timp ce Edo era pe cale să-i ia locul, fiind cel mai mare oraş al ţării, vechea capitală rămînea încă un centru al vieţii economice, politice şi militare. Fiind un ţinut cu înalt grad de cultură şi educaţie, Kyoto era în acelaşi timp oraşul unde critica shōgunatului se definise mult mai bine. Prin secolul al XIV-lea, locuitorii renunţaseră la ambiţiile militare şi se apucaseră de comerţ şi meşteşuguri. Acum erau cunoscuţi ca o clasă aparte, pe de-a întregul conservatoare.

Dar în rîndul populaţiei se aflau amestecaţi şi mulţi samurai care stăteau deoparte, pentru a vedea dacă nu cumva clanul Tokugawa se va încăiera cu clanul Toyotomi şi, în afara lor, găseai un mare număr de comandanţi militari parveniţi care, deşi lipsiţi atît de origine nobilă cît şi de genealogie însemnată, reuşeau să întreţină armate personale, deloc neglijabile ca mărime. Pe lîngă aceştia, mai era o mulţime considerabilă de *rōnin*-i, ca cei din Nara.

Toate clasele sociale îşi aveau libertinii şi hedoniştii lor, aşa că numărul cîrciumilor şi al caselor de plăceri devenise disproporţionat în raport cu mărimea oraşului.

Nu atît convingerile politice influenţau devotamentul majorităţii populaţiei, cît mai degrabă motivaţiile oportuniste. Oamenii ocoleau riscurile şi profitau de orice împrejurare care li se părea favorabilă.

La vremea numirii lui Itakura în postul de magistrat, în anul 1601, circula prin oraş o poveste cum că, înainte de a accepta, l-a întrebat pe Ieyasu dacă nu s-ar putea sfătui mai întîi cu nevasta. Cînd s-a întors acasă, i-a spus acesteia:

— De cînd lumea au existat o mulţime de bărbaţi care au ocupat posturi de onoare şi au înfăptuit lucruri minunate, dar au sfîrşit prin a se face de ruşine, atît ei, cît şi familiile lor. Cel mai adesea cauzele nereuşitei lor au fost fie nevestele, fie legăturile de familie. Iată de ce cred că este important să mă sfătuiesc cu tine în legătură cu această numire. Voi accepta slujba numai dacă juri că nu te vei amesteca în treburile mele de magistrat.

Soţia lui a fost imediat de acord, spunînd că „nu e treaba nevestelor să intervină în asemenea chestiuni”. A doua zi, pe cînd Itakura se pregătea să plece la castelul Edo, nevasta a văzut că gulerul cămăşii de sub chimonou îi era strîmb. De-abia apucă să-l atingă, şi el o mustră.

— Ţi-ai şi uitat jurămîntul.

Ea s-a văzut obligată să-şi respecte promisiunea de a nu se amesteca. În mare, oamenii au căzut de acord că Itakura era un magistrat eficient, neînduplecat, dar cinstit, şi că Ieyasu făcuse o alegere înţeleaptă.

La auzul numelui său, samuraii îşi întoarseră privirile de la Musashi. Oamenii lui Itakura patrulau prin cartier cu regularitate şi toată lumea îi ocolea.

Un tînăr îşi făcu loc cu greutate prin mulţime, îndreptîndu-se către spaţiul liber din faţa lui Musashi.

— Staţi! ţipă el cu o voce tunătoare care dădu alarma.

Sasaki Kojirō le vorbi rînjind:

— Tocmai mă dădeam jos din palanchin, cînd am auzit că e pe cale să se işte o încăierare. De la o vreme mă gîndeam cu teamă că aşa o să se întîmple. Mă îngrozeşte să văd o luptă aici şi acum. Nu sînt un susţinător al Şcolii Yoshioka şi cu atît mai puţin al lui Musashi. Cu toate acestea, ca războinic şi om de arme prezent aici, cred că am dreptul să fac un apel, în numele codului războinicilor şi al clasei noastre, în general.

Vorbea plin de avînt, elocvent, dar cu ton de stăpîn şi cu o aroganţă neclintită.

— Vreau să ştiu ce veţi face cînd vor sosi oamenii de ordine? N-o să vă fie ruşine să fiţi culeşi dintr-o încăierare de stradă? Dacă obligaţi autorităţile să vadă una ca asta, chestiunea nu va fi tratată ca o încăierare obişnuită între locuitorii oraşului. Aceasta, însă, este o altă problemă. V-aţi ales rău momentul şi locul. E o ruşine pentru întreaga castă militară ca nişte samurai să tulbure ordinea publică. Ca unul de-al vostru, vă ordon să încetaţi imediat această comportare necuviincioasă. Dacă vreţi să încrucişaţi săbiile pentru a vă potoli nemulţumirile, atunci, în numele Cerului, ţineţi seama de regulile luptei! Alegeţi locul şi momentul potrivit.

— Cinstit! spuse Jūrōzaemon, dar poţi garanta că Musashi va veni dacă stabilim locul şi momentul?

— Aş vrea să pot, dar…

— Garantezi sau nu?

— Ce să spun? Să vă spună Musashi.

— Poate ai de gînd să-l ajuţi să scape!

— Nu fi prost! De-aş arăta că ţin cu el, voi ceilalţi m-aţi putea provoca. Nu-i prietenul meu. N-am motive să-l apăr. Dacă

pleacă din Kyoto, n-aveţi decît să umpleţi oraşul cu anunţuri pentru a-i dezvălui laşitatea.

— Ajunge cu vorba! Nu plecăm nicăieri în seara asta dacă nu ne garantezi că ai grijă de el pînă la începerea luptei.

Kojirō se răsuci pe călcîie. Îşi bombă pieptul şi se apropie de Musashi, care pînă atunci îl privise fix, de la spate. Îşi pironiră ochii unul asupra celuilalt, ca două fiare neîmblînzite ce se pîndesc reciproc. Era ceva inevitabil în felul în care firile lor tinere se înfruntau, o recunoaştere a iscusinţei celuilalt şi, poate, un grăunte de teamă.

— Musashi, accepţi să ne întîlnim după cum am propus?

— Da, accept.

— Bine.

— Oricum, nu vreau să te amesteci.

— Nu vrei să te laşi în grija mea?

— Nu admit insinuările. N-am procedat cu laşitate în luptele mele cu Seijūrō şi cu Denshichirō. De ce cred urmaşii lor că mă voi sustrage provocării?

— Bine zis, Musashi. Nu voi uita. Şi acum, lăsînd la o parte asigurările mele, vrei să alegi locul şi momentul?

— Oricînd şi oriunde vor ei.

— Şi acesta este un răspuns elegant. Unde vei locui pînă la începerea luptei?

— N-am nici o adresă.

— Cum să-ţi trimită adversarii provocarea dacă nu ştiu unde stai?

— Hotărîţi acum. Eu voi fi acolo.

Kojirō aprobă din cap. După ce se sfătui cu Jūrōzaemon şi cu ceilalţi, se întoarse la Musashi şi-i spuse:

— Poimîine, la ora cinci dimineaţa.

— De acord.

— Locul va fi păduricea de pini de la poalele dealului Ichiōji, în drum spre muntele Hiei. Reprezentantul oficial al Casei Yoshioka va fi Genjirō, fiul cel mare al lui Yoshioka Genzaemon, unchiul lui Seijūrō şi al lui Denshichirō. Pentru că Genjirō e noul cap al Casei Yoshioka, lupta se va duce în numele său. Dar el încă este un copil, aşa că trebuie să fie însoţit de cîţiva discipoli ai Şcolii ca secundanţi. Îţi spun lucrurile acestea ca să evit orice neînţelegere.

După ce s-au făcut promisiunile în mod formal, Kojirō ciocăni la uşa unei colibe. Aceasta se deschise şi apărură două mîini.

— Trebuie să fie pe aici nişte lemn de care nu mai aveţi nevoie, rosti el aspru. Vreau să pun un anunţ. Găsiţi-mi o scîndurică potrivită şi bateţi-o în cuie pe un stîlp, la o înălţime de vreun metru şi jumătate.

Kojirō trimise un om după cerneală şi pensulă, în timp ce se fixa plăcuţa. Avînd tot ce-i trebuia, el scrise ziua, locul şi alte detalii, cu o mînă de expert. Ca şi altădată, asemenea întîlniri se anunţau public, pentru că aceasta era o metodă de garantare mai bună decît schimbul de jurăminte.

Musashi îi privea pe oamenii de la Yoshioka cum ridică plăcuţa în colţul cel mai vizibil din apropiere. Le întoarse spatele liniştit şi plecă în grabă spre terenul de călărie de la Yanagi.

Singur în întuneric, Jōtarō devenise neliniştit. Ochii şi urechile îi erau atente la orice zgomot, dar nu văzu altceva decît lumina unui palanchin care trecea întîmplător şi nu auzi decît cîntecele bărbaţilor care mergeau alene pe drumul spre casă. În cele din urmă îşi pierdu răbdarea şi o luă la fugă spre Yanagimachi, îngrozit la gîndul că Musashi putea fi rănit sau mort.

Nu apucă să alerge o sută de metri, cînd auzi glasul acestuia răsunînd în întuneric.

— Hei! Ce faci?

— Ah, tu erai! exclamă băiatul uşurat. Ai stat atît de mult, încît mi-am zis să mă duc s-arunc o privire.

— Nu te-ai gîndit prea bine. Poate nu ne mai întîlneam deloc.

— Erau mulţi oameni de la Yoshioka la poartă?

— Hm, erau vreo cîţiva!

— N-au încercat să te prindă?

Jōtarō privi încurcat spre faţa lui Musashi.

— Nu s-a întîmplat nimic?

— Nu.

— Dar unde te duci? Casa seniorului Karasumaru e într-acolo. Mă prind că eşti nerăbdător s-o vezi pe Otsū, aşa-i?

— Da, aş vrea.

— O să fie surprinsă să te vadă la ora asta.

Se lăsă o tăcere stingheritoare.

— Jōtarō, îţi aminteşti de micul han unde ne-am întîlnit? Cum îi zicea satului?

— Casa seniorului Karasumaru e mult mai frumoasă decît hanul ăla învechit.

— Sînt sigur că nu se compară.

— E închisă peste noapte, dar ne vor da drumul dacă mergem pe la intrarea servitorilor. Cînd vor afla că te-am adus, seniorul Karasumaru o să vină în persoană să te salute. A, voiam să te întreb ce are călugărul ăla nebun, Takuan? A fost aşa de rău, că m-a dezgustat. M-a sfătuit să te las în pace. N-a vrut să-mi spună unde eşti, cu toate că a ştiut tot timpul.

Musashi nu comentă. Jōtarō pălăvrăgi neîncetat tot drumul.

— Acolo e, spuse el, arătînd către poarta din spate.

Musashi se opri fără o vorbă.

— Vezi lumina aceea de deasupra gardului? Acolo este aripa nordică, unde stă Otsū. Probabil că mă aşteaptă.

O porni grăbit spre poartă, cînd Musashi îl apucă strîns de încheietura mîinii.

— Nu încă. Nu intra în casă. Vreau să-i transmiţi un mesaj.

— Nu intri? Nu de asta ai venit?

— Nu. Am vrut doar să văd că ajungi teafăr.

— Trebuie să vii! Nu poţi să pleci acum. Îl trăgea zdravăn pe Musashi de mînecă.

— Nu mai ţipa şi ascultă, spuse Musashi.

— N-ascult nimic. Nu vreau. Ai promis că vii cu mine.

— Şi n-am venit?

— Nu te-am chemat ca să te uiţi la poartă. Te-am chemat s-o vezi pe Otsū.

— Hai, linişteşte-te. După cum stau lucrurile, s-ar putea să mor în scurt timp.

— Nu-i nici o noutate. Întotdeauna ai spus că un samurai trebuie să fie oricînd pregătit de moarte.

— E adevărat şi cred că-i o lecţie bună pentru mine să te aud repetîndu-mi cuvintele. Dar acum nu este ca altădată. Ştiu că nu am nici o şansă la zece să trăiesc. De asta, cred că n-ar fi bine s-o văd.

— Vorbeşti aiurea!

— N-ai pricepe nici dacă ţi-aş explica. Poate cînd vei mai creşte.

— Spui adevărul? Chiar crezi c-o să mori?

— Da. Dar nu-i poţi spune aşa ceva lui Otsū, cel puţin nu atîta vreme cît e bolnavă. Spune-i să fie tare şi să îşi aleagă

drumul care o va duce spre fericire. Acesta este mesajul meu. Nu-i pomeni nimic despre moarte.

— Ba o să-i spun! Îi spun totul! Cum s-o mint? Te rog, vino cu mine!

Musashi îl împinse puţin:

— Nu mă asculţi.

Jōtarō nu-şi putu stăpîni lacrimile.

— Dar… Îmi pare aşa de rău pentru ea! Dacă aude că ai refuzat s-o vezi, o să-i fie şi mai rău. Ştiu eu că o să-i fie şi mai rău.

— De-asta vreau să-i transmiţi mesajul meu. Spune-i că n-ar fi bine pentru nici unul dintre noi să ne vedem atîta vreme cît mă pregătesc să devin războinic. Am ales calea disciplinei. Trebuie să-mi stăpînesc sentimentele, să duc o viaţă stoică şi să mă implic în greutăţi de tot felul. Dacă n-o fac, lumina pe care o caut îmi va scăpa. Gîndeşte-te, Jōtarō. Tu însuţi va trebui să urmezi acelaşi drum, altfel nu vei deveni niciodată un războinic cu respect de sine.

Băiatul nu scotea o vorbă, i se auzeau doar suspinele.

Musashi îl cuprinse cu braţele şi-l strînse la piept.

— Nimeni nu ştie unde se sfîrşeşte Calea Samuraiului. Cînd nu voi mai exista, va trebui să-ţi găseşti alt profesor. N-o pot vedea pe Otsū; ştiu că i-ar fi mai bine să nu ne întîlnim. Va înţelege ce simt eu acum, atunci cînd îşi va găsi fericirea. Eşti sigur că lumina aceea vine din camera ei? Probabil e singură. Du-te şi tu să te culci.

Jōtarō începea să înţeleagă dilema lui Musashi, dar în timp ce stătea cu spatele la profesorul său, în atitudinea lui se simţea o urmă de mînie. Îşi dădea seama că nu mai putea insista.

Ridicîndu-şi faţa înlăcrimată, se agăţă de ultima rază de speranţă:

— După ce-ţi termini pregătirea, vei veni s-o vezi pe Otsū şi să te împaci cu ea? O să vii, nu-i aşa? Cînd o să crezi că te-ai pregătit destul.

— Da, voi veni la timpul potrivit.

— Cînd va fi asta?

— Greu de spus.

— Peste doi ani, să zicem?

Musashi nu-i răspunse.

— Peste trei ani?

— Calea disciplinei nu are sfîrşit.

— N-o s-o mai vezi în viaţa ta pe Otsū?

— Dacă m-am născut cu talentele potrivite, mi-aş putea atinge ţelul într-o bună zi. Dacă nu, voi trece prin viaţă la fel de prost ca şi acum. Deocamdată mă aflu faţă-n faţă cu moartea. Cum poate un bărbat cu asemenea perspective să facă promisiuni de viitor unei tinere ca Otsū?

Spusese mai mult decît intenţionase. Jōtarō părea surprins, dar rosti triumfător:

— Nu-i nevoie să-i promiţi nimic. Tot ce vreau e s-o vezi.

— Nu-i chiar atît de simplu. Ea e o femeie tînără. Eu sînt un bărbat tînăr. Nu-mi place s-o spun faţă de tine dar, dacă o întîlnesc, mi-e teamă că lacrimile ei mă vor copleşi. N-aş mai fi în stare să-mi respect hotărîrea.

Nu rămăsese în Musashi nici urmă din tînărul impulsiv care o respinsese cu dispreţ pe Otsū, pe podul Hanada. Era mai puţin egoist şi nechibzuit, mai răbdător şi mai blînd. Farmecul lui Yoshino i-ar fi putut reaprinde flăcările pasiunii dacă el nu ar fi respins dragostea, aşa cum focul ocoleşte apa. Şi totuşi, cînd venea vorba de Otsū, el nu mai avea pic de încredere în capacitatea sa de stăpînire. Ştia că nu trebuie să se gîndească la ea fără a lua în considerare efectul pe care l-ar putea avea asupra vieţii ei.

Jōtarō auzi vocea lui Musashi aproape de urechea lui:

— Acum înţelegi?

Băiatul îşi şterse lacrimile, dar cînd luă mîna de la ochi şi privi în jur, nu văzu nimic altceva decît ceaţa groasă, neagră.

— *Sensei*! ţipă el.

În timp ce alerga spre colţul zidului de pămînt, îşi dădea seama că strigătele sale nu-l vor aduce înapoi pe Musashi. Îşi lipi faţa de zid şi lacrimi proaspete începură din nou să-i curgă. Se simţea încă o dată complet înfrînt de judecata oamenilor mari. Plînse pînă i se contractară muşchii gîtului şi nu mai putu să scoată un sunet. Umerii continuau să-i fie scuturaţi de suspine convulsive.

Observă o femeie la poarta servitorilor şi se gîndi că era una dintre fetele de la bucătărie, întoarsă de la vreo treabă tîrzie. Se întreba dacă l-a auzit plîngînd.

Silueta fantomatică îşi ridică vălul, înaintînd încet spre el.

— Jōtarō, Jōtarō, tu eşti?

— Otsū! exclamă el. Ce cauţi aici, afară? Eşti bolnavă.

— Eram îngrijorată pentru tine. De ce-ai plecat fără să spui nimic? Unde ai fost pînă acum? S-au aprins luminile, s-a închis poarta şi tu tot nu veneai. Nici nu-ţi închipui ce îngrijorată am fost!

— Nu te simţi bine. Dacă faci din nou febră? Du-te în pat chiar acum!

— De ce plîngeai?

— O să-ţi explic mai tîrziu.

— Vreau să ştiu acum. Ceva trebuie să te fi supărat. Te-ai dus să-l cauţi pe Takuan, aşa-i?

— Hmm! Da.

— Ai aflat unde-i Musashi?

— Takuan e rău. Îl urăsc!

— Nu ţi-a spus unde este?

— Ăăă… nu.

— Îmi ascunzi ceva.

— Sînteţi groaznici amîndoi! se văicări Jōtarō. Tu şi profesorul ăla prost al meu. Nu-ţi pot spune nimic pînă nu te întinzi şi nu-ţi pui un prosop pe frunte. Dacă nu te întorci imediat în casă, o să te tîrăsc pînă acolo.

Apucînd-o cu o mînă de încheietură şi bătînd cu cealaltă în poartă, strigă furios:

— Deschideţi! A ieşit fata cea bolnavă. O să îngheţe dacă nu vă mişcaţi!

Un toast pentru o nouă dimineaţă

Matahachi se opri pe strada pietruită ca să-şi şteargă fruntea de sudoare. Alergase tot drumul de la Gojō pînă la dealul Sannen. Era roşu la faţă, dar asta mai degrabă din cauza sakéului pe care îl băuse, decît din lipsă de mişcare. Înaintă grăbit spre căsuţa din spatele grădinii de zarzavat, aplecîndu-se pentru a intra pe poarta stricată.

— Mamă! strigă el nerăbdător.

Apoi aruncă o privire în casă şi murmură:

— Iar doarme?

După ce trecu pe la fîntînă să-şi spele faţa şi picioarele, intră în casă.

Osugi se opri din sforăit, deschise un ochi şi se ridică.

— De ce-oi fi făcînd aşa un tărăboi? întrebă ea, prost dispusă.

— A, în sfîrşit te-ai trezit?

— Ce vrei să zici?

— Cum mă aşez eu o clipă, începi să mă boscorodeşti că sînt trîntor şi mă baţi la cap să-l caut pe Musashi.

— Iartă-mă, că-s bătrînă! spuse Osugi indignată. Am nevoie de somn pentru sănătate, dar sufletul mi-e neschimbat. Nu m-am simţit bine din noaptea cînd a plecat Otsū. Mă mai doare încă încheietura mîinii, de care m-a înşfăcat Takuan.

— De ce începi să te vaieţi de cîte ori mă simt şi eu bine?

Osugi îl privi fix.

— În ciuda vîrstei mele, nu m-ai auzit prea des văicărindu-mă. Ai aflat ceva despre Otsū sau despre Musashi?

— Doar bătrînele care dorm cît e ziua de lungă n-au auzit veştile.

— Veşti! Ce veşti?

Osugi se ridică imediat în genunchi, tîrîndu-se aproape de fiul său.

— Musashi se va lupta a treia oară cu cei de la Şcoala Yoshioka.

— Cînd? Unde?

— La Yanagimachi este un anunţ cu toate detaliile. Se vor bate mîine dis-de-dimineaţă, în satul Ichijōji.

— Yanagimachi! Nu-i cartierul deocheat?

Ochii lui Osugi se îngustară.

— Ce căutai într-un asemenea loc ziua în amiaza mare?

— Nu căutam nimic, răspunse Matahachi, apărîndu-se. Întotdeauna pricepi aiurea. M-am dus acolo pentru că e un loc bun de aflat veşti.

— Nu te supăra, am vrut să te tachinez. Mă bucur că te-ai potolit şi că nu te-ai mai întors la viaţa destrăbălată pe care ai dus-o. Da’, am auzit bine? ziceai… mîine dimineaţă?

— Da, la ora cinci.

Osugi se gîndi cu glas tare:

— Nu spuneai tu că ştii pe cineva de la Şcoala Yoshioka?

— Ba da, însă nu i-am întîlnit în împrejurări favorabile. De ce întrebi?

— Vreau să mergem la ei chiar acum. Pregăteşte-te!

Pe Matahachi îl surprinse din nou impetuozitatea bătrînei. Fără să schiţeze nici o mişcare, îi spuse tăios:

— De ce te agiţi? Parc-a luat foc casa. La ce să mergi acolo?

— Ne oferim serviciile, bine-nţeles.

— Adică?

— Mîine îl vor ucide pe Musashi. Îi vom ruga să ne ia şi pe noi. Nu vom fi de prea mare ajutor, însă i-am putea strecura cel puţin o lovitură zdravănă.

— Mamă, glumeşti! rîse Matahachi.

— Ce găseşti de rîs?

— Eşti tare naivă.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Tu eşti cel naiv.

— Mai bine te-ai ridica şi ai arunca o privire în jur în loc să mă baţi la cap. Oamenii de la Yoshioka vor sînge, este ultima lor şansă. Regulile luptei nu vor însemna nimic pentru ei. Singura cale de a salva reputaţia Casei va fi uciderea lui Musashi – prin orice mijloace. Nu-i un secret faptul că vor ataca în forţă.

— Zău? se bucură Osugi. Atunci nu mai scapă, e sortit pieirii, nu?

— Nu sînt prea sigur. Şi-ar putea aduce oameni în ajutor. Dacă-i aşa, o să fie o bătălie pe cinste. Mulţi cred că aşa se va întîmpla.

— Or avea dreptate, dar un lucru tot mă deranjează. Nu putem sta cu mîinile în sîn, lăsîndu-i pe alţii să-l omoare după ce noi l-am căutat atîta vreme.

— De acord cu tine, dar am un plan, spuse Matahachi înfîerbîntat. Dacă am ajunge acolo înaintea bătăliei, ne-am putea prezenta celor de la Yoshioka şi le-am explica de ce îl urmărim pe Musashi. Sînt sigur că ne vor permite să lovim şi noi cadavrul. Apoi am lua cîteva fire de păr sau o mînecă de-a chimonoului, ca dovadă că l-am omorît. Astfel ne-am restabili şi noi reputaţia, nu?

— E o socoteală bună, fiule. Nu cred să fie alta mai bună.

Se ridică, îşi îndreptă umerii, uitînd pesemne că odată îi propusese chiar ea acelaşi lucru.

— Nu ne-am recîştiga doar reputaţia căci, dacă moare Musashi, Otsū va fi ca peştele pe uscat.

După ce bătrîna se potoli, Matahachi se simţi uşurat, dar şi însetat.

— Am hotărît! Avem cîteva ore bune de aşteptat. Ce zici de nişte saké înaintea cinei?

— Hmm, bine. Adu nişte saké. O să beau şi eu puţin pentru apropiata victorie.

Punîndu-şi mîinile pe genunchi ca să se ridice, aruncă o privire într-o parte, iar ochii îi rămaseră pironiţi acolo, clipind.

— Akemi! strigă el şi alergă spre fereastră.

Fata se ghemuise afară, sub un copac, ca o pisică vinovată care nu a putut scăpa la vreme. Holbîndu-se la el cu ochi miraţi, rosti gîfîit:

— Tu eşti, Matahachi?

— Ce vînt te aduce pe aici? o întrebă el.

— Aici locuiesc de cîtăva vreme.

— N-am ştiut. Eşti cu Okō?

— Nu.

— Nu mai stai cu ea?

— Nu. Îl cunoşti pe Gion Tōji, nu-i aşa?

— Am auzit de el.

— A fugit cu mama.

Clopoţelul pe care-l avea răsună cînd îşi ridică mîneca pentru a-şi ascunde lacrimile.

Lumina ce pătrundea în umbra copacului avea o nuanţă albăstruie; ceafa ei, mîna delicată, toată înfăţişarea era diferită

de acea Akemi din amintirea lui. Privirea feciorelnică ce-l încîntase atît de mult la Ibuki şi îi mîngîiase tristeţea la Yomogi dispăruse fără urmă.

— Matahachi, îl strigă Osugi suspicioasă, cu cine vorbeşti?

— E o fată despre care ţi-am pomenit. Fiica lui Okō.

— Ea? Ce face, trage cu urechea?

Matahachi se întoarse către ea, întrebînd enervat:

— De ce tragi întotdeauna concluzii pripite? Locuieşte şi ea aici. Era în trecere. Nu-i aşa, Akemi?

— Da, nici prin cap nu mi-a trecut că eşti aici, deşi am văzut-o o dată pe fata aia, Otsū, prin preajmă.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu tocmai, dar m-am întrebat dacă nu cumva e fosta ta logodnică?

— Ba da.

— Mi-am dat seama. Mama ţi-a pricinuit o grămadă de necazuri, nu?

Matahachi ignoră întrebarea.

— Tot singură trăieşti? Pari oarecum schimbată.

— Mama mi-a făcut viaţa amară de cînd ai plecat. Am suportat-o cît am putut pentru că era cine era, dar anul trecut, pe cînd ne aflam la Sumiyoshi, am fugit.

— Ne-a stricat vieţile amîndurora. Aşteaptă şi-ai să vezi. Pînă la urmă, va primi ce merită.

— Nu-mi pasă ce se-ntîmplă cu ea. Mi-aş dori să ştiu ce voi face eu de acum înainte.

— Şi eu la fel. Viitorul nu-i prea strălucitor. Aş vrea să-mi închei răfuielile cu Okō, dar nu cred că voi trece vreodată la fapte.

În timp ce ei se plîngeau de necazurile lor, Osugi se ocupa de pregătirile de plecare. Plescăind din limbă, zise ascuţit:

— Matahachi! Ce tot trăncăneşti cu cineva care nu are nici o legătură cu noi? Vino şi ajută-mă la bagaje!

— Da, mamă.

— La revedere, Matahachi! Pe curînd!

Akemi plecă, arătînd ca un om părăsit şi bolnav.

Se aprinse o lumină şi apăru servitoarea cu tava de mîncare şi cu băutura. Mama şi fiul îşi luară vasele cu saké, ignorînd nota de plată ce se afla pe tava aşezată între ei. Slujitorii, care veniră

unul după altul să-şi salute oaspeţii, au fost urmaţi de hangiu în persoană.

— Deci plecaţi în seara asta, li se adresă el. Ne-aţi onorat stînd atît de mult la noi. Ne pare rău că nu v-am putut trata mai bine, după cum s-ar fi cuvenit. Sperăm să reveniţi pe aici cînd mai treceţi prin Kyoto.

— Mulţumim, răspunse Osugi. S-ar putea să revenim. Ia să vedem, mai sînt trei luni pînă la sfîrşitul anului, aşa-i?

— Da, cam trei luni. Vă vom simţi lipsa.

— Nu vrei să bei nişte saké cu noi?

— Sînteţi foarte amabili. Dar e ciudat că plecaţi noaptea. Cum de v-aţi hotărît aşa, deodată?

— Adevărul e că s-au ivit nişte treburi însemnate. Apropo, ai din întîmplare o hartă a satului Ichijōji?

— Să mă gîndesc. E un locşor de partea cealaltă a localităţii Shirakawa, aproape de muntele Hiei. Nu v-aş sfătui să mergeţi acolo în toiul nopţii. Locul e cam pustiu şi…

— N-are importanţă, îl întrerupse Matahachi. Ne poţi desena o hartă?

— Cu plăcere. Unul din slujitorii mei vine de acolo. Vă va da informaţiile necesare. Ştiţi, Ichijōji nu e prea populat, dar se întinde pe o suprafaţă destul de mare.

Matahachi, puţin ameţit, rosti aspru şi scurt:

— Nu-ţi face griji că mergem acolo! Vrem doar să aflăm cum se ajunge.

— O, iertaţi-mă. Nu vă grăbiţi cu pregătirile.

Frecîndu-şi supus mîinile, ieşi din cameră cu plecăciuni la fiecare pas, pînă ce ajunse pe verandă.

În vreme ce cobora în grădină, trei sau patru servitori sosiră în goană, iar mai marele lor întrebă agitat:

— N-a venit pe aici?

— Cine să vină?

— Fata aceea care locuia în camera din dos.

— Ei, ce-i cu ea?

— Sînt sigur că am văzut-o mai devreme, însă cînd m-am uitat la ea în cameră şi…

— Spune mai repede ce-ai de spus.

— N-o găsim.

— Tîmpitule! zbieră hangiul, cu faţa răvăşită de mînie şi golită de expresia servilă, alunecoasă, pe care o arătase cu cîteva momente în urmă.

— Ce rost are să alergi de colo pînă colo cînd ea a fugit? Trebuia să-ţi fi dat seama că ceva nu e în regulă. Laşi să treacă o săptămînă fără să vezi dacă are bani? Cum să-mi meargă afacerile dacă tu faci asemenea prostii?

— Îmi pare rău, stăpîne. Părea la locul ei.

— E prea tîrziu acum. Mai bine te-ai duce să vezi dacă lipseşte ceva din celelalte camere. Of, ce adunătură de idioţi!

Hangiul se îndreptă ca o furtună spre intrarea hanului.

Osugi şi Matahachi mai băură nişte saké, apoi bătrîna trecu la ceai, sfătuindu-şi fiul să procedeze la fel.

— Ba o să termin ce am aici, spuse el şi-şi mai turnă o ceşcuţă. Nu vreau nimic de mîncare.

— Nu-i bine. Ia cel puţin nişte orez cu murături.

Servitorii alergau prin grădină, pe coridoare, agitîndu-şi felinarele.

— Cred că n-au prins-o, spuse Osugi. N-am vrut să mă amestec, aşa c-am tăcut în faţa hangiului, dar nu ţi se pare că fata căutată este aceea cu care ai vorbit adineauri?

— Nu m-ar mira!

— Nu te poţi aştepta la prea multe din partea unei persoane cu o asemenea mamă. De ce dracu’ te-ai arătat prietenos?

— Într-un fel, îmi pare rău pentru ea. A dus o viaţă grea.

— Ai grijă, nu lăsa impresia că o cunoşti. Dacă hangiul vede că are vreo legătură cu noi, ne va cere să-i plătim nota.

Matahachi avea altele pe cap. Împreunîndu-şi mîinile la ceafă, se lăsă pe spate şi mormăi:

— Aş ucide-o pe tîrfa aia! Parcă îi văd chipul. Nu Musashi m-a dus pe căi greşite, ci Okō!

Osugi îi reproşă cu o voce ascuţită:

— Nu fi prost! Să zicem că ai ucide-o pe Okō, ce-ar avea de cîştigat reputaţia noastră? Nimeni din sat n-o cunoaşte şi nimănui nu-i pasă de ea.

Pe la ora două, hangiul apăru pe verandă şi le spuse cît era ceasul.

Matahachi se întinse şi-l întrebă:

— Aţi prins fata?

— Nu, n-a lăsat nici o urmă, oftă el. Era drăguţă, aşa că oamenii mei s-au gîndit că, dacă nu plăteşte, ne-am putea recupera banii ţinînd-o aici un timp, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Din păcate, a fost mai iute decît noi.

Matahachi îşi legă sandalele, aşezat pe marginea verandei. Aşteptă o clipă şi apoi strigă, apăsat:

— Mamă, ce tot faci acolo? Mereu mă zoreşti, dar tu nu eşti gata niciodată la timp.

— Ia stai puţin! Ţi-am dat cumva punga pe care o duceam în sacul meu de călătorie? Am achitat nota cu banii păstraţi la brîu, dar banii pentru drum erau în sac.

— N-am văzut-o.

— Vino încoace. Uite o bucăţică de hîrtie cu numele tău. Ce! … Of, ce naiba! Scrie… scrie că te cunoaşte de foarte multă vreme şi speră s-o ierţi pentru că a împrumutat banii. I-a împrumutat… i-a împrumutat…

— Ăsta-i scrisul lui Akemi.

Osugi se întoarse către hangiu:

— Ascultă aici! Dumneata eşti de vină dacă un oaspete este jefuit. Trebuie să faci ceva.

— Da? zîmbi hangiul cu toată gura. De regulă aşa stau lucrurile, dar de vreme ce cunoaşteţi fata, mi-e teamă că voi fi nevoit să vă cer să achitaţi şi nota ei.

Ochii lui Osugi se mişcau cu repeziciune în dreapta şi-n stînga, în timp ce se bîlbîia:

— Ce… ce tot spui? N-am văzut-o în viaţa mea pe hoaţa aia mică. Matahachi! Nu te mai învîrti fără rost! Ne prinde dimineaţa aici.

Capcana mortală

Luna încă mai veghea sus, pe cerul dimineţii timpurii, şi umbrele oamenilor care urcau pe muntele alb se contopeau în imagini stranii, făcîndu-i să se simtă cam neliniştiţi.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu. Lipsesc mulţi. Eram sigur că vom fi cel puţin o sută cincizeci.

— Hm! Nu sîntem nici jumătate.

— Cred că atunci cînd va sosi şi Genzaemon cu samuraii lui, vom fi cam şaptezeci de oameni.

— Păcat! Casa Yoshioka nu mai e ce-a fost odată.

Alt grup comentă:

— Cui îi pasă de cei care nu-s aici? Mulţi trebuie să se gîndească mai întîi din ce vor trăi după ce se închide *dōjō*-ul. Cei mai mîndri şi credincioşi au venit. Asta contează, nu numărul lor!

— Sigur! Dac-ar fi fost o sută sau două sute, s-ar fi împiedicat unii de alţii.

— Ha, ha! Iar faci pe curajosul. Adu-ţi aminte de Rengeōin. Cu douăzeci de războinici în preajmă şi Musashi tot a scăpat!

Muntele Hiei şi celelalte piscuri dormeau adînc, învăluite în nori. Oamenii se opriseră la bifurcarea unui drum de ţară: o potecă ducea spre vîrful muntelui, cealaltă o lua către Ichijōji. Cărarea era abruptă, stîncoasă şi adînc brăzdată de rîpe mici. În jurul celui mai vizibil punct de reper, un pin uriaş care îşi întindea crengile ca o umbrelă uriaşă, se afla un grup de discipoli mai importanţi. Stăteau pe jos, ca nişte crabi care se tîrăsc noaptea, şi discutau despre terenul bătăliei.

— Drumul are trei ramificaţii, deci problema este de unde se va ivi Musashi. Tactica cea mai bună e să împărţim oamenii în trei grupuri şi să-i aşezăm la fiecare cale de acces. Genjirō împreună cu tatăl său pot rămîne aici, cu vreo zece dintre samuraii cei mai puternici – Miike, Ueda şi alţii.

— Nu, nu-i bine, terenul e prea neregulat ca să poţi lăsa un număr mare de războinici într-un singur loc. Ar trebui să-i răspîndim în apropierea căilor de acces şi să stea ascunşi pînă ce Musashi ajunge la jumătatea drumului spre culme. Apoi, se vor repezi la el din faţă şi din spate în acelaşi timp.

Oamenii veneau şi plecau din grupuri, iar umbrele apăreau cînd sprijinite în lănci, cînd rezemate de tecile săbiilor lungi. În ciuda tendinţei de a-şi nesocoti adversarul, nu se aflau laşi printre ei.

— Vine! strigă un om de la marginea drumului.

Umbrele înţepeniră. Un fior de gheaţă îl străbătu pe fiecare samurai.

— Stai liniştit. E Genjirō!

— Păi, vine în palanchin!

— Nu-i decît un copil!

Felinarele care se apropiau încet, legănîndu-se încoace şi încolo din cauza vîntului aspru de pe muntele Hiei, arătau palide în comparaţie cu lumina lunii.

Peste cîteva clipe, Genzaemon coborî din palanchin şi zise:

— Cred că sîntem toţi.

Din palanchinul următor răsări Genjirō, un băiat de treisprezece ani. Tatăl şi fiul purtau benzi albe, strîns legate în jurul capului, şi-şi suflecaseră *hakama*.

Genzaemon îl sfătui pe băiat să se ducă sub pin. Copilul aprobă din cap, în timp ce tatăl lui îl mîngîie încurajator pe creştet, spunîndu-i:

— Bătălia se poartă în numele tău, dar se vor lupta discipolii. N-ai nimic altceva de făcut decît să stai acolo şi să te uiţi, pentru că eşti prea tînăr ca să participi.

Genjirō fugi drept la copac, luîndu-şi o atitudine rigidă şi demnă, ca o păpuşă-samurai etalată la Sărbătoarea Băieţilor.

— Am venit puţin cam devreme, spuse Genzaemon. Mai e pînă la răsăritul soarelui. Se căută pe la brîu şi scoase o pipă lungă, cu găvanul mare. Are cineva un foc? întrebă el nepăsător, arătîndu-le celorlalţi că se stăpîneşte perfect.

Un samurai înaintă şi spuse:

— Stăpîne, înainte de a fuma, n-ar fi mai bine să hotărîm cum să împărţim oamenii?

— Ba da. Să-i aranjăm repede ca să fim gata. Ce-aveţi de gînd?

— Trebuie să fie un nucleu de forţă aici, lîngă copac. Ceilalţi se vor ascunde de ambele părţi ale celor trei poteci, la douăzeci de paşi distanţă.

— Cine va rămîne la copac?

— Dumneavoastră, eu şi încă vreo zece. De aici îl vom putea apăra pe Genjirō şi vom fi gata de atac cînd se va da semnalul venirii lui Musashi.

— Ia stai puţin, spuse Genzaemon, examinînd strategia atent şi cu prudenţă. Dacă răspîndim oamenii, n-o să rămînă decît douăzeci care să-l atace la capătul potecii.

— E adevărat, însă va fi încercuit.

— Nu neapărat. Fii sigur că o să aducă ajutoare şi trebuie să-ţi aminteşti cît e de bun la ieşirea din împresurări în timp de luptă. Nu uita de Rengeōin. Ne-ar putea lovi într-un loc unde samuraii sînt împrăştiaţi, răneşte trei-patru, apoi pleacă. Pe urmă se laudă peste tot că s-a luptat cu şaptezeci de oameni de la Yoshioka şi i-a învins.

— Nu-l vom lăsa în ruptul capului să spună aşa ceva.

— Vorba lui va atîrna mai greu. Chiar dacă aduce ajutoare, lumea va privi lupta ca pe o confruntare între el şi toată şcoala noastră. Simpatia tuturor se va îndrepta spre războinicul singuratic.

— Se înţelege că dacă scapă iar, spuse Miike Jūrōzaemon, nu vom lăsa lucrurile aşa, orice ar spune ai noştri. Am venit aici pentru a-l ucide pe Musashi şi nu-i nevoie să luăm atîtea măsuri de precauţie. Morţii nu vorbesc niciodată.

Jūrōzaemon chemă patru samurai din cel mai apropiat grup. Trei dintre ei aveau nişte arcuri mici, iar al patrulea o muschetă. Îi aşeză în faţa lui Genzaemon.

— Cred că doriţi să vedeţi ce măsuri am luat.

— Ah! Săgeţi şi gloanţe.

— Putem dispune oamenii pe culmi sau în copaci.

— N-o să zică lumea c-am folosit mijloace necinstite?

— Ne pasă prea puţin de ce spune lumea. Îl vrem pe Musashi mort cu orice preţ.

— De acord. Dacă sînteţi gata să înfruntaţi criticile, eu nu mai am nimic de adăugat, zise bătrînul cu blîndeţe. Cînd avem arcuri cu săgeţi şi muschete, e foarte puţin probabil să scape, chiar dacă vine cu cinci-şase oameni. Acum, dacă tot stăm pe-

aici, s-ar putea să fim luaţi prin surprindere. Aranjează tu samuraii, dar nu mai pierde vremea şi trimite-i la posturi.

Umbrele negre se împrăştiară ca gîştele sălbatice în mlaştină, unii dispărînd în crîngurile de bambuşi, alţii făcîndu-se nevăzuţi prin spatele copacilor, sau culcîndu-se în brazdele dintre culturile de orez. Trei arcaşi se urcară pe o culme de pe care se vedea toată cîmpia. Mai jos, cel cu muscheta se cocoţă în vîrful pinului. În timp ce se foia ca să se ascundă mai bine, nişte ace de pin şi bucăţi din coaja copacului se scuturară în capul lui Genjirō.

Genzaemon văzu că băiatul se agită şi-i spuse cu reproş în glas:

— Eşti nervos deja? Nu fi laş!

— Nu-i asta. Mi-au intrat ace de pin pe sub chimonou.

— Stai locului şi suportă. Va fi o experienţă utilă. Priveşte atent cînd va începe lupta.

De pe poteca aflată în partea estică se auzi un ţipăt:

— Opreşte-te, nebunule!

Bambuşii foşniră şi doar surzii n-ar fi aflat că se ascund oameni de-a lungul potecilor.

Genjirō urlă:

— Mi-e frică!

Apoi îl strînse pe tatăl său de mijloc.

Jūrōzaemon porni către locul în care se iscase agitaţia, deşi înţelesese într-un fel că nu-i decît o alarmă falsă. Sasaki Kojirō se certa cu un om de la Yoshioka.

— Eşti chior? auzi, să mă confunde cu Musashi! Am venit aici ca martor, iar tu mă fugăreşti cu lancea. Ce tîmpit!

Şi samuraii de la Yoshioka erau supăraţi deoarece îl suspectau că spionează. Făcură cîţiva paşi înapoi dar îi blocară în continuare drumul.

Cînd Jūrōzaemon pătrunse în cercul lor, Kojirō se luă de el.

— Am venit aici ca martor, dar oamenii tăi mă tratează ca pe un duşman. Dacă tu le-ai poruncit aşa, voi fi încîntat, aşa nepriceput cum sînt, să te provoc la luptă. N-am nici un motiv să-l ajut pe Musashi, însă trebuie să-mi apăr onoarea. Pe lîngă asta, va fi o ocazie binevenită pentru mine să-mi înmoi sabia uscată în nişte sînge proaspăt, lucru pe care nu l-am mai încercat de mult.

Era ca un tigru ce scuipă foc. Samuraii care fuseseră dezamăgiţi de apariţia sa fudulă erau acum surprinşi de forţa lui.

Hotărît să nu se lase înfricoşat de gura lui Kojirō, Jūrōzaemon rîse:

— Ha, ha! Chiar te-ai supărat? Dar ia spune, cine te-a rugat să fii martor? Eu nu-mi amintesc de una ca asta. Poate Musashi?

— Nu vorbi prostii. Le-am promis celor două părţi să le fiu martor atunci cînd am pus anunţul la Yanagimachi.

— Înţeleg. Deci *tu* ai spus-o. Cu alte cuvinte, nici Musashi nu te-a rugat, nici noi. Singur ţi-ai asumat rolul observatorului. Eh, lumea-i plină de indivizi care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

— Mă insulţi! izbucni Kojirō.

Suflînd foc pe nări, Jūrōzaemon ţipă:

— Pleacă de-aici! N-am venit să ne dăm în spectacol.

Kojirō, vînăt de furie, se desprinse cu agilitate din grup şi se dădu cîţiva paşi înapoi.

— Fiţi atenţi, ticăloşilor! urlă el, pregătindu-se de atac.

Genzaemon, care îl urmărise pe Jūrōzaemon, interveni:

— Stai puţin, tinere!

— Să stai tu! veni răspunsul lui Kojirō. N-am nici o treabă cu tine, dar îţi voi arăta ce păţeşte cel care mă insultă!

Bătrînul alergă spre el.

— Ei, ei, ai luat-o prea în serios! Oamenii mei se agită cam tare. Eu sînt unchiul lui Seijūrō şi am aflat de la el că eşti un mare mînuitor al sabiei. A fost o greşeală. Sper că mă vei scuza pe mine personal pentru comportarea oamenilor mei.

— Îţi sînt recunoscător că mă saluţi aşa. Am fost în termeni buni cu Seijūrō şi-i urez numai bine Casei Yoshioka, deşi nu vreau să fiu secundant. Acesta însă nu-i un motiv să fiu insultat.

Îngenunchind într-o plecăciune politicoasă, Genzaemon rosti:

— Ai dreptate. Sper că de dragul lui Seijurō şi Denshichirō vei ierta cele întîmplate.

Bătrînul îşi alegea cuvintele cu grijă, speriat ca nu cumva Kojirō, simţindu-se jignit, să vorbească după aceea peste tot despre strategia lor plină de laşitate.

Mînia lui Kojirō se potoli.

— Ridicaţi-vă, domnule! Mă simt jenat atunci cînd un om în vîrstă se apleacă înaintea mea.

Schimbîndu-şi expresia feţei, posesorul Săbiei de Bizen îşi dezlegă limba convingătoare şi-i încurajă pe cei de la Yoshioka, ponegrindu-l pe Musashi.

— De cîtăva vreme sînt prieten cu Seijūrō şi, după cum vă spuneam, nu am nici o legătură cu Musashi. Mi se pare firesc să prefer Casa Yoshioka. Am văzut multe confruntări între războinici, continuă Kojirō, dar o tragedie ca a voastră n-am văzut în viaţa mea. Este de necrezut că Şcoala care le-a dat shōgunilor din familia Ashikaga instructori în artele marţiale a fost dezonorată de un biet ţărănoi prostănac.

Cuvintele sale, rostite parcă cu intenţia de a face ca urechile lor să ardă de ruşine, erau primite cu o atenţie vie. Chipul lui Jūrōzaemon oglindea regretul de a se fi adresat atît de grosolan unui bărbat care dovedea bunăvoinţă faţă de Casa Yoshioka.

Kojirō le observă reacţia şi continuă entuziasmat:

— În viitor, plănuiesc să-mi înfiinţez şi eu şcoală. Iată de ce vreau să cîştig experienţă, asistînd la diverse lupte şi studiind tacticile războinicilor. Face parte din educaţia mea. Nu cred, totuşi, să fi văzut ori să fi auzit vreodată de o luptă care să mă fi indignat mai mult decît celelalte două confruntări ale voastre cu Musashi. Cînd eraţi atît de numeroşi la Rengeōin şi chiar înainte de asta, la Rendaiji, cum de l-aţi lăsat să scape, pentru a se fuduli apoi pe străzile din Kyoto? Aşa ceva nu pot să-nţeleg.

Umezindu-şi buzele uscate, continuă:

— Nu-i nici o îndoială că Musashi, asemenea multor luptători hoinari, are o tenacitate surprinzătoare. Ştiu asta pentru că l-am observat chiar eu de cîteva ori. Cu riscul de a părea că mă amestec, vreau să vă spun ce am auzit despre el.

Fără a pomeni numele lui Akemi, vorbi mai departe, cu grijă:

— Primul lucru l-am aflat cînd am cunoscut întîmplător o femeie care-l ştie de la şaptesprezece ani. Apoi am completat povestea ei cu alte informaţii culese de ici, de colo şi pot să reconstitui aproape pe de-a-ntregul povestea vieţii lui.

S-a născut ca fiu al unui samurai de ţară, din provincia Mimasaka. A fugit de acasă ca să ia parte la bătălia de la Sekigahara şi, după întoarcerea în sat, a făcut atîtea grozăvii, încît oamenii l-au alungat. De atunci încoace, tot hoinăreşte prin ţară.

Cu toate că-i un om fără caracter, are ceva talent la mînuirea sabiei. Pe lîngă asta, este şi deosebit de puternic. Mai mult decît

atît, atunci cînd luptă nu se gîndeşte la viaţa lui. De aceea, metodele obişnuite de luptă nu au mare efect asupra lui, la fel cum raţiunea este neputincioasă în faţa nebuniei. Trebuie să-l încolţiţi ca pe-o fiară sălbatică dacă vreţi să nu daţi greş. Acum gîndiţi-vă cum este duşmanul şi căutaţi un plan potrivit!

Genzaemon îi mulţumi lui Kojirō foarte ceremonios şi începu să-i descrie măsurile de precauţie pe care le luaseră. Kojirō dădea din cap aprobator.

— Dac-aţi fost aşa atenţi, probabil că n-o să aibă şanse de a scăpa teafăr. Şi totuşi, mi se pare că aţi fi putut născoci o şmecherie mai grozavă.

— O şmecherie? repetă Genzaemon, privind iar chipul îngîmfat al lui Kojirō, de data asta, însă, cu mai puţină admiraţie. Mulţumesc, dar cred că e de-ajuns ce-am făcut.

— Nu, prietene. Nu-i de ajuns. Dacă Musashi apare pe drum drept, în mod cinstit, poate că nu va avea scăpare. Dar dacă află de strategia voastră dinainte şi nu apare deloc? Atunci toate planurile vor fi în zadar, nu-i aşa?

— Numai să îndrăznească şi vom umple oraşul cu anunţuri şi-l vom transforma în bătaia de joc a întregului Kyoto.

— Asta v-ar restabili oarecum bunul renume, însă nu uita că-i totuşi liber să povestească peste tot despre tacticile voastre murdare. În acest caz, nu veţi putea reabilita complet onoarea stăpînului vostru. Pregătirile acestea nu-şi au rostul dacă nu-l ucideţi azi pe Musashi. Ca să fiţi siguri de asta, trebuie luate măsuri care să garanteze că va veni aici într-adevăr şi va pica în capcană.

— Putem să ne asigurăm în vreun fel?

— Sigur că da. De fapt, m-am şi gîndit la cîteva soluţii.

Vocea lui Kojirō era plină de încredere. Se aplecă puţin şi îi şopti cîteva cuvinte lui Genzaemon la ureche, cu o privire amicală, nu prea des întîlnită pe faţa lui mîndră.

— Ce zici de asta? întrebă cu voce tare.

— Hmm! Înţeleg ce vrei să spui.

Bătrînul dădu din cap de cîteva ori şi apoi se întoarse către Jūrōzaemon, şoptindu-i planul la ureche.

Întîlnire la lumina lunii

Trecuse de miezul nopţii cînd Musashi sosi la micul han la nord de Kitano, unde se întîlnise prima oară cu Jōtarō. Hangiul, uimit, l-a întîmpinat cu bunăvoinţă şi i-a pregătit repede un loc pentru dormit.

Musashi plecă dis-de-dimineaţă şi se întoarse seara tîrziu, înfăţişîndu-se la bătrîn cu un săculeţ de cartofi de Kurama. Îi arătă şi o bucată de bumbac alb, adus din Nara, pe care îl cumpărase de la un magazin învecinat şi-l întrebă dacă i-ar putea confecţiona o cămaşă, o cingătoare şi un chilot.

Hangiul, dornic să-l ajute, duse pînza la o croitoreasă din apropiere şi, pe drumul de întoarcere, cumpără nişte saké. Îi prepară o tocăniţă de cartofi şi pălăvrăgiră amîndoi la un pahar pînă spre miezul nopţii, cînd se întoarse croitoreasa cu lucrurile cerute. Musashi le împături cu grijă şi le puse lîngă pernă înainte de a se culca.

Bătrînul se trezi cu mult înaintea ivirii zorilor din pricina unor zgomote. Privi afară şi-l văzu pe Musashi înviorîndu-se cu apă rece din fîntînă. Îşi îmbrăcă apoi hainele noi peste care-şi puse chimonoul vechi.

Musashi îi spuse că s-a cam săturat de Kyoto şi că s-a hotărît să plece la Edo, dar îi promise că peste trei-patru ani, cînd va veni din nou acolo, va trage tot la hanul lui.

Hangiul îl ajută să-şi lege *obi*-ul la spate şi Musashi porni grăbit la drum. O luă pe poteca îngustă, care străbătea cîmpiile pînă la drumul Kitano, alegîndu-şi cu grijă calea printre grămezile de bălegar. Bătrînul îl privea trist cum se îndepărta în întuneric.

Mintea lui Musashi era limpede, ca cerul de deasupra sa. Înviorat, îşi simţea trupul tot mai puternic, cu fiecare pas.

— N-am nici un motiv să merg aşa repede, spuse el cu voce tare şi-şi încetini mersul. Cred că noaptea aceasta va fi pentru mine ultima trăită pe tărîmul celor vii.

Cuvintele sale nu sunau nici a exclamaţie, nici a văicăreală, ci erau doar o afirmaţie care-i venise nepoftită pe buze. Pînă atunci, nu avusese, practic, sentimentul că priveşte moartea în faţă.

Îşi petrecuse noaptea dinainte meditînd sub un pin din curtea interioară a Templului Kurama, sperînd să atingă starea de graţie în care trupul şi sufletul îşi pierd importanţa. Pentru că încercarea de a se elibera de ideea morţii dăduse greş, acum se simţea ruşinat că-şi pierduse vremea în zadar.

Aerul nopţii era plăcut. Saké-ul băut în cantitate potrivită, un pui de somn zdravăn, apa bună de la fîntînă, lenjeria nouă, toate acestea nu-l făceau să se simtă ca un om care se pregăteşte de moarte. Îşi aminti de noaptea aceea de la sfîrşitul iernii, cînd se căţărase cu greutate pe vîrful Muntelui Acvilă. Şi atunci, ca şi acum, stelele străluceau orbitor, iar crengile copacilor erau împodobite cu ţurţuri de gheaţă. Acum, ţurţurii cedaseră locul bobocilor de floare.

Cu capul plin de gînduri răzleţe, i se părea cu neputinţă să se concentreze asupra problemei vitale ce i se înfăţişa. „Ce rost are”, se întreba el, „să mai meditez acum la probleme pe care un secol de gîndire n-a fost în stare să le rezolve – semnificaţia morţii, agonia, viaţa viitoare?”

Cartierul unde se afla era locuit de nobili şi de vasalii acestora. Auzi acordurile tînguitoare ale unui flageolet, acompaniat de tonurile slabe ale unui nai. Văzu cu ochii minţii familia îndoliată, aşezată în jurul mortului, aşteptînd zorii. Îi pătrunsese oare în urechi sunetul jelaniei înainte ca el să-şi fi dat seama? Poate el îi stîrnise amintirile uitate despre fecioarele care dansau la Ise, sau despre încercarea de pe Muntele Acvilă. Îndoiala începu să-l macine.

Cînd se opri să se gîndească mai bine, observă că trecuse de Shōkokuji şi se găsea acum la numai o sută de metri de strălucitorul rîu Kamo. Lumina reflectată pe un zid murdar îi dezvălui o siluetă nemişcată şi întunecată. Omul înaintă spre el, urmat de o arătare mai mică – un căţel legat cu zgardă. Văzînd animalul, Musashi îşi dădu seama că omul nu-i era duşman, aşa că se linişti şi porni mai departe.

Celălalt făcu cîţiva paşi, se întoarse şi rosti:

— Pot să vă deranjez, domnule?

— Cu mine vorbeşti?

— Da, dacă nu vă supăraţi.

Bărbatul purta o pălărie şi *hakama* croite după moda meşteşugarilor.

— Ce vrei de la mine?

— Iertaţi-mă că vă pun o întrebare ciudată, dar n-aţi văzut cumva pe stradă o casă cu toate luminile aprinse?

— N-am fost prea atent, dar nu, nu cred c-am văzut.

— Atunci probabil că iar am nimerit-o prost.

— Ce cauţi?

— O casă unde tocmai a murit cineva.

— N-am văzut-o, însă am auzit un nai şi un flageolet la cîţiva paşi de-aici.

— Aia trebuie să fie. Poate că preotul shintoist a ajuns înaintea mea şi a început priveghiul.

— Stai la priveghi?

— Nu, nu chiar. Sînt de la pompe funebre, prăvălia de lîngă dealul Toribe. Mi-au spus să merg la casa lui Matsuo, aşa că am luat-o spre dealul Yoshida. Acolo însă nu mai stă nimeni.

— Familia Matsuo, din Yoshida?

— Da, ei. Nu ştiam că s-au mutat. Am bătut cale lungă degeaba. Mulţumesc.

— Ia stai, rosti Musashi. Nu cumva e vorba de Matsuo Kaname, din slujba seniorului Konoe?

— Aşa-i. S-a îmbolnăvit cu zece zile înainte de a muri.

Musashi se întoarse şi porni mai departe; omul o luă în direcţia opusă.

„Deci unchiul meu a murit”, se gîndi Musashi netulburat. Îşi aminti de zgîrcenia unchiului pentru a economisi cîţiva bani. Se gîndi la turtele de orez pe care le primise de la mătuşa lui şi le devorase pe malul îngheţat al rîului, în dimineaţa Anului Nou. Se întrebă, destul de indiferent, cum se va descurca singură de-acum înainte.

Stătea pe mal în partea superioară a rîului Kamo şi privea panorama celor treizeci şi şase de dealuri din Higashiyama conturîndu-se vag în întuneric. Fiecare culme părea să răspundă privirii sale cu o căutătură duşmănoasă. Se ridică şi alergă în jos către un ponton. Dacă veneai din partea nordică a oraşului, pe acolo trebuia să traversezi rîul ca să ajungi pe drumul către muntele Hiei, sau la calea ce duce spre provincia Ōmi.

Pe la jumătatea podului auzi o voce, dar nu desluşi vorbele. Se opri şi ascultă. Apa curgea clipocind vesel, în timp ce valea era măturată de-un vînt rece. La început Musashi nu-şi dădu seama de unde venea vocea, dar după cîţiva paşi se opri iar, pentru că o auzise din nou. Fără să o localizeze, grăbi pasul ca să ajungă la celălalt mal. După ce trecu podul, observă un bărbat cu braţele ridicate, alergînd către el dinspre partea de nord. Silueta îi părea familiară. Era Sasaki Kojirō, prezent oriunde şi oricînd, gata să aranjeze treburile oamenilor.

Apropiindu-se de Musashi, îl salută, dar o făcu cu mult prea multă cordialitate. Aruncă o privire peste pod şi întrebă:

— Eşti singur?

— Da, bineînţeles.

— Sper că mă scuzi pentru noaptea trecută, spuse Kojirō. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să mă amestec.

— Cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc, îi răspunse Musashi la fel de politicos.

— Te duci la locul bătăliei?

— Da.

— De unul singur? întrebă iar Kojirō.

— Da, desigur.

— Hmm! Mă întreb, Musashi, dacă nu cumva ai înţeles greşit anunţul pus la Yanagimachi.

— Nu cred.

— Cunoşti condiţiile luptei? Nu e doar o simplă încăierare, om la om, aşa cum a fost cu Seijūrō şi Denshichirō.

— Ştiu.

— Cu toate că bătălia se va da în numele lui Genjirō, acesta va fi ajutat de elevii de la Şcoala Yoshioka. Ţi-e clar că aceştia pot fi zece, o sută, sau chiar o mie.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Oamenii mai slabi au părăsit Şcoala, dar cei puternici şi curajoşi se îndreaptă spre pin. Sînt aranjaţi pe tot dealul şi te aşteaptă.

— Ai fost s-arunci o privire?

— Îhî! Am zis că-i mai bine să mă întorc şi să te avertizez. Ştiam c-o să traversezi pontonul, aşa că am aşteptat aici. Consider că e de datoria mea, de vreme ce eu am scris anunţul.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Ei, asta e. Chiar ai de gînd să te duci de unul singur, sau poate ai ajutoare, pe alte drumuri?

— N-am decît un însotitor.

— Da? Şi unde-i?

— Chiar aici!

Musashi arătă rîzînd spre propria-i umbră, iar dinţii îi străluciră în lumina lunii.

Kojirō tresări.

— Nu-i de rîs.

— Nici n-am zis c-ar fi.

— Zău? Mi s-a părut că faci haz de sfaturile mele.

Musashi luă o atitudine mai gravă decît cea a lui Kojirō şi-i răspunse:

— Crezi că renumitul preot Shinran glumea atunci cînd spunea că orice credincios e de două ori mai puternic decît un om obişnuit numai pentru că Buddha Amida este mereu cu el?

Kojirō nu răspunse.

— După cît se pare, cei de la Yoshioka sînt mai numeroşi. Au ieşit cu mic, cu mare. Eu sînt singur. Crezi, fără îndoială, că voi fi înfrînt. Te rog, totuşi, să nu-ţi faci griji din pricina mea. Ia să ne gîndim aşa: eu ştiu că ei au zece oameni şi aduc şi eu zece. Ce s-ar întîmpla? Vor arunca în luptă douăzeci de oameni, nu zece. Dacă iau douăzeci, vor scoate treizeci, sau patruzeci, iar lupta ar crea un scandal public şi mai mare. Mulţi ar fi omorîţi, sau răniţi. Rezultatul n-ar fi decît o serioasă încălcare a regulilor statului, iar războinicii nu ar avea nimic de cîştigat. Cu alte cuvinte, dacă mi-aş aduce ajutoare ar fi prea mult de pierdut şi prea puţin de cîştigat.

— Ce spui tu e adevărat, însă nu e conform Codului Samuraiului să te duci la o luptă conştient că vei pierde.

— Uneori trebuie să o faci şi pe-asta.

— Nu! Nu şi după Arta Războiului. Să te laşi pradă unei acţiuni nesăbuite este cu totul altă problemă.

— Eu ştiu de ce anume am nevoie, chiar dacă tactica mea e sau nu în acord cu Arta Războiului.

— Încalci toate regulile.

Musashi rîse.

— Dacă ai într-adevăr de gînd să încalci regulile, se oţărî Kojirō, de ce nu alegi măcar o strategie care să-ţi lase şanse de supravieţuire?

— Pentru mine, calea aleasă este drumul spre o viaţă împlinită.

— Poţi să te consideri norocos dacă nu te va duce drept în iad!

— Vezi tu, acest rîu ar putea fi rîul cu trei braţe al iadului, acest drum ar putea fi cărarea lungă a pierzaniei, dealul pe care îl voi urca în curînd s-ar putea transforma în muntele plin de colţi unde sînt traşi în ţeapă oamenii blestemaţi; şi totuşi, aceasta-i singura cale spre viaţa adevărată.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că eşti posedat de zeul morţii.

— Crezi ce pofteşti! Mulţi oameni mor chiar dacă rămîn în viaţă, iar alţii îşi cîştigă dreptul la viaţă prin moarte.

— Drac împieliţat! exclamă Kojirō, pe jumătate batjocoritor.

— Spune-mi, Kojirō, dac-o iau pe aici, unde ajung?

— La satul Hananoki şi apoi la pinul din Ichijōji, locul morţii tale.

— Cît de departe este?

— Cam doi kilometri. Ai timp berechet.

— Mulţumesc. La revedere, spuse Musashi vioi şi se întoarse spre o cărare lăturalnică.

— Nu pe-acolo!

Musashi dădu din cap.

— Te previn că ai luat-o pe unde nu trebuie.

— Ştiu.

Începu să coboare panta. În spatele copacilor de pe cealaltă parte a drumului se vedeau şiruri de parcele de orez, iar ceva mai încolo, cîteva căsuţe ţărăneşti cu acoperişul din stuf. Kojirō îl văzu pe Musashi cum se opreşte să contemple luna, rămînînd nemişcat o vreme.

Izbucni în rîs, deoarece presupunea că Musashi urinează. Privi şi el luna şi se gîndi că, înainte de apusul ei, mulţi oameni vor fi morţi sau în agonie.

Musashi nu se mai întoarse. Kojirō se aşezase pe trunchiul unui copac şi se gîndea la lupta apropiată, cu un sentiment de bucurie crescîndă.

„Dacă judec după calmul lui, ştiu că s-a resemnat în faţa morţii. Totuşi, va lupta ca un leu. Cu cît va tăia mai mulţi, cu atît va fi mai plăcut de privit. Ah, dar cei de la Yoshioka au săgeţi şi

gloanţe. Doar una să-l lovească şi gata cu spectacolul. Asta ar strica totul. Mai bine l-aş preveni.”

Se lăsase puţină ceaţă, iar aerul se umpluse de răcoarea dinaintea zorilor.

Ridicîndu-se, Kojirō strigă:

— Musashi, ce tot faci acolo?

Sentimentul că ceva nu era-n regulă îi produse un fior de nelinişte. Coborî repede panta şi strigă iar. Singurul răspuns fu zgomotul unei roţi de moară.

— Ticălos afurisit!

Se întoarse în fugă la drumul principal şi cercetă în toate direcţiile, dar nu văzu altceva decît acoperişurile templelor şi luna. Trase concluzia că Musashi fugise şi se dojeni că nu ghicise asta din calmul lui. O porni în grabă spre Ichijōji.

Musashi se ivi rînjind în spatele unui copac şi se îndreptă spre locul unde stătuse Kojirō. Era bucuros că scăpase de el. Nu avea nevoie de o persoană care se înveselea cînd oamenii mureau şi care privea nepăsător cum îşi puneau alţii vieţile în primejdie pentru cauze importante. Kojirō nu era un spectator nevinovat, aflat acolo doar de dragul învăţăturii. Era un intrus intrigant şi necinstit, mereu gata să se pună bine cu ambele părţi, dîndu-se drept un om cumsecade care vrea să-i ajute pe toţi.

Îşi închipuise probabil că dacă-i va spune lui Musashi cît de puternic este duşmanul, acesta îi va cădea în genunchi şi-l va ruga să-i fie secundant. Bineînţeles, dacă primul scop al lui Musashi ar fi fost să-şi apere pielea, atunci s-ar fi bucurat de ajutor. Dar chiar înainte de a-l fi întîlnit pe Kojirō, Musashi primise destule informaţii pentru a-şi da seama că va avea de înfruntat, probabil, o sută de oameni.

Nu uitase lecţia pe care o învăţase de la Takuan: adevăratul om curajos e cel ce iubeşte viaţa, o preţuieşte ca pe-o comoară, care, o dată pierdută, nu poate fi în veci recîştigată. Ştia prea bine că a trăi însemna mai mult decît a supravieţui. Problema era cum să-şi umple existenţa cu un sens, cum să se asigure că viaţa lui va arunca o rază strălucitoare de lumină spre viitor, chiar şi-n cazul în care va fi nevoit să renunţe la ea de dragul unei cauze. Dac-ar fi reuşit aceasta, durata vieţii, douăzeci sau şaptezeci de ani, n-ar mai fi contat. O viaţă este un interval neînsemnat în curgerea veşnică a timpului.

După felul de a gîndi al lui Musashi, oamenii obişnuiţi aveau un mod de existenţă diferit de cel al războinicilor. Pentru el, singurul lucru care conta cu adevărat era să trăiască şi să moară ca un samurai. Drumul pe care-l alesese nu avea întoarcere. Chiar dacă ar fi fost făcut bucăţi, duşmanul n-ar fi putut tăgădui atitudinea lui neînfricată şi demnă în faţa provocării.

Se gîndi apoi la posibilele căi de acces. Cea mai scurtă, dar şi cea mai largă şi mai uşor de străbătut, era cărarea aleasă de Kojirō. Următoarea, nu atît de dreaptă, era o potecă ce mergea de-a lungul rîului Takano, afluentul lui Kamo, spre drumul Ōhara şi apoi, trecînd pe la vila imperială de la Shugakuin, ducea la Ichijōji. A treia rută mergea puţin spre est, apoi o lua către nord pînă la poalele dealului Uryū şi, în sfîrşit, se putea ajunge în sat traversînd o potecă.

Cele trei drumuri se întîlneau la pin; diferenţa de distanţă era neînsemnată. Şi totuşi, din punctul de vedere al unei forţe slabe care ataca o alta mai mare, calea de acces devenea foarte importantă. Alegerea ei ar fi putut decide victoria sau înfrîngerea.

În loc să cîntărească mai bine, după o scurtă pauză, Musashi porni în fugă către o direcţie aproape opusă faţă de Ichijōji. Mai întîi traversă dealul Kagura, pînă ajunse în spatele mormîntului împăratului Go-Ichijō. După aceea, trecu printr-o pădurice de bambus şi nimeri la un pîrîu de munte ce curgea printr-un sătuc de la nord-est. Deasupra lui se contura versantul nordic al dealului Daimonji. Începu să urce într-o linişte desăvîrşită.

Printre copacii din dreapta se zărea zidul unei grădini care ţinea, probabil, de templul Ginkakuji. Aproape sub picioarele lui, lacul strălucea asemenea unei oglinzi. Pe măsură ce înainta, acesta se pierdu printre copaci şi în faţa ochilor îi apăru rîul Kamo. Se simţea de parcă ar fi ţinut întregul oraş în palmă.

Se opri o clipă să-şi verifice poziţia. Dacă tăia cele patru dealuri, putea ajunge la un punct aflat deasupra pinului şi totodată în spatele lui, de unde ar fi avut o vedere de ansamblu a poziţiei duşmanului. Ca şi Oda Nobunaga, în bătălia de la Okehazama, respinsese căile obişnuite pentru a o lua pe un drum ocolit, dar mai dificil.

— Cine-i acolo?

Musashi îngheţă şi rămase în aşteptare. Paşii se apropiau. Văzînd un bărbat îmbrăcat ca un samurai de la o curte nobiliară, înţelese că omul nu era de la Yoshioka.

Nasul bărbatului se înnegrise de la fumul torţei; chimonoul îi era umed şi stropit de noroi. Omul scoase un strigăt mirat.

Musashi îl privea bănuitor.

— Nu eşti tu Miyamoto Musashi? întrebă el cu ochii măriţi de teamă, făcînd o plecăciune adîncă.

Privirea lui Musashi strălucea în lumina torţei.

— Eşti Miyamoto Musashi?

De-a dreptul îngrozit, samuraiul părea să se clatine uşor pe picioare. Sălbăticia din privirea celuilalt nu se întîlnea la oamenii obişnuiţi.

— Cine eşti? întrebă Musashi aspru.

— Ăă, eu… eu…

— Termină cu bîlbîitul! Cine eşti?

— Sînt… sînt de la casa seniorului Karasumaru Mitsuhiro.

— Iar eu sînt Miyamoto Musashi. Dar vreau să ştiu ce caută un vasal al seniorului Karasumaru aici, în toiul nopţii?

— Deci tu eşti Musashi! oftă samuraiul uşurat.

În clipa următoare alerga mai-mai să-şi rupă gîtul înapoi, pe potecă, iar torţa lăsa o dîră luminoasă în urma lui. Musashi se întoarse şi-şi continuă drumul de-a lungul muntelui.

Cînd samuraiul ajunse în vecinătatea templului Ginkakuji, strigă:

— Kura, unde eşti?

— Sîntem aici. Tu unde eşti?

Aceasta nu era vocea lui Kura, celălalt vasal al lui Karasumaru, ci a lui Jōtarō.

— Jō-ta-rō! Tu eşti?

— Daaa!

— Vino repede aici sus.

— Nu pot. Otsū nu mai poate merge.

Samuraiul înjură printre dinţi, apoi îşi ridică vocea şi zbieră:

— Veniţi repede! L-am găsit pe Musashi! Mu-sa-shi! Dacă nu vă grăbiţi, îl pierdem.

Jōtarō şi Otsū erau cu vreo două sute de metri mai jos; trecu ceva vreme pînă ce umbrele lor lungi, care păreau îngemănate, şonticăiră către samurai. Acesta îşi flutura torţa ca să-i îndemne să se grăbească şi după cîteva minute auzi răsuflarea

îngreunată a lui Otsū. Era mai palidă decît luna; veşmintele de călătorie, care îi fluturau pe braţe şi pe picioare, arătau cumplit de caraghios. Cînd lumina îi prinse pe deplin faţa, obrajii fetei căpătară o nuanţă roşiatică.

— E adevărat? gîfîi ea.

— Da, tocmai l-am văzut.

Şi apoi, pe un ton mai poruncitor:

— Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să-l prindeţi. Dacă pierdeţi vremea…

— Încotro s-o luăm? întrebă Jōtarō, exasperat că era prins între un bărbat nervos şi o femeie suferindă.

Starea sănătăţii lui Otsū nu se îmbunătăţise în nici un fel, însă de îndată ce Jōtarō îi povestise despre lupta ce-l ameninţa pe Musashi, n-a mai fost chip s-o ţină la pat, nici dacă întreaga ei viaţă ar fi depins de asta. Fără a lua în considerare rugăminţile, îşi legase părul la spate, îşi pusese sandalele din pai şi ieşise pe poarta castelului seniorului Karasumaru, mai mult clătinîndu-se. Seniorul îşi dădu seama că nu va izbuti să o reţină, aşa că îi oferi, în cele din urmă, tot ajutorul său. Preluă chiar el comanda, şi-şi trimise oamenii săi să cutreiere prin împrejurimi pînă la satul Ichijōji, în vreme ce fata se îndrepta cu greu spre Ginkakuji. Oamenii tot umblară pînă îi apucă durerea de picioare şi erau gata să renunţe la tot, cînd îl găsiră pe Musashi.

Samuraiul îi arătă direcţia cu degetul, iar Otsū începu să urce hotărîtă.

De frică să n-o vadă prăbuşindu-se, Jōtarō o întreba la fiecare pas:

— Ţi-e bine? Mai poţi?

Ea nu-i răspundea. De fapt, nici nu-l auzea. Trupul ei slăbit nu mai reacţiona decît la nevoia de a-l găsi pe Musashi. Gura îi era uscată şi sudoarea rece îi curgea de pe fruntea cenuşie.

— Ăsta trebuie să fie drumul, spuse Jōtarō în speranţa că o încurajează. Drumul acesta duce spre muntele Hiei. De-acum încolo e doar un platou, nu mai urcăm. Vrei să te odihneşti o clipă?

Ea clătină din cap în tăcere şi se sprijini într-un băţ. Încerca să-şi recapete răsuflarea, de parcă toate greutăţile vieţii se adunaseră în această călătorie.

După un kilometru, Jōtarō strigă:

— Musashi! *Sensei*!

Strigătele sale nu mai conteneau.

Vocea lui puternică o încuraja pe Otsū, însă istoveala o cuprinsese de mult.

— Jō… Jōtarō, şopti ea slab.

Apoi, dădu drumul băţului şi-şi apăsă degetele subţiri peste gură. Umerii i se scuturau convulsiv.

— Otsū! Sînge! Scuipi sînge! Vai, Otsū!

Gata să izbucnească în lacrimi, o cuprinse cu braţele de mijloc şi o ridică. Fata îşi clătină uşor capul. Jōtarō o bătea încetişor pe spate, neştiind cum să o ajute.

— Ce vrei? o întrebă el.

Ea nu-i putea răspunde.

— A, ştiu! Apă! Nu-i aşa că vrei apă?

Fata încuviinţă cu greu din cap.

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să-ţi aduc.

Se ridică, privi în jur, îşi ciuli o clipă urechile, şi apoi se îndreptă către o rîpă din apropiere, unde se auzea apa curgînd. Găsi fără prea mare greutate un pîrîiaş care susura printre stînci. Încercînd să ia apă în căuşul palmelor, rămase o clipă nemişcat cu ochii aţintiţi asupra crabilor de pe fundul limpede al apei. Luna nu-şi arunca direct strălucirea în apă, însă felul în care se oglindea cerul acolo jos era mai frumos decît priveliştea norilor alb-argintii. Se hotărî să bea şi el o gură înainte de a se întoarce, aşa că îşi puse piciorul pe mal şi se lăsă în genunchi, întinzîndu-şi gîtul aidoma unei răţuşte.

Dintr-o dată se opri cu răsuflarea tăiată, iar trupul îi trosni ca o castană în coajă. Văzuse cumva vreo fantomă? În pîrîiaş se reflectau cîţiva arbori din partea cealaltă a rîpei. Chiar lîngă ei se ivi chipul lui Musashi.

Jōtarō crezu că imaginaţia îi joacă feste şi că apariţia va dispărea în curînd. Văzînd că nu se mişcă, băiatul ridică încet ochii.

— Aici erai! ţipă el. Chiar aici!

Oglindirea limpede a cerului deveni un amestec mocirlos, cînd Jōtarō sări pe celălalt mal, udîndu-şi chimonoul pînă la umeri.

— Aici erai!

Îi îmbrăţişă picioarele lui Musashi.

— Stai liniştit, îi răspunse acesta cu blîndeţe. Locul e periculos, vino mai tîrziu.

— Nu! Te-am găsit, rămîn cu tine.

— Taci. Ţi-am auzit vocea. Te aşteptam. Acum, du-i apă lui Otsū.

— S-a tulburat.

— Mai e un pîrîu acolo, îl vezi? Ţine, ia asta cu tine.

Musashi îi întinse un tub din bambus.

Jōtarō îşi ridică ochii şi-i răspunse:

— Nu! Du-l tu.

Rămaseră nemişcaţi o clipă, apoi Musashi dădu din cap şi se duse la celălalt pîrîu. Umplu tubul cu apă şi i-l duse lui Otsū. O înconjură uşor cu braţul şi îl apropie de gură.

Jōtarō stătea lîngă ei.

— Uite, Otsū! A venit Musashi! Pricepi? Musashi.

Otsū sorbi din apa rece, suflarea i se potoli, dar rămase moale în braţele lui. Ochii păreau să cerceteze ceva foarte îndepărtat.

— Nu vezi? Nu-s eu, e Musashi! El te ţine în braţe, nu eu.

Lacrimi fierbinţi se adunară în ochii ei goi, făcîndu-i să pară sticloşi. Pe obraji îi apărură două pîrîiaşe strălucitoare. Mişcă din cap.

Jōtarō era nebun de bucurie.

— Eşti fericită, nu-i aşa? Asta voiai, nu?

Şi apoi către Musashi:

— Tot repeta că trebuie să te vadă, cu orice preţ. N-a vrut să asculte de nimeni! Te rog, spune-i că va muri dacă o duce tot aşa. Pe mine nu mă ascultă. Poate că o să facă ce-i spui tu.

— E vina mea, spuse Musashi. Îmi voi cere scuze şi-o voi sfătui să aibă mai multă grijă de ea. Jōtarō…

— Da?

— Nu ne laşi singuri?

— De ce? De ce să nu stau şi eu?

— Nu fi rău, Jōtarō, îi spuse Otsū, pe un ton implorator. Doar cîteva clipe, te rog.

— Bine.

N-o putea refuza, dar nici nu izbutea să o înţeleagă.

— Voi fi sus, pe deal. Strigaţi-mă cînd terminaţi.

La sfiala înnăscută a fetei se adăuga acum şi boala, aşa că nu prea ştia ce să-i spună.

Musashi privi într-o parte, stînjenit.

Întoarsă cu spatele, Otsū îşi aţinti privirile în jos, în vreme ce Musashi se uita la cerul înstelat.

El se temea că nu există cuvinte prin care să-i poată destăinui ce loc ocupa ea în inima lui. Îi trecea prin minte absolut tot ce se întîmplase din noaptea cînd ea îl dezlegase de copacul unde se afla prizonier şi nu putea decît să recunoască puritatea dragostei care a împins-o să-l caute în toţi aceşti cinci ani.

Cine era mai puternic, cine suferise mai mult? Otsū, cu viaţa ei dificilă şi complexă, arzînd de o iubire pe care n-o putea tăinui? Sau el, care-şi ascundea sentimentele sub un chip împietrit, mistuind flăcările pasiunii sub un strat de cenuşă rece? Musashi se gîndise înainte, şi se gîndea şi acum, că drumul ales de el fusese mai dureros. Totuşi, credinţa lui Otsū avea putere şi valoare. Povara dusă de ea ar fi fost prea grea pentru oricine altcineva.

„Nu am decît puţin timp la dispoziţie”, se gîndi Musashi.

Luna coborîse şi mai mult, iar lumina îşi croia drum prin beznă. Zorile nu erau departe. În curînd, atît luna cît şi el însuşi vor apune în spatele muntelui morţii. În scurtul răgaz ce-i mai rămînea, trebuia să-i spună lui Otsū adevărul. Îi datora măcar atît pentru devotamentul şi credinţa ei. Cuvintele însă refuzau să-i vină pe buze. Cu cît se străduia mai mult, cu atît îşi simţea limba mai legată. Privea neajutorat cerul ca şi cînd inspiraţia i-ar fi venit de acolo.

Otsū privea în jos şi plîngea. În inima ei se cuibărise o iubire devastatoare, o dragoste atît de puternică, încît estompase totul. Principii, religie, grijă pentru propria-i bunăstare, mîndrie – totul pălea în faţa pasiunii ei flămînde. Credea că această dragoste trebuia pur şi simplu să topească într-un fel rezistenţa lui.

Printre lacrimi trebuia să găsească o cale de a rămîne împreună, departe de lumea obişnuită. Dar acum, cînd el era acolo, se simţea neputincioasă. Nu se putea porni să-i descrie durerea de a trăi fără el, nefericirea de a călători singură prin viaţă, agonia produsă de indiferenţa lui. Măcar să fi avut o mamă căreia să-i fi destăinuit toate necazurile…

Tăcerea lungă fu întreruptă de zarva unui cîrd de gîşte. Stîrnite de apropierea zorilor, păsările zburară pe deasupra copacilor spre culmile muntelui.

— Gîştele zboară către nord, spuse Musashi conştient de efectul neînsemnat al cuvintelor sale.

— Musashi…

Ochii li se întîlniră, uniţi de amintirea anilor petrecuţi în sat, în momentul cînd gîştele treceau pe deasupra pîraielor şi cascadelor.

Totul fusese aşa de simplu atunci. Ea era prietenă cu Matahachi. Musashi nu-i plăcea din cauza grosolăniei lui, dar nu îndrăznise niciodată să-i spună ceva de teamă că el o va jigni. Amîndoi se gîndeau acum la muntele de lîngă templul Shippōji şi la malurile rîului Yoshino, aflat dedesubt. Amîndoi ştiau că irosesc momente preţioase, momente care nu se vor mai întoarce niciodată.

— Jōtarō spunea că eşti bolnavă. E grav?

— Nimic serios.

— Te simţi mai bine acum?

— Da. Dar nu contează. Chiar crezi că te vor ucide azi?

— Mi-e teamă că da.

— Dacă mori, eu n-o să mai trăiesc. Probabil că din cauza asta mi-e aşa uşor să uit de boala mea.

O luminiţă deosebită i se aprinse în ochi şi-l făcu să-şi dea seama de slăbiciunea propriei lui hotărîri, în comparaţie cu a ei. Ca să-şi stăpînească mai bine firea, el fusese nevoit să mediteze ani întregi la viaţă şi la moarte, să-şi impună mereu disciplina, să se supună rigorilor pregătirii unui samurai. Fără nici un antrenament sau fără nici o disciplină, această femeie era capabilă să afirme cu cea mai mare seninătate că şi ea se simte pregătită să moară o dată cu el. Pe faţa ei se citea împăcarea, iar ochii îi stăteau mărturie a faptului că nu-l minţea şi nu vorbea necugetat. Părea aproape fericită la ideea de a-l urma în moarte. Cu o umbră de ruşine, Musashi se minuna de tăria femeilor.

— Nu fi proastă, Otsū! izbucni el dintr-o dată. N-ai nici un motiv să mori. Forţa vocii şi adîncimea simţirii îl surprinseră pînă şi pe el. Pentru mine este altceva dacă mor în lupta împotriva celor de la Yoshioka. Nu-i doar faptul că un om de arme trebuie să moară de sabie, dar am şi datoria să le amintesc laşilor ălora

de Codul Bushidō. Dorinţa ta de a mă urma în moarte este foarte emoţionantă, dar ce rost are? Nu face mai mult decît moartea jalnică a unei biete insecte.

Îşi regretă brutalitatea vorbelor, cînd o văzu izbucnind în plîns.

— Acum înţeleg cum te-am minţit şi cum m-am minţit pe mine însumi în toţi aceşti ani. Nu intenţionam să te dezamăgesc atunci cînd am fugit din sat, sau cînd te-am văzut la podul Hanada, şi totuşi am făcut-o, prefăcîndu-mă rece şi indiferent. Eu simţeam, de fapt, cu totul altceva. În scurt timp voi fi mort. Ce am de gînd să-ţi spun e purul adevăr. Te iubesc, Otsū. Aş arunca totul la o parte, mi-aş petrece viaţa cu tine numai dacă…

După o scurtă pauză, continuă mai hotărît:

— Trebuie să crezi tot ce-ţi spun pentru că n-o să mai am altă ocazie să-ţi spun asemenea cuvinte. Nu vorbesc nici cu mîndrie, nici cu îngîmfare. Au fost zile cînd nu mă puteam concentra din cauza ta, nopţi cînd nu puteam dormi pentru că te visam. Visuri fierbinţi, pasionate, Otsū, visuri care aproape mă înnebuneau. Strîngeam în braţe salteaua, închipuindu-mi că eşti tu. Dar cînd simţeam aşa, îmi scoteam sabia, o priveam, iar nebunia dispărea şi sîngele mi se potolea.

Cu faţa întoarsă către el, înlăcrimată dar strălucitoare ca aura dimineţii, fata se pregătea să-i răspundă. Văzîndu-i însă dragostea din priviri, cuvintele i se opriră în gîtlej şi privi din nou în jos.

— Sabia mi-e mîngîierea. De cîte ori pasiunea ameninţă să mă cucerească, mă silesc să revin în lumea faptelor de arme. Asta mi-e soarta. Sînt sfîşiat între dragoste şi disciplină. Merg pe două drumuri deodată. Cînd acestea se despart, încerc mereu să-l urmez pe cel drept. Mă cunosc mai bine decît oricine. Nu sînt nici geniu, nici vreun om de seamă.

Tăcu iar. În ciuda dorinţei de a-şi exprima cinstit sentimentele, cuvintele sale păreau că ascund adevărul. Inima îl sfătuia să fie mai deschis.

— Asta sînt! Ce altceva să-ţi spun? Mă gîndesc la sabie şi atunci tu dispari în vreun colţ întunecat al minţii, ba nu, dispari fără urmă. În asemenea clipe sînt foarte fericit şi mulţumit de viaţa mea. Pricepi? Tot timpul ăsta tu ai suferit, ţi-ai riscat sănătatea şi sufletul pentru un bărbat care-şi iubeşte sabia mai mult decît pe tine. Aş muri ca să-mi răzbun sabia, dar n-aş muri

pentru o femeie. Nici măcar pentru tine. Oricît aş vrea să-ţi cad în genunchi, să te rog să mă ierţi, nu pot.

Simţi strînsoarea degetelor ei firave pe încheietura mîinii. Nu mai plîngea.

— Ştiu toate astea, replică ea năvalnic. Dacă n-aş fi ştiut, nu te-aş fi iubit aşa.

— Dar nu înţelegi că-i o prostie să mori pentru mine? Acum sînt al tău, trup şi suflet. Dar cum te-am părăsit… Nu trebuie să mori din dragoste pentru un om ca mine. Pentru femei există o soluţie mai bună, mai potrivită. Caută-ţi fericirea, fă-ţi un cămin. Astea sînt cuvintele de adio. E vremea să plec.

Îi îndepărtă mîna cu blîndeţe şi se ridică. Ea îl prinse de mînecă şi strigă:

— Musashi, doar o clipă!

Avea atîtea de spus: nu-i păsa dacă o uită cînd nu e împreună cu ea, n-o deranja că o consideră neînsemnată, nu-şi făcuse iluzii despre caracterul lui cînd se îndrăgostise de el. Îl prinse din nou de mînecă şi-i căută ochii, încercînd să prelungească clipa, s-o facă să nu se mai termine.

Chemarea ei tăcută îl tulbură. Cîtă frumuseţe era pînă şi-n slăbiciunea care o împiedica să vorbească! Copleşit de propria-i slăbiciune şi teamă, se simţea aidoma unui copac cu rădăcini fragile, ameninţat de-un vînt turbat. Se întreba dacă devotamentul lui curat faţă de Codul Bushidō n-o să se prăbuşească sub greutatea lacrimilor ei, ca o avalanşă.

Întrebă numai pentru a rupe tăcerea:

— Ai priceput?

— Da, răspunse ea cu glas stins. Am înţeles foarte bine, dar dacă tu mori, voi muri şi eu. Moartea mea o să aibă o anumită semnificaţie pentru mine, la fel ca şi a ta. Dacă tu poţi privi calm sfîrşitul, să ştii că şi eu pot. Nu voi fi călcată în picioare ca o insectă, nici nu mă voi îneca într-un moment de durere. Îmi hotărăsc singură soarta. N-o va face nimeni în locul meu, nici chiar tu.

Continuă, cu glas hotărît şi liniştit:

— Dacă mă vei considera mireasă în inima ta, va fi destul, ar fi o binecuvîntare, o bucurie pe care numai eu, dintre toate femeile, o voi avea. Spuneai că nu doreşti să mă faci nefericită. Te asigur că nu voi muri de durere. Unii mă cred ghinionistă şi totuşi eu nu mă simt aşa cîtuşi de puţin. Îmi aştept cu nerăbdare

şi plăcere ziua morţii. Va fi ca o dimineaţă minunată, cu păsări ciripind. Mă voi duce la fel de bucuroasă ca şi la nuntă.

Îşi încrucişă braţele pe piept, deoarece aproape îşi pierduse suflarea, şi privi spre cer, mulţumită, ca şi cînd ar fi urmărit un vis încîntător.

Luna părea că se scufundă repede. Ceaţa prinse a se ridica dintre copaci, deşi nu se crăpase încă de ziuă.

Liniştea fu întreruptă de-un ţipăt ce sfîşie aerul, asemenea strigătului unei păsări mitice. Zgomotul venea de pe stîncă unde se cocoţase Jōtarō mai devreme. Smulsă brusc din visare, Otsū privi într-acolo.

Musashi se folosi de acel moment ca să plece. Se desprinse de ea fără un cuvînt şi plecă la întîlnirea cu moartea.

Otsū fugi cîţiva paşi după el, înăbuşindu-şi un strigăt.

Musashi mai alergă puţin, apoi se întoarse şi îi spuse:

— Îţi înţeleg sentimentele, Otsū, însă te rog să nu mori cu laşitate. Nu te afunda în valea pieirii din pricina durerii, nu renunţa ca o făptură slabă. Întîi fă-te bine şi apoi mai gîndeşte-te. Eu nu renunţ la viaţă degeaba. Am hotărît să fac asta pentru că voi cîştiga nemurirea prin moarte. Gîndeşte-te la un singur lucru: trupul se va spulbera, dar sufletul poate va trăi.

Făcu o pauză şi o avertiză:

— M-asculţi? S-ar putea să mori singură, încercînd de fapt să mă urmezi pe mine. S-ar putea să mă cauţi în lumea de dincolo şi să afli că nu sînt acolo. Am de gînd să trăiesc o sută, o mie de ani în inimile compatrioţilor mei, în spiritul faptelor de arme japoneze.

Înainte ca fata să-i răspundă, el nu mai avea cum s-o audă. Ea simţea că sufletul o părăseşte, dar nu i se părea o despărţire. Era ca şi cînd amîndoi fuseseră uniţi în marele val al morţii şi-al vieţii.

O cascadă de nisip şi pietriş se rostogoli la poalele dealului, urmată îndeaproape de Jōtarō care purta o mască grotescă, primită de la văduva din Nara.

Ridicîndu-şi braţele, rosti:

— N-am fost aşa uimit în viaţa mea!

— Ce s-a întîmplat? şopti Otsū fără să-şi fi revenit complet după şocul vederii măştii.

— N-ai auzit? Nu ştiu de ce, dar urletul ăsta oribil a venit din senin.

— Unde erai? Purtai masca?

— Eram sus, pe stîncă. Acolo-i o potecă la fel de largă ca asta. După ce-am urcat puţin, am găsit un bolovan mare, aşa că m-am aşezat şi-am privit luna.

— Dar masca o aveai pe faţă?

— Da. Auzeam strigătele vulpilor, sau ale bursucilor, oricum ceva fîşîia în jurul meu. M-am gîndit că o să-i sperie. Apoi am auzit urletul ăla care-ţi îngheţa sîngele, de parcă ar fi venit de la o creatură a iadului.

Gîştele sălbatice

— Aşteaptă-mă, Matahachi! De ce mergi aşa repede?

Osugi, rămasă cu mult în urmă şi complet zăpăcită, renunţase şi la răbdare, şi la mîndrie.

Matahachi mîrîi destul de tare ca să fie auzit:

— Tare se mai grăbea cînd am plecat de la han şi auzi-o acum. Ştie mai degrabă să dea din gură decît din picioare.

Pînă la poalele dealului Daimonji se aflaseră pe drumul ce ducea spre Ichijōji, dar acum aveau impresia că se rătăciseră în adîncurile muntelui.

Osugi nu renunţa deloc.

— După felul în care te iei de mine, zise ea scrîşnind din dinţi, toată lumea ar crede că ai ceva de împărţit cu propria ta mamă.

Nici nu avusese răgaz să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, că Matahachi o luase iar din loc.

— Nu vrei să mergi mai încet? se plînse ea. Hai să stăm aici un pic.

— Dacă te opreşti la fiecare pas ca să te odihneşti, n-o să ajungem nici la răsăritul soarelui.

— Mai e pînă atunci. N-aş fi avut probleme pe un drum de munte ca ăsta, dar mă-ncearcă o răceală.

— N-o să recunoşti niciodată că n-ai dreptate, nu-i aşa? Acolo, jos, cînd l-am trezit pe hangiu ca să te poţi odihni tu, nu stăteai o clipă locului. N-ai vrut nimic de băut, începuseşi să te agiţi că vom întîrzia. N-am apucat să iau două înghiţituri, că m-ai şi tras afară. Ştiu că eşti mama mea, însă greu se împacă omul cu tine.

— Ha! Eşti arţăgos fiindcă nu te-am lăsat să-ţi bei minţile. Asta e? De ce nu te poţi stăpîni? Azi avem treburi importante.

— Nu noi trebuie să scoatem săbiile şi să ducem la capăt toată treaba. Nu-i nevoie decît să luăm o şuviţă din părul lui Musashi, sau altceva de-al lui. Nimic mai simplu!

— Crezi ce pofteşti! N-are rost să ne războim unul cu altul. Hai să mergem!

Pe drum, Matahachi îşi reluă monologul, nemulţumit.

— Totul e o prostie. Putem duce în sat orice şuviţă de păr drept dovadă că marea misiune a vieţii noastre a luat sfîrşit. Ţărănoii ăia, care n-au ieşit în viaţa lor din munţi, vor fi impresionaţi. Oh, cît urăsc locul ăla!

Nu numai că nu-şi pierduse interesul pentru saké-ul din Nada, pentru fetiţele drăguţe din Kyoto sau pentru alte lucruri, dar mai avea şi credinţa că doar la oraş îşi va găsi norocul. Cine-i putea spune că nu se va trezi într-o bună dimineaţă cu tot ce voia în jurul lui?

— N-o să mă mai întorc niciodată în satul ăla prăpădit, jură el vorbind singur.

Osugi, rămasă iar cu mult în urmă, îşi călcă pe inimă.

— Matahachi, spuse ea linguşitor, du-mă în spate. Te rog. Numai puţin.

El se încruntă, nu spuse nimic şi se opri s-o aştepte. Tocmai cînd ajunse şi ea, urletul îngrozit care-i uimise şi pe Otsū şi pe Jōtarō le străpunse urechile. Se opriră amîndoi, numai ochi şi urechi ascultînd foarte atenţi. O clipă mai tîrziu, Osugi scoase un strigăt disperat, cînd Matahachi o luă la goană spre marginea stîncii.

— U… unde te duci?

— Trebuie să fie acolo, jos! îi răspunse el şi dispăru după stîncă. Rămîi aici. Mă duc să văd cine este.

Bătrîna îşi reveni imediat.

— Tîmpitule! zbieră ea. Unde te duci?

— Eşti surdă? N-ai auzit urletul?

— Şi ce-are asta de-a face cu tine? Vino înapoi! Vino aici!

Fără s-o ia în seamă, îşi croi drum din rădăcină în rădăcină, pînă la fundul micii rîpe.

— Prostule! Cap pătrat! îl admonestă mama lui. Parcă vorbea cu pereţii.

Matahachi îi mai strigă o dată să stea pe loc, dar coborîse prea adînc şi Osugi de-abia îl auzea.

„Ei, şi acum ce mă fac?” se gîndi el, regretîndu-şi nechibzuinţa. Dacă nu găsea locul de unde venise ţipătul, îşi irosea degeaba timpul şi puterea.

Ochii i se obişnuiră cu întunericul, deşi lumina lunii nu pătrundea prin frunziş. Nimerise peste una din numeroase scurtături întortocheate ale muntelui, la est de Kyoto, pe drumul ce o ia spre Sakamoto şi Ōtsu. Mergînd de-a lungul unui pîrîu, cu mici căderi de apă şi vîltori, găsi o colibă, probabil un adăpost al celor care veneau să prindă păstrăvi cu ţepuşa. Căsuţa era prea mică pentru a găzdui mai mult de un om şi acum nu se afla nimeni înăuntru, dar în spatele ei Matahachi observă o siluetă ghemuită, cu faţa şi mîinile albe ca varul.

„E o femeie”, se gîndi el mulţumit şi se ascunse după o stîncă mare.

După cîteva clipe, femeia se furişă în spatele colibei şi porni către marginea pîrîului ca să bea apă. El înaintă un pas. Ca şi cînd ar fi fost avertizată de-un instinct animalic, fata strecură o privire în jur şi încercă să fugă.

— Akemi!

— Oh, m-ai speriat!

Totuşi, în vocea ei se simţea uşurarea. Înghiţi apa ce-i rămăsese în gît şi suspină adînc.

După ce-o cercetă cu privirea din cap pînă-n picioare, Matahachi întrebă:

— Ce s-a întîmplat? Ce cauţi aici la ora asta, îmbrăcată de călătorie?

— Unde-i mama ta?

— Acolo sus, zise fluturîndu-şi braţul.

— Sînt sigură că-i furioasă.

— Din cauza banilor?

— Da. Chiar îmi pare rău, Matahachi. Am fost nevoită să plec în grabă, nu-mi ajungeau banii să plătesc nota, nici să merg mai departe. Ştiam că greşesc, dar mă speriasem. Te rog, iartă-mă! Să nu mă duci înapoi, acolo! Promit să înapoiez banii într-o zi.

Vocea i se înecă în lacrimi.

— Ce-i cu scuzele astea? Oh, da. Crezi c-am venit aici ca să te prind!

— Nu. Chiar dacă a fost un gest necugetat, tot am fugit cu banii. În caz că mă prind şi sînt tratată ca o hoaţă, nu cred că mai am scăpare.

— Mama ar face asta, eu însă, nu. Oricum, nu erau prea mulţi. Dacă aveai într-adevăr nevoie, ţi i-aş fi dat bucuros. Nu m-

am supărat. Mă interesează mai mult de ce-ai plecat aşa repede şi ce faci aici?

— Am tras cu urechea la ce vorbeai cu mama ta, ieri noapte.

— Despre Musashi?

— Hm, da.

— Şi te-ai hotărît imediat să vii la Ichijōji?

Ea nu-i răspunse.

— A, uitasem! exclamă el, amintindu-şi de ce coborîse în rîpă. Tu ai ţipat acum cîteva clipe?

Ea dădu din cap şi aruncă o privire înfricoşată spre panta de deasupra lor. Mulţumită că nu era nimic acolo, îi povesti cum traversase pîrîul şi tocmai se căţăra pe-o culme, cînd s-a uitat în sus şi a văzut o stafie oribilă stînd pe-un bolovan şi uitîndu-se la lună. Avea un trup pitic, dar chip de femeie, foarte palid, şi-o gură strîmbă care-i ajungea pînă la urechi. Părea că rîde grotesc la ea şi-şi pierduse minţile de spaimă. Pînă să-şi revină, arătarea alunecase înapoi în rîpă.

Fata vorbea foarte serios, deşi povestea era absurdă. Matahachi încerca să o asculte cuviincios, dar curînd nu se mai putu abţine şi izbucni în rîs.

— Ha, ha! Asta tu ai scornit-o! Poate că tu ai speriat strigoiul. Ehe, odată umblai pe cîmpurile de luptă şi nu aşteptai nici măcar să plece spiritele morţilor, că şi începeai să uşurezi cadavrele de ce aveau mai de preţ.

— Eram doar un copil pe atunci. Nu ştiam prea multe ca să-mi fie teamă.

— Nu erai chiar atît de mică… Bănuiesc că încă te ţii după Musashi.

— Nu… El a fost prima mea dragoste, însă…

— Atunci ce cauţi la Ichijōji?

— Nici eu nu ştiu. Mă gîndeam că l-aş putea vedea dacă vin acolo.

— Îţi pierzi vremea, rosti el dîndu-şi ifose. Îi spuse apoi că Musashi nu avea nici o şansă la o mie să scape cu viaţă.

După tot ce i se întîmplase cu Seijūrō şi Kojirō, gîndul la Musashi nu-i mai evoca imaginea fericirii pe care spera să o împartă cu el într-o zi. Fără să fi murit, fără să fi găsit o viaţă mai bună, Akemi îşi simţea sufletul prizonier – ca o gîscă sălbatică rătăcită de cîrd.

În vreme ce-i studia profilul, Matahachi îşi dădu seama, uimit, de coincidenţe: amîndoi fuseseră părăsiţi, amîndoi lăsaţi în voia valurilor vieţii. Ceva pe faţa ei pudrată îi spunea că şi ea căuta un sprijin.

O cuprinse cu braţul, îşi frecă obrazul de al ei şi-i şopti:

— Akemi, hai să mergem la Edo.

— La… la Edo? Glumeşti, răspunse ea, deşi ideea reuşi să o smulgă din transă.

Strîngînd-o mai tare, el continuă:

— Nu-i neapărat nevoie să fie Edo, dar toţi spun că acesta e oraşul viitorului. Osaka şi Kyoto s-au învechit. De aceea îşi construieşte shōgunul o nouă capitală în est. Dacă ne-am duce acolo, poate am mai găsi încă slujbe potrivite pentru două gîşte sălbatice ca noi. Hai, Akemi, spune că vii.

Încurajat de interesul crescînd ce se oglindea pe chipul ei, Matahachi continuă entuziasmat:

— Ne-am distra, Akemi. Am face tot ce dorim. Ce rost are viaţa dacă nu poţi face ce vrei? Sîntem tineri. Trebuie să învăţăm să fim curajoşi şi deştepţi. Cîtă vreme ne comportăm ca două făpturi slabe, nu vom ajunge nicăieri. Cu cît încerci să fii mai bun, cinstit şi inimos, cu atît soarta te loveşte mai tare şi-şi rîde de tine. Ajungi să nu mai poţi de durere şi ce-ţi mai rămîne? Ia ascultă, nu aşa ai păţit şi tu? N-ai mişcat un deget şi te-ai lăsat devorată de mama aia rea a ta şi de nişte bărbaţi brutali. De-acum încolo trebuie să fii printre învingători, nu printre învinşi.

Ea începea să se înmoaie. Ceainăria mamei sale fusese cuşca din care evadaseră amîndoi. De atunci, lumea nu-i arătase decît cruzime. Simţea că Matahachi era mai puternic şi mai capabil să înfrunte viaţa decît ea. La urma urmei, era bărbat.

— Vii? o întrebă el.

Deşi era conştientă că lucrurile bune pieriseră fără urmă şi că încerca să reconstituie totul din cenuşă rece, îi venea destul de greu să scape de imaginaţie, de încîntătorul vis în care Musashi era al ei şi numai al ei. Dar, în cele din urmă, aprobă fără o vorbă.

— Atunci, gata! Hai să plecăm!

— Cu mama ta cum rămîne?

— Mama?

Matahachi fornăi şi privi stînca.

— Dacă reuşeşte să pună mîna pe vreo dovadă că Musashi e mort, se va întoarce în sat. Sînt sigur că se va supăra foc cînd n-o să mă găsească. O şi aud povestindu-le tuturor cum am lăsat-o pradă morţii, pe munte, după obiceiul celor care scapă de femeile bătrîne. În cazul cînd voi avea succes pe unde mă duc, lucrurile se vor aranja. Oricum, ne-am hotărît deja. Hai!

Păşi înainte, dar ea rămase în urmă.

— Matahachi, nu pe-acolo!

— De ce?

— Iar va trebui să trecem pe lîngă stînca aceea.

— Ha, ha! Şi-o să-l vedem pe piticul cu mutră de femeie? Las-o moartă! Acum eşti cu mine. Ascultă! Nu cumva strigă mama? Grăbeşte-te, pînă nu apucă să mă caute. E de-o mie de ori mai rea decît un strigoi.

Pinul

Vîntul şuiera printre bambuşi. Păsările se treziseră şi ciripeau, cu toate că era încă prea întuneric ca să-şi ia zborul.

— Nu atacaţi! Sînt eu, Kojirō!

Alergase mai mult de un kilometru şi respira cu greu cînd ajunse la pin.

Feţele oamenilor care se iviseră din ascunzători pentru a-l încercui erau amorţite de atîta aşteptare.

— Nu l-ai găsit? întrebă Genzaemon nerăbdător.

— Ba da, răspunse Kojirō pe un ton ce îi făcu pe toţi să-l privească.

Uitîndu-se în jur cu răceală, continuă:

— L-am găsit şi am mers împreună pînă la rîul Takano, dar apoi el a…

— A fugit! exclamă Miike Jūrōzaemon.

— Nu, îi spuse Kojirō îngîmfat. Judecînd după calmul lui şi după ce mi-a spus, nu cred c-a fugit. La început aşa mi-a lăsat impresia, dar apoi m-am gîndit mai bine şi am înţeles că vrea să scape de mine. A născocit probabil vreo strategie pe care nu voia s-o dezvăluie. Mai bine păziţi-vă!

— Strategie? Ce strategie?

Oamenii se înghesuiau în jurul lui ca să nu piardă nici un cuvînt.

— Presupun că şi-a găsit ceva ajutoare. Poate s-a dus să-i întîlnească şi să vină pe urmă cu toţii la atac.

— Ah! gemu Genzaemon. Să ştiţi că asta e! Înseamnă că vor sosi în curînd.

Jūrōzaemon se desprinse de grup şi le ordonă oamenilor să se întoarcă la posturi.

— Dacă Musashi atacă în timp ce sîntem împrăştiaţi, îi avertiză el, vom pierde prima confruntare. Nu ştim cîţi oameni sînt cu el, însă nu pot fi prea mulţi. Vom rămîne la planul nostru iniţial.

— Are dreptate. Nu trebuie să vă ia prin surprindere.

— E uşor să greşeşti atunci cînd eşti obosit de-atîta aşteptare. Fiţi atenţi! Duceţi-vă la posturi!

Samuraii se răspîndiră, treptat. Omul cu muschetă se căţără iar în copac.

Văzîndu-l pe Genjirō stînd nemişcat, cu spatele la pom, Kojirō îl întrebă:

— Ţi-e somn?

— Nu! răspunse curajos băiatul.

Kojirō îl mîngîie pe creştet.

— Ai buzele vinete. Ţi-e frig, probabil. Trebuie să fii puternic şi curajos, de vreme ce reprezinţi Casa Yoshioka. Mai ai puţină răbdare şi-ai să vezi nişte lucruri interesante.

Înainte de a pleca, adăugă:

— Acum trebuie să-mi găsesc şi eu o poziţie strategică.

Luna călătorise o dată cu Musashi, pornind de la adîncitura dintre dealurile Shiga şi Uryū, unde o părăsise pe Otsū. Acum se cufunda în spatele muntelui, în vreme ce ridicarea treptată a norilor care se odihniseră pe cele treizeci şi şase de culmi arăta că lumea era gata să-şi înceapă în curînd corvezile zilnice.

Musashi grăbi pasul. Chiar sub el, se ivi acoperişul unui templu.

„Nu sînt departe”, se gîndi. Privi în sus şi reflectă că în scurtă vreme – poate doar cîteva clipe – sufletul lui se va alătura norilor, în zborul lui spre cer. În economia universului, moartea unui om nu reprezintă mai mult decît cea a unui fluture, dar pe tărîmul omenesc o singură moarte putea schimba totul, în bine sau în rău. Singura lui grijă acum era să moară demn.

Susurul binecuvîntat al apei îi ajunse la urechi. Se opri şi îngenunche la piciorul unei stînci înalte, luă apă în căuşul palmelor şi bău în grabă. Prospeţimea ei îi înţepă limba, semn că – nădăjduia el – sufletul îi era liniştit şi împăcat, iar curajul nu-l părăsise.

Pe cînd se odihnea puţin, i se păru că aude voci strigîndu-l. Otsū? Jōtarō? Ştia că nu putea fi Otsū, nu-i stătea în fire să-şi piardă stăpînirea de sine şi să alerge după el în asemenea clipe. Ea îl cunoştea prea bine. Şi totuşi, nu scăpa de senzaţia că cineva îi face semne cu mîna. Privi înapoi de cîteva ori, sperînd să vadă vreun chip. Gîndul c-ar putea avea iluzii optice îl sîcîia.

Dar nu-şi putea îngădui să mai piardă timp. Dacă ar fi întîrziat, nu numai că şi-ar fi încălcat cuvîntul, dar s-ar fi expus unor dezavantaje. Bănuia că pentru un războinic singur, care încerca să atace o mulţime de adversari, vremea cea mai bună se afla în scurta pauză dintre apusul lunii şi ivirea completă a zorilor.

Şi-a amintit zicala: „E uşor de înfrînt un duşman din exterior, dar imposibil de învins unul din interior.” Îşi jurase s-o alunge pe Otsū din gîndurile lui. Chiar îşi spusese lucrul acesta destul de brutal atunci cînd ea se agăţase de mîneca lui. Cu toate astea, vocea ei îi răsuna în urechi.

Se ocărî încet.

— Mă port ca o muiere. Un bărbat aflat în misiune nu are de ce să se gîndească la asemenea aiureli ca dragostea!

Se îndemnă la drum, alergînd cît îl ţineau picioarele. Şi apoi, dintr-o dată, zări unul dintre drumurile către Ichijōji, care şerpuia ca o panglică albă, de la poalele muntelui, printre bambuşi, copaci şi cîmpuri. Se afla cam la o sută de metri de locul unde se bifurcau şi celelalte două cărări. Vedea crengile pinului măreţ conturîndu-se în ceaţa lăptoasă.

Se lăsă în genunchi, cu trupul încordat. Chiar şi copacii din jur păreau potenţiali duşmani. Agil ca o şopîrlă, părăsi cărarea şi se îndreptă spre un loc aflat deasupra pinului. Un vînt rece se rostogoli de pe culmi şi împinse valurile de ceaţă peste pini şi bambuşi. Crengile copacului tremurau ca şi cînd ar fi vrut să avertizeze lumea că există un pericol ameninţător.

Dacă îşi concentra privirea, putea desluşi siluetele a zece oameni stînd complet nemişcaţi în jurul pinului, cu lăncile bine proptite în pămînt. Musashi simţea că mai există şi alţi tovarăşi de-ai lor pe munte, cu toate că nu avea cum să-i vadă. Ştia că intrase în tărîmul morţii. Un sentiment de teamă respectuoasă îl făcu să se înfioare, dar răsuflarea îi era adîncă şi calmă. Tot trupul îi era gata de atac. Pe cînd se tîra încetişor înainte, degetele de la picioare i se înfigeau în pămînt cu puterea şi siguranţa degetelor de la mîini.

În apropiere se afla un dig de piatră rămas probabil dintr-o fortăreaţă veche. Împins de o dorinţă subită, îşi croi drum printre stînci pînă la colina pe care era aşezat. Acolo găsi o poartă din piatră, o *torii*, aşezată chiar sub culmea cu pinul. În

spatele ei se afla locul sacru, împrejmuit de un şir de buruieni înalte, printre care se întrezărea clădirea unui templu.

Deşi habar n-avea ce zeitate era slujită acolo, alergă prin pădurice pînă la poarta templului şi îngenunche. Fiind atît de aproape de moarte, nu-şi putea împiedica inima să nu se-nfioare în prezenţa sacrului. Înăuntru era întuneric, cu excepţia luminii aruncată de un felinar sfinţit care se legăna în vînt, ameninţînd să se stingă, dar apoi recîştigîndu-şi întreaga strălucire. Pe plăcuţa de deasupra uşii scria „Templul Hachidai”.

Musashi se consola la gîndul că are un aliat puternic, că Zeul Războiului va fi cu el, chiar dacă se va apuca să dărîme muntele. Ştia că zeii îi sprijineau întotdeauna pe cei drepţi. Îşi aminti cum marele Nobunaga, în drum spre bătălia de la Okehazama, se oprise pentru a se închina la templul Atsuta. Descoperirea acestui loc sfînt părea să fie de bun augur.

Chiar în spatele porţii era un bazin de piatră, unde cei care mergeau la rugăciune se puteau purifica înainte de a intra. Musashi îşi clăti gura, apoi mai luă nişte apă ca să-şi stropească plăselele sabiei şi curelele sandalelor. Astfel purificat, îşi ridică mînecile şi le legă cu o cureluşă din piele, iar pe urmă îşi prinse o fîşie de bumbac în jurul capului. Relaxîndu-şi muşchii picioarelor în vreme ce înainta, merse pînă la treptele templului şi puse mîna pe frînghia gongului aflat deasupra lui. Avea de gînd să bată, ca să atragă atenţia zeului şi să i se roage.

Apoi îşi dădu seama ce era să facă, şi-şi retrase repede mîna.

„Ce faci?” se gîndi el îngrozit. Sfoara, împletită din bumbac roşu şi alb, îl invita s-o apuce, să bată gongul şi să se roage. O privi fix. „Ce voiam să cer?” se întrebă. „Ce nevoie am eu de ajutorul zeilor? Nu fac deja parte din elementele universului? Nu spuneam eu întotdeauna că trebuie să fiu oricînd gata de moarte? Nu m-am antrenat să privesc moartea în faţă calm şi încrezător?”

Era îngrozit. Fusese pe punctul de a cerşi ajutorul zeilor fără să se gîndească, fără să-şi amintească de anii de pregătire şi autodisciplinare. Ceva nu era în regulă, pentru că în adîncul sufletului său ştia prea bine că singurul aliat al samuraiului nu era divinitatea, ci moartea însăşi. Noaptea trecută şi în acea dimineaţă crezuse că s-a împăcat cu soarta. Şi totuşi, a fost la un pas de a-şi uita întreaga învăţătură, cerînd ajutorul zeilor. Stătea nemişcat ca o stîncă, cu capul plecat de ruşine.

„Ce prost sînt! Am crezut că am găsit iluminarea şi puritatea, dar iată că ceva în mine încă tînjeşte după viaţă. Vreo iluzie care m-a făcut să mă gîndesc la Otsū sau la sora mea. Vreo speranţă înşelătoare ce mă împinge să m-agăţ de-un pai. Un dar diavolesc, care mă face să uit de mine însumi, ispitindu-mă să cer ajutor zeilor."

Era dezgustat, supărat din cauza trupului său, a sufletului său, din cauza eşecului de a stăpîni Calea. Lacrimile, înăbuşite în prezenţa lui Otsū, au început să-i curgă. „Totul a fost nedesluşit. Nu aveam de gînd să mă rog, nu m-am gîndit nici măcar pentru ce voiam să mă rog. Dar dacă fac lucruri nestăpînite, asta îmi agravează situaţia."

Pradă chinurilor îndoielii, se simţea prost şi nemulţumit de sine. Avusese vreodată capacitatea să fie în primul rînd războinic? Dacă ar fi găsit starea de linişte spre care năzuise, n-ar fi trebuit să simtă nevoia – nici măcar tăinuită – de a se ruga. Într-un moment cutremurător, doar cu cîteva clipe înaintea luptei, îşi descoperise în inimă adevăratele seminţe ale înfrîngerii. Acum nu mai putea să vadă în apropiata sa moarte o încununare a vieţii lui de samurai.

În clipa următoare, un val de recunoştinţă îi inundă sufletul. Prezenţa şi mărinimia zeului îl învăluise. Lupta nu începuse încă, adevărata încercare se afla în faţa lui. Fusese avertizat din vreme, îşi depăşise eşecul, recunoscîndu-l. Îndoiala pieri. Zeul îl adusese acolo pentru a-l învăţa acest lucru.

În timp ce credea sincer în divinitate, considera că nu respecta Codul Bushidō dacă cerea ajutorul zeilor. Calea era adevărul ultim care transcende zeităţile şi pe Buddha. Se dădu înapoi un pas, îşi împreună mîinile şi, în loc de rugăciune, le mulţumi zeilor că-l ajutaseră la vreme.

După o plecăciune rapidă, ieşi grăbit din templu şi coborî pe poteca îngustă, abruptă, genul de potecă pe care o ploaie zdravănă putea s-o transforme într-un adevărat torent. Liniştea era întreruptă doar de pietricelele şi bulgării de pămînt ce alunecau sub călcîiele lui. Cînd văzu din nou pinul, Musashi sări de pe drum şi se ghemui în tufişuri. Frunzele nu-şi scuturaseră încă stropii de rouă, aşa că se udă pe genunchi şi pe piept. Pinul era la o depărtare de vreo patruzeci, cincizeci de paşi mai jos. Îl putea zări pe omul cu muscheta ascuns între crengi.

Mînia i se aprinse.

— Laşilor! spuse el aproape cu voce tare. Toate pregătirile astea împotriva unui singur om.

Îi părea rău, într-un fel, că duşmanul fusese nevoit să recurgă la asemenea măsuri extreme. Totuşi, se aşteptase la aşa ceva şi era, pe cît posibil, pregătit. De vreme ce bănuiseră, în mod firesc, că nu va fi singur, precauţia le dicta să aibă cel puţin o armă de foc, dacă nu şi mai multe. În caz că foloseau şi arcuri scurte, arcaşii erau probabil ascunşi în spatele stîncilor, sau pe un teren ceva mai jos.

Musashi avea un mare avantaj: atît omul din copac, cît şi cei de sub el stăteau cu spatele. Aplecîndu-se atît de mult, încît plăselele sabiei i se ridicară deasupra capului, se furişă înainte, aproape tîrîndu-se. După aceea, străbătu următorii douăzeci de paşi în fugă.

Samuraiul cu muscheta îşi răsuci capul, îl văzu şi strigă:

— A venit!

Musashi mai alergă vreo zece paşi, ştiind că omul trebuia să se întoarcă pentru a ochi şi a trage.

— Unde? ţipă altul, aflat lîngă copac.

— În spatele tău! veni răspunsul cu un urlet pătrunzător.

Cel cu muscheta avea arma îndreptată spre capul lui Musashi.

În timp ce scînteile fitilului cădeau sfîrîind, cotul drept al lui Musashi descrise un arc de cerc în aer. Piatra aruncată se izbi în fitil, cu o forţă teribilă. Ţipătul samuraiului se amestecă cu zgomotul crengilor rupte, în timp ce se prăbuşea la pămînt.

Într-o clipă, numele lui Musashi era pe buzele tuturor. Nimeni nu se mai obosi să mediteze asupra situaţiei şi să-şi dea seama că el ar putea căuta mai întîi un mijloc de atac al corpului central. Zăpăceala era totală. În graba de a se aşeza pe poziţii, se ciocneau unii de alţii, îşi încurcau armele, se împiedicau de lănci şi ofereau, în fapt, imaginea perfectă a dezordinii, tot ţipînd unul la altul să nu-l lase să scape.

Pe cînd se aranjau în formă de semicerc, auziră provocarea:

— Sînt Miyamoto Musashi, fiul lui Shimmen Munisai din provincia Mimasaka. Am venit aşa cum ne-am înţeles alaltăieri la Yanagimachi. Genjirō, eşti aici? Te rog să nu fii nechibzuit cum au fost Seijūrō şi Denshichirō mai înainte. Înţeleg că ai cîteva duzini de ajutoare din cauză că eşti prea tînăr. Eu,

Musashi, am venit singur. Oamenii tăi pot ataca unul cîte unul, sau în grup, după cum doresc. Acum la luptă!

O altă surpriză: nimeni nu se aşteptase la o provocare atît de formală. Nici chiar cei care ar fi dorit să-i răspundă la fel, nu aveau calmul necesar.

— Musashi, ai întîrziat! ţipă o voce aspră.

Mulţi erau încurajaţi de declaraţia lui că era singur, dar Genzaemon şi Jūrōzaemon credeau că-i o şmecherie şi se uitau după ajutoare care nu se vedeau.

Un zbîrnîit dintr-o parte fu urmat, o fracţiune de secundă mai tîrziu, de strălucirea sabiei lui Musashi în aer. Săgeata îndreptată spre faţa lui se rupse, căzînd jumătate după umărul său, iar cealaltă jumătate, lîngă vîrful sabiei lăsate în jos.

Or, mai degrabă, unde fusese sabia, pentru că Musashi pornise deja. Cu părul zbîrlit ca o coamă de leu, se îndrepta în salturi către umbra din spatele pinului.

Genjirō cuprinse în braţe trunchiul, urlînd:

— Ajutor! Mi-e frică!

Genzaemon sări înainte, ţipînd ca şi cînd lovitura l-ar fi nimerit pe el, dar era prea tîrziu. Sabia lui Musashi despicase o bucată din scoarţa trunchiului. Aceasta căzu la pămînt o dată cu capul însîngerat al lui Genjirō.

Fusese fapta unui demon. Musashi se îndreptase direct spre băiat, fară a-i lua în seamă pe ceilalţi. Se părea că aşa plănuise de la bun început.

Atacul era de o sălbăticie greu de imaginat. Moartea lui Genjirō nu reducea cîtuşi de puţin capacitatea de luptă a oamenilor de la Yoshioka. Ceea ce la început fusese agitaţie nervoasă, se ridicase acum la gradul de nebunie ucigaşă.

— Fiară! urlă Genzaemon, palid de durere şi furie.

Se năpusti cu îndrăzneală spre Musashi, mînuind o sabie cam grea pentru un om de vîrsta lui. Acesta îşi trase călcîiul înapoi, se aplecă într-o parte şi lovi cu sabia de jos în sus, julindu-i cu vîrful ei cotul şi faţa lui Genzaemon. Era imposibil de spus cine se ghemuise pentru că, în aceeaşi clipă, un om care-l atacase pe Musashi din spate cu o lance se împiedică şi căzu peste bătrîn. În momentul următor, un al treilea samurai ce venise din faţă a fost despicat de la umăr pînă la buric. Capul îi căzu într-o parte

şi braţele i se înmuiară, în timp ce picioarele îi mai purtară cîţiva paşi trupul fără viaţă.

Ceilalţi bărbaţi de lîngă copac urlau din adîncul plămînilor, dar strigătele de ajutor se pierdeau în vînt şi printre copaci. Tovarăşii lor erau prea departe ca să-i audă şi n-aveau cum să fi văzut ce se întîmpla nici dacă s-ar fi uitat spre pin, în loc să păzească drumurile.

Pinul veghea acolo de un secol. Fusese martor la retragerea trupelor învinse ale lui Taira de la Kyoto spre Ōmi, în războaiele din veacul al XII-lea. De nenumărate ori văzuse preoţii războinici de pe Muntele Hiei coborînd în capitală şi făcînd presiuni la Curtea Imperială. Era oare recunoştinţa pentru sîngele proaspăt absorbit de rădăcinile lui sau poate înfiorarea dinaintea masacrului, căci crengile îi foşniră în vîntul ceţos şi împrăştiară stropi reci de rouă pe oamenii de dedesubt. Vîntul dădu glas unui amestec de sunete produse de crengi, de bambuşii care se legănau în ceaţă şi de iarba înaltă.

Musashi îşi lipi spatele de trunchiul copacului, a cărui circumferinţă cu greu putea fi cuprinsă de doi oameni cu braţele deschise. Pinul era un scut perfect pentru spate, însă n-ar fi fost bine să rămînă acolo multă vreme. În timp ce ochii îi alunecară pînă în vîrful sabiei şi se fixară pe adversari, mintea lui revedea terenul şi căuta o poziţie mai bună.

— Duceţi-vă la pin! La pin! Acolo se dă lupta!

Ţipătul venea din vîrful colinei pe care o alesese Sasaki Kojirō ca să privească spectacolul.

Apoi se auzi răspunsul asurzitor al muschetei şi, în cele din urmă, samuraii Casei Yoshioka pricepură ce se întîmplă. Mişunînd ca un roi de albine, îşi părăsiră ascunzătorile şi înaintară ameninţător spre răscrucea drumurilor.

Musashi alunecă cu agilitate într-o parte. Tocmai atunci un glonţ se înfipse în trunchiul copacului, la cîţiva centimetri de capul său. Cu ochii în patru, cei şapte oameni aflaţi înaintea lui se strecurară şi ei într-o parte ca să echilibreze schimbările de poziţie.

Fără nici un avertisment, Musashi ţîşni către omul din extrema stîngă, cu sabia ridicată la nivelul ochilor. Samuraiul Kobashi Kurando – unul dintre cei Zece Războinici ai Casei Yoshioka – fu complet luat prin surprindere. Cu un ţipăt

înspăimîntat, se răsuci pe-un picior, dar nu destul de rapid pentru a evita lovitura.

— Nu-l lăsaţi să o-ntindă!

Alţi şase bărbaţi porniră în fugă după el. Dar atacul îi aruncase iar într-o dezordine periculoasă şi toată coordonarea mişcărilor se pierduse. Cît ai clipi, Musashi se învîrti lovind lateral în cel mai apropiat om, Miike Jūrōzaemon. Ca un războinic experimentat ce era, Jūrōzaemon se gîndise la asta şi-şi lăsase puţin loc pentru a se retrage. Vîrful sabiei lui Musashi abia dacă-i atinse pieptul.

Felul în care Musashi mînuia sabia se deosebea de moda timpului. După tehnicile obişnuite, dacă prima lovitură nu reuşea, forţa armei se risipea în aer. Trebuia să o tragi înapoi ca să loveşti iar. Aşa ceva l-ar fi făcut pe Musashi să piardă timp. De cîte ori lovea lateral, continua mişcarea şi în partea opusă. O lovitură la dreapta era urmată, de regulă, în aceeaşi mişcare, de o altă lovitură spre stînga. Lama sabiei lăsa două dîre luminoase unite, ca două ace puse cap la cap.

Astfel revenirea neaşteptată îi sfîşie de jos în sus faţa lui Jūrōzaemon, transformîndu-i capul în ceva ce semăna cu o roşie zdrobită.

Musashi era din cînd în cînd dezavantajat, pentru că nu studiase cu un profesor, dar se găseau şi ocazii cînd acest lucru îi prindea bine. Unul din cîştigurile sale era că mintea nu-i fusese formată de practica nici unei şcoli. Din punctul de vedere clasic, stilul său nu avea nici schemă, nici reguli sau tactici secrete. Era greu de definit şi de clasificat, pentru că fusese creat de imaginaţia lui, în funcţie de propriile sale nevoi. Într-o anumită măsură, el putea fi provocat după stilurile convenţionale numai dacă adversarul era foarte priceput. Jūrōzaemon nu anticipase tactica lui Musashi. Orice adept al stilului Yoshioka, sau orice cunoscător al celorlalte stiluri din Kyoto ar fi fost luat prin surprindere, la fel ca şi Jūrōzaemon.

Dacă Musashi ar fi vrut să continue lupta după lovitura fatală şi i-ar fi provocat pe cei din grupul care rămăsese în jurul copacului, ar fi măcelărit cu siguranţă vreo cîţiva dintre ei. În schimb, el se îndreptă în fugă spre întretăierea drumurilor. Dar chiar cînd ceilalţi credeau că o să fugă, se întoarse brusc şi atacă iar. Pînă să se regrupeze pentru apărare, Musashi plecase din nou.

— Musashi!
— Laşule!
— Luptă-te ca un bărbat!
— N-am terminat cu tine!

Imprecaţiile obişnuite umpleau aerul, iar ochii furioşi ameninţau să iasă din orbite. Bărbaţii se îmbătaseră la vederea şi la mirosul sîngelui, de parcă ar fi băut o magazie plină cu saké. Vederea sîngelui, care-i face mai nepăsători pe cei curajoşi, avea un efect invers asupra laşilor. Aceşti samurai semănau cu strigoii ieşiţi dintr-un lac de sînge.

Lăsînd zbieretele în urmă, Musashi ajunse la răscruce şi o luă imediat pe cea mai îngustă din cele trei poteci, care ducea la templul Shugakuin. Oamenii care staţionaseră de-a lungul potecii în direcţie opusă, veneau acum de-a valma. Nu apucă să facă patruzeci de paşi, cînd dădu peste primul samurai din grup. Conform legilor fizicii, trebuia să fie curînd prins între cei ce veneau din faţă şi cei ce alergau din spate. Dar în momentul ciocnirii dintre cele două forţe el nu mai era acolo.

— Musashi! Unde eşti?
— A venit pe-aici. L-am văzut!
— Ar fi trebuit să vină pe-aici!
— Nu-i!

Vocea lui Musashi le întrerupse bîlbîiala confuză.

— Iată-mă!

Sări din umbra unei stînci chiar în mijlocul drumului, în spatele samuraiului care se întorcea, astfel încît să-i aibă pe toţi de aceeaşi parte. Uimiţi de această fulgerătoare schimbare de poziţie, oamenii de la Yoshioka se îndreptară spre el cît putură de repede, însă poteca îngustă nu le permitea să-şi concentreze forţele. Dacă luau în considerare spaţiul necesar ca să-şi învîrtă săbiile, ar fi fost periculos chiar şi pentru doi bărbaţi să înainteze alături.

Samuraiul care era cel mai aproape de Musashi se împiedică şi îl împinse pe cel din spatele său peste tot grupul care venea. Preţ de o clipă, se bălăbăniră neajutoraţi, cu picioarele încurcate unul într-altul. Dar mulţimea nu renunţa aşa lesne.

Aveau încredere în puterea lor unită, cu toate că viteza şi ferocitatea lui Musashi îi înspăimîntase. Înaintară cu un strigăt de provocare, convinşi că un războinic singur nu le putea ţine piept.

Adversarul lor se lupta ca un înotător care înfruntă talazuri uriaşe. Lovea o dată, pe urmă se retrăgea un pas, doi, şi trebuia să acorde mai mare atenţie apărării decît atacului. Se abţinea chiar să-i taie pe cei care se prăbuşeau în raza lui de acţiune şi erau astfel prăzi uşoare: pe de o parte, înfrîngerea lor n-ar fi însemnat decît un cîştig neînsemnat şi, în caz că nu-i nimerea, s-ar fi expus ca ţintă lăncilor duşmanului. Raza de acţiune a unei săbii se putea calcula, însă cu lancea lucrurile stăteau altfel.

Atacanţii îl presau nemilos în vreme ce-şi continua retragerea înceată. Era alb la faţă şi probabil nici nu putea să respire normal. Samuraii de la Yoshioka sperau că se va împiedica în cele din urmă de vreo rădăcină sau de vreo piatră. Totodată, nici unuia nu-i convenea să se apropie prea mult de un om ce-şi apăra disperat viaţa. Chiar şi cele mai apropiate săbii şi lănci care îl ameninţau se aflau la cîţiva centimetri de ţintă.

La tot acest vacarm se adăuga şi nechezatul hergheliei de cai; în cătunul învecinat, oamenii se treziseră şi se învîrteau de colo-colo. Aceasta era ora cînd preoţii matinali treceau înspre şi dinspre drumul către muntele Hiei, bocănind cu saboţii lor de lemn şi ţinîndu-şi cu mîndrie umerii drepţi. În timp ce lupta continua, tăietorii de lemne şi fermierii li se alăturaseră pe drum preoţilor ca să privească spectacolul, iar la strigătele lor aprinse răspundeau toate orătăniile şi caii din sat. Un grup de privitori se adunase în jurul templului unde Musashi se pregătise de luptă. Vîntul se potolise, iar ceaţa, ca un văl alb şi gros, se lăsa din nou. Apoi se ridică dintr-o dată, oferindu-le spectatorilor o imagine clară.

În timpul celor cîteva minute de încăierare, chipul lui Musashi se schimbase complet. Părul îi era încîlcit şi însîngerat; sîngele amestecat cu sudoare îi pătase banda din jurul capului, care devenise rozalie. Arăta ca un diavol coborît din iad. Respiraţia îi antrenase tot trupul, iar pieptul, ca un scut, se zguduia aidoma unui vulcan. O tăietură în *hakama* îi dezvălui o rană la genunchiul stîng; ligamentele albe, ce se vedeau în adîncul rănii, arătau ca seminţele unei rodii despicate. Avea o tăietură şi la antebraţ care, deşi nu era gravă, îl împroşcase cu sînge de la piept pînă la mica sabie pe care o purta în *obi*. Întregul chimonou părea să aibă un model purpuriu. Cei care îl văzuseră desluşit îşi acoperiră îngroziţi ochii.

Şi mai înfiorătoare era priveliştea morţilor şi răniţilor de lîngă el. Continuîndu-şi retragerea strategică în susul potecii, ajunse pe un teren deschis, unde urmăritorii îl atacau în valuri. În doar cîteva clipe, patru sau cinci oameni se prăbuşiră despicaţi. Zăceau împrăştiaţi pe o întindere largă – mărturii muribunde ale vitezei cu care Musashi lovea şi se îndepărta de parcă ar fi fost peste tot în acelaşi timp.

Dar, în ciuda tuturor deplasărilor şi eschivelor, Musashi se agăţa de o singură strategie fundamentală. Nu ataca niciodată un grup din faţă sau dintr-o parte, ci numai pieziş, în vreun colţ mai expus. De cîte ori se întîlnea frontal cu un grup de samurai, reuşea într-un fel sau altul să alunece ca fulgerul spre colţul formaţiei, unde se confrunta doar cu un om sau doi deodată. Astfel putea să-i menţină, în mare, în aceeaşi poziţie. Dar, în cele din urmă, pe Musashi avea să-l ajungă istoveala, iar adversarii lui trebuiau să găsească o cale de a-i neutraliza metoda de atac. Pentru asta ar fi trebuit să se împartă în două forţe mari, aşezate în faţa şi-n spatele lui. Atunci l-ar fi expus unui pericol mult mai mare. Musashi avea nevoie de toate resursele pentru a evita un asemenea lucru.

La un moment dat, îşi scoase sabia cea mică şi începu să lupte cu ambele mîini. În vreme ce sabia mare, din stînga, se mînjise cu sînge pînă la plăsele şi pînă la mînă, cea mică era curată. Continua să strălucească, lacomă de sînge, cu toate că muşcase din carnea proaspătă chiar de la prima lovitură. Nici Musashi nu şi-a dat bine seama cînd o scosese, deşi o mînuia la fel de agil ca şi pe cea mare.

Cînd nu lovea, ţinea arma din stînga îndreptată spre ochii adversarului. Sabia din dreapta se întindea lateral, formînd împreună cu cotul şi umărul un arc orizontal larg, care îl scotea cu mult în afara liniei de atac a duşmanului. Dacă adversarul mergea spre dreapta, Musashi putea pune în acţiune sabia din partea aceea, dacă se muta în stînga, ataca cu sabia mică, prinzîndu-l astfel între două arme. Dacă se arunca în faţă, îşi putea ţintui adversarul cu sabia cea mică şi, înainte ca acesta să se poată feri, îl ataca cu sabia mare. Mai tîrziu, această metodă avea să fie numită, convenţional, Tehnica de Luptă cu Două Săbii împotriva unei Mari Forţe de Adversari, dar în acel moment, el lupta numai din instinct.

După standardele în vigoare, Musashi nu era un mare teoretician al sabiei. Şcoli, stiluri, teorii, tradiţii – toate acestea nu însemnau nimic pentru el. Felul său de-a lupta era condus de raţiuni pragmatice. Ştia numai ce-l învăţase experienţa. Nu punea teoria în practică; mai întîi acţiona şi pe urmă teoretiza.

Samuraii de la Yoshioka, de la Primii Zece şi pînă la ultimii, îşi împuiaseră capul cu teoriile celor Opt Stiluri din Kyoto. Unii dintre ei încercaseră să-şi creeze variante proprii. În ciuda înaltului antrenament şi a înaltei discipline, nu erau în stare să se măsoare cu un războinic ca Musashi, care-şi petrecuse timpul ca un pustnic în munţi, expunîndu-se atît pericolelor din natură, cît şi celor cauzate de oameni. Pentru ei era de neînţeles cum poate Musashi, cu respiraţia tăiată, cu faţa cenuşie şi cu ochii orbiţi de sudoare, cu trupul acoperit de răni, să mai mînuiască săbiile şi să-i ameninţe, ciopîrţindu-i pe cei care intrau în raza sa de acţiune. El lupta înainte ca un zeu al focului şi al răzbunării. Ei înşişi erau morţi de oboseală şi încercările de a străpunge această fantomă însîngerată deveniseră isterice.

Dintr-o dată, vacarmul se înteţi.

— Fugi! zbierau mii de voci.

— Tu, care lupţi de unul singur, fugi!

— Fugi cît poţi!

Ţipetele păreau să vină din munţi, din copaci, din norii albi de deasupra. Cei care priveau îi vedeau pe oamenii de la Yoshioka încercuindu-l din ce în ce mai strîns. Pericolul iminent îi făcea pe toţi să-ncerce să-l salveze, fie şi numai avertizîndu-l.

Dar strigătele lor nu produceau nici o impresie. Musashi nu le-ar fi dat atenţie nici dacă pămîntul ar fi crăpat, nici dacă cerul ar fi azvîrlit fulgere zguduitoare. Urletele crescură în intensitate, scuturînd cele treizeci şi şase de piscuri ca un cutremur. Veneau din două părţi în acelaşi timp: de la cei care priveau şi de la numeroşii samurai Yoshioka.

În cele din urmă Musashi o luă de-a lungul muntelui, cu viteza unui mistreţ. Cît ai clipi din ochi, cinci sau şase oameni porniră după el, încercînd disperaţi să-l lovească mortal.

Musashi se întoarse brusc, cu un urlet înfricoşător, se ghemui şi lovi lateral încercînd să-i oprească. Un samurai îşi lăsă lancea jos, dar o izbitură puternică i-o aruncă din mîini. Se dădură înapoi.

Musashi rotea aprig sabia din stînga, pe urmă pe cea din dreapta şi iar pe cea din stînga. Mişcîndu-se ca o combinaţie de foc şi apă, îşi zăpăcea duşmanii şi îi făcea să se ghemuiască la pămînt, să se clatine şi să se împiedice în faţa lui.

Apoi dispăru iar. Sărise de pe terenul deschis unde se purtase lupta pe o parcelă de orz, aflată mai jos.

— Stai!

— Vino înapoi şi luptă!

Doi samurai săriră orbeşte după Musashi, urmărindu-l înfîerbîntaţi. O clipă mai tîrziu, se auziră două ţipete de moarte şi două lănci zburară în aer, înfigîndu-se drept în mijlocul cîmpului. Musashi se rostogolea ca o avalanşă spre capătul parcelei. Avea un avans de o sută de metri, iar distanţa dintre el şi urmăritorii lui se mărea treptat.

— Merge spre sat.

— A luat-o pe drumul principal.

El, de fapt, se strecurase rapid şi aproape nevăzut către marginea cîmpului şi se ascunsese în pădure. Îi văzuse pe samurai împărţindu-se, pentru a-şi continua vînătoarea în diverse direcţii.

Se luminase de ziuă şi era o dimineaţă însorită ca oricare alta.

Ofrandă pentru cei morţi

Cînd Oda Nobunaga şi-a pierdut, în cele din urmă, răbdarea cu intrigile politice ale preoţilor, s-a hotărît să atace vechiul aşezămînt budist de pe muntele Hiei şi, într-o noapte teribilă, foarte puţine din cele trei mii de temple şi altare ale sale au scăpat de flăcări. Cu toate că trecuseră patruzeci de ani, iar clădirea principală împreună cu cîteva temple auxiliare fuseseră reconstruite, amintirea acelei nopţi atîrna ca un linţoliu deasupra muntelui. Aşezămîntul era acum lipsit de orice putere şi preoţii îşi dedicau din nou timpul îndatoririlor religioase.

Pe o culme din extrema sudică, la o distanţă de unde se puteau vedea celelalte clădiri şi chiar întregul Kyoto, se afla un mic templu retras, cunoscut sub numele de Mudōji. Liniştea din jurul său era arareori tulburată de zgomote mai puţin paşnice decît clipocitul unui pîrîu sau ciripitul păsărelelor.

Dintr-un ungher al templului se auzea o voce de bărbat recitînd cuvintele lui Kannon, Zeiţa îndurării, aşa cum erau scrise în Sutra Lotusului. Tonul egal se ridica din cînd în cînd, apoi scădea brusc, de parcă psalmistul şi-ar fi adus aminte cine este.

Un tînăr călugăr străbătea coridorul cu pardoseala neagră, ţinînd ridicată pînă la vîrful nasului o tavă pe care se afla cina sărăcăcioasă, fără carne, servită de regulă în aşezămintele religioase. Intră în sala de unde se auzea vocea, puse tava într-un colţ, îngenunche politicos şi rosti:

— Bună ziua!

Uşor aplecat în faţă şi absorbit de munca lui, oaspetele nu auzi salutul băiatului.

— Domnule, rosti călugărul cu vocea uşor ridicată, v-am adus prînzul. Dacă vreţi, îl las aici, în colţ.

— Oh, mulţumesc, îi răspunse Musashi, îndreptîndu-se. Eşti foarte amabil.

Se întoarse şi făcu o plecăciune.

— Aţi vrea să mîncaţi acum?

— Da.
— Atunci vă servesc orezul.
Musashi primi bolul cu orez şi începu să mănînce. Călugărul se uită mai întîi la bucata de lemn de lîngă Musashi, iar apoi la cuţitaşul din spatele lui. Aşchii şi bucăţele de lemn alb şi proaspăt de santal zăceau împrăştiate în jurul lui.
— Ce sculptaţi? întrebă el.
— Vreau să fie o divinitate.
— Buddha Amida?
— Nu, Kannon. Din păcate, nu ştiu nimic despre sculptură. Mai mult îmi tai mîinile decît lemnul.
Ca dovadă, îi arătă degetele împodobite cu crestături, dar băiatul se arătă mai interesat de bandajul alb din jurul antebraţului.
— Ce vă fac rănile? întrebă el.
— Sînt aproape vindecate, datorită tratamentului pe care l-am primit aici. Te rog, spune-i stareţului că-i sînt foarte recunoscător.
— Dacă o sculptaţi pe Kannon, ar trebui să vizitaţi clădirea principală. Acolo este o statuie de-a ei, făcută de un sculptor celebru. Vă conduc, dacă vreţi. Nu-i departe, cam vreo jumătate de kilometru.
Încîntat de invitaţie, Musashi îşi isprăvi masa şi plecară amîndoi spre clădirea principală. Nu mai ieşise de zece zile de cînd ajunsese acolo, însîngerat şi folosindu-şi sabia drept baston. De-abia începu să păşească şi înţelese că rănile nu i se vindecaseră complet, aşa cum crezuse. Îl durea genunchiul stîng, iar vîntul, deşi rece şi potolit, îl tăia prin lovitura de la braţ. Şi totuşi, afară era plăcut. Florile cădeau din cireşii care se legănau uşor şi dansau în aer, asemenea unor fulgi de zăpadă. Cerul avea nuanţa azurie a începutului de vară. Muşchii lui Musashi erau umflaţi ca nişte boboci gata să se deschidă.
— Nu-i aşa că studiaţi artele marţiale?
— Aşa-i.
— Atunci de ce o sculptaţi pe Kannon?
Musashi nu-i răspunse pe loc.
— N-ar fi mai bine să vă exersaţi sabia în loc să sculptaţi?
Întrebarea îl duru pe Musashi mai tare decît rănile. Călugărul era cam de vîrsta lui Genjirō şi cam de aceeaşi statură.

Cîţi oameni omorîse sau rănise în acea zi nefastă? Nu-şi dădea seama. Nu-şi mai amintea limpede nici cum scăpase din luptă, nici cum îşi găsise o ascunzătoare. Singurele lucruri întipărite clar în mintea lui, care-l bîntuiau în somn, erau ţipătul îngrozit al lui Genjirō şi trupul său măcelărit.

Se gîndi iar, aşa cum o făcuse de mai multe ori în ultimele zile, la hotărîrea pe care o luase şi o notase negru pe alb: nu va mai face niciodată un lucru pe care să-l regrete mai tîrziu. Dacă trăia cu impresia că făcuse numai ceea ce era scris în Codul Samuraiului, că nu încercase altceva decît să înlăture un spin ce-i stătea în cale, atunci era îndreptăţit să creadă că viitorul lui va fi mohorît şi inuman.

Mintea i se limpezise în atmosfera paşnică a templului. Chiar şi după ce amintirea sîngelui vărsat şi a *rōnin*-ilor începu să pălească, se simţea totuşi copleşit de durere din pricina băiatului ucis.

Gîndurile i se întoarseră la întrebarea călugărului şi îi răspunse:

— Nu-i aşa că preoţi mari, precum Kōbō Daishi şi Genshin, au creat o mulţime de reprezentări ale lui Buddha şi ale altor sfinţi? După cîte ştiu, chiar şi cîteva statui de-aici, de pe muntele Hiei, au fost sculptate de preoţi, nu?

Băiatul răspunse şovăind, plecîndu-şi capul:

— Nu sînt prea sigur de asta, dar preoţii fac picturi şi statui religioase.

— Să-ţi spun eu de ce. O fac din pricină că imaginea pictată sau sculptată a lui Buddha îi apropie mai mult de El. Tot aşa poate şi un om de arme să-şi purifice spiritul. Noi, oamenii, privim la aceeaşi lună, dar nenumărate sînt căile prin care putem ajunge pe culmea cea mai apropiată de ea. Uneori, cînd ne rătăcim, ne hotărîm să apucăm altă cale, însă ţinta de pe urmă este să-ţi cauţi împlinirea vieţii.

Musashi se opri, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar călugărul alergă înainte şi-i arătă o stîncă aproape ascunsă în iarbă.

— Uitaţi, spuse el, înscripţia aceasta este a lui Jichin. A fost preot, şi încă unul renumit.

Musashi citi cuvintele săpate în piatra acoperită de muşchi:

“Izvorul Legii

Va seca în curînd,
Iar cînd va veni sfîrşitul,
Un vînt rece, mohorît, va bate
Pe sterpele culmi din Hiei.”

Era impresionat de puterea profetică a celui care le scrisese. Vîntul de pe muntele Hiei fusese, într-adevăr, rece şi mohorît după incursiunea crudă a lui Nobunaga. Umblau zvonuri că unii preoţi duceau dorul zilelor trecute, al unei armate puternice, al influenţei politice şi-al privilegiilor, şi era un lucru ştiut că nu-şi puteau alege niciodată un nou stareţ fără o mulţime de intrigi şi lupte interioare dezgustătoare. Muntele sfînt fusese sortit mîntuirii păcatelor, dar tocmai aceşti păcătoşi îi susţineau aşezămintele cu ofrande şi bani. O stare de lucruri nu tocmai îmbucurătoare, se gîndea Musashi.

— Haideţi să mergem, spuse băiatul nerăbdător.

Tocmai pe cînd porneau, unul din preoţii de la Mudōji veni în goană după ei.

— Seinen, îl chemă el pe băiat. Unde te duci?

— La clădirea principală. Dumnealui vrea să vadă statuia lui Kannon.

— Nu poţi să-l duci altădată?

— Iertaţi-mă că l-am rugat pe băiat să vină cu mine cînd are probabil de lucru, spuse Musashi. Luaţi-l înapoi. Mă voi duce acolo cu altă ocazie.

— N-am venit după el. Aş vrea să veniţi cu mine, dacă nu vă e cu supărare.

— Eu?

— Da, îmi pare rău că vă deranjez, dar…

— Mă caută cineva? întrebă Musashi, deloc surprins.

— Păi, da. Le-am spus că nu sînteţi acasă, dar ei susţineau că v-au văzut cu Seinen. Au insistat să vin să vă aduc.

Pe drumul de întoarcere spre Mudōji, Musashi îl întrebă pe preot cine erau vizitatorii şi află că veneau de la Sannōin, unul din templele auxiliare.

Erau vreo zece, îmbrăcaţi în veşminte negre, cu benzi maro în jurul capului. Chipurile lor supărate semănau cu cele ale îngrozitorilor preoţi-războinici de pe vremuri; o adunătură de brute arogante, îmbrăcate în haine preoţeşti, care începeau să-şi reclădească cuibul, deşi le fuseseră retezate aripile. Cei care

nu avuseseră nici un profit de pe urma acţiunii lui Nobunaga se fîţîiau în sus şi-n jos, cu săbiile mari agăţate la brîu, făcînd pe stăpînii cu alţii şi autointitulîndu-se învăţaţi ai legii budiste, fără să fie altceva decît nişte mitocani intelectuali.

— Iată-l, spuse unul.

— Ăsta? întrebă altul dispreţuitor.

Îl priviră cu vădită ostilitate.

Un preot corpolent zise, arătînd cu lancea spre însoţitorii lui Musashi:

— Mulţumim, dar nu avem nevoie de voi. Duceţi-vă înăuntru.

Apoi continuă morocănos:

— Tu eşti Miyamoto Musashi?

Nu era nici urmă de politeţe în cuvintele sale. Musashi îi răspunse scurt, fără nici o plecăciune.

Alt preot, care apăruse din spatele celui dintîi, rosti ca şi cînd ar fi citit o hîrtie:

— Îţi voi transmite decizia înmînată de comisia de judecată de la Enryakuji. Iat-o: „Muntele Hiei este un spaţiu pur şi sacru, ce nu trebuie folosit drept adăpost pentru aceia care au duşmănii şi răfuieli în inimă. De asemenea, el nici nu poate oferi refugiu unor oameni josnici care s-au angajat în conflicte dezonorante. I se cere comunităţii de la Mudōji să te alunge imediat. Dacă nu te supui, vei fi aspru pedepsit, în acord cu legile aşezămîntului”.

— Mă voi supune poruncilor mănăstirii, răspunse Musashi blînd, dar aş vrea să-mi permiteţi să rămîn pînă mîine în zori, pentru că a trecut de miezul zilei şi n-am făcut nici un fel de pregătiri. Şi aş mai vrea să vă întreb dacă această hotărîre vine de la autorităţile civile sau de la cele religioase. Oamenii de la Mudōji au anunţat sosirea mea şi mi s-a spus că pot sta liniştit. Nu înţeleg de unde vine o asemenea schimbare bruscă.

— Dacă vrei să ştii într-adevăr, îi răspunse primul preot, îţi voi spune. La început am fost bucuroşi să-ţi oferim ospitalitate pentru că te-ai luptat singur împotriva multor adversari. Mai tîrziu, totuşi, am primit nişte informaţii despre tine şi ele ne-au silit să ne mai gîndim. Am hotărît că nu ne mai putem permite să-ţi oferim adăpost.

„Informaţii?” se gîndi Musashi revoltat. Trebuia să se fi aşteptat la aşa ceva. Nu avea nevoie de prea multă imaginaţie

pentru a ghici că Şcoala Yoshioka îl ponegrea prin tot oraşul Kyoto. Cu toate acestea, nu considera că ar fi cazul să se apere.

— Prea bine, spuse el cu răceală. Mîine dimineaţă voi pleca negreşit.

Cînd intră pe poarta templului, preoţii începură să-şi bată joc de el.

— Uitaţi-vă la el, tîrîtură afurisită!

— E un monstru!

— Monstru? Nu-i monstru, e redus mintal!

Întorcîndu-se şi privindu-i furios, Musashi întrebă ascuţit:

— Ce ziceaţi?

— Ai auzit, nu? întrebă un preot, sfidător.

— Da, am auzit. Şi aş vrea să ştiţi un lucru. Mă supun dorinţei preoţimii, dar n-o să-i las pe cei de teapa voastră să-şi bată joc de mine. Vreţi să vă bateţi?

— Ca slujitori ai lui Buddha, noi nu ne batem, veni preasfinţitul răspuns. Am deschis gura şi cuvintele au ieşit de la sine.

— Trebuie să fi fost glasul cerului, spuse alt preot.

În clipa următoare, se îngrămădiră toţi în jurul lui Musashi blestemînd, batjocorindu-l şi chiar scuipîndu-l. Musashi nu ştia cît se va mai putea stăpîni. În ciuda faptului că preoţii-războinici îşi pierduseră puterea, aceste noi exemplare nu-şi pierduseră aroganţa.

— Ia uitaţi-vă la el! rînji un preot. Din ceea ce mi-au zis sătenii, am crezut că-i un samurai cu respect de sine. Acum văd că-i doar un cretin fără minte. Nu se supără, nici măcar nu ştie să se apere.

Cu cît tăcea Musashi mai mult, cu atît limbile păcătoase sîsîiau mai ascuţit. În cele din urmă, înroşindu-se uşor, le zise:

— Parcă spuneaţi că glasul cerului vorbeşte prin om!

— Da, şi ce-i cu asta?

— Vreţi să insinuaţi că cerul m-a condamnat?

— Ai auzit ce-am hotărît. N-ai priceput încă?

— Nu.

— M-aşteptam! Meriţi să te compătimim pentru că nu ai prea multă minte. Dar îndrăznesc să sper că în viaţa viitoare o să-ţi vii în fire!

Deoarece Musashi nu răspunse, preotul continuă:

— Ai grijă după ce pleci de aici. N-ai o reputaţie cu care să te mîndreşti.

— Dar ce contează ce spun oamenii?

— Ia ascultaţi-l! Încă mai crede că are dreptate.

— Ce-am făcut a fost drept. N-am procedat josnic sau laş în lupta cu samuraii de la Yoshioka.

— Prostii!

— Există ceva de care să-mi fie ruşine? Spuneţi-mi!

— Ai curajul să mai vorbeşti?

— Vă previn că nu mă deranjează alte lucruri, dar nu permit nimănui să-mi ponegrească sabia!

— Foarte bine, să vedem dacă ne răspunzi la o întrebare. Ştim că te-ai luptat curajos cu forţe copleşitoare. Îţi admirăm puterea de fiară. Îţi lăudăm vitejia de a lupta împotriva atîtor adversari. Dar de ce-ai ucis un copil de treisprezece ani? Cum ai putut fi atît de crud încît să măcelăreşti un biet copil?

Musashi păli; îşi simţi dintr-o dată trupul slăbit.

Preotul vorbi mai departe:

— Seijūrō s-a făcut preot după ce şi-a pierdut braţul. Pe Denshichirō l-ai ucis pe loc. Genjirō era singurul lor urmaş în viaţă. Omorîndu-l, ai distrus Casa Yoshioka. Chiar dacă ai făcut-o în numele Codului Bushidō, totul a fost cruzime şi laşitate. Nu meriţi să te numeşti nici măcar monstru sau diavol. Te crezi om? Îţi închipui c-ai putea fi numit samurai? Consideri că locul tău este în această ţară a cireşilor înfloriţi? Nu, nu eşti de-al nostru şi de aceea te alungă preoţimea. Oricare ar fi fost împrejurările, este de neiertat să ucizi un copil. Un adevărat samurai n-ar comite o asemenea crimă. Cu cît e mai puternic, cu atît e mai blînd şi mai atent faţă de cei slabi. Un samurai nu numai că înţelege mila, dar o şi împarte. Acum pleacă de aici, Miyamoto Musashi! Cît poţi de repede! Muntele Hiei te alungă!

După ce s-au descărcat, preoţii plecară cu toţii.

Deşi suportase în linişte ultimul torent de insulte, Musashi nu tăcuse din pricină că n-ar fi avut răspuns la acuzaţii. „Eu am dreptate, orice-ar spune ei”, se gîndi el. „Am făcut tot ce-am putut ca să-mi apăr convingerile, care nu sînt greşite.”

Credea sincer în principiile sale şi în necesitatea de a le susţine. O dată ce Şcoala Yoshioka l-a numit pe Genjirō reprezentantul ei, moartea băiatului nu mai putea fi evitată. El era generalul lor. Atîta vreme cît era în viaţă, Şcoala ar fi rămas

neînvinsă. Musashi ar fi ucis zece, douăzeci, treizeci de oameni, dar dacă nu murea Genjirō, supravieţuitorii ar fi pretins că au ieşit victorioşi. Faptul că îl ucisese mai întîi pe băiat îi adusese victoria, chiar dacă adversarii l-ar fi omorît mai tîrziu.

După legea sabiei, judecata sa nu avea nici o fisură, iar Musashi preţuia această lege mai presus de orice.

Şi totuşi, amintirea lui Genjirō îl tulbura adînc, trezindu-i îndoiala, tristeţea şi durerea. Chiar şi lui i se părea dezgustătoare cruzimea faptei sale.

„Să-mi arunc sabia şi să trăiesc ca un om obişnuit?” se întreba în sinea lui, nu pentru întîia dată. Sub cerul limpede al începutului de vară, petalele albe ale florilor de cireş cădeau haotic, ca fulgii de nea, lăsînd copacii fără apărare. Aşa se simţea şi el acum. Nu ştia dacă să-şi schimbe sau nu felul de viaţă. „Pot să rămîn cu Otsū, dacă renunţ la sabie.” Dar atunci îşi aminti de viaţa uşuratică a locuitorilor din Kyoto şi de lumea în care trăiau Kōetsu şi Shōyū.

— Aşa ceva nu-i pentru mine, spuse el hotărît.

Intră pe poartă şi se duse în cameră. Se aşeză lîngă opaiţ, luă lemnul pe jumătate sculptat şi se puse repede pe treabă. Era foarte important să termine statuia. Indiferent dacă ieşea bine sau nu, dorea să lase acolo ceva pentru sufletul răposatului Genjirō.

Opaiţul se stingea treptat, în timp ce Musashi cioplea lemnul. Zgomotul făcut de căderea aşchiilor micuţe pe *tatami* se auzea în liniştea mormîntală a serii. Se concentrase puternic şi întreaga fiinţă participa cu toată intensitatea la atingerea lemnului. Era obişnuit ca, o dată ce şi-a stabilit o sarcină, să se dedice ei pînă o ducea la bun sfîrşit, fără să bage în seamă plictiseala sau oboseala.

Tonurile sutrei cădeau şi se ridicau.

După ce mai corecta cîte un detaliu, îşi relua munca devotat şi cu veneraţie, asemenea sculptorilor din vechime, despre care se spunea că făceau trei plecăciuni în faţa lui Buddha înainte de a-şi lua dălţile ca să înceapă munca. Statuia lui Kannon va fi o rugăciune pentru fericirea lui Genjirō în viaţa viitoare şi, într-un anumit fel, o scuză umilă faţă de propriul său suflet.

În cele din urmă, murmură:

— Cred că asta e. În timp ce se îndrepta de spate şi examina statuia, clopotul pagodei din est sună începerea celui de-al doilea moment de veghe, de la ora zece.

„Se face tîrziu”, se gîndi el şi se duse să-şi prezinte omagiile stareţului şi să-l roage să aibă grijă de statueta lui. Imaginea era sculptată grosolan, dar îşi pusese tot sufletul în ea şi vărsase lacrimi de căinţă în timp ce se ruga pentru sufletul băiatului mort.

Nici nu apucă să iasă din cameră, că şi veni Seinen să măture. După ce curăţă peste tot, întinse aşternutul pentru Musashi şi plecă ţopăind înapoi la bucătărie, cu mătura pe umăr. Pe cînd Musashi încă mai sculpta, în templu se furişase o siluetă, căci uşile nu erau niciodată încuiate; silueta se îndreptă apoi către verandă. După plecarea lui Seinen, uşa glisantă dinspre verandă se deschise şi se închise la fel de uşor.

Musashi se întoarse cu darurile de rămas-bun, o pălărie împletită şi o pereche de sandale din pai. Le puse lîngă pernă, stinse opaiţul şi se strecură în pat. Uşile de afară erau deschise şi un vînticel adia uşor pe coridoare. Luna dădea destulă lumină ca să arunce o umbră cenuşie, pală, pe hîrtia albă de la *shōji*. Umbrele copacilor se legănau domol, ca valurile unei mări liniştite.

Musashi sforăia încetişor, răsuflînd mai rar pe măsură ce se cufunda în somn. Într-o linişte desăvîrşită, marginea unui mic paravan din colţ se mişcă şi o siluetă întunecată se furişă în patru labe. Sforăitul conteni, iar umbra neagră se lăsă rapid la podea. Apoi, pe măsură ce răsuflarea devenea mai regulată, intrusul avansa centimetru cu centimetru, cu răbdare şi precauţie, coordonîndu-şi mişcările cu respiraţia ritmică.

Dintr-o dată, umbra se ridică asemenea unui nor negru, scămoşat, şi ateriză asupra lui Musashi, ţipînd:

— Acum îţi arăt eu ţie!

O sabie scurtă alunecă spre gîtul lui. Dar arma căzu într-o parte, zăngănind, în timp ce silueta întunecată zbură înapoi prin aer şi ateriză cu o pocnitură prin *shōji*. Intrusul scoase un geamăt puternic înainte de a se rostogoli, cu *shōji* cu tot, în întunericul de afară.

În clipa în care Musashi a îmbrîncit-o, şi-a dat seama că persoana din mîinile sale era uşoară ca un pisoi. Deşi avea faţa acoperită cu o cîrpă, i se păruse că vede nişte urme de păr alb.

Fără să se oprească pentru a-şi analiza impresiile, înşfăcă sabia şi alergă afară, pe verandă.

— Stai! urlă el. Dacă tot ţi-ai bătut capul să vii pînă aici, lasă-mă să te salut cum se cuvine!

Sărind la pămînt, alergă în direcţia zgomotului paşilor care se retrăgeau. Dar n-o făcea din tot sufletul. După vreo cîţiva paşi se opri şi-i privi rîzînd pe preoţii ce dispăreau în beznă.

Osugi zăcea pe jos şi gemea de durere după aterizarea care îi zguduise zdravăn oasele.

— Cum, dumneata erai? Bunicuţo! exclamă el, surprins că duşmanul nu era de la Yoshioka şi nici vreunul dintre preoţii furioşi.

O cuprinse cu braţul şi o ajută să se ridice.

— Acum încep să înţeleg, spuse el. Nu-i aşa că dumneata eşti aceea care m-a ponegrit în faţa preoţilor? Şi bănuiesc că ei au crezut fiecare cuvinţel, de vreme ce povestea venea de la o bătrînă doamnă, curajoasă şi preacinstită.

— Vai, mă doare spatele!

Osugi nici nu confirmă, nici nu negă acuzaţia. Se zvîrcoli puţin, dar nu avea puterea să opună rezistenţă. Spuse slab:

— Musashi, dacă am ajuns pînă aici, nu are rost să-ţi mai baţi capul cu ce-i bine şi ce-i rău. Casa Hon'iden a avut ghinion în război aşa că acum taie-mi capul.

Musashi nu prea credea că joacă teatru. Păreau să fie cuvintele unei femei cinstite ce mersese mai departe decît o ţineau puterile şi voia s-o sfîrşească.

— Te doare? întrebă el, refuzînd s-o ia în serios. Unde te doare? Poţi să rămîi aici în noaptea aceasta, aşa că nu-ţi face griji.

O ridică în braţe, o duse înăuntru şi-o puse în patul lui. Se aşeză lîngă ea şi o îngriji toată noaptea.

Cînd cerul se lumină, Seinen aduse bocceaua cu mîncare cerută de Musashi şi un mesaj de la stareţ, în care acesta se scuza pentru lipsa de politeţe, dar îl ruga să plece cît mai curînd la drum.

Musashi îi trimise vorbă că este şi o femeie suferindă cu el. Preotul nu dorea ca Osugi să stea la templu şi le dădu o sugestie. Un negustor din oraşul Ōtsu venise la templu cu o vacă şi lăsase animalul în grija stareţului pînă îşi isprăvea el treaba. Preotul îi oferi lui Musashi vaca, spunîndu-i că femeia

putea coborî muntele pe spinarea ei. O dată ajunşi la Ōtsu, urmau să lase animalul la chei sau la una din prăvăliile negustorilor din vecinătate.

Musashi acceptă oferta cu recunoştinţă.

O înghiţitură de lapte

Drumul ce cobora din muntele Hiei de-a lungul unei creste ajungea în provincia Omi printr-un punct aflat mai jos, la Miidera.

Musashi ducea vaca de frînghie. Aruncă o privire peste umăr şi spuse blînd:

— Ne putem opri să ne odihnim dacă vrei. Nici unul dintre noi nu se grăbeşte.

Dar cel puţin, se gîndea el, o porniseră la drum. Pentru că nu era obişnuită cu vacile, Osugi refuzase categoric la început să se urce pe spinarea animalului. Lui Musashi i-a trebuit multă inventivitate ca să o convingă şi argumentul de bază a fost că nu putea rămîne la nesfîrşit într-un aşezămînt de preoţi celibatari.

Întinsă cu faţa în jos pe vacă, Osugi gemea de durere şi-şi tot căuta o poziţie mai bună. La fiecare dovadă de solicitudine din partea lui Musashi, simţea un nou val de ură şi îşi exprima în tăcere nemulţumirea pentru că trebuia să se lase îngrijită de duşmanul ei de moarte.

Deşi Musashi ştia că ea nu trăieşte decît pentru a se răzbuna, nu era în stare să o considere un duşman adevărat. Nimeni, nici chiar adversarii mai puternici, nu-i făcuseră vreodată atît de multe necazuri şi nici nu-l stînjeniseră mai tare. Şmecheriile ei îl aduseseră în pragul dezastrului în sat; din cauza ei fusese batjocorit şi ponegrit la Kiyomizudera; din cînd în cînd îi băgase beţe-n roate şi-i dejucase planurile. Avusese momente, ca şi în noaptea trecută, cînd o blestemase şi fusese la un pas de a o despica în două.

Şi totuşi nu se putea hotărî să termine cu ea, mai ales acum, cînd era îndurerată şi lipsită de obişnuita-i vervă. Ciudat, dar faptul că limba ei ascuţită se abţinea de la vorbă îl deprima şi dorea s-o vadă iar sănătoasă, chiar dacă aşa ceva i-ar fi adus şi alte necazuri.

— Trebuie să fie incomod să călătoreşti astfel, spuse el. Încearcă să mai rezişti puţin. Mă voi gîndi la o soluţie cînd vom ajunge la Ōtsu.

Priveliştea dinspre nord-est era minunată. Lacul Biwa se întindea limpede sub ei, muntele Ibuki se afla chiar în spate, iar piscurile de pe Echizen se conturau înalte, în depărtare. Musashi vedea pe partea cealaltă a lacului fiecare dintre cele Opt Privelişti din Karasaki, în cătunul Seta.

— Hai să ne oprim puţin, spuse el. O să-ţi fie mai bine dacă te dai jos şi te întinzi cîteva clipe. Legă animalul de un copac, o luă în braţe şi-o coborî.

Cu faţa la pămînt, Osugi îi dădu mîinile la o parte şi scăpă un geamăt. Faţa îi ardea şi părul îi era ciufulit.

— Vrei nişte apă? o mai întrebă o dată Musashi, frecîndu-i spatele. Ar trebui să mănînci ceva.

Ea clătină cu încăpăţînare din cap.

— N-ai băut un strop de apă din noaptea trecută, continuă el rugător. O să-ţi fie şi mai rău dacă o ţii aşa. Aş vrea să-ţi găsesc vreun leac, dar pe aici nu sînt case. Uite, de ce nu mănînci jumătate din prînzul meu?

— Ce dezgustător!

— Cum?

— Mai degrabă mor pe cîmp şi mă devorează păsările. Nu mă voi coborî niciodată într-atît încît să accept hrană de la un duşman!

Îi îndepărtă mîinile şi îşi încleştă degetele în iarbă.

Întrebîndu-se dacă va trece vreodată peste neînţelegerea lor, Musashi o trata cu blîndeţe, ca pe propria mamă, şi încerca răbdător s-o potolească ori de cîte ori îi adresa vorbe usturătoare.

— Hai, bunicuţo, ştii bine că nu vrei să mori. Trebuie să trăieşti. Nu vrei să-l vezi pe Matahachi devenind cineva?

Ea îşi dezveli dinţii şi mîrîi:

— Ce legătură are asta cu tine? Mulţumesc, Matahachi se va descurca şi fără ajutorul tău.

— Sigur că da. Însă trebuie să te faci bine ca să-l încurajezi.

— Prefăcutule! urlă bătrîna. Îţi pierzi vremea degeaba crezînd că dacă mă linguşeşti, o să uit cît de mult te urăsc.

Musashi pricepu că orice-ar spune va fi răstălmăcit, aşa că se ridică şi plecă. Alese un locşor în spatele unei stînci şi începu să-

şi mănînce găluştile de orez umplute cu o pastă închisă la culoare, din fasole dulce, şi înfăşurate, una cîte una, în frunze de stejar. Mîncă doar jumătate din ele.

Auzind voci, privi în jurul stîncii şi văzu o ţărancă vorbind cu Osugi. Era îmbrăcată în *hakama*, după moda femeilor din Ohara, iar părul îi atîrna liber, pe umeri. Ţăranca spuse cu voce răsunătoare:

— Stă la mine o femeie bolnavă. Acum e mai bine, dar s-ar vindeca şi mai repede dacă i-aş putea da nişte lapte. Pot să mulg vaca?

Osugi îşi ridică ochii şi-o privi cercetător.

— Nu prea sînt vaci acolo de unde vin eu. Chiar ştii s-o mulgi? Mai schimbară cîteva cuvinte în timp ce femeia se lăsă jos şi laptele începu să ţîşnească într-un borcan de saké. După ce-l umplu, se ridică, strînse borcanul în braţe şi spuse:

— Mulţumesc. Acum plec.

— Stai! ţipă Osugi cu o voce răguşită.

Întinse mîinile şi privi în jur să se asigure că Musashi nu o vedea.

— Dă-mi mai întîi şi mie nişte lapte. O gură, două ar fi de-ajuns. Femeia o privi uimită cum îşi duse borcanul la gură, închise ochii şi înghiţi lacomă, vărsîndu-şi laptele pe bărbie.

După ce termină, Osugi se scutură şi apoi se strîmbă, ca şi cum îi venea să vomite.

— Ce gust rău are! se văicări ea. Dar poate c-o să mă întremeze. Totuşi e groaznic, mai rău ca un leac.

— S-a întîmplat ceva? Sînteţi bolnavă?

— Nimic grav. O răceală şi puţină febră.

Se ridică fără prea mare greutate, ca şi cînd i-ar fi dispărut toate durerile, şi după ce se asigură din nou că Musashi n-o vede, se apropie de femeie şi o întrebă cu voce scăzută:

— Dacă o iau drept în jos pe acest drum, unde ajung?

— Puţin mai sus pe Miidera.

— În Ōtsu, nu-i aşa? M-aş putea întoarce pe undeva?

— Păi, da, dar încotro vreţi să o luaţi?

— Nu contează. Vreau doar să scap de blestematul ăla!

— La vreun kilometru mai jos de aici găsiţi un drum, o potecă ce duce spre nord. Dacă mergeţi pe ea, ajungeţi între Sakamoto şi Ōtsu.

— În caz că întîlneşti un bărbat care mă caută, zise Osugi în şoaptă, nu-i spune că m-ai văzut. Bătrîna porni cu chiu, cu vai, la drum, ca o gînganie schilodită, trecînd încet pe lîngă femeie.

Musashi chicoti şi ieşi din spatele stîncii.

— Cred că locuieşti prin împrejurimi, rosti el prietenos. Soţul tău e agricultor sau tăietor de lemne?

Ţăranca se făcu mică, dar îi răspunse:

— Oh, nu. Sînt de la hanul din vîrful trecătorii.

— Cu atît mai bine. Dacă-ţi dau nişte bani, îmi faci un comision?

— Cu plăcere, dar vedeţi, mai este şi bolnava de la han.

— Duc eu laptele şi te aştept acolo. Îţi convine? Dacă pleci acum, trebuie să vii pînă se lasă seara.

— În cazul acesta, m-aş putea duce, dar…

— Nu te îngrijora! Nu sînt blestematul de care vorbea bătrîna. Voiam doar s-o ajut. N-am nici un motiv să-mi fac griji din pricina ei dacă se descurcă şi singură. O să scriu un bilet. Te rog să-l duci la casa seniorului Karasumaru Mitsuhiro, în nordul oraşului.

Luă pensula din cutiuţă şi scrise repede cuvintele pe care dorise foarte mult să i le trimită lui Otsū cîtă vreme rămăsese la Mudōji să se refacă. Îi încredinţă femeii scrisoarea, se cocoţă pe vacă şi porni încet şi greoi, repetînd mesajul scris şi închipuindu-şi cum se va simţi fata cînd îl va citi.

— Şi eu care credeam că n-o s-o mai văd niciodată, murmură el, trezit dintr-o dată la viaţă.

„După cît era de slăbită”, se gîndi el, „s-ar putea să fie încă la pat. Dar cînd va primi scrisoarea, se va scula şi va veni cît va putea de repede. La fel şi Jōtarō.”

Lăsă vaca să meargă după bunul ei plac şi să mai pască din cînd în cînd. Scrisoarea pentru Otsū era simplă, însă era mulţumit de ea: „La podul Hanada m-ai aşteptat tu. De data asta, voi aştepta eu. Ţi-am luat-o înainte. Voi fi la podul Kara, din satul Seta. Cînd o să fim iar împreună, vom avea multe lucruri să ne spunem.” Încercase să dea o tentă poetică mesajului propriu-zis. Îl recită din nou, gîndindu-se la „multele lucruri” pe care le aveau de discutat.

Cînd ajunse la han, se dădu jos de pe animal şi strigă, ţinînd borcanul în mînă:

— E ceva pe-aici?

Ca orice aşezămînt de genul acesta, aflat de-a lungul drumului, hanul avea un spaţiu liber sub streşinile din faţă, pentru călătorii care se opreau să bea ceaiul sau să ia o gustare. Înăuntru era camera unde se putea servi ceaiul, însă o parte din ea era folosită ca bucătărie. Odăile pentru oaspeţi se aflau în spate. O bătrînă punea lemne într-un cuptor de lut, pe care trona un vas de lemn.

Pe cînd Musashi se aşeza pe o bancă de-afară, ea veni şi-i turnă o ceaşcă de ceai călduţ. El îi explică ce era cu laptele şi i-l dădu.

— Ce-i cu ăsta? întrebă ea, privindu-l suspicios.

Crezînd că poate e surdă, repetă încet cuvintele rostite înainte.

— Lapte, zici? Lapte? Pentru ce?

Încă nedumerită, se întoarse spre încăperea din interior şi strigă:

— Stăpîne, poţi să vii un pic? Nu ştiu ce-i cu ăsta.

— Cum?

Un bărbat se ivi după colţul hanului şi întrebă:

— Ce s-a întîmplat?

Ea îi îndesă borcanul în mîini, dar el nici n-o privea, nici n-auzea ce-i spune. Ochii îi rămăseseră lipiţi de Musashi, iar faţa era o icoană a nedumeririi.

Musashi, la fel de surprins, strigă:

— Matahachi!

— Takezō!

Cei doi se apropiară în grabă unul de altul, oprindu-se la timp ca să nu se ciocnească. Cînd Musashi îşi deschise braţele, Matahachi făcu la fel şi dădu drumul borcanului.

— Cîţi ani au trecut?

— De la Sekigahara…

— Asta înseamnă…

— Cinci ani. Trebuie să fie cinci ani. Acum am douăzeci şi doi.

Cînd se îmbrăţişară, mirosul dulce al laptelui din borcanul spart îi învălui, amintindu-le de vremurile copilăriei lor.

— Ai devenit foarte cunoscut, Takezō. Dar cred că n-ar trebui să-ţi spun aşa. O să-ţi spun Musashi, ca toţi ceilalţi. Am auzit multe poveşti despre victoria ta de la pin şi despre alte lucruri pe care le-ai înfăptuit înainte.

— Nu mă face să mă simt prost. Sînt doar un ucenic. Şi totuşi, lumea e plină de indivizi mai răi ca mine. Ia ascultă, stai aici?

— Da. Sînt pe-aici de vreo zece zile. Am plecat din Kyoto ca să ajung la Edo, însă au intervenit lucruri neaşteptate.

— Mi-au spus că e un bolnav la han. Oh, nu mai pot face nimic acum, dar de asta adusesem nişte lapte.

— Bolnav? A, da… e tovarăşul meu de călătorie.

— Păcat. Oricum, mă bucur că te văd. Ultima veste despre tine am primit-o în scrisoarea adusă de Jōtarō cînd mergeam spre Nara.

Matahachi lăsă capul în pămînt, sperînd că Musashi nu-i va aduce aminte de lăudăroşenia din acea vreme.

Musashi puse mîna pe umărul prietenului său, bucuros că-l vede şi gîndindu-se cum i-ar mai plăcea să stea de vorbă amîndoi.

— Cine este cu tine? întrebă el cu nevinovăţie.

— Oh, nu-i nimeni, nimeni care să te intereseze. Doar…

— N-are importanţă. Hai să mergem într-un loc unde putem vorbi.

Musashi întrebă, în timp ce se îndepărtau de han:

— Cum îţi cîştigi existenţa?

— Te referi la muncă?

— Da.

— N-am talente sau aptitudini deosebite, aşa că-i greu să găseşti o slujbă la un *daimyō*. N-aş putea spune că mă ocup cu ceva.

— Adică ai hoinărit încolo şi-ncoace toţi anii aceştia? întrebă Musashi, ghicind vag adevărul.

— Termină. Cînd spui asemenea lucruri, îmi trezeşti tot felul de amintiri neplăcute.

Gîndurile îi zburau spre zilele din umbra muntelui Ibuki.

— Greşeala mea cea mai mare a fost combinaţia cu Okō.

— Hai să ne aşezăm, răspunse Musashi, încrucişîndu-şi picioarele şi lăsîndu-se în iarbă. Simţea cum îl cuprinde exasperarea. De ce continua Matahachi să se considere inferior? Şi de ce-şi punea necazurile pe seama altora?

— O învinuieşti pe Okō pentru orice, spuse el ferm, dar aşa se cuvine să vorbească un bărbat în toată firea? Nimeni în afară de tine nu-ţi poate face viaţa mai bună.

— Recunosc c-am greşit, dar… cum să spun? Nu sînt în stare să-mi schimb soarta.

— N-o să ajungi nicăieri dacă gîndeşti aşa, în vremuri ca astea. Du-te la Edo dacă vrei, dar cînd ajungi acolo, vei găsi oameni din toată ţara, înfometaţi de bani şi posturi înalte. N-o să-ţi faci un nume dacă mergi pe aceeaşi cale cu toţi. Trebuie să te remarci într-un fel.

— Ar fi trebuit să studiez arta mînuirii sabiei în tinereţe.

— Acum că tot ai spus-o, mă întreb dacă eşti făcut pentru aşa ceva. Oricum, e doar un început. Poate ar fi bine să te gîndeşti să devii cărturar. Cred că aceasta este cea mai bună soluţie pentru a-ţi găsi o slujbă la un *daimyō*.

— Nu-ţi face griji. Găsesc eu ceva.

Matahachi rupse un smoc de iarbă şi-l luă între dinţi. Ruşinea îl apăsa. Se simţea îngrozitor cînd îşi dădea seama ce făcuseră din el acei cinci ani de lenevie. Izbutise destul de uşor să-şi şteargă din minte ce auzise despre Musashi, dar confruntarea în carne şi oase accentua contrastul dintre ei. În prezenţa lui copleşitoare, Matahachi îşi amintea cu greu că fuseseră cei mai buni prieteni. Chiar şi demnitatea omului poate fi dureroasă uneori. Nici invidia, nici nevoia de concurenţă nu-l puteau salva de la conştientizarea acută a propriei nimicnicii.

— Hai, înveseleşte-te! spuse Musashi.

Dar, bătîndu-l pe umeri, îi simţi slăbiciunea.

— Ce-a fost, a fost. Uită trecutul, îl îndemnă el. Ce dacă ai pierdut cinci ani? Asta înseamnă că începi cu cinci ani mai tîrziu. Această vreme irosită îşi are valoarea ei.

— A fost oribil!

— Oh, uitasem! Tocmai m-am despărţit de mama ta.

— Ai văzut-o pe mama?

— Da. Trebuie să-ţi spun că nu înţeleg cum de nu te-ai născut cu puterea şi tenacitatea ei.

Nici nu putea să priceapă, se gîndi în sinea lui, de ce avea Osugi un asemenea fiu, atît de leneş şi plin de autocompătimire. Îi venea să-l scuture şi să-i amintească ce norocos era că are o mamă. Privindu-l atent, se întreba cum să-i potolească mînia lui Osugi. Răspunsul îi veni firesc: dacă Matahachi s-ar afirma în vreun fel…

— Matahachi, continuă el grav. Cînd ai o mamă ca a ta, de ce nu încerci s-o faci fericită în vreun fel? N-am avut părinţi şi nu

pot să cred că eşti un nerecunoscător. Nu-i vorba de faptul că nu-i arăţi destul respect. Cu toate că viaţa te-a binecuvîntat cu o fiinţă atît de bună, nu te gîndeşti la ea decît ca la nereuşita ta. Să fi avut eu o mamă, m-aş fi străduit să fiu mai bun şi să fac ceva de seamă pentru a împărtăşi bucuria cu ea. Nimeni nu se bucură mai mult de realizările cuiva decît propriii părinţi. Să nu crezi că vreau să-ţi ţin tirade sforăitoare. Un vagabond ca mine nu e capabil de aşa ceva, dar vreau să ştii de la mine că e cumplit de trist cînd nu ai cui să-i împărtăşeşti bucuria provocată de o privelişte mai frumoasă.

Musashi se opri să-şi tragă sufletul şi îşi luă prietenul de mînă.

— Tu însuţi eşti convins că spun adevărul. Ştii că-ţi vorbesc ca un vechi prieten, ca un consătean. Hai să-ncercăm să ne recîştigăm moralul pe care-l aveam cînd am plecat la Sekigahara. Nu mai sînt războaie acum, dar nici lupta pentru supravieţuire într-o lume paşnică nu este uşoară. Trebuie să te zbaţi, trebuie să-ţi faci un plan. Dacă vrei să încerci, voi face tot posibilul să te ajut.

Lacrimile lui Matahachi cădeau pe mîinile lor încleştate. Se simţea profund mişcat de solicitudinea prietenului său, cu toate că prea semănau cuvintele lui cu predicile obositoare ale mamei lui.

— Ai dreptate, spuse el, ştergîndu-şi lacrimile. Mulţumesc. Voi face după cum spui. Simt că încep să devin alt om. Recunosc, nu sînt genul care ar reuşi ca om de arme. Mă duc la Edo să-mi găsesc un profesor. Apoi, voi studia din greu. Jur că aşa voi face!

— O să căutăm un profesor bun şi un stăpîn cumsecade la care ai putea munci. Poţi să lucrezi şi să înveţi în acelaşi timp.

— Voi începe o viaţă nouă. Dar mă mai frămîntă ceva.

— Ce anume? După cum spuneam, te voi ajuta cît îmi stă în putinţă. Măcar atît să fac ca să mai atenuez supărarea pricinuită mamei tale.

— Mă simt puţin cam stînjenit. Vezi tu, însoţitorul meu e o femeie. Şi nu orice femeie. Este… of, nu pot să-ţi spun.

— Hai, poartă-te ca un bărbat.

— Nu te supăra. E cineva cunoscut.

— Cine?

— Akemi.

Musashi se gîndi uimit: „Nici nu putea nimeri mai rău!” Dar se abţinu s-o spună cu voce tare.

E-adevărat, Akemi nu era la fel de depravată ca mama ei, nici vorbă, dar avea timp să ajungă. În afara incidentului cu Seijūrō, Musashi bănuia că fusese ceva între ea şi Kojirō. Se întreba ce soartă perversă îl conducea pe Matahachi spre femei ca Okō şi fiica ei.

Matahachi înţelese greşit tăcerea lui Musashi, luînd-o drept gelozie.

— Te-ai supărat? Ţi-am vorbit cinstit pentru că m-am gîndit că n-am de ce să mă ascund.

— Nătăfleţule, pentru tine mi-e teamă. Oi fi blestemat de cînd te-ai născut, sau te-ai abătut din drumul tău ca să cauţi ghinioanele? Credeam c-ai învăţat ceva de la Okō.

Drept răspuns la întrebările lui, Matahachi îi povesti cum se făcea că era cu Akemi.

— Poate am fost pedepsit pentru că am părăsit-o pe mama, reluă el. Akemi s-a lovit la picior cînd a căzut în rîpă şi a început să-i fie mai rău, aşa că…

— Oh, aici erai stăpîne! rosti în dialect bătrîna de la han.

Zăpăcită şi senilă, îşi duse braţele la spate şi privi cerul de parcă voia să vadă cum e vremea.

— Bolnava nu e cu tine, adăugă ea fără nici o intonaţie, nelăsînd să se înţeleagă dacă întreba sau dacă pur şi simplu făcea o constatare.

Matahachi roşi puţin şi întrebă:

— Akemi? I s-a întîmplat ceva?

— Nu-i în pat.

— Eşti sigură?

— Acum cîtăva vreme era acolo, dar a dispărut.

Deşi un al şaselea simţ îi şoptea lui Musashi ce se întîmplase, el spuse doar:

— Mai bine ne-am duce să vedem.

Aşternutul lui Akemi era împrăştiat pe jos, dar camera era goală.

Matahachi blestemă şi dădu o raită inutilă prin încăpere. Cu faţa arzînd de furie, spuse:

— Nici *obi*, nici bani! Nici măcar un pieptene sau un ac de păr! E nebună! Ce s-o fi întîmplat… să mă părăsească chiar aşa!

Bătrîna stătea în prag.

— Îngrozitor! rosti ea ca pentru sine. Poate n-ar trebui să zic, dar fata aia nu era bolnavă. Se prefăcea, da, ca să stea în pat. Oi fi eu bătrînă, dar miros lucruri ca astea.

Matahachi alergă afară şi rămase acolo privind cum şerpuia, de-a lungul crestei, drumul albit. Vaca, aflată sub un piersic ale cărui flori se ofiliseră şi căzuseră, rupse liniştea cu un muget lung şi somnoros.

— Matahachi, spuse Musashi, de ce stai acolo şi te smiorcăi? Hai să ne rugăm să găsească un loc unde să se stabilească şi să ducă o viaţă liniştită şi cu asta basta.

Un fluture galben fu purtat în sus, de vîrtejuri, înainte să aterizeze pe marginea unei stînci.

— Promisiunea ta m-a făcut fericit, îi zise Musashi. N-a sosit vremea să înfăptuieşti ceva, să încerci cu-adevărat să te faci cunoscut?

— Da, trebuie, nu-i aşa? mormăi Matahachi, lipsit de entuziasm, în timp ce-şi muşca buza de jos ca să nu-i tremure.

Musashi îl întoarse şi-i abătu privirea de la drumul pustiu.

— Uită-te aici, spuse el vesel, drumul ţi s-a deschis singur. Oriunde s-ar fi dus Akemi, pentru tine n-ar fi fost bine. Pleacă înainte de a fi prea tîrziu. Ia-o pe drumul ce iese între Sakamoto şi Otsū. Ar trebui s-o ajungi pe mama ta din urmă înainte de înserat. O dată ce ai găsit-o, să nu te mai desparţi de ea.

Pentru a-şi accentua spusele, îi aduse lui Matahachi sandalele şi apoi intră în han, ca să-i aducă şi celelalte lucruri.

— Ai bani? întrebă el. Nici eu n-am prea mulţi, dar i-am putea împărţi. Dacă tu crezi că la Edo îţi va fi bine, merg şi eu cu tine. La noapte voi fi la podul Kara din Seta. După ce-o găseşti pe mama ta, caută-mă la pod. S-o aduci neapărat.

După plecarea lui Matahachi, Musashi se aşeză să aştepte amurgul şi răspunsul la scrisoare. Se întinse pe o bancă din spatele încăperii în care se servea ceaiul, închise ochii şi adormi curînd. Visă doi fluturi care pluteau în aer, zburdînd printre crengile îngemănate. Recunoştea unul dintre fluturi… Otsū.

Cînd se trezi, razele piezişe ale soarelui cădeau pe peretele din spate al odăii. Auzi un om spunînd:

— Oricum ai lua-o, a fost un spectacol jalnic.

— Te referi la Yoshioka?

— Da.

— Din cauza reputaţiei lui Kempō, oamenii au privit cu prea multă consideraţie Şcoala. Se pare că în orice domeniu numai prima generaţie contează. Următoarea nu mai are strălucire şi, pînă la a treia, totul se duce de rîpă. Nu-l vezi prea des pe conducătorul celei de a patra generaţii înmormîntat lîngă fondator.

— Ei bine, eu doresc să fiu înmormîntat lîngă străbunicul meu.

— Tu nu eşti decît un tăietor de piatră. Eu vorbesc de oameni faimoşi. Dacă tu crezi că n-am dreptate, uită-te ce-a păţit moştenitorul lui Hideyoshi.

Tăietorii de piatră lucrau într-o carieră din vale şi în fiecare după-amiază, pe la ora trei, urcau la han să bea un ceai. Mai devreme unul dintre ei, care locuia lîngă Ichijōji, pretinsese că a văzut bătălia de la început pînă la sfîrşit. Pentru că mai spusese deja povestea de zeci de ori, acum o reproducea cu elocvenţă, înfrumuseţînd faptele şi imitînd mişcările lui Musashi.

În vreme ce tăietorii de piatră îi ascultau foarte atenţi recitalul, sosiră alţi patru bărbaţi şi se aşezară în faţă: erau Sasaki Kojirō şi trei samurai de pe muntele Hiei. Chipurile lor încruntate îi neliniştiră pe muncitori, aşa că şi-au luat ceştile şi s-au dus înăuntru. Dar, pe măsură ce povestea se înfierbînta, rîdeau şi comentau, repetînd des şi cu evidentă admiraţie numele lui Musashi.

Cînd Kojirō ajunse la limita răbdării, le strigă tare:

— Hei, voi de colo!

— Da, stăpîne, răspunseră ei în cor, plecîndu-şi în mod automat şi capetele.

— Ce se întîmplă aici? Tu! Kojirō îşi îndreptă evantaiul cu schelet de oţel spre unul dintre ei. Vorbeşti de parcă ai şti o grămadă de lucruri. Ia vino încoace! Apropiaţi-vă şi voi, toţi! Nu vă fac nici un rău.

Pe cînd îşi tîrau picioarele spre ieşire, Kojirō continuă:

— V-am ascultat cum îi cîntaţi osanale lui Miyamoto Musashi şi m-am săturat. Vorbiţi aiurea!

Oamenii priveau întrebători şi murmurau surprinşi.

— De ce-l consideraţi pe Musashi un mare războinic?… Tu… tu ziceai c-ai văzut lupta zilele trecute, dar lasă-mă să-ţi spun că şi eu, Sasaki Kojirō, am urmărit-o. În calitate de martor oficial, am observat fiecare detaliu. Mai tîrziu, m-am dus pe muntele

Hiei şi le-am destăinuit preoţilor-învăţăcei tot ce-am văzut. Mai mult chiar, la invitaţia unor distinşi cărturari, am vizitat şi alte temple auxiliare, informînd oamenii. Voi, spre deosebire de mine, nu vă pricepeţi la lupte.

În vocea lui Kojirō se strecura îngăduinţa pentru cei inferiori.

— Voi n-aţi văzut decît cine a cîştigat şi cine a pierdut, apoi v-aţi adunat în turmă să-l lăudaţi pe Miyamoto Musashi, de parcă nu s-ar fi pomenit vreun războinic mai mare ca el. În mod normal nu m-aş deranja să combat pălăvrăgeala unor ignoranţi, dar, în acest caz, mi se pare necesar s-o fac, deoarece opiniile voastre greşite sînt dăunătoare societăţii, în general. Mai mult, aş vrea să dau în vileag aberaţiile voastre, şi asta de dragul distinşilor cărturari care sînt azi împreună cu mine. Căscaţi urechile şi ascultaţi cu atenţie! Vă voi spune ce s-a întîmplat, de fapt, la pin şi ce fel de om este Musashi.

S-au auzit mormăieli supuse printre cei care-l ascultau.

— În primul rînd, declamă Kojirō, hai să vedem ce avea de gînd Musashi – scopul lui secret. Dacă judecăm după felul cum a provocat încăierarea, nu pot decît să trag concluzia că încerca disperat să se afirme, să-şi facă o reputaţie. De aceea a ales Casa Yoshioka, cea mai faimoasă Şcoală de război din Kyoto, şi a provocat lupta într-un mod inteligent. Căzînd victimă şmecheriei lui, Casa Yoshioka a devenit punctul de lansare spre celebritate şi succes pentru Musashi.

Ceea ce a întreprins n-a fost cinstit. Se ştia deja prea bine că zilele lui Yoshioka Kempō erau de mult apuse şi că Şcoala este în declin. Era asemenea unui copac uscat sau unui om neputincios aflat pe moarte. Musashi n-a trebuit decît să dea brînci unui schelet neputincios. Oricine ar fi putut încerca, dar nu s-a băgat nimeni. De ce? Pentru că noi, cei care înţelegem Arta Războiului, ştiam că Şcoala şi-a pierdut puterea. În al doilea rînd, nu doream să pătăm onoratul nume al lui Kempō. Şi totuşi, Musashi a preferat să işte un incident, a pus anunţuri de provocare pe străzile din Kyoto, a răspîndit zvonuri şi, în cele din urmă, s-a dat în spectacol, făcînd ceea ce ar fi reuşit şi un războinic fără prea multe calităţi.

N-aş fi în stare să enumăr toate şmecheriile ieftine şi laşe folosite de el. De exemplu, gîndiţi-vă că s-a hotărît să întîrzie şi la lupta cu Yoshioka Seijūrō şi la întîlnirea cu Denshichirō. În loc

să vină de-a dreptul la pin, în faţa duşmanilor, s-a strecurat pe căi lăturalnice şi a folosit tot soiul de stratageme josnice.

S-a spus că a luptat singur împotriva multor oameni. Adevărat, însă asta nu-i decît o parte din planul lui diavolesc de a-şi impune numele. Ştia foarte bine că publicul îl va simpatiza din cauză că ceilalţi îl depăşeau numeric. Şi cînd s-a ajuns la lupta propriu-zisă, pot să vă spun, deoarece am văzut cu ochii mei, nu mai era decît o joacă de copil. Musashi a reuşit să-şi apere viaţa, un timp, prin şmecherii inteligente; apoi, cînd i s-a ivit ocazia să fugă, n-a scăpat-o. Oh, sînt nevoit să recunosc, a făcut dovadă, într-o anumită măsură, de-o putere animalică, dar asta nu înseamnă că-i un războinic grozav. Nu, absolut deloc. Însuşirea cea mai de preţ a lui Musashi, care merită a fi luată în considerare, este faptul că fuge repede. Cînd e vorba de retrageri, nu-şi găseşte pereche.

Cuvintele curgeau acum din gura lui Kojirō ca apa ce năvăleşte peste zăgazuri.

— Oamenii obişnuiţi au impresia că e greu pentru un singur bărbat să lupte împotriva multor adversari, dar nu înseamnă neapărat că zece oameni sînt de zece ori mai puternici decît unul. Numărul nu contează prea mult pentru adevăratul maestru.

Apoi, Kojirō le oferi o critică profesionistă a bătăliei. Era uşor de minimalizat isprava lui Musashi deoarece, în ciuda însemnătăţii ei, orice observator priceput ar fi găsit greşeli în acţiunea sa. Cînd ajunse să vorbească despre Genjirō, Kojirō tăia de-acum în carne vie. Le spuse că uciderea băiatului a fost o atrocitate, o încălcare a eticii luptei cu sabia, care nu putea fi nicicum trecută cu vederea.

— Şi lăsaţi-mă să vă mai povestesc despre faptele lui trecute, ţipă el indignat.

Pe urmă, le dezvălui cum o întîlnise cu cîteva zile mai devreme pe Osugi la muntele Hiei şi cum auzise o poveste lungă şi completă despre ipocrizia lui Musashi. Fără să cruţe vreun detaliu, le enumeră toate nedreptăţile îndurate de „această bătrînică drăgălaşă”.

Încheie spunînd:

— Mă cutremur cînd mă gîndesc că există oameni care îl laudă în gura mare pe ticălosul ăsta. E groaznic să-ţi dai seama de efectul produs asupra moralei publice! Iată de ce v-am vorbit

atît. N-am nici o legătură cu Casa Yoshioka, nici nu am vreo răfuială cu Musashi. Am vorbit cinstit şi imparţial, ca un om devotat Codului Bushidō şi ca unul hotărît să respecte întru totul acest Cod! Să nu uitaţi că v-am spus doar adevărul!

Tăcu, îşi potoli setea cu o ceaşcă de ceai, apoi se întoarse spre tovarăşii lui, remarcînd calm:

— Ah, soarele a şi apus. Dacă nu plecaţi curînd, vă prinde întunericul înainte să ajungeţi la Miidera.

Samuraii de la templu se ridicară să plece.

— Ai grijă de tine, îi spuse unul.

— Aşteptăm cu nerăbdare să te vedem cînd te întorci la Kyoto.

Tăietorii de piatră profitară de şansă şi, ca nişte prizonieri eliberaţi de tribunal, se grăbiră să coboare în valea învăluită acum în umbre purpurii şi care răsuna de cîntecele privighetorilor.

Kojirō privi cum se îndepărtau şi apoi strigă către cei de la han:

— Vă las banii de ceai aici, pe masă. Apropo, aveţi cumva nişte fitiluri?

Bătrîna stătea ghemuită în faţa cuptorului de pămînt şi pregătea cina.

— Fitiluri? repetă ea. E un mănunchi agăţat în colţul din spate. Ia cîte pofteşti.

Kojirō se îndreptă într-acolo. Cînd scoase două-trei dintr-un mănunchi, celelalte căzură pe banca de dedesubt. Întinzînd mîna să le ia, zări o pereche de picioare întinse pe bancă. Ochii lui cercetară pe îndelete trupul omului şi se opriră la faţa lui. Resimţi şocul ca pe-o lovitură puternică în plex.

Musashi îl privea fix.

Kojirō se dădu un pas înapoi.

— Ia te uită, zise Musashi rînjind cu toată gura.

Se ridică fără grabă şi se duse către Kojirō, oprindu-se lîngă el, cu o privire amuzată şi atotştiutoare.

Celălalt încercă să-i zîmbească la rîndul său, dar muşchii feţei refuzau să-l asculte. Înţelese imediat că Musashi auzise fiecare cuvinţel şi stînjeneala îl deranja cu atît mai mult, cu cît simţea că Musashi se amuza pe socoteala lui. Îi luă doar o clipă să-şi recîştige obişnuitul aplomb, dar, în acea scurtă pauză, zăpăceala sa fusese evidentă.

— Ei, Musashi, nu m-aşteptam să dau de tine aici, rosti el.

— Mă bucur că te văd.

— Da, da, într-adevăr.

Regretă imediat ce spusese şi totuşi, fără să se abţină, continuă:

— Trebuie să mărturisesc că ţi-ai făcut un renume, de cînd te-am văzut ultima dată. Greu de crezut că un om poate lupta aşa cum ai făcut tu. Lasă-mă să te felicit. Se pare că nu te resimţi prea tare.

Cu o umbră de zîmbet pe buze, Musashi îi spuse, exagerat de politicos:

— Mulţumesc că mi-ai fost martor. Şi-ţi mulţumesc şi pentru critica adusă luptei mele. Nu avem prea des ocazia să ne vedem pe noi înşine aşa cum ne văd ceilalţi. Îţi rămîn foarte îndatorat pentru comentarii. Te asigur că nu le voi uita.

În ciuda tonului liniştit şi a lipsei de ranchiună, ultima afirmaţie îi dădu fiori reci lui Kojirō. Îşi dădea seama că era o provocare ce avea să fie dusă pînă la capăt într-o bună zi.

Aceşti doi bărbaţi, amîndoi mîndri şi cu capul pe umeri, amîndoi convinşi de corectitudinea lor, erau sortiţi să se încaiere mai devreme sau mai tîrziu. Musashi se mulţumea cu aşteptarea, dar cînd i-a spus „nu voi uita”, nu rostea decît adevărul. El privea deja ultima sa victorie drept punctul de plecare în cariera lui de războinic, o culme înaltă în lupta sa pentru autoperfecţionare. Calomniile lui Kojirō nu puteau rămîne la nesfîrşit fără provocare.

Deşi Kojirō îşi împănase discursul ca să-i captiveze pe ascultători, el înţelegea întîmplarea aproape cum o descrisese şi părerea lui sinceră nu se deosebea prea mult de ceea ce spusese. Dar nici nu se îndoia vreo clipă de îndreptăţirea laudelor aduse la adresa lui Musashi.

— Mă bucur că zici asta, spuse Kojirō. Nu vreau să uiţi. Nici eu n-o să uit.

Musashi mai zîmbea încă, în vreme ce dădea din cap.

Ramuri îngemănate

— Otsū, am venit, strigă Jōtarō intrînd în goană pe poarta simplă din faţă.

Otsū stătea pe verandă, cu braţele sprijinite pe-o măsuţă de scris, contemplînd cerul aşa cum făcuse toată dimineaţa. Sub stîlpul verandei se afla o placă de lemn pe care era încrustată o înscripţie cu caractere albe: „Moştenire de la Luna Muntelui”. Căsuţa aparţinea unui înalt demnitar din Ginkakuji şi îi fusese închiriată lui Otsū la cererea seniorului Karasumaru.

Jōtarō se trînti pe o parcelă de pămînt cu violete înflorite şi începu să-şi bălăcească picioarele în pîrîu, ca să le cureţe de noroi. Apa curgea direct din grădina de la templul Ginkakuji şi era mai curată decît neaua proaspătă.

— E rece ca gheaţa, remarcă el încruntat.

Pămîntul se încălzise, iar băiatul era fericit că trăieşte în acel loc minunat. Rîndunelele ciripeau de parcă s-ar fi bucurat şi ele de ziua aceea.

Jōtarō se ridică, îşi şterse picioarele pe iarbă şi se îndreptă spre verandă.

— Nu te plictiseşti? întrebă el.

— Nu, am o mulţime de lucruri la care să mă gîndesc.

— N-ai vrea s-auzi nişte veşti bune?

— Ce anume?

— Despre Musashi. Am auzit că nu-i departe de aici.

— Unde e?

— Am hoinărit zile întregi şi-am întrebat oamenii dacă ştiu unde se află, iar azi am auzit că stă la Mudōji, în muntele Hiei.

— În cazul ăsta, înseamnă că se simte bine.

— Poate, însă eu zic c-ar trebui să mergem acolo imediat, înainte să plece în altă parte. Mi-e foame! De ce nu te pregăteşti de drum cît mănînc eu ceva?

— Ai nişte găluşte de orez învelite în frunze. Sînt în cutia cea mare de-acolo. Serveşte-te.

Pe cînd Jōtarō termină găluştele Otsū se ridicase deja de la masă.

— Ce-i cu tine? întrebă el, privind-o bănuitor.

— Nu cred c-ar trebui să mergem.

— Ei, lasă prostiile… Cînd de fapt arzi de nerăbdare să-l vezi pe Musashi, te prefaci că nu vrei.

— N-ai înţeles. Ştie ce simt. În noaptea cînd l-am întîlnit pe munte, i-am spus tot ce era de spus. Credeam că n-o să ne mai vedem niciodată.

— Dar poţi să-l vezi, aşa că ce-aştepţi?

— Nu ştiu ce gîndeşte, dacă e mulţumit de victoria lui, sau dacă doar se păzeşte de vreo primejdie. Cînd m-a părăsit, m-am resemnat cu ideea că nu vom fi niciodată împreună în această viaţă. Nu cred că trebuie să mă duc dacă nu trimite după mine.

— Şi în caz că nu trimite după tine nici peste o sută de ani?

— Voi rămîne singură ca şi acum.

— O să stai aici şi-o să priveşti cerul?

— Nu pricepi, dar n-are a face.

— Ce nu pricep?

— Sentimentele lui Musashi. Acum ştiu că pot avea încredere în el. L-am iubit trup şi suflet, dar n-am crezut cu totul în el. Acum cred. Lucrurile s-au schimbat. Sîntem mai apropiaţi decît crengile acestui copac. Chiar dacă sîntem despărţiţi, chiar dacă murim, vom fi totuşi împreună. Nimic nu mă va mai face să mă simt singură. Vreau numai să mă rog să-şi găsească drumul pe care-l caută.

Jōtarō izbucni:

— Minţi! ţipă el. Femeile nu pot nici măcar să spună adevărul? Dacă vrei s-o ţii pe-a ta, foarte bine, dar să nu-mi mai spui mie că vrei să-l vezi. N-ai decît să plîngi pînă nu mai poţi! Pentru mine e totuna.

Se străduise atîta să afle încotro plecase Musashi de la Ichijōji – şi acum, poftim de vezi! N-a băgat-o în seamă pe Otsū şi nu i-a vorbit toată ziua.

Imediat după amurg, lumina unei torţe roşiatice traversă grădina şi un samurai al seniorului Karasumaru ciocăni la uşă. Îi înmînă lui Jōtarō scrisoarea, zicîndu-i:

— E de la Musashi pentru Otsū. Seniorul a spus că fata trebuie să aibă grijă de ea.

Apoi se răsuci pe călcîie şi plecă.

„Într-adevăr, e scrisul lui Musashi”, se gîndi Jōtarō. „Trăieşte.” Şi apoi exclamă cu o urmă de indignare:

— Văd că i-a trimis-o lui Otsū, nu mie.

Ieşind din spatele căsuţei, Otsū zise:

— Samuraiul acela a adus o scrisoare de la Musashi, nu-i aşa?

— Da, dar nu cred că te interesează, răspunse el bosumflat, ascunzînd la spate scrisoarea.

— Termină, Jōtarō. Vreau s-o văd, îl imploră Otsū.

El rezistă o vreme, dar cînd văzu că fata stă să izbucnească în plîns, îi aruncă scrisoarea.

— Na! jubilă el crud. Te prefaci că nu vrei să-l vezi, dar de-abia aştepţi să citeşti ce ţi-a scris.

În vreme ce Otsū se aşeză pe vine lîngă opaiţ, cu hîrtia tremurîndu-i între degetele albe, flacăra pîlpîia veselă, într-un mod special, ca şi cînd mesagerul fericirii şi al norocului ar fi fost aproape.

Cerneala strălucea asemenea curcubeului, iar lacrimile de pe pleoapele ei păreau giuvaere. Transportată brusc într-o lume pe care nu spera s-o găsească, Otsū îşi aminti de un fragment plin de extaz dintr-un poem al lui Po Chū-i unde sufletul stins al lui Yang Kuei-fei se bucura în faţa mesajului de iubire al multdoritului ei împărat.

Citi şi reciti scurta scrisoare.

— Probabil mă aşteaptă chiar acum. Trebuie să mă grăbesc.

Deşi credea că vorbise cu voce tare, în realitate nu scosese un sunet.

Trecînd repede la fapte, scrise bilete de mulţumire proprietarului căsuţei, celorlalţi preoţi din Ginkakuji şi tuturor oamenilor care fuseseră drăguţi cu ea în timpul şederii ei acolo. Îşi strînse lucrurile, îşi puse sandalele şi ţîşni afară înainte să-şi dea seama că Jōtarō mai era încă înăuntru, la fel de supărat.

— Hai, Jō! Grăbeşte-te!

— Mergi undeva?

— Mai eşti supărat?

— Cine n-ar fi? Nu te gîndeşti la nimeni în afară de tine. E chiar aşa secretă scrisoarea lui Musashi, încît nici nu poţi să mi-o arăţi?

— Îmi pare rău, se scuză ea. N-am nici un motiv să nu ţi-o arăt.

— Las-o baltă. Nu mă mai interesează.

— Nu fi rău! Sigur că vreau s-o citeşti. E o scrisoare minunată, prima mea scrisoare de la el. Şi e tot prima dată cînd îmi dă întîlnire. N-am fost niciodată atît de fericită. Nu mai sta bosumflat şi hai cu mine la Seta. Te rog!

Jōtarō tăcu îmbufnat cît ţinu drumul prin trecătoarea Shiga, dar în cele din urmă smulse o frunză ca s-o folosească drept fluier şi începu să fredoneze cîteva cîntecele populare pentru a înviora liniştea serii.

Pînă la urmă, şi Otsū se hotărî să-i facă o propunere de pace:

— Au mai rămas nişte dulciuri în cutia trimisă de seniorul Karasumaru alaltăieri.

Înainte ca el să-şi revină de-a binelea, se crăpase de ziuă şi norii adunaţi în spatele trecătorii căpătaseră o nuanţă rozalie.

— Te simţi bine, Otsū? N-ai obosit?

— Puţin. Am urcat tot timpul.

— De-acum încolo va fi mai uşor. Uite, se vede lacul.

— Da. Lacul Biwa. Şi unde-i Seta?

— Pe-acolo. Musashi n-o să vină chiar aşa devreme, nu?

— Nu ştiu nimic. Ne va mai lua o jumătate de zi ca să ajungem şi noi. Să ne odihnim.

— Bine, răspunse el, revenindu-şi la buna dispoziţie. Hai să ne aşezăm sub copacii ăia mari de-acolo.

Fumul de la bucătăriile celor ce se sculau devreme se ridica în rotocoale, asemenea aburilor care ies dintr-un cîmp de luptă. Prin ceaţa ce se întindea de la lac pînă la oraşul Ishiyama începură să se vadă străzile din Ōtsu. În vreme ce se apropia, Musashi îşi trecu mîna peste frunte şi privea în jur, bucuros că revenea printre oameni.

Lîngă Miidera, pe cînd urca dealul Bizōji, se întrebă într-o doară ce drum va alege Otsū. Mai devreme îşi închipuise c-o va întîlni în cale, dar pe urmă a înţeles că era puţin probabil.

Femeia care-i dusese scrisoarea la Kyoto îi spuse că, deşi Otsū părăsise reşedinţa lui Karasumaru, mesajul îi va fi încredinţat personal. De vreme ce nu-l primea decît seara tîrziu şi pentru că avea cîte ceva de făcut înaintea plecării, Musashi socotea că nu va porni la drum înainte de zori.

Trecînd pe lîngă un templu unde se afla un şir de cireşi bătrîni – fără îndoială, se gîndi el, bine cunoscuţi pentru florile

lor primăvăratice – observă un monument de piatră, aşezat pe-o movilă. Deşi de-abia aruncase o privire peste poemul încrustat pe el, cuvintele i-au venit în minte după ce mai parcurse cîteva sute de metri. Era din *Taiheiki*. Îşi reaminti că poemul avea legătură cu o poveste pe care o învăţase odată pe dinafară şi începu să şi-o recite pe îndelete:

— “Un venerabil preot de la templul Shiga – care se sprijinea pe-un toiag mare şi era atît de bătrîn încît sprîncenele albe i se împreunaseră pe frunte, ca o culme albă şi îngheţată – contempla în apele lacului frumuseţea zeiţei Kannon şi chiar atunci o zări din întîmplare pe una dintre concubinele împăratului din Kyōgoku. Ea se întorcea de la Shiga, unde se afla o cîmpie întinsă cu flori şi cum o văzu, se simţi copleşit de pasiune. Virtutea cîştigată din greu de-a lungul anilor îl părăsise. Era prins în mrejele dorinţei şi...”. Cum era mai departe? Parcă am uitat ceva. A! “... şi s-a reîntors la coliba lui din lemn şi s-a rugat în faţa chipului lui Buddha, însă nu-şi putea scoate din minte imaginea femeii. Cu toate că invoca numele lui Buddha, propria-i voce suna ca o şoaptă de amăgire.

I se părea că vede pieptenul din părul ei în norii de deasupra muntelui. Asta îl făcu să se întristeze. Cînd îşi ridică ochii spre luna singuratică, avu impresia că faţa ei îi întoarce zîmbetul. Era uimit şi ruşinat.

Temîndu-se că asemenea gînduri l-ar putea împiedica să ajungă în paradis după moarte, se hotărî s-o întîlnească pe concubină şi să-şi mărturisească sentimentele. În acest fel, spera că va muri în linişte.

Aşa că se duse la Palatul Imperial şi, înfigîndu-şi toiagul în pămînt, aşteptă în curte o zi şi o noapte întreagă.”

— Iertaţi-mă, domnule! Dumneavoastră, de pe vacă!

Omul arăta ca un muncitor de felul celor pe care îi găseşti în cartierul negustorilor. Venind în faţa vacii, îi mîngîie botul şi privi, peste capul ei, la călăreţ.

— Probabil veniţi de la Mudōji, spuse el.

— De-acolo vin. De unde ştii?

— I-am împrumutat vaca aceasta unui negustor. Cred c-a lăsat-o acolo. N-am mai închiriat-o de atunci, aşa că vă cer să-mi plătiţi dacă o folosiţi.

— Sînt bucuros să plătesc. Dar ia zi, cît de departe o pot lua?

— De vreme ce-mi daţi bani, o puteţi duce unde vreţi. Totul e să o lăsaţi la vreun negustor din cel mai apropiat oraş de unde vă aflaţi. O s-o închirieze altcineva. Mai devreme sau mai tîrziu se va întoarce aici.

— Cît mă costă ca s-o iau la Edo?

— Va trebui să verific la grajduri. Sînt chiar în drumul nostru. Dacă vă hotărîţi s-o închiriaţi, n-aveţi decît să vă spuneţi numele la grajduri.

Cartierul negustorilor se afla lîngă vadul de la Uchidegahama. Mulţi oameni treceau pe-acolo, aşa că Musashi se gîndea să se înviorează acolo un pic şi să cumpere lucrurile de care avea nevoie.

După ce închirie vaca, îşi luă pe îndelete micul dejun şi o porni spre Seta, bucurîndu-se la gîndul că o va revedea pe Otsū. Nu mai avea presimţiri rele în legătură cu ea. Pînă la întîlnirea lor de pe munte, fata reuşise întotdeauna să trezească o spaimă în el, însă de data aceasta lucrurile se schimbaseră. Puritatea, inteligenţa, devotamentul, destăinuite în acea noapte cu lună, îi întăriseră încrederea în ea, mai mult decît dragostea.

El avea încredere în ea şi ştia că şi fata are încredere în el. Îi jurase că nu-i va refuza nimic, o dată ce s-ar fi aflat iar împreună, cu condiţia să nu-i pericliteze în vreun fel cariera de războinic. Înainte îl îngrijora ideea că îşi ştirbea sabia dacă îşi îngăduia s-o iubească. Ar fi putut pierde Calea, asemenea bătrînului preot din poveste. Acum, însă, se convinsese că ea se stăpînea perfect; nu-i va fi niciodată o piedică sau o povară care să-l tragă înapoi. Singura problemă era să se asigure că nu se cufundase el însuşi în adîncurile iubirii.

„Cînd o să mergem la Edo”, se gîndi el, „voi avea grijă să primească pregătirea şi educaţia necesare unei femei. În timp ce ea va studia, îl voi lua pe Jōtarō cu mine şi-o să găsim împreună o cale mai bună de disciplinare. Apoi, într-o zi, cînd va sosi vremea...” Lumina reflectată în lac îi scălda chipul într-o strălucire uşoară.

Cele două părţi ale podului Kara, una pe nouăzeci şi şase de piloni şi cealaltă pe douăzeci şi trei, se reuneau pe o mică insulă. Acolo se afla o salcie bătrînă, punct de reper pentru călători. Podul era adeseori numit Podul Salciei.

— Vine! ţipă Jōtarō, ţîşnind dintr-o ceainărie spre partea mai mică a podului, unde rămase locului şi-i făcea semne lui Musashi cu o mînă, în vreme ce cu cealaltă arăta către ceainărie.

— Uite-l, Otsū! Îl vezi? Vine călare pe vacă!

Băiatul începu să execute un mic dans. Curînd Otsū fu lîngă el, fluturîndu-şi mîna, iar Musashi le făcea semne cu pălăria, drept răspuns. Un zîmbet larg îi lumina chipul în timp ce se apropia.

Legă vaca de salcie şi intrară toţi trei în ceainărie. Deşi Otsū îl strigase nerăbdătoare pe Musashi încă de cînd acesta era departe de pod, acum, că-l avea lîngă ea, nu-şi găsea cuvintele. Strălucind de fericire, lăsase conversaţia pe seama lui Jōtarō.

— Ţi s-a vindecat rana! spuse băiatul entuziasmat. Cînd te-am văzut călare, am crezut că nu eşti în stare să mergi. Totuşi, am ajuns aici înaintea ta, nu? Otsū s-a pregătit de plecare imediat ce-a primit scrisoarea.

Musashi zîmbea, dădea din cap, ofta, dar îl deranja că Jōtarō vorbea despre Otsū şi dragostea ei în faţa străinilor. La insistenţele lui, se mutară pe o prispă mică din spate, umbrită de plantele agăţătoare încolăcite pe gard. Otsū era prea emoţionată ca să vorbească, iar Musashi se adînci în tăcere. Dar lui Jōtarō puţin îi păsa; trăncăneala lui neobosită se amesteca cu bîzîitul albinelor şi al muştelor.

Băiatul fu întrerupt de vocea proprietarului, care le spuse:

— Mai bine aţi intra. Vine furtuna. Uitaţi cum se întunecă cerul spre Ishiyamadera.

Se agita prin jur, dînd la o parte obloanele din pai şi punînd obloanele de ploaie la capetele prispei. Rîul se făcuse cenuşiu; rafalele de vînt legănau sălbatic florile de glicină. Dintr-o dată, un fulger apăru pe cer, iar ploaia porni să cadă în torente puternice.

— Fulgeră! ţipă Jōtarō. Prima dată în anul acesta. Grăbiţi-vă! Intră, Otsū, o să te ude pînă la piele. Hai mai repede, *Sensei*. Ploaia asta vine la ţanc. E perfect.

Dacă ploaia era „perfectă” pentru Jōtarō, Musashi şi Otsū se simţeau stînjeniţi fiindcă, intrînd împreună, aveau impresia că sînt nişte amanţi plini de speranţă. Musashi se trase înapoi şi Otsū, cu obrajii îmbujoraţi, rămase la marginea prispei, pradă elementelor naturii, la fel ca florile de glicină.

Ţinînd o bucată de rogojină din pai deasupra capului în timp ce fugea, bărbatul semăna cu o umbrelă mare. Se năpusti sub streşinile de la porţile unui templu, se şterse, îşi ciufuli părul şi privi cercetător în sus, către norii care se mişcau repede.

— Chiar ca-n toiul verii, mormăi el.

Nu se auzea nici un sunet în afara răpăitului ploii, dar lumina scurtă a unui fulger îl făcu să-şi acopere urechile cu mîinile. Matahachi se ghemui temător lîngă statuia Zeului Tunetelor de lîngă poartă.

Ploaia încetă la fel de repede cum venise. Norii negri se risipiră, lumina soarelui pătrunse printre ei şi nu mult după aceea strada reveni la viaţă. Matahachi auzea undeva, în depărtare, sunetul shamisenului. Porni mai departe şi văzu o femeie îmbrăcată ca o gheişă traversînd strada şi îndreptîndu-se direct spre el.

— Te cheamă Matahachi, nu-i aşa?

— Da, răspunse el bănuitor. De unde ştii?

— Un prieten de-al tău este în casa noastră. Te-a văzut pe fereastră şi mi-a spus să te aduc.

Privi în jur şi văzu că în apropiere se aflau cîteva case de plăceri. Deşi ezita, femeia îl trase în grabă spre casa de unde venea ea.

— Nu trebuie să stai mult dacă te grăbeşti, îi spuse.

Fetele aproape că năvăliră pe el după ce intrase, ştergîndu-i picioarele, luîndu-i chimonoul ud şi insistînd să meargă în salonul de sus. Cînd le întrebă despre ce prieten era vorba, au rîs şi i-au răspuns că va afla destul de curînd.

— Bine, zise Matahachi. M-a prins ploaia, aşa că rămîn aici pînă mi se usucă hainele, dar nu încercaţi să mă ţineţi mai mult decît trebuie. Mă aşteaptă cineva la podul din Seta.

Chicotind întruna, femeile îi promiseră că va pleca la vreme, aproape împingîndu-l pe scări în vreme ce vorbeau.

O voce de bărbat îl salută pe cînd intra.

— Ia te uită, ăsta-i chiar amicul meu Inugami *Sensei*!

Preţ de o clipă Matahachi crezu că era vorba de o confuzie, dar privind mai bine chipul omului, i se păru cunoscut.

— Cine eşti? întrebă el.

— L-ai uitat pe Sasaki Kojirō?

— Nu, răspunse Matahachi repede. Dar de ce-mi spui Inugami? Mă cheamă Hon’iden Matahachi.

— Ştiu, însă îmi amintesc cum stăteai în seara aia pe drumul Gojō, strîmbîndu-te la o haită de javre vagaboande. Cred că Inugami – Zeul Cîinilor – este un nume potrivit pentru tine.

— Ia mai termină! Nu-i nimic de rîs. În noaptea aceea m-am simţit groaznic din cauza ta.

— Nici nu mă îndoiam. De fapt am trimis după tine fiindcă voiam să mă revanşez. Intră, aşază-te. Daţi-mi nişte saké, fetelor.

— N-am timp de stat. Mă întîlnesc cu cineva la Seta. Nu-mi pot permite să mă îmbăt azi.

— Cu cine te întîlneşti?

— Cu un om pe nume Miyamoto. E un prieten din copilărie şi…

— Miyamoto Musashi. Ai stabilit o întîlnire cu el cînd erai la hanul din trecătoare?

— De unde ştii?

— Am auzit totul despre tine şi Musashi. Am întîlnit-o pe mama ta – Osugi îi zice, nu-i aşa? — la templul principal de pe muntele Hiei. Mi-a povestit toate necazurile prin care a trecut.

— Ai vorbit cu mama?

— Da. E o femeie extraordinară. Am admirat-o şi eu, şi preoţii de-acolo. Am încercat s-o încurajez.

Clătindu-şi ceaşca într-un vas cu apă, i-o oferi lui Matahachi şi continuă:

— Ia, hai să bem împreună şi să ştergem duşmănia. N-ai nici un motiv să-ţi baţi capul cu Musashi dacă Sasaki Kojirō e de partea ta.

Matahachi refuză ceaşca.

— De ce nu bei?

— Nu pot. Trebuie să plec.

Cînd Matahachi dădu să se ridice, Kojirō îl înşfăcă strîns de încheietură şi îi zise:

— Stai jos!

— Dar m-aşteaptă Musashi.

— Nu fi tîmpit! Dacă-l ataci singur, te duci la moarte sigură.

— Ai priceput aiurea! Mi-a promis că mă ajută. Mă duc cu el la Edo să încep o viaţă nouă.

— Şi tu ai încredere într-un om ca Musashi?

— Da, ştiu, mulţi spun că nu-i bun de nimic. Asta numai din cauză că mama a umblat peste tot şi l-a vorbit de rău. Dar se

înşală, s-a înşelat mereu. Acum, după ce am vorbit cu el, m-am convins o dată pentru totdeauna. E prietenul meu, am de gînd să învăţ de la el să ajung şi eu cineva. Chiar dacă-i puţin cam tîrziu.

Hohotind de rîs, Kojirō lovi cu palmele în *tatami*.

— Cum poţi fi aşa de naiv? Mi-a spus maică-ta că eşti tare fraier, dar să te laşi păcălit de...

— Nu-i adevărat! Musashi e...

— Ia mai taci! Ascultă! În primul rînd, cum de-ţi trece prin minte s-o trădezi pe maică-ta, aliindu-te cu duşmanul? E de neînţeles. Chiar eu, un om complet străin, am fost impresionat de bătrîna aceea vitează şi i-am jurat să-i acord tot sprijinul.

— Nu-mi pasă ce crezi. Mă voi întîlni cu Musashi, nu încerca să mă împiedici. Tu, fată, adu-mi chimonoul! S-o fi uscat pînă acum.

Ridicîndu-şi ochii ameţiţi, Kojirō îi porunci:

— Nu te atinge de el înainte să-ţi spun eu. Uite ce e, Matahachi, ar trebui să discuţi cu maică-ta mai întîi, dacă ai de gînd să-l vezi pe Musashi.

— Mă duc la Edo cu el. Totul se va rezolva dacă ajung cineva.

— Aşa ar zice Musashi. De fapt, pun pariu că de la el ai învăţat să vorbeşti aşa. Oricum, aşteaptă pînă mîine şi-o să mergem împreună s-o căutăm pe mama ta. Trebuie să-i asculţi părerea înainte de a face vreun pas. Hai să ne distrăm între timp. Îţi place sau nu, vei sta aici şi vom bea amîndoi.

Pentru că era o casă de plăceri şi pentru că Kojirō plătea, femeile toate începură să-i ţină isonul. Chimonoul lui Matahachi nu mai venea şi, după cîteva porţii de băutură, nici el nu-l mai ceru.

Cînd era treaz, Matahachi nu se putea măsura cu Kojirō, dar cînd se îmbăta, reprezenta chiar o ameninţare. Pînă să se însereze, el le demonstră tuturor cît putea să bea, ceru şi mai mult, spuse tot ce nu se cuvenea să spună, scăpînd de resentimente – pe scurt, fu o adevărată pacoste. În zori se prăbuşi frînt, dar la prînz îşi reveni.

Soarele părea mai strălucitor după ploaia din după-amiaza anterioară. Cu vorbele lui Musashi în minte, Matahachi ar fi dorit să verse fiecare strop de băutură pe care-l înghiţise. Din fericire, Kojirō încă dormea în altă cameră. Matahachi se strecură jos, le sili pe femei să-i dea chimonoul şi porni în fugă spre Seta.

Apa roşiatică şi murdară de noroi de sub pod era plină cu florile de cireş scuturate din Ishiyamadera. Furtuna rupsese glicinele şi împrăştiase peste tot florile galbene de kerria.

După îndelungi căutări, Matahachi întrebă la ceainărie şi află că omul cu vaca îl aşteptase pînă au închis pentru noapte, apoi se dusese la un han. Revenise dimineaţa şi pentru că nu-şi găsise prietenul, îi lăsase un bilet pe-o creangă a sălciei.

Biletul, asemănător unei molii mari şi albe, zicea: „Regret că n-am putut aştepta mai mult. Încearcă să mă ajungi din urmă. Te voi căuta”.

Matahachi porni în mare grabă spre Nakasendō, drumul ce ducea spre Edo prin Kiso, dar tot nu-l ajunsese pe Musashi cînd a sosit la Kusatsu. După ce trecu prin Hikone şi Toriimoto, îi încolţi în minte bănuiala că l-o fi pierdut pe drum, iar cînd ajunse la trecătoarea Suribachi, aşteptă o jumătate de zi cu ochii aţintiţi tot timpul pe drum.

Abia după ce-o apucă pe drumul spre Mino îşi aminti ce îi spusese Kojirō.

„M-a tras oare pe sfoară?” se întrebă el. „Chiar nu avea de gînd să vină cu mine?”

După ce cercetă şi căile lăturalnice, îl văzu în sfîrşit pe Musashi chiar în afara oraşului Nakatsugawa. La început se entuziasmă, dar cînd ajunse destul de aproape ca să vadă că persoana de pe vacă era Otsū, gelozia îl cuprinse imediat în ghearele sale.

— Ce prost am fost, din ziua în care ticălosul m-a convins să mergem la Sekigahara şi pînă acum, mîrîi el. N-o să mă calce în picioare veşnic! Vom ajunge în curînd pe picior de egalitate.

Cascadele pereche

— Aoleu, tare-i cald! exclamă Jōtarō. N-am asudat niciodată în halul ăsta pe un drum de munte! Unde ne aflăm?

— Lîngă trecătoarea Magome, îi răspunse Musashi. Oamenii spun că-i cea mai grea porţiune a drumului.

— Oricum ar fi, mi-a ajuns. Aş fi bucuros să ajung la Edo. E o grămadă de lume acolo, nu-i aşa, Otsū?

— Aşa e, dar nu mă grăbesc s-ajung în oraş. Mai degrabă mi-aş petrece vremea călătorind pe un drum singuratic ca ăsta.

— Din cauză că nu mergi pe jos. N-ai mai vorbi aşa dacă-ai merge pe jos. Uite! O cascadă!

— Hai să ne odihnim, spuse Musashi.

Îşi croiră drum toţi trei de-a lungul unei poteci înguste. De jur-împrejur pămîntul era acoperit de flori sălbatice încă umezite de roua dimineţii. Ajunseră la o colibă părăsită, aflată pe o stîncă de unde se vedea întreaga panoramă a cascadelor, şi se opriră. Jōtarō o ajută pe fată să coboare de pe vacă şi apoi legă animalul de un copac.

— Uite, Musashi, spuse Otsū.

Îi arăta un indicator pe care scria: „*Meoto no Taki*” – „Cascadele pereche”. Se numeau aşa pentru că stînca despicase în două cascada şi porţiunea mai mare avea o înfăţişare virilă, iar cea mică părea foarte delicată.

Bazinul care fierbea şi vîrtejurile de sub cascadă îi dădură lui Jōtarō energie proaspătă. Coborî pe malul abrupt pe jumătate sărind, pe jumătate dansînd, şi strigă entuziasmat:

— Sînt peşti aici!

Cîteva minute mai tîrziu, le strigă iar:

— Pot să-i prind! Am aruncat o piatră şi am omorît unul.

Nu mult după aceea, vocea lui, care abia se auzea din pricina vuietului apei, răsună din altă direcţie.

La umbra micii colibe Musashi şi Otsū se aşezară printre nenumăratele curcubee minuscule, proiectate pe iarba udă de strălucirea soarelui.

— Ai idee pe unde s-o fi dus băiatul ăsta? întrebă ea şi adăugă: Nu-i chip să-l stăpîneşti.

— Aşa zici tu? La vîrsta lui eram şi mai rău. Matahachi, în schimb, era foarte cuminte. Mă întreb pe unde o fi. Mă îngrijorează mai mult decît Jōtarō.

— Mă bucur că nu-i cu noi. Atunci ar fi trebuit să mă ascund.

— De ce? Ar înţelege dacă i-am explica.

— Nu prea cred. El şi mama lui nu-s ca alţii.

— Otsū, eşti sigură că nu te-ai răzgîndit?

— În legătură cu ce?

— Adică, nu cumva vrei să te măriţi cu el?

Faţa ei se crispă din cauza şocului.

— Sigur că nu! răspunse indignată.

Pleoapele i se înroşiră, îşi acoperi faţa cu mîinile, iar tremurul uşor al gulerului său alb părea să strige: „Sînt a ta şi a nimănui altcuiva!”

Musashi îşi luă ochii de la ea, regretînd ce spusese. De cîteva zile tot urmărise cum i se juca lumina pe trup în timpul nopţii, în strălucirea pîlpîită a opaiţului şi în timpul zilei, în scînteierea razelor calde ale soarelui. Îi văzuse pielea lucind de transpiraţie şi se gîndise la lotusul în floare. Respirase parfumul suav al părului ei negru, fiind despărţit de aşternutul ei numai printr-un paravan străveziu. Acum vuietul apei se confunda cu zvîcnirile sîngelui său şi se simţi aproape înghiţit de un puternic impuls.

Se ridică brusc în picioare şi se îndreptă spre un loc însorit, unde iarba din timpul iernii era încă înaltă, iar apoi se aşeză cu zgomot şi lăsă să-i scape un oftat.

Otsū veni şi îngenunche lîngă el, îi înconjură genunchii cu braţele şi-şi răsuci gîtul pentru a-i privi faţa tăcută şi înspăimîntată.

— Ce ai? îl întrebă ea. Am zis ceva ce te-a supărat? Iartă-mă, îmi pare rău.

Cu cît devenea mai încordat şi cu cît i se asprea privirea, cu atît fata se agăţa mai strîns de el. Şi apoi, dintr-o dată îl îmbrăţişă. Prospeţimea şi căldura trupului ei îl copleşiră.

— Otsū! rosti el cu pasiune, în vreme ce-o strîngea în braţele lui puternice şi o rostogolea înapoi în iarbă.

Brutalitatea strînsorii îi tăie respiraţia. Se zbătu să se elibereze şi se ghemui lîngă el.

— Nu trebuia! Nu trebuia să faci asta! ţipă ea cu asprime. Cum ai putut? Tocmai tu… Se întrerupse şi începu să suspine.

Patima lui arzătoare se răci imediat din pricina groazei şi durerii din ochii ei. Tresărind, îşi veni în fire.

— De ce? ţipă el. De ce?

Copleşit de ruşine şi mînie, stătea şi el gata-gata să izbucnească în plîns.

După aceea fata plecă, lăsînd în urma ei doar o punguţă care-i căzuse din chimonou. Privind-o cu ochi inexpresivi, Musashi gemu, îşi întoarse faţa la pămînt şi vărsă lacrimi de durere şi frustrare în iarba ofilită.

Simţea că-şi bătuse joc de el – îl dezamăgise, îl învinsese, îl chinuise şi-l făcuse să se simtă ruşinat. Nu strigaseră după el cuvintele, buzele, ochii, părul, tot trupul ei? Nu se muncise să-i aprindă un foc în inimă şi apoi, cînd flăcările au izbucnit, l-a părăsit îngrozită?

Printr-o logică perversă, i se părea că toate eforturile lui de a deveni superior dăduseră greş, că toată lupta şi toate privaţiunile se goliseră de sens. Cu faţa îngropată în iarbă îşi spunea că nu făcuse nimic rău, dar conştiinţa nu-i era împăcată.

Ce însemna pentru o fată virginitatea ei, încredinţată doar pentru o scurtă perioadă a vieţii sale? Cît de dulce şi de preţioasă i se părea. Era o întrebare ce nu-i trecuse niciodată prin cap.

Inspirînd mirosul pămîntului, îşi regăsi treptat stăpînirea de sine. Cînd în cele din urmă se ridică, cu greu, în picioare, focul mîniei îi pierise din ochi, iar pe chip nu mai avea nici urmă de pasiune. Călcînd punguţa în picioare, se uita atent la pămînt şi asculta, probabil, glasul munţilor. Sprîncenele lui negre şi groase se împreunaseră ca atunci cînd se aruncase în bătălia de sub pin.

Soarele se ascunse după un nor şi ţipătul ascuţit al unei păsări sfîşie aerul. Vîntul se înteţise, modificînd aproape neobservat sunetul apei ce cădea.

Cu inima bătîndu-i puternic, ca a unei vrăbiuţe speriate, Otsū îi observa chinurile, stînd ascunsă după un mesteacăn. Înţelese cît de adînc îl jignise şi tînjea să-l aibă din nou alături. Deşi dorea să fugă la el şi să-i cerşească iertarea, trupul nu voia s-o asculte. Îşi dădu seama pentru prima dată că iubitul căruia îi dăruise inima nu era deloc modelul virtuţilor masculine zugrăvit

în mintea ei. Descoperirea animalului primitiv, a cărnii, a sîngelui şi-a patimii îi împăienjenea ochii de tristeţe şi frică.

Vru să fugă, însă după douăzeci de paşi, dragostea o cuprinse din nou şi o ţintui locului. Puţin mai calmă acum, ajunse la concluzia că pasiunea lui Musashi era diferită de a celorlalţi. Dorea mai mult decît orice pe lume să se scuze şi să-l asigure că nu-i purta pică pentru ce făcuse.

„E încă furios”, se gîndi ea temătoare şi imediat observă că nu se mai afla sub ochii ei. „Ah, ce mă fac?”

Se întoarse agitată la colibă, dar acolo nu o întîmpină decît o ceaţă albă şi rece, laolaltă cu zgomotul apei, care părea că zguduie copacii şi iscă vibraţii puternice în jurul ei.

— Otsū! S-a întîmplat ceva oribil! Musashi s-a aruncat în apă!

Ţipătul înnebunit al lui Jōtarō venea de pe promontoriul aflat deasupra bazinului şi, o secundă mai tîrziu, băiatul înşfăcă viţa unei glicine şi începu să coboare legănîndu-se ca o maimuţă.

Cu toate că nu înţelegea ce-i spusese Jōtarō, fata sesizase disperarea din glasul lui. Îşi ridică privirile înfricoşată şi începu să coboare pe poteca abruptă, alunecînd pe muşchi, apoi agăţîndu-se de stînci, pentru a se menţine în picioare.

Silueta ce se vedea prin perdeaua fină de stropi şi prin ceaţă semăna cu o stîncă mare, dar era trupul gol al lui Musashi. Cu mîinile împreunate în faţă, cu capul plecat, arăta foarte mic din pricina cascadei de aproape două sute de metri, aflată sub el.

Pe la jumătatea drumului, Otsū se opri şi privi îngrozită. Şi Jōtarō, lîngă rîu, privea înmărmurit.

— *Sensei*! urlă el.

— Musashi!

Ţipetele nu aveau nicicum să ajungă la urechile lui Musashi. I se părea că mii de bolovani argintii îi ardeau capul şi umerii, iar ochii unei legiuni de demoni ai apei explodau în jurul său. Vîrtejuri înşelătoare îi trăgeau picioarele, gata să-l împingă spre moarte. O răsuflare greşit ritmată, o ezitare a inimii, şi călcîiele şi-ar fi pierdut echilibrul fragil pe fundul acoperit de alge, iar trupul ar fi fost măturat de un curent violent, din care nu mai exista scăpare. Plămînii şi inima păreau să se prăbuşească sub greutatea de nemăsurat a masivului Magome, care îl copleşea.

Dorinţa pentru Otsū se stinse încet, pentru că era secundată de temperamentul înfocat fără de care nu s-ar fi dus niciodată la Sekigahara şi n-ar fi înfăptuit nimic extraordinar. Dar adevăratul

pericol consta în faptul că, la un anumit punct, toţi anii de antrenament deveneau neputincioşi în faţa firii lui şi el cobora iar la nivelul fiarei sălbatice şi fără minte. Împotriva unui asemenea duşman fără chip, sabia nu era de nici un folos. Înmărmurit, îngheţat, conştient de înfrîngerea devastatoare pe care-o suferise, se ruga la apele furioase să-l aducă înapoi pe calea disciplinei.

— *Sensei*! *Sensei*!

Ţipetele lui Jōtarō se transformară în văicăreli înlăcrimate.

— Nu trebuie să mori! Te rog, nu muri!

Îşi împreunase mîinile la piept şi avea faţa schimonosită ca şi cînd ar fi îndurat greutatea apei, înţepăturile, durerea şi frigul.

Privind dincolo de rîu, Jōtarō avea impresia că leşină.

Nu pricepea ce face Musashi. După cît i se părea, avea de gînd să rămînă sub torent pînă murea, dar Otsū, acum… Pe unde o fi? Era sigur că sărise pentru a-şi căuta moartea în rîul de dedesubt.

Apoi auzi vocea lui Musashi învingînd zgomotul apei. Cuvintele nu erau clare. Păreau să fie o sutra, dar… poate că erau vorbe grele de învinuire.

Vocea avea putere şi viaţă. Umerii largi şi trupul musculos emanau tinereţe şi vigoare, ca şi cînd sufletul se purificase şi era gata să-nceapă o nouă viaţă.

Jōtarō simţea că răul, oricare ar fi fost el, trecuse. Pe cînd lumina soarelui din amurg proiecta un curcubeu deasupra cascadei, băiatul strigă:

— Otsū!

Îndrăznea să spere că fata plecase de lîngă stîncă pentru că Musashi nu mai era în pericol.

„Dacă ea are încredere, atunci el e bine”, se gîndi, „n-am de ce să-mi bat capul. Îl cunoaşte mai bine, pînă în străfundul inimii.”

Jōtarō alunecă uşor spre rîu, găsi o potecă, o traversă şi urcă pe partea cealaltă. Se apropie tăcut şi văzu că fata se afla în colibă, ghemuită pe jos, cu hainele şi săbiile lui Musashi strînse la piept.

Jōtarō ştia că lacrimile ei, pe care nu făcea nici un efort să le ascundă, nu erau tocmai obişnuite. Fără să înţeleagă ce se întîmplase, simţea că Otsū avea o problemă serioasă. După

câteva minute, se strecură încet înapoi, unde stătea vaca, pe iarba albicioasă, şi se întinse lîngă ea.

— În ritmul ăsta nu mai ajungem noi la Edo, rosti el.

SFÂRŞITUL VOLUMULUI I

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XX

Uimitoarea poveste a lui Miyamoto Musashi, cel mai faimos samurai din istoria Japoniei, continuă să fascineze milioane de cititori din toată lumea.

„***Musashi*** este o saga tulburătoare, care-i va captiva nu doar pe cititorii care îndrăgesc istoria Japoniei, ci pe toţi cei care-şi doresc o lectură trepidantă."

Washington Post Book World

„O poveste de care nu te mai poţi desprinde."

Atlanta Journal/Constitution

„Un roman în marea tradiţie a naraţiunii japoneze. O carte vie, rafinată şi plină de imaginaţie, abundînd în personaje memorabile, multe dintre ele reale. Împletind dragostea neîmpărtăşită cu răzbunarea şi cu dăruirea absolută faţă de Calea Samuraiului, ***Musashi*** zugrăveşte în chip remarcabil o lume care ne este foarte puţin cunoscută."

New York Times

Înainta în ciuda buruienilor, copacilor, gheţii – toţi duşmani care încercau din răsputeri să-l tragă înapoi. Fiecare pas, fiecare respiraţie era o luptă. Sîngele, nu cu mult timp în urmă rece, îi fierbea acum, iar din trup îi ieşeau aburi din cauza transpiraţiei care venea în contact cu aerul îngheţat. Musashi îmbrăţişă suprafaţa roşie a stîncii, căutînd cu piciorul locuri de sprijin. De fiecare dată cînd găsea un reazem, trebuia să se lupte şi cădeau pietre sfărîmîndu-se spre păduricile de sub el. Treizeci de metri, şaizeci de metri, o sută de metri – ajunsese în nori. Cînd aceştia se împrăştiară, el apăru de sub ei suspendat în aer. Creasta muntelui îl privea cu răceală, de sus.

Acum se apropia de vîrf şi nu se dădea bătut, pentru a-şi salva viaţa. O singură mişcare greşită şi s-ar fi rostogolit în jos într-o cascadă de pietre şi bolovani. Răsufla des şi cu greu, gîfîind şi trăgînd aer prin toţi porii. Efortul era atît de mare, încît inima parcă stătea să-i urce şi să-i ţîşnească pe gură. Putea să se caţăre doar cîţiva paşi, apoi se odihnea, mai urca puţin şi iar se odihnea.

În clipa în care îşi dădu seama că atinsese vîrful, voinţa sa încordată plesni ca o coardă de arc. Pe culme, vîntul îi biciuia spatele cu nisip şi pietre. Aici, la hotarul dintre cer şi pămînt, Musashi simţi o bucurie de nedescris umflîndu-i pieptul, umplîndu-i întreaga fiinţă. […] Spiritul omului şi spiritul muntelui săvîrşeau măreaţa operă a procreării în imensa întindere a naturii, în zori. Învăluit de un extaz divin, dormi somnul păcii.

Eiji Yoshikawa, *Musashi*

ISBN: 973-681-500-5 (vol. I+II)
ISBN 973-681-575-7

[1] Senior feudal.
[2] Vechea denumire a oraşului Tokyo
[3] Una dintre cele cincisprezece provincii de pe Tokaido
[4] Brîu
[5] Băutură alcoolică din orez.
[6] Ciuperci.
[7] Sală de antrenament.
[8] Rogojină care acoperă pardoseala.
[9] Una dintre cele opt provincii de pe San-yo-do.
[10] Mare demnitar, care şi-a căsătorit fiica cu împăratul Ichijo.
[11] Persoană care a atins iluminarea, dar care, din compasiune, renunţă la Nirvana pentru a-i salva pe alţii.
[12] Sectă originară din China, cunoscută în Japonia pe la anul 867.
[13] Veche familie a *daimyō*-ului Harima, care descindea din Minamoto Morofusa.
[14] Uşă glisantă.
[15] Zeul războiului.
[16] Fustă-pantalon purtată de bărbaţi
[17] Ramură a familiei Minamoto, care a dat Japoniei cincisprezece shōguni, din 1338 pînă în 1573.
[18] Instrument muzical cu trei corzi.
[19] Cea mai sudică dintre cele patru insule mari care alcătuiesc Japonia.
[20] Anii 710-784.
[21] Sectă budistă ce a luat fiinţă în anul 1222.
[22] Zeitate care a pătruns în Japonia din India, identitatea ei nefiind stabilită.
[23] *Culegerea celor zece mii de file*, adevărat tezaur de poezie japoneză veche. Conţine patru mii cinci sute de poeme scrise de patru sute cincizeci de poeţi. Culegerea a fost alcătuită în anul 759.
[24] Sen no Rikyu a trăit între anii 1520-1591, iar regulile impuse de el mai sînt valabile şi astăzi.
[25] Profesor.
[26] Una dintre cele cinci insule mari care alcătuiesc Japonia.
[27] 1582-1600.
[28] Două dintre cele cinci insule principale care alcătuiesc Japonia.
[29] Vas cu mangal, îngropat în mijlocul camerei, sub o măsuţă acoperită.
[30] Poartă la intrarea templelor shintoiste.
[31] Zeiţa Îndurării.
[32] Sărbătoarea morţilor.
[33] Insectă din familia *mantidae*. Se hrăneşte cu insecte vii, inclusiv din propria specie.
[34] Una dintre cele opt provincii de pe drumul San-in-dō.
[35] Una dintre cele cincisprezece provincii de pe Tokaidō.
[36] Reprezintă cronica ascensiunii şi căderii familiei Taira, numită şi Heike. A fost scrisă de un nobil de la curte în 1225 şi preluată de trubaduri.
[37] 1192-1333.